ΜΙΧΑΛΗΣ Θ. ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Το Μεγάλο Ψέμα

Ε' έκδοση

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Η οριστική απομυθοποίηση των βιβλικών ηρώων υπό το φως του ελληνικού μύθου

Περιεχόμενα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α’

Ερμής ο Τρισμέγιστος

’Αρχή τῶν ὄντων ὁ θεός
καί νοῦς καί φύση και ὕλη...
ἀδιορίστων δέ ὄντων ἀπάντων
και ἀκατασκευάστων...
ἦν γάρ σκότος ἄπειρον
ἐν ἀβύσσῳ,
και ὕδωρ καί πνεῦμα νοερόν
δυνάμει θείᾳ, ὄντα ἐν χάει
ἀνείφθη δέ φῶς ἅγιον

Ερμής Τρισμέγιστος III 1-2

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεός
τὸν οὐρανὸν καί τήν γῆν.
ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος.
καί ἀκατασκεύαστος,
καί σκότος ἐπάνω
τῆς ἀβύσσου,
καί πνεῦμα θεοῦ
ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος.
καί εἶπεν ὁ θεός· γενηθήτω φῶς.

("Ο'") Βίβλος Γένεσις Α! 1-2

Αναζητώντας ένα "μεγάλο ψέμα", που οι συνέπειες και οι προεκτάσεις του διεισδύουν και αλλοιώνουν οδυνηρά κάθε μορφή και κίνηση του σημερινού μας κόσμου, αναπόφευκτη προβάλλει η ανάγκη να στρέψουμε τη διόπτρα της σκέψης μας πίσω στο παρελθόν, για να προσπαθήσουμε να διακρίνουμε και να προσδιορίσουμε τα γεγονότα εκείνα και τις δυνάμεις, που έγιναν η αιτία να λεχθεί, να γραφτεί και τελικώς να υιοθετηθεί, ένα πολυσήμαντο ψέμα μέχρι των μοντέρων ημερών μας.

Η παραπάνω αντιπαράθεση του βιβλικού κειμένου της "Γένεσις", με τα κείμενα του Ερμή του Τρισμέγιστου, είναι σίγουρα μια καλή αφετηρία για ν' αρχίσουμε τη μάλλον έντονη συζήτησή μας.

Το "θέμα" αυτής της συζήτησης δεν είναι διόλου "νεκρό", απεναντίας παρά τη μακρόχρονη ύπαρξή του είναι εκπληκτικά καυτό, λες και βγήκε μόλις χθες απ' τον απίθανο "φούρνο" εκπόνησής του.

Ποιός είναι όμως αλήθεια αυτός ο συγγραφικός αντίλαλος που ακούγεται τόσο παράλληλα προς το πολύ γνωστό μας βιβλικό κείμενο; Είναι πράγματι αντίλαλος, ή το βιβλικό κείμενο έχει κάθε λόγο να τεθεί υπό αμφισβήτηση; Είναι όμως πολύ νωρίς για να περάσουμε στο χώρο των συμπερασμάτων. Για να σχηματίσουμε αβίαστα γνώμη πρέπει να γνωρίσουμε κάτι παραπάνω για τον Ερμή τον Τρισμέγιστο.

Τα κείμενα του "Ερμή" ανήκουν στον όγκο της κληροδοτημένης ελληνικής σοφίας, και ο συγγραφέας ή καλύτερα ο μεταφραστής τους απ' την πανάρχαια ιερογλυφική γραφή των Αιγυπτίων, είναι ο Αιγύπτιος ιερέας Μανέθων, που κατ' εντολή του Πτολεμαίου του Α' μεταφράζει στην Αλεξάνδρεια για χάρη της ανθρωπότητας, στο τέλος του 4ου αι. π.Χ. τα κείμενα της πανάρχαιας Ελληνικής Σοφίας. Της σοφίας του "**Ερμή του τρισμέγιστου**" όπως απεκαλείτο λόγω της υπερβάλλουσας σοφίας και γνώσης του.

Ο ιερέας αυτός λοιπόν της αρχαίας Ηλιούπολης ο Μανέθων, σε συνεργασία με τον Έλληνα Τιμόθεο στα τέλη του 4ου αι. π.χ. δίνουν στην κρατούσα τότε ελληνική γλώσσα τη μετάφραση των Ερμητικών βιβλίων, που ο χρονολογικός κατάλογος αυτού του ίδιου ανεβάζει την παλαιότητά τους στα 9000 χρόνια π.Χ.!

Μας πληροφορεί λοιπόν, ότι ο εν λόγω Ερμής έγραψε βιβλία μέγιστης σοφίας, σαράντα δύο τον αριθμό, τα οποία θεωρήθηκαν για χιλιετηρίδες η αξεπέραστη γραπτή σοφία της Αιγύπτου και του τότε γνωστού κόσμου. Σ' αυτόν μάλιστα αποδίδονται επίσης πλήθος φιλάνθρωπων εφευρέσεων και λυτρωτικών ανακαλύψεων, όπως η γραφή - η Ιατρική, και γενικά φιλάνθρωπες γνώσεις, όπως η καλλιέργεια της γης, δημιουργία οικισμών, αγαθά κοινωνικότητας και πολιτισμού δηλαδή, για τις πρώτες ανθρώπινες κοινωνίες.

Σ' ένα απ' τα βιβλία του ο Μανέθων σημειώνει: «**Σύμφωνα με την εντολή σας** (για μετάφραση απ' την Ιερογλυφική Αιγυπτιακή γραφή) **θα σας δοθούν τα ιερά βιβλία που γράφτηκαν απ' τον προπάτορα μας τον Ερμή τον Τρισμέγιστο**».

Ο Ευσέβιος γράφει πως ο εν λόγω Ερμής ήταν ο αντιβασιλέας του αυτοκράτορα Κρόνου στην Αίγυπτο και ο γραμματέας του ταυτό-

χρονα: **«Προελθών Κρόνος Ερμή τῳ τρισμεγίστω σύμβουλον και βοηθόν Χρώμενον. Ούτως γαρ ην αυτώ γραμματεύς».**[1]

Ο Αρτεμίδωρος τον προσονομάζει επίσης Τρισμέγιστο:**«Παρ Ἕλλησι ἄνδρες σοφώτατοι οὐ μόνο δίς ἀλλά τρεῖς ὅτι γάρ Ἑρμής ὁ Τρισμέγιστος».**

Ο Στοβαίος συμπληρώνει την εικόνα του Ερμή: **«Τας Κρύπτας νομοθεσίας του θεού παρ' Ερμή μαθόντες, τεχνών και επιστημών και επιτευγμάτων απάντων, εισηγηταί τής ανθρωπότητος εγένοντο και νομοθέται»** και αλλού **«Του ημετέρου διδασκάλου** (Ερμή) **ο λόγος εχύθει ανά πάσαν την οικουμένην».** Γι' αυτό και οι θεολογικές τοποθετήσεις και αντιλήψεις του Τρισμεγίστου Ερμή, είναι για πολλούς η πρώτη ύλη των μεγάλων θρησκειών Δύσης και Ανατολής.

Ο Κύριλλος ο Αλεξανδρεύς γράφει, πως ο Ερμής καταμέτρησε και χώρισε τη χώρα σε κλήρους, κατασκεύασε διώρυγες κατά μήκος του Νείλου για άρδευση και καλύτερη εκμετάλλευση του ζωοδότη ποταμού, και βοήθησε τους Αιγύπτιους να προχωρήσουν σε πολιτισμένη κοινωνική συμπεριφορά με νόμους και λογισμούς, αριθμούς, γεωμετρία, αστρονομία, κλπ. **«Τον ημέτερον Ερμήν την τε Αίγυπτον εις λήξιν και κλήρους άπασαν Τέμειν,...**

... και διώρυγας τεμέσθαι τοις επαρδεύσασι, και νομούς θείναι... και πρόσγε αριθμούς και λογισμούς και γεωμετρίαν ευρόντα, παραδούναι και κατάλογον την των άστρων επιτολής».[2]

Κατά τον Στοβαίο 36 απ' τα 42 βιβλία του Ερμή, περιείχαν φιλοσοφικές και κοσμογονικές γνώσεις και τα έξι ιατρικές.

Ανέφερα τις παραπάνω λεπτομέρειες για να γνωρίσουμε κάπως καλύτερα αυτόν τον αρχαίο γίγαντα της γνώσης, μια και όπως είπαμε προηγουμένως θεωρείται εντελώς δίκαια ένας απ' τους γεννήτορες της παγκόσμιας θρησκευτικής κοινωνικής και πολιτισμικής γνώσης.[3] Μελετώντας λοιπόν κανείς τα Ερμητικά κείμενα όπως μας παραδόθηκαν σήμερα, έχει άμεση την εντύπωση πως τμήματα ολόκληρα απ' τα κείμενα αυτά αντηχούν "ομόηχα" με πολλά σημεία της βιβλικής αφήγησης! Αν κάποιος μάλιστα συνδέσει τις σποραδικές αναφορές αυτές σ' ένα επιλεκτικό σύνολο με γνώμονα το βιβλικό κείμενο, έχει τότε μπροστά του την εκπληκτική παράλληλη αφήγηση που τμήμα της έδωσα στην αρχή του βιβλίου και τη συνέχειά του θα σας αφήσω τώρα να απολαύσετε.

Τονίζω και πάλι, ότι το μεταφρασμένο κείμενο που ακολουθεί είναι συρραφή Ερμητικών αποσπασμάτων με γνώμονα το βιβλικό κείμενο.

---

[1] *Ευσέβιος, ευαγγελικής περικοπή σελ. 47.*
[2] *Ερμητικά κείμενα, Walter Skott IV σελ. 195-7*
[3] *Οι μεγάλοι Μύσται, Εδουάρδος Συρέ.*

Γι' αυτό θα ήταν χρήσιμο να γνωρίζει κανείς, ή να διαβάσει τα πρώτα δύο κεφάλαια της βιβλικής "Γένεσις".[4] Γράφει λοιπόν ο Ερμής:

Ε.Τ. σελ. 31 1-2 **«Αρχή των όντων ο Θεός (ΙΙΙ 1-2)**
και νους και φύση και ύλη...
απροσδιόριστα και άμορφα ήταν τότε όλα
υπήρχε σκότος άπειρο
πάνω στην άβυσσο και στο νερό, (Ι5)
και ύδωρ και πνεύμα λεπτόν και νοερόν
δύναμη θεία, όντα στο χάος.
Άναψε δε φως άγιον.

Με την ενέργεια του πυρός
τα στοιχεία διαμερίστηκαν
και στερεώθηκαν τα ελαφρά στοιχεία εις ύψος
και τα βαρέα θεμελιώθηκαν σε υγρή άμμο.
Η δε γη και το νερό ήταν μπερδεμένα.
Είπε και μονομιάς η σκοτεινή μάζα του χάους
άρχισε να διαμορφώνεται,
και εφάνη ο ουρανός
και ο Ηλιος έλαμψε.
Ε.Τ. 143,28 **Τότε ο Ηλιος είπε θα λάμψω εντονότερα**
και η Σελήνη ας φωτίσει πιο έντονα κι αυτή,
και η γη στέριωσε και πύκτωσε,
ο δε Θεός χάρηκε βλέποντας
τα έργα του.

Ε.Τ. 140,11 **Ας πληρωθεί ο ουρανός με όντα**
και ο αέρας και ο αιθέρας,
είπε ο Θεός και έγιναν
Ε.Τ. 19,11 **Κι ο αέρας δημιούργησε πετεινά (Ι 11)**
και τα νερά υδρόβια πλάσματα,
κι όταν χώρισε η γη απ' τα νερά της
δημιουργήθηκαν όπως τα θέλησε ο Νους,
ζώα τετράποδα και ερπετά και ένυδρα
και πετεινά, και κάθε ένσπορος σπόρος
και χόρτος και άνθη
και κάθε είδους χλόη... (ΙΙΙ 3)

[4]Από το βιβλίο του Παντελή Ιωαννίδη. "Ερμής Τρισμέγιστος" Β' Εκδοση "ΔΙΟΝ" (Ε.Τ)

Ε.Τ. 32,3 **και έσπερναν το σπέρμα της παλιγενεσίας**
και της γένεσης των ανθρώπων
με τη συνέργεια των ανθρώπων
και το πλήθος των ανθρώπων
νά 'χουν τη δεσποτεία όλων (Ι 32)
των κάτω του ουρανού αγαθών,
και να αυξηθούν σε αύξηση (ΙΙΙ 3)
και να πληθύνουν σε πλήθη...
Ε.Τ. 20.18 **και ο Θεός μόλις έγινε αυτό είπε:**
"Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε εν πλήθει" (Ι 18)
και έκαμε... Τις γενέσεις και πληθύνθηκαν
κατά γένη τα πάντα.
Αυτά είπε ο θεός και έγιναν
Ε.Τ. 142,21 **Τελειώνοντας δε αυτά ο θεός απεσύρθη...**

Ε.Τ. 141, 18 **Αυτά είπε ο Κύριος και Θεός**
και ανέμιξε το νερό με την γη
και ενεφύσησε σ' αυτό το πνεύμα,
κι απ' το μίγμα αυτό
έπλασε ζώδια με μορφή Ανθρώπου...
κατ' εικόνα αυτού (VIII 2)

Ε.Τ. 19,12 **Πατέρας όλων ο Νους (Ι 12)**
ζωή και φως υπάρχων,
γένησε άνθρωπον (ζώσα ύπαρξη Ε.Τ. σελ. 131,4)
όμοιο μ' αυτόν.
Περικαλής δε καθώς ήταν
επειδή είχε τη δική του μορφή (θεϊκή)
τον αγάπησε, σαν παιδί του
και του έδωσε εξουσία
όλων των δημιουργημάτων του...

Ε.Τ. 141, 17 **Ω ψυχές έργο του πνεύματός μου**
και της φροντίδας μου,
τέκνα μου
που με τα χέρια μου σας έπλασα,
σας παραχωρώ τον κόσμο μου
σας καλώ όμως να κρατήσετε
αυτές τις διαταγές μου.
Ε.Τ. 41, 17 **Μην πειράξετε άλλο "χώρο"**
εκτός από εκείνου του οποίου

σας έταξα να μείνετε.
Εάν υπακούσετε ο Ουρανός
θα είναι ανοικτός για σας...
και ο θρόνος της αρετής,
εάν κάνετε κάτι αντίθετο απ' την
θέλησή μου θα σας ετοιμάσω τιμωρία...

E.T. 142,22 **Τι έχουν κάνει όμως οι ψυχές,**
πήραν το μίγμα της ύλης
και προσπάθησαν να εννοήσουν,
προσπάθησαν να "ιδούν"
από τι είχαν πλασθεί.
Αυτό όμως τους ήταν δύσκολο
και εφοβήθησαν μήπως
προκαλέσουν την οργή του θεού...
E.T. 142, 24 **Απ' αυτά που έκαναν οι ψυχές**
αποθρασύνθηκαν, και άρχισαν να
παραβιάζουν τις διαταγές
που είχαν πάρει απ' το δημιουργό Θεό.
Άρχισαν να φεύγουν από τον "τόπο"
που τους είχε ορίσει ο θεός να μένουν
εκινούντο χωρίς να παραμένουν στον ίδιο "τόπο"
που τους είχε ορισθεί για να μένουν αρχικά.
Τραβούσαν σ' ένα δρόμο που τις οδηγούσε
στο "θάνατο"...
E.T. 143, 27 **Ρίξε το βλέμμα σου στη γη, ως πότε**
I 143, 27 **η γη θα εξακολουθεί να παρουσιάζει το**
θλιβερό αυτό θέαμα... έλεγαν ότι είχαν
την ίδια καταγωγή απ' το δημιουργό
και παρακινούσαν... να πολεμούν ο ένας
τον άλλον.. τώρα όμως με ατιμάζουν.
E.T. 150, 27 **παρανομούν διεφθαρμένη κατάντησα (η γη)**
απ' τα πτώματα των σκοτωμένων...
E.T. 149, 52 **επιτίθεντο εναντίον των Ιερών "Χώρων"...»**

Ερμής ο Τρισμέγιστος[5]

Σίγουρα παρακολουθείτε με έκπληξη την ολοφάνερη ομοιομορφία των εικόνων των Ερμητικών Κειμένων που χιλιάδες χρόνια προ Χριστού

[5] Ιδέ επίσης, Στοβαίος 1,44,49 τόμος 1ος σελ. 385 Wachmuth και "Ερμητικά κείμενα", εκδόσεις "Παρασκήνιο" Τόμος Α΄ και Β΄.

(τα αρχαιότερα έστω και καθ' ισχυρισμόν κείμενα) περιγράφουν τα πρώτα κεφάλαια της βιβλικής "Γένεσις".

Δε θα είναι βέβαια αυτή η μοναδική έκπληξη σ' αυτό το βιβλίο άλλωστε αυτό είναι και το υπό συζήτησιν θέμα μας. Κατά πόσον δηλαδή η βίβλος, τα "Ιερά γράμματα" ή "ο λόγος του θεού" αν θέλετε μπορεί να υπερασπίσει το κύρος και την αυθεντικότητά του, μπροστά στο συνεχώς διογκούμενο ποταμό αντιπαρατιθέμενης γνώσης που συνεχώς έρχεται στην επιφάνεια απ' τα βάθη της ανθρώπινης Ιστορίας.

Ο ισχυρισμός, ότι η βίβλος είναι η εξ' αποκαλύψεως θεϊκή γνώση και αλήθεια, τίθεται εδώ χωρίς περιστροφές υπό αμφισβήτηση, κάτω απ' την πιεστική σύγκριση των παράλληλων αφηγήσεων που μας κληροδότησε ο μεσογειακός πρόγονός μας ο Έλληνας, που απ' τα βάθη των χιλιετηρίδων "δονούσε" την ανθρώπινη ιστορία όσο κανείς άλλος. Στην ερώτηση λοιπόν "πότε" και "πως" έγινε ο κόσμος μας και οι δυνάμεις του (θεοί), ο ελληνομεσογειακός μύθος εκτός απ' την παραπάνω θεογονία του Ερμή που με έκπληξη παρακολουθήσαμε, έδωσε πλήθος ακόμα θεογονιών, απ' τις οποίες παρακάτω απομονώσαμε μόνο αυτές που περιέχουν συγγενή στοιχεία με τη βιβλική θεογονία την οποία έχουν εδώ υπό έλεγχο.

Θεογονία Ησίοδου

Στη Βοιωτία μας μεταφέρει ο επόμενος καλεσμένος μας ο Ησίοδος και στη Νοτιοδυτική πλευρά προς τον κορινθιακό κόλπο μεταξύ Παρνασού και Κιθαιρώνος, όπου βρίσκεται το βουνό Ελικώνας. Εκεί ο Ησίοδος σπούδασε στη σχολή των μουσών του Κιθαιρώνα και διδάχθηκε τους θρύλους και τις παραδόσεις της χώρας που γέννησε τις τέχνες και τους στοχασμούς. Εκεί που οι Μούσες **«έχουν τον Ελικώνα βουνό μεγάλο και ιερό»**.[6] Οι μούσες έδωσαν ένα "θεόπνευστο" μακροσκελές τραγούδι όπου θεότητες (δυνάμεις) παρελαύνουν σε μια εμπνευσμένη πραγματικά θεογονία, τη "θεογονία του Ησίοδου", που μας μεταφέρει εικόνες απ'το απώτατο ανθρώπινο παρελθόν και περιγράφει τη γέννηση "θεών" κι ανθρώπων.

Η προγονική μας σοφία με υπέροχο τρόπο παρομοιάζει την αποθησαύριση της προϊστορικής μνήμης σαν τις μελωδικές μούσες που δεν έχουν μητέρα παρά τη "Μνημοσύνη" ή αλλιώς τη μνήμη και πατέρα τον κυρίαρχο θεό των Ελλήνων Δία.

---

[6] *Ησίοδος Θεογονία.*

Ας ακούσουμε όμως λίγο το υπέροχο τραγούδι του Ησίοδου, εμπνευσμένο απ' τις μούσες που «**κυλούν ακούραστα τα γλυκά λόγια από τα χείλη τους και τραγουδούν τα τωρινά, τα περασμένα και τα μελούμενα**» .

> **«Αυτές, στην Πιερία τις γέννησε απ' τον γιο του *Κρόνου, η Μνημοσύνη που εξουσιάζει τους λόφους της ελευθερίας,* για να 'ναι των κακών η λησμονιά κι ανάπαμα από κάθε έγνοια...**
>
> **... στο γύρισμα των καιρών, γέννησε εννιά κόρες με όμοια όλες καρδιά και μέλημα στο στήθος -Μόνο το τραγούδι,- λίγο πιο κάτω απ' την κορφή του χιονισμένου Όλυμπου. Εκεί είναι οι ευτυχισμένοι τους χοροί και χάριτες κι ο πόθος.**
>
> **Γιορτινά και με το στόμα τραγουδούν, γλυκές φωνές και ψάλλουν, δοξάζουν νόμους και ήθη σοφά κι αγαπητά σε όλους...**
>
> **Χαίρετε κόρες του Δία, δώστε μου μαγευτικό τραγούδι, πέστε μου πρώτα πως οι θεοί και η γη εγεννηθήκαν και οι ποταμοί κι ο Πόντος; Ο Αχανής ο ουρανός και τα ψηλά τα λαμπερά τ' αστέρια..**
>
> **Απ' την αρχή πέστε μου τι απ' ταυτά έγινε πρώτο.»**
> Κι αυτές απαντούν: **"Ἦτοι μεν πρώτιστα χάος..."**

Με πόση ομορφιά αλήθεια επαινεί και εξυψώνει ο μεγάλος αυτός ποιητής την αξία της Μνημοσύνης, "που εξουσιάζει τους λόφους της ελευθερίας" τονίζοντας την αξία της Μνήμης ως προϋπόθεση της ελευθερίας. Και με πόσο πάθος ρωτά τις κόρες της να μάθει για τα περασμένα! Τι συνέβη λοιπόν που αξίζει με τόση επιμονή να το ρωτάμε; Είναι πράγματι ο μύθος και οι ιστορικές μνήμες σε θέση να φωτίσουν την πραγματική φύση των καταστάσεων που μας περιβάλλουν σήμερα και μάλιστα να μας κρατήσουν ελεύθερους;

Αν παρακολουθήσουμε τον Ησίοδο, θα δούμε ότι από τις αρχαίες μνήμες που καταγράφει οι ελληνικός μύθος, βγαίνει μια φυσιολογική διαδοχή καταστάσεων για τη γέννηση των δυνάμεων (θεών) που εδώ δίνεται με τον όρο θεογονία. Πρώτα λοιπόν ήταν το χάος... μετά γεννήθηκε η πλατύστηθη Γαία (Γη ή ύλη). Το απόλυτο σκοτάδι, ακολουθούν με τη βοήθεια της δυνατής έλξεως των στοιχείων (που εδώ αναφέρεται ως θεός έρως) το φως, η ημέρα και το σκότος η νύχτα και ακολουθούν μια ατελείωτη σειρά "θεών" που με τη δράση ή την

απλή ύπαρξή τους διαμορφώνουν δυναμικά τον τρόπο ζωής στη γη των ανθρώπων.

Ας αρχίσουμε λοιπόν την περιπλάνησή μας στο παρελθόν με οδηγό το μύθο και ίσως στο τέλος συμφωνήσουμε απόλυτα με τον Ησίοδο **ότι μόνο η "Μνημοσύνη" είναι σε θέση να εξουσιάζει τους λόφους της ελευθερίας!**

Ας αρχίσουμε την περιπλάνησή μας στο μύθο με την πρώτη του αρχή την θεογονία:

> **«Πρωτ' απ' όλα ήταν το χάος,**
> **κι' έπειτα η πλατύστηθη Γαία,**
> **όλων στέρεη βάση πάντων στον αιώνα,**
> **κι' ο Έρως ο ωραιότερος απ' τους**
> **αθανάτους θεούς.**
>
> **Κι' απ' το χάος, το έρεβος και η**
> **μαύρη Νύχτα έγιναν,**
> **απ' την Νύχτα ο αιθέρας και ημέρα.**
> **Η Γαία πρώτα γέννησε ίσον μ' αυτήν**
> **τον κατάστερο ουρανό**
> **και γέννησε τα όρη τα ψηλά».**

Ησίοδος θ. 116

Ο Όμηρος (Ξ 246) δίνει τον Ωκεανό[7] σαν τον πρώτο θεό της Ελληνικής θεογονίας, ο οποίος αφού συντροφεύει τους ανθρώπους για αόριστα μακρύ χρονικό διάστημα, αποχωρεί ήσυχα δίνοντας την αρχηγία στο γιο του Ουρανό, που ανατρέπεται μετά από μάχη απ' το γιο του Κρόνο, που μετά την μακροχρόνια βασιλεία του εκθρονίζεται με φοβερές μάχες απ' το δυναμικό γιο του τον Δία. Έτσι Ωκεανός-Ουρανός-Κρόνος-Δίας, είναι η θεογονική σειρά που μας παρέδωσε ο ελληνικός μύθος,μεταφέροντας ως τις ημέρες μας καταπληκτικούς υπαινιγμούς για καταστάσεις μέσα απ' τις οποίες η ανθρωπότητα αναγκασμένη να περάσει, συγκράτησε μνήμες που στο σύνολό τους αποτελούν τον πυρήνα της εκτεταμένης ελληνικής μυθολογίας.

Όχι μόνο λοιπόν η θεογονία, αλλά γενικότερα ο ελληνικός μύθος, με τον αξεπέραστο σε παγκόσμια κλίμακα όγκο του και μοναδικός σε ιστορικές μνήμες, υπαινιγμούς καταστάσεων και ανθρώπινα μηνύματα, είναι μια παγκόσμια περιουσία που δεν έχει ακόμα εκτιμηθεί αρκετά.

---

[7] ***Ως περί γεννέσις πάντεσσι τέκτειται*** *(ο Ωκεανός).*

Ο Μύθος είναι αχνές μνήμες, είναι το εικογράφημα μιας εκτεταμένης ανθρώπινης περιόδου και έχει πολλά να πει σ' αυτόν που θα επιχειρήσει με σεβασμό να αναλύσει τις προγονικές αυτές "σκιές" που πάλλονται με ένταση βαθιά μέσα στις μνήμες των χιλιετηρίδων.

Ο Πελασγικός μύθος της δημιουργίας:

Πλίνιος VIII 67
Πλίνιος Ισ. IV 35
Όμηρος Ιλ. V 223

«Η Ευρυνόμη η θεά των πάντων αναδύθηκε απ' το χάος. Δεν υπήρχε όμως τίποτε στέρεο έτσι διαχώρισε τη θάλασσα απ' τον ουρανό *χορεύοντας μόνη της πάνω στα κύματα.* Ύστερα άδραξε το βόρειο άνεμο τον έτριψε μέσα στα χέρια της και ιδού ο μέγας Οφίων ο μέγας όφις.

Τσέτσης (Λυκόφρ) 1191
Απολλώνιος Ροδ. Α' 496-505

Η Ευρυνόμη χόρεψε-χόρεψε έξαλλη κι ο μέγας Οφίων κουλουριάστηκε γύρω της. *Η Ευρυνόμη με τη μορφή περιστεράς επλανάτο πάνω απ' τα κύματα».*

Η Ευρυνόμη, η αρχέγονη δύναμη που χορεύει μόνη της πάνω απ' τα κύματα ή που πλανάται πάνω τους ολομόναχη με τη μορφή περιστεράς, δε μπορεί παρά να μας θυμίζει την αντίστοιχη βιβλική εικόνα: **«Καί πνεῦμα θεοῦ ἐφέρετο ἐπί τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων».**

Γεν. Α΄2.

Όμηρος Ιλ. Ε' 898
Ησίοδος Θ' 113
Παυσανίας Η. 1.2.

«Η Ευρυνόμη κι ο Οφίων έμειναν απ' αρχής στον Όλυμπο. Ο Οφίων εξόργισε όμως την Ευρυνόμη, υποστηρίζοντας ότι αυτός ήταν ο δημιουργός. Ευθύς εκείνη τον χτύπησε στο κεφάλι με τη φτέρνα της, του πέταξε τα δόντια και τον εξόρισε κάτω στις σκοτεινές σπηλιές κάτω απ' τη γη.

Κατόπιν η θεά δημιούργησε... ο πρώτος άνθρωπος ήταν ο Πελασγός. Προπάτορας των Πελασγών που ξεπήδησε απ' το έδαφος της Αρκαδίας (γηγενής) **τον ακολούθησαν και μερικοί άλλοι που ο Πελασγός τους έμαθε να φτιάχνουν καλύβες, να τρώνε βελανίδια**

(βρώσιμα) και να ράβουν χιτώνες από δέρμα, σαν κι αυτούς που φορούν ακόμα οι φτωχοί στην Εύβοια και τη Φωκίδα.

Στράβων Ε. 2.4 **Οι Πελασγοί ήταν γνωστοί και με το όνομα πελαργοί. Ισως γιατί ο Πελαργός να ήταν το σύμβολό τους.»**

Περιορίζομαι να σχολιάσω εδώ μόνο το σημείο όπου η πρώτη αυτή θηλυκιά δύναμη η Ευρυνόμη αφού πρώτα ερωτοτροπεί με τον Οφίωνα (το μέγα όφη) κατόπιν διαφωνίας για το ποιός είναι αληθινός δημιουργός του κόσμου τον χτυπά με τη φτέρνα στο κεφάλι. Τα αντίστοιχα βιβλικά εδάφια λένε:

«Καί ἔχθραν θέλω στήσει ἀναμέσον σοῦ (του όφη) **καί τῆς γυναικός, καί ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καί τοῦ σπέρματος αὐτῆς, αὐτό θέλει σοῦ συντρίψει τήν κεφαλή, καί σύ θέλεις κεντήσει την πτέρνα αὐτοῦ»** *Γεν. γ' 15.*

Δεν πρέπει επίσης να παραλείψουμε να δούμε, ότι ο Πελασγός ο πρώτος αυτός άνθρωπος το πρώτο πράγμα που φοράει είναι δερμάτινος χιτώνας ακριβώς όπως και στη βίβλο: **«ἔκαμεν Κύριος... εἰς τόν Ἀδάμ καί εἰς τήν γυναῖκαν αὐτοῦ χιτώνας δερματίνους καί ἐνέδυσεν αὐτούς».** *Γεν. Γ' 21.*

Φιλοσοφική θεογονία

Οβίδιος Μεταμορφώσεις I-II. Γκρέιβς 1-12

«Ο θεός των πάντων όποιος κι αν είναι αυτός - μερικοί τον ονομάζουν φύση- παρουσιάστηκε ξαφνικά μέσα στο χάος και διαχώρισε τη γη από τον ουρανό, το νερό από τη γη και τον επάνω αέρα απ' τον κάτω.

Αφού ξεμπέρδεψε (διαχώρισε) **τα στοιχεία τα έβαλε στην πρέπουσα τάξη όπου βρίσκονται σήμερα. Χώρισε τη γη σε ζώνες μερικές πολύ θερμές, μερικές πολύ ψυχρές, άλλες εύκρατες. Την έπλασε σε πεδιάδες και βουνά και την έντυσε με χορτάρι και δένδρα. Από πάνω της έβαλε το περιστρεφόμενο στερέωμα διαστίζοντάς το με άστρα, και όρισε σταθμούς τους τέσσερις ανέμους. Γέμισε τα νερά με ψάρια, τη γη με ζώα**

και τον ουρανό με τον Ηλιο, τη Σελήνη και τους πέντε πλανήτες.
Τέλος έφτιαξε τον άνθρωπο που μόνος απ' όλα τα ζώα, υψώνει το πρόσωπό του προς τον ουρανό και παρατηρεί τον ήλιο, τη σελήνη και τ' άστρα.»
«Το σώμα του ανθρώπου το έφτιαξε από νερό και πηλό ο Προμηθέας, ο γιος του Υαπετού και την ψυχή του την έδωσαν περιπλανόμενα θεϊκά στοιχεία, που είχαν επιζήσει απ' την πρώτη Δημιουργία»(!)

Πλάτων Μενέξενος 6-7

«Αλλοι λένε ότι τους ανθρώπους τους γέννησε αυθόρμητα η γη σαν τους καλύτερους καρπούς της και ότι ο πρώτος άνθρωπος εμφανίσθηκε κοντά στην λίμνη Κωπαΐδα, προτού υπάρξει καν η Σελήνη».

Ιππόλυτος: Κατά πασών αίρεσεων έλεγχος 5,6,3 Ευσέβιος: Ευαγγελική προπαρασκευή 3,1,3 Ησίοδος: Εργα και Ημέραι 109-201

«Οι Άνθρωποι αυτοί ήταν το λεγόμενο χρυσό γένος, υπήκοοι του Κρόνου. Ζούσαν χωρίς φροντίδες και κόπους, τρώγοντας άγριους καρπούς και μέλι που έρεε απ' τα δένδρα, πίνοντας γάλα από πρόβατα και γίδες χωρίς ποτέ να γερνούν, χορεύοντας και γελώντας με την καρδιά τους... Τώρα οι άνθρωποι αυτοί δεν υπάρχουν πια αλλά τα πνεύματά τους επιζούν σαν πνεύματα των ευχάριστων μουσικών ησυχαστηρίων (!) για να χαρίζουν πλούτη και να φρουρούν τη δικαιοσύνη».

Ανθρωπογονία

Η "ανθρωπογονία" της Εβραιο-βιβλικής εκδοχής έφτασε να μονοπωλεί την ιδέα των πρωτόπλαστων στη ζωή μας. Παρ' όλα αυτά μπορούμε ν' αντιληφθούμε ότι τα "ανθρωπογονικά έπη", δεν μπορεί παρά να είναι καρποί μόνο αστικού πολιτισμού, κάτι που οι βιβλικοί συγγραφείς δεν απέκτησαν ποτέ, αν εξαιρέσουμε την ολιγόχρονη αστική τους άνθηση επί των ημερών του Σολομώντος. Από πού λοιπόν δανείστηκαν τα ανθρωπογονικά στοιχεία της "Γένεσις" με το γνωστό μας ζευγάρι του Αδάμ και της Εύας; Μα ασφαλώς απ' την ίδια πηγή που δανείστηκαν και τα στοιχεία της "θεογονικής" τους αναφοράς. Απ' την αστική Ελληνο-Αιγυπτιακή παράδοση, την οποία όχι μόνο ο Ερμής

ο Τρισμέγιστος ευλόγησε με την πανώρια ελληνική Μυθολογική θρησκευτικότητα, αλλά και μέγα πλήθος άλλων αρχαίων δασκάλων και φιλοσόφων χάρισαν την αίγλη και την δύναμη αστικού πολιτισμού, στον οποίο γαλουχήθηκε και με δίψα αφομοίωσε, ο μεγάλος Εβραίος εθνάρχης Μωυσής, ο αναμφισβήτητος δηλαδή συγγραφέας της "Γένεσις" για τον οποίον, η ίδια η βιβλική αφήγηση παραδέχεται ότι μεγάλωσε σαν πρίγκιπας μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον του Φαραώ. Λεπτομέρειες για τη ζωή και τη δράση του θα εξετάσουμε άλλωστε στη συνέχεια.

Ο Μωυσής λοιπόν ο άνθρωπος που έδωσε σάρκα και οστά στην εθνότητα των Εβραίων, θυμόταν αρκετά ξεκάθαρα την επική ανθρωποθεογονία του Ερμή του Τρισμέγιστου και απ' τα ελάχιστα συγκριτικά κείμενα που διασώθηκαν ως τις ημέρες μας είδαμε ότι νοηματικά κινείται στον ίδιο ακριβώς ρυθμό αφήγησης, περιλαμβάνοντας συχνά ακόμα και κατά λέξη όλα εκείνα τα νοήματα του Ερμή που στο σύνολό τους συνθέτουν το "θεογονικό" και "ανθρωπογονικό" κείμενο της βιβλικής "Γένεσις" του Μωυσή.

Ποιές είναι όμως οι βασικές ιδέες της βιβλικής ανθρωπογονίας; Περιέχει πράγματι η βιβλική ανθρωποπλασία κάτι το πρωτότυπο, κάτι το διάφορο απ' τις διάσημες αφηγήσεις της εποχής εκείνης;

«Καί ἔπλασε Κύριος ὁ θεός τόν ἄνθρωπον ἀπό χώματος ἐκ τῆς γῆς καί ἐνεφύσησεν εἰς τούς μυκτῆρας (ρώθωνες) **αὐτοῦ πνοήν ζωῆς καί ἔγεινεν ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχήν ζῶσαν»**. *Γεν. Β' 7.*

Περιέχει πράγματι κάτι το πρωτότυπο η παραπάνω βιβλική ανθρωποπλασία από το τεράστιο σύνολο αρχαίων αφηγήσεων, που εκφράζουν ουσιαστικά και με λεπτομέρειες την ίδια ακριβώς ιδέα;

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι είναι η εποχή της πηλοπλασίας και του κεραμικού τροχού. Τα πήλινα αγαλματίδια που κοσμούν ήδη τις λατρευτικές γωνίες των πρώτων αστικών πολιτισμών, δίνουν την βασική ιδέα της συγκεκριμένης ανθρωποπλασίας, απ' την ανώτερη δύναμη.

Ο Έλληνας είναι από αμνημονεύτων χρόνων ήδη πεπεισμένος για τους "**γηγενείς**" προγόνους του (Γη-γενής, γη+γενώ- Ο εκ της γης γεννηθείς). Εκτός απ' την έννοια του αυτόχθονα εδώ, είναι εμφανής η ιδέα πως "η πανμήτηρ" "Γη" γέννησε τους προγόνους του.

Έτσι στην Αττική, ο Ερεχθέας γεννήθηκε απ' την τροφοδότρα γη στην Αρκαδία. «**Η μαύρη γη έδωσε ζωή στον Πελασγό πάνω στα ψηλά βουνά τα στεφανωμένα με δάση**».
Στη Βοιωτία ο Αλαλκομενέας είναι το πρώτο ανθρώπινο πλάσμα «**που το κεφάλι του ορθώθηκε πάνω απ' το έλος που σχηματίστηκε απ' τον Κηφισό**». Ο Ησίοδος λέει πως οι αθάνατοι «**εποίησαν**» τον άνθρωπο.

Ο Ξενοφάνης επιμένει εντελώς πεπεισμένος, και χωρίς σίγουρα να έχει διαβάσει την εβραϊκή βίβλο πως «**Πάντες γαρ γαίης τε και ύδατος εκγενόμεθα**».[8]

Γη-χώμα-πέτρα-πηλός εκεί γύρω περιστρέφονται μια ατέλειωτη σειρά από γνωστές ή άγνωστες ανθρωπογονίες στην ελληνοκρατούμενη Μεσόγειο.

Στην Αίγυπτο για παράδειγμα, η θεότητα «**Χνούμ ο Κύριος των γεννέσεων**» έπλασε τους ανθρώπους από πηλό πάνω στον κεραμικό τροχό του. Οι Βαβυλώνιοι που είναι στο εμπορικό σταυροδρόμι Δύσης και Ανατολής έχουν τους πηλοπλάστες θεούς "**Μαρδούκ**" και "**Εά**" που ανακατεύοντας αίμα θεϊκό και χώμα, πλάθουν το υλικό για τον πρώτο άνθρωπο.

Αλλά και η εκπληκτική λεπτομέρεια της πρώτης θεϊκής ανάσας απ'τον ζωοδότη βιβλικό θεό, δεν είναι παρά μια κοινότατη επανάληψη των ελληνομεσογειακών μύθων. Σχεδόν πάντοτε οι ανθρωποπλάστες θεοί φυσούν «**την πνοή της ζωής**» στους ρώθωνες των πρωτοπλάστων, όπως άλλωστε επί λέξη είδαμε να αναφέρει και ο Ερμής ο Τρισμέγιστος.[9]

Ενδιαφέρον έχει εδώ να αναφέρω την άποψη μιας αξιαγάπητης υπεραιωνόβιας μαμής απ' τα Τοπόλια Κρήτης, της σεβάσμιας Μαυροματάκη Όλγας που με τις 190 και πλέον γέννες της(!) ήταν η πλέον αρμόδια να μου εξηγήσει με την θαυμάσια κρητική της προφορά και ορολογία ότι: "είναι πανάρχαια η συνήθεια, η κάθε μαμή να φυσά την πρώτη αυτή ανάσα στα "**γκρουμένα**" (όπως αποκάλεσε τα νεογέννητα), στα μωρά δηλάδή εκείνα που καθυστερούν να αναλάβουν την πρώτη τους ανάσα.

Φαίνεται λοιπόν πως η αναφορά στην πρώτη αυτή ανθρώπινη ανάσα, δεν είναι αναγκαστικά θεϊκής προέλευσης αλλά μακρόχρονης ανθρώπινης συνήθειας, που αποσκοπούσε να σώσει τα νεογέννητα απ' τις συνέπειες μιας ταλαιπωρημένης και δύσκολης γέννας.

Η εικόνα αυτής της τρυφερής και σωτήριας μαμής που σώζει το νεογέννητο φυσώντας του την πρώτη ανάσα, ενέπνευσε στους ανθρωπογονικούς μύθους την "πνοή της ζωής" από τα χείλη των θεών.

Έτσι και η Αθηνά φυσά την πνοή της ζωής στους πρωτόπλαστους από το χέρι του Προμηθέα, όπως μπορεί κανείς να το δει σε ανάγλυφη παράσταση σε σαρκοφάγο του museo Capitolivo που εικονίζεταια στον 2ο τόμο της ελληνικής μυθολογίας (εκδοτική Αθηνών, σελ. 59).

[8] αποσπ. 29 D.K.

[9] Π. Ιωαννίδης "Ερμής Τρισμέγιστος" ή (Στοβαίος 1,44,49, Τόμ. 1 σελ. 385 Wachmuth).

Οπωσδήποτε δεν αποτελεί λοιπόν "η πνοή της ζωής" βιβλική αποκλειστική πρωτοτυπία.

Και η ιδέα της διαφορετικής μεταχείρησης ανδρός και γυναικός από τον πλάστη θεό είναι επίσης ευρύτατα διαδεδομένη.

Η ελληνική εκδοχή, θέλει τον άνδρα πλασμένο κατ' ευθείαν απ' το χέρι του φιλάνθρωπου Προμηθέα όπως προαναφέραμε. Ενώ για τη γυναίκα την "**Πανδώρα**" ο μύθος λέει ότι πλάστηκε από τα χέρια "χθόνιου" θεού του Ηφαίστου, για να παγιδέψει όμως τον άνδρα με τα θέλγητρά της. Και ενώ δημιουργείται απ' τα επιδέξεια χέρια του Ήφαιστου και στολίζεται απ' την θεά της ομορφιάς Αφροδίτη και την θεά Αθηνά, φαίνεται να είναι ένα πλάσμα με ασύληπτη ομορφιά αλλά και άκρατη περιέργεια, που γίνεται αφορμή να ελευθερωθούν τα δεινά πάνω στους ανθρώπους, επειδή η ίδια άνοιξε το πυθάρι μεσ' το οποίο ήταν όλα καλά κλεισμένα.

«Έτσι μίλησε γελώντας ο πατέρας των θεών, και τον Ήφαιστο προστάζει τον ξακουστό χώμα με νερό να σμίξει να του βάλει και λαλιά, αντοχή να 'χει και όψη σα θεά αθάνατη αξιαγάπητης παρθένας ομορφιά... και ονόμασε ο κήρυκας των θεών τη γυναίκα αυτή Πανδώρα, γιατί όσοι έχουν στον Όλυμπο δώματα, δώρο της έδωσαν κακό για τους ψωμοφάγους ανθρώπους».[10]

«Έτσι για τους θνητούς άνδρες κακό τις γυναίκες όρισε ο Δίας ο ψηλοβρόντης, συντρόφους των έργων των πικρών».[11]

Ο Απολλόδωρος γράφει σχετικά: «**Προμηθεύς δε εξ ύδατος και γης ανθρώπους πλάσας**».[12]

«**Ξέρουμε, πραγματικά** (γράφει ο Descharme στην παγκόσμια μυθολογία του, έργο βραβευμένο απ' την Γαλλική ακαδημία) **πως ένα απ' τα πρόσωπα των μυστηρίων της Σαμοθράκης με το όνομα Αδάμας παρουσιαζόταν εκεί σαν ο άνθρωπος-αρχέτυπο σαν ο πρώτος αρσενικός**».[13]

Αυτοί που διατήρησαν το μύθο του Αδάμα είναι οι θεϊκοί Κάβειροι, τους οποίους ο ίδιος ο μύθος τοποθετεί προ του θεού Διός, ως θεϊκούς σιδεράδες και κατασκευαστές της άρπας του Κρόνου.

Πόσοι γνωρίζουν επίσης ότι ακόμα και στις πιο παράξενες λεπτομέρειες του το βιβλικό κείμενο είναι απόλυτα ένας αντικατοπτρισμός των μεσογειακών ανθρωπογονικών θρύλων; Για την ονομασία των ζώων απ' τους πρώτους ανθρώπους λέει η βίβλος: «**Ἔπλασε δέ Κύριος ὁ θεός ἐκ τῆς γῆς πάντα τά ζῶα τοῦ ἀγροῦ καί πάντα τά**

[10] *Ησίοδος Εργα και ημέρες 60-70.*
[11] *Ησίοδος Θεογον. 600.*
[12] *Απολλόδ. 1-45.*
[13] *Descharm II σελ. 230.*

πετεινά τοῦ οὐρανοῦ καί ἔφερεν αὐτά πρός τόν 'Αδάμ διά νά ἴδη πῶς νά ὀνομάση αὐτά καί ὅτι ὄνομα ἤθελε δώσει εἰς πᾶν ἔμψυχον, τοῦτον νά ἦναι τό ὄνομα αὐτοῦ. Καί ἔδωκεν ὁ 'Αδάμ ὀνόματα εἰς πάντα τά κτήνη καί εἰς τά ζῶα τοῦ ἀγροῦ». *Γεν. Β' 19-20*

Να πως διέσωσε τον αντίστοιχο μύθο[14] ο Πλάτωνας δια στόματος Σωκράτου «**Δοκεῖ τοίνον μοι, ἔφη, χαριέστερον εἶναι μῦθον ὑμῖν λέγειν. Ἦν γαρ ποτέ χρόνος ὅτε θεοί μεν ἦσαν, θνητά δε γένη οὐκ ἦν...**» δηλαδή «**Μου φαίνεται λοιπόν πιο ευχάριστο να σας διηγηθώ μύθον είπε** (ο Σωκράτης). **Ηταν κάποτε εποχή, οπότε υπήρχαν θεοί αλλά δεν υπήρχαν θνητά γένη. Όταν έφτασε και για τούτα ο πεπρωμένος χρόνος της δημιουργίας, τα σχηματίζουν οι θεοί... και πρόσταξαν τον Προμηθέα και τον Επιμηθέα να τα κοσμήσουν και να κατανείμουν τις δυνάμεις όπως αρμόζει στο καθένα. Ο Επιμηθέας τότε παρακαλεί τον Προμηθέα να κάνει ο ίδιος τη μοιρασιά "Μόλις τα μοιράσω" είπε "να τα εξετάσεις". Έτσι λοιπόν τον έπεισε και μοίρασε. Κατά την διανομή σε άλλα προσέδιδε δύναμη χωρίς ταχύτητα, ενώ τα πιο αδύναμα εφοδίαζε με ταχύτητα. Σε άλλα έδινε όπλα ενώ σε άλλα πρόσφερε φύση άοπλη και σχεδίαζε γι' αυτά άλλη δύναμη για την σωτηρία τους..»**.[15]

Ακολουθούν πολλές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες διαχωρισμού των εμβίων όντων ανάλογα με τις ιδιαίτερές τους ιδιότητες (που παραπέμπουν από τότε στη φυσιογνωσία του Έλληνα). Ο αδελφός του Προμηθέα Επιμηθέας, με υπομονή μελετώντας συμπληρώνει με διάφορα χαρίσματα και βοηθά έτσι τη δύναμη της επιβίωσής τους παρατηρώντας τα και χαρίζοντάς τους όχι απλά ένα όνομα όπως ο "συνάδελφός" του Αδάμ στο βιβλικό μύθο αλλά, τις ίδιες τις ιδιότητες εκείνες απ' τις οποίες συχνά παίρνει νόημα το όνομά τους.

Η χαριτωμένη αυτή ιστορία αποκαλείται από τον αφηγητή της Σωκράτη "**μύθος**"[16] που σημαίνει ότι επί των ημερών του η ιστορία αυτή ήταν τόσο παλιά, ώστε αποτελούσε αναπόσπαστο κομμάτι των πανάρχαιων ελληνικών θρύλων και αναφορών (μύθων).

Οι ομοιότητες των δύο αυτών εξιστορήσεων είναι παραπάνω από φανερές και βέβαια δεν μπορούν να θεωρηθούν τυχαίες. Έτσι παραμένει προκλητικά ανοιχτό το αρχικό μας ερώτημα. Ποιός αντιγράφει τελικά ποιόν;

Βλέπουμε λοιπόν, ότι ολάκερη η Μεσόγειος και όλος ο επηρεασμένος απ' αυτήν κόσμος, αντηχεί τις ελληνικές επικές ανθρωπογονικές αντιλήψεις περί γη-γενών ηρώων, που πλάθονται με γη και ύδωρ και με

---

[14] *«Μύθος» για τους σοφιστές σημαίνει τρόπο παρουσίασης ενός θέματος.*
[15] *Πλάτων Πρωταγόρας 320c.*
[16] *Μύθος για τους αρχαίους εσήμενε θρύλος-παράδοση, αναφορά.*

φύσημα παίρνουν την πνοή της ζωής, μαζί με το σύνολο των λεπτομερειών που μας συνήθισε η εβραιοβιβλική αντίστοιχη "Γένεσις".

Τί το επαναστατικά ιδιαίτερο έχει να προσθέσει η "θεϊκότερη όλων" εβραϊκή εκδοχή των πρωτοπλάστων, που δεν ήταν ήδη ευρύτατα γνωστό στον ελληνοθρεμμένο κόσμο της εποχής εκείνης; Το μόνο που με μια ματιά διαπιστώνουμε είναι ότι: Ενώ την εβραιοβιβλική ανθρωπογονική εκδοχή τη γνωρίζουν ακόμα και τα μωρά, τις πάμπολες παραλλαγές της πανάρχαιας ελληνικής ανθρωπογονίας όχι μόνο δεν τις γνωρίζουμε, αλλά τις θεωρούμε περιθωριακές γνώσεις για "παράξενους". Γιατί άραγε η βιβλική αφήγηση απολαμβάνει τιμές περίβλεπτης αλήθειας ενώ οι ελληνικές αρχαιότερες, αυθεντικότερες, πληρέστερες και συχνά πανομοιότυπες αφηγήσεις του "μύθου" θεωρούνται γνώσεις "δεύτερης ποιότητας" και ανάξιες για εκτεταμένη λαϊκή προβολή;

Αναλογιστήκατε ποτέ γιατί η βιβλική ανθρωπογονική προσφορά, των λιγοστών εδαφίων έφτασε ατόφια έως τις ημέρες μας, ενώ ελληνικά επικά συγγράμματα χιλιάδων στίχων με το ίδιο ακριβώς θέμα "ΧΑΘΗΚΑΝ" στην πορεία του χρόνου;

Ας αφήσουμε όμως τις καυτές ερωτήσεις, ν' απαντηθούν με την πρόοδο αυτής της εργασίας κι ας επιστρέψουμε στις ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες εκείνες που αποδεικνύουν ότι, ο πληθωρικός Έλληνας με τις γιγαντωμένες επιδόσεις του δεν είχε ανάγκη να αντιγράψει τις "δεκαπέντε" αράδες της εβραιοβιβλικής ανθρωπογονίας, διότι εκεί που το βιβλικό κείμενο αναφέρει επιγραμματικά δυο λέξεις ή υπαινίσσεται θαμπά μια ιδέα, ο γίγαντας αυτός του πνεύματος έχει ατέλειωτα τραγούδια, θρύλους και ραψωδίες, των οποίων η λεπτή χάρη και η ατέλειωτη ροή χαριτωμένων εικόνων, είναι η καλύτερη απόδειξη αυθεντικότητας.

Αυτή ακριβώς η σύγκριση είναι που κάνει κάποιον να ντρέπεται στην ιδέα και μόνο ότι η τεράστια φιλολογική λίμνη των Ελλήνων, γέμισε απ' το φειδωλό εβραιοβιβλικό σταγονόμετρο.

Ας συνεχίσουμε όμως τη συλλογή παραλλήλων στοιχείων, μια και σημειώστε δεν υπάρχει η παραμικρή βιβλική αναφορά που να μην έχει πλήθος ολόκληρο αντιστοιχιών στον ελληνικό μύθο, ή ακόμα καλύτερα να βρίσκει σ' αυτόν την φυσική προέκταση και ερμηνεία της.

Παράδειγμα για καλύτερη κατανόηση αποτελεί το εδάφ. Γεν. Α' 26 όπου η βιβλική θεότητα μιλώντας στον πληθυντικό λέγει: «**Ἄς κάμωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν, καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν**.» Γιατί άραγε η Δημιουργός θεότης χρησιμοποιεί εδώ πληθυντικό;
Χρειάστηκαν πάρα πολλοί αιώνες να περάσουν, για να ανακαλύψει μια απάντηση ο Ιωάννης ο Μαθητής του υιού αυτής της θεότητας και να

πει: **«'Εν ἀρχῇ, ἦτο ὁ Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦτο παρά τῷ θεῷ, καί θεός ἦτο ὁ Λόγος. Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρά τῷ θεῷ. Πάντα δι' αὐτοῦ ἔγειναν, καί χωρίς αὐτοῦ δέν ἔγεινεν οὐδέ ἕν, τό ὁποῖον ἔγεινεν»** Ιωάνν. Α' 1. Έτσι βλέπουμε ότι ο πληθυντικός που χρησιμοποιεί η βιβλική θεότητης έχει αποδέκτη το "Λόγο" ή ενσαρκωμένο υιόν θεού Χριστό τον αρχιμάστορα ή πλάστη θεό μέσω του οποίου έγιναν όλα **«καί χωρίς αὐτοῦ δέν ἔγεινεν οὐδέ ἕν, τό ὁποῖον ἔγεινεν»**.

Έτσι ο βιβλικός Προμηθέας, ο "Λόγος" ή Χριστός, έρχεται με καθυστέρηση αιώνων να φωτίσει ένα σκηνικό, όπου πολλοί θεοί -άρα πληθυντικός-ασχολούνται με την πλάση του πρώτου άνδρα και της πρώτης γυναίκας.

Πολύ πριν λοιπόν ερμηνευθεί ο πληθυντικός της βίβλου, η ελληνική ανθρωπογονία έχει δείξει ότι όχι ένας αλλά πολλοί θεοί ασχολήθηκαν με τους πρωτόπλαστους. Δηλαδή εντολή έδωσε ο Δίας, ο Προμηθέας έπλασε τον άνδρα,ενώ ο Ήφαιστος τη γυναίκα. Όσον αφορά δε τον ανθρωπομορφισμό των θεών το "καθ' εικόνα κι ομοίωση ημών" δηλαδή, δεν πιστεύω να υπάρχει κανένα ίχνος διαφωνίας, μια και οι Έλληνες επ' αυτού πραγματικά κυριολεκτούσαν. Οι πανέμορφοι ανθρωπόμορφοι θεοί των Ελλήνων, έναντι των υπόλοιπων τερατόμορφων θεών, έδιναν ανέκαθεν "ουσία" στην παραπάνω δήλωση. Απ' την άλλη μεριά πάλι, πολλοί αρέσκονται να κατηγορούν τον ελληνικό ανθρωπομορφισμό, σαν ένα απόλυτα μεμπτό και "ανώριμο" θρησκευτικό στοιχείο. Αναρωτιέμαι όμως, όταν ο Υιός της βιβλικής θεότητας, ο Λόγος ή Χριστός, εξανθρωπίστηκε δεν ήταν ένας απόλυτα ανθρωπόμορφος θεός; Πού είναι λοιπόν η διαφορά;

Μήπως όμως, στα εναπομείναντα ελληνικά συγγράμματα δεν μπορεί να βρεθεί τίποτε σχετικό με τις διάσημες λεπτομέρειες της πτώσης στην αμαρτία εξαιτίας του απαγορευμένου καρπού;

Κάθε άλλο. Να τι λέει ο Ησίοδος στα "Εργα και Ημέρες":

90 **«Πριν ζούσαν... ολότελα χωρίς τον βαρύ μόχθο και τις μαρτυρικές αρρώστιες που έδωσαν τις φροντίδες στους ανθρώπους...**

111 **Σαν θεοί ζούσαν έχοντας ανέγνοιαστη ψυχή χωρίς κόπους ολότελα και πόνο, κι' ούτε τα φοβερά γεράματα ήταν πάνω τους και πάντα οι ίδιοι στα πόδια και στα χέρια χαίρονταν... και καρπόν έφερνε η ζωοδότρα γη μόνη της πολύν και άφθονον.**

94 **Αλλά η γυναίκα** (η Πανδώρα) **με τα χέρια της το μεγάλο κούπωμα του πιθαριού βγάζοντας τα σκόρπισε κι' έφερε στους ανθρώπους πικρά βάσανα.**

Μόνο ή ελπίδα στον άσπαστο οίκο της έμεινε... και τ' άλλα αμέτρητα βάσανα στους ανθρώπους πλανώνται και είναι η γη κακά γεμάτη, κι η θάλασσα και οι αρρώστιες στους ανθρώπους, την ημέρα κι' άλλες τη νύχτα μόνες τους έρχονται φέρνοντας κακά στους θνητούς σιωπηλές.»!

Διαφέρει νοηματικά η παραπάνω περιγραφή απ' την βιβλική θεϊκή κατάρα; **«Κατηραμένη νά ἦναι ή γῆ ἐξ αἰτίας σου, με λύπας θέλεις τρώγει τούς καρπούς αὐτῆς... καί ἐν τῷ ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου θέλεις τρώγει τόν ἄρτον σου, ἑωσοῦ ἐπιστρέψῃς εἰς τήν γῆν, ἐκ τῆς όποία ἐλήφθης»!** *Γεν. γ' 17-19.*

Μήπως όμως οι περαιτέρω λεπτομέρειες στην διάσημη αυτή ανθρώπινη περιπέτεια λείπουν απ' τα ελληνικά αρχεία και μόνο στους εβραίους εκμυστηρεύτηκαν τα όσα συνέβησαν οι "αυτόπτες" μάρτυρες του πειρασμού κάτω απ' το δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού, με τον όφι τον καταραμένο να παίζει τον προδοτικό του ρόλο; Όχι, κάθε άλλο. Μια ολόκληρη σειρά απαγορευμένων "καρπών" έχει να επιδείξει η ελληνική μυθολογία, που η παραβίαση και η βρώση τους έφερνε σίγουρα θάνατο. Ήταν δε τόση η διάδοση των ιδιόμορφων αυτών θεϊκών απαγορεύσεων, που και ο μεγάλος Όμηρος συμπεριέλαβε στην Οδύσσεια την όμορφη αυτή ιστορία για τις αγελάδες του Ήλιου. Πανάρχαια προομηρική προφανώς ιστορία την οποία ο έξοχος Όμηρος συνταίριαξε στο υπέροχο έπος της Οδύσσειας.

Ας απολαύσουμε την όμορφη αυτή ιστορία που θα μας ξεκουράσει και θα μας βάλει στο κλίμα των απαγορευμένων καρπών του ελληνικού μύθου.

Ο Απαγορευμένος καρπός.

Το ναυάγιο του Οδυσσέα στο Νησί της Θρινακίας αποδείχθηκε μοιραίο για τους συντρόφους του για έναν και μοναδικό λόγο. Εκεί έφαγαν τον απαγορευμένο θεϊκό καρπό, που στην περίπτωσή τους ήταν οι αγελάδες του θεού Ηλιου. Καθώς πλησίαζαν ακόμα το νησί ακούστηκαν τα μουγκανητά απ' το θεϊκό κοπάδι. Στο μυαλό του πολυπλάνητου Οδυσσέα όμως έρχονται τα λόγια της Κίρκης και του μάντη Τειρεσία: "Να μην πειράξουν σε καμμιά περίπτωση τα θεϊκά ζώα". Ο Οδυσσέας προτείνει να φύγουν. Οι ναύτες του όμως είναι

εξαντλημένοι, μόλις είχαν περάσει απ' τις "Σειρήνες", την "Σκύλα" και την "Χάρυβδη", έχουν λοιπόν κάθε λόγο να μην τον ακούσουν. Βγαίνουν στη στεριά, δειπνούν, ξεκουράζονται, χαλαρώνουν και κλαίνε μετά τους χαμένους τους συντρόφους. Έξη άρπαξε η Σκύλα έναν με κάθε της κεφάλι. Ο ύπνος πούρχεται τους χαρίζει λησμονιά κι ανάπαυση.

Το άλλο πρωί, καταιγίδα δυνατή τους καθηλώνει στο νησί για μέρες. Ασφαλίζουν το καράβι σε σπηλιά και παραμένουν αποκλεισμένοι στο νησί. Ο Σιρόκος δεν λέει να πάψει ένα ολάκερο μήνα. Οι προμήθειες τελειώνουν, του κάκου ξεγελούν την πείνα τους με τα λιγοστά ψάρια που πιάνουν και με πουλάκια που πιάνουν οι επιδέξιες ξόβεργες.

Η πείνα είναι κακός σύμβουλος. Ο Οδυσσέας αποφασίζει να εισχωρήσει στο εσωτερικό του Νησιού μήπως και βρει προμήθειες. Μόλις όμως απομακρύνεται να προσευχηθεί στους θεούς «**Ύπνος βαθύς τον καταβάλλει εκεί στην ερημική άκρη**».

«Την ίδια ώρα ο Ευρύλοχος ξεσηκώνει τους υπόλοιπους συντρόφους του να σφάξουν μερικές απ' τις ιερές αγελάδες του θεού Ήλιου, παρά να πεθάνουν της πείνας σιγά-σιγά. Καλύτερα τους λέει να βρουν γρήγορο θάνατο στα κύματα, αν οι θεοί θυμώσουν και βουλιάξουν το καράβι. Άλλωστε απ' τα ζώα που θα σφάξουν ένα μέρος θα το προσφέρουν στους θεούς θυσία.

Η πείνα είναι κακός σύμβουλος δίπλα σε παχιές και τροφαντές αγελάδες. Το πλήρωμα υπέκυψε στη δοκιμασία, ως ήταν άλλωστε μοιραίο. Όταν ο Οδυσσέας σηκώνεται απ' τον ύπνο του, οι πιο παχιές αγελάδες είναι σφαγμένες και η ευωδιαστή τσίκνα μαρτυρά αδιάψευστα την ανεπανόρθωτη παράβαση.. Έξη μέρες οι σύντροφοι ξεφαντώνουν, την έβδομη ο δυνατός άνεμος που τους έφραζε το δρόμο έπαψε.

Ξεκινούν το δρόμο της επιστροφής, μα μόλις ξεμακραίνουν ένα μαύρο σύννεφο στυλώνει ο Δίας από πάνω τους. Το πέλαγος σκοτεινάζει κι ένας φοβερός σίφουνας κόβει σκοινιά και ξάρτια. Το κατάρτι πέφτει σκοτώνοντας τον τιμονιέρη. Ο θυμωμένος Δίας με καπνερό κεραυνό χτυπά το καράβι και το διαλύει.

Στ' αφρισμένο κύμα βρέθηκαν όλοι. Μόνο ό Οδυσσέας απέμεινε. Οσοι ασέβησαν χάθηκαν για πάντα, γιατί έφαγαν κάτι που ανήκε στο θεό». (Όμηρος μ20-453). ***Τα αποσπάσματα απ' την Μυθ. Ι. Θ. Κακριδή και Αφοί Στεφανίδη.***

Γίνεται φανερό κι από πολλές άλλες παρόμοιες περιπτώσεις του μύθου, πως ένα τέτοιο "παιχνίδι" θεϊκών απαγορεύσεων ήταν πολύ δια-

δεδομένο στους πανάρχαιους αυτούς χρόνους. Πολλοί μελετητές[17] μεταξύ αυτών και ο Γιάννης Κορδάτος,[18] κάνουν λόγο για μακροχρόνιες περιόδους δενδρολατρείας και τοτεμικών κοινωνιών. Στην προϊστορική αυτή περίοδο, "τοτέμ" λεγόταν η ιδιαίτερη μεταχείρηση ενός είδους τροφής, φυτικής ή ζωικής, με αποχή ή περιορισμό ενός είδους τροφής ή ακόμα όπως έχουμε εδώ, την προνομιακή χρήση απ' τους θεϊκούς αρχηγούς και μόνο. Στις προϊστορικές λοιπόν τοτεμικές αυτές κοινωνίες οι θεοβασιλείς των φυλών μπορούσαν να κάμουν προνομιακή χρήση σπάνιων εύγευστων καρπών και θηραμάτων με το να ανακηρύττουν "τοτέμ" (απαγορευμένο) ένα σπάνιο είδος δένδρου ως "τροφή μόνο για θεούς".

Η απαγόρευση βέβαια για την προνομιακή αυτή χρήση συνοδεύοταν και από την ανάλογη "σάλτσα" εποχής του τύπου, "αν δεν είσαι θεός και το φας θα πεθάνεις". Ώσπου φυσικά, κάποιοι τολμηροί έσπασαν την "τοτεμική" απαγόρευση και είδαν ότι όχι μόνο δεν πέθαναν, αλλά απεναντίας τα απαγορευμένα αυτά "τοτέμ" ήταν χορταστικά και νοστιμότατα. Ταυτόχρονα κέρδισαν και την πολύτιμη επίγνωση της μακροχρόνιας εξαπάτησής των.

Αν δεχθούμε και εφαρμόσουμε τους παραπάνω συλλογισμούς, βλέπουμε απ' τον πρώτο κι όλας βιβλικό μύθο, ότι ο φόβος και ο θάνατος ήταν οι πανάρχαιοι "σκύλοι" των θεών και οι καλύτεροι φύλακες των θεϊκών προνομίων.

Η βιβλική περιγραφή δύο ιδιαίτερων δένδρων μέσα στον κήπο της Εδέμ, ένα της "γνώσεως" και ένα δεύτερο της "ζωής", δείχνει ότι οι τοτεμικές προϊστορικές κοινωνίες απέδιδαν μυστικές, θαυματουργές ιδιότητες στα δυσεύρετα αλλά και απαγορευμένα αυτά "δένδρα των θεών". Έτσι το σπάνιο άρωμα, η άφθαστη ομορφιά του καρπού, έλεγαν πως έδινε στον τοπικό αρχηγό-θεό την ξεχωριστή του σοφία (γνώση καλού και κακού) αλλά και την ανεξήγητη για τους πολλούς μακροζωία (δένδρο της ζωής).

Βέβαια "ο αρχηγός" είχε μακροζωία, γιατί κατάφερνε να κρατά πολύ περισσότερα απ' τις τοτεμικές λιχουδιές για τον εαυτό του και σοφία γιατί κατάφερνε να ξεγελά τόσο απλά όλους τους άλλους!

Ας δούμε όμως κάπως καλύτερα τις εικόνες της πρώτης αυτής βιβλικής ιστορίας. Οι πρώτες πληροφορίες για τον παραδείσιο κήπο της Εδέμ είναι υποχρεωτικά αντιφατικές, διότι αφού **«εἶχε συντετελεσμένα** (τελειωμένα) **ὁ θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ τα ἔργα αὐτοῦ, τά ὁποῖα ἔκαμε και ἀνεπαύθη»** *Γεν. Β΄ 1.* Ξαφνικά η αφήγηση διαφορο-

---

[17] *1ος τόμος UNESKO, η ιστορία της ανθρωπότητας (Τζάκετα Χούκς).*
[18] *Γ. Κορδάτος, "Αρχαίες θρησκείες και χριστιανισμός".*

ποιείται και ο θεός ξαναπιάνει δουλειά, δείχνοντας μας ότι εδώ συνταιριάζονται λίγο αδέξια δύο διαφορετικές αφηγήσεις. Διότι μετά απ' αυτά **«ἐφύτευσεν Κύριος ὁ θεός παράδεισον ἐν τῇ 'Εδέμ κατ' ἀνατολάς»** *Γεν. Β΄ 8.* Ποιός είναι ο "Κύριος" αυτός που "φυτεύει" κήπο[19] στην Εδέμ (ελληνική απόδοση του ιουδαϊκού "Εντεν"-απόλαυσις); Είναι άραγε ο ίδιος που αφού ετελείωσε **«καί ἀνεπαύθη... εἶδε πάντα ὅσα ἐποίησε· καί ἰδοῦ ἦσαν καλά λίαν»**; *Γεν. Α΄ 31.* Αν όμως τελείωσε το δημιουργικό του έργο εντελώς ικανοποιημένος, "**καλά λίαν**", δεν σημαίνει αυτό, ότι ολάκερη η γη ήταν απ' το δημιουργικό του χέρι ένας ατελείωτος παράδεισος; Ποιά ανάγκη λοιπόν θα υπήρχε να ξαναπιάσει δουλειά, "φυτεύοντας" με ιδιαίτερο αυτή τη φορά τρόπο έναν ξεχωριστό παράδεισο; Δεν ήταν ήδη όλη η γη παραδεισένια αφού τελείωσε δημιουργών ο θεός; "Φυτεύοντας" επιπρόσθετα έναν ακόμα παράδεισο, βελτιώνει την προηγούμενη δημιουργία του; Ή πρόκειται τελικά εδώ για κάποιον άλλον "Κύριο" πολύ υστερότερο απ' τον δημιουργό του κόσμου;

Ενδείξεις για το ότι οι πρώτες αυτές βιβλικές αράδες γράφονται σε μια πολύ νεότερη περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας και δεν αποτελούνται μόνο από ατόφια αποσπάσματα του αρχέγονου μύθου, μας δίνουν ξαφνιάζοντας μας τα πρώτα κιόλας εδάφια για τον κήπο αυτόν της Εδέμ, τονίζοντας έντονα το ενδιαφέρον του αφηγητή για... το άφθονο καλής ποιότητας χρυσάφι της περιοχής, αλλά και τον άνθρακα(!)[20] και τους πολύτιμους διακοσμητικούς λίθους! Πράγματα βέβαια που οι άνθρωποι γνώρισαν και εκτίμησαν πολύ υστερότερα απ' την εποχή των... πρωτοπλάστων.

Έτσι η Εδέμ μαθαίνουμε ότι ποτίζετο από ποταμό που εμερίζετο σε τέσσερις άλλους... «**Ποταμός δὲ ἐξήρχετο ἐκ τῆς Ἐδέμ διὰ νά ποτίζῃ τόν παράδεισον, καί ἐκεῖθεν ἐμερίζετο εἰς τέσσαρας κλάδους τὸ ὄνομα τοῦ ἑνός, Φισών οὗτος εἶναι ὁ περικυκλώνων πᾶσαν τήν γῆν 'Αβιλά· ὅπου εὑρίσκεται τό χρυσίον, τό δε χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης εἶναι καλόν· (!) ἐκεῖ τό βδέλλιον ("Ο"**[21] **ἐκεῖ ἐστιν ὁ ἄνθραξ) καί ὁ λίθος ὁ ὀνυχίτης**· (όνυξ)». *Γεν. Β΄ 10-12.*

Πως να ερμηνεύσουμε αλήθεια το τόσο πρώιμο ενδιαφέρον του βιβλικού συγγραφέα για τα υλικά αυτά αγαθά και τον περίεργο συσχετισμό της Ανατολικής Εδέμ με την παρακείμενη πλούσια περιοχή "Αβιλά όπου ευρίσκεται το χρυσίον"; Πόσο φυσιολογικό είναι αλήθεια να συνωθούνται ανθρωπογονικές πληροφορίες και ενδιαφέρουσες

---

[19] Παράδεισος: Περιφραγμένος κήπος

[20] Το λεξικό Σταματάκου σαν δεύτερη ερμηνεία στην λέξη Ανθραξ λέει: ΙΙ. Πολύτιμος λίθος χρώματος βαθέως ερυθρού.

[21] Ο΄ εβδομήκοντα, μετάφραση των βιβλικών κειμένων στο 280 περίπου π.Χ.

υποσημειώσεις για πηγές πλουτισμού στον πρόλογο ακόμα ενός θρησκευτικού βιβλίου;

Ας συνεχίσουμε να εξετάζουμε τα στοιχεία που μας παραδόθηκαν για το βιβλικό αυτό παραδείσιο κήπο.

Το ότι τα δένδρα είναι δύο στο θεϊκό κήπο και μάλιστα με ξεχωριστές ιδιότητες το καθένα φαίνεται στα εξής λόγια **«καί ἐφύτευσε Κύριος... παράδεισον ἐν τῇ 'Εδέμ... καί ἔκαμε νά βλαστήσῃ ἐκ τῆς γῆς πᾶν δένδρον ὡραῖον εἰς την ὅρασιν καί καλόν εἰς τήν γεῦσιν καί τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ του παραδείσου· καί τό ξύλον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ»** *Γεν. Β΄ 8-9* και παρακάτω αφού ο Αδάμ και η Εύα τρώνε τους καρπούς του ενός δένδρου που δίνει γνώση, το δεύτερο δένδρο που δίνει ζωή είναι σαφώς ακόμα εκεί: «**'Ιδοῦ ἔγεινε ὁ 'Αδάμ ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν εἰς το να γινώσκειν τό καλόν καί τό κακόν καί τώρα μήπως ἐκτείνῃ τήν χεῖρα αὐτοῦ *καί* λάβῃ καί από τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί φάγῃ, και ζήσῃ αἰωνίως.**». *Γεν. Γ΄ 22.* Στην ιστορία του Αδάμ και της Εύας, το ζευγάρι τολμηρά παρακούει τις απαγορεύσεις του κυρίου και διώχνεται απ' τα εύφορα πάτρια εδάφη σε άγονες περιοχές, όπου είναι αναγκασμένοι να μοχθούν αιματηρά για την επιβίωσή τους.

Πού βρέθηκαν όμως οι άγονες περιοχές αφού όλη η γη ήταν ένας φρεσκοφτιαγμένος παράδεισος;

Αν παρακολουθήσουμε καλύτερα τη βιβλική αφήγηση, έχουμε έντονη την εντύπωση ότι ο κήπος δε στήθηκε για τον άνθρωπο αλλά για τη "θεότητα". Τα δύο δένδρα με τους πολύτιμους θεϊκούς καρπούς, φυτεύονται "**ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου**" *Γεν. Γ΄ 3.* Αν ο Κύριος "φύτεψε" τον κήπο για τον Αδάμ, γιατί άραγε να βάλει σε τιμητική κεντρική και προκλητικά "περίβλεπτον" θέση τα απαγορευμένα δένδρα; Αν όμως δεχθούμε ότι ο θεϊκός Κύριος "εφύτεψε" τον υπέροχο αυτό κήπο με ξεχωριστή φροντίδα ως παράδεισο γι' αυτόν τον ίδιο, τότε δικαιολογείται και η τιμητική κεντρική θέση των σπάνιων δένδρων του με τους "θεϊκούς" καρπούς. Ο δε Αδάμ τοποθετείται εκεί ως φύλακας και εργάτης του κήπου της θεότητας. Θεότητα η οποία φαίνεται να περιδιαβαίνει τον κήπο του κάθε απόγευμα και να συμπεριφέρεται πολύ ανθρώπινα. Δείτε τι λένε τα σχετικά εδάφια. **«Καί ἔλαβεν ὁ Κύριος... τόν ἄνθρωπο καί ἔθεσεν αὐτόν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς 'Εδέμ διά νά ἐργάζηται αὐτόν καί να φυλάττῃ αὐτόν»**. *Γεν. Β΄ 15.* Να τον εργάζεται λοιπόν και να τον περιποιήται, να τον "φυλάττει" όμως... από τί; Μια καλή ερώτηση χωρίς απάντηση!

Μήπως να "**φυλάττῃ**" πράγματι τα δύο πολύτιμα δένδρα στο κέντρο του παραδείσιου κήπου;

Εν πάση περιπτώση ο φύλακας με τη γυναίκα του αντί απλώς να τα φυλάνε, φάγανε τους καρπούς που φέρνουν "γνώση", **«καί ἤκουσαν**

τήν φωνήν τοῦ Κυρίου περιπατοῦντος (!;) ἐν τῷ παραδείσῳ πρός τό δειλινόν· και ἐκρύφθησαν». *Γεν. Γ' 8.* Διαβάζοντας για τον απογευματινό περίπατο του "Κυρίου", δεν έχετε την εντύπωση ότι συμπεριφέρεται λιγότερο σαν θεός και πολύ περισσότερο σαν άνθρωπος αφέντης του κήπου, που διαλέγοντας την καταλληλότερη αυτή απογευματινή ώρα, κάνει τον περίπατό του στον κήπο που ο ίδιος "φύτεψε", ανατολικά της Εδέμ πλάι στην περιοχή **«'Αβιλα ὅπου εὑρίσκεται τό χρυσίον»** με τους άφθονους πολύτιμους λίθους γιατί **«τό χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης εἶναι καλόν»**!; Οι ερωτήσεις που κάνει ο Κύριος του παραδείσιου κήπου εκεί κατατείνουν **«'Εκάλεσε δέ ὁ Κύριος... τόν 'Αδάμ καί εἶπε, πού εἶσαι;... Μήπως ἔφαγες ἀπό τοῦ δένδρου ἀπό τοῦ ὁποίου προσέταξα εἰς σέ νά μή φάγῃς;»**. *Γεν. Γ' 9-11.* Ερωτήσεις που δεν ταιριάζουν σε κανένα παντογνώστη θεό είναι εδώ... και μας χαμογελούν αινιγματικά απ' τα βάθη των χιλιετηρίδων!

Ας σημειώσουμε εδώ με λίγο παραπονιάρικη διάθεση ότι η μοναδική φορά που η βιβλική θεότητα γίνεται αφορμή, έστω και άθελά της, να αποκτηθεί η πολυτιμότατη **«γνώση τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ... καί ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί ἀμφοτέρων»**. *Γεν. Γ' 7.* Ο Κύριος εξοργίζεται σε τέτοιο βαθμό, που διώχνει κακήν κακώς τον φύλακα του κήπου απειλώντας τον με θάνατο σε περίπτωση επιστροφής από **«ρομφαίαν... φλογίνην καί περιστρεφομένην... καί ἐξεδίωξε τόν 'Αδάμ κατ' ἀνατολάς του παραδείσου»**. *Γεν. Γ' 24.*

Τι κακό μπορούσε αλήθεια να κάνει αυτή η γνώση "του καλού και του κακού" στον φύλακα ενός περιφραγμένου κήπου (παραδείσου), εκτός απ' το να του "ανοίξει τα μάτια" και να τρώει εφεξής τους πολύτιμους καρπούς χωρίς το φόβο του θανάτου;

Μπορείτε αλήθεια να χαρακτηρίσετε ή να περιγράψετε τον Αδάμ χωρίς γνώσεις περί καλού και κακού; Χωρίς αυτήν τη γνώση που είναι το κυριότερο χαρακτηριστικό προσωπικότητας, ο Αδάμ πρέπει να ήταν ένας πολύ χρήσιμος ανεγκέφαλος δούλος. Αλλά ακόμα κι αν επιστρατεύσουμε όλο το θεολογικό μας ταλέντο, δύσκολα μπορούμε να αρνηθούμε, ότι ακριβώς αυτό φαίνεται πως ήθελε τελικά από τον φύλακά του ο "Κύριος" αυτής της ενδιαφέρουσας ιστορίας.

Δυστυχώς το ότι η "γνώση" ενοχλεί τη βιβλική θεότητα, θα παραμείνει ένα αναλλοίωτο χαρακτηριστικό της ακόμα και μέχρι των ημερών μας!

Μόνο ως τραγική, αποκαλυπτική ειρωνεία μπορώ να δεχθώ ότι το πρώτο πράγμα που μας διδάσκει η βίβλος είναι ότι η "γνώση" σημαίνει θάνατο.

Φαίνεται λοιπόν ότι κατά την περίοδο συρραφής των αρχαίων αυτών μύθων, ο "θεός" είχε συγκεκριμένα εχθρική διάθεση απέναντι σε

κάθε μορφή ανθρώπινης γνώσης, ακόμα κι αν επρόκειτο για τη σαφώς πολυτιμότατη γνώση του καλού και του κακού!

Η γνώση όμως, είμαστε πλέον σίγουροι στην εποχή μας, πως δεν αποκτάται τρώγοντας ή αποφεύγοντας τους καρπούς οποιουδήποτε "θεϊκού" δένδρου. Τώρα ξέρουμε πως όλες αυτές οι ιστορίες είναι απομεινάρια των καιρών εκείνων, που οι "θεϊκοί μας αφέντες" μας έβαζαν να φυλάμε τους θεϊκούς αυτούς καρπούς της "γνώσης", χωρίς να τολμάμε ν' απλώσουμε χέρι επάνω τους. Σύμφωνα με το βιβλικό αυτό θρύλο, καταγόμεθα από μια θαρραλέα γυναίκα, που παρακίνησε το διστακτικό της άνδρα να δοκιμάσουν επιτέλους απ' τους γλυκούς καρπούς της "γνώσης" κι ας πεθάνουν. Το θάρρος μάλιστα μιας τέτοιας απόφασης φαίνεται να το αντλεί απ' τη λογική παρατήρηση ότι κάποιο εξ ίσου μ' αυτήν θνητό ζώο ("όφις" ή γενικότερα ερπετό) σκαρφαλωμένο πάνω στο πολύτιμο δένδρο, καταβροχθίζει το "θανατηφόρο" καρπό της γνώσης χωρίς να παθαίνει εμφανώς τίποτε...!

Από που προέρχεται όμως, η κατά τα άλλα όμορφη αυτή ιστορία; Ο θρύλος της ξεχωριστής θεϊκής τροφής υπάρχει διάχυτος στην ελληνική μυθολογία. Τα ιερά δένδρα έχουν αφήσει τεράστια ποικιλία θρύλων στον ελληνικό μύθο. Στην Ήπειρο οι δασωμένες περιοχές εθεωρούντο οι πρώτες κατοικίες των θεών. Στο αρχαίο ιερό της Δωδώνης πελώρια "θεϊκή" βελανιδιά έδινε τα μηνύματά της με το ψιθυριστό θρόισμα των φύλλων της. Κι ένα ολόκληρο πλήθος ακόμα ιστοριών, δείχνουν τους θεούς των Ελλήνων με ιδιαίτερη αγάπη σ' ένα ιδιαίτερο ιερό δένδρο. Έτσι η Δρυς ήταν το ιερό δένδρο του Διός η Δάφνη και ο Φοίνικας του Απόλλωνα, η Ελαία της Αθηνάς, τα μύρτα και φιλύρα της Αφροδίτης καθώς και η αίγειρος του Ηρακλή και ας μη ξεχνούμε το κυπαρίσσι ή και το ρόδι του Πλούτωνα.

Η ιστορία όμως που πλησιάζει εκπληκτικά τον κήπο της Εδέμ, είναι αυτή με τα θεϊκά μήλα των Εσπερίδων, τροφή επίσης απόλυτα απαγορευμένη για θνητούς. Στο μύθο των Εσπερίδων δε λείπει τίποτε απολύτως απ' την τυπική εικόνα της Εδέμ. Έχουμε κι' εδώ έναν απαγορευμένο καρπό, που φέρνει την πολυπόθητη αθανασία. Είναι μάλιστα σε άγνωστη μεριά της γης στη μακρινή Εσπερία.

Πέρα απ' τον Καύκασο μακρύτερα απ' τη Χωρα των Υπερβορείων, κοντά εκεί όπου ο Ατλαντας, ο αδελφός του τιτάνα Προμηθέα, κρατά τον ουράνιο θόλο στους πανίσχυρους ώμους του. Εκεί είναι "**ο κήπος των θεών**". Ένας κήπος με όλα τα χαρακτηριστικά ενός Παραδείσου. Ο κατάλληλος τόπος για τον "**πρώτο ιερό γάμο**", στον κήπο αυτόν πρωτο ενώθηκαν ερωτικά ο Δίας και η Ήρα ***(Όμηρος Ξ 347 και Απολλόδωρος 3 105-109).***

Το δένδρο φυλάγεται όμως από έναν όφι «**που μπορούσε να βγάλει απ' το στόμα του πολλών ειδών φωνές**». Το όνομά του είναι "**Λάδωνας**".[22] Μαζί του φυλάττουν τα πολύτιμα μήλα και "οι γλυκόλαλες καθαρόφωνες Εσπερίδες" *(Ησίοδος Θεογονία 211-335)*.

Το δένδρο με τους χρυσούς καρπούς κατά μία εκδοχή ανήκε στην Ήρα και είναι γαμήλιο δώρο της Μητέρας Γης στη νιόπαντρη τότε Ήρα. «**Η Ήρα τόσο χάρηκε ώστε το φύτεψε στον ίδιο το θεϊκό κήπο της... κάποτε όμως παρατήρησε ότι οι Εσπερίδες έβαζαν χέρι στα μήλα· διέταξε τον πάντα άγρυπνο Λάδωνα να τυλιχτεί γύρω από τον κορμό του δένδρου και να τον προσέχει**».

Κατά μια άλλη εκδοχή: Μολονότι οι καρποί της αιώνιας νιότης ανήκαν στην Ήρα, ο Ατλας καυχιόταν ότι βρισκόνταν στο δικό του Κήπο, όταν η Θέμις τον προειδοποίησε: «**Πρόσεχε Τιτάνα, κάποια μέρα ένας γιος του Δία θα κλέψει το χρυσάφι από το δένδρο σου". Ο Ατλας έχτισε γερούς τοίχους γύρω απ' τον οπωρώνα και έδιωξε αδιακρίτως όλους τους ξένους από τη χώρα του, πιθανότητα εκείνος προσέλαβε τον Λάδωνα για να φυλάει τα μήλα**» *Ρ. Γκρέιβς 133α-γ.*

Οι πολλές παραστάσεις αγγείων που έχουν τον Ηρακλή στη χώρα των Εσπερίδων, δείχνουν τον πανελλήνιο αυτόν ήρωα να δέχεται τα απαγορευμένα αυτά μήλα απ' το χέρι μιας όμορφης Εσπερίδας, ενώ είναι παρών ο πλανήτης Αφροδίτη, σαν έσπερος ή εωσφόρος, ο γιος της αυγής, με την διπλή του δηλαδή ιδιότητα, του πρωινού κι εσπερινού "άστρου". "Ο κήπος των Εσπερίδων παρουσιάζεται περιτριγυρισμένος από ψηλό τοίχο" (παράδεισος=περιφραγμένος κήπος). Αγγειογραφίες δείχνουν σε πολλές παραλλαγές το "δένδρο της ζωής" με τον όφι τυλιγμένο στον κορμό του.[23]

Σε μια ανάγλυφη σαρκοφάγο η μητέρα του Έλληνα Πύρα, αναπαριστάται σε στάση ντροπής, (καλύπτει δηλαδή με τα χέρια της ότι και η Εύα με τα "φύλλα συκής" *ΓΕΝ. Γ' 7*), ενώ ο πατέρας του Έλληνα ο Δευκαλίων (κάνοντας κι αυτός το αριστερό του χέρι "φύλλον συκής") κοιτά απορρημένος προς το απαγορευμένο δένδρο![24]

Το σύνολο των στοιχείων στην ιστορία των πρωτοπλάστων δένεται λοιπόν τόσο καλά με τις λεπτομέρειες των ελληνικών μύθων που αυθόρμητα θέλεις να ρωτήσεις: Ποιός λοιπόν αντέγραψε ποιόν;

Οι σκηνές αυτές έχουν τόσες εκπληκτικές παράλληλες λεπτομέρειες που και ο τελευταίος άσχετος μπορεί να δει ότι οι Έλληνες πρωτόπλαστοι, δεν έχουν απολύτως τίποτε να ζηλέψουν απ' τις πανο-

---

[22] *Μόνο ο Απολλώνιος τον αναφέρει με αυτή την ονομασία.*
[23] *Ελληνική μυθολογία εκδοτική Αθηνών τομ. 4ος σελ. 74. Τα μήλα των Εσπερίδων: Ησίοδος θεογ. 334 και 517, Διόδωρος 4, 27. Απολλόδωρος 2, 113.*
[24] *Εκδ. Αθηνών. Μυθολογία Τόμ. 2ος σελ. 61.*

μοιότυπες λεπτομέρειες των βιβλικών συναδέλφων τους. Πράγμα που μας υποχρεώνει για άλλη μια φορά να δούμε, ότι ο μύθος του Αδάμ και της Εύας δεν είναι τίποτε παραπάνω παρά ένα αυθεντικό κομμάτι του πανάρχαιου ελληνομεσογειακού μύθου, που έγινε "δάνειο" στα χέρια των Εβραίων πατριαρχών, ώστε να καλυφθεί με κάποια στοιχειώδη αξιοπρέπεια ο "πρόλογος" του μοναδικού φυλετικού τους βιβλίου.

Ποιά είναι όμως η προϊστορία των μεσογειακών αυτών ανθρώπων που επίμονα με τους μύθους τους έχουν σε όλα κάτι να πουν; Ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι που με το μοναδικό αυτό τρόπο του μύθου διεκδικούν τόσο έντονη συμμετοχή και παρουσία στις περιπέτειες του μεσογειακού πολιτισμού;

Ποιά μακρόχρονη ανάγκη, και ποιές πιθανές περιπέτειές τους ώθησαν να καταγράψουν με τόσο κέφι και πάθος, το πανόραμα της κοινωνικο-θρησκευτικής τους προϊστορίας;

Πελασγοί-Αιγηίς και "το κουρελιασμένο υλικό των μύθων"

> **«Αν η λογική επεξεργασία δεν είναι ικανή**
> **να μεταβληθεί σε τεκμήριο τότε οι άνθρώπινοι**
> **αυτοί θησαυροί (του μύθου) κινδυνεύουν**
> **να μην γίνουν ποτέ βοήθημα στη ζωή μας».**
>
> *Η. Τσατσόμοιρος*

"Κουρελιασμένο υλικό" αποκάλεσε ο θαυμάσιος αυτός συγγραφέας τα αποκαΐδια του ελληνισμού που ως εκ θαύματος διασώθηκαν, πρώτα απ' τη μανία των εχθρών του κι' έπειτα απ' τη μανία του τιτάνα χρόνου που δρα ανελλειπώς εναντίον μας.

Είναι ικανά όμως αυτά τα "κλάσματα" του Ελληνισμού να μας δώσουν την εικόνα της ένδοξης προϊστορίας του;

«Πριν από εκατό χιλιάδες χρόνια στον ελληνικό χώρο και ιδιαίτερα στη Θεσσαλική λεκάνη που σχηματίζεται από ένα κλοιό βουνών, τον Όλυμπο, το Πήλιο, την Όσσα και τον Κίσσαβο υπήρχε μια τεράστια λίμνη, απομεινάρια της οποίας είναι η λίμνη Βοϊβηίδα ή Κάρλα. Η έκτασή της Βοϊβηίδας προτού αποξηρανθεί έφτανε τα 114 τ.χ. Γύρω απ' την τεράστια αρχική λίμνη ζούσαν άνθρωποι... είναι η

αυγή του Πολιτισμού. Έτσι ξεκινούν οι ανθρωπολόγοι και οι γεωλόγοι την ιστορία του ελληνικού χώρου».[25]

Κανείς δε μπορεί να προσδιορίσει την αρχή της θρησκευτικής σκέψης, μα ίσως ο θεσσαλικός χώρος και οι παραλίμνιοι οικισμοί του να φιλοξένησαν τη λατρεία του αρχέγονου Ωκεανού ή του Ουρανού. Κι αν είναι νωρίς για να μιλήσουμε για θρησκευτική σκέψη, μπορούμε αβίαστα να δεχθούμε ότι ο Θεσσαλικός κάμπος φιλοξένησε προϊστορικούς οικισμούς και έθρεψε την προγονική σκέψη για χιλιετηρίδες.
«Ανασκαφαί εις Θεσσαλίαν το 1958 απέδειξαν δι' αναμφισβητήτων τεκμηρίων την ύπαρξη παλαιολιθικού πολιτισμού ηλικίας 30-100 χιλιάδων ετών. Ενώ τα πιθανά ίχνη (εργαλεία χειροποίητα) **ανεβάζουν ακόμη περισσότερο το όριο αυτό».**[26]

Τι έχουν να πουν όμως για πλησιέστερες σε μας περιόδους οι έρευνες;[27] Να ποια εικόνα διαμορφώνεται κάτω απ' τη μελέτη των συγκεντρωμένων στοιχείων για τον ελλαδικό χώρο.

Πριν από 25-30 χιλιάδες χρόνια, στο χώρο που σήμερα είναι τα καταγάλανα νερά του Αιγαίου, εκτείνονταν μια μεγάλη κοιλάδα τεμαχισμένη από δύο μεγάλες λίμνες. Η κοιλάδα αυτή (η Αιγηίς των γεωλόγων) καλυπτόταν από καταπράσινα δάση και χλοερούς λειμώνες, ήταν δε μια πραγματική Όαση μια κι ερχόταν κλιματολογικά με το εύκρατο κλίμα της σε πλήρη αντίθεση προς την υπόλοιπη ευρωπαϊκή ενδοχώρα, η οποία καλυπτόταν τότε από βαρύ περιοδικό παγετώνα.[28] Τον τελευταίο περιοδικό παγετώνα του οποίου τώρα διερχόμεθα την μεταπαγετώνιο περίοδο.

Κάποτε όμως ο παγετώνας άρχισε μετά παρέλευση χιλιετηρίδων να υποχωρεί. Ενδιαφέρουσα είναι η άποψη ότι η μικρότερη διάρκεια αυτού του τελευταίου παγετώνα και η ξαφνική υποχώρησή του οφείλεται στην τεκτονική καταβύθιση μεγάλου νησιωτικού συγκροτήματος στον Ατλαντικό Ωκεανό που πολλοί ταυτίζουν με τη θρυλική Ατλαντίδα, που σαν αποτέλεσμα είχε την απελευθέρωση του θερμού θαλάσσιου ρεύματος "Γκολφ στριμ" που μη εμποδιζόμενο πλέον απ' την, ας την πούμε Ατλαντίδα, συνέβαλε προωθούμενο ανεμπόδιστα μέχρι τη Βόρρειο θάλασσα στην αλλαγή του κλίματος και στην πρόωρη υποχώρηση του τελευταίου παγετώνα (Ηλιος Ζ' τόμος).
Η στάθμη των υδάτων μεταβλήθη δραματικά, (σε κλειστές θάλασσες έως και 140 μ.) εξαιτίας των τεράστιων ποσοτήτων πάγων που

---

[25] *Αιγαίο βουνό. Η. Τσατσόμοιρος.*
[26] *Ιωάννης Δ. Πασσάς.*
[27] *Γ. Σινού, "Η Γεωγραφική ενότητα του Ελληνικού Μεσογειακού Χώρου".*
[28] *UNESKO: Η ιστορία της Ανθρωπότητας - προϊστορία, τόμος 1ος σελ. 22, Τζακέττα Χόουκς.*

κατακρατούσε ο παγετώνας. Αυτό έφερε και την καταστροφή της Αιγηίδας με καταποντισμό των εδαφών της αφήνοντας για ανάμνηση μόνο τις περήφανες βουνοκορφές της που σήμερα αποτελούν τα πανέμορφα νησιά του Αιγαίου.

Αυτό έγινε σύμφωνα με τους γεωλόγους με διαδοχικά κύματα εισόδου των Ωκεάνιων υδάτων του Ατλαντικού, αλλά και του Εύξεινου Πόντου που ήταν επίσης ακατάπαυστα ο αποδέκτης της λιωμένης μάζας των πάγων.

Τεράστιες ποσότητες νερού κατέκλυσαν την κλειστή λεκάνη της Μεσογείου, όταν τα δύο φυσικά φράγματα στο Γιβραλτάρ και στα Δαρδανέλια υποχώρησαν, αφήνοντας τον όγκο του νερού δια μιας ή κατά περιοδικά σαρωτικά κύματα να κατακλύσουν τη φιλόξενη Αιγηίδα που στα όρια του τελευταίου παγετώνα πρόσφερε καταφύγιο σε φιλοξενούμενους και αυτόχθονες για χιλιετηρίδες.

Φυσικά «Η **καταστροφή αυτή στο σύνολό της δεν συνετελέσθη εν μία νυκτί. Άλλωστε ότι για την γεωλογία είναι στιγμή για τον άνθρωπο είναι δεκαετίες**» Γράφει ο Ι. Δ. Πασσάς (Ηλιος Ζ' τόμος) συνεχίζοντας: **«θολά και αφρίζοντα ύδατα ποταμών μεταβληθέντα εις ακατάσχετους χειμάρρους, κατακλύζουν την μέχρι τότε ευδαίμονα χώραν παρασύροντας καλύβες και πνίγοντας τα ποίμνιά των κατοίκων οι οποίοι έφευγαν πανικόβλητοι εκ των πεδιάδων εις τα ψηλότερα. Παραλλήλως από Βορρά και Νότον εισορμά η θάλασσα μεταβάλουσα εις πόντον αχανή τας εκτεταμένας της Αιγηίδος πεδιάδας... Αι λίμναι της εμεγενθύνθηκαν... ενώθησαν... επεξετάθησαν και τελικώς εκ της ευδαίμονας εκείνης γης δεν απέμεινον ει μή μερικαί νήσοι, αι βουνοκορφαί της απολεσθείσης χώρας, η μοναδική υπό τον ήλιο ανάμνησίς της»**.

Ο Πλάτωνας στον Κριτία συμπληρώνει την εικόνα της καταστροφής: **«Πέρασαν από τότε εννέα χιλιάδες χρόνια (!) απ' τους πρώτους κατοίκους της χώρας μας, μόνο τα ονόματα των βασιλέων τους έχουν σωθεί και οι μεγάλες πράξεις τους** (ό,τι περιέσωσε ο μύθος δηλαδή). **Γιατί οι άνθρωποι οι οποίοι απέμειναν μετά την θεομηνία του κατακλυσμού ήσαν αγράμματοι, και ζούσαν στα βουνά. Δεν είχαν ιδέα για το ένδοξο προγονικό παρελθόν και τους θαυμαστούς νόμους των. Δεν ενδιαφέρονταν για το παρελθόν. Είχαν πολλές στερήσεις στη ζωή των και φρόντιζαν μόνο για την αυτοσυντήρησή των»**.[29]

"Αρχαίες παραδόσεις που είχε συγκεντρώσει ο Καλλίμαχος ανέφεραν ότι οι Κυκλάδες και οι Σποράδες όφειλαν την προέλευσή

[29] *Πλάτων Κριτίας, Κεφ. Γ' περίληψη.*

τους σ' έναν τρομερό κατακλυσμό που δημιουργός του ήταν ο Ποσειδώνας «**Θε νά διηγηθώ, πως ετούτος ο δυνατός θεός μ' ένα χτύπημα της τρίαινας, που του είχανε φτιάξει οι Τελχίτες, έσκισε τα βουνά, τα ξερίζωσε απ' τα θεμέλιά τους και κάνοντάς τα να κυλήσουν στη θάλασσα, σχημάτισε μ' αυτά τα πρώτα νησιά. ...τα σφήνωσε μεσ' στην άβυσσο με ρίζες βαθιές για να τα κάνει να ξεχάσουν τη στεριά**».[30]

Οι κάτοικοι λοιπόν της Αιγηίδος, όσοι σώθηκαν απέμειναν στις κορυφονησίδες του Αιγαίου ή κατέφυγαν εγκαίρως στις εκατέρωθεν ηπειρωτικές ακτές της Ελλάδας και της Ιωνίας (Μ. Ασίας).

Άνθρωποι της ίδιας βασικά κοινωνίας βρέθηκαν σε δύο χωριστές πλέον ηπείρους. Ακατάλυτοι δεσμοί αίματος, γλώσσας, ηθών και εθίμων ενώνουν τους πληθυσμούς στα παράλια των δύο ηπείρων που ξαναγεφυρώθηκαν με ατελείωτες μεταναστευτικές προσεγγίσεις, πολλές εκ των οποίων καταγράφηκαν εσφαλμένα ως εισβολή εχθρικών φυλών, που έφεραν για πρώτη δήθεν φορά τον πολιτισμό στη χώρα των Ελλήνων.

Με την πρωτοποριακή βελτίωση της θαλασσοπλοΐας οι τολμηροί "Αιγαίοι" κατάφεραν να γίνουν οι άριστοι θαλασσοπόροι και να ενωθούν με τη μητρική Ελλάδα.

Η καταστροφή άφησε ανεξίτηλες μνήμες. Κατακλυσμικά έπη όπως του Δευκαλίωνα ή του Γκιλγκαμές και του Νώε είναι προφανώς απόηχος των τραγικών συμβάντων αυτής της περιόδου. Η λέξη άλλωστε "Πόντος" που οι Ελληνες δώσανε στις κλειστές θάλασσες αυτό ακριβώς ενοεί. Πόντος: ποντίζω-βυθίζω.

Ποιοί ήταν όμως και πώς ονομάζοντο οι άνθρωποι του Αιγαίου με τις θρυλικές αυτές περιπέτειες; Όλα δείχνουν ότι "Πελασγοί" είναι ορθά το όνομα των μεσογειακών μας προγόνων που τα τελευταία 25.000 χρόνια έκαναν αισθητή την παρουσία τους στην κλειστή αυτή φιλόξενη θάλασσα της Μεσογείου, και ιδιαίτερα στο νότιο τμήμα της οροσειράς του "Αίμου" που αργότερα ονομάστηκε "Ελλάς".

Ως πανάρχαιοι λοιπόν κάτοικοι της μεσογειακής αυτής γης[31] φέρονται λαοί με διάφορα ονόματα των οποίων όμως το γενικότερο όνομα φαίνεται ότι ήταν "Πελασγοί". Όλοι αυτοί με τα ονόματα "Κάρες", "Λέλεγες", "Δρύοπες", "Θεσπρωτοί", "Δωδωναίοι", "Χάονες", "Παίονες", "Αθαμάνες", "Μύγδονες", "Μολοσσοί", "Φρύγες", "Δαναοί",

---

[30] Descharme II 273.

[31] "κάτι" απ' τη γη των Πελασγών σημειώνεται ακόμα στους Ελληνικούς χάρτες ως "Πελασγία" λίγα χιλιόμετρα βοριότερα της Λαμίας. Η παραφθορά σε "Πελαγία" που επήλθε αργότερα ίσως να δείχνει καθαρότερα απ' όλα τα άλλα τις Πελαγίσιες επιδώσεις των πρωτοπόρων αυτών θαλλασσινών.

"Αχαιοί" που έγραψαν ιστορία στη Μεσόγειο δεν ήσαν παρά οι τοπικές ονομασίες ενός και μόνον λαού, του αρχέγονου Πελασγικού!

Ο Θουκυδίδης είναι ακριβής λέγοντας ότι οι Ελληνες και οι Πελασγοί αποτελούσαν το αυτό έθνος και κατά τον Στράβωνα οι Πελασγοί ήταν οι αδιαμφισβήτητοι κάτοικοι κάθε γωνιάς της ελληνικής γης απ' την Κρήτη, Κύπρο, νήσους Αιγαίου μέχρι την Μακεδονία και την "Θετταλία" όπως αποκαλεί την Θεσσαλία το κέντρο της Ολύμπιας λατρείας του Διός τον οποίο ονομάζει Πελασγικόν «**τον δε Δία των Δωδωναίο αυτός ο ποιητής ονομάζει Πελασγικόν... Ζευ άνα Δωδωναίε Πελασγικέ**».[32] Ο Ησίοδος προσθέτει «**Τό ἰσόθεον πελασγικόν ἔθνος τό ἔδωσεν ἐπάνω εἰς τά δασωμένα βουνά ἡ μαύρη γῆ διά νά γίνει γένος τῶν ἀνθρώπων**».

Ο Αισχύλος δείχνοντάς μας πώς θεωρούσαν στους κλασικούς χρόνους τους Πελασγούς οι Έλληνες, γράφει στις Ικέτιδες: «**Εκείνου που κατοίκησε παλαιότατα τον τόπον αυτόν είμαι παιδί, εγώ ο Πελασγός, ο αρχηγός αυτής της χώρας κι από εμέ έχει λάβει το όνομά του το γένος των Πελασγών οι οποίοι καρπούνται την γην, από την οποίαν περνά ο αδιάβατος Στρυμών**».

Οι Πελασγοί όπως μας βεβαιώνει ο Ευσέβιος ήταν θαλασσοκράτορες προφανώς προ των Μινωϊκών Κρητών. Ο Αριστοφάνης γι' αυτό φαίνεται πως ερμηνεύει το όνομα Πελασγός ως Πελαργός υπονοώντας τις ασταμάτητες μεταναστευτικές και ταξιδιωτικές αρετές τους.

Πάμπολλες παραδόσεις το επιβεβαιώνουν, πως "η διασπορά των Ελληνοπελασγικών φυλών απ' το απόμακρο αυτό παρελθόν σ' όλη την έκταση των μεσογειακών ακτών, η οποία θαλασσοκρατούμενη απ' τους Κάρες και τους Κρήτες της εποχής εκείνης «**θα μπορούσε να ονομασθεί Ελληνοπελασγική λίμνη**».

Οι Ελληνοπελασγοί ατρόμητοι ναυτικοί και ακαταμάχητοι εξερευνητές εγκατέστησαν αποικίες στα παράλια και των τριών ηπείρων Ασίας-Ευρώπης-Αφρικής που περιβάλλουν τη Μεσόγειο.

Εξέχοντες Έλληνες άποικοι αναγνωρίσθηκαν σαν Ήρωες πολιτισμού, βασιλιάδες ή ακόμα τιμήθηκαν σα θεοί όπως ο Δαίδαλος στην Αίγυπτο ή όπως ο Ιανός, ο Έλληνας ο γιος της Κρέουσας... και εγγονός του Ερεχθέα, ο αρχαιότερος βασιλιάς της Ιταλίας και κατοπινός θεός των Λατίνων, καθώς ο Ιταλός, γιος του Τηλεγόνου που έδωσε το όνομά του στην Ιταλία. Παρόμοια ο Αίγυπτος στην Αίγυπτο, ο Δαναός στη Λιβύη και ο Πέρσης στην Περσία. Η Τάρτησος μεγίστη πόλη της Ισπανίας ιδρύθηκε στο ισπανικό έδαφος από ελληνικά πελασγικά φύλα.

---

[32] *Στράβων, Γεωγραφικά 221.*

Είναι πράγματι εκπληκτική η έκταση της διασποράς ή αλλιώς η εμβέλεια της Αρχαιοελληνικής παρουσίας. Μινωϊκός, Αιγαίο-Κυκλαδικός και Μυκηναϊκός πολιτισμός είναι μόνο μέρος του γνωστού σε μας καθαρά ελληνικού πολιτισμού του οποίου τα όρια της παρουσίας από τα συνεχή ευρήματα επεκτείνονται στα πέρατα του γνωστού κόσμου πέρα απ' τις Ηράκλειες Στήλες (Γιβραλτάρ) έως τη Θούλη (Της Γροιλανδίας) ή όπως βεβαίωσαν ευρήματα σε σπήλαια της Αγγλίας Μινωϊκών αγγείων που απερίφραστα δηλώνουν πως η θαλασσοκράτειρα Μινωική Κρήτη έφτασε εκεί με τα πλοία της, καθόσον Κρήτες μετέφεραν με τα πλοία τους κατ' ευθείαν απ' τις Ολλανδικές ακτές το Κεχριμπάρι (Ηλεκτρον).

Αλλά και στον Εύξεινο πόντο και στη Νότια Ρωσία, ανασκαφές έφεραν στο φως ερείπια πόλεων του Αιγαίου πολιτισμού κάτι που υποδεικνύει ότι εκστρατείες σαν την Αργοναυτική υπήρξαν πολλές, αλλά απλά αυτή μόνο διασώθηκε από τις αναφορές του μύθου.

Δε μας εκπλήσσει, λοιπόν ότι ευρήματα απ' τα πέρατα της γης αποκαλύπτουν ολοένα και εντονότερα την ελληνοπελασγική παρουσία στα πιο απομακρυσμένα μέρη της γης, απ' την Αμερική ως την Ιαπωνία ***(Δαυλός, 146 σελ. 8522).*** Απλά όλα είναι πιθανά όταν πίσω απ' τους άθλους αυτούς στέκει ο γενάρχης της Μεσογείου ο Πελασγός. Ενώ όμως επιχειρήσαμε να γνωρίσουμε εδώ ελάχιστα πράγματα απ'την πολυχιλιόχρονη και πολυτάραχη παρουσία του μεσογειακού μας προγόνου,σημειώνουμε ότι δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει τόσο στην παρούσα μελέτη, όσο το ποια είναι τελικώς η σχέση των εκτεταμένων θρύλων του (μύθων), με τους ήρωες της βίβλου με τους οποίους θα γνωριστούμε σε λίγο όσο καλύτερα γίνεται.

"Το έπος του Γκιλγκαμές"

> **«Ο Σερ Λέοναρτ Γούλλεϋ (Leonard Woolley)**
> **στις ανασκαφές της ΟΥΡ βρήκε σημάδια**
> **ενός κατακλυσμού που πρέπει να κατέστρεψε**
> **μέρος της χώρας πολύ πριν ανακαλυφθεί**
> **και η πιο στοιχειακή μορφή γραφής»**

Απέναντι απ' τη σημερινή Μοσσούλη στις ακτές του ποταμού Τίγρη της Μεσοποταμίας, ήταν η αρχαία ένδοξη πρωτεύουσα του Ασσυριακού κράτους Νινευή. Υπήρξε κέντρο αρχαίου πολιτισμού με λαμπρή

εξέλιξη και ισχυρή συμμετοχή στα γεγονότα της εποχής της. Το 612 π.Χ. κατεστράφηκε ολοσχερώς και με τα ερείπια της σκέπασε πολύτιμους θησαυρούς της αρχαιότερης γνωστής βιβλιοθήκης κεραμικής γραφής.

Το 1839 ο Αγγλος Ώστιν Ένρι Λάιαρντ (Austen Henry Layard) καθ' οδόν για τη μακρινή Κεϋλάνη, σταμάτησε για λίγες μέρες μπροστά στους εντυπωσιακούς Ασσυριακούς Τύμβους. Αποφάσισε ωστόσο την πρόχειρη ανασκαφή τους και οι τυχαίες αυτές ανασκαφές έφεραν στην επιφάνεια, ένα απ' τα πολυτιμότερα κεραμικά αρχεία της ανθρωπότητας.

Χιλιάδες σπασμένες πινακίδες γραμμένες σε μια άγνωστη γραφή και γλώσσα. Πράγμα ανέλπιστο, μια ολόκληρη βιβλιοθήκη με κεραμικά "βιβλία" ήρθε στην επιφάνεια απ' τα βάθη των χιλιετηρίδων. Είκοσι δύο χιλιάδες σπασμένα κεραμικά "τεύχη", μεταφέρθηκαν στο βρετανικό μουσείο και η εργασία αποκρυπτογράφησης που συνεχίζεται ακόμα, έφερε στο φως μια χαμένη λογοτεχνία.

Το ενδιαφέρον μας κορυφώνεται γι' αυτή τη θαυμαστή ανακάλυψη, όταν μαθαίνουμε ότι η σημαντικότερη ιστορία που μεταφράστηκε, παρουσιάζει σοβαρό ιστορικοθρησκευτικό ενδιαφέρον μια και αναφέρεται στα θέματα της βιβλικής "Γένεσις" πριν αυτή γραφτεί και σε αρχαιότερη μάλιστα σφηνοειδή γραφή!

Απ' την αρχαία αυτή βιβλιοθήκη θα δανειστούμε το "έπος Γκιλγκαμές", όπως αποκάλεσαν τη μεγάλη καλοδιατηρημένη μάλιστα ιστορία που συναρμολόγησαν απ' τα σπασμένα κεραμικά "τεύχη" της Νινευή, για να φωτίσουμε την επόμενη βιβλική αφήγηση του διάσημου κατακλυσμού του Νώε! Πολύ πριν από τη συγγραφή της βιβλικής "Γένεσις" οι Νινευήτες και οι πέριξ αυτών λαοί είχαν αποθησαυρίσει ένα "έπος" με ήρωα τον Γκιλγκαμές και τις περιπέτειές του στην αναζήτηση της αθανασίας. Ο ήρωάς μας, βρίσκει επιτέλους το μοναδικό άνθρωπο που είχε αποκτήσει το δώρο αυτό, τον ΟΥΤΝΑΠΙΣΤΙΜ, ο οποίος του αφηγείται ότι ο λόγος της αθανασίας του, είναι το ότι υπήρξε ο ήρωας που επέζησε ενός μεγάλου κατακλυσμού! Ας παρακολουθήσουμε όμως την αφήγηση του ίδιου απ' τα αποσπάσματα που αφορούν αυτόν και τη θρυλική του περιπέτεια.

Λέει λοιπόν ο ΟΥΤΝΑΠΙΣΤΙΜ, στον ήρωα μας ΓΚΙΛΚΑΜΕΣ:[33]

«Ξέρεις την πόλη Σουρουπάκ που βρίσκεται στις όχθες του Ευφράτη; Η πόλη αυτή είναι πολύ παλιά και πιο παλιοί είναι οι θεοί της. Εκεί ήταν ο Ανού ο Κυρίαρχος του στερεώματος... και ο Ενλίλ και ο Εά ήταν εκεί μαζί. Εκείνο τον καιρό ο κόσμος πλήθαινε πολύ,

---

[33] *Απ' το βιβλίο το "Επος του Γκιλγκαμές" του Ν. Κ. SANTARS*

οι άνθρωποι γεννοβολούσαν και ο κόσμος μούγκριζε σαν άγριος ταύρος... οι μεγάλοι θεοί αναστατώθηκαν απ' τις κραυγές τους.

Ο Ενλίλ που άκουσε τις φωνές τους είπε στο συμβούλιο των θεών "οι βρυχηθμοί των ανθρώπων είναι ανυπόφοροι"... Τότε οι θεοί πρόθυμα αποφάσισαν να εξαπολύσουν τον κατακλυσμό. Αλλά ο Κύριός μου ο Εά με προειδοποίησε "Ανθρωπε του Σουρουπάκ γιε του Ουμπάρα γκρέμισε το σπίτι σου και φτιάξε ένα πλοίο... Παράτησε την περιουσία σου και φρόντισε για τη ζωή σου. Περιφρόνησε τα αγαθά του κόσμου και σώσε τη ζωή σου. Σου λέω: Γκρέμισε το σπίτι σου και φτιάξε πλοίο. Κι' αυτά πρέπει να είναι τα μέτρα του πλοίου που θα φτιάξεις (ακολουθούν οδηγίες) και πάρε στο πλοίο σου σπόρους όλων των ζωντανών πλασμάτων.

Όταν ξημέρωσε όλη μου η οικογένεια μαζεύτηκε γύρω μου... τα παιδιά κουβαλούσαν πίσσα και οι άντρες έκαναν ό,τι μπορούσαν.

Την πέμπτη μέρα είχαν έτοιμη την καρίνα και τα πλευρά και ύστερα έφτιαξαν γρήγορα το σανίδωμα. Ο χώρος του ήταν ένα άκρ[34], κάθε πλευρά του πλοίου, λογαριαζόνταν σε εκατόν είκοσι κυβικά και το σχήμα του ήταν τετράγωνο. Κατασκεύασα έξι καταστρώματα το ένα κάτω απ' το άλλο, άθροισμα εφτά, τα χώρισα σε εννέα τμήματα με διαχωρίσματα ανάμεσά τους, όπου χρειαζόταν έκανα χωρίσματα. Επιθεώρησα τα άρμενα τους έβαλα εφόδια μέσα.

Οι αχθοφόροι κουβαλούσαν τα ειδικά λαγήνια με το λάδι. Έρριξα πίσσα στην εστία και άσφαλτο και λάδι στο καλαφάτισμα και ακόμα πιο πολύ αποθηκεύτηκε στο πλοίο.

Έσφαξα ταύρο για τους ανθρώπους του πλοίου και κάθε μέρα έσφαζαν πρόβατα. Έδωσα στους εργάτες του πλοίου άφθονο κρασί θαρρείς και ήτανε νεράκι δυνατό, κρασί και κοκκινέλι και σκόρδο και άσπρο κρασί και το γιορτάσαμε όπως γιορτάζουν τη γιορτή της πρωτοχρονιάς (!)...

Φόρτωσα πάνω όλα τα ζωντανά, την οικογένειά μου, τους συγγενείς μου, τα κτήνη του αγρού, τα άγρια και τα ήμερα γιατί είχε πληρωθεί ο χρόνος που είχε ορίσει ο Σαμάς (είπε).

«Τη βραδιά που ο καβαλάρης της θύελλας θα σκορπίσει την καταστροφική του βροχή έμπα μέσα στο πλοίο σου και κατέβασε τις σκαλωσιές σου» Ο χρόνος είχε πληρωθεί, έφτασε η νύχτα.

Ο καβαλάρης της θύελλας έστελε τη βροχή. Κοίταξα τον καιρό, ήταν τρομερός. Κι έτσι μπήκα στο πλοίο κατέβασα τις σκαλωσιές.

---

[34] *Ακρ: Μέτρο επφιανείας ισοδύναμο προς 5.200 τ.μ. Στην Νορμανδία με 8.172 τ.μ. Στην Αγγλία το αυτοκρατορικό άκρ περιέχει 4.840 τ. υάρδας. Ποικίλλει λοιπόν το μέγεθος του κατά τόπους έτσι: Ουαλλία 4.320 τ.μ., Γερμανία 5.534 τ.μ. κλ.π*

Τώρα είχαν συμπληρωθεί και η σκαλωσιά και τα καλαφατίσματα κι έτσι έδωσα το τιμόνι στον Πουζούρ Αμουρί, τον πηδαλιούχο...

Τότε φάνηκε ο θεός της αβύσσου ο Νερκάλ, έσπασε τους υδατοφράχτες των νερών του κάτω κόσμου... Ο θεός της θύελλας είχε μετατρέψει την ημέρα σε σκοτάδι και είχε συντρίψει τη γη σαν κύπελλο. Ολόκληρη μέρα η θύελλα λυσσομανούσε, παίρνοντας καινούργια ορμή καθώς προχωρούσε και ξεχύνονταν πάνω στους ανθρώπους σα θύελλα μαχών.

Άνθρωπος δεν μπορούσε να δει τον αδελφό του, ούτε και φαινόταν...

Αλλοίμονο οι παλιές ημέρες έγιναν σκόνη. Έξη μέρες κι έξη νύκτες φυσούσαν δυνατοί άνεμοι, χείμαρροι θύελλες και πλημμύρες συγκρούονταν... Όταν ξημέρωσε η έβδομη μέρα η θύελλα στο νότο κόπασε, η θάλασσα ηρεμούσε και ο κατακλυσμός ησύχαζε. Κοίταξα την επιφάνεια του κόσμου... Σιγή βασίλευε... όλη η ανθρωπότητα είχε γίνει λάσπη... Η επιφάνεια της θάλασσας έγινε επίπεδη και ο κατακλυσμός ησύχασε. Άνοιξα μια χαραμάδα και το φως έπεσε στο πρόσωπό μου... και τότε κάθησα κάτω και έκλαψα(!)

Τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου, γιατί παντού δεν υπήρχε τίποτ' άλλο από νερά. Μάταια αναζητούσα με το βλέμμα τη γη... Μακριά όμως σε απόσταση εμφανίστηκε ένα βουνό και εκεί άραξε το πλοίο μου στο βουνό ΝΙΣΙΡ, το πλοίο μου σταμάτησε την άλλη μέρα δεν κουνιόταν. Πέρασε και τρίτη και τέταρτη και το πλοίο δεν κουνιόταν, την πέμπτη μέρα και την έκτη το πλοίο είχε ακινητοποιηθεί στο βουνό.

Όταν ξημέρωσε η έβδομη μέρα άφησα ένα περιστέρι ελεύθερο. Το περιστέρι πέταξε μακριά αλλά επειδή δεν βρήκε μέρος να σταθεί ξαναγύρισε. Ύστερα άφησα ελεύθερο ένα χελιδόνι και πέταξε κι αυτό μακριά αλλά δε βρήκε μέρος να σταθεί και ξαναγύρισε. Αφησα ύστερα ένα κοράκι και το κοράκι είδε ότι τα νερά είχαν αποτραβηχθεί, έφαγε, πέταξε γύρω μας, έκραξε και πια δεν ξαναγύρισε. Τότε τα άνοιξα όλα προς τους τέσσερις ανέμους, έκανα μια θυσία και έχυσα τη σπονδή στο βουνό... οι θεοί μυρίστηκαν τη γλυκειά μυρουδιά.»

Κανείς απ' όσους γνωρίζουν την αφήγηση του κατακλυσμού έστω και στοιχειωδώς, όπως αυτή αναφέρεται στα πρώτα κεφάλαια της "Γένεσις" δεν αμφιβάλλει ότι εδώ έχουμε τον ίδιο ακριβώς κατακλυσμό με άλλον ήρωα! Το ερώτημα και πάλι είναι ποιός αντέγραψε ποιόν;

Ας περιοριστούμε εδώ να τονίσουμε ότι μετά το πέρας της κατακλυσμικής αυτής εμπειρίας και οι δύο ήρωες προσφέρουν θυσία. Χαρα-

κτηριστική όμως παραμένει η συμπεριφορά των θεών και στις δύο αφηγήσεις απέναντι στην οσμή του ψημένου κρέατος. «**καί προσέφερεν ὁλοκαυτώματα** (ο Νώε) **ἐπί τοῦ θυσιαστηρίου. Καί ὠσφράνθη ὁ Κύριος ὀσμήν εὐωδίας καί εἶπε Κύριος ἐν τῇ Καρδίᾳ αὐτοῦ** ("Ο΄" διανοηθείς) **Δέν θέλω πλέον καταρασθῆ**». *Γεν. Η' 21.*

Και οι θεοί του Ουτναπιστίμ μαζεύονται κι αυτοί πάνω από τη θυσία για να απολαύσουν την υπέροχη αυτή οσμή. Η πρώτη υπέροχη εμπειρία της καλοψημένης σάρκας (η τσίκνα) έκανε βαθιά εντύπωση στους ανθρώπους, ώστε να μην τους μένει καμμιά απολύτως αμφιβολία ότι η υπέροχη αυτή ευωδία πρέπει να είναι ευχάριστα αποδεκτή κι απ' τους θεούς ακόμα. Ο βιβλικός θεός δε διαφέρει καθόλου απ' τους άλλους τριγύρω θεούς, καθώς αμέτρητες, φορές «**ὠσφραίνεται ἀπ' τίς θυσίες ὁ Κύριος ὀσμήν εὐωδίας**».

Το περιστέρι του Δευκαλίωνα

Σύμφωνα με τον ελληνικό μύθο, ο κατακλυσμός ήταν το αποκορύφωμα των δεινών, που ο πίθος της Πανδώρας έφερε στον κόσμο. Οι άνθρωποι έχασαν την ευγενική τους στάση. Η φιλοξενία τους χάθηκε και οι τιμές στους θεούς ξεχάστηκαν.

Ο Δίας επισκέφθηκε τους ανθρώπους και βρήκε τον ευσεβέστερό του βασιλιά Λυκάονα, ασεβή και αφιλόξενο. Αυτός αποπειράθηκε να περιπαίξει και τον ίδιο το Δία προσφέροντάς του βεβηλωμένο γεύμα από ανθρώπινα μέλη! Αυτό εξόργισε τον επισκέπτη θεό κι αφού τιμώρησε τον Λυκάονα και τον οίκο του, πήρε τη μεγάλη απόφαση να εξαλείψει το γένος των ανθρώπων. Ο συννεφοσυνάχτης Δίας κάλεσε τότε τον υγρό Νοτιά και «**βαριά του δίνει προσταγή να πάει εκεί που ο Τιτάνας Ωκεανός γίνεται πλατύς και απέραντος, κι εκεί να συγκεντρώσει σύννεφα βαριά αδιάκοπα, φορτωμένα με τα νερά του μεγάλου Ωκεανού κι ύστερα δυνατά φυσώντας να τα σπρώξει γρήγορα στις στεριές, σε βουνά και κάμπους**».

Η μεγάλη καταστροφή ερχόταν ο θυμός του Δία ασίγαστος, απόφασή του η καταστροφή όλου του ανθρώπινου γένους. Μα να που ο Προμηθέας, ο Δημιουργός του ανθρώπου χάλασε τα σχέδια του Δία. Μίλησε στο γιο του Δευκαλίωνα και τού 'δωσε σωτήριες συμβουλές.

Οι συμβουλές του Προμηθέα και το έργο του Δευκαλίωνα περιλαμβάνουν όλη τη γνωστή σειρά γεγονότων απ' την αφήγηση του Έπους Γκιλγκαμές-Νώε. Εδώ βέβαια το αντίστοιχο ελληνικό "Δευκαλιωνί'ς" έχει "ΧΑΘΕΙ", όσες όμως λεπτομέρειες απέμειναν σαν αναφορές

άλλων συγγραφέων στο έπος του κατακλυσμού, πείθουν για την αυθεντικότητα της αφήγησης.

Η "Δευκαλιωνίς" λοιπόν αναφέρεται σ' έναν λαό που πριν τον κατακλυσμό είχε ναυτικές επιδόσεις, μια και ο ίδιος ο Προμηθέας τους είχε ήδη χαρίσει μαζί με το δώρο της φωτιάς και της άμαξας, προ πολλού και τα μυστικά της ναυπήγησης.

«Ο Δευκαλίων ρίχτηκε στη δουλειά. Εκατοντάδες βελανιδιές και και πολλά πανύψηλα και ολόισια κυπαρίσια πέσαν στην γη απ' το κοφτερό τσεκούρι του Δευκαλίωνα κι ακολουθώντας τις οδηγίες του θεϊκού πατέρα του, έβαλε μπρος να φτιάξει μια τεράστια λάρνακα, μια μεγάλη κιβωτό, που να χωράει όχι μόνο την οικογένειά του αλλά και πάρα πολλά ζώα.»

Η γυναίκα του Πύρα, ο μεγάλος του γιος ο Έλληνας, ο μικρός του Αμφικτύωνας και οι κόρες του Μελανθώ και Πρωτογένεια, όλοι μαζί δούλεψαν ακούραστα. Το γιγάντιο έργο προχωρούσε.

«Ετοιμάστηκε ο σκελετός από χοντρούς κορμούς δέντρων, μπήκαν τα πλαϊνά και τα πατώματα. Με πολλή προσοχή άλειψαν τις ενώσεις των ξύλων με πίσσα. Στο τέλος βάλανε και τη σκεπή και την άλειψαν κι αυτή καλά με πίσσα. Τρόφιμα και προμήθειες πολλές πήραν τη θέση τους γι' αυτούς και τα ζώα... που υπάκουα ανέβαιναν στην κιβωτό δύο από κάθε είδος, άγρια και ήμερα, ερπετά και πετεινά κάθε είδους... Καθόλου δεν πείραζε όμως το ένα το άλλο γιατί έτσι σοφά τα είχε κανονίσει όλα ο μεγάλος Προμηθέας.»

Σαν τελείωσε κι αυτό, ο υγρός Νοτιάς έφερε βαριά τα μαύρα του σύννεφα. Αστραπές ξέσκιζαν τον ουρανό, προμήνυμα της μεγάλης οργής του Νεφεληγερέτη Δία! Ο Δευκαλίων μαζί με το μεγάλο του γιο Έλληνα τράβηξαν τη βαριά πόρτα και η οργή του Δία ξέσπασε.

Εννιά μέρες και εννιά νύχτες ο κατακλυσμός σάρωνε τα έργα των ανθρώπων και βαριά η οργή του Δία έπνιξε το ασεβές εκείνο γένος. Εννιά μέρες και εννιά νύχτες οι καταρράκτες του ουρανού γέμισαν κάμπους και ξέπλεναν βουνά. Ο τρομερός κατακλυσμός έριχνε ασταμάτητα τα νερά του απέραντου ωκεανού, χωρίς το κακό να λέει να σταματήσει. Μόνο τη δεκάτη μέρα (μια πλήρη δηλαδή περίοδο) το κακό σταμάτησε. Ένα τράνταγμα τους έδειξε πως η λάρνακα ακούμπησε σε στεριά.

«Ο Δευκαλίων άνοιξε το παράθυρο. Δεν έβρεχε πια. Όλα όμως γύρω ήταν μια απέραντη θάλασσα. Ο Δευκαλίων αναγνώρισε το μέρος, ήταν το δίκορφο του Παρνασσού που τώρα ήταν νησάκι. Πριν βγουν όμως έπρεπε να βεβαιωθούν πως ο καιρός δε θα ξαναχαλάσει. Ο Δευκαλίων άφησε τότε ένα περιστέρι. *Όλοι ξέρανε εκείνα τα χρόνια, πως τα περιστέρια προβλέπουν με σιγουριά τον καιρό* (!) **Αν**

λοιπόν το περιστέρι γυρνούσε φοβισμένο πίσω, αυτό θα σήμαινε πως ο κατακλυσμός θα συνεχιζόταν και δε θα 'πρεπε να βγουν απ' την κιβωτό. Το περιστέρι όμως κάθισε μια στιγμή στο παράθυρο κοίταξε λίγο τον καιρό κι ύστερα πέταξε *χαρούμενο* ψηλά στον Παρνασσό».[35]

Δευκαλίων λοιπόν. Ο θρύλος ενός ναυτικού λαού που είχε μέγιστη την ανάγκη της πρόβλεψης των καταιγίδων. Ο ναυτικός αυτός λαός και ο ήρωάς μας Δευκαλίων, ήξερε καλύτερα απ' τον καθένα ότι "**ο καιρός είναι φονιάς**" των ναυτικών και πως στα χρόνια εκείνα κάθε μορφή πρόγνωσης του καιρού ήταν για το ναυτικό αυτό λαό όχι απλά πολύτιμη αλλά κυριολεκτικά σωτήρια. Το πέταγμα λοιπόν της περιστεράς και η ενστικτώδης της αίσθηση του καιρού στάθηκε γι' αυτούς απ' τους καλύτερους συμμάχους της πρόβλεψης των καταιγίδων! Έτσι μετά το "χαρούμενο" πέταγμα της, ο Δευκαλίων λευτέρωσε όλα τα ζώα που είχαν σωθεί μαζί του κι ανέστησε νέο γένος ανθρώπων στον τόπο του κατακλυσμού, όπου γενάρχες ήρωες και πατριάρχες με μακρά και ένδοξη ιστορία θα ήταν ο Έλληνας[36] κι ο εξίσου ένδοξος αδελφός του νομοθέτης και μέγας οραματιστής Αμφικτύων.

Ο κατακλυσμός αυτός δεν είχε μόνο τοπική διάδοση αλλά καθολική. Η ομορφιά της σύλληψής του, και η συγκινητική απόπειρα διάσωσης του ζωικού πλούτου, συγκίνησε την ανθρωπότητα όπου κι αν αυτός απαγγέλθη σαν επωδός και ύψιστο μνημείο ανθρωπιάς. Όλοι λοιπόν ήθελαν τον υπέροχο αυτό μύθο να εκτυλίσσεται στα δικά τους μέρη με την κιβωτό να αράζει σ' όλα τα ψηλά βουνά, δύσης και ανατολής, απ' την Έτνα της Σικελίας, μέχρι το Λίβανο, το Αραράτ και τον Όθρυ της Θεσσαλίας. Όπου μάλιστα ελέγετο ότι άραξε η κιβωτός του Δευκαλίωνα, ήταν ιερός τόπος προσκυνήματος μέχρι την επικράτηση του Χριστιανισμού.

Ίσως σε μερικούς να φαίνεται πλεονασμός η αναφορά μας στο μύθο του Δευκαλίωνα. Αλλά όπως θα δούμε το περιστέρι του Δευκαλίωνα συμπεριφέρεται πολύ "ελληνικά", όχι μόνο κουβαλώντας "**κλάδον ελαίας**", αλλά για τον πολύ ξεκάθαρο λόγο συμμετοχής του στην όμορφη αυτή ιστορία, δίνοντας έτσι οριστικά το "στίγμα" της

---

[35] *Για το έπος του Δευκαλίωνα μπορείτε να συμβουλευτείτε τις εξής πηγές: Οβίδιος Ι, 317-Σχολιαστής στον Ορέστη του Ευριπίδη, 1095, Υγίνος Μύθος 153. Σέρβιος στις Εκλογές του Βιργίλιου VI 41. Σχολιαστής στον Πίνδαρο. Ολυμπιονίκαι Θ 42. Πλούταρχος, "Πότερα των ζώων φρονιμότερα", 13. Το απόσπασμα αυτό είναι από τη βραβευμένη Μυθ. των Αδελφών Στεφανίδη.*

[36] ***Ελλην***: *Πρόγονος των Ελλήνων. Εκ της νύμφης Ορσηίδος απέκτησε 3 γιους: Τον Δώρον (Δωριείς), Ξούθον (Ιωνες και Αχαιοί) και τον Αίολον (Αιολείς).* ***Απολλόδωρος Βιβλ. Α'***

αληθινής προέλευσης του κατακλυσμικού έπους που "ΧΑΜΕΝΟ" οριστικά μπορούμε μόνο απ' τα σκόρπια κομμάτια του να το ανασυντάξουμε. Δεκάδες "τόμοι", ολόκληρα επικά βιβλία, ποιήματα εξαίσιας ομορφιάς με το όνομα "Δευκαλιωνίς" ΧΑΘΗΚΑΝ στερώντας μας ακριβώς όλες εκείνες τις λεπτομέρειες απ' όπου αδιαμφισβήτητη θα πρόβαλλε η αλήθεια, ότι το αρχικό κατακλυσμικό έπος ήταν το δίχως άλλο δημιούργημα ενός φωτισμένου λαού, που έχασε έναν ολόκληρο πολιτισμό μεσ' στα λασπόνερά του.

Στα χέρια μας όμως έφτασε πολύ καλά προφυλαγμένο το αντίστοιχο τρισέλιδο (!) βιβλικό "έπος", που παρ' όλα αυτά ο ήρωάς του, εξακολλουθεί να έχει το πολύ ελληνικό όνομα **Νώε**,[37] η δε γυναίκα της σημαντικότατης αυτής ιστορίας παραμένει παραδόξως ανώνυμη!

Πουθενά στο βιβλικό κείμενο, δεν αναφέρεται πρό του Νώε έστω και ο παραμικρότερος υπαινιγμός για ναυτικές γνώσεις -εμπειρίες ή άθλους. Εν τούτοις ο Νώε, ξεκινά τον κατασκευαστικό άθλο της κιβωτού, χωρίς να έχει δει προηγουμένως ούτε βαρκούλα!

Ο καθαρά λοιπόν στεριανός Νώε φαίνεται να φτιάχνει ένα γιγάντιο άγνωστο πράγμα του οποίου οι διαστάσεις ***(Γεν. ς' 15)***, σε πήχες[38] είναι: 30 πήχ. ύψος, 50 πηχ. πλάτος και 300!! πηχ. μήκος. Σε αντίστοιχα μέτρα είναι: 13,5 ύψος, 22,5 πλάτος και 135 μ. μήκος[39] Με «**κατώγεια, διώροφα και τριώροφα**». Αυτή τη γιγάντια κατασκευή, που απ' τις διαστάσεις της και μόνο τοποθετείται στο έσχατο όριο φαντασίας και πραγματικότητας, καλείται να φτιάξει ο στεριανός Νώε. Χωρίς η βιβλική προϊστορία να μας δίνει έστω και έναν αμφιλεγόμενο ναυτικό όρο, για να δικαιολογήσει την εντελώς ξαφνική ναυπηγική δυνότητα του ήρωα της!

Έχοντας υπόψη μας ότι "η υπερβολή είναι δείγμα υστερότητας", ας παρακολουθήσουμε την αφήγηση της βίβλου για να συλλέξουμε πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία σύγκρισης και σημαντικές ενδείξεις για το ποιος πραγματικά αντέγραψε ποιον στην τόσο διάσημη αυτή ιστορία της αρχαιότητας.

Αναφέραμε λοιπόν την αδυναμία του εβραϊκού μύθου να χειριστεί ναυτικούς όρους και ενώ αναφέρει σχεδόν αυτολεξί όλα όσα και η ασσυροβαβυλωνιακή έκδοση του κατακλυσμού, (έπος Γκιλγκαμές) αποφεύγει επιμελώς κάθε ναυτική ορολογία απ' το φόβο της λαθεμένης χρήσης του. Έτσι σημειώνουμε την ολοφάνερη παραδοξότητα να

---

[37] *Νώε: Ποιητικό Νώι:: εμείς οι δύο-αμφότεροι ημάς, ο ποιητικός τύπος του Νώε είναι επέκταση του νω που σημαίνει -εμείς οι δύο...* ***βλ. λεξ. Σταματάκου.***

[38] *1 πήχης=45 εκατοστά του μέτρου.*

[39] *Η Αθηναϊκή τριήρης είχε 35 μέτρα μόνο μήκος και εθεωρήθει ένα κατασκευαστικό θαύμα.*

παρακολουθούμε ένα ναυπηγικό άθλο, εκεί όπου δεν αναφέρεται ούτε "μισή" ναυτική λέξη, ούτε ένας "μικρός" ναυπηγικός όρος!

«Καί εἶπεν ὁ Κύριος πρός τόν Νῶε, εἴσελθε σύ καί πᾶς ὁ οἶκος σού είς τήν Κιβωτόν». *Γεν. Ζ΄ 1.*

Ξεσπά κατόπιν ο κατακλυσμός ακολουθώντας απαρέγκλιτα τα γνωστά βήματα των υπολοίπων αφηγήσεων, μόνο που η υπερβολή είναι παραπάνω από εμφανής. Εκατόν πενήντα (150) μέρες κυριάρχησαν τα νερά πάνω στη γη, (5 μήνες) έναντι εννέα και δέκα αόριστων ημερών που είδαμε στα άλλα δύο αντίστοιχα έπη (Γκιλγκαμές και Δευκαλίωνα).

Παραλαμβάνοντας μάλιστα την διάσημη αυτή αφήγηση δε διστάζουν χάριν έμφασης να κλείσουν τον ήρωά της με την οκταμελή του οικογένεια και το σύνολο της αντιπροσωπευτικής πανίδας στην κιβωτό για 375 μέρες συνολικά!

Όχι δέκα μέρες που αναφέρουν οι άλλες παραλλαγές του μύθου, αλλά 1 χρόνο και 10 μέρες, 8 άτομα με όλα τα ζωντανά της γης (έστω τα αντιπροσωπευτικά) περιφέρονται 5 μήνες επί των υδάτων του κατακλυσμού και 8 μήνες περιμένουν καρτερικά προσαραγμένοι μέσα σ' ένα σκάφος 135 μέτρων για να σωθούν απ' την καταστροφική "μεταμέλεια" της βιβλικής δημιουργού θεότητας!

Ας πάρουμε όμως καλύτερα τα πράγματα απ' την αρχή: **«Και *μετεμελήθη* ὁ Κύριος ὅτι ἐποίησε τόν ἄνθρωπον ἐπί τῆς γῆς καί ἐλυπήθη ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καί εἶπεν ὁ Κύριος, θέλω ἐξαλείψει τόν ἄνθρωπον τόν ὁποῖον ἐποίησα από προσώπου τῆς γῆς από ἀνθρώπου *ἕως κτήνους*»**. *Γεν. Σ΄ 6.*

Δεν είναι εκπληκτικά παράλογο να αποδώσουμε τα παραπάνω λόγια σε οποιαδήποτε σοβαρή θεότητα; Ο θεός της βίβλου φαίνεται να λυπάται για το κορυφαίο δημιούργημά του και δεν έχει καμμία δυνατότητα σωτήριας επέμβασης... Εκτός απ' την πολύ απλή και βολική γενοκτονία, που θα συμπαρασύρει μαζί της απλά και όλα τα ζώα της γης!

Πώς όμως οι άνθρωποι έγιναν τόσο κακοί ώστε να καταδικαστούν απ' τον ίδιο τον "φιλεύσπλαχνο" θεό στην εσχάτη των ποινών, δηλαδή τον δια πνιγμού θάνατον; Να ο λόγος για τον οποίον ολόκληρη η ανθρωπότητα πρέπει να πεθάνει:

«Καί ὅτε ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι να πληθύνωνται ἐπί τοῦ προσώπου τῆς γῆς...ἰδόντες οἱ υἱοί τοῦ θεοῦ τάς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι ἦσαν ὡραῖαι, ἔλαβον είς έαυτούς γυναῖκας ἐκ πασῶν ὅσας ἔκλεξαν... Κατ' ἐκείνας τάς ἡμέρας ἦσαν οἱ γίγαντες επί τῆς γῆς καί ἔτι ὕστερον, *ἀφοῦ οἱ υἱοί τοῦ θεοῦ εἰσῆλθον είς τάς θυγατέρας* τῶν ἀνθρώπων, και αὗται ἐτεκνοποίησαν είς αὐτούς· ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ

δυνατοί, οἱ ἔκπαλαι ἄνδρες ὀνομαστοί. Και εἶδεν ὁ Κύριος ὅτι ἐπληθύνετο ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς γῆς, καί πάντες, οἱ σκοποί τῶν διαλογισμῶν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἦσαν *μόνον κακία* πάσας τάς ἡμέρας.». *Γεν. Σ' 1-5.*

Παρακολουθούμε λοιπόν έκπληκτοι, ότι ο άνθρωπος δεν αφανίστηκε στις λάσπες του κατακλυσμού επειδή μόνος του διεφθάρη και διάλεξε μόνος του την "οδόν της απωλείας"! Αλλά επειδή δέχθηκε γεννετήσια επίθεση απ' τους ίδιους τους "**υἱούς τοῦ θεοῦ**" και μέσα απ' τον γεννετικό αυτό βιασμό μετεβλήθη σ' ένα εύσωμο "μηχανάκι" παραγωγής, ασταμάτητης καθημερινής κακίας!

Ερωτήσεις: Γιατί λοιπόν πεθαίνουν οι άνθρωποι, που εδώ ολοφάνερα είναι τα θύματα των θεϊκών υιών και των ανούσιων ορέξεών τους και δεν καταδικάζονται **«ἐν τῇ γεννέσει»** τους ακόμα, οι ανθρωποκτόνες ανώμαλες ορέξεις των ουρανίων αυτών όντων; Γιατί ο θεός καταδικάζει τα θύματα της δικής του ουσιαστικά ανικανότητας να ελέγξει τους αφύσικους πόθους των υιών του; Γιατί επιτέλους δεν συμπονά τους ανίσχυρους ουσιαστικά ανθρώπους που χτυπήθηκαν δόλια και άνισα απ' τους φθοροποιούς σεξουαλικούς πόθους των δικών του υιών; Γιατί μετανιώνει που έπλασε τους ανθρώπους και αποφασίζει τον ανελέητο αφανισμό τους, και δεν μετα-νοεί γιατί δεν πρόβλεψε σωστούς μηχανισμούς προστασίας απ' τις ουράνιες επιβουλές και τις διεστραμμένες σεξουαλικές ορέξεις, μερίδας ολόκληρης της δικήςτου ουράνιας οικογένειας; Ποιά δυνατότητα αντίστασης μπορεί αλήθεια να είχαν οι απλοί άνθρωποι απέναντι σε πανίσχυρα ουράνια όντα;

Και το πολύ καυτό ερώτημα: Ποιός θεός και με τις πλέον ελάχιστες "θεϊκές προδιαγραφές" θα καταδίκαζε τον αδικοχτυπημένο άνθρωπο, αλλά θα σκότωνε ταυτόχρονα μαζί του όλες εκείνες τις ψυχούλες τα ζώα, για να μην πούμε τίποτε και για τα άπειρα δένδρα και φυτά της γης;

Για να μη συνεχίσω έτσι ατελείωτα, μου μένει μια ακόμα πικάντικη απορία: Έχουν άραγε ακόμα οι ουράνιοι υιοί την δυνατότητα να συνευρεθούν "παραγωγικά" με τις όμορφες θυγατέρες των ανθρώπων ή απ' την μηδενική παραγωγή μας σε γίγαντες, πρέπει να υποθέσουμε ότι η αυστηρή βιβλική θεότητα τους αφαίρεσε οριστικά τέτοιου είδους κεφάτα προνόμια; Κι αν πράγματι έτσι έχουν τα πράγματα, τότε γιατί αυτή η σωτήρια "στέρηση συνεύρεσης" ανθρώπων και ουρανίων όντων δεν έγινε **τότε**, με την έγκαιρη θεϊκή επέμβαση και για τους ανθρώπους του κατακλυσμού, πριν ο ολοκληρωτικός τους "βιασμός", σημάνει και τον "δίκαιο" θεϊκό αφανισμό τους;

Για να επανέλθουμε όμως. Μήπως απλά το κατακλυσμικό έπος είναι ένας θρύλος που γεννήθηκε μεσ' απ' τον πόνο ενός μεγάλου

φυσικού κατακλυσμού; Δεν σας φαίνεται ότι οποιαδήποτε "σοβαρή" θεότητα θα ντρεπόταν να δεχθεί όλους αυτούς τους αστείους λόγους σαν τις αιτίες ενός μεγάλου σαρωτικού κατακλυσμού;

Όλοι ξέρουμε σήμερα την ψυχρή και ανελέητη "μετατόπιση" δυνάμεων στη φύση και τις αντίστοιχες καταστροφές που ενώ τις αποκαλούμε θεομηνίες, κανένας θεός δε χρειάζεται να έχει οργισθεί, ούτε και να απολογηθεί για τις ανακατατάξεις των κοσμικών φυσικών δυνάμεων. Οι άνθρωποι όμως στην μακρινή αυτή εποχή βλέπουν τις καταστροφές αποκλειστικά σχεδόν σα θεϊκές κινήσεις και θεομηνίες (θεού μήνυμα) και προσπαθούν, μη έχοντας άλλη δυνατότητα ερμηνείας, να βρουν θεολογώντας το λόγο που εξόργισε τη σεβάσμια θεότητα μήπως και αποφύγουν έτσι την επανάληψη της οδυνηρής οργής της.

Εδώ βέβαια στη βίβλο, η αιτιολόγηση του καταστροφικού κατακλυσμού είναι όπως είδαμε το λιγότερο ατυχής, μιας και μας παρουσιάζει έναν θεό περίπου με παιδικές αναστολές και κρίση. Απ' τη μια δηλαδή "μετανιώνει" για την ανθρωπότητα και την πνίγει στις λάσπες του κατακλυσμού κι' απ' την άλλη αμέσως μετά ξαναμετανιώνει γι' αυτό που έκανε και υπόσχεται πως ποτέ πια δεν θα το ξανακάνει.

Πώς όμως η οικογένεια του Νώε απέφυγε την επίθεση των ουράνιων αυτών εραστών και σώθηκε; Σημαίνει άραγε αυτό ότι βρέθηκε σε πλεονεκτική θέση διότι είχε μόνο γιους και πως οι νύφες του δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφες;

Γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε να αντισταθεί και να αποτρέψει τους θεϊκούς υιούς, αν αυτοί αποφάσιζαν να "διαλέξουν" και να "εισέλθουν" στα όμορφα θηλυκά μέλη της οικογένειάς του;

Μα ο Νώε είχε "πίστη" θα πει κάποιος... Πίστη όμως σε τί αφού καμμιά λατρευτική εντολή δεν προϋπάρχει του Νώε, ώστε τηρώντας την ο Νώε να ασκήσει την πίστη του.

Ο Νώε όμως έχει τρεις γιους, που μαζί με τις υποχρεωτικά ασκημούλες ανώνυμες γυναίκες τους, γλιτώνουν απ' τον περίεργο προκατακλυσμιαίο κόσμο και μπαίνουν επιτέλους στο τεράστιο πλεούμενο όπου θα ζήσουν συνολικά 375 μέρες, ώσπου ο ίδιος ο θεός να τους προτρέψει να βγουν επιτέλους στον φρεσκοπλυμμένο μετακατακλυσμικό κόσμο της σωτηρίας τους.

Εδώ θα αναγκαστούμε να διαβάσουμε τις λεπτομερείς περιγραφές της βίβλου για να βεβαιωθούμε ότι η περιπέτεια του κατακλυσμού δεν ήταν μόνο *σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες* όπως όλοι σχεδόν οι θρησκευόμενοι νομίζουν. ***(ΓΕΝ. Ζ' 11 και Η' 14).***

Ζ' 1 **«Καί εἶπεν ὁ Κύριος πρός τόν Νῶε, εἴσελθε σύ καί**

πᾶς ὁ οἶκος σου εἰς την κιβωτόν... Ἦτο δε ὁ Νῶε ἑξακοσίων ἐτῶν (600) **ὅτε ἔγεινεν ο κατακλυσμός τῶν ὑδάτων...**

Ζ' 11 **Το ἑξακοσιοστόν ἔτος τῆς ζωῆς τοῦ Νῶε,** ***τόν δεύτερον μῆνα, την δεκάτην ἑβδόμη ἡμέρα*** **τοῦ μηνός** (17/2 λοιπόν) **ταύτην τήν ἡμέραν ἐσχίσθησαν πᾶσαι αἱ πηγαί τῆς ἀβύσσου, καί οἱ καταρράκται τῶν οὐρανῶν ἠνοίχθησαν... Τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας...**

Ζ' 19 **...καί τά ὕδατα ὑπερεκραταιοῦντο σφόδρα ἐπί τῆς γῆς. καί ἐσκεπάσθησαν πάντα τά ὄρη τά ὑψηλά τα ὑποκάτω παντός οὐρανοῦ (!) Δεκαπέντε πήχας** (6,5 μ.) **ὑπεράνω ὑψώθησαν τά ὕδατα** [40] **καί ἀπέθανε πᾶσα σάρξ κινούμενων ἐπί τῆς γῆς, τῶν πτηνῶν καί τῶν κτηνῶν καί τῶν ζώων, και πάντων τῶν ἑρπετῶν.. τῆς γῆς, καί πᾶς ἄνθρωπος...**

Ζ' 24 **ἔμενε δέ μόνον ὁ Νῶε καί ὅσα ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ καί ἐκραταιοῦντο τα ὕδατα ἐπί τῆς γῆς ἑκατόν πεντήκοντα ἡμέρας** (150 μέρες ή 5 μήνες)**...**

Η' 4 **καί ἐκάθησεν ἡ κιβωτός τήν δεκάτην ἑβδόμην τοῦ ἑβδόμου μηνός** (17/7 προσάραξε η κιβωτός) **ἐφάνησαν αἱ κορυφαί τῶν ὀρέων. Καί μετά τεσσαράκοντα ἡμέρας ἤνοιξεν ὁ Νῶε την θυρίδα τῆς κιβωτοῦ** (άλλες 40 μέρες φτάνουμε στις 20/11 περίπου) **καί ἀπέστειλε τόν κόρακα, ὅστις ἐξελθών ὑπήγαινε καί ἤρχετο ἕωσοῦ ἐξηράνθησαν τα ὕδατα ἀπό τῆς γῆς».** *ΓΕΝ. Η' 7.*

"Εξηράνθησαν λοιπόν τα ύδατα από της γης" γύρω στις 20/11. Και εδώ αρχίζουν οι αντιφάσεις διότι ενώ «**ἐξηράνθησαν τά ὕδατα ἀπό τῆς γῆς**» «**ἀπέστειλε την περιστεράν κατόπιν αὐτοῦ** (του κόρακος δηλαδή) **διά να ἴδῃ ἄν ἔπαυσαν τα ὕδατα ἀπό προσώπου τῆς γῆς**»(;) Μα αφού εξηράνθησαν τα ύδατα μόλις προηγουμένως, γιατί το περιστέρι πρέπει να δει αν τα ύδατα έπαυσαν; Η βίβλος όμως επιμένει:

> **«καί μή εὑρίσκουσα ἡ περιστερά ἀνάπαυσιν τῶν ποδῶν αὐτῆς ἐπέστρεψεν εἰς τήν κιβωτόν διότι τά ὕδατα** ***ἦσαν*** **ἐπί τοῦ προσώπου πάσης τῆς γῆς»**!

---

[40] *Οποιαδήποτε μελέτη θα ήθελε να επαληθεύσει την παραπάνω δήλωση,των 6,5 μέτρων νερού υπεράνω όλων των βουνοκορφών της γης(!) θα δυσκολευόταν πολύ να ανακαλύψει τις τεράστιες αυτές ποσότητες υδάτων στον πλανήτη μας. Και μόνο αφελείς θα ισχυρίζονταν ότι τα όρη υψώθηκαν μετά τον εν λόγω κατακλυσμό.*

(«**ἦσαν**» λοιπόν ή "**ἐξηράνθησαν**" τα ύδατα;) "**Και**
ἀνέμεινε ἔτι ἄλλας ἑπτά ἡμέρας καί πάλιν ἀπέστειλεν
την περιστεράν ἐκ τῆς κιβωτοῦ καί ἐπέστρεψεν πρός
αὐτόν πρός τό ἑσπέρας και ἰδού ἦτο ἐν τῷ στόματι
αὐτῆς φύλλον ἐλαίας ἀπεσπασμένον καί ἐγνώρισεν ὁ
Νῶε ὅτι ἔπαυσαν τά ὕδατα ἀπό τῆς γῆς. Και ἀνέμεινεν
ἔτι ἄλλας ἑπτά ἡμέρας καί ἀπέστειλε την περιστεράν·
καί δέν ἐπανέστρεψεν πλέον πρός αὐτόν. Κατά δέ τό
Η' 14 **ἑξακοσιοστό πρῶτο ἔτος τοῦ Νῶε** (ο Νώε έγινε 601
ετών μέσα στην κιβωτό) **τήν πρώτην του πρώτου μηνός**
(1/1 του επόμενου έτους πρωτοχρονιάτικα δηλαδή)
ἐξέλιπον τά ὕδατα ἀπό τῆς γῆς καί ἐσήκωσεν ο Νῶε
την στέγην τῆς κιβωτοῦ καί εἶδεν καί ἰδού, ἐξέλιπεν
το ὕδωρ από προσώπου τῆς γῆς καί τήν εἰκοστήν
ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ δευτέρου μηνός (27/2) **ἐξηράνθη**
ἡ γῆ». *Γεν. Ζ' ΚΗ'.*

Η περιπέτεια έληξε στις 27/2 ένω είχε αρχίσει ένα χρόνο και 10 μέρες νωρίτερα δηλαδή στις 17/2 του περασμένου έτους σύνολο 375 μέρες ακριβώς.

Έτσι με την ξεκάθαρη βιβλική παραδοχή έχουμε:

Ο Νώε 600 ετών ***ΓΕΝ. Ζ' 11***	*17/2 αρχίζει ο κατακλυσμός*
Ο Νώε 600 ετών ***ΓΕΝ. Η' 4***	*17/7 εκάθησε η κιβωτός, προσάραξε*
Ο Νώε 600 ετών ***ΓΕΝ. Η' 13***	*1/1 πλέον το περιστέρι δεν επέστρεψε*
Ο Νώε 601 ετών ***ΓΕΝ. Η' 14***	*27/2 λήξη του κατακλυσμού, εξηράνθη η γη*

Αμέσως μετά απ' τα υπερβολικά αυτά στοιχεία, η αφήγηση αποκαλύπτει την πλήρη σύγχυση του αντιγραφέα του διάσημου στην αρχαιότητα κατακλυσμικού έπους. Αφορμή της σύγχυσης του είναι η περιστερά, που ενώ τη δανείζεται ατόφια σαν ωραίο στοιχείο της αρχικής αφήγησης, δε φαίνεται να ξέρει ακριβώς το λόγο της ύπαρξής της στην όλη υπόθεση. Έτσι ενώ εδώ και 70 μέρες είναι προσαραγμένοι σε ξηρά γιατί «**ἐφάνησαν αἱ κορυφαί τῶν ὀρέων**» και αφού ο κόρακας πάει κι έρχεται «**ἑωσοῦ ἐξηράνθησαν τά ὕδατα ἀπό τῆς γῆς**» ξαφνικά η περιστερά που στέλνει κατόπιν ο Νώε «**μή εὑρίσκουσα ἡ περιστερά ἀνάπαυση τῶν ποδῶν αὐτῆς (!) ἐπέστρεψε προς αὐτόν**». Ο Νώε ξαναστέλενει μετά από 7 μέρες την περιστερά και επιτέλους την πρωτοχρονιά (1/1) πράγμα πολύ περίεργο για ένα μοναχικό περιστέρι που έζησε10 περίπου μήνες μέσα στην κιβωτό, δεν

επιστρέφει πια γιατί **«ἔπαυσαν τά ὕδατα ἀπό τῆς γῆς»**. Ο Νώε όμως ούτε τότε αποφασίζει να βγει από την κιβωτό. Περιμένει στην κιβωτό μέχρι τις 27/2 άλλες 57 περίπου μέρες, χωρίς να δείχνει καθόλου αποφασισμένος ν' ανοίξει την κιβωτό κι ας έφυγε το περιστέρι ανεπιστρεπτί πριν 2 περίπου μήνες. Έτσι το περιστέρι (παρά την αντίθετη γνώμη που είχαμε όλοι) δε φαίνεται να έπαιξε κανένα απολύτως ρόλο στην απόφαση του Νώε για έξοδο επιτέλους απ' την κιβωτό, όπου επί έναν ολόκληρο χρόνο πρέπει να ασφυκτιούν όλα τα ζωντανά της γης! Πέρασαν 150 μέρες (5 μήνες) πάλης με τα νερά του κατακλυσμού μέχρι την προσάραξή του. Ο Νώε όμως παραμένει πεισματικά κλεισμένος για 5,5 ακόμη μήνες ακινητοποιημένος και αγνοώντας για 2 επί πλέον μήνες το μήνυμα της περιστεράς που δεν επέστρεψε, ώσπου η εντολή της θεότητας **«ἔξελθε ἐκ τῆς κιβωτοῦ»** ***(ΓΕΝ. Η' 15)*** αναγκάζει τελικά τον Νώε μετά από ένα χρόνο και δέκα μέρες να βγει επιτέλους απ' την υπερβολικά φιλόξενη κιβωτό του!

Είναι ολοφάνερο λοιπόν. Τόσο ο αφηγητής του έπους Γκιλγκαμές, όσο και του Νώε, δε γνωρίζουν τον ακριβή λόγο ύπαρξης της περιστεράς στο τέλος του κατακλυσμού που αφηγούνται.

Ο Ουτναπιστίμ δικαιολογεί την ύπαρξη του περίεργου αυτού περιστεριού, διότι **«μή βρίσκοντας τόπο να σταθεί»** του έδωσε πληροφορίες για τη στάθμη των υδάτων. Χελιδόνια όμως και κοράκια συμπληρώνουν τη σύγχυση μια και επιστρατεύονται κι αυτά για τον ίδιο ακριβώς αόριστο λόγο. Στην αφήγηση όμως της βίβλου, η περιστερά ούτε αυτό το λόγο μπορεί να καλύψει, μια και το κοράκι προηγείται και το πράγμα μπερδεύεται τόσο ώστε δύο ολόκληρους μήνες μετά το περιστέρι, ο Νώε εξακολουθεί να μένει κλεισμένος στην κιβωτό!

Μόνο στον ελληνικό μύθο βρίσκουμε την απλή, ξεκάθαρη και ουσιαστική συμβολή της περιστεράς. Να καθορίσει δηλαδή με το πέταγμά της, όχι την ύπαρξη ή τη στάθμη του νερού, που επιτέλους με μια ματιά έξω απ' την κιβωτό είναι αμέσως ορατή, αλλά με το αλάθητο ένστικτό της και το χαρακτηριστικό της πέταγμα, να δείξει αν θα συνεχιστεί ή όχι η κατακλυσμική αυτή κακοκαιρία, βοηθώντας έτσι το θαλασσογνώστη, καιροσκόπο και πολυμήχανο Έλληνα, να πάρει μαζί με τον πατέρα του Δευκαλίωνα την κεφαλαιώδη απόφαση: Να αδειάσει τη σωσίβια αυτή κιβωτό ή μήπως πρέπει να περιμένει νέο κύμα κατακλυσμικής κακοκαιρίας, που αναπάντεχα θα κατέστρεφε τους υπεράνθρωπους κόπους μιας τόσο γιγαντιαίας επιχείρησης σωτηρίας;

Χελιδόνια λοιπόν, κοράκια και περιστέρια γίνονται ένα αταίριαστο σύνολο. Ένα δύσχρηστο εργαλείο στα χέρια του Ασσύριου Ουτναπιστίμ και του βιβλικού Νώε και μόνο στα χέρια του Έλληνα ήρωα

Δευκαλίωνα το περιστέρι γίνεται ο απλός και φανερά λογικός βοηθός του στην ανάγκη εκτιμήσεως των καιρικών συνθηκών.

Στην απλή αλλά και αγωνιώδη ερώτηση: Πέρασε ή θα συνεχιστεί η κακοκαιρία; Απαντά κάνοντας αυτό που όλοι οι θαλασσοπόροι πρόγονοί του έκαναν από αμνημονεύτων χρόνων... αφήνοντας το πέταγμα της περιστεράς, να βοηθήσει αποφασιστικά την κρίση του.

Είναι όμως αληθινά έτσι; Έχουν τα περιστέρια διαπιστωμένα τέτοιες ικανότητες; Εντελώς συμπτωματικά βρέθηκα προ καιρού σε ένα κατάστημα αγοραπωλησίας περιστεριών, ήταν κάτι μάλλον σαν σύλλογος όπου οι "περιστεράδες" της περιοχής πίνουν το καφεδάκι τους εκεί συζητώντας και επιδεικνύοντας τα περιστέρια τους. Να τι απάντησαν στις ερωτήσεις μου: **«Τα περιστέρια όταν "μυριστούν" κακοκαιρία αρνούνται να "σηκωθούν". Αν παρ' όλα αυτά τα "σπρώξουμε" τότε σηκώνονται, αλλά πετούν χαμηλά χωρίς να παίρνουν ύψος και κατεβαίνουν με την πρώτη ευκαιρία. Αν πάλι η κακοκαιρία έχει μόλις περάσει τότε σηκώνονται αμέσως και πετούν "φουρλιστά" μ' ένα χαρακτηριστικό "χαρούμενο" πέταγμα που μόνο με το "ξάνοιγμα" του καιρού το βλέπεις»**.

Το περιστέρι λοιπόν του Δευκαλίωνα είναι, το μόνο που μιλά σωστά τη γλώσσα του θαλασσοπόρου καιροσκόπου Έλληνα. Το περιστέρι του κατακλυσμού μιλά τόσο καθαρά την ελληνική γλώσσα της παρατήρησης, που ούτε ο Σύριος αλλά ούτε και ο Εβραίος ήρωας μπορούν να καταλάβουν σωστά το ρόλο του στην ιστορία του κατακλυσμού. Η πτηνομαντία και η καιροσκοπία των Ελλήνων είχε από τότε μέσα της το σπέρμα της αληθινής πρόγνωσης.

Όσο κι αν φαίνεται περίεργο, το περιστέρι αυτό, που πετά και στους τρεις μύθους κατακυρώνει με μοναδικό τρόπο το μύθο του κατακλυσμού υπέρ του θαλασσοπόρου Έλληνα, του μοναδικού αυθεντικού εμπνευστή του.

Το έπος του κατακλυσμού ολοφάνερα απηχεί τη συντριπτική απώλεια της Αιγηίδος, του μεγάλου αυτού μεσογειακού πολιτισμού, η καταβύθιση του οποίου όπως θα δούμε απέκοψε με οδυνηρό τρόπο τους Πελασγούς προγόνους μας, απ' την ένδοξη προϊστορία τους.

Ο πόνος αυτής της απώλειας αλλά και άλλων ίσως κατακλυσμών που έπληξαν τους κατοίκους της Μεσογείου, ανάγκασε προφανώς κάποιο μεγάλο πνεύμα της εποχής να συλλάβει το συγκινητικό μυθοέπος της σωτηρίας λάρνακας-κιβωτού.

Ένα εισηγητικό έπος σωτηρίας απ' την ενδεχόμενη επανάληψη μιας τόσο μεγάλης τραγωδίας όπως ο κατακλυσμός, που κανείς δεν τον έζησε καλύτερα απ' τους κατοίκους του πολυπαθούς Αιγαίου.

Με την πρόοδο αυτής της εργασίας θα συνειδητοποιήσουμε σιγά-σιγά, ότι ο πρώτος στο χορό της νοημοσύνης Έλληνας, διεκδικεί εντελώς φυσιολογικά την "μεγάλη προστατευτική ψυχή" του τότε κόσμου, εκφράζοντάς την με έργα και λόγια προχωρημένης οικολογικής ωριμότητας και αρετών, αποτέλεσμα φυσικό άλλωστε της υπερμακρόχρονης πάλης του για την κατάκτηση μιας ισορροπημένης νοημοσύνης.

Η ανάμνηση λοιπόν μιας τόσο μεγάλης απώλειας, αναγκάζει τη Μεσογειακή ψυχή του να παράγει ένα απαράμιλλο "εισηγητικό έπος" για τη σωτηρία της πολύτιμης ανθρώπινης ζωής, αλλά και την συγκινητική μέριμνα για την παντοειδή πανίδα. Τα ευαίσθητα σπλάχνα του πολιτισμένου Έλληνα με τις προχωρημένες ναυπηγικές του γνώσεις, σπρώχνουν κάποιον μεγάλο ποιητή του προομηρικού παρελθόντος να περιγράψει με χιλιάδες ανεπανάληπτης ομορφιάς στίχους την δυνατότητα περιπετειώδους σωτηρίας, δίνοντας οδηγίες, διαστάσεις και άπειρες άλλες λεπτομέρειες ΧΑΜΕΝΕΣ πια οριστικά, σ' ένα ακόμα επικό αριστούργημα της εποχής εκείνης, εισηγούμενος την πιθανότητα σωτηρίας απ' την επανάληψη ενός τέτοιου καταστροφικού κατακλυσμού. Στο τέλος δεν ξεχνά να βάλει βεβαίως την αποφασιστική συμβολή της περιστεράς, που με το χαρακτηριστικό της πέταγμα απαντά με ευχέρεια στο τελευταίο καυτό ερώτημα: Ελήξε ο κατακλυσμός ή όχι; Ερώτημα που δεν φαίνεται να απαντούν τα χελιδόνια και τα κοράκια των Χαλδαιο-Εβραϊκών μύθων.

Ένα περιστέρι λοιπόν φέρνει πίσω ανεπιστρεπτί, όχι μόνο τον "κλάδο ελαίας" αλλά ολάκερο το μύθο του κατακλυσμού, στη χώρα που τον γέννησε. Καταχωρεί τον σπουδαίο αυτό μύθο-έπος στο ενεργητικό του λαού εκείνου, που συγκεντρώνει όλα ανεξαιρέτως τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που απαιτεί απ' τους ήρωές του ο μύθος του κατακλυσμού.[41]

---

[41] *Τουλάχιστον δύο μεγάλοι κατακλυσμοί αναφέρονται απ' την ελληνική μυθολογία. Αυτός του "Ωγύγου" αρχαιότατου βασιλέως της Βιοιωτίας και της Αττικής (Απολλώνιος Γ Ι 117 και Ηρόδοτου "Ουρανία" ΜΘ). Και αυτός του Δευκαλίωνος όπως αναφέρεται από τον Πλάτωνα στον "Τίμαιο", τον Στράβωνα Α' 18.4, Απολλόδωρο Α' 47. κλπ.*

Ο "Συντριμμένος ήλιος" της αρχαιότητας.

«'Αφ ὧν μή ὅτι γέ φιλοσοφία, αλλά και γένος ανθρώπων ἦρξε»

Διογ. Λαέρτιος "Βίοι και Γνώμαι» Α' 3.

(Εκ των οποίων (Ελλήνων) όχι μόνο η φιλοσοφία αλλά και το γένος των ανθρώπων άρχισε).

«Ό,τι σήμερα ξέρουμε για τον αρχαίο κόσμο... δεν μας επιτρέπει να υιοθετήσουμε αρνητική στάση ως προς την παράδοση που τόσο συχνά επαναλαμβάνεται στα πιο σεβάσμια χρονικά. Ότι σε μια περίοδο που σχεδόν ξεπερνά την φαντασία ένας πολιτισμός υψηλού επιπέδου, απ' τον οποίον κατάγονται όλοι οι πολιτισμοί, έλαμψε και τρεμόσβησε και σαν ένας συντριμμένος ήλιος έρριξε το σπασμένο φως του στα πιο σκοτεινά σημεία του πλανήτη μας». *J. J. Bahofen.*

«Μοναδική ορθολογική υπόθεση εξακολουθεί να είναι ότι πρέπει να υπήρξε ένα μεγάλο αρχικό έθνος... το οποίο είχε προχωρήσει σ' ένα πολύ υψηλό βαθμό τελειότητας στην επιστήμη και τις τέχνες και έστελνε αποίκους σ' όλα τα σημεία του κόσμου που τελικά ήταν οι δάσκαλοι που διέδιδαν την γνώση». *Σαλβαίν Μπαϊγύ.*

Ο χαμένος παράδεισος των μύθων και των θρύλων όλων των λαών έχει μια μοναδική αφετηρία: τον πρώτο ανθρώπινο πολιτισμό, που αν και χαμένος στα βάθη των χιλιετηρίδων, αφήνει τον γλυκύτατο αυτό απόηχο της επιτυχίας του να υμνεί την μεγαλειώδη πρώτη αυτή ανθρώπινη κοινωνική επιτυχία.

Δεν είναι καθόλου περίεργο να επιχειρείται ιδιαίτερα σήμερα από πολλούς και διαφόρους λαούς του κόσμου, να αποδειχθεί ότι των δικών τους προγόνων η δόξα είναι αυτή που δημιούργησε τον αρχικό αυτόν ευεργέτη πολιτισμό.

Πάνω σ' αυτή την κούρσα οικειοποίησης του χαμένου αυτού παραδείσου, γράφτηκαν και γράφονται οι πιο απίθανοι ισχυρισμοί[42] και σταχυολογούνται και τα τελευταία ίχνη των επιχειρημάτων, για να στηριχθεί η πιθανή αυτή προγονική δόξα. Τι συμβαίνει όμως και ο ελληνικός θησαυρός των θρύλων και των μυθο-ιστορικών αναφορών του μένει αναξιοποίητος; Γιατί, αν κάποιος έχει κάθε λόγο να υποπτεύεται στα σοβαρά ότι δικός του ήταν ο χαμένος αυτός "παράδεισος" και στα συντρίμια του δικού του προγονικού ήλιου γεννήθηκαν οι σημερινοί πολιτισμοί, αυτός είναι αναμφίβολα ο Έλληνας.

---

[42] Η Elisabeth G. Davis στο βιβλίο της "Το πρώτο φύλο" επιχειρεί με σοβαρότητα π.χ. να αποδείξει ότι οι Σκανδιναβοί ήταν οι εκπολιτιστές του κόσμου επειδή είναι ξανθοί και γαλανομάτες!

«Στον Όλυμπο... τον καιρό του Κρόνου... σαν θεοί ζούσαν έχοντας ανέγνοιαστη ψυχή χωρίς ολότελα κόπους και πόνο κι ούτε τα φοβερά γεράματα ήταν πάνω τους, και πάντα ίδιοι στα πόδια και στα χέρια χαίρονταν στα συμπόσια έξω απ' όλα τα κακά· και πέθαιναν σαν δαμασμένοι απ' τον ύπνο κι όλα τα καλά τα είχαν και καρπό έφερνε η ζωοδότρα γη μόνη της πολύν και άφθονον κι αυτοί θέλοντάς το, ήσυχοι τα έργα τους ενέμοντο[43] μαζί με πολλά αγαθά. Αγνά πάνω στη γη πνεύματα ονομάζονται... προστάτες απ' τα κακά, φύλακες των θνητών ανθρώπων... γυρίζοντας όλη τη γη πλουτὸδότες, πήραν... βασιλικό προνόμιο». ***Ησίοδος Εργα και ημέραι 110-125.***

Η εικόνα του Ησιόδου για την παραδείσια θεσσαλική γη, με διοικητικό κέντρο τον επιβλητικό Ολυμπο είναι ανάγλυφη. Όλα δείχνουν ότι στην μακρινή αυτή εποχή, την εποχή δηλαδή του Κρόνου, η ελληνική γη ήταν κλιματολογικά ιδιαίτερα ευνοημένη.[44] Οι μετατοπισμένες ζώνες των βροχοπτώσεων πρέπει για χιλιετηρίδες ολόκληρες να ευνόησαν την ευρύτερη ελληνική περιοχή, φέρνοντας στα παραδεισένια δάση γύρω απ' τον Ολυμπο τέτοια αφθονία, ώστε οι πρώτοι γηγενείς (αυτόχθονες) αρχαιοπελασγοί πρόγονοί μας, να ευημερούν σε τέτοιο βαθμό που θεληματικά πλέον **«θέλοντάς το»**, αποφάσισαν να μοιραστούν (δια-νέμουν) τα αγαθά του πολιτισμού τους με τον υπόλοιπο κόσμο. Μαζί βέβαια με τα υλικά αγαθά και την τέχνη της επιβίωσης μοίρασαν στον κόσμο και το υπόλοιπο φως της γνώσης, ώστε να γίνουν εντελώς φυσικά ισόθεοι ευεργέτες και κήρυκες του πολιτισμού.

Προστάτες λοιπόν και φύλακες των θνητών ανθρώπων πάνω στη γη "**γυρίζοντας ὅλη τήν γῆ**" σαν τα πρώτα αγαθοποιά "πνεύματα", όργωσαν τις πρωτόγονες κοινωνίες όλου του κόσμου και έσπειραν το σπόρο του πολιτισμού, χαρίζοντάς τους τα αγαθά των πρώτων εφευρέσεών τους, κατευθύνοντάς τους στοργικά έξω απ' τα αδιέξοδα της μίζερης αμάθειας. Αυτοί δε, από αυθόρμητη ευγνωμοσύνη τους ανακήρυξαν θεούς και βασιλείς των.

Οι παραδόσεις όλων των λαών προσδιορίζουν το Μεσογειακό ελληνοπελασγικό κόσμο της Κρονίας περιόδου, σαν τους "λευκούς εκπολιτιστάς", που αφήνοντας ένα παραδεισένιο τόπο, στους πρόποδες ενός ψηλού βουνού έφθασαν στη χώρα τους και τους χάρισαν ειρηνικά τα δώρα του πολιτισμού.

---

[43] ***Νέμω***=*διανέμω-μοιράζω-παραχωρώ, μοιράζομαι με άλλους.*
[44] *Πλάτων, Τίμαιος 244.*

Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο ότι συνεχώς πληθαίνουν οι αρχαίες και νεότερες ενδείξεις για μια παγκόσμια σχεδόν παρουσία των ελληνομεσογειακών εκπολιτιστών, σ' όλα τα πέρατα του αρχαίου κόσμου.[45]

Έτσι έχουμε τους Αιγύπτιους να ομολογούν στο Σόλωνα μέσω του πλέον υπεύθυνου εκπροσώπου τους "ηλικιωμένου ιερέως" του Ναού της Ναΐθ (Αθηνάς) ότι από ΒΟΡΡΑ ήρθε σ' αυτούς ο πολιτισμός της Αθηνάς χίλια χρόνια μετά την εδραίωση του στην Ελλάδα: **«Ο ιερέας λοιπόν του είπε: Δεν θα σου το αρνηθώ Σόλωνα. Θα σου τα πω όλα τόσο για χάρη σου όσο και για χάρη της πολιτείας σου, αλλά κυρίως για χάρη της θεάς** (Αθηνάς) **που προστάτευσε, ανέθρεψε κι εκπαίδευσε και το δικό σας και μετά το δικό μας τόπο αρχίζοντας από σας χίλια χρόνια πιο πριν... Η διάρκεια του πολιτισμού μας όπως λένε τα ιερά μας βιβλία είναι οκτώ χιλιάδες χρόνια. Θα σου μιλήσω λοιπόν με συντομία για τους νόμους και τα υπέροχα έργα των συμπολιτών σου που έζησαν πριν από εννέα χιλιάδες χρόνια»**.[46]

Αλλά και ο Φίλωνας Βύλιος λέγει: **«Ελθών δε Κρόνος εις Νότον χώραν άπασαν της Αιγύπτου έδωκε θεώ θωρ, ίνα βασιλεία αυτού γίνεται»** ***FRACMENTA Γ' Τόμος σελ. 596.*** **«Είναι η εποχή της επέκτασης των Ελληνικών φύλων προς Ιταλίαν, Αίγυπτον και Μέση Ανατολή»**. Γράφει ο Π. Κ. Ιωανίδης στο πολύτιμο βιβλίο του ***"10.000-2.000 π.Χ. Η άγνωστη προϊστορία των Ελλήνων"***.

Σε ινδιάνικο αρχαίο κείμενο της Γουατεμάλας η "**POPOL VOUM**" λέει για τους πρώτους αποικιστές της Αμερικανικής Ηπείρου: «**Εκεί που βγαίνει ο Ηλιος** (συνεπώς Ανατολικά άρα Μεσόγειος) **εγεννήθησαν οι πρώτοι άνθρωποι...** (αυτοί) **ήλθαν και εγκαταστάθηκαν στη χώρα μας**».[47]

Οι μυστηριώδεις πολιτισμοί των Μάγια, Αζτέκων και Ολμέκων, που έφτασαν σε ξαφνική ακμή μαρτυρούν ξένη επιρροή και εισαγόμενο πολιτισμό, όπως άλλωστε μαρτυρούν και οι παραδόσεις τους για τον "Λευκό άνθρωπο" που έφτασε στα μέρη τους και χάρισε τη γνώση. Πλήθος δε ελληνικών λέξεων παρέμειναν αψευδείς μάρτυρες της παρουσίας των Ελλήνων, στην μακρινή αμερικανική ήπειρο απ' την εποχή ακόμα του Κρόνου.

Λίγο πριν τυπωθεί το παρόν βιβλίο με τον πλέον επίσημο τρόπο απ' τις τηλεοπτικές ειδήσεις ανακοινώθηκε ότι: **«όπως βεβαιώνουν Ευρωπαίοι και Αμερικανοί επιστήμονες ευρήματα στην Αμερικανική ήπει-**

---

[45] ***Δαυλός*** *148/8668 (εξαίρετο μηνιαίο περιοδικό ελληνοπρεπούς ύλης).*
[46] *Πλάτων Τιμαίος 23,d,e.*
[47] *Ιωαννίδης, Προϊστ. σελ. 159.*

ρο βεβαιώνουν ότι οι Ελληνες προηγήθηκαν του Κολόμβου στην ανακάλυψη της Αμερικής κατά 2.500 τουλάχιστον χρόνια»

Ο Αλεξάντερ Φον Χούμποζι ένας απ' τους πρώτους μελετητάς των Αζτέκων, όταν διαπίστωσε τις σχέσεις των προκολομβιανών αμερικανικών λέξεων με την Ελληνική γλώσσα ανεφώνησε "Μα αυτά είναι καθαρά Ελληνικά".[48] Να εν συντομία λίγες τέτοιες λέξεις:

"**Ιτζάμνα**" (ίαμα):	θεός της ιατρικής	"**Μελέ**":	μελωδία
"**Τεό**":	θεός ή θεά	"**Λαουή**":	Λαός
"**Αετό**":	Αετός	"**Αλιος**":	Ηλιος
"**Νου**":	Νους	"**Σελη**":	Σελήνη
"**Μανάω**":	Μανθάνω	"**Πουραμάνκο**":	Πυραμίδες.

Από τη ΔΥΣΗ έρχονται κατά την ινδική παράδοση οι θεοβασιλείς της ευδαιμονίας και της προόδου. «**Όταν το μεγάλο ΤΑΟ** (εποχή των θεών) **επικρατούσε στη γη, οι άνθρωποι ζούσαν ευτυχισμένοι. Ο κόσμος αποτελούσε μια κοινότητα. Οι κυβερνήτες του ήσαν άνδρες ικανοί, φωτισμένοι και δίκαιοι και οι πράξεις τους ήσαν ειλικρινείς. Την εποχή εκείνη επικρατούσε στη γη αρμονία... Ηταν η εποχή της ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ»**.[49]

Σ' ένα άλλο κινέζικο κείμενο "**Ι Τζίνγκ**" σημειώνεται η κοιτίδα του εξαιρετικού εκείνου πολιτισμού: «**Τ' ανάκτορα του** (αυτοκρατορικού βασιλέα)... **βρίσκονταν στη χώρα της Υπέρτατης Ευδαιμονίας της Δύσης κοντά σ' ένα βουνό, γύρω απ' το οποίο απλώνονται μεγαλοπρεπείς κήποι. Εκεί ζούσαν οι άνθρωποι, μια ζωή όλο εορτές και συμπόσια»**.[50]

Οσο για το Βορρά και τους Υπερβορείους, είναι μεγάλο το πλήθος των αναφορών που έχουν διασωθεί και μαρτυρούν την αναγνώριση του ΝΟΤΟΥ, σαν την κοιτίδα και την αφετηρία του εκπολιτισμού τους. «**Ο Φερένικος** *(σχόλια στον Πίνδαρο, Ολύμπια,3 282 c)* **προβάλλει τη γνώμη ότι οι Υπερβόρειοι κατάγονταν απ' τους Τιτάνες και ότι ο βασιλιάς του ο Αρίμασπος τους οδήγησε να εγκατασταθούν πέρα από το βορρά»**.

Ο υπερβόρειος αυτός θεόφιλος λαός που δεν έχει προσδιορισθεί ακόμα, έστελνε κάθε χρόνο τάματα στο Δήλιο ναό του Απόλλωνα για περισσότερο από χίλια χρόνια, τιμώντας τη μητρική γη των προγόνων του την Ελλάδα.

---

[48] *Δαυλός 148/8668.*
[49] *HOU WAI-LV, Ιστορία της κινεζικής φιλοσοφίας.*
[50] *Y. Κιγκ βιβλίο μεταμορφώσεων.*

Δεν είναι ο ιδιαίτερος στόχος αυτού του βιβλίου, να επιμείνει στις λεπτομέριες που φωτίζουν τη γιγάντια προϊστορική παρουσία των Ελλήνων. Αλλά όταν απ' όλα τα σημεία του γνωστού κόσμου, η Μεσόγειος προσδιορίζεται σαν το κέντρο του πολιτισμένου κόσμου, δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες να βρεθεί άλλος λαός να σηκώσει παντάξεια το βάρος αυτής της ολοφάνερης κληρονομιάς, εκτός απ' τους μοναδικούς στις τέχνες του πολιτισμού Ελληνες της αρχαιότητας, που με τον υπεργιγαντωμένο μύθο τους, αποδεικνύουν περίτρανα την ανεπανάληπτη συνδρομή τους στην γέννηση των πολιτισμένων κοινωνιών όλου του κόσμου:

«Στο μύθο, την πιστή εικόνα της αρχαιότερης εποχής μπορεί κανείς να βρει τις απαρχές». *Γ. Γ. Μπαχόφεν.*

«Απ' τη Σιβηρία μέχρι τις νότιες θάλασσες, μύθοι, παραδόσεις, έθιμα και ταμπού έχουν εκπληκτική ομοιότητα. Συμπεράσμα: Η ΕΞΕΛΙΞΗ πραγματοποιήθηκε σ' ένα και μόνο κέντρο» E. G. Davis. Συμφωνούμε απόλυτα αλλά η ερώτηση παραμένει: Γιατί στο κέντρο αυτής της θαυμαστής "εξέλιξης", πρέπει να είναι κάποιος άλλος λαός και όχι ο Έλληνας που ιστορικά, μυθολογικά και πολιτισμικά, πληρεί στο ακέραιο όλες τις προϋποθέσεις;

Τι συμβαίνει όμως και ο αρχαίος αυτός γίγαντας, στέκει μουδιασμένος, σχεδόν αμέτοχος, στις διεκδικήσεις των δυνάμεων που έκτισαν το πολυτιμότατο παγκόσμιο παρελθόν; Στο παρόν βιβλίο θα επιχειρήσουμε να σκιαγραφήσουμε κάποιες απαντήσεις στα καυτά αυτά ερωτήματα.

Φορωνίς η Αργολική Βαβέλ

Το έπος "Φορωνίς" έχει ΧΑΘΕΙ. Τα λιγοστά στοιχεία που έχουν απομείνει, μας οδηγούν στην παρακάτω δική μας φιλόδοξη περιληπτική ανασύνταξή του.

Στην Αργολίδα ο μύθος και η παράδοση θέλει τον Φορωνέα να γεννιέται απ' την ένωση του Ινάχου με την νύμφη Μελία ή Αργεία. Το αρχικό αυτό ζευγάρι απέκτησε γρήγορα πλήθος απογόνους, τόσους ώστε ο Υπερμακρόβιος[51] Φορωνέας να γίνει βασιλεύς ενός εκτεταμένου βασιλείου με πολυπληθείς υπηκόους, που ζούσαν ειρηνικά σκορπισμένοι στα παραδεισένια δάση της πατρίδας τους.

---

[51] *Αρα θεσμός και τίτλος και όχι ένα πρόσωπο.*

Ο Γενάρχης τους και βασιλέας ο Φορωνέας συμβασίλευε ειρηνικά με το Δία στην εκτεταμένη αυτή χώρα και με τη σύμφωνη γνώμη του Κεραυνοκράτορα φέρνει το θεϊκό δώρο της φωτιάς στους ευτυχισμένους υπηκόους του, μαζί με πλήθος άλλα ευεργετήματα, ώστε να κάνει τη ζωή τους ακόμα πιο άνετη. Σ' όλη δε τη Φορωνίδα μιλούσαν όλοι την ίδια γλώσσα. Ώσπου δυο θεοί η Ήρα και ο Ποσειδώνας μάλωσαν για την κηδεμονία του Αργους με φοβερές όμως συνέπειες για την ειρηνική αυτή χώρα. Η κατακύρωση του Αργους στην Ήρα προκαλεί την οργή του Ποσειδώνα που για τιμωρία φέρνει φοβερή ξηρασία. Στερεύουν ποτάμια και πηγές όλης της χώρας και το Άργος γίνεται "πολύδιψον". *(Παυσανίας Β' 15.5)*

Στα παλιά εκείνα χρόνια δεν είχαν κτιστεί πολιτείες αλλά κάτω απ' την απειλή του αφανισμού από λειψυδρία, ο βασιλιάς Φορωνέας συγκεντρώνει το εκτεταμένο και αραιοκατοικημένο του βασίλειο σ' έναν και μοναδικό τόπο, στον οποίο προφανώς υπάρχουν και τα τελευταία σωτήρια αποθέματα νερού.

Εκεί σ' αυτήν την ξαφνική και αναγκαστική συγκατοίκηση, γίνονται μια σειρά από πρωτοφανείς διαπιστώσεις και πρώτ' απ' όλα ότι η πολυθρύλητη ομογλωσσία των απογόνων του Φορωνέα δεν υπάρχει πια. Οι ολοφάνερες διαφοροποιήσεις στα μέλη του ίδιου γλωσσικού δένδρου είναι έντονα αισθητές, σε βαθμό που απομακρυσμένοι απόγονοι του Φορωνέα δεν είναι σε θέση να πετύχουν μια σαφή επικοινωνία. Η μακρόχρονη απομόνωση και η έλλειψη επικοινωνίας έφερε γλωσσικές αλλοιώσεις πρωτοφανείς, που μόνο αυτή η υποχρεωτική συγκατοίκηση έφερε έντονα στο φως. Οι προστριβές είναι αναπάντεχες. Η πρώτη αυτή πόλη της σωτηρίας και του καταφυγίου, αποδεικνύεται ασφυκτικά ανεπαρκής για ανθρώπους συνηθισμένους στη δασική άνεση.

Οι γλωσσικές τους διαφοροποιήσεις, η ένταση της λειψυδρίας και τα στενά όρια της πόλης, φέρνουν σα φυσικό επακόλουθο φοβερές ταραχές ανάμεσα στις ομάδες των γλωσσικών αποχρώσεων.

Το κακό γίνεται δυσβάστακτο η ασυνεννοησία μόνιμη κατάσταση. Η πολυγλωσσία και η διχόνοια, τα μαλώματα και οι ακαταλαβίστικες διεκδικήσεις, σε κάτι τόσο πολύτιμο όσο τα τελευταία αποθέματα νερού, πληθαίνουν τις αδικοπραγίες.

Έτσι η επιβλέπουσα αρχή του βασιλείου του Φορωνέα, ο Υπερβασιλέας Δίας στέλνει τον Ερμή να διευθετήσει το ζήτημα.

Ο Ερμής, ο θεϊκός απεσταλμένος "σκύβει" πάνω απ' το πρόβλημα. Η λύση του είναι φανερή και επείγουσα: διάλυση της αρχικής πολυγλωσσικής πόλης και ανακατανομή του πληθυσμού σε δορυφορικές περιφερειακές πόλεις γύρω απ' τα αποθέματα νερού. Βασικό κριτήριο,

τα καινούργια γλωσσικά πλέον δεδομένα της πολυγλωσσίας. Η ομογλωσσία των ομάδων, ήταν το βασικό κριτήριο του διαχωρισμού του πολυγλωσσικού πλέον λαού.

Αυτή είναι η ελληνική θετική και προσγειωμένη εκδοχή του "πολυγλωσσικού", όπως αυτή φαίνεται στα δικά μου τουλάχιστον μάτια, ανάμεσα απ' τα σκόρπια κομμάτια του ΧΑΜΕΝΟΥ έπους "Φορωνίς".[52] Μ' αυτήν την απόπειρα ανασύνταξης το μόνο που διεκδικούμε, είναι η στοιχειώδης συμμετοχή των προγόνων μας σ' ένα τόσο βασικό θέμα του παρελθόντος, όπως η ερμηνεία του πολυγλωσσικού προβλήματος.

Όπως βλέπουμε, η εκδοχή αυτή της Φορωνίδος συμβαδίζει αξιοθαύμαστα με τις μοναδικές πιθανές συνθήκες κάτω απ' τις οποίες γλωσσικά ανόμοιες ομάδες, θα εσύροντο σε υποχρεωτική επαφή και συγκατοίκηση κάτω απ' τις αξεπέραστες επιταγές της "δίψας".

Αυτή λοιπόν η Αργολική εκδοχή της Ελληνικής "Βαβέλ", έχει να μας πει πολλά. Φανταστείτε όμως για λίγο το μέγεθος της απώλειας! Ένα ολόκληρο έπος με χιλιάδες προφανώς στίχους, που επραγματεύοντο, το θέμα της πολυγλωσσίας με αξεπέραστη χάρη και πλήθος πολύτιμων λεπτομερειών γι' αυτές τις πρώτες συνθήκες κοινωνικής ζωής, που αγγίζουν σαφώς την χαραυγή του πολιτισμού... ΧΑΘΗΚΕ.

Φαντασθείτε ένα ολόκληρο έπος!!!

Η βίβλος αναφέρει 188 λέξεις μόνο! Ναι, 9 εδάφια *(Γεν. ΙΑ' 1-9)* όλα κι όλα, των οποίων το νοήμον συμπέρασμα καταλήγει ότι οι πρώτοι άνθρωποι στην εντελώς πρώτη τους απόπειρα να χτίσουν κάτι, θέλησαν αυτό το κάτι να είναι πύργος και μάλιστα όχι ένας απλός πύργος, αλλά να γίνει τόσο ψηλός που να φτάσει κάποτε έως τον ουρανό!

Το γιγάντιο αυτό εγχείρημα που τίποτε παρόμοιό του δεν επιχείρησαν ποτέ κατοπινές γεννεές Εβραίων, είχε σαν λόγο έναρξης τη φυσιολογική ανθρώπινη επιθυμία να θέλουν για λόγους κοινωνικής ασφάλειας να μείνουν συγκεντρωμένοι σ' ένα τόπο, σε μια πόλη που στο κέντρο της όμως, θα αναλώνονταν στο κτίσμο ενός παρανοϊκά υψηλού κτίσματος!

Αυτή είναι η Εβραιοβιβλική εκδοχή της Πολυγλωσσίας που στο ΙΑ' κεφ. της "Γένεσις" λέγει **«καί εἶπον ἔλθετε ἄς οἰκοδομήσωμεν εἰς ἑαυτούς πόλιν καί πύργον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή νά φθάνη ἕως τοῦ οὐρανοῦ»**. *Γεν. ΙΑ΄ 4.* Κτίσμα λοιπόν που εκ του ασφαλούς δε θα έφτανε ποτέ στους "ουρανούς» μια και η κατάρρευσή του ήταν θέμα χρόνου, ώστε να μη χρειαστεί καθόλου η θεϊκή επέμβαση για να **«ἐμποδισθῇ εἰς αὐτούς πᾶν ὅ,τι σκοπεύουσι νά κάμωσιν»**. *Γεν. ΙΑ΄ 6.*

---

[52] *Ιδέ Εκδοτική Αθηνών, Ελληνική μυθολογία τόμος 2ος σελ. 60-62.*

Ο Θεός συνομιλών εδώ με κάποιους λέγει (στον πληθυντικό) κάτι που οι ανθρωπολόγοι αδυνατούν να δεχθούν **«ἔλθετε ἄς καταβῶμεν καί ἄς συγχύσωμεν ἐκεῖ τήν γλῶσσαν αὐτῶν δια να μην ἐννοῆ ὁ εἷς τήν γλῶσσαν τοῦ ἄλλου»**.*Γεν. ΙΑ΄7.*

Οι γλώσσες οικοδομούνται αργά και σταθερά πάνω στη μακρόχρονη φυλετική εμπειρία. Είναι απ' τις πλέον απαραίτητες, αλλά και αργοκίνητες κατακτήσεις της ανθρώπινης νοημοσύνης και ένα απ' τα βασικά της στηρίγματα! Μια αστραπιαία αλλαγή στη γλώσσα, θα ήταν ανάγκη να συνοδευτεί από τέτοιας εκτάσεως προσωπικές αλλαγές και αλλοιώσεις, που ένα παρόμοιο "θαύμα", θα παρήγαγε μόνο στρατιές αλλόφρονων θυμάτων. Και εν τοιαύτη περιπτώση, εάν η θεότητα ήθελε να επέμβει στο συγκεκριμένο έργο της φιλόδοξης αυτής οικοδομής, για να επιτύχει τη διάλυση και διασπορά της τότε ανθρωπότητας, γιατί διάλεξε με τους συνεργούς της (ομιλεί στον πληθυντικό) την ακραία εχθρική κίνηση της πολυγλωσσικής σύγχυσης και δεν μετέβαλε απλώς την επιθυμία τους προς τη φυγή και τη διασπορά;

Μάλλον λοιπόν υπεραπλουστεύει ο εβραϊκός μύθος τους μηχανισμούς εμφάνισης της πολυγλωσσίας στον τότε γνωστό κόσμο. Απ' τη μια βάζοντας τους ανθρώπους να αντιστέκονται σύσσωμοι στη θεϊκή επιθυμία για διασπορά και απ' την άλλη, τη θεότητα να στήνει κατά του ανθρώπου με πολύ ευκολία... ένα αξεπέραστο μνημείο εχθρότητος!

Βέβαια είναι προφανές ότι εδώ έχουμε κάτι παράλληλο προς τον ελληνικό μύθο των γιων του Αλωέα, κατ' άλλους του Ποσειδώνα, τους γιγαντόσωμους διδύμους Όττο και Εφιάλτη, που ήταν όμορφοι αλλά και γιγαντόσωμοι, που ορκίστηκαν πως σαν γίνουν άντρες **«θα ανέβουν στον ουρανό βάζοντας σκάλα τα βουνά. Πάνω στον Ολυμπο, την Οσσα, πάνω στην Οσσα το Πήλιο»** για να κάνουν δικές τους την Αρτεμη ο Οττο, την Ήρα ο Εφιάλτης. Αποτέλεσμα: να έχουμε έναν υπέροχο αγώνα ανάμεσα στις Ολύμπιες θεές και τους γιγαντόσωμους φιλόδοξους εραστές, που λήγει με την αλληλοεξόντωσή τους, μια και τους δύο αυτούς έξοχους ουρανοχτίστες δεν μπορούσε μήτε άνθρωπος, μα μήτε θεός να τους νικήσει. Γι' αυτό στο τέλος της ιστορίας η πανώρια θεά Άρτεμη, μεταμορφωμένη σε υπέροχο ελάφι στέκει ευάλωτη ανάμεσά τους παρασύροντας τους δύο επίδοξους πορθητές των ουρανών σε ταυτόχρονο ακοντισμό, που τους αλληλοτραυματίζει θανάσιμα καθώς η γρήγορη σαν αστραπή ελαφίνα Άρτεμη, δεν έστεκε πια ανάμεσά τους.

Ενώ όμως κατηγορηματικά αρνούμεθα την αιτιολόγηση της εβραιοβιβλικής πολυγλωσσίας, ως ανήκουστα απάνθρωπη και κάθε άλλο παρά λογική ή θεϊκή, μια και περιορίζει τη θεότητα σε παράδοξες και ανερμήνευτα εχθρικές λύσεις, προκύπτει το σημαντικό ερώτημα: Πόθεν λοιπόν η αφορμή για το παράδοξο έστω και ολιγόλογον βιβλικόν "έπος" της σύγχυσης των γλωσσών, στην πρώτη ακριβώς μεγαλεπίβολη προσπάθεια ανασύνταξης των ανθρώπων, σε μια πόλη αμέσως μετά τον τρομερό κατακλυσμό;

Μια αβίαστη διασταύρωση των βιβλικών πληροφοριών περί κατακλυσμού με τον αντίστοιχο ελληνο-μεσογειακό ιστορικό-θρύλο-μύθο, δίνουν την εξής αναπάντεχα απλή εκδοχή.

Θυμηθείτε, ότι ενώ ο ένας γιος του ήρωα του κατακλυσμού Δευκαλίωνα είναι ο Έλληνας, ο ένδοξος πρόγονος όλων των Ελλήνων, ο άλλος γιος του έχει το περίεργο όνομα Αμφικτύων.[53] Κατά τα λεξικά: **Αμφί-κτύον** απ' το αμφί+κτίζω: "Ο πέριξ ή εγγύς κτίζων. Παρόμοιον του Περικτίονες: Οι πέριξ οικούντες, γείτονες, οι περίοικοι" (ιδέ λεξικόν Σταματάκου). Γίνεται σαφές λοιπόν ότι το ιδιαίτερο αυτό όνομά του έχει σχέση με τον συν-οικισμό και την ιδέα της προστατευμένης περιτοιχισμένης πόλης. Και πράγματι ο Αμφικτύων θεωρείται ο ιδρυτής της αρχέγονης πόλεως των Αθηνών και ο θεμελιωτής του κατοπινού μεγαλείου της.

Ταυτόχρονα όμως έχει συνδεθεί, αυτός ο πρώτος μετακατακλυσμικός αρχηγός ένδοξης πόλης, με το θεό της αμπέλου τον Διόνυσο, τον οποίο φιλοξένησε στην πόλη του και δέχτηκε τη Διονυσιακή λατρεία μαζί με τα φοβερά επακόλουθα αρχικώς της άκρατης μέθης. Όπως αυτό φαίνεται στο μύθο του Αθηναίου Ικάριου, όπου "τρομαγμένοι πολίτες της Αττικής, θεώρησαν τη μέθη ως συμπτώματα θανατηφόρου δηλητηριάσεως και τον εφόνευσαν".

Ο θεός όμως κατόπιν **«εις αυτόν πρώτον** (τον Αμφικτύωνα) **εδίδαξε την ανάμιξιν οίνου και ύδατος»**.[54]

Ο Αμφικτύων λοιπόν αφού επέζησε του κατακλυσμού, είναι αυτός που γίνεται ξακουστός ιδρυτής πόλεως (της πλέον φημισμένης μάλιστα πόλεως της αρχαιότητας των Αθηνών) και αυτός που δέχεται τα πρώτα δώρα της γλυκόπιοτης αμπέλου, με τις πρώτες όμως οδυνηρές συνέπειες της ακατάσχετης μέθης.

---

[53] ***Αμφικτύων**: "Παλιότεροι συγγραφείς παρήγαν το όνομα αμφικτύονες από τον ήρωα Αμφικτύονα αλλά πρβλ. Ηρόδ. 7, 200 αναμφίβολα δεν διαφέρει από τις λέξεις αμφικτίονες ή παρικτίονες". Liddell & Scott.*

[54] ***Περί Αμφικτύωνος**: Παυσανίας Ι,2,6 / Απολλόδωρος Ι 7,2,6 / Ευσέβιος ΙΙ, 30. **Περί Φορωνέως**: Πλάτων Τιμαίος 22a / Απολλόδωρος ΙΙ 1-2 / Θεοκρίτου βουκολικά, Λυρικοί Αποσπ. 985 P.*

Η βιβλική αφήγηση δεν είναι και πολύ διαφορετική. Μετά τον κατακλυσμό και στο πρόσωπο του κατακλυσμικού ήρωα Νώε, αναφέρονται για πρώτη φορά οι συνέπειες της άγνωστης μέχρι τότε οινοποσίας: **«Καί ἤρχισεν ὁ Νῶε νά εἶναι γεωργός και ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα· καί ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου καί ἐμεθύσθη, καί ἐγυμνώθη ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ... καί λαβόντες ο Σήμ καί ὁ ᾽Ιάφεθ τό ἔνδυμα... ἐσκέπασαν τήν γύμνωσιν τοῦ πατρός αὐτῶν»**. *ΓΕΝ. Θ' 20-23.*

Έχουμε λοιπόν μια συγκαλυμμένη επανάληψη στοιχείων, που στην προσπάθεια προσαρμογής των μύθων, στις ανάγκες ενός απλού βιβλικού προλόγου, οι δανειζόμενοι μύθοι χάνουν κάθε ορατή σχέση με τον μυθικό κόσμο που τις γέννησε. Διότι η μόνη ερμηνεία της ξαφνικής πολυγλωσσίας μιας μετακατακλυσμικής πόλεως, μόνο στην αναπάντεχη ανακάλυψη του μεθυστικού οίνου, και της αρχικής άκρατης οινοποσίας μπορεί να αποδοθεί. Όπως ακριβώς δηλαδή ξεκάθαρα ισχυρίζεται ο ελληνικός μύθος, του ανθρώπου εκείνου που αφού μετείχε στον υπό συζήτηση κατακλυσμό, έφτιαξε την ένδοξη πόλη του και έκπληκτος υπέστη τις συνέπειες απ' την υπερβολική εντρύφηση στα πρώτα αυτά θαυμαστά δώρα του Διόνυσου ο οποίος αν και θεός, ήρθε πράγματι και σύγχυσε τη γλώσσα των ανθρώπων του αρχιοικοδόμου Αμφι-κτίωνα.,

Στο στόμα λοιπόν του χαρούμενου Διόνυσου και στους συνοδούς του ταιριάζει καλύτερα η φράση, **«ἔλθετε ἄς συγχύσωμεν τήν γλῶσσαν αὐτῶν»** κι όχι σ' έναν φιλόφθονα βιβλικό θεό που πολύ αργότερα θα ανακαλύψει παραδόξως όλα τα μυστικά της αγάπης!

Κάποιο λοιπόν άγνωστο έπος εποχής παραφράζεται εδώ που θέλει την ανακάλυψη της οινοποσίας και τις ταλαιπωρίες της βραδύγλωσσης μέθης, στενά συνδεδεμένες με την ανοικοδόμηση μιας μεγάλης και διάσημης πολιτείας. Το μετακατακλυσμικό ξέσπασμα της διονυσιακής λατρείας δικαιολογεί άριστα την εκδοχή αυτή.

Είναι λοιπόν σαφές και στην πρόοδο αυτής της μελέτης θα γίνει ξεκάθαρα αντιληπτό, ότι τα πρώτα λιγοστά κεφάλαια της βίβλου (Γένεσ. Α'-ΙΑ') είναι ατόφιο δάνειο εποχής, μια και όπως είδαμε τα βασικά της θέματα **-θεογονία-ανθρωπογονία-κατακλυσμός και πολυγλωσσικό-** δεν ξεφεύγουν ούτε κεραία απ' το κλίμα της εποχής. Όλα όσα η βίβλος διεκδικεί για θεόπνευστο δήθεν μονοπώλειο, έχοντας φτάσει ευτυχώς και δι' αλλης οδού στα χέρια μας, συγκρινόμενα μ' αυτήν, όχι μόνο δίνουν άφθονα στοιχεία εκπληκτικής ομοιομορφίας, αλλά διεκδικούν δυναμικά υπέρτερη αρχαιότητα, πληρότητα και αυθεντικότητα. Πάνω απ' όλα όμως, η σύγκριση αποδεικνύει περίτρανα ότι τα θέματα αυτά ήταν τα αγαπημένα φιλολογικά θέματα της εποχής εκείνης. Έτσι, μόνο όταν η βιβλική

αφήγηση φτάνει επιτέλους να αγγίζει **τον πρώτο μεγάλο Εβραίο γενάρχη Αβραάμ,** αρχίζει και γίνεται αυθεντικό εβραϊκό κείμενο. Πριν απ' αυτόν, τον πρώτο Εβραίο, απλά στη βίβλο συμπεριέλαβαν ατόφια λογοτεχνία εποχής που ήταν διάχυτη στον τότε γνωστό κόσμο σαν οι επικρατέστερες απαντήσεις στις πλέον διαδεδομένες ερωτήσεις της εποχής εκείνης για τις αρχές και την προϊστορία του κόσμου.

Η ελληνική μυθολογική φιλολογική και φιλοσοφική "λίμνη", ήταν ήδη χιλιετηρίδες νωρίτερα το μεγαλύτερο και λαμπρότερο απόθεμα ανθρώπινης διανόησης, και κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος της εποχής εκείνης ακόμα και στα πέρατα της γης, δεχόταν αποδεδειγμένα είτε το ήθελε είτε όχι, τα δροσερά κύματα στοχασμών και εικόνων που έστελνε ο μεσογειακός κόσμος, με τους μύθους, τους θρύλους και την ποίησή του και με γεννάρχη και πρωτεργάτη του τον ανήσυχο φιλομαθή, Έλληνα.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν επιτέλους την αυθεντική εβραϊκή ιστορία απ' την πρώτη και πραγματική αρχή της, τον Αβραάμ, προσέχοντας όμως από δω και πέρα λίγο περισσότερο τις άφθονες και περίεργες λεπτομέρειες της αφήγησης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Αβραάμ ο "Χαλδαίος"

Ποιός είναι όμως ο "φίλος του θεού" *(Ιακ. Β' 23)* ο Αβραάμ; Ας ρίξουμε μια ματιά στο ιστορικό του διάσημου αυτού άνδρα.

Κατάγεται απ' την **Ουρ** των Χαλδαίων, σπουδαιότατη πόλη της αρχαιότητας στη Μεσοποταμία, της οποίας τα ερείπια βρίσκονται, και μελετώνται ακόμα με πολύ ενδιαφέρον κοντά στον Εφράτη ποταμό 200 περίπου χιλιόμετρα μακριά απ' τη Βαβυλώνα.

Ήταν περίπου 75 χρονών όταν δέχθηκε την πρώτη θεϊκή εντολή ν' αφήσει την πατρική γη και τους συγγενείς του και να πάει στη γη Χαναάν, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, στη γη που θα του ανήκει πλέον από δω και στο εξής.

Ο Αβραάμ δε φαίνεται να ακολουθεί το νέο αυτό θεό χωρίς ανταλλάγματα. Ούτε η εκλογή της "πορείας" του είναι η τυπική ταπεινή και σκληρή "οδός της Αρετής". Απ' την αρχή της ιδιαίτερης σχέσης του Αβραάμ με τον "Κύριο" το βιβλικό αυτό θεό, τα ανταλλάγματα πέφτουν βροχή: **«θέλω σέ κάμει ἔθνος μέγα»** - εθνάρχη- **«θέλω σε εὐλογήσει»** - Ανταμοιβές - **«θέλω μεγαλύνει τό ὄνομά σου»** - Δόξα - **«θέλω εὐλογήσει τους εὐλογούντας σε καί τους καταρώμενους σε θέλω καταρασθῆ»** - προστασία - **«καί θέλουσι εὐλογηθῆ ἔν σοι πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς»** - **«καί πήγεν ὁ 'Αβραάμ»**. Ποιός δε θα πήγαινε ρωτάω εγώ;

Ας δούμε όμως τη συνέχεια.

Αφού με δυο λόγια η αφήγηση καλύπτει την εγκατάστασή του στη γη Χαναάν "ο Κύριος" ξεσπά σε νέες υποσχέσεις: **«είς τό σπέρμα σου**

θέλω δώσει τήν γῆν ταύτην» κληρονομιά. Στο δε **«οί Χαναναῖοι κατῷκουν τότε τήν γῆ ταύτην»** *ΓΕΝ. ΙΒ' 6* δε δίνει κανείς σημασία. Ο Αβραάμ απάντησε... **«καί οικοδόμησε ἐκεί θυσιαστήριο»** οριοθετώντας τη θεϊκή αντιπαροχή.

Ξαφνικά ο Αβραάμ αφού έφτασε στη Χαναάν απειλείται από πείνα, **«ἔγεινε πεῖνα ἐν τῇ γῇ»**. Μια πείνα που δεν την είχε προκαλέσει ο συγκεκριμένος θεός του Αβραάμ. Και αντί ο "Κύριος" και θεός του Αβραάμ να δει την ευκαιρία να εκπληρώσει λίγες απ' τις τρανταχτές υποσχέσεις του, κάνοντας ένα-δυο θαύματα τον αφήνει να ξενιτευεί στην Αίγυπτο αφήνοντας την νεο-αποκτηθείσα γη ξανά στους Χαναναίους που την κατείχαν, χωρίς να τους την έχει δώσει κανένας θεός από παλιά!

Έτσι μια και η πείνα ήταν βαριά, φτάνοντας στην Αίγυπτο λέει στη γυναίκα του Σάρρα, που ήταν ωραιότατη (ευειδής) «**'Ιδού γνωρίζω ὅτι εἶσαι γυνή εὐειδής. Θέλει συμβῇ λοιπόν ὥστε καθώς σέ ἴδωσιν οἱ Αἰγύπτιοι, θέλουσιν είπεῖ Γυνή αὐτοῦ ἔιναι αὔτη καί θέλουσι φονεύσει ἐμέ, ἐσέ δέ θέλουσι φυλάξει ζῶσαν, είπέ λοιπόν ὅτι εἶσαι ἀδελφή μου, διά να γίνει καλόν (!) είς ἐμέ ἐξ αιτίας σοῦ καί νά φυλαχθῇ ἡ ζωή μου**»! *Γεν. ΙΒ΄ 10-13.* Αυτά τα πολύ απλά και εύκολονόητα είπε ο Ηρωάς μας... Η δε Σάρρα δε φαίνεται να έφερε την παραμικρή αντίρρηση "θυσιάστηκε" για να γίνει "καλόν" εις αυτόν.

Και πράγματι η κυρία Αβραάμ έγινε αμέσως ανάρπαστη... μια και **«εἶδον οἱ Αἰγύπτιοι τήν γυναῖκα... καί οἱ ἄρχοντες τοῦ Φαραώ εἶδον αὐτήν καί ἐπῄνεσαν** (παίνεψαν) **αὔτην πρός τόν Φαραώ και ἐλήφθη ἡ γυνή** (η Σάρρα) **είς τήν οἰκίαν τοῦ Φαραώ. Τόν δε Αβραάμ μεταχειρίσθησαν καλώς δι' αὐτήν, (!) καί εἶχε πρόβατα καί βόας καί όνους καί δούλους και δούλας και όνους θηλυκάς καί καμήλους»**!

Συγκρατώ με δυσκολία τα σχόλια.. η συνέχεια είναι πιο ενδιαφέρουσα απ' οποιοδήποτε σχόλιο: **«καί ἐπέφερεν ὁ Κύριος ἐπί τόν Φαραώ καί ἐπί τόν οἶκον αὐτοῦ πληγάς μεγάλας ἐξ αιτίας Σάρρας τῆς γυναικός του 'Αβραάμ, ἐκάλεσε δέ ὁ Φαραώ τόν 'Αβραάμ καί εἶπε. Τί εἶναι τοῦτο τό ὁποῖο ἔκαμες είς ἐμέ; Διά τί δέν μ'εφανέρωσας ὅτι αὔτη εἶναι γυνή σου; Διά τί εἶπας 'Αδελφή μου εἶναι αὔτη; καί ἔλαβον αὔτην** (τη Σάρρα) **είς ἐμαυτόν δια γυναίκα;»** *Γεν. ΙΒ΄ 17-19.*

Στο σημείο αυτό δε γνωρίζουμε αν υπήρχαν "Ιερά κείμενα" που χάθηκαν και παρουσίαζαν τον Αβραάμ με θεϊκή ευγλωττία να αποκαθιστά τη χαμένη του αξιοπρέπεια. Πάντως, σε μας το κείμενο παρεδόθει χωρίς την παραμικρή απάντηση στα καυτά ερωτήματα του θεόπληκτου αθώου Φαραώ.

Η συνέχεια είναι ακόμη πιο θαυμαστή. Ο αγανακτισμένος Φαραώ λέει: **«Λάβε αὔτην** (την Σάρρα) **κι ὕπαγε, καί διόρισεν ὁ Φαραώ**

ἀνθρώπους εἰς αὐτόν και συμπροέπεμψαν αὐτόν (κομψή έκφραση, τον έδιωξαν με συνοδία) **καί τήν γυναίκα αὐτοῦ καί πάντα ὅσα εἶχε»** *Γεν. ΙΒ΄ 19.* **«καί ὁ 'Αβραάμ ἦτο** (πλέον) **πλούσιος σφόδρα εἰς κτήνη, εἰς ἀργύριον καί εἰς χρυσίον».** *Γεν. ΙΓ΄ 12.*

Έτσι ο Αβραάμ παρά την ταπεινωτική εσπευσμένη περιφρουρούμενη εκδίωξή του, αυτός επιστρέφει με πλήρη επιτυχία στο θυσιαστήριο που είχε κτίσει πριν την πείνα, στη γη δηλαδή Χαναάν, την οποίαν του χάρισε ο θεός, αλλά, που αυθαίρετα κατοικούσαν πριν απ' αυτόν... οι Χαναναίοι!

Μήπως δε διαβάζουμε την "Αγία Γραφή" τη βίβλο; Μήπως διαβάζουμε μια κίβδηλη μετάφραση των "Ιερών Γραφών"; Τί συμβαίνει;

Μήπως κάνουμε λάθος για το μυθικό αυτό γίγαντα των Εβραίων τον αρχοντάνθρωπο της ερήμου Αβραάμ; Για κάντε μια επαλήθευση!

Ας συνεχίσουμε όμως την καθ' όλα αυθεντική περιγραφή της αξιοθαύμαστης αυτής "προγονικής" προσωπικότητας κι ας αναρωτηθούμε.. Καλά είναι αυτό που είναι- και χαλάλι του τα καλά του και τα κέρδη του, όπως κι αν τα απέκτησε. Ο θεός όμως, γιατί δεν έχει την παραμικρή αντίρρηση; Αντ' αυτού μάλιστα τον στολίζει με βροχή υποσχέσεις; Τί έχει κάνει μέχρι τώρα που να τις αξίζει; Ας μην το ψάξουμε... είναι νωρίς ακόμα, συνεχίζουμε. Αφού λοιπόν ο πλούσιος πλέον Αβραάμ χωρίζει με αριστοκρατική πραγματικά άνεση τη γη των Χαναναίων στα δύο, δίνει το δικαίωμα εκλογής πρώτα στον ανηψιό του Λωτ και μετά παίρνει κι αυτός όλη την υπόλοιπη. Για τρίτο μερτικό Χαναναικό δε γίνεται πουθενά λόγος. Μετά απ' αυτό, οι καταρράκτες των ουράνιων ευλογιών ξανανοίγουν πάνω απ' τον Αβραάμ και ο Αβραάμ απαντά πάλι χτίζοντας ένα ακόμα θυσιαστήριο. *Γεν. ΙΓ΄ 18.*

Ολόκληρο το ΙΔ' κεφάλαιο της Γένεσις, είναι αφιερωμένο στην περιγραφή μιας μάχης που ξεσπά στα περίχωρα των Σοδόμων και Γομόρρων. Οι δύο αυτές πόλεις αφού ηττήθηκαν, λαφυραγωγήθηκαν και ο Λωτ ο ανηψιός του Αβραάμ πάρθηκε απ' τους νικητές μαζί με άλλους κατοίκους των πόλεων αιχμάλωτος.

Ο Αβραάμ -που για πρώτη φορά αποκαλείται εδώ "Εβραίος" - το μαθαίνει εγκαίρως, « **Ὑπῆγε δέ τις ἐκ τῶν διασωθέντων καί ἀπήγγειλε τοῦτο πρό τόν 'Αβραάμ τόν 'Εβραῖον»**. Αξίζει εδώ να σταθούμε λίγο για να δούμε ότι η πάντα αποκαλυπτικότερη μετάφραση των "Ο΄" λέει στο αντίστοιχο εδάφιο: **«ἀπήγγειλεν** (τις) **'Αβραάμ τῷ περάτῃ»**[55] "Περαστικό" δηλαδή ή "Πάροικο" ονόμασαν τον Χαλδαίο της περιοχής τους οι Χαναναίοι. Έτσι το "Εβραίος" οπωσδήποτε δεν είναι φυλετικός

---

[55] ***Περάτης**: Απ' το εβραϊκό "'Ιβρεΐ" που σημαίνει διαβάτης ή περιπλανόμενος.*

προσδιορισμός. Κι αν αφαιρέσουμε και το "Σημίτης" που προέρχεται από το "δανεισμένο" έπος του κατακλυσμού, μένουμε εντελώς φυσιολογικά στον αληθινό φυλετικό προσδιορισμό του πρώτου αυτού, **εκ Χαλδαίας** γενάρχη Αβραάμ (συγκρατήστε αυτή τη λεπτομέρεια είναι πολύτιμη)! Ο Περάτης (Εβραίος) λοιπόν αυτός Χαλδαίος, αρματώνει 318 δούλους και καταφέρνει να ελευθερώσει το Λωτ μαζί με άλλους Σοδομο-Γομορίτες. Έτσι κύριος της κατάστασης συναντιέται με τους ηττημένους Βασιλείς των Σοδόμων και των Γομόρων. Αυτοί, αφού τον ευχαριστούν ζητούν μόνο τους ανθρώπους τους χαρίζοντάς του όλα τα λάφυρα. Η απάντηση εδώ του Αβραάμ ξαφνιάζει: **«Δέν θέλω λάβει ἀπό πάντων τῶν ἰδικῶν σου ἀπό κλωστῆς ἕως λωρίου ὑποδήματος διά νά μήν εἴπῃς ἐγώ ἐπλούτισα τόν 'Αβραάμ»**. *Γεν. ΙΔ΄23.* Πού 'σαι Φαραώ να τον ακούσεις. Μάλλον λοιπόν τα λάφυρα που απέμειναν δεν ήταν αξιόλογα. Και λέω απέμειναν διότι μόλις λίγο πριν είχε αφήσει σ' έναν σπουδαίο δικό του "Ιερέα", ό,τι πολυτιμότερο είχαν τα λάφυρα (Κι ας λέει ότι έδωσε μόνο το 10% (δέκατο). Δεν ξέχασε βέβαια να πληρώσει απ' αυτά και τους ανθρώπους που πήραν μέρος στην επιχείρηση, ό,τι απέμεινε ο μεγάλος Αβραάμ μάλλον δεν το χρειαζότανε. Η δόξα της διάσωσής του ήταν πιο χρήσιμη. Διάσωση που σημειωτέον έγινε κάτω από συνθήκες ακραίου "ηρωισμού", μια και τους αιφνιδίασε καθώς **«ὥρμησε κατ' αὐτῶν τήν νύκτα»**. *Γεν. ΙΔ΄ 15.*

Μετά απ' αυτά η βίβλος λούζει τον Αβραάμ με καινούργιο ποταμό υποσχέσεων. Αλλά ο Αβραάμ έχει τις επιφυλάξεις του, μια και γέρος πια **«ἑκατονταετής»** δεν έχει δικό του γιο με την εκλεκτή του Σάρρα η οποία είναι "πολυδιαπιστωμένη στείρα". Ο Κύριος όμως είναι κατηγορηματικός. Θα αποκτούσε γιο τώρα στα εκατό του και στα 90 της η Σάρρα.

Το "θαύμα" γίνεται στην κατάλληλη θα λέγαμε ηλικία, διότι αφού η στειρότητα της Σάρρας εξυπηρέτησε τα κερδοφόρα σχέδια του Αβραάμ με "το κόλπο της αδελφής" τώρα θα φέρει και δόξα με τη θεραπεία της.

Η βίβλος βέβαια κάνει τα πράγματα ακόμα πιο δύσκολα, μια και παρουσιάζει και τον Αβραάμ να μην πιστεύει ούτε και στη δική του πια ικανότητα. Έτσι όταν άκουσε την επαγγελία έπεσε κάτω ξερός απ' τα γέλια: **«καί ἔπεσεν ὁ 'Αβραάμ ἐπί πρόσωπον αὐτοῦ καί ἐγέλασε καί εἶπεν εἰς ἄνθρωπο ἑκατονταετῆ θέλει γεννηθῆ τέκνον; Καί ἡ Σάρρα γυνή ἐνενήκοντα ἐτῶν θέλει γεννήσει;»**. *Γεν. ΙΖ΄ 17.*

Το επεισόδιο λήγει με το θεό να επιμένει ότι θα ευλογήσει τον Αβραάμ οπωσδήποτε με κάθε είδος ευλογίας και με γιο της Σάρρας και όχι κάποιας παλακίδας που θα γίνει γιος της Σάρρας!

Μεσολαβούν τα συναρπαστικά γεγονότα, όπου ο ανηψιός του Αβραάμ ο Λωτ, η γυναίκα του και οι δύο κόρες του, σώζονται απ' τα αμαρτωλά Σόδομα και Γόμορα, τα οποία δε μπόρεσε να σώσει συθέμελα ο Αβραάμ κι ας κατέβασε με τη διαπραγματευτική του δυνότητα (απ' ευθείας με τον "Κύριο") τη σωτηρία της πόλεως στους δέκα δικαίους. Οι δίκαιοι τελικώς ήταν τέσσερις, όχι... τρεις μάλλον ένας, δεν ξέρω θα σας γελάσω. Η αφήγηση λέει ότι η κυρία Λωτ εκρίθη δικαία μόνο για λίγο έξω απ' την πόλη, όπου τελικώς γύρισε να δει νοσταλγικά του αλησμόνητους Σοδομίτες κι έγινε... τ' αλατιού (στήλη άλατος).

Σε λίγο οι κόρες του Λωτ πάνω στο βουνό όπου αγκομαχώντας καταφεύγουν γεμάτες απ' τη σωτήρια δικαιοσύνη σε μια φιλόξενη σπηλιά, ξελογιάζουν ερωτικά τον φρεσκοσωσμένο πατέρα τους, ο οποίος αδιαμαρτύρητα μεθάει κάθε βράδυ, γιατί κάτι μέσα του τούλεγε ότι το ποτό μέχρι αναισθησίας ταίριαζε πολύ στην περίπτωσή του.

Αυτά βέβαια τα λέει η ίδια η βίβλος και όχι εμείς. Παραμένει μόνο η εύλογη απορία μας. Πού εύρισκαν οι φρεσκοσωσμένοι αυτοί "δίκαιοι» τόσο ποτό για τόσο διάστημα πάνω στο βουνό, μια και οι κόρες απέκτησαν και οι δύο απογόνους απ' την ανήκουστη αυτή συνεύρεση. Τελικά πόσοι ήταν αλήθεια οι δίκαιοι που σώθηκαν;

Πρέπει εδώ να παραδεχθούμε ότι οι Σοδομίτες πρέπει να ήταν φανταστικά ανήθικοι για να εξοργίσουν το θεό του Αβραάμ έως του συθέμελου αφανισμού τους. Ενώ στην περίπτωση Λωτ, μια απλή έστω και διπλή αιμομιξία δεν προκάλεσε όχι θεϊκό θυμό, αλλά ούτε το παραμικρό θλιμμένο σχόλιο! Οι βασανιστικές απορίες παραμένουν: Πόσοι ήταν οι δίκαιοι που σώθηκαν από τα Σόδομα; Και γιατί θεωρήθηκαν δίκαιοι αφού κάνουν σαφώς επαίσχυντες πράξεις;

Το κόλπο της "αδελφής"

Ολ' αυτά μας προσπερνούν χωρίς δυστυχώς κανένα σχόλιο απ' την καθόλα ομιλητική Χαλδαϊκή θεότητα. Άλλωστε τι να πει, αφού οι παραδοξότητες δεν έχουν τέλος. Στο Κ' κεφάλαιο κι' απ' το πρώτο κιόλας εδάφιο μας περιμένει καινούργια έκπληξη: «**Καί ἐκίνησε ἐκεῖθεν ὁ 'Αβραάμ είς τήν γῆν τήν πρός μεσηβρίαν, καί κατοίκησεν... ἐν Γεράροις καί εἶπεν ὁ 'Αβραάμ περί Σάρρας τῆς γυναικός αύτοῦ, ἀδελφή μου εἶναι**»! *Γεν. Κ' 1.*

Η ιστορία επαναλαμβάνεται! Γιατί;

Τί σπρώχνει τον Αβραάμ σ' αυτήν την αταίριαστη πράξη; Και μάλιστα σε προχωρημένη πλέον τώρα ηλικία; Έχουν μεσολαβήσει βροχή οι υποσχέσεις, έχουν γίνει διαθήκες και ο "Κύριος" σαφώς κι απεριφράστως υποσχέθηκε να παραμερίσει την στειρότητα της. Δεν είναι λοιπόν αταίριαστο το **«ἀδελφή μου εἶναι»** του Αβραάμ, μετά την θεϊκή υπόσχεση ότι η Σάρρα θα γίνει **«μήτηρ ἐθνών»**; Τσάμπα πήγε η περιτομή που έκανε στα 99 του, αυτός και όλος ο οίκος του ως **«διαθήκη ἐπί τῆς σαρκός»**. *Γεν. ΙΖ' 13.*

Τρεις θεϊκοί άγγελοι δεν την μάλωσαν γιατί "γέλασε" όταν κρυφάκουγε τη θεϊκή αυτή υπόσχεση; Η μήπως φταίει που δεν είπαν κουβέντα στον Αβραάμ όταν για τον ίδιο ακριβώς λόγο αυτός έσκασε στα γέλια;

Δεν είδαν μήπως με τα μάτια τους την καταστροφή των "ανήθικων" Σοδόμων; Δεν φοβούνται τον ίδιο αυτό θεό των υποσχέσεων, αφού ξέρουν ότι η ανηθικότητα ξεσηκώνει την πύρινη οργή του;... και ξαφνικά και πάλι τα ίδια... ξέρετε... αδελφή μου είναι! και χωρίς μάλιστα να συντρέχει πείνα αυτή τη φορά. Αλλά ας είναι, ας δούμε τί θα μάθουμε ακόμα.

Επαναλαμβάνουμε ότι, ούτε πείνα αλλά ούτε κανένας άλλος εμφανής λόγος δεν υποχρεώνει τον Αβραάμ, αυτή τη φορά, να πάει να παροικίσει στους Γεράρους και να πει **«περί Σάρρας της γυναικός αυτού Αδελφή μου είναι»**. Και εκεί στους Γεράρους της Φιλισταίας έχουμε την επανάληψη της γνωστής απ' την Αίγυπτο ιστορίας με το "κόλπο της αδελφής". « **Ἔστειλε δέ ὁ 'Αβιμέλεχ** (συγκρατήστε τ' όνομα) **ὁ βασιλεύς τῶν Γεράρων και ἔλαβε την Σάρραν καί ἦλθεν ὁ θεός πρός τόν 'Αβιμέλεχ κατ' ὄναρ τήν νύκτα καί εἶπε πρός αὐτόν, ἰδού ἐσύ ἀποθνήσκεις ἐξ αἰτίας τῆς γυναικός τήν ὁποίαν ἔλαβες, διότι εἶναι νενυμφευμένη με ἄνδρα (!) ὁ δέ 'Αβιμέλεχ δέν εἶχε πλησιάσει εἰς αὐτήν»**. *Γεν. Κ' 2.* Καθόλου περίεργο για τα 90 της χρόνια! Το περίεργο είναι ότι ο Αβιμέλεχ στήνει στον ύπνο του ολόκληρη συζήτηση με το νυχτερινό επισκέπτη και υπερασπίζεται τον εαυτό του με τρόπο που δε θυμίζει καθόλου όνειρο, γιατί τα επιχειρήματά του είναι τελείως "ξύπνια" λέγοντας ότι ο Αβραάμ ο ίδιος του είπε **«ἀδελφή μου εἶναι»** και η Σάρρα το επιβεβαίωσε **«ἀδελφός μου εἶναι»**. Γιατί λοιπόν πεθαίνω εγώ που είμαι το θύμα; Ο "Κύριος" όμως ενώ του αναγνωρίζει ελαφρώς τα δίκια του, εν τούτοις δε σχολιάζει τι είπαν και τί δεν είπαν οι προστατευόμενοί του Σάρρα και Αβραάμ... και για να τελειώνει η έντονη και η "ξύπνια" συζήτηση στο ατελείωτο αυτό "όνειρο". Ο θεός το κάνει ξεκάθαρο **«ὁ ἄνθρωπος εἶναι προφήτης»**. *Γεν. Κ' 7.* Αν θες να ζήσεις πρέπει να προσευχηθεί για σένα: **«καί ἐάν δέν**

αποδώσεις... αὐτήν... ἔξευρε ὅτι ἐξάπαντος θέλεις ἀποθάνει, σύ καί πάντα ὅσα ἔχεις». *Γεν. Κ΄7.*

Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο - Ο Αβιμέλεχ το πρωί το συζητάει μ' όλο τον οίκο του στους οποίους έχει πέσει «**σφοδρός φόβος**» γιατί όλους τους απειλεί θανατικό.

Ο Αβιμέλεχ ο βασιλιάς καλεί επειγόντως τον Αβραάμ για εξηγήσεις, με την ελπίδα ότι οι νυχτερινές απειλές μπορούν να αποδειχθούν παρεξήγηση. Διότι πώς μπορεί να είναι γυναίκα του να την αποκαλεί αδελφή του και ταυτόχρονα να είναι αθώος; Ο Αβιμέλεχ ξεσπά σε ερωτήσεις "**Τί μας έκανες**", "Σε τί σε έβλαψα, ώστε έφερες σε μένα και στο βασίλειό μου αμαρτία μεγάλη. Αυτό το πράγμα που μου έκανες δεν έπρεπε να γίνει: «**ἔπραξες εἰς ἐμέ πράγμα τό ὁποῖον δέν ἔπρεπε νά πραχθῇ**» "Τί σου 'ρθε και τό κανες"; «**Τί εἶδες ὥστε νά πράξῃς τό πράγμα τοῦτο;**» Ρωτάει σαστισμένος τον Αβραάμ, Και να το μυστικό της υπόθεσης. Το καταθέτει μάλλον μ' ένα κρυφό γελάκι ο "αθώος" κατά τά άλλα Αβραάμ λέγοντας... «**Καί ὅμως ἀληθῶς ἀδελφή μου εἶναι(!) θυγάτηρ τοῦ πατρός μου ἀλλ' οὐχί θυγάτηρ τῆς μητρός μου καί ἔγινε γυνή μου**». *Γεν. Κ΄12.* Κόκκαλο ο βασιλιάς Αβιμέλεχ που νόμισε ότι ο γρίφος δε λύνεται με τίποτα. Τώρα αντιλαμβάνεται ότι δεν ήξερε τίποτε για τους τόσο λεπτούς διαχωρισμούς της χαλδαιικής συγγένειας!

Τώρα, αν τα είπε έτσι ακριβώς και στην άλλη περίπτωση του Φαραώ και μπέρδεψε ολόκληρο Φαραώ, γιατί να μπορέσει να τα ξεμπερδέψει ο μικρούλης βασιλιάς των Φιλισταίων; Μήπως μπορείτε να τα ξεμπερδέψετε εσείς σήμερα; Για δοκιμάστε θα βγάλετε πολύ ωραία συμπεράσματα. Εγώ πάντως θα σας διευκολύνω λίγο γράφοντας τα αμέσως επόμενα λόγια του Αβραάμ, που όλως παραδόξως μας δείχνουν ότι η "γυναικάδελφη" Σάρρα είχε μέχρι τώρα τηρήσει μια συγκεκριμένη συμφωνία, προσέξτε την: «καί **ὅτε μέ ἔκαμεν ὁ θεός νά ἐξέλθω ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου εἶπον προς αὐτήν** (την Σάρρα). **Ταύτην τήν χάριν θέλεις κάμει εἰς ἐμέ, εἰς πάνταν τόπον ὅπου ἐάν ὑπάγωμεν, λέγε περί ἐμοῦ, οὗτος εἶναι ἀδελφός μου»**. *Γεν. Κ΄13.*

Δεν ξέρω αν το θεωρήσετε κακία μου, αλλά είμαι υποχρεωμένος να πω ότι ο Αβραάμ είναι νομάς, ποιμένας, που μετακινείται σχεδόν ασταμάτητα. Ακόμα και το όνομα "Εβραίος" που του πρωτοέδωσαν οι Χαναναίοι *(Γεν. ΙΔ' 13)* όπως είδαμε αυτό ακριβώς σημαίνει "πάροικος και περαστικός".

Έχοντας κάνει λοιπόν αυτή τη συγκεκριμένη συμφωνία, δεν είναι καθόλου δύσκολο να υποθέσουμε ότι ο Αβραάμ "συμπεθερεύει" "**εἰς πάντα τόπον ὅπου ἐάν ὑπάγει**" διότι η Σάρρα ευπειθώς τηρουμένων των υποσχέσεων "**λέγει περί αὐτοῦ οὗτος εἶναι ἀδελφός μού**".

Και ρωτώ: Πέστε μου τί λείπει απ' την παραπάνω διευκρίνηση του Αβραάμ, ώστε να θεωρηθεί, ευθεία ομολογία, για το τί πραγματικά κάνουν η Σάρρα και ο Αβραάμ "**είς πάντα τόπον ὅπου ἐάν ὑπάγουν**";

Προσπαθώντας να καταπιούμε τα δεδομένα αυτού του Αβρααμικού αδιεξόδου, καταλήγουμε ότι η μόνη συμπερασματική διέξοδος, είναι πως η αβρααμική συνοδός θεότητα που αργότερα θα γίνει η κυρίαρχη εβραϊκή θεότης δεν έχει ακόμα επί των ημερών του Αβραάμ διαμορφώσει στις "λεπτομέρειές της", την ηθική εκείνη που με τρανταχτή φωνή και σχετική σαφήνεια θα δώσει στον άλλο Χαλδαίο γίγαντα το Μωϋσή! Διαφορετικά δεν εξηγείται όλη η φιλική διάθεση, αλλά και η θεϊκή σύμπραξη στον "πανέξυπνο" τρόπο πλουτισμού του δαιμόνιου Προφήτη. Διότι συνεχίζοντας θα δούμε ότι τίποτ' απ' όλα αυτά δεν γίνεται εις μάτην. «**Καί ἔλαβεν ὁ 'Αβιμέλεχ πρόβατα καί βόας καί δούλους και δούλας καί ἔδωκεν εἰς τόν 'Αβραάμ. Και πρός τήν Σάρραν εἶπεν: ἰδού ἔδωκα χίλια αργύρια**[56] **προς τον** ***αδελφό*** **σου**» (μπερδεύτηκε ο άνθρωπος). *Γεν. Κ΄14-16.*

Μπορείτε μήπως να καταλάβετε τί γίνεται; Βλέπουμε έναν εξαπατημένο βασιλιά να γεμίζει δώρα, και να ακριβοπληρώνει τον πρωτάκουστο Χαλδαίο-Αβρααμικό γρίφο. Γιατί;

Τί συγκρατεί το βασιλιά απ' το να φερθεί εξουσιαστικά και όπως αξίζει στον αδίστακτο δολοπλόκο που έχει μπροστά του; και ξεσπάει συγκρατημένα και ελαφρά μόνο στη Σάρρα... Τόσο ελαφρά που δεν καταλαβαίνουμε τι της λέει: «**'Ιδού αὐτός** (ο Αβραάμ) **εἶναι εἰς σέ σκέπη τῶν ὀφθαλμῶν σου πρός πάντας τούς μετά σου καί πρός πάντας τούς ἄλλους (;) Οὕτως αὐτή** (η Σάρρα) **ἐπεπλήχθη**». Την μάλωσαν (επέπληξαν) τη Σάρρα, αλλά μην προσπαθείτε να καταλάβετε τι ακριβώς της είπαν, διότι προφανώς κάποιος κατοπινός αντιγραφέας διέγραψε λέξεις με νόημα όπως σαφώς αφήνει να φανεί η μετάφραση των "Ο΄" που θα σχολιάσουμε εκτενέστερα αργότερα. Για την ώρα ας περιοριστούμε στο καταπληκτικό τέλος της Ιστορίας. «**Προσευχήθη δέ ὁ 'Αβραάμ πρός τόν Θεόν καί ἐθεράπευσε ὁ θεός τόν 'Αβιμέλεχ καί τήν γυναίκα αὐτοῦ καί τάς θεραπαίνας αὐτοῦ καί ἐτεκνοποίησαν. Διότι ὁ Κύριος εἶχε κλείσει διόλου πᾶσαν μήτραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ 'Αβιμέλεχ ἐξ αἰτίας Σάρρας τῆς γυναικός τοῦ 'Αβραάμ**». *Γεν. Κ΄ 17.*

Νομίζω λοιπόν, ότι πρέπει να σοβαρευτούμε. Η περίπτωση αυτού του ανθρώπου δε φαίνεται να υπακούει στους νόμους καμιάς θρησκευτικής σκέψης. Είναι ολοφάνερο, ότι ο Αβραάμ σκέφτεται και κάνει πράγματα που ξεφεύγουν εντελώς από τα συνηθισμένα.

---

*56 "Ο΄" «**ἰδού δέδωκα χίλια δίδραχμα τῶ ἀδελφῶ σου ταῦτα ἔσται σοι**».*

Πράγματι αν ήθελε να ανασυνθέσει κανείς το πορτραίτο του γενάρχη Αβραάμ, είναι αδύνατο να αγνοήσει όλες αυτές τις λεπτομέρειες και να μη ρωτήσει: **Τι ακριβώς κάνει επιτέλους ο Αβραάμ;** Ποιές είναι τέλος πάντων οι περίεργες αρετές του, ώστε να γίνει ο εκλεκτός του βιβλικού "Κυρίου";

Όσο και να ψάξει κανείς εκτός απ' την υπερδιάσημη "θυσία» του γιού του Ισαάκ, την οποία θα σχολιάσουμε παρακάτω, δε θα βρει τίποτα που να δικαιολογεί την θεϊκή εύνοια που τόσο κραυγαλέα εισπράττει ο Αβραάμ.

Είναι καιρός λοιπόν να θέσουμε το θέμα διαφορετικά, πιο καθαρά και να ρωτήσουμε: Μήπως δεν προωθεί ο θεός τον Αβραάμ, αλλά ο Αβραάμ προβάλλει, προωθεί και επιβάλλει έναν τιμωρό θεό, που είναι σε θέση να χτυπήσει με **«πληγάς μεγάλας»** όποιον "πειράξει" τον προφήτη του;

Μια προσεκτικότερη αναδρομή ξανά στη δράση του προφήτη απ' τη Χαλδαία, με κριτικότερη αυτή τη φορά διάθεση, όχι μόνο μας δίνει πρόσθετες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες αλλά αφαιρώντας μας κάθε σατυρική διάθεση, μας εισάγει σταδιακά σ' έναν παράξενο κόσμο "σκοτεινών σκέψεων" ανάμεσά στις οποίες ο Αβραάμ φαίνεται να κινείται με αξιοθαύμαστη άνεση!

Ένας απίθανος "Θεραπευτής"

Στα 75 του ο Αβραάμ είναι ήδη ένα άτομο με μακρόχρονη ωριμότητα και δράση. Το γεγονός ότι σ' αυτήν την ώριμη ηλικία ο θεός του τον "**εκαμε**" να εξέλθει εκ του οίκου του και εκ της συγγενείας του, θυμίζει περισσότερο αναγκαστική φυγή και "έξοδο", παρά ανάληψη αποστολής ανώτερων πνευματικών υποχρεώσεων, μια και πουθενά δεν φαίνεται φορέας ή κήρυκας κάποιας καινούργιας ιδέας έστω και της πλέον ασήμαντης.

Ο Τρόπος που δρα απ' τα 75 του έως τα 100 του, είναι ασφαλώς ενδεικτικός της προσωπικότητάς του και των ιδεών του.

Η γυναίκα γι' αυτόν, όπως ο ίδιος ομολογεί, είναι, εκ συμφώνου αντικείμενο κάλυψης και πλουτισμού, με μια πρωτοφανή ηθική ελευθερία. Αν το συνδυάσουμε και με τη θρησκευτική τρομοκρατία που ασκεί τεχνιέντως στη θρησκευτικότητα και το ηθικό δέος των θυμάτων του, τότε προβάλλει ένας Αβραάμ, όπως δεν τον είδαν οι άνθρωποι, ποτέ μέχρι σήμερα.

Για να γίνω σαφέστερος θα αναφερθώ και πάλι στον τρόπο χειρισμού του θέματος **«ἀδελφός ἤ ἀδελφή μου εἶναι»** όπως αυτό προβάλλει ανάμεσα στα μελιστάλακτα βιβλικά θεολογικά επίθετα, για να ξεκαθαριστούν μερικά πράγματα. Ο Αβραάμ λοιπόν ανεβαίνοντας φτωχός και πεινασμένος (λόγο πείνας) στην Αίγυπτο, έχει μαζί του δύο συγκεκριμένα πλεονεκτήματα.

1ον. Μια όμορφη Χαλδαία καλλονή για γυναίκα. Αν αυτή ήταν η Σάρρα στα 65 της ή κάποια άλλη με δροσερότερη ηλικία δεν έχει σημασία και

2ον, ένα "θεό", ικανό να τιμωρεί με αρρώστιες πληγές ή θανατικό, τους παραβάτες της άγνωστης και περίεργης χαλδαϊκής ηθικής!

Έτσι ο Αβραάμ φαίνεται να έχει τα πρώτα άριστα αποτελέσματα στην Αίγυπτο **«παινεύοντας»** την "αδελφή του" Σάρρα ως Χαλδαία καλλονή μέσω τρίτων στο Φαραώ **«καί ἐπήνεσαν αὐτήν πρός τόν Φαραώ»**. Αφού λοιπόν η εξαπάτηση του Φαραώ ολοκληρώνεται και σαν τυχερός "κουνιάδος" έχει πάρει του κόσμου τα δώρα **«πρόβατα-βόας-όνους-δούλους-δούλες και όνους θηλυκάς και καμήλους»**, τότε η δύναμη που συντροφεύει τον Αβραάμ, σπέρνει τον πανικό με **«πληγάς μεγάλας ἐπί τόν οίκον αυτού»**. Ασφαλώς κάποια "βοήθεια" απ' την Σάρρα, που κατοικεί πια στον **«οἶκο τοῦ Φαραώ»** με πλήρεις ελευθερίες, ως μια πλέον "εκ των γυναικών" του Φαραώ, θα ήταν ευπρόσδεκτη και οπωσδήποτε σύμφωνη με τη δίκαια οργή της θεότητας!

Τα απανωτά "χτυπήματα υγείας" που βρίσκουν το τιμωρημένο "θύμα", το κάνουν να τα χάσει απ' τις απρόσμενες "μεγάλες πληγές" που χτυπούν ασταμάτητα.

Η "Χαλδαία, γνωστός τόπος παραγωγής δυνατών φίλτρων-βοτάνων, καθώς και ξακουστών μάγων-μαγγανευτών, έχει εξοπλίσει με ικανότατα εφόδια το εκτελεστικό χέρι της "δίκαιας" θεϊκής οργής, που με πλήρη άνεση και μέσα απ' το σπίτι του θύματος έχει απεριόριστο πεδίο δράσης. Άλλωστε και ο "αδελφός της Αβραάμ" ο "κουνιάδος" του βασιλέως, δεν έχει καθόλου λιγότερες ίσως ελευθερίες μέσα στο θεϊκό στόχο, την οικία δηλαδή του Φαραώ. Οι πληγές λοιπόν μπορούν να συντηρηθούν με αξιοθαύμαστη άνεση. Ο Φαραώ μάταια θα εφαρμόσει τις δικές του θεραπευτικές μεθόδους προσπαθώντας να απαλλαγεί απ' τις "**μεγάλες πληγές**" που ξαφνικά γέμισαν τον οίκο του. Χαμένος και παραπαίοντας θα στραφεί απεγνωσμένα σε κάθε πιθανή διέξοδο, έτοιμος να "αποδώσει" οποιοδήποτε αντίτιμο, αρκεί να μάθει την αιτία του κακού και να σώσει απ' την "κατάρα" και τη θεϊκή αυτή οργή τον εαυτό του και τους πολυπληθείς αγαπημένους του οίκου του.

Τότε και μόνο τότε, μαθαίνει το λόγο της θεϊκής οργής. Ο οργισμένος θεός είναι αυτός του καινούργιου Χαλδαίου κουνιάδου του, και της όμορφης καινούργιας Χαλδαίας γυναικός του Σάρρας! Ο "λόγος" της τόσης του ταλαιπωρίας (πληγάς μεγάλας), του αποκαλύπτεται κατά τον προσφιλή Αβρααμικό τρόπο τη "νύκτα" από βλοσυρούς απεσταλμένους αυτής της θεότητας. Έκπληκτος μαθαίνει, ότι έχει παραβεί τον αρχαιότερο ηθικό κώδικα που τον σέβονται όλοι οι γνωστοί λαοί της γης. Παραβίασε έστω και εν αγνοία του τα θεϊκά δεσμά του ανδρόγυνου... Η καινούργια γυναίκα του, είναι νόμιμη (προφανώς με αποδεικτικά) σύζυγος του παρεπιδημούντος Χαλδαίου Αβραάμ.

Όλα τώρα είναι πιο ξεκάθαρα, υπάρχουν οι πληγές γιατί υπάρχει και η τρομερή αιτία, δίκαια κάποιος θεός είναι θυμωμένος! (Ας σημειώσουμε εδώ ότι όλοι οι θεοί την εποχή εκείνη, δικοί και ξένοι, ήταν καθόλα σεβαστοί. Μόνο οι Εβραίοι αποτέλεσαν πολύ αργότερα εξαίρεση σ' αυτόν τον κανόνα). Ο εξευμενισμός λοιπόν αυτού του θεού με κάθε τρόπο και η απαραίτητη φυσικά "επανόρθωση" είναι η μόνη διέξοδος, και "ευτυχώς" η μοναδική ελπίδα θεραπείας απ' της "βαριές πληγές" που θερίζουν τον οίκο του.

Η σκηνή του συμβιβασμού και η απάντηση στη δικαιολογημένη απορία περί "αδελφής" ή "γυνής" μας παραδίδεται καλύτερρα στο παλάτι του Αβιμέλεχ και όχι του Φαραώ, που οι αγανακτισμένες ερωτήσεις του θεόπληκτου βασιλέα φαίνεται να παραμένουν αναπάντητες. Εκεί στο παλάτι του Φιλισταίου βασιλιά η ευφιέστατη απάντηση περί αδελφής μόνο απ' τη μεριά του πατρός, (ετεροθαλούς) δείχνει ότι ο Αβραάμ είναι άριστα προετοιμασμένος και πως το θύμα είναι σαφώς ο μόνος παραβάτης, μια και ο ισχυρισμός περί γυναικός και αδελφής είναι τουλάχιστον κατά τη χαλδαϊκή ηθική, κατά το ήμισυ αληθής. "Και όμως αδελφή μου είναι, θυγάτηρ του πατρός μου αλλ΄ ουχί θυγάτηρ της μητρός μου και έγινε γυνή μου". Το θύμα τα χάνει, η εύσχημη αυτή δικαιολογία ενώ διατηρεί κάποια τυπικά προστατευτικά προσχήματα για τους θύτες του, ταυτόχρονα του ξεκαθαρίζει μερικά πράγματα:

1ον: Ότι σύμφωνα με την πρωτάκουστη και εύκαμπτη χαλδαϊκή λογική, θεωρείται ο μόνος παραβάτης και συνεπώς, δίκαια θεόπληκτος.

2ον: Ότι το θανατικό που τον απειλεί είναι ο θυμός της συγκεκριμένης αυτής θεότητας και μόνο έναν πιθανό τρόπο έχει για να ξεφύγει. Πρέπει να επανορθώσει αποζημιώνοντας τον "παθόντα" για να προσευχηθεί, ώστε να λήξει η "θεϊκή ομηρία" στην οποία έχει περιέλθει.

3ον: Ότι ασφαλώς το ύψος της επανόρθωσης, (απόδοσης) καθορίζεται απ' την έκταση της οργής του θεού που έπληξε τον οίκο του. Κάθε

άλλη αντίδραση-οργή-θυμός-αδιαφορία, δε θα ήταν καθόλου φρόνιμη, μια και το θύμα μαζί με ολόκληρο τον οίκο του διατελεί υπό πλήρη και ολότελα αληθινό θεϊκό πειθαναγκασμό!

Στην περίπτωση του Φαραώ, η θεϊκή οργή -με όποια μορφή κι αν αυτή εκδηλώθηκε- πρέπει να είχε λάβει διαστάσεις ανάλογες με τις οικονομικές του δυνατότητες. Πρέπει το "κακό" απ' την "οργή του θεού" και το θεϊκό χέρι της Σάρρας, να έκανε θραύση σ' όλη την έκταση της τεράστιας βασιλικής οικογένειας. Έτσι η αρρώστια μεγάλη, οι ασθενείς πολλοί και η πληρωμή του θεραπευτή ανάλογη. Τα πρόβατα-βόδια-γαϊδούρια-καμήλες-δούλοι-δούλες που τον τίμησαν σαν "κουνιάδο" συμπληρώνονται από άγνωστης ποσότητας **«αργύριον** (ασήμι) **και χρυσίον»** ***Γεν. ΙΓ΄ 2.*** για να προσευχηθεί ο άνθρωπος του φιλεύσπλαχνου αυτού θεού, ώστε να πάψουν οι πληγές που προκάλεσε μόνο του το θύμα, με την καινούργια και πρωτάκουστη αυτή περίπτωση ανηθικότητας που προκαλεί πληγές και χρειάζεται ασήμι και χρυσάφι για να γίνει καλά! Ποιός όμως μπορεί να κατηγορήσει ευθέως τον Αβραάμ; Αυτός απεναντίας είναι ο άξιος θεραπευτής, που ναι μεν χρειάζεται ασημικά και χρυσά σκεύη για να παρασκευάσει τα σωτήρια θεραπευτικά του φίλτρα, δεν παύει όμως να είναι ένας αξιοθαύμαστος, απίθανος Χαλδαίος θεραπευτής! Όσο για τις πληγές, κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει ένα θεό γι' αυτές. Θεός είναι, όποτε θέλει οργίζεται. Εξ ου και το **«ἄγνωσται αἱ βουλαί τοῦ Κυρίου»**!

Έτσι με τη Σάρρα ξανά πίσω χωρίς κανένα πρόβλημα - μια και σαν διαπιστωμένη στείρα είναι ιδανική για παρόμοιες περιπέτειες- και "πλούσιος σφοδρά (καθ' υπερβολήν)" διώχνεται με συνοδεία απ' την Αίγυπτο **«συμπροέπεμψαν αυτόν και την γυναίκα αυτού και πάντα όσα είχε».** ***Γεν. ΙΒ΄20.***

Ο Αβραάμ ανέβηκε στην Αίγυπτο φτωχός και πεινασμένος επιστρέφει στη Χαναάν διωγμένος αλλά πλούσιος. Άλλωστε τώρα πια για λόγους που μόνο αυτός και ο "Κυριός" του μπορούν να καταλάβουν, η Χαναάν ανήκει νόμιμα πλέον, όχι στους παμπάλαιους κατοίκους της Χαναναίους, αλλά στο διωγμένο από παντού Χαλδαίο θεραπευτή πληγών Αβραάμ.

Δηλήμων, φαίνεται πως είναι αυτός που θέτει εξοντωτικά, ολέθρια διλήμματα. Αυτός που βλαπτικά θέτει τους άλλους στη δύσκολη θέση μεταξύ δύο εξ ίσου επικίνδυνων καταστάσεων.

Πονηρός (πονέω) θα πει ουσιαστικά, αυτός που για ίδιον όφελος προξενεί πόνο στους άλλους **«προξενῶν ἄλγος ἤ βάσανα»**. Ο Αβραάμ λοιπόν με τον πονηρό και δηλήμονα αυτό τρόπο δράσης, φαίνεται να έχει ανακαλύψει ότι όταν ο άλλος πονάει πληρώνει πιο εύκολα και πιο

πολλά απ' οποιονδήποτε. Ο Αβραάμ σύμφωνα με τη βιβλική μαρτυρία, πρέπει να είχε εξαπατήσει σωρεία εύπορων θυμάτων, ώσπου η ιστορία να καταγράψει τις δύο σπουδαιότερες περιπτώσεις Φαραώ-Αβιμέλεχ. Οι δύο αυτές περιπτώσεις πρέπει να αποτέλεσαν τις ενδοξότερες και αποδοτικότερες των περιπτώσεων του απίθανου αυτού θεραπευτή!

Βαθιά ανάσα και συνεχίζουμε.

Φαίνεται λοιπόν ότι αυτός ήταν ο τρόπος ζωής και πλουτισμού για τον πανέξυπνο θεραπευτή! Ο ΔΟΛΟΣ!

Δεν είναι λίγοι αυτοί που έχουν εντοπίσει την ανήθικη συμπεριφορά του Αβραάμ και την αμοιβή που προκύπτει απ' τη γριφώδη συγγένεια θύματος και θύτη. Κανείς όμως δεν πρόσεξε μέχρι τώρα τις πληγές που γεμίζουν τον οίκο του γαμπρού-θύματος, όταν η νύφη Σάρρα θρονιάζεται με όλη την άνεσή της στα πλούσια σπίτια των θυμάτων της. Και λέω θρονιάζεται διότι ο "αδελφός" της ο Αβραάμ, είχε σύμφωνα με την αφήγηση, όλη την άνεση χρόνου να στήσει ολόκληρο νοικοκυριό στην Αίγυπτο με τα δώρα του πλούσιου "κουνιάδου" του Φαραώ! Προσέξτε την έκφραση: **«και είχε** (ο Αβραάμ) **πρόβατα και βόας και όνους και δούλους και δούλας και όνους θηλυκάς και καμήλους»**. Πράγμα που σημαίνει, ότι η Σάρρα πέρασε ολόκληρη την περίοδο της πείνας στο παλάτι του Φαραώ, έως ότου τα δώρα του Φαραώ άρχισαν να στερεύουν προς τον καλό της αδελφό-σύζυγο Αβραάμ. Έτσι, δικαιολογημένα η αφήγηση μας τον παρουσιάζει να απολαμβάνει οργανωμένο νοικοκυριό με ζώα πολλά και δούλους και δούλες, πριν η θεότητα θυμώσει και οι μεγάλες πληγές αρχίσουν να χτυπούν τον ανυποψίαστο Φαραώ.

Έτσι προκύπτει ώριμο το ερώτημα: γιατί η ευαίσθητη συνοδεύουσα θεότητα δεν οργίστηκε νωρίτερα παρά μόνο αφού ο Αβραάμ γέμισε δώρα απ' το γάμο "πώληση" της γυναίκας-αδελφής του Σάρρας; Στην ερώτηση αυτή δε νομίζω να βρεθεί κανείς να αποπειραθεί μια αξιοπρεπή απάντηση!

Με έκπληξη λοιπόν διαπιστώνουμε ότι μέχρι σήμερα κανείς δε φαίνεται να πρόσεξε, ότι η εμπορική πώληση της συζύγου, όσο ανήθικη κι αν φαίνεται, δεν είναι παρά μόνο η κορυφή του παγόβουνου διότι τα πραγματικά "δεινά" και η πραγματική ανηθικότητα πηγαίνει πολύ μακρύτερα απ' την ανήθικη μεταχείριση της συζύγου, μια και περνά στην περιοχή της καταδολίευσης, του πειθαναγκασμού και της στυγνής μαγγανείας.

Είναι εκπληκτικό το πόσες ανθρώπινες αναστολές χρειάζεται να υπερπηδήσει κανείς για να συμπεριφερθεί με τη δόλια άνεση του Αβραάμ. Ο παγιδοποιός -ανθρωποκυνηγός δηλήμων Αβραάμ είναι

πέρα και μακρύτερα απ' ο,τιδήποτε μπορούμε να φαντασθούμε εμείς οι απλοί άνθρωποι. Βέβαια, δεν πρέπει να μείνει έξω απ' το "θαυμασμό" μας και η "νύφη της συμφοράς" Σάρρα, που με το πληθωρικό της ταλέντο φέρει σε πέρας τις δύσκολες αυτές αποστολές. Επί του σημείου κατάπληξη μου προκαλεί η ακριβέστατη ελληνική ρήση: **«Σάρα μάρα και το κακό συναπάντημα»**. Να είναι άραγε τόσο παλιά αυτή η παροιμία, ώστε η λαϊκή μας σοφία να αποδεικνύεται εντελώς ακριβής, μια και όποιος συναντούσε τη Σάρρα είχε όντως πολύ "κακό συναπάντημα";

Ο διευρημένος ρόλος της "αδελφής" Σάρρας, διαφαίνεται στην αντίστοιχη περίπτωση του βασιλέα Αβιμέλεχ πολύ καλύτερα, όπου η μετάφραση των Εβδομήκοντα ("Ο'") λέει για ένα ολόκληρο θίασο γυναικών που αμείβονται απ' το βασιλιά για τις υπηρεσίες τους με χίλια δίδραχμα: **«τή δέ Σάρρα εἶπεν** (ο Αβιμέλεχ) **ἰδού δέδωκα χίλια δίδραχμα τῷ ἀδελφῷ σου;** (αδελφό της αποκαλεί τον Αβραάμ) **ταῦτα** (τα δίδραχμα) **ἔσται σοι εἰς τήν τιμήν τοῦ προσώπου σου *και πάσαις ταῖς μετά σοῦ*»**. *Γεν. Κ' 16, μετάφ. "Ο'"*. Δύο χιλιάδες δραχμές λοιπόν έδωσε ο βασιλιάς για τη Σάρρα και για τις κοπέλλες που είχε μαζί της. Τα επίμαχα αυτά λόγια στη συνηθισμένη μας βίβλο έχουν αλλοιωθεί, και από "**πάσαις ταῖς μετά σοῦ**» (πληθυντικός θηλυκού) έγιναν **«πάντας τούς μετά σοῦ»** εξαφανίζοντας το σαφή υπαινιγμό για ομάδα γυναικών που αμείβονται απ' τον Αβιμέλεχ με τα χίλια δίδραχμα του βασιλιά για τις "υπηρεσίες" που προσέφεραν στο παλάτι του.

"Διωγμένος" απ' την γεννέτειρά του, ο προφήτης απ'την ΟΥΡ της Χαλδαίας διώχνεται με στρατιωτική συνοδεία τώρα κι απ' την Αίγυπτο: **«'Ιδού ἡ γυνή σου, λάβε αὐτήν καί ὕπαγε»** φέρεται να λέει αηδιασμένος ο βασιλιάς Φαραώ: **«καί διώρισεν ο Φαραώ ανθρώπους εἰς αὐτόν, και συμπροέπεμψαν αυτόν και την γυναίκα αυτού και πάντα όσα εἶχε»**. *Γεν. ΙΒ' 20.* Οι "Ο'" προσθέτουν **«'Ιδού ἡ γυνή σου ἔναντί σου. Λαβών απότρεχε»**[57]

Τόσο ο Φαραώ όσο και ο Αβιμέλεχ, νιώθουν ότι έχουν να κάνουν μ' έναν επικίνδυνο δολοπλόκο, εν τούτοις ξέρουν ότι οι πληγές του οίκου τους δε θα θεραπευτούν αν δε φερθούν με πολύ σεβασμό στον περίεργο αυτόν άνδρα. Έτσι η μοναδική ενστικτώδης αντίδραση τους είναι να διώξουν μακριά απ' το παλάτι τους τον "προφήτη» με τις πληγές και να είναι και πολύ ευχαριστημένοι που γλίτωσαν απ' τις πληγές τις μεγάλες "**και πονηρές**" *("Ο'" Γεν. ΙΒ' 17)* έστω κι αν αυτό τους κόστισε ζώα, δούλους, δίδραχμα, χρυσίον ή αργύριον.

[57] ***Αποτρέχω**: απέρχομαι τρέχων-απομακρύνομαι δρομαίως (απότρεχε: τρεχάλα).*

Ο διωγμένος από παντού πατριάρχης είχε λοιπόν ένα μοναδικό τρόπο πλουτισμού και επιβίωσης, πρωτάκουστο, ευφύεστατο, λειτουργικό, ανέξοδο, αποτελεσματικό, σίγουρο και προ πάντων αποδοτικό, με λίγα λόγια, αβρααμικό. Ο Γενάρχης αυτός, άφησε προφανώς με λεπτομέρειες γραμμένα τα διάσημα κατορθώματά του προς όφελος των απογόνων του. Απ' τις αναλυτικές όμως πρώτες αυτές αναφορές, απέμειναν αργότερα απ' τους συντηρητικούς αντιγραφείς μόνο τα λίγα αυτά εδάφια, ευτυχώς αρκούντως αποκαλυπτικά, ώστε αβίαστα να ανασυνθέτουν και σήμερα ακόμα το χρονικό και το σκεπτικό της πρωτάκουστης θεϊκής σκευωρίας, που ο πρώτος στην εβραϊκή γενεολογία γενάρχης φέρεται και ως ο ένδοξός της εφευρέτης.

Θα ήταν λίγο πρόωρο να πούμε ότι ολοκληρώσαμε άποψη γύρω απ' τη μεγάλη αυτή βιβλική μορφή, το γίγαντα της αρνητικής ευρηματικότητας, τον άνθρωπο, του οποίου οι άθλοι διαμόρφωσαν τη νοοτροπία ενός ολόκληρου λαού, και καθόρισαν οριστικά τη μακρόχρονη ιστορία των απογόνων του.

Είναι ένας άνθρωπος, που οι δαιμόνιες συλλήψεις του μόνο με τη νοοτροπία του σημερινού αδίστακτου εμπορικού πλουτισμού μπορεί να συγκριθούν. Είναι ένας άνθρωπος που βλέπει ολοκάθαρα ότι: η πίστη στις οικογενειακές αξίες και ο θεϊκός φόβος, όταν ξεπεραστούν σου δίνουν καταπληκτική άνεση και ευκινησία ανάμεσα στους υπόλοιπους ανθρώπους, που γίνονται εύκολη και δυσκίνητη λεία γιατί κουβαλούν επιμελώς το βάρος των ηθικών και θρησκευτικών τους πεποιθήσεων. Είναι ένας "κυνηγός" ψημένος στους σκληρούς αγώνες της επιβίωσης. Η "παγίδα" είναι γι' αυτόν η κρυφή χαρά των στοχασμών του και η αποδοτικότερη σοφία του. Κοιτώντας τους απλούς ανθρώπους γύρω του αντιλαμβάνεται αμέσως, ότι η ηθικοθρησκευτικότητά τους είναι εξαργυρώσιμο κεφάλαιο στα χέρια εκείνου που ξέρει να "παίζει" μαζί τους. Αποφασίζει ότι "η νίκη και όχι ο τρόπος" είναι αυτό που μετράει. Όχι λοιπόν κατά μέτωπο επίθεση αλλά ύπουλο-δόλιο-τεχνικό ανέλπιστο χτύπημα, πολύ χαμηλότερα απ' τον ηθικό ορίζοντα των άλλων. Αλλά προσοχή δε χτυπούμε ποτέ εμείς, μόνο ο θεός έχει αυτή τη δύναμη, άλλωστε, ό,τι δεν έκανε ποτέ κανένας άνθρωπος βρες τρόπο να βάλεις έναν προσωπικό, δικό σου θεό, να το κάνει για σένα!

Μήστρα και οι κερδοφόρες μεταμορφώσεις.

Εννέα διαφορετικά αποσπάσματα παπύρων από συλλογές του Βερολίνου-Καΐρου και Οξφόρδης, συνδιάστηκαν τώρα τελευταία για να μας δώσουν την παρακάτω χαριτωμένη θεσσαλική ιστορία της "Μήστρας".[58]

Η Μήστρα λοιπόν είχε έναν πατέρα χτυπημένο απ' τη θεϊκή οργή της Δήμητρας με "ακόρεστη πείνα". Αυτό συνέβη όταν ο Ερεσίχθων (έτσι λέγαν τον πατέρα της) έκοψε τα δένδρα του ιερού άλσους της θεάς, για να χτίσει μεγαλύτερη τραπεζαρία για τα προσφιλή του φαγοπότια.

Όταν ο συνεχώς πεινασμένος Ερεσίχθων "που καταφρονεί του θεούς συστηματικά" κατατρώει την περιουσία του, κάνει, μια συμφωνία σωτηρίας με την κόρη του, η οποία είχε το ξεχωριστό χάρισμα "να μεταμορφώνεται σ' όποιο ζώο ήθελε". Έτσι: το πρωί έπαιρνε τη μορφή ενός ζώου, μιας φοράδας ή μιας γελάδας ας πούμε-κι ο πατέρας την έδενε και την έφερνε στην αγορά για να την πουλήσει. Επειδή στα χρόνια εκείνα δεν είχε επινοηθεί ακόμα το χρήμα, έπαιρνε γι' αντάλλαγμα άλλα μικρότερα ζώα που μόλις γύριζε σπίτι του τα έσφαζε και τα έτρωγε. Έτσι, ικανοποιούσε την πείνα του για την ημέρα εκείνη.

Τη νύχτα, η Μήστρα μέσα στον ξένο σταύλο όπου την είχε κλείσει ο νέος της κύριος, ξανάπαιρνε την ανθρώπινη μορφή της και γύριζε κρυφά στο πατρικό της σπίτι. Το άλλο κιόλλας πρωί, ο πατέρας της μπορούσε πάλι να την πουλήσει ως άλλο ζώο.

Ο Σίσυφος όμως, ο πονηρότερος όλων κατά τον ελληνικό μύθο, έμαθε τις χάρες της Μήστρας και τη ζητά για τον γιό του σε γάμο απ' τον πατέρα της. Ο πατέρας της δε πονηρά σκεπτόμενος, δέχεται το γάμο και τα πλούσια δώρα που του προσφέρουν "**πλήθος πρόβατα, γίδες και βόδια**". Ο Σίσυφος όμως πριν τη δώσει στο γιό για νύφη της ζητά να παίξει το ίδιο κερδοφόρο παιγνίδι γι' αυτόν. Η Μήστρα δέχεται, αλλά το άλλο πρωί τον εγκαταλείπει και γυρίζει ξανά στο πατρικό της.

Ο Σίσυφος ζητά ξανά την κόρη πίσω. Ο πατέρας αρνείται λέγοντας ότι έχασε τα δικαιώματά του, γιατί αντί για νύφη την πούλησε σ' αλλον, έτσι, πάτησε τη συμφωνία. Ο Σίσυφος επιμένει πως τα δικαιώματα στην Μήστρα τα έχασε αυτός, (ο πατέρας της) όταν δέχτηκε τα δώρα του γάμου, έτσι η Μήστρα ανήκει στο δικό του σπίτι, και εκεί πρέπει να ξαναγυρίσει. Αληθινά μπερδεμένη υπόθεση. Τόσο μπερδεμένη, που για τη γριφώδη αυτή πλοκή του ποιός ανήκει σε ποιόν φαίνεται να στήθηκε ολόκληρος ο Μύθος.

---

[58] ***Μήστρα**: Οβίδιος μεταμορφώσεις 8, 738 / Ησίοδος απόσπ. 43 / Ελλ. Μυθ. εκδ. Αθηνών, 3ος τόμος 123.*

Η Μήστρα βγάζει όμως τελεσίδικα τη δική της απόφαση. Κι αφού εκθέτει ένα ολόκληρο σκεπτικό γυρίζει οριστικά στον πατέρα της που μπορεί να συνεχίσει το οικογενειακό του παιχνίδι επιβίωσης, με τις κερδοφόρες μεταμορφώσεις της.

Εδώ έχουμε την ιστορία της Μήστρας[59] που περιέχει τα καταπληκτικής ομοιότητας στοιχεία με τη Σάρρα, που από γυναίκα μεταμορφώνεται σε αδελφή και με το αζημίωτο πηγαίνει σε διάφορα σπίτια πλουσίων και επιστρέφει χωρίς την παραμικρή συνέπεια μια και είναι βολικότατα στείρα. Μετά από πολλές συζητήσεις,όπως είδαμε, πίσω στον "οίκο" της ξαναπαίρνει την τιμητική αρχική μορφή της συζύγου χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα. Ο δε Αβραάμ, όχι μόνο έχει εξασφαλίσει τη μερίδα επιβίωσης απ' τις "ανώδυνες" μεταμορφώσεις της, αλλά μπορεί χωρίς τον παραμικρό δισταγμό να επαναλάβει τις κερδοφόρες μεταμορφώσεις της αρκεί, να υπάρχει πλούσιος "αγοραστής".

Αξιοσημείωτο παραμένει το γεγονός ότι η "πείνα", αναφέρεται σαν η αναγκαστική αφετηρία και στις δύο περιπτώσεις.

Ίφικλος Μελάμποδας και στειροθεραπεία.

Εντελώς συνέχεια του μυθού της Μήστρας φαίνεται να αποτελούσε απ' το παρελθόν ακόμα η ιστορία του Ίφικλου. Ο θεσσαλικός αυτός μύθος μας μεταφέρει πληροφορίες για μια περίεργη στειρότητα και τη γιατριά της.

Ο παππούς του Ιάσονα ο Φύλακτος κυνήγησε με το μαχαίρι του στο χέρι το γιό του Ίφικλο προσποιούμενος **«τάχα πως θα τον έσφαζε»**. Τελικά όμως το υψωμένο μαχαίρι κατεβαίνει όχι βέβαια πάνω στο παιδί, αλλά μπήγεται σε μια αγριαπιδιά πίσω του, όπου και ξεχνιέται, με τα χρόνια δε το σκεπάζει με τη φλούδα της.

Ο μικρός όμως Ίφικλος έχει πάθει δυνατό κλονισμό απ' τη μακάβρια αυτή προσποιητή σφαγή του. Μεγαλώνοντας μένει "ανίκανος" χωρίς κανείς να μπορεί όμως να μαντέψει το γιατί της στειρότητάς του.

Κάποτε ο μεγάλος μάντης Μελάμποδας, φυλακίζεται στη χώρα του Ίφικλου για έναν περίπου χρόνο, απ' όπου όμως βγαίνει, επειδή προς μεγάλη έκπληξη όλων μαντεύει την πτώση της οροφής της φυλακής του.

[59] *μήστωρ-ος: αυτός που έχει την ικανότητα να προξενεί κακό, να βλάπτει. Liddel & Scott.*

Όταν λοιπόν βεβαιώθηκαν πως είχαν κοντά τους ένα, μεγάλο μάντη, πατέρας και γιος ζήτησαν να βρει τρόπο γιατριάς για τη στειρότητα του Ίφικλου. Ο μάντης Μελάμποδας δέχτηκε, έναντι γενναίας αμοιβής και φυσικά, την ελευθερία του.

Μόλις η συμφωνία έκλεισε, ο Μελάμποδας θυσίασε ένα βόδι στο Δία. Το κόβει έπειτα σε κομμάτια και καλεί όλα τα πουλιά του ουρανού να έλθουν να πάρουν τη μερίδα τους. Όταν αυτά μαζεύονται, ο μάντης που είχε το ξεχωριστό χάρισμα να καταλαβαίνει τη γλώσσα των πουλιών, τα ρωτά μήπως ξέρουν πως μπορεί να θεραπευτεί η ανικανότητα του βασιλιά Ίφικλου.

«Τα πουλιά σωπαίνουν γιατί δεν έχουν τι να πουν, έπειτα όμως θυμούνται έναν γυπαετό τόσο γέρο, που δε βαστούσε πια να πετάξει και γι'αυτό έλειπε τώρα απ' ανάμεσά τους, μήπως αυτός... ήξερε, να συμβουλέψει τι έπρεπε να γίνει; Πράγματι, όταν τον κουβαλούν φανερώνει στο Μελάμποδα και την αφορμή του κακού. Να βγάλουν λοιπόν το μαχαίρι απ' την αγριαπιδιά, να ξύσουν λίγο απ' τη σκουριά του να την ανακατέψουν σε άφθονο νερωμένο κρασί και να πίνει απ' αυτό ο Ιφικλος για δέκα συνεχείς μέρες».

Ο Ίφικλος ακολούθησε τη συνταγή και θεραπεύτηκε. Ο δε Μελάμποδας απέκτησε τα περίφημα βόδια του Ιφικλου κατά πως είχε συμφωνήσει.

Ας δούμε όμως την αντίστοιχη τελετή θεραπείας της στειρότητας, όπως αυτή εκτυλίσσεται στον οίκο Αβραάμ. Στο ΙΕ' της "Γένεσις" βλέπουμε τον Αβραάμ να παραπονιέται για την παρατεταμένη στειρότητα του οίκου του λέγοντας στον Κύριο: «**Τί θέλεις δώσει είς έμέ ένώ έγώ απέρχομαι ἄτεκνος;... 'Ιδού δέν ἔδωκας είς έμέ σπέρμα... καί 'Ιδού ἔγεινε λόγος Κυρίου προς αὐτόν λέγων... ἐκείνος ὅστις θέλει ἐξέλθει ἐκ τῶν σπλάχνων σου αὐτός θέλει σε κληρονομήσει καί ἔφερε αυτόν ἔξω... καί εἶπε πρός αὐτόν 'Εγώ εἶμαι ὁ Κύριος ὅστις σε ἐξήγαγεν ἐκ τῆς Οὔρ τῶν Χαλδαίων, διά νά σοι δώσω τήν γῆν ταύτην... Λάβε μοί δάμαλην τριών ἐτῶν, καί κριόν τριών ἐτῶν καί τριγώνα, και περιστερά. Καί ἔλαβε είς αὐτόν ταῦτα και διέσχισεν αὐτά είς τό μέσον καί ἔθεσε ἕκαστον τμῆμα ἀπέναντί του ὁμοίου αὐτοῦ τά πτηνά ὅμως δέν διέσχισε. Κατέβησαν δέ ὄρνια ἐπί τῶν πτωμάτων καί ο 'Αβραάμ ἔδιωξε αὐτά... Τήν ἡμέρα δέ ἐκείνη ἔκαμε διαθήκην ο Κύριος πρός τον 'Αβραάμ λέγων. Είς το σπέρμα σου έδωκα τη γην ταύτην»**. Η θεραπεία συνετελέσθη, η στειρότητα του οίκου Αβραάμ είχε θεραπευθεί.

Παρακολουθούμε ότι το σκηνικό θεραπείας της στειρότητας του Αβραάμ, στήνεται με πανομοιότυπο τρόπο όπως στην περίπτωση του Μελάμποδα, μόνο που όπως στην περίπτωση του Νώε με το περιστέρι

έτσι και στην περίπτωση αυτή, ο Αβραάμ αγνοεί το λόγο ύπαρξης των ορνίων στη διαδικασία και ενώ τα συμπεριλαμβάνει στην αφήγηση τα διώχνει τελικά θέλοντας ίσως έτσι να παραμερίσει τα πολύ μυθολογικά στοιχεία στη διαδικασία της θεραπείας. Βέβαια τίποτε δεν αποκλείει οι διαφοροποιήσεις αυτές να είναι υστερότερες μια και όλη η τελετή είναι σχεδόν ακατανόητη, διότι τη μια μετρά τα άστρα, άρα είναι νύχτα και μεσ' τη νύχτα δεν πετούν τα όρνια και την άλλη γίνεται αμέσως απόγευμα. Αντιφάσεις που δείχνουν κατοπινές επεμβάσεις για να αλλοιωθούν κάποια στοιχεία.

Εν πάση περιπτώση ο οίκος Αβραάμ θεραπεύεται με έναν τύπο θυσίας που προσελκύει όρνια, μοναδική θυσία με όρνια στα βιβλικά χρονικά χωρίς καμμιά εμφανή δικαιολογία που βέβαια θυμίζει έντονα την τελετή στειροθεραπείας του μυθικού Μελάμποδα.

Εδώ βέβαια αξίζει να πούμε, ότι ενώ μέχρι και τα μωρά ξέρουν ποιός είναι ο Αβραάμ ελάχιστοι ξέρουν έστω και το παραμικρό για τον μεγάλο Θεσσαλό προφήτη Μελάμποδα. Το αρχαίο έπος "Μελαμποδιάς" που αποδίδεται στον Ησίοδο αλλά που φαίνεται να είναι προγενέστερο του Ομήρου ΧΑΘΗΚΕ και δεν είναι δυνατόν να αποκατασταθεί στην αρχική του μορφή. Περιείχε δε τις ιστορίες του Κάλχα, του Τειρεσία και κυρίως του Μελάμποδα απ' τον οποίον πήρε και το όνομα.

Αυτό το χαμένο έπος και τα εκτατοντάδες άλλα που είχαν την ίδια τύχη, φαίνεται πως έδιναν τροφή στις απίθανες συλλήψεις του επιτήδειου αυτού Χαλδαίου πατριάρχη. Διαφορετικά δεν εξηγούνται τόσες πολλές παράλληλες λεπτομέρειες, μεταξύ ελληνικού μύθου και βιβλικών εικόνων.

Βέβαια, το να συμβαίνει και το αντίθετο, περνά εύκολα απ' το μυαλό όσων θεωρούν τη βίβλο και τους πατριάρχες της, ό,τι πιο θεϊκό συνέβη ποτέ στη γη. Απλά πρέπει να υπενθυμίσουμε, ότι ο Αβραάμ είναι σχετικά χθεσινός και ασήμαντος ιστορικά, για να δανείσει την ιστορία του στον γιγαντωμένο εδώ και χιλιετηρίδες ελληνισμό, που αποδεδειγμένα είχε καταλάβει κάθε γωνιά της Μεσογείου και ολόκληρου του τότε, γνωστού κόσμου.

Σημαντική επίσης λεπτομέρεια είναι η παράλληλη σχέση του Μελάμποδα και του Αβραάμ, με την φαρμακεία. Στην ελληνική Μυθολογία ο Μελάμποδας είναι **«ο πρώτος θνητός εις τον οποίον οι θεοί εχάρισαν την ικανότητα να θεραπεύει τας ασθενείας και να προβλέπει τα μελλούμενα»**. Εκτός λοιπόν από στειροθεραπευτής ο Μελάμπους ήταν και μεγάλος φαρμακοθεραπευτής, όπως τουλάχιστον δύο φορές ο μύθος μας τον παρουσιάζει μια φορά θεραπεύοντας τον Ίφικλο και τη δεύτερη τις κόρες του Προίτου που τιμωρημένες από

τον Διόνυσο υπόφεραν απ' τις συνέπειες της άκρατης οινοποσίας. Ο Μελάμποδας τις εθεράπευσε δηλητηριάζοντας πιθανότατα την πηγή απ' την οποία αυτές έπιναν νερό και ελούοντο, **«έκτοτε η πηγή εκείνη απέκτησε την ιδιότητα να καθιστά ανυπόφορον τη γεύσιν και την οσμήν του οίνου σε εκείνον που εγεύετο το ύδωρ της»**. Έκτοτε η πηγή αυτή παρέμεινε γνωστή με το όνομα "πηγή μισάμπελος".

Θεράπευσε λοιπόν ο Μελάμποδας με κάποιον τρόπο, τη σοβαρή εξάρτηση απ' τον οίνο που προφανώς προκαλούσε και τη διαταραγμένη συμπεριφορά των θυγατέρων του Προίτου; Ίσως! Όλ' αυτά βέβαια αχνοφαίνονται μονάχα πίσω απ' τις ελάχιστες πληροφορίες που έφτασαν σε μας, απ' τα ογκώδη, καλογραμμένα έπη της ελληνικής αρχαιότητας, που δυστυχώς και "όλως τυχαίως" ΧΑΘΗΚΑΝ για πάντα![60]

Ο Μελάμποδας ήταν λοιπόν μεγάλος θεραπευτής, που πρώτος χρησιμοποίησε αραιωμένα δηλητήρια για το σκοπό αυτό. Έθεσε από τότε τα δηλητήρια στην υπηρεσία της θεραπείας, όπως άλλωστε και μέχρι σήμερα εξακολουθούν να εννοούν οι όροι, "φάρμακα" και "φαρμάκια": **«Ο Μελάμπους είναι πάνω απ' όλα ένας γιατρός της ψυχής και του σώματος, που χρησιμοποιεί τη μαντική του τέχνη για ν'ανακαλύψει τις αιτίες των ασθενειών, αλλά και τα φάρμακα που θα τις θεραπεύσουν»** ***(Ελλ. Μυθολογία Εκδοτική Αθηνών, τομ. 3ος, σελ. 231).***

Σάρρα μια δεύτερη Πανδώρα

Όσο όμως κι αν ψάξουμε στους μύθους των ελληνοθρεμμένων μεσογειακών ακτών, για να βρούμε κάτι παρόμοιο με τις θλιβερές εμπνεύσεις του Αβραάμ, που με την εκπαιδευμένη ηρωίδα του Σάρρα όχι μόνο καταθέλγει, αλλά καταδολιεύει και καταπληγιάζει τα αθώα θύματά του, δε θα βρούμε τίποτε καλύτερο απ' το διάσημο μύθο της Πανδώρας, που με τα εκπληκτικής ομοιότητας στοιχεία του, δε μας αφήνει καμμιά αμφιβολία για τις αληθινές πηγές έμπνευσης του Αβραάμ.

Ο μύθος της Πανδώρας αρχίζει σα μια μισάνθρωπη θεϊκή ιδέα του Δία. Όλα ξεκίνησαν απ' τη δράση του φιλάνθρωπου Προμηθέα, όταν στα άγνωστα βάθη της Μεσογειακής ιστορίας, στις απώτατες αρχές της πανανθρώπινης ίσως ιστορίας, οι ανίσχυροι δούλοι των θεών, οι "θνητοί" των πεδιάδων, ευλογήθηκαν αναπάντεχα από έναν ανέλπιστο

---

[60] ***Μελάμποδας**: Ομηρος λ. 287. / Ησίοδος Αποσ. 37, 13 και 261. / Απολλόδωρος 1, 98 και 2, 27 / Στράβων 8, 3, 19 / Ευστάθιος 1684, 60 Σχολ. στο Θεόκριτο 3, 43-45α.*

σύμμαχο και ευεργέτη, τον σπλαχνικό φιλάνθρωπο τιτάνα Προμηθέα. Αυτός «**ο βαθύγνωμος γιος της πολυστόχαστης Θέμιδος... καταφρονώντας την οργή των θεών, πέρα απ' το δίκιο χάρισε δώρα στους θνητούς**». *(Προμ. Δεσ. 19, 32)* Ηταν μια πράξη ηρωικής επίγνωσης και ασυμβίβαστης φιλανθρωπίας. Ο ίδιος βροντοφωνάζει αμετανόητα φιλάνθρωπος: «**Το 'θελα κι έφταιξα ναι, δεν τ' αρνιέμαι... Έσβησα απ' τους θνητούς το φόβο του θανάτου... κι ακόμα τη φωτιά τους έχω δώσει κι έχουν τώρα τη λαμπρή φλόγα οι θνητοί και τέχνες πλήθος απ' αυτήν θα μάθουν**» *(Προμ. Δεσ. 260, 278)*... **Εγώ το δρόμο δύσκολης στους θνητούς χάραξα τέχνης και λαμπερά φανέρωσα της φλόγας τα σημάδια, Μ' ένα λόγο στο λέω... στους θνητούς όλες οι τέχνες απ' τον Προμηθέα**». *Πρ. Δ. 510 και 1519.*

Ο σπλαχνικός αυτός "αθάνατος" τιτάνας τους προμήθευσε με απέραντη αγάπη μια ατελείωτη σειρά από ολύμπια δώρα (θεϊκά) που μαζί με τη φωτιά, που κατ' επανάληψη κλέβει απ' τα Ολύμπια φυλακτήρια, καταφέρνει να εξανθρωπίσει τις άθλιες σπηλαιόβιες κοινωνίες των δύσμοιρων "θνητών" (φιλάσθενων-ολιγοβίων-αναλωσίμων) ανθρώπων, που κατοικούσαν στα υγρά δάση και στις ανήλιαγες σπηλιές, στης γης τα βάθη: «**αστόχαστα ανακάτευαν τα πάντα** (οι θνητοί) **κι ουδέ πλινθόχτιστα ξέρουν να χτίζουν ηλιόφωτα καλύβια, ουδέ την τέχνη τα ξύλα να δουλεύουν μα υπόγεια ζούσαν σ' ανήλιαγες σπηλιές στης γης τα βάθη, καθώς τ'αλαφροκίνητα μερμήγκια. Μήτε να ξεχωρίσουν κάτεχαν με σίγουρο σημάδι το χειμώνα, μηδέ την άνοιξη την ανθισμένη, μηδέ το καρποφόρο καλοκαίρι αλλά έτσι δίχως κρίση και στην τύχη ήταν η κάθε πράξη τους**» λέει ο Προμηθέας. *Προμ. Δεσ. 460-475*

Έτσι ο ορεσίβιος αυτός θεός και το ιερατείο του, που πρέπει ασφαλώς να υποθέσουμε ότι τον εκπροσωπεί, εκπολιτίζει τους "δούλους" των θεών (τους άμισθους "φύλακες εργάτες" των θεϊκών κήπων) φέρνοντας πρωτοφανή αναστάτωση στο κυρίαρχο ιερατείο της πανάρχαιας Ολύμπιας θεοκρατίας του Δία.

Τα φάρμακα, τα βότανα και οι γνώσεις της σποράς και θερισμού, η χρήση του τροχού και τα χαλινάρια των ίππων, μαζί με τις γνώσεις ναυπηγικής και αλιείας καθώς και τις ποικίλες χρήσεις φωτιάς και μετάλλων που τους χάρισε αφειδώς το επαναστατημένο Ολύμπιο ιερατείο του Προμηθέα, ελευθερώνουν, αναβαθμίζουν και χειραγωγούν τόσο τις ανίσχυρες μάζες των ανθρώπων της πεδιάδας, ώστε τα δώρα αυτά του πολιτισμού δεν είναι ανάγκη να τα εκλιπαρούν πια απ' το καταπιεστικό ιερατείο του Δία, αλλά τα κατέχουν γιατί τα γνωρίζουν και τα παράγουν πλέον οι ίδιοι, στα δικά τους γόνιμα χώματα και φροντίζουν την πολύτιμη οικογένειά τους, ανεξάρτητα απ'

την καταδυναστευτική "αγάπη" των ορεσίβιων θεών και ιερέων, του μεγάλου Δία. Η αναπάντεχη αυτή αλλαγή στις σχέσεις θεών και ανθρώπων, "θνητών" και "αθανάτων" δεν θα έμεινε φυσικά αναπάντητη, ούτε βέβαια ατιμώρητη απ' τον πανίσχυρο "αφέντη" Δία!

Κι εδώ ακριβώς ο μύθος (αναφορά) κατέγραψε και την ενδιαφέρουσα και αναπάντεχη αντίδραση του θεοκράτορα Δία, που εμείς έχουμε βέβαια κάθε λόγο να την ελέγξουμε σαν την απάνθρωπη δόλια απάντηση των ιερέων του Διός, στην απελευθερωτική εξέλιξη των ανθρώπων της πεδιάδος, κι όχι σαν απλή αναφορά (μύθο) χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο.

Να πως διέσωσε την πανάρχαια αυτή σύγκρουση των δύο ιερατείων Διός και Προμηθέως, ο μεγάλος ποιητής Ησίοδος απ' τα λόγια που του **«είπαν οι Μούσες, οι θεές, Ολυμπιάδες κόρες.. καθώς εκείνος έβοσκε τα πρόβατά του κάτω απ' τον πάνσεπτο Ελικώνα»**. *Θεογ. 20-24.*

«Βαθιά την δάγκωσε ο θυμός την καρδιά του ψηλοβρόντη Δία, σαν είδε ανάμεσα στους ανθρώπους την ανταύγεια της φωτιάς» *(Θεογ. 567).*

...«γιατί τον εξαπάτησε ο στρεψίνοος Προμηθέας. Γι αυτό σχεδίασε για τους ανθρώπους βάσανα πικρά (ο Δίας) **κι έκρυψε τη φωτιά αλλ' αυτήν πάλι ο ευγενικός γιος του Ιαπετού κλεμμένη απ' το νοητή Δία την έφερε** (ξανά) **στους ανθρώπους... κρυφά απ' τον κεραυνόχαρο Δία. Και σ' αυτόν χολωμένος είπε ο συννεφοσυνάχτης Δίας: «Γιέ του Ιαπετού που γνώση απ' όλους έχεις πιο πολλή,** (Το ιερατείο του Προμηθέα δεν είχε λοιπόν μόνο φιλάνθρωπη αγάπη αλλά και την απαραίτητη γεννεσιουργό αιτία αυτής της ιδιότητας τη γνώση) **χαίρεσαι που 'κλεψες τη φωτιά και μου ξεγέλασες το νου,** (όμως) **για σένα μεγάλο κακό και για τους μελλούμενους ανθρώπους σ' αυτούς εγώ αντάλλαγμα για τη φωτιά κακό θα δώσω, που όλοι θα χαίρονται βαθιά τους *μ' αγάπη αγκαλιάζοντας το κακό τους*»**. *Έργα και Ημέραι 45-59.*

Τί ακριβώς έχει στο νου του ο Δίας και ποιό είναι αυτό το "κακό" που ανυποψίαστοι θα κρατούν οι άνθρωποι με "αγάπη στην αγκαλιά τους";

«Έτσι είπε θυμωμένος ο Δίας με τις άφθαρτες σκέψεις. από τότε πια έχοντας στη μνήμη πάντα δόλο... Ευθύς αντίρροπο της (κλεμμένης) **φωτιάς έφτιαξε κακό για τους ανθρώπους, γιατί από γη** (χώμα) **έπλασε ο ξακουστός κουτσός** (ο Ήφαιστος) **πλάσμα ίδιο σεμνής παρθένας, που την έζωσε και την στόλισε μ' άσπρο φόρεμα... πέπλο πλουμιστό θαύμα ιδέσθαι. Κι όταν αντί καλού έφτιαξε το *όμορφο αυτό κακό*... θαύμασαν οι αθάνατοι θεοί και οι θνητοί άνθρωποι, όταν είδαν τον *οξύ δόλο* που ξεπέρναγε τους ανθρώπους»** (στο κείμενο: **ώς εἶδον δόλον αἰπύν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν**).

Πώς όμως το ολέθριο αυτό είδος γυναίκας που μετά "δόλου» κατασκεύασε ο Δίας και το ιερατείο του, θα μετέτρεπαν την ομορφιά της σε ακατανίκητο όπλο μαρτυρικής τιμωρίας; Οι λεπτομέρειες της θεϊκής αυτής παγίδας είναι συνταρακτικές και περιγράφουν όλη την άνεση και την υπεροχή του προμελετημένου και καταστόλιστου δόλου, που κάτω απ' τη γλυκιά μεταμφίεσή του, με απόλυτη ευχέρεια και σίγουρα, στοχεύει ψυχρός οξύς κι' ανενδίαστος ακριβώς στο κέντρο των απαλότερων ανδρικών πόθων.

Η γυναίκα-δόλος έπρεπε «**να μοιάζει στην όψη τις αθάνατες θεές, παρθένας ωραίας μορφή πολυαγάπητης και την Αθηνά** (πρόσταξε ο Δίας) **το έργο να της μάθει, στον πολυστολισμένο ιστό να υφαίνει και χάρη να της περιχύσει στο κεφάλη η χρυσή Αφροδίτη και το** ***μαρτυρικό πόθο και τους καημούς που κόβουν τα μέλη*** **και μέσα** (της) **να βάλει αδιάντροπη σκέψη κι απατηλό τρόπο»** *(Εργα και Ημέραι 63-68)*.

Στο κείμενο υπάρχουν πιο ενδιαφέρουσες λέξεις: «'**Εν δέ θέμεν κύνεόν**[61] **τε νόον καί επίκλοπον**[62] **ἦθος**».

Η πεντάμορφη λοιπόν αυτή γυναίκα, το όμορφο αυτό κακό, έχει κάτω απ' την φανταχτερή θηλυκότητά της ένα ανήκουστο θράσος, μια "σκυλίσια", δόλια ξεδιαντροπιά[63] ("κύνεον νούν"). Η ληστρική διάθεσή της, το "επίκλοπον ήθος" της ήταν τόσο καλά κρυμμένο κάτω απ' τον απατηλό τρόπο της, που αποτελούσε πια το "θεϊκότερο" και απειλητικότερο τέχνασμα (θεϊκού πειθαναγκασμού) ενάντια στο οποίο δεν υπάρχει καμμία ελπίδα σωτηρίας.

Οι στολισμοί όμως και τα παραπλανητικά της εφόδια δεν σταματούν εδώ, διότι εκτός από ποθητή και "προκομμένη" (υφάντρα), ο δόλος μετέτρεψε αυτόν τον θηλυκό εξολοθρευτή σε "σεβαστή παρθένα" που και η θεά "Πειθώ" της χαρίζει χρυσά περιδέραια στο μαλακό λαιμό της ώστε τα ψέματά της να πείθουν και να ξεγελούν και τους πιο μυαλωμένους: «**και έζωσε και τη στόλισε η θεά γλαυκομάτα Αθηνά και γύρω οι θεές χάριτες και η δέσποινα Πειθώ χρυσά περιδέραια στο μαλακό λαιμό της έβαλε και γύρω οι ομορφόμαλλες Ωρες την στεφάνωσαν με ανοιξιάτικα λουλούδια κι όλα τα στολίδια στο σώμα της ταίριαξε η Παλλάδα Αθηνά και μες στα στήθη της ο περατάρης Αργοφονιάς** (Ερμής) ***ψέματα και ξεγελαστικά λόγια*** (στο κείμενο: "**αιμύλιους**[64] **λόγους**") ***και απατηλό τρόπο...*** **κι ονόμασε αυτή**

---

[61] ***Κύνεος***: *Σκυλήσια αναίσχυντος.*
[62] ***Επίκλοπος***: *επιρρεπής εις την κλοπήν, κλεπτικός, πανούργος δόλιος απατεών.*
[63] *Κερενυί Ελ. Μυθ. σελ. 206.*
[64] ***Αίμυλος***: *κολακευτικός, ελκυστικός, ο καλοπιάνων, δόλιος πανούργος, χαριτολογών.*
Αιμυλία: *ο θελκτικός τρόπος, ο δολερός τρόπος*
Αιμυλομήτης: *ο κολακευστικά, ελκυστικά, τεχνάσματα μετερχόμενος.*

τη γυναίκα Πανδώρα, γιατί όσοι έχουν στον Όλυμπο δώματα, δώρο της έδωσαν κακό για τους ψωμοφάγους ανθρώπους και όταν τον *οξύ ανίκητο δόλο* πραγμάτωσε στον Επιμηθέα έστειλε ... το δώρο και ο Επιμηθέας δε σκέφτηκε πως του είπε ο Προμηθέας ποτέ δώρο να μην πάρει απ' τον Ολύμπιο Δία, αλλά να το ξαναστείλει πίσω, μήπως στους θνητούς κακό κανένα γίνει. Αυτός όμως μόλις το πήρε. όταν είχε πια το κακό μόνο τότε το κατάλαβε». *(Ησιόδ., "Εργα και Ημέραι" 65-90).*

Μια, πανολύμπια συνωμοσία κατά του άμοιρου "θνητού" ανθρώπου ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μας, όπου οι θεοί και οι θεές του Ολύμπου που στην κατοπινή ιστορία τους διαγράφουν μια ολόλαμπρη φιλάνθρωπη τροχιά (όπως η θεά Αθηνά) εδώ στις απώτατες αυτές απαρχές του μύθου, φαίνεται σύσσωμοι να συμφωνούν στον καταδυναστευτικό ρόλο του εκδικητή Δία. Ο μύθος κατέγραψε ολοφάνερα την ευκολία με την οποία το ιερατείο του Ολύμπου, ομόφωνα υιοθετούσε απάνθρωπες αποφάσεις προκειμένου να ανακτήσει τη χαμένη εξουσία πάνω στη "φτωχή μάζα" των θρησκοπαθούντων ανθρώπων των δασών, που μόλις ανέκαμψαν απ' τη μιζέρια, νέα δεινά τους έφερε αντί για δώρα ένας εχθρός που με πάθος και λαχτάρα έκλειναν στην αγκαλιά τους. Η όμορφη συμφορά με τ' όνομα Πανδώρα, η θεόσταλτη ποθητή παγίδα που γονάτισε ξανά τη θνητή ανθρωπότητα μπροστά, στις απαιτήσεις των ανελέητων Ολύμπιων "θεών" (ιερατείου) της εποχής εκείνης.

Ο μύθος κατέγραψε πως σ' αυτή την ταραγμένη εποχή, η συμφορά δεν άργησε να χτυπήσει τ' "αδέλφια" του Προμηθέα.

Το αδίστακτο χέρι της Πανδώρας, χτύπησε ανελέητα καθώς είχε εντολή να κάνει και πλήγιασε ανεπανόρθωτα τους ευλογημένους απ' τον Προμηθέα ανθρώπους. Ο Ησίοδος λίγο ασαφής, λίγο πλαγίως, λέει λίγα κι' αφήνει πολλά περισσότερα να εννοηθούν: «**Αλλά η γυναίκα** (η Πανδώρα) ***με τα χέρια της* το μεγάλο κούπωμα του πιθαριού βγάζοντας τα σκόρπισε· *κι αυτή στους ανθρώπους έφερε πικρά βάσανα*** (θυμηθείτε εδώ πόσο ομόηχα χτυπά το «**πληγάς μεγάλας**» της άλλης Πανδώρας της Σάρρας). **Μόνη εκεί η ελπίδα** (ελπίδα γιατρειάς και πάλι απ' το Δία;) **στον άσπαστο οίκο της έμεινε μέσα κάτω απ' τα χείλη του πιθαριού κι έξω δεν πέταξε, γιατί το κούπωμα πρόλαβε του πιθαριού και την κράτησε κατά τις βουλές του συννεφοσυνάχτη Δία. Και τ' άλλα αμέτρητα βάσανα στους ανθρώπους πλανιούνται κι είναι γεμάτη η γη κακά και γεμάτη η θάλασσα και οι αρρώστιες στους ανθρώπους τη μέρα, κι άλλες την νύχτα μόνες τους έρχονται φέρνοντας κακά στους θνητούς σιωπηλές, γιατί τους πήρε τη φωνή ο Νοητής Δίας. Έτσι δεν είναι τρόπος να ξεφύγεις το νου του Δία».**

Καταθλιπτικό! Τρόμος και φόβος, αρρώστιες και γιατρέματα, τρομοκρατούν τους ανθρώπους που τόλμησαν να δεχθούν κλεμμένα δώρα από επαναστάτες θεούς. Ο Δίας απάντησε με πανούργο δόλο κάνοντας και πάλι τους θνητούς δούλους του, απελπιστικά ανήμπορους! Αφού οι θεόσταλτες Πανδώριες αρρώστιες "θέρισαν", τους ανθρώπους αυτοί αν και εξυπνότεροι τώρα κατανόησαν το μήνυμα και υποτάχθηκαν ήσυχα και πάλι στη θεοκρατική εξουσία μουρμουρίζοντας απελπισμένα, "δεν είναι λοιπόν τρόπος να ξεφύγεις από το νου του Δία"! Ο Ησίοδος παρά τη θεοσέβειά του μας ψιθυρίζει εμπιστευτικά το μυστικό του, πως κάποιοι "άλλοι" κι όχι οι "θεοί" είναι κρυμμένοι πίσω απ' όλα τούτα τα αναπάντεχα δεινά, των δύσμοιρων ανθρώπων: **«Κι αν θέλεις, άλλο λόγο θα σου στρογγυλέψω καλά και συνετά· κι εσύ βάλ' τον στο νου σου. Πως μαζί είναι γεννημένοι οι θεοί και οι θνητοί άνθρωποι»**! ***(Εργα και Ημέραι 94-105).***

Τί να πω; Είναι ή δεν είναι μεγαλείο η ελληνική αμφισβήτηση; Αυτή και μόνη η πανάρχαια Ησιόδιος "εμπιστευτική" τοποθέτηση που θέλει "ομογενείς" θνητούς και αθάνατους τα λέει όλα! Δυο ξεχωριστές ράτσες ανθρώπων που η μία κυριάρχησε απλά επί της άλλης!... και ο δόλος ήταν ανέκαθεν το καλύτερο όπλο στα χέρια των ισχυρών.

Έχετε άλλη ερμηνεία εσείς;

Μερικοί λένε πως δεν είναι απαραίτητο όλα να έγιναν ακριβώς έτσι. Άλλοι είναι σίγουροι πως δεν είναι αυτή η μοναδική εικόνα που μεταφέρουν σε μας τα λόγια του εξαίρετου αυτού προγόνου μας, που "σπούδασε" το παρελθόν στο "Μουσείο" του Ελικώνα. Σίγουρο όμως είναι ότι, ο μύθος της Πανδώρας είναι τόσο αρχαίος, όσο και ο Δίας του Μεσογειακού κόσμου και ακόμα πιο σίγουρο είναι, ότι ο Αβραάμ (που δρα στην ολοζώντανη περιφέρεια της Μεσογείου τη Χαναάν) αποφασισμένος να κάνει με τη Σάρρα ό,τι ακριβώς ο Δίας με την Πανδώρα, είχε το άφθονο υλικό του μύθου για να επιλέξει ακόμα και τις λεπτομέρειες της θεϊκής ομηρίας,του ανήθικου "οξύ δόλου", όπως τον αποκαλεί ο Ησίοδος, με τον οποίο θα ανάγκαζε εκ του ασφαλούς τα θύματά του να ακριβοπληρώσουν το θεραπευτή των "θεϊκών" πληγών τους. Γιατί όπως και να το δούμε, αν κάποιος είναι πράγματι διαθέσιμος να κάνει με τη γυναίκα του όλα όσα κάνει ο Αβραάμ με τη Σάρρα, θα ήταν απορίας άξιον, αν δεν μπορούσε να δει μέσα στον πλούτο των εικόνων του μύθου της Πανδώρας, τον ολοφάνερο μηχανισμό μετατροπής μιας όμορφης γυναίκας σε ακαταμάχητο όπλο δόλου. Τη μεταμόρφωση μια αξιοπόθητης σαγηνευτικής αλλά και εντελώς αναίσχυντης (**σκυλόνοης**: σκυλόμυαλης) και κλέφτρας καλλονής, σε πολυτιμότατο καταδολιευτή συνεργάτη!.

Και για να μην αφήσουμε περιττές πικρές απορίες... για όσους δεν το ξέρουν αναφέρουμε ότι η διαμάχη Δία και Προμηθέα ενώ άρχισε τόσο οδυνηρά για το θνητό των ανθρώπων γένος κατέληξε, ύστερα από "**τρεις χιλιάδες χρόνια**" σε μια μεγαλειώδη συμφιλίωση των δύο αντίπαλων θεών αφήνοντάς μας άφωνους απ' το θρησκευτικό πανόραμα των Ελλήνων και το μεγαλείο των θρησκευτικών τους αναζητήσεων, που βασικά υπήρξε και ο κυριότερος μοχλός ανύψωσης της λαμπρής μεσογειακής τους ευφυίας. Βέβαια στα χρόνια της ωριμότητάς του κέρδισε τον τίτλο του ένδοξου θεομάχου εισηγούμενος με όλους τους τρόπους και σε όλους του τόνους -από σαφείς φιλοσοφικές τοποθετήσεις (Επίκουρος) έως σατιρικές θεατρικές υποδείξεις (Αισχύλος)- την οριστική κατάργηση των θεών! Αντικαθιστώντας την τελετο-λατρεία, την αμφίβολη δηλαδή γνώση -θέωση του ιερατείου, με τη σεβάσμια φυσιογνωσία, όπου η έρευνα αντικαθιστά την θρησκευτική υπνηλία (θρησκευτική γαλήνη την αποκαλούν οι θρησκευόμενοι) και οι ερωτήσεις, αντικαθιστούν την υποταγή σε εντολές.

Ο Έλληνας υπέδειξε πρώτος απ' όλους, ότι ήρθε ο καιρός να μετακινηθούν οριστικά τα σεβάσματα απ' τα χέρια των ιερατείων στη μοναδική αληθινή θεϊκή τους έδρα, την πανμήτηρα φύση, τη μοναδική άδολη πηγή θεογνοσίας. Έτσι ο Έλληνας όχι μόνο προηγήθηκε όλων των υπολοίπων λαών, γιατί πρώτος παραμέρισε τις λαϊκές θρησκοληψίες, αλλά έγινε δυστυχώς έκτοτε ο στόχος όλων των πανίσχυρων εκείνων ιερατείων, που με πικρία και έκπληξη διαπίστωναν ότι το "ποτάμι" με τις λαϊκές μάζες, που με τόση βουλιμία κατανάλωναν τις παντοειδείς μαγικές συνταγές ζωής για χιλιετηρίδες τώρα, στέρευε, απ' το γιγάντιο φράγμα λογικής που μεθοδικά έστηνε ο Έλληνας, συγκρατώντας του ξέφρενους "θνητούς" απ' το γλυκόπικρο κατήφορο της μαγικοθρησκευτικής ζωής τους. Οι λυσαλέες επιθέσεις των μάγων, έμελε να κατασυντρίψουν το πρώτο αυτό ευεργετικό "φράγμα γνώσης" του Έλληνα και να σταματήσουν την απελευθερωτική του δράση. Γι' αυτούς, οι λαοί υπάρχουν μόνο για να τους μοσχοπουλάς τα πάσης φύσεως ψευτογιατροσόφια κι όχι να τους μοιράζεις με Προμηθεϊκή αφθονία τη γνώση, τη γιατρειά και τον εξανθρωπισμό.

"Ο Αβραάμ καίει τα Σόδομα"

Στο πολύ περίεργο ερώτημα: Γιατί ο θεός έκαψε αυτοπροσώπως δύο ολάκερες πόλεις; Μόνο εξ ίσου περίεργες απαντήσεις μπορούν να

δοθούν. Όποιος όμως διαβάζει αμέριμνα τη βίβλο, νιώθει ότι έχει γνωριστεί μ' ένα θεό που αρχικά είχε πάρα πολύ εύκολες τις καταστροφικές αποφάσεις. Έτσι, βλέπουμε με σχετική ευκολία να καταστρέφει ολοσχερώς τον κόσμο με κατακλυσμό, να συγχέει την ομογλωσσία των κατοπινών ανθρώπων και στη συνέχεια να κατακαίει δύο πόλεις για να τονίσει την "καυτή" ανάγκη για καλοσύνη και ηθική!

Όλ' αυτά βέβαια, είναι ιστορίες που μόνο παιδική αφέλεια μπορεί να τις δεχθεί αβασάνιστα. Διότι, ποιός μπορεί στ' αλήθεια να ισχυριστεί ότι από τότε που οι δύο πόλεις αυτές κάηκαν απ' το ίδιο το χέρι του θεού, η ηθική και η καλοσύνη κέρδισαν πραγματικά έδαφος; Η μήπως ο θεός δοκιμάζει το φόβο της φωτιάς ως τρόπο προώθησης των παραπάνω αρετών, αγνοώντας ότι ο φόβος του αφανισμού δεν είναι ο μοχλός που προάγει τη ηθική και την καλοσύνη;

Και για να το ξεκαθαρίσουμε αυτό. Ο φόβος δεν προάγει απολύτως τίποτε, εκτός από την υποταγή. Μια ιδιότητα, που εξοντώνει την προσωπικότητα και αφανίζει τους πολύτιμους μηχανισμούς της αμφιβολίας και της έρευνας. Μια ιδιότητα που ισοπεδώνει τα άτομα και συνθλίβει την ποικιλία, παράγοντας ομοιόμορφους, πολτοποιημένους και υποταγμένους αποδέκτες εντολών. Κι όμως ο θεός καίει δύο πόλεις, επειδή λέει ήταν ανίατα ανήθικοι και κακοί. ***ΓΕΝ. ΙΓ. 13.***

Με την ανθρώπινή του σοφία ο Σωκράτης απαντά καίρια επ' αυτού: **«ουδείς εκών κακός»**. Τουτέστιν κανείς δεν είναι εκούσια ή θεληματικά κακός ή αλλιώς κανείς δεν είναι "άρρωστος" με τη θέλησή του! Διότι η κακία τί άλλο μπορεί να είναι εκτός από αρρωστημένα κοντόφθαλμος ωφελιμισμός; Αρα το φάρμακο είναι η φλόγα της γνώσης και η επίγνωση των πράξεών μας σε βάθος και σε έκταση. Γι' αυτό και στον Απολλώνιο ναό ήταν γραμμένο το "**γνῶθι σαυτόν**" και το "**μέτρο και η αρμονία**" ήταν η παθιασμένη έρευνα των Ελλήνων.

Έτσι, ο πύρινος εξολοθρεμός, δεν μπορεί να είναι θεϊκή ενέργεια οποιουδήποτε θεού, αλλά πράξη δόλιας υπονόμευσης εντελώς ανθρώπινη, που στην περίπτωσή μας, έχουμε κάθε λόγο να θεωρούμε τον διεκδικητή Αβραάμ σαν ηθικό αυτουργό και οργανωτή του πύρινου αφανισμού, που επιφέρει ο θεός του στους "ασήμαντους αυτούς αμαρτωλούς", που για κακή τους τύχη κατέχουν το ωραιότερο κομμάτι της γης, που τώρα όμως ανήκει με θεϊκές διαδικασίες στον προφήτη Αβραάμ.

Ναι, ο προφήτης διεκδικεί δυναμικά τη γη τους, με θεϊκή **«αιώνια κατάσχεση»**. ***ΓΕΝ. ΙΖ' 8.*** Διεκδικεί την ξένη γη από Δύση έως Ανατολή και από Βορρά έως Νότο. ***Γεν. ΙΓ' 15.***

Δεν είναι λοιπόν περίεργο, ότι χιλιάδες άλλες αρχαίες και σύγχρονες ανά τον κόσμο πόλεις που θα μπορούσαν να θεωρηθούν εξ

ίσου κακές και ανήθικες, αφήνονται ανενόχλητες να ολοκληρώσουν τον "αμαρτωλό" τους κύκλο, και καίγονται ακριβώς μόνον αυτές, που κατέχουν την θεϊκά κληρονομημένη γη του Αβραάμ;

Τελικά, το ότι ο θεός του Αβραάμ δεν ξαναέκαψε από τότε πόλεις μ' αυτόν τον τρόπο, σημαίνει άραγε ότι οι άνθρωποι βελτιώθηκαν αρκετά ώστε να αποφεύγουν ανάλογες εκρήξεις θεϊκής οργής; Ή μήπως ο θεός έκτοτε βελτίωσε τις αντιδράσεις του απέναντι στην ανθρώπινη ανηθικότητα; Βεβαίως ούτε το ένα ούτε το άλλο συνέβη.

Απλά τα Σόδομα δεν τα έκαψε κανένας θεός!

Ας δούμε λοιπόν, γιατί καίγονται δύο πόλεις ακριβώς δίπλα στον άνθρωπο που ανέλαβε "**να ευλογήσει**" όλους τους ανθρώπους της γης, ενώ ταυτόχρονα διεκδικεί τη γη τους.

Πίσω λοιπόν απ' τα πολλά θεϊκά λόγια, πρέπει να δούμε τα πράγματα απλά με τον Αβραάμ να σχεδιάζει ν' αποκτήσει τη γη των Χαναναίων, προκειμένου να εγκατασταθούν σ' αυτήν ανενόχλητα τα πολυπληθή του ποίμνια και να κληρονομήσουν το ωραίο αυτό κομμάτι γης οι μελλοντικοί του απόγονοι. Δικαίωμα απόκτησης και οικειοποίησης αποκτά βάζοντας την βολικότατη συνοδό-θεότητα να του χαρίσει αυτή τη γη και μάλιστα φορτικά και κατ' επανάληψη! Ο ίδιος ο θεός λέει: «**Θέλω σ' εὐλογήσει καί θέλω μεγαλύνει τό ὄνομά σου καί θέλεις αἶσθαι εἰς εὐλογίαν καί θέλω εὐλογήσει τούς εὐλογοῦντάς σε... καί θέλουσι εὐλογηθῆ ἔν σοι πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς**». *Γεν. ΙΒ' 2-3.* Ένας υπερβολικά ευλογημένος άνθρωπος θα λέγαμε, που πρόκειται να καταντήσει μια πολύ μεγάλη "ευλογία" για όλους τους ανθρώπους υποχρεωτικά. Αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται απαραιτήτως κι αυτονόητα μια χώρα όπου ο ευλογημένος αυτός προφήτης και οι απόγονοί του, θα μπορούν ανενόχλητοι να παράγουν και να προωθούν τις ευλογίες τους σ' όλα τα πέρατα της ανευλόγητης γης.

Ο θεός λοιπόν, για εντελώς αδιευκρίνιστους λόγους θεωρεί τον Αβραάμ τον ιδανικό άνθρωπο μέσω του οποίου όλοι εμείς "οι άλλοι λαοί", υποχρεωτικά θα ευλογηθούμε. Το σκεπτικό είναι άκρως ενδιαφέρον, διότι ο άνθρωπος που αναλαμβάνει την υπέροχη αυτή αποστολή να σκορπίσει θεϊκές ευλογίες σ' όλα τα πέρατα της γης, είναι ακριβώς αυτός και το ευλογημένο σπέρμα του που αφανίζει πόλεις, χωριά και κρατίδια ολόκληρα της περιοχής, με τους πλέον απίθανους τρόπους, σε μια εισβολή ανελέητη κι ανεπανάληπτη, που ταράζει έκτοτε και μέχρι σήμερα, την "ευλογημένη" αυτή περιοχή όσο καμμία άλλη στον κόσμο. Ομολογουμένως δεν πρέπει να είναι καθόλου λίγοι αυτοί που με πόνο ψυχής έκτοτε "ευχήθηκαν" να μην είχε πατήσει ποτέ το ευλογημένο του "πόδι" σ' αυτόν τον τόπο ο "ευλογημένος" αυτός προφήτης. Όσο για τις ευλογίες στα πέρατα της γης; Δε φαίνεται να

ήρθε ακόμα ο καιρός που οι λαοί θα καταλάβουν, πόσο ακριβά πλήρωσαν τις ευλογίες του ιστορικά πρώτου αυτού Εβραίου προφήτη!

Μετά λοιπόν απ' όσα είδαμε να σκιαγραφούν τον Αβραάμ, τον θεωρούμε σαφώς ως τον κυριότερο ύποπτο ηθικής τουλάχιστον αυτουργίας, για το ολοκαύτωμα των Σοδόμων, που αφανίζονται ακριβώς τη στιγμή που στην περιοχή τους ο Αβραάμ ξεδιπλώνει τις μαύρες φτερούγες του.

Τα στοιχεία που κατέχουμε εναντίον του ίσως θεωρηθούν λιγοστά. Μα δεν θα περίμενε βέβαια κανείς να βρει περισσότερα για ένα τόσο συγκεκριμένο έγκλημα όπως ο εμπρησμός ολόκληρων πόλεων. Εν τούτοις και τα λίγα αυτά στοιχεία που διεσώθηκαν μέσ' από το πλέγμα των γρίφων της αβρααμικής παρουσίας, είναι αρκετά για να φωτίσουν καθαρά άγνωστες λεπτομέρειες, ενός μαζικού εγκλήματος για το οποίο ποτέ μέχρι σήμερα δεν διατυπώθηκαν οι παραμικρές υποψίες κατηγορητηρίου και ένοχης ευθύνης.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν την έρευνά μας, απ' το σημείο της βιβλικής αφήγησης που δείχνει τον Αβραάμ να επιστρέφει πλούσιος απ' το μεγάλο κόλπο της Αιγύπτου...

Περιληπτικά επαναλαμβάνουμε: "πάντρεψε" τη Σάρρα με το Φαραώ έναντι γενναίας αμοιβής, πλήγιασε τον οίκο του με το θεϊκό χέρι της Σάρρας και απέσπασε μπόλικο ασήμι και χρυσάφι για να επιτύχει την άρση των πληγών απ' τον οίκο του τρομοκρατημένου πάμπλουτου ηγεμόνα.

«**Ἀνέβη δέ Ἀβραάμ ἐξ Αἰγύπτου** (πίσω στη Χαναάν) **αὐτός ἡ γυνή αὐτοῦ καί πάντα ὅσα εἶχε... καί ὁ Ἀβραάμ ἦτο** (πλέον) **πλούσιος σφόδρα εἰς κτήνη εἰς αργύριον** (ασήμι) **καί εἰς χρυσίον... καί ὁ Λωτ ἀκόμη ὁ συμπορευόμενος μετά τοῦ Ἀβραάμ, εἶχε πρόβατα καί βόας καί σκηνάς καί δέν ἐχώρει αὐτούς ἡ γῆ διά νά κατοικῶσιν ὁμοῦ διότι ἦσαν τά ὑπάρχοντα αὐτῶν πολλά**». *Γεν. ΙΓ' 1-6.* Ο Λωτ φαίνεται, ότι επωφελήθηκε τα μέγιστα απ' την αναπάντεχη κουμπαριά του Αβραάμ-Φαραώ. Ή ίσως κι αυτός ο ίδιος, χρησιμοποιώντας το ίδιο ή παρόμοιο κόλπο, γυρνάει απ' την Αίγυπτο όπου πήγε πεινασμένος με τέτοια πλούτη, που δεν τους χωράει κυριολεκτικά ο τόπος. Μετά δε από προστριβές ανάμεσά τους λόγω συνωστισμού των κοπαδιών τους, αποφασίζουν να μοιραστούν τον ξένο τόπο χωρίζοντάς τον στα δύο. Ο Λωτ, διαλέγει «**πᾶσαν τήν περίχωρον τοῦ Ιορδάνου**» η οποία «**ἐποτίζετο ὅλη ὡς παράδεισος, ὡς ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου... καί μετεσκήνωσεν ὁ Λώτ... καί κατώκησεν μετάξύ τῶν πόλεων τῆς περιχώρου καί ἔστησε τάς σκηνάς αὐτοῦ ἕως Σοδόμων. Οἱ δέ ἄνθρωποι τῶν Σοδόμων ἦσαν κακοί καί ἁμαρτωλοί σφόδρα, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου**». *Γεν. ΙΓ' 11-13.*

Η παραπάνω αφήγηση κάνει πλήρως σαφές, ότι τα Σόδομα-Γόμορα κατέχουν μια ζηλευτή παραδείσια έκταση, με πλούσια βοσκοτόπια κατά μήκος του ποταμού Ιορδάνη. Αυτή ακριβώς την επιθυμητή γη, κατέχουν οι "κακοί κι αμαρτωλοί" αντίπαλοι του νέου ιδιοκτήτη της περιοχής Αβραάμ.

Οι χώρες της βίβλου.

Οι διεκδικήσεις του Αβραάμ για ολόκληρη την περιοχή γίνονται παραπάνω από ορατές, καθώς επαναλαμβάνονται και διευκρινίζονται συνεχώς «**Καί εἶπεν ὁ Κύριος πρός τόν *Ἀβραάμ*** (προσέξτε διευ-

κρίνηση) ***άφοῦ διεχωρίσθη ὁ Λώτ ἀπ' αὐτοῦ.* "Υψωσον τώρα τους ὀφθαλμούς σου καί ἰδέ ἀπό τοῦ τόπου ὅπου εἶσαι πρός ἄρκτον** (Βορρά) **καί μεσημβρία** (Νότο) **και ανατολήν και δύσην διότι πᾶσαν τήν γῆν, τήν ὁποίαν βλέπεις είς σέ θέλω δώσει αὐτήν καί εἰς τό σπέρμα σου...** (και του δίνει μια σημαντική συμβουλή) **Σηκωθείς *διόδευσον τήν γῆν* εἰς τό μῆκος αὐτῆς καί εἰς τό πλάτος αὐτῆς διότι *εἰς σέ θέλω* δώσει αὐτήν». *Γεν. ΙΓ' 15-18.***

Έτσι λοιπόν για να μην υπάρχει στα κληρονομικά έγγραφα του Εβραίου Αβραάμ, καμμία κληρονομική ασάφεια, η θεότητα τονίζει ξανά, τώρα που έφυγε ο ανηψιός του Λωτ ότι: Σε σένα και μόνο σε σένα και στους απογόνους σου ανήκει η περιοχή, και μάλιστα ολόκληρη μη εξαιρουμένης ασφαλώς και αυτής που μόλις τώρα πολύ-πολύ αρχοντικά ο Αβραάμ παραχώρησε στο γιο του αδελφού του τον Λωτ, που δυστυχώς γι αυτόν ο θεός, σαφέστατα δεν του αναγνωρίζει κανένα δικαίωμα κληρονομιάς, δίνοντας και τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα στον Αβραάμ μόνο και στο σπέρμα του!

Μετά απ' αυτό το κληρονομικό ξεκαθάρισμα με τον Λωτ, ο Αβραάμ διοδεύει (περιδιαβαίνει) ασφαλώς τη χώρα κατά μήκος και κατά πλάτος κατά τη θεϊκή εντολή, για να δει από κοντά τη γη που με τόσο πόθο επιβουλεύεται. Μα θα πει κάποιος γιατί την "επιβουλεύεται", ο θεός του την έδωσε, το λέει ξακάθαρα και κατ' επανάληψη στη βίβλο!

Μα μήπως δεν είναι λοιπόν το ίδιο ξεκάθαρο, ότι ένας θεός που φέρνει τον προφήτη του καταμεσής μιας εύφορης γης και του τη χαρίζει, αδιαφορώντας για τους νόμιμους προκατόχους της, είναι ανυπόφορα άδικος και συνεπώς πολύ λιγότερο θεός απ' ότι όλοι εμείς δυστυχώς φανταστήκαμε;

Πώς καταφέρνει όμως αλήθεια και αποσπά τη θεϊκή συγκατάθεση ο σπουδαίος αυτός προφήτης ακατάπαυστα και μάλιστα με όλες τις επιθυμητές λεπτομέρειες; Στη μετάφραση των εβδομήκοντα[65] ("Ο'") που έχω στα χέρια μου και δίκαια θεωρείται «*η βάσις πασών των άλλων παλαιών εκκλησιαστικών μεταφράσεων και εξακολουθεί να είναι επισήμως Βίβλος της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας*» διαβάζουμε: ***Γεν. ΙΕ' 1.* «Μετά δέ τά ρήματα ταῦτα *εγεννήθη ρῆμα* Κυρίου πρός τόν 'Αβραάμ».** Στις νεώτερες δε συνηθισμένες σε όλους μας μεταφράσεις το ίδιο ακριβώς εδάφιο αποδίδεται **«ἔγεινε δέ λόγος Κυρίου πρός τόν 'Αβραάμ». *Γεν. ΙΕ'1.*** Μεταξύ των δύο διατυπώσεων καταλαβαίνουμε ότι η πρώτη **«ἐγεννήθη ρῆμα Κυρίου»** αποδίδει καλύτερα την προφητική πραγματικότητα. Διότι η πραγματικότητα είναι ότι, όποιος λόγος

[65] Η μετάφραση των "Ο'". Μετάφραση ελληνιστί της Π. Διαθήκης επί Πτολεμαίου Β' του φιλαδέλφου (285-296 π.Χ) στην Αλεξάνδρεια.

"γεννιόταν" στο κεφάλι του Αβραάμ και ήταν προς το συμφέρον του, αυτός ο λόγος του φαινόταν τόσο ωραίος, ώστε ταυτόχρονα του φάνταζε πολύ θεϊκός!

Αν βέβαια οποιοσδήποτε Μεσογειακός θεός (ο Απόλλωνας ας πούμε) μοίραζε ξένη γη με την ίδια αυθαίρετη άνεση στους δικούς του πιστούς, θα χαρακτηριζόταν μια για πάντα και χωρίς περιστροφές ως θεός άρπαγας, βάρβαρος εισβολέας και σφετεριστής που δεν σέβεται τα αυτονόητα δικαιώματα κατοχής της γης. Δικαιώματα, που από γενεές τώρα είχαν δημιουργήσει οι κάτοικοι των περιοχών αυτών. Γιατί αλήθεια,δεν μπόρεσαν ούτε να υποπτευθούν τα ίδια για το θεό του Αβραάμ, τα εκατομμύρια των θρησκευόμενων χιλιάδες χρόνια τώρα; Ίσως επειδή αυτός δεν είναι σαν τους άλλους τους ψεύτικους θεούς της Μεσογείου. Ο θεός του Αβραάμ είναι ο ένας ο μοναδικός αληθινός θεός... και συνεπώς μπορεί να φέρεται όσο... άδικα θέλει! Αυτή κι αν είναι θρησκευτική λογική.

Αφού λοιπόν του **"γεννήθηκαν"** οι θεϊκές αυτές ιδέες περί δικαιωμάτων επί ξένης γης, ο Αβραάμ υπακούει ασφαλώς στη θεϊκή εντολή και "διοδεύει", περιδιαβαίνει, τη γη των Χαναναίων που μόλις απέκτησε με θεϊκά συμβόλαια. Οι ανύποπτοι Χαναναίοι, δεν μπορούν ούτε κατά διάνοια να υποθέσουν ότι ο ευγενέστατος αυτός κύριος που απλόχερα φιλοξενήθηκε στα μέρη τους, είναι ένας ύπουλος κι αδίστακτος διεκδικητής της προγονικής γης τους. Και πως κάτω απ' το καλοσυνάτο χαμόγελό του κρύβεται ένας δαιμόνιος νους, που ερευνά για τα τρωτά και αδύνατα σημεία της μικρής ειρηνικής τους κοινωνίας και μεθοδεύει την ομηρία ή τον αφανισμό τους.

Τα Σόδομα, έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι ο Αβραάμ τα επισκέφθηκε τελικά ως ρακένδυτος επαίτης. Δεν διεσώθηκαν παρόμοιες αφηγήσεις, αλλά ο Ιεζεκιήλ μας δίνει μια εικόνα της ιστορίας αυτής που πολύ καιρό μετά φαίνεται να γνωρίζει, ενώ ταυτόχρονα μας πληροφορεί για τους λόγους της θεϊκής οργής: **«αὐτή ἦτο ἡ ἀνομία** (των) **Σοδόμων, ὑπερηφάνεια πλησμονή** (υπερεπάρκεια-περίσσευμα) **ἄρτου καί ἀφθονία τρυφηλότητος αὐτῆς καί τῶν θυγατέρων αὐτῆς. Τόν πτωχόν δέ καί τόν ἐνδεῆ δέν ἐβοήθει καί ὑψοῦντο καί ἔπραττον βδελυρά ἐνώπιόν μου. Ὅθεν, καθώς εἶδον ταῦτα, ἀφάνισα αὐτούς».**[66] ***Ιεζεκ. ΙΣ' 49.***

Η μετάφραση των "Ο΄" γίνεται σαφέστερη λέγοντας ότι οι Σοδομίτες **«καί χεῖρας πτωχοῦ καί πένητος οὐκ ἀντελαμβάνοντο»**

---

[66] *Συνεχίζει λίγο παρακάτω ο Ιεζεκιήλ λέγοντας "**Σύ λοιπόν** (Ιερουσαλήμ) **κατεστάθης βδελυρωτέρα εκείνων** (των Σοδόμων) **ἐκείναι δικαιότεραι σου**" Ιεζ. ΙΣ' 54. Αλλά αν και βδελυρωτέρα η Ιερουσαλήμ πλέον των Σοδόμων επί εποχής Ιεζεκιήλ ο θεός δεν διανοείται να ρίξει πυρ εξ ουρανού!*

Στην εικόνα που μας δίνει ο Ιεζεκιήλ βλέπουμε μια συνηθισμένη ευημερούσα πόλη, όπου η αφθονία οίνου και άρτου θεωρήθηκε θανάσιμο αμάρτημα και η τρυφιλή ζωή, βδέλυγμα ασυγχώρητο! Βέβαια είχαν την ιδιοτροπία οι προκομμένοι και εύποροι Σοδομίτες, να μη βοηθούν τους αναξιοπαθούντες επαίτες, προσφέροντάς τους αντ' αυτού προφανώς δουλειά που υπήρχε άφθονη στα μέρη τους κι όχι ελεημοσύνη. Αυτό όμως το **«εἶδε»** ο θεός με τα μάτια του μεταμφιεσμένου Αβραάμ και αποφάσισε τον αφανισμό τους!

Οι πέντε παραποτάμιες πόλεις του Ιορδάνη για τις οποίες γίνεται εδώ λόγος δικαίως χαρακτηρίσθηκαν απ' τον Αβραάμ ως **«παράδεισος»**. Είχαν πράγματι υπερεπάρκεια αγαθών με πλούσια γεωργική παραγωγή, αμπελώνες και πλήθη από κοπάδια κτηνοτροφιών. Μια ανθηρώτατη δηλαδή οικονομία και ασφαλώς πολύβουη αστική διασκέδαση. Στο Δευτερονόμιο διαβάζουμε γι' αυτό: «**'Εκ τῆς ἀμπέλου τῶν Σοδόμων εἶναι ἡ ἄμπελος αὐτῶν καί ἐκ τῶν ἀγρῶν τῆς Γομόρρας ἡ Σταφυλή αὐτῶν... οἵτινες** (Σοδομο-Γομορρίτες) **ἔτρωγαν τό πάχος τῶν θυσιῶν αὐτῶν καί ἔπινον τόν οἶνον τῶν σπονδῶν αὐτῶν**» ***Δευτ. ΛΒ' 32 και 38*** βαριά δηλαδή αμαρτήματα!

Πράγματι η παραδεισένια αυτή πεντάπολη και τα πλούσια βοσκοτόπια της που τόσο πολύ ορέχτηκε ο Αβραάμ είχε μια οργανωμένη κοινωνική ζωή όπου ο μόχθος των κατοίκων της απέδιδε τους απολαυστικούς καρπούς του. Το γέλιο και η διασκέδαση ήταν η φυσιολογική αμοιβή των κόπων τους.

Αυτά όμως είναι άγνωστα μεγέθη για τον σκηνίτη Αβραάμ που διασκεδάζει μόνο εφευρίσκοντας τρόπους υποσκελισμού και φθονερού δόλου. Μπρος του είχε μια κοινωνία οργανωμένη, που αν έπασχε ανίατα από παρακμιακά ανεξέλεγκτα πάθη δε θα μπορούσε να παινευτεί για την άψογη οργάνωσή της με βασιλείς στρατό, νόμους και σεβάσματα. Τα Σόδομα-Γόμορρα και οι υπόλοιπες πόλεις δεν πάσχουν από απαχαυνωτικά πάθη. Δεν μπορούν να διατηρούν τις αγροτοκαλλιέργειες και τους πλούσιους φημισμένους αμπελώνες τους σε υποδειγματικά "παραδείσια" ύψη και ταυτόχρονα να πάσχουν αθεράπευτα από παρακμιακή σήψη, ώστε κανείς ανάμεσά τους να μην αξίζει να συνεχίσει τη ζωή του.

Αλλά οι Σοδομο-Γομορρίτες είχαν και έναν ακόμα λόγο να δουλεύουν τον παράδεισό τους ακατάπαυστα. Δώδεκα χρόνια τώρα ήταν φόρου υποτελείς σε μια άλλη δύναμη τεσσάρων βασιλέων. **«Δώδεκα ἔτη δούλευαν εἰς τόν Χολλοδόγομορ ἐν δέ τῷ δεκάτῳ τρίτῳ απεστάτησαν καί ἐν τῷ δεκατωτετάρτω ἔτει ἦλθεν ο Χολλοδογόμορ καί οἱ βασιλεῖς μετ' αὐτοῦ... καί ἐπάταξαν πάντα τόν τόπον»**. ***Γεν. ΙΔ' 4.***

Ξέρουμε ότι οι εμπόλεμες καταστάσεις κάθε άλλο παρά ευκαιρία για ακολασίες είναι... Ακριβώς όπως διαβάσαμε, ο Αβραάμ κατηγορεί για ακόλαστους και αθεράπευτα κακούς, ακούραστους δουλευτές, νοικοκυραίους που εκτός που διατηρούν τους αγρούς και τις φυτείες τους σε ζηλευτά παραγωγικά ύψη, ετοιμάζονται ταυτόχρονα να αποτινάξουν δυναμικά το δωδεκαετή ζυγό υποτελείας που κάποιος ισχυρός **«ἐλαμήτης βασιλιάς»** με τους συμμάχους του ο Χοδολλογόμορ τους έχει επιβάλλει. Τα Σόδομα λίγο πριν καούν απ' το θεό του Εβραίου προφήτη χάνουν αυτή τη μάχη της ανεξαρτησίας τους, διότι οι αντίπαλοι έχουν μαζί τους ισχυρότατους συμμάχους βασιλείς που ένας μάλιστα εξ αυτών φέρεται ως "βασιλέας εθνών". Έτσι διαπιστώνουμε ότι ο Αβραάμ δεν ήταν ο μόνος που είχε βάλει στο μάτι την παραδεισένια αυτή γωνιά του Ιορδάνη. Αν κάποιος αντιληφθεί το γενικότερο τοπίο της Παλαιστίνης με τις κατάξερες άγονες και άνυδρες γωνιές της που συχνά διακόπτονται από αληθινή έρημο, θα καταλάβει τη ζήλια του Αβραάμ για την παραδεισένια παραποτάμια λωρίδα γης και θα καταλάβει και το "γιατί" του "γεννήθηκε" η ιδέα της "θεϊκής κατάσχεσης".

Η μάχη της ανεξαρτησίας που χάνεται γίνεται προφανώς κοντά στα Σόδομα σε μια κοιλάδα με το όνομα "**Σιδδίμ**".

Οι πέντε πόλεις **«Σόδομα-Γόμορρα-Αδαμα-Σεβωείμ και Σηγώρ»** νικώνται και λαφυραγωγούνται άγρια απ' τους μακρινούς επιδρομείς-αντιπάλους, που αδειάζουν τα πλούτη των πόλεων και τις αποθήκες σιτηρών και ζωοτροφών: «**'Ετράπησαν δέ είς φυγήν οἱ βασιλεῖς τῶν Σοδόμων καί τῶν Γομόρρων καί ἔπεσον ἐκεῖ οἱ δέ ἐναπολειφθέντες ἔφυγον είς τό ὄρος. Καί ἔλαβον πάντα τα ὑπάρχοντα τῶν Σοδόμων καί τῶν Γομόρρων καί πᾶσαν αὐτῶν τήν ζωοτροφίαν καί ἀνεχώρησαν. 'Ελαβον δέ καί τόν Λώτ υἱόν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ 'Αβραάμ ὅστις κατῴκει ἐν Σοδόμοις**». *Γεν. ΙΔ' 10-12.* Στη συνέχεια γνωρίζουμε ότι ο Αβραάμ χτυπώντας νυχτιάτικα κάποια οπισθοφυλακή αυτής της ισχυρότατης στρατιωτικής δύναμης αιφνιδιάζει και απελευθερώνει τον ανηψιό του Λωτ με τη γνωστή μας πλέον συνέχεια.

Έχουμε λοιπόν μια ολοκληρωμένη εικόνα των καταστάσεων της περιοχής πριν απ' την οριστική καταστροφή των πόλεων απ' τη φωτιά. Αυτό όμως που ο νικητής Χοδολλογομόρ απέφυγε να κάνει στην ηττημένη πεντάπολη των Σοδόμων με ολόκληρο το στρατό του, θα το αποτελειώσει ένας και μόνο άνθρωπος, γιατί τώρα έχει πολύ περισσότερους λόγους να το κάνει. Ναι, τώρα παρά ποτέ! Έκανε το λάθος να μπλεχτεί στις στρατιωτικές ταραχές της περιοχής, ελευθερώνοντας τον ανηψιό του με τη νυχτερινή του επιδρομή. Απέκτησε έτσι έναν εχθρό πολύ ανωτερό του. Δε χρειάζεται να είσαι

προφήτης όπως ο Αβραάμ για να δεις καθαρά ότι την επόμενη φορά που θα κατηφορίσει ο ισχυρός Ελαμίτης βασιλιάς για να εισπράξει τους φόρους απ' τη νικημένη πεντάπολη δε θα διστάσει καθόλου να πάρει κι ένα προφητικό κεφάλι επί πλέον.

Τώρα όμως που η νυχτερινή επιδρομή είναι ακόμα άγνωστο πόθεν ήρθε, θα βόλευε αφάνταστα αν ο Χοδολλογόμορ μάθαινε ότι οι πόλεις που αποτελούν το μήλον της Έριδος στην περιοχή δεν υπάρχουν πια. Μαζί τους θα εξέλειπε και κάθε λόγος επιστροφής του ισχυρού αυτού βασιλιά στην "ευλογημένη" από τον Αβραάμ, αυτή περιοχή της Χαναάν.

Τί λέτε λοιπόν. Λύνονται ή δεν λύνονται όλα τα καυτά προβλήματα του Αβραάμ με τον αφανισμό των πόλεων;

1ον: Δεν θα ξαναρθεί ο Χολλοδογόμορ σαν στρατοκράτης για να διαφεντέψει τη γη του Αβραάμ, χαλώντας του συνεχώς τα επεκτατικά του σχέδια.

2ον: Ο Αβραάμ θα κρατήσει το κεφάλι στους ώμους του μια και δε θα μαθευτεί ποτέ ότι αυτός ήταν ο δράστης της νυχτερινής επίθεσης για την απελευθέρωση του Λωτ. Αλλά κι αν ακόμα μαθευτεί, αυτό από μόνο του δεν θα είναι ικανός λόγος για να ξαναφέρει το Χολοδογομόρ και το στρατό του, πίσω στην αφανισμένη πεντάπολη των Σοδόμων.

3ον: Μαζί με όλα τα άλλα, με τον αφανισμό των πόλεων "καθαρίζει" και η περιοχή για ιδιοκατοίκηση πλέον απ' το διορατικό μας προφήτη και ...

4ον: Με τον εμπρησμό των πόλεων θα τακτοποιηθεί και το πρόβλημα διεκδικήσεων με τον ανάξιο ανηψιό του το Λωτ που ενώ πήρε τα καλύτερα εδάφη φαίνεται ανίκανος να βάλει στο χέρι τον πλούτο της περιοχής. Έτσι η σωστή απόφαση είναι μία. *Να αφανίσει ο θεός του Αβραάμ λόγω κακίας και ξέφρενης ανηθικότητας τις παραδεισένιες αυτές παραποτάμιες πόλεις του Ιορδάνη!*

Ο Αβραάμ ο προφήτης απ' τη Χαλδαία ο άνθρωπος που με θεϊκή εντολή θεωρεί την ξένη γη δική του. Δε διστάζει καθόλου να πάρει τη σωστή για τα συμφέροντά του απόφαση. Ο θεός του θα χτυπήσει τα Σόδομα και η οργή του θα αφανίσει τα Γόμορρα. Ο πλούτος των πόλεων αυτών μόνο εμπόδια και αναταραχές υπόσχονται για τη γη της θεϊκής κληρονομιάς του. Οι θεϊκές άλλωστε υποσχέσεις είναι πλέον τόσο αυξημένες και μεγαλεπίβολες που πρέπει ν' αρχίσει οπωσδήποτε να τις πραγματοποιεί. Ο θεός του γίνεται ολοένα και πιο συγκεκριμένος στην παραχώρηση εδαφών. **«ἔκαμε διαθήκην ὁ Κύριος πρός τόν Ἀβραάμ λέγων. Εἰς τό σπέρμα σου ἔδωσα τήν γῆν ταύτην, ἀπό τοῦ**

ποταμοῦ τῆς Αἰγύπτου (Νείλο) **ἕως του ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου»**. *Γεν. ΙΕ' 18.* Φαντασθήτε την έκταση! Ο θεός έφτασε να υποσχθεί στον προφήτη του ακριβώς όλη τη γνωστή στον Αβραάμ περιοχή των περιπλανήσεών του. Διότι κατάγεται απ' την Ουρ του Ευφράτη στην Ανατολή και εμπορεύτηκε τις χάρες τις Σάρρας Νοτιο-Δυτικά στην Αίγυπτο. Ε, λοιπόν όλη αυτή την απέραντη περιοχή εκτάσεως χιλιάδων χιλιομέτρων διεκδικεί ο θεός του Αβραάμ για το "**σπέρμα**" του προφήτη του... Τι καλός θεός πράγματι!

Οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι ο Άνθρωπος αυτός δεν είναι τυχαίος. Οι διαστάσεις των διεκδικήσεών του υπερβαίνουν κατά πολύ εκείνες των ισχυρότερων βασιλέων της περιοχής του. Και βέβαια ο θεός του δεν του χαρίζει μόνο γη. Είναι σαφέστατος προσδιορίζοντας μάλιστα 10 ολόκληρες φυλές που κατοικούν την παραπάνω έκταση σαν τα μελλοντικά θύματα των ατελείωτων απαλλοτριώσεών του: **«τούς Κεναίους, και τούς Κενεζαίους, καί τους Κεδωναίους, καί τους Χαϊτταίους, καί τους Φερεζαίους, καί τους Ραφαείμ, καί τους Αμορράους, καί τους Χαναναίους, καί τους (Ευαίους "Ο'") Γεργεσαίους, καί τούς Ἰεβουσαίους»**. *Γεν. ΙΕ 20.*

Με επιμέλεια απαριθμεί τους λαούς-στόχους δείχνοντας άριστη γνώση της περιοχής ο Αβραάμ. Δέκα (10) και κατά την μετάφραση των "Ο'" έντεκα (11) είναι οι Λαοί που εν αγνοία τους, θα χάσουν τη γη τους, γιατί έτσι το θέλησε ένας άγνωστος θεός. Οι Χαναναίοι είναι μέσα στους θεόδοτους στόχους. Τίποτε λοιπόν δεν μπορεί να αναχαιτίσει τον προφήτη απ' το να εκπληρώσει τη θεϊκή αυτή "κατάσχεση». *Γεν. ΙΖ' 8.*

Είναι πράγματι να σε πιάνει δέος μπρος στις αξιώσεις ενός τέτοιου υπερφίαλου Χαλδαίου. Ο άνθρωπος αυτός είναι αθεράπευτα μεγαλομανής διεκδικεί ιδιοκτησία έτσι απλά σ' όλη τη γη που έτυχε να δει, να πατήσει ή να βρεθεί!

Με τα μυστικά του όπλα και τις σιωπηρές παγίδες του δόλου του, αισθάνεται αήττητος, ικανός να κατακτήσει με τους απογόνους του όλον τον Κόσμο!

Ας σημειώσουμε όμως εδώ προσγειωμένα, ότι η τεράστια αυτή έκταση απ' τον Ευφράτη έως το Νείλο, δεν κατακτήθηκε ποτέ απ' το σπέρμα -φυσικούς απογόνους- του υπερ-φιλόδοξου προφήτη και η ιστορία βγάζει ψεύτικη την υπόσχεση του Αβρααμικού θεού δείχνοντάς μας ότι και οι θεοί καμμιά φορά υπερβάλλουν.

Τελικώς όμως, δ' άλλης οδού ο Αβραάμ και η συνοδεύουσα αυτόν θεότητα άπλωσαν τις μαύρες φτερούγες τους και σκέπασαν όντως πολύ μεγαλύτερη έκταση απ' την προαναφερθείσα. Όχι βέβαια για να δώσει στο σπέρμα του άνεση χώρου, γη και χλοερούς λειμώνες για τα

αιγοπρόβατά του αλλά για να μοιράσει την ατελείωτη παραγωγή πηχτού θεϊκού φόβου στους αμέριμνους λαούς.

Οι ασυνήθιστοι σχεδιασμοί του Αβραάμ μας δίνουν την εικόνα μιας σύγχρονης αδίστακτης πολυεθνικής εταιρίας με τον Μέγα πρώτο ιδρυτή της να καταστρώνει στο μακρινό αυτό παρελθόν σχέδια για παγκόσμια κυριαρχία. Εξοπλισμός; Τα ανέξοδα εφόδια του αδίστακτου δόλου. Στόχος; Οι αφελείς θρησκευτικοί φόβοι των λαών! Έργο; Η συντήρηση του θεϊκού φόβου με κάθε μέσον. Μαζικός εγκλωβισμός στη στάνη της θεϊκής ομηρίας, ορδές θεοφοβούμενων όπου θα καλλιεργείται μόνο η νοημοσύνη ευπηθούς προβάτου. Φόβος-υποταγή και οι απαραίτητοι βιοπορισμοί θα είναι όλα όσα τους επιτρέπονται! Οι αμφιβολίες, οι ερωτήσεις και η κριτική σκέψη αποτελούν τη μέγιστη ασέβεια, που αν δεν επισύρουν την άμεση ποινή και τιμωρία γίνονται στίγμα ντροπής δακτυλοδεικτούμενο στην ομόθυμη κοινωνία των πιστών, όπου όλοι θα γνωρίζουν ότι ο απαγορευμένος καρπός της πίστης είναι οι ασεβείς αιχμηρές ερωτήσεις.

Τι συνέβη όμως την τελευταία μέρα που τέσσερις τουλάχιστον πόλεις όπως θα δούμε κατακαίονται; Είναι η τελευταία φορά που βλέπουν το φως του λαμπερού ήλιου πλάι στα δροσερά νερά του φιδόδρομου Ιορδάνη.

Τρεις άνθρωποι έρχονται στον καταυλισμό του Αβραάμ **«τρεῖς ἄνδρες»** που είναι όμως ντυμένοι αλλιώτικα και μιλούν χαμηλόφωνα με εξουσιαστική αξιοπρέπεια, που θυμίζει αγγέλους.

Είναι μια κατάλληλη καλοκαιρινή μέρα. Ο Αβραάμ τους περιμένει. Δεν κάθεται στο βάθος της δροσερής σκηνής του, αλλά αδημονεί στημένος στην πόρτα της και τον χτυπά ο καυτός μεσημεριάτικος ήλιος. «**Ἐκάθητο** (ο Αβραάμ) **ἐν τῇ θύρᾳ τῆς σκηνῆς εἰς τό καῦμα τῆς ἡμέρας καί ὑψώσας τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἶδε καί ἰδού τρεῖς ἄνδρες.**». ***Γεν ΙΗ' 1.***

Το μύθο με τη μεγάλη διάδοση που θέλει δύο ή τρεις θεούς να κρίνουν ή να διεκδικούν μια πόλη έχει δανειστεί ολοφάνερα οπροφήτης μας. Και αφού κρίνει και κατακρίνει τις πόλεις δεν ξεχνά να γεμίσει τιμές και υποσχέσεις τον οίκο του μια και οι "**τρεῖς ἄνδρες**» άγγελοι τις χαρίζουν αφειδώς στον εκλεκτό του Κυρίου. Ας τα δούμε όμως όλα αυτά καλύτερα από κοντά: «**Ἔδραμεν** (ο Αβραάμ) **εἰς προϋπάντησιν αὐτῶν καί προσεκύνησεν ἕως ἐδάφους**».

Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Ο Αβραάμ προδιαθέτει το ακροατήριο του οίκου του για τις τιμές που αξίζουν οι τρείς παράξενοι αυτοί άνδρες. Γιατί δεν πιστεύω να νομίζει κανείς ότι ο Αβραάμ προσκυνούσε έως εδάφους όλους τους άνδρες που περνούσαν απ' την περιοχή του;

Άλλωστε τους προσφωνεί: "**Κύριέ μου**" για να μην υπάρχει καμμιά αμφιβολία για το τι ακριβώς υπαινίσσεται: «**καί εἶπε Κύριέ μου... μή παρέλθης... ἄς φερθῇ παρακαλῶ ὀλίγον ὕδωρ καί νίψατε τούς πόδας σας, καί ἀναπαύθητε ὑπό τό δένδρον καί ἐγώ θέλω φέρει ὀλίγον ἄρτον... ὁ δέ εἰπών κάμε οὕτως, καθώς εἶπας. καί ἔσπευσεν ὁ Αβραάμ εἰς τήν σκηνήν πρός Σάρραν καί εἶπε σπεῦσον ζύμωσε τρία μέτρα σεμιδάλεως.. Ὁ δέ 'Αβραάμ, ἔδραμεν εἰς τούς βόας, καί ἔλαβε μοσχάριον ἀπαλόν καί καλόν καί ἔδωκεν εἰς τόν δοῦλον, ὁ δέ ἔσπευσε να ἑτοιμάσῃ αὐτό ἔπειτα ἔλαβε βούτυρον καί γάλα καί τό μοσχάριον τό ὁποίον ἡτοίμασεν, καί ἔθεσεν ἔμπροσθεν αὐτῶν** (των αγγέλων!) **αὐτός δέ ἵστατο πλησίον αὐτῶν ὑπό τό δένδρον καί αὐτοί ἔφαγον**». *Γεν. ΙΗ'.* Αυτά τα παραθέτω για να ξέρετε τι τρων οι άγγελοι... μάλλον τι έτρωγαν ..., διότι η ωραία αυτή συνήθεια να συντρώγουν άνθρωποι και ουράνιοι επισκέπτες (θεοί ή άγγελοι) υποχώρησε βαθμιαία απ' όλες τις θρησκευτικές αναφορές. Πάντως η παραπάνω περίπτωση είναι απ' τις πλέον πληρέστερες και γι' αυτό εξαιρετικά πολύτιμη, διότι δείχνει ότι οι τρεις άγγελοι έφαγαν πολύ-πολύ ανθρώπινα.

Ένα μοσχάρι όσο τρυφερό κι αν είναι χρειάζεται κάποιες ώρες για να σφαχτεί, γδαρθεί, ψηθεί (ετοιμαστεί), ακόμα και για αγγέλους. Όλο λοιπόν αυτό το διάστημα οι τρεις ουράνιοι επισκέπτες είναι καθισμένοι στη σκιά του δένδρου και περιμένουν υπομονετικά να ψηθεί το μασχαράκι για να φάνε χωρίς να βγάλουν μιλιά! Έτσι για τις πολύτιμες αυτές ώρες το βιβλικό κείμενο δεν καταγράφει ούτε μια θεϊκή κουβέντα. Δεν γίνεται καμμιά απόπειρα να καταδειχθεί ότι η πάνσοφη συμπαντική θεότητα εκμεταλλεύτηκε τις ατέλειωτες αυτές στιγμές της πολύτιμης αυτής άμεσης επαφής με τον προφήτη της ώστε να του χαρίσει δύο φιλοσοφημένα θεϊκού βάθους λόγια. Αντιθέτως, η μαρτυρική σιωπή συνεχίζεται και κατά την διάρκεια που οι τρεις άνδρες ξεψαχνίζουν το μυρωδάτο μοσχαράκι με το βουτυράκι του το γαλατάκι του και το σιμιγδαλένιο του ψωμί. Κι ας στέκει πλάι τους όλη αυτή την ώρα όρθιος -τιμής ένεκεν- σαν καλός υποτακτικός ολόκληρος υπερήλικας προφήτης. Αυτοί τρων χωρίς να μιλούν και πίνουν γάλα, μια και απαγορεύεται να δίνεις κρασί σ' αγγέλους εν ώρα υπηρεσίας! Εγώ έτσι κατάλαβα. Εσείς τί λέτε;

Εδώ θα έπρεπε να δικαιολογηθώ λίγο. Μερικοί ίσως νομίσουν ότι προσπαθώ να γελοιοποιήσω πρόσωπα και καταστάσεις. Λάθος μεγάλο, το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει. Επιμόνως προσπαθώ να αποφύγω τη σατυρική διάθεσή μου, διότι κατανοώ απολύτως τη σοβαρότητα όλων αυτών των καταγγελιών. Ταυτόχρονα όμως διαπιστώνω ότι είναι αδύνατο να ασκήσει κανείς κριτική σε τέτοιες σκηνές χωρίς να

προκαλέσει γέλιο. Παράδειγμα οι άγγελοι του Αβραάμ τρώνε τόσο καλά που καταλαβαίνεις πως είναι επόμενο να τους ταΐζουν ολοένα και λιγότερο οι κατοπινές αφηγήσεις, ώστε σταδιακά αυτό να εκλείψει. Διότι οι κατοπινοί αιώνες θα κάνουν μοιραία τους ανθρώπους να αναρωτιούνται:γιατί οι άγγελοι είναι τόσο πεινασμένοι; Σκάβουν άραγε εκεί πάνω; Αρέσουν στ' αλήθεια τα φαγητά μας στους ουράνιους κατοίκους ή μήπως έχουν κι ακείνοι ουράνιες λιχουδιές όπως ουράνιο - γάλα-μέλι-πιλάφι μαζί με τα γνωστά "ουρί" του παραδείσου; Μήπως λοιπόν πρέπει να τους δώσουμε και κάτι για το δρόμο... και δε συμμαζεύεται!

Το να φιλεύεις αγγέλους ήταν μια πολύ συγκινητική εικόνα προκαλούσε όμως δύσκολες ερωτήσεις και πολύ πιο δύσκολες ήταν οι απαντήσεις. Έτσι οι άγγελοι έπαψαν να τρώνε κατά την διάρκεια των θαυμάτων! Τρώγαν ίσως πριν ή μετά θαύματος! Πως λοιπόν να μην προκαλέσουν μειδίαμα ελαφρότητος οι περιγραφές που θέλουν τους αγγέλους να περιμένουν αμίλητοι με τις ώρες να ψηθούν οι λιχουδιές που θα φάνε, καθισμένοι στη σκιά του δένδρου, αφού βεβαίως έπλυναν πρώτα τα πόδια τους απ' τις σκόνες της πεζοπορίας τους στα ουράνια μονοπάτια;

Οποιαδήποτε λοιπόν απόπειρα ανάλυσης καταλήγει αυτόματα σε αθέλητη σάτυρα. Όχι πως δεν ταιριάζει στην περίπτωση απλά νομίζω ότι το θέμα είναι πολύ σοβαρότερο, από μια καλή ευκαιρία για πολύ γέλιο.

Ο Αβραάμ λοιπόν τιμά καθ' υπερβολή τους υψηλούς καλεσμένους που σιωπηλοί απολαμβάνουν το γεύμα τους ενώ "**αὐτός ἵστατο πλησίων αὐτῶν... καί αὐτοί ἔφαγον**». Μετά το γεύμα οι κουβέντες είναι μετρημένες και επί του σημείου, όπως κι αλλού είδαμε, περί της θεραπείας της υπέργηρης στείρας Σάρρας και της θαυματουργικής συλλήψεως του Ισαάκ.

Κατόπιν «**Σηκωθέντες δέ ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες** (άγγελοι) **διευθύνθησαν πρός τά Σόδομα καί ο 'Αβραάμ ἐπορεύετο μετ' αὐτῶν**».

Η συζήτηση που ακολουθεί είναι επιεικώς περίεργη, με τον άνθρωπο Αβραάμ να προσπαθεί να σώσει τις πόλεις απ' τον οργισμένο θεό με όσο γίνεται χαμηλότερη απώλεια δικαίων. Έτσι ενώ άρχισαν απ' τους πενήντα. Δέκα είναι το τελικό διαπραγματεύσιμο όριο. Όχι εννέα, ούτε οκτώ. Τί να κάνουμε και οι πόλεις και οι δίκαιοι έχουν όπως βλέπετε την οριακή τους τιμή.

Εν πάση περιπτώσει πίσω απ' τα πολλά λόγια, εμείς είδαμε τον Αβραάμ να περιμένει αυτή την επίσκεψη των τριών ανδρών-αγγέλων, και στη συνέχεια βλέπουμε και το Λωτ να τους περιμένει εναγωνίως και μάλιστα στο πλέον κατάλληλο μέρος της πόλεως την πύλη εισόδου

των Σοδόμων. Το πολύ όμως περίεργο και ανερμήνευτο είναι ότι ενώ ξεκίνησαν τρεις "**ἄνδρες**» όπως μέχρι τώρα συνεχώς αποκαλούνται -εδώ όμως στα Σόδομα φθάνουν μόνο δύο- αφού πρώτα ενδιαμέσως πάρουν πλέον οριστικά τον τίτλο του αγγέλου.

Κανείς όμως δεν μας λέει τι έγινε ο τρίτος άγγελος! «**Ἦλθον δέ οἱ δύο ἄγγελοι εἰς τά Σόδομα τό ἑσπέρας καί ἐκάθητο ὁ Λώτ παρά τήν πύλην τῶν Σοδόμων. Ἰδών δε ὁ Λωτ ἐσηκώθη εἰς συνάντησην αὐτῶν καί προσεκύνησεν ἐπί πρόσωπον εώς ἐδάφους**» *Γεν. ΙΘ' 1.* Τί έγινε λοιπόν ο τρίτος άγγελος ξαναρωτάμε εμείς;

Ακολουθεί η ίδια περιποίηση των δύο αγγέλων απ' το Λωτ. Αυτή τη φορά το πλύσιμο των ποδιών που τους προτείνει ο Λωτ είναι κατανοητό διότι τους "είδαμε» όντως να διασχίζουν πεζοί την απόσταση μέχρι τα παρακείμενα Σόδομα: «**καί ἔκαμε εἰς αὐτούς συμπόσιον**». Πριν όμως καλά-καλά τελειώσουν συμποσιαζόμενοι κάτι τρομερό συνέβη: «**οἱ ἄνδρες τῶν Σοδόμων περιεκύκλωσαν τήν οἰκίαν νέοι και γέροντες ἅπας ὁ λαός ὁμοῦ πανταχόθεν καί ἔκραζον πρός τόν Λώτ. Ποῦ εἶναι οἱ ἄνδρες οἱ εἰσελθόντες πρός σε την νύκτα; ἔκβαλε αὐτούς πρός ἡμᾶς, διά νά γνωρίσωμεν[67] αὐτούς**». *Γεν. ΙΘ' 4-5.* Μαζεύτηκαν -προσέξτε- νέοι, γέροι,όλος ο λαός, από κάθε γωνιά της πόλεως (πανταχόθεν). Έτρεξαν όλοι (άπας ο λαός ομού) δεν έλειπε λοιπόν κανείς όλη η πόλη ήταν εκεί. ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ; Οι άνθρωποι αυτοί, που ακόμα κλαίνε τους νεκρούς τους, με λεηλατημένο ολάκερο το βιος τους, οι περισσότεροι λαβωμένοι απ' τη βαριά ήττα που υπέστησαν απ' το χέρι του ανελέητου εισβολέα Χοδολλογόμορ.... να έχουν χρόνο και διάθεση για περιθωριακούς πόθους; Και μάλιστα σύσσωμος, ολόκληρος ο πληθυσμός, χωρίς να καταφέρουν να αντισταθούν στο τρελό αυτό κάλεσμα της "αδικίας" έστω δέκα (10) μόνο άτομα που με την απουσία τους απ' την "αδικη" αυτή σύναξη θα έσωζαν κατά την αβρααμική λογική την πόλη ολόκληρη απ' τον οριστικό αφανισμό της; ***Μα είναι ποτέ δυνατόν;*** Χήρες, ορφανά, τραυματίες, παιδιά που μόλις έχασαν τους προστάτες τους, γονείς που μόλις έχασαν στην μάχη τα παιδιά τους... Μια σακατεμένη πόλη απ' το βαρύ χέρι του πολέμου να μην έχει τίποτ' άλλο να σκεφτεί, παρά τους δύο άνδρες που μπήκαν στο σπίτι του Εβραίου Λωτ και μάλιστα νύχτα; Όπως γίνεται σαφές η περιγραφή είναι άκρως ατυχής και ασύνδετη με τα περιρρέοντα την υπόλοιπη αφήγηση στοιχεία. Και η προσπάθεια ενοχοποίησης μιας ολόκληρης πόλης, παραπάνω από άθλια!

Όπως λοιπόν καταλαβαίνουμε θα ήταν πολύ προτιμότερο να κατηγορηθούν και να καούν έτσι απλά ως κακοί, παρά να επιχειρηθεί η

---

[67] Το βιβλικό κείμενο σαφώς εννοεί εδώ τη σεξουαλική "γνωριμία".

τόσο τραβηγμένη ενοχοποίησή τους. Η αφήγηση αυτή γέρνει υπερβολικά από μόνη της έτοιμη να καταποντιστεί απ' το βάρος των αυθαίρετων υπερβολών. Είναι κυριολοκτικά εξόφθαλμη η απόπειρα οικτρής ενοχοποίησης του πληθυσμού της πόλεως προκειμένου να αποκτήσει ο θεός του Αβραάμ την απαραίτητη Ιερή αγανάκτηση πριν τους κάψει!

Ας είναι. Αυτή η πόλη κρίθηκε οριστικά απ' το περιστατικό αυτό. Τα Σόδομα καίγονται γιατί στον επιτόπιο έλεγχο του θεού αποδεικνύεται πόσο ένοχα είναι. Διότι ο θεός ο ίδιος είπε, πριν ακόμα επισκεφθεί τα Σόδομα «**θέλω λοιπόν καταβῆ καί θέλω ἰδεῖ ἄν ἔπραξαν ολοκλήρως κατά την κραυγήν την ἐρχομένην πρό ἐμέ και θέλω γνωρίσει ἄν οὐχί**». *Γεν. ΙΗ' 21.* Έτσι λοιπόν τώρα ήρθε είδε (μια και δεν ήταν απόλυτα σίγουρος) και με το δίκιο του τώρα αγανακτισμένος πια θα τους κάψει!

Αυτά για τα Σόδομα. Οι υπόλοιπες όμως πόλεις γιατί κατακαίονται; Τίποτε παρόμοιο δεν μας περιγράφεται για τα Γόμορρα και τις δύο επί πλέον πόλεις που καίγονται μαζί τους. Δεν ήταν αυτές άξιες επιτόπιας έρευνας;

Αλήθεια όμως τι μπορεί να συνέβη έξω απ' το σπίτι του Λωτ όπου οι κάτοικοι της χαροκαμένης πόλης μαζεύτηκαν και με απειλητικό τρόπο ζητούν να δουν τους δύο επισκέπτες; Το περιστατικό μόνο υπό το φως όλων των στοιχείων της πρόσφατα χτυπημένης απ' τον πόλεμο πόλης μπορεί να ερμηνευθεί.

Οι κάτοικοι των Σοδόμων είναι τσακισμένοι απ' την πρόσφατη ήττα τους απ' τα στρατεύματα του Χοδολλογόμορ και την ανελέητη λαφυραγώγησή τους. *Γεν. ΙΔ' 10,11.* Μια πρώην πλούσια πόλη που έχασε μια σοβαρή αναμέτρηση με εκατοντάδες θύματα ανάμεσα στον άρρενα κυρίως πληθυσμό, αδυνατεί να περιφρουρήσει τα εναπομείναντα εφόδιά της απ' τους πάσης φύσεως αδίστακτους νυχτεινούς πλιατσικολόγους. Προσπαθεί να αμυνθεί ρωτώντας και ελέγχοντας ανήσυχα όλους τους ξένους που μπαίνουν στην πόλη τους. Έτσι συμπεραίνουμε ότι έχει τους δικούς του λόγους ο Λωτ καθώς περιμένει υπομονετικά τους δύο "αγγέλους", έξω απ' την πύλη της πόλεως, ώστε να εξασφαλιστεί η είσοδός τους στην πόλη. Μήπως λοιπόν αυτός ο σημαντικός για την ασφάλεια της πόλης έλεγχος είναι τελικώς ο λόγος που έξω απ' το σπίτι του Λωτ, όπου κατέληξαν οι δύο ξένοι ακούγονται φωνές απαιτήσεων «**πού είναι οἱ ἄνδρες οἱ εἰσελθόντες πρός σέ τήν νύκτα**;» Το ερώτημα δεν είναι καθόλου περίεργο και απευθύνεται σ' έναν ξένο και πάροικο της πόλεώς τους. Μεσ' στην αναρχία της ήττας, έχουν κάθε λόγο να υποπτεύονται τους ξένους, που έρχονται απ'τα πέριξ και θεωρούν τις χτυπημένες απ' τον πόλεμο πλούσιες αυτές πόλεις, ιδανικό τόπο για νυχτερινό πλιάτσικο.

Οι ομόφυλοι του Λωτ φαίνεται ότι πρωτοστάτησαν στη νυχτερινή αυτή δράση. Ο Σοφονίας φαίνεται να γνώριζε κάτι σχετικό καθώς ολοφάνερα ομολογεί λέγοντας: «**θέλει εἶσθε ὥς** (όπως) **τά Σόδομα καί... τά Γόμορρα... τό ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ μου θέλει λαφυραγωγήσει αὐτούς καί τό ὑπόλοιπον τοῦ ἔθνους μου θέλει κατακληρονομήσει αὐτούς**». ***Σοφ. Β΄ 9.*** Καμιά γνωστή σε μας βιβλική αφήγηση δεν αναφέρει ότι τα Σόδομα λαφυραγωγήθηκαν ποτέ απ' τους Εβραίους. Αρα ο Σοφονίας σίγουρα ήξερε κάτι που δεν έφτασε ποτέ έως εμάς.

Αντί λοιπόν να βλέπουμε σεξουαλικά αλλοπαρμένους άνδρες πρέπει να δούμε μια ομάδα ανθρώπων που διαμαρτύρονται έντονα για την ύποπτη φιλοξενία που παρέχει σε ομόφυλούς του ο Λωτ. Μια και κατά την ομολογία του Σοφονία οι Εβραίοι ρήμαξαν τα Σόδομα στην λαφυραγώγηση ή άλλως πλιάτσικο.

Ο μηχανισμός της σπίλωσης όμως, άφησε το παροιμιώδες παράπτωμα του Σοδομισμού εκεί που υπήρχε απλά η αγωνία της επιβίωσης και η έγνοια να διαφυλάξουν απ' τον "παράδεισό" τους ότι είχε απομείνει. Σαν κάτι να έσπρωχνε αλήθεια το μικρό εκείνο όχλο, που είχε μαζευτεί έξω απ' το σπίτι του ύποπτου αυτού ξένου και του έλεγε μέσα του, ότι πολύ μεγαλύτερο κακό κι απ' τα στρατεύματα του Χοδολλογόμορ μπορεί να τους βρει αν δεν προσέξουν τις κινήσεις αυτού του συγκεκριμένου Εβραίου. Και το ένστικτό τους δεν είχε καθόλου άδικο! Η σκηνή των εξοργισμένων πολιτών που κατά την αφήγηση επιχειρούν να σπάσουν την πόρτα, για να συνευρεθεί δήθεν σεξουαλικά (μια ολόκληρη πόλη με δύο άγνωστους) είναι από κάθε άποψη εκνευριστικά τραβηγμένη. Και ρωτάμε πως αυτοί οι άνθρωποι διατηρούσαν το εμπόριο των περίφημων κρασιών τους, αφού τρέχουν να ξεκάνουν σεξουαλικά τους πρώτους αγνώστους που την επισκέφθηκαν; Οι εξοργισμένοι πολίτες απειλούν το σπίτι του Λωτ διότι προφανώς είναι πλέον πεπεισμένοι ότι το σπίτι αυτό είναι άντρο συνομωτών που απειλεί την ακεραιότητα της πόλης τους. Αλλά οι φιλοξενούμενοι του Λωτ δεν είναι τυχαίοι άνθρωποι είναι άνδρες πολυτάλαντοι εκπαιδευμένοι στη Χαλδαϊκή τέχνη και εξοπλισμένοι ανάλογα. Αφού τραβούν τον Λωτ μέσα στο σπίτι τα επιδέξια δάχτυλά τους δουλεύουν ταχύτατα και η ανάλογη σκόνη[68] βγαίνει απ' την κρύπτη του ζωστήρα τους και μ' ένα τίναγμα των χεριών τους χτυπούν τους εξοργισμένους μπροστάρηδες με... αορασίας «'**Εκτείναντες δέ οἱ ἄνδρες τάς χεῖρας αὐτῶν... τούς ἀνθρώπους τούς ὄντας εἰς τήν θύραν τῆς οἰκίας ἐκτύπησαν μέ ἀορασίαν**». ***Γεν. ΙΘ' 10.*** Το τσούξιμο στα μάτια με τις επώδυνες συνέπειες που η χαλδαϊκή σκόνη προκάλεσε

---

[68] Θυμηθείται το σημείο αυτό όταν θα δούμε ποια είναι πιθανότατα η "σκόνη" αυτή.

φέρνει τον αναμενόμενο πανικό και αναβάλλουν σαστιμένοι την οργή τους για την επαύριο. Την επαύριο όμως είναι ήδη πολύ άργά. Αυτή η νύχτα θα είναι και η τελευταία για τις τέσσερις απ' τις πέντε πολύπαθες πόλεις στις όχθες του Ιορδάνη.

Είδαμε λοιπόν ότι ο θεός εξετάζει προσεκτικά την μία πόλη. Καίει όμως δύο και κοντά σ' αυτές του ξεφεύγει και καίγονται ακόμα δύο! Την πληροφορία μας τη δίνει το Δευτερονόμιο ΚΘ' κεφάλαιο και 23 εδάφιο: **«κατά τήν καταστροφή των Σοδόμων καί τῶν Γομόρρων τῆς Αδαμά καί Σεβωείμ τούς όποίους κατέστρεψεν ο Κύριος ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ καί ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ»**.. Σόδομα-Γόμορρα-Αδαμα και Σεβωείμ καίγονται. Τα Σόδομα και τα Γόμορρα είναι οι δύο πόλεις που κατηγορούνται. Μόνο η μία ελέγχεται, αλλά καίγονται τέσσερις! Γιατί; Το Δευτερονόμιο σημειώνει λίγο παρακάτω με νόημα την απάντηση της βίβλου σε παρόμοια ερωτήματα: **«Τά κρυπτά ἀνήκουσιν εἰς τόν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν τά δέ ἀποκεκαλυμμένα εἰς ἡμᾶς καί εἰς τά τέκνα ἡμῶν διαπαντός διά να ἐκτελῶμεν πάντας τούς λόγους του νόμου τούτου»**. *Δευτ. ΚΘ' 29.* Καταλάβατε; αν δεν το καταλαβάτε ξαναδιαβάστετο! Ξανά και ξανά... δεν πειράζει επιμένετε. Εχετε μπροστά σας την πεμπτουσία της θρησκευτικής σκέψης! Η Μετάφραση των εβδομήκοντα ("Ο'") το αποδίδει πιο στιφά: **«Τά κρυπτά Κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν, τά δέ φανερά ἡμῖν καί τοῖς τέκνοις ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα»**. Διαβάζοντάς το, δεν νοιώθετε κάποιος να σας κλέβει στη μοιρασιά μπροστά στα μάτια σας; Εγώ τουλάχιστον μπορώ να κοιτώ την παραπάνω δήλωση μέχρι... μελαγχολίας!

Ποιά είναι τα κρυπτά όμως εδώ που πρέπει εμείς να αγνοούμε και να περιοριζόμαστε και μάλιστα "**διαπαντός**" στην επιφάνεια των πραγμάτων και μόνο στά φανερά; Μήπως τα "κρυπτά" εδώ εκτός των άλλων είναι ότι ο τρίτος άνδρας-άγγελος είναι ο απαραίτητος εμπρηστής των υπολοίπων πόλεων; Ή μήπως ο Λωτ νομίζετε ότι εντελώς αθώα, παρεπιδημεί βοσκός ων μέσα στην πόλη; Ποιός θα μας πει τι δουλειά έχει αλήθεια ο ισόβιος αυτός σκηνίτης, ο κατ' επάγγελμα βοσκός και κτηνοτρόφος, που **«μετεσκήνωσεν... καί ἔστησε τάς σκηνάς αὐτοῦ ἕως Σοδόμων»** *(Γεν. ΙΓ' 12.)* να κατοικεί τώρα μέσα απ' τα τείχη πόλεως, σε σπίτι(;) εντός των τοιχών; Γιατί παράτησε **«τάς σκηνάς αὐτοῦ»**;

Στην πρόοδο αυτής της έρευνας θα διαπιστώσουμε μετά βεβαιότητος ότι στις βιβλικές περιγραφές όπου έρχεται και χτυπά η καταστροφή στο κέντρο της πάντα -σαν κουκούτσι- υπάρχει ένας Εβραίος, που απ' την προωθημένη αυτή θέση είναι δυνατόν να επιβάλλει καίρια τις πληγές του θεού του.Κορυφαίο επ' αυτού παράδειγμα είναι άλλωστε

η Σάρρα και στη συνέχεια θα δούμε ακόμη πολύ περισσότερα. Να λοιπόν κι ο Λωτ παράτησε τις ποιμενικές του σκηνές και έζησε μέσα στην πόλη. Άγνωστο για ποιο χρονικό διάστημα, η πόλη αυτή πρέπει να ήταν το επόμενο μεγάλο κόλπο του "μεγάλου» θείου του Αβραάμ. Ο πλούτος αυτής της πόλεως θα έπεφτε στα χέρια τους σαν ώριμο φρούτο! Ποτέ όμως δεν θα μάθουμε ποιο ευφιέστατο σχέδιο θεϊκής ομηρίας είχε έτοιμο ο πανούργος προφήτης. Γιατί ο Χολλοδογόμορ ανακόπτει αναπάντεχα τα δικά τους σχέδια νικώντας αιφνιδιαστικά και σηκώνοντας τον πλούτο και των πέντε πόλεων, μπλέκοντας και τον Προφήτη μας στις πολεμικές τους διενέξεις με την απελευθέρωση του Λωτ. Πράγμα που αναγκάζει τον προφήτη μας να περιοριστεί σε μάστιγα νυχτερινού πλιάτσικου. Ωσπου το τελικό σχέδιο αφανισμού των πόλεων τον απαλλάσσει από όλα τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν γύρω απ' τις πάλαι ποτέ παραδεισένιες αυτές πόλεις.

Ας επιστρέψουμε όμως στην αφήγηση και στην περιορισμένη αορασία που χτύπησε τους Σοδομίτες. Το γεγονός ότι μόνο **«τούς ὄντας εἰς τήν θύραν»** πατάσσει με αορασία επιβεβαιώνει τους συλλογισμούς μας, για τη χρήση χαλδαϊκών όπλων. Διαφορετικά θα κινδυνέψουμε να δεχθούμε ότι ο θεός σπλαχνίστηκε τους υπόλοιπους και δεν τους τύφλωσε, για να τους κάψει με πυρ και θείον υγιέστατους λίγες ώρες αργότερα!

Με τα μάτια λοιπόν ερεθισμένα και προσωρινά ανίκανος και τρομαγμένος ο λιγοστός όχλος έξω απ' το σπίτι του Λωτ διαλύεται.

Οι συζητήσεις που ακολουθούν μέσα στο σπίτι του Λωτ, την παράξενη αυτή νύχτα τραβούν την προσοχή μας, γιατί είναι γεμάτες νόημα. Οι άνδρες-άγγελοι ρωτούν το Λώτ (λες και δεν θα 'πρεπε να ξέρουν). **«ἔχεις ἐδῶ ἄλλα τινά; γαμβρόν ἤ υἱούς ἤ θυγατέρες ἤ ὅντινα ἄλλον ἔχεις ἐν τῇ πόλει, ἐξάγαγε αὐτούς ἐκ τοῦ τόπου διότι ἡμεῖς καταστρέφομεν** ("Ο'" **εκτρισμαί) τόν τόπον τοῦτον»**. *Γεν. ΙΘ' 12.* Μα για σταθείτε. Τώρα δα δεν μας είπε εμφατικότατα το θείο κείμενο, χωρίς κανένας να μπορεί να το πει καλύτερα,ότι **«περιεκύκλωσαν την οἰκίαν νέοι και γέροντες(;) ἅπας ὁ λαός ὁμοῦ ΠΑΝΤΑΧΟΘΕΝ»**; Δε σημαίνει αυτό ότι η πόλη ολόκληρη χωρίστηκε σε δύο συγκεκριμένες ομάδες. Στους καλούς μέσα στο σπίτι και στους κακούς έξω απ' αυτό; Πως λοιπόν ξαφνικά δίνεται το δικαίωμα στους γαμπρούς του Λωτ να διασωθούν; Μήπως λοιπόν αυτό ξεκάθαρα σημαίνει ότι τόσο οι γαμβροί όσο και το μεγαλύτερο πλήθος της πόλεως δεν ήταν έξω απ' το σπίτι του του Λωτ ποθοπλάνταχτοι για σεξουαλικές κακίες; Μήπως αυτό σημαίνει ότι τόσο οι γαμβροί του Λωτ όσο και πλήθος άλλου κόσμου δεν πήραν χαμπάρι απ' το μικρό περιστατικό διαμαρτυρίας έξω

απ' το σπίτι του Λωτ; Σαφώς και είναι έτσι, αλλιώς δε θα βλέπαμε το Λωτ να βγαίνει με κίνδυνο της ζωή του νυχτιάτικα να τους ειδοποιήσει και να εισπράττει ειρωνικά χαμόγελα κι απ' τους δυο Σοδομίτες γαμβρούς του: **«ἐξῆλθε ὁ Λώτ καί ἐλάλησε πρός τους γαμβρούς αὐτοῦ τούς μέλλοντας να λάβωσι τάς θυγατέρας αὐτοῦ, και εἶπε, σηκώθητε ἐξέλθετε ἐκ τοῦ τόπου διότι καταστρέφει ὁ Κύριος τήν πόλιν, Αλλ' εφάνη εἰς τούς γαμβρούς αὐτοῦ ως ἀστεϊζόμενος»** *Γεν. ΙΘ' 14.*

Ο Λωτ κάνει εδώ ένα πολύ σημαντικό λάθος. Εμπιστεύεται το θεϊκό σχέδιο σε ξένους έστω και αρραβωνιαστικούς. Αυτό θα του στοιχίσει πολύ ακριβά όπως θα δούμε. Αλλά και η βιβλική αφήγηση διαπράττει μέγα ατόπημα, συμπεριλαμβάνοντας στις εξιστορήσεις της την έξοδο του Λωτ προς αναζήτηση των γαμβρών του. Τη νύχτα ακριβώς που όλη η πόλη «**πανταχόθεν, ἅπας ὁ λαός ὁμοῦ, νέοι και γέροι**», είχαν με τη στάση τους ήδη κριθεί, η βίβλος με πολύ αφέλεια ομολογεί ότι οι γαμβροί του Λωτ δεν πήραν είδηση! Και ρωτώ ξανά: Ηταν ή δεν ήταν όλοι έξω απ' το σπίτι του Λωτ; Αν δεν ήταν παρόντες, όπως αφήνει να εννοηθεί η ιδιαίτερή τους ειδοποίηση, τότε γιατί η βίβλος ισχυρίζεται τόσο εμφαντικά, ότι σύμπασα η πόλη ήταν έξω απ' το σπίτι του Λωτ αδικοπραγούντες αισχρά, από μικρού έως μεγάλου;

Γιατί λοιπόν αυτές οι κραυγαλέες αντιφάσεις περνούν απαρατήρητες; Γιατί πρέπει να δίνουμε αυτή την ελαφρόμυαλη ασυλία σ' όλες τις ταπεινωτικές για τη νοημοσύνη μας αντιφάσεις της βίβλου; Ποιος μας υποχρεώνει με την ευπιστία μας να διευκολύνουμε το ατιμωτικό έργο σπίλωσης των Χαναναίων; Γιατί δεχόμαστε με τόση μακαριότητα, να κυλά ακριβώς κάτω από τη μύτη μας, η δύσοσμη αυτή θεολογική σκευωρία που επιχειρούν τόσο αντιφατικά οι δόλιοι βιβλικοί ισχυρισμοί; Δεν είναι φανερό ότι, αν τόσο εύκολα και ανεξέλεγκτα υιοθετούμε την κατασπίλωση ενός λαού, αύριο το ίδιο εύκολα θα έρθε και η σειρά μας, από τους ίδιους αυτούς εφευρέτες της ιστορικής παραχάραξης; Αν ό,τι σεβόμαστε δεν το ελέγχουμε, δεν είναι φυσιολογικό να μας ελέγχουν τελικά "αυτοί" που τόσο ανεξέλεγκτα σεβόμαστε;

Χωρίς αμφιβολία **η έλλειψη ελέγχου, είναι μια κορυφαία πράξη υποταγής**.

Στην παραπάνω περίπτωση, απλά το εβραϊκό αυτό "ιερό" σύγγραμμα τα θέλει όλα δικά του. Απ' τη μια να δείξει ότι δεν υπήρχαν ούτε 10 δίκαιοι και απ'την άλλη να επισημάνει το θανάσιμο σφάλμα του Λωτ, ώστε η πατριαρχική ιστορία να μη ξανακάνει ποτέ το λάθος να ειδοποιήσει ή να αναμίξει αλλοφύλλους στα όποια σχέδιά διάσωσης.

Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι το μεγαλύτερο μέρος της πόλεως κοιμάται ως συνήθως, αγνοώντας ολότελα ότι δύο-τρεις άνδρες με αγγελικό πρόσωπο οπλισμένοι με την "οργή" του Αβρααμικού θεού, θα

"εκτρίψουν"[69] ("Ο΄") την πόλη εξυπηρετώντας, τα "ευλογημένα επεκτατικά σχέδια του προφήτη και θα παραδώσουν στις φλόγες την "αμαρτωλή" πόλη τους. Σπιλώνοντας ταυτόχρονα ανεπανόρθωτα την υπόληψη και τ' όνομά τους δια παντός!

Οι ετοιμασίες όμως αργούν να προχωρήσουν και οι "άγγελοι" βγάζουν κυριολεκτικά σηκωτούς το Λωτ με την οικογένειά του έξω απ' την πόλη. Η "οικοσκευή" φαίνεται αργούσε, αλλά οι άνδρες βιάζονται να εκμεταλλευτούν τη νύχτα.

Η συζήτηση εκεί έξω έχει πολύ ενδιαφέρον, εκτός απ' το πολύ μυθολογικό "μη κοιτάξεις πίσω σου", η υπόλοιπη συζήτηση είναι πολύ προσγειωμένη. Ο "θεός" λέει στο Λωτ να τραβήξει για τα βουνά κατ' ευθείαν για να σωθεί «**διασώθητι εἰς τό ὄρος**». Ο Λωτ όμως έχει τις αντιρρήσεις του και ζητά άκουσον-άκουσον να σωθεί η μικρούλα πόλη- απ' τις πέντε η τελευταία- για νά 'χει κι αυτός κάπου να πάει να σωθεί πολιτισμένα! «**καί εἶπεν ὁ Λωτ πρός αὐτούς** (τους αγγέλους). **Μή παρακαλῶ Κύριε... Ἰδού ἡ πόλις αὕτη** (η Σηγώρ) **εἶναι πλησίον ὥστε νά καταφύγω ἐκεῖ καί εἶναι μικρά, ἐκεῖ παρακαλῶ να διασωθῶ**» και περιέργως επαναλαμβάνει: «**δεν είναι μικρά;**» Μικρούλα δεν είναι; Τι την θες, άστην αυτήν να μας κάνει παρέα στη σωτηρία μας, που να τρέχω με τρεις γυναίκες στα όρη στα βουνά!

Περιέργως το αίτημα εισακούεται «**καί εἶπεν πρός αὐτόν ὁ Κύριος** (οι άνδρες-άγγελοι) **ἰδού ἐπήκουσά σου** (Ο΄**ἐθαύμασά σου**) **καί εἰς τό πρᾶγμα τοῦτο, νά μήν καταστρέψω τήν πόλιν περί τῆς ὁποίας ἐλάλησας** (αλλά) **τάχυνον, διασώθητι ἐκεῖ διότι δέν θέλω δυνηθῆ νά κάμω οὐδέν ἑωσοῦ φθάσης ἐκεῖ**». Όλα αυτά γίνονται νύχτα και ο Λωτ φεύγει για την κοντινή Σηγώρ, σώζοντάς την απ' την προσχεδιασμένη καταστροφή. Και «**ὅτε ὁ Λωτ εἰσῆλθεν** (χωρίς καμία απώλεια) **εἰς τήν Σηγώρ... ἔβρεξεν ὁ Κύριος... θεῖον καί πῦρ... και κατέστρεψε τάς πόλεις**». *Γεν. ΙΘ' 23.*

Μήπως καταλάβατε γιατί γλίτωσε η πέμπτη πόλη τη φωτιά; Είχε αρκετούς δικαίους ή μήπως για να μη ταλαιπωρηθεί ο ανεψιός του μεγάλου προφήτη; Ή μήπως επειδή ήταν μικρούλα και χαριτωμένη; Γιατί λοιπόν ενώ έχουν κατηγορηθεί μόνο δύο (Σόδομα-Γόμορρα) καίγονται τελικά τέσσερις πόλεις;

Ξέφυγε κάτι παραπάνω απ' την οργή του θεού κι έκαψε δύο πόλεις επί πλέον; Τι νόημα έχουν οι συζητήσεις περί 10 δικαίων και για επιτόπια θεϊκή έρευνα όταν τίποτε απ' όλα αυτά δε βλέπουμε να

[69] ***εκτρίβω:*** *παράγω πυρ δια ισχυράς τριβής!*
Lider Scott: τρίβω ισχυρώς, και δια της ισχυράς τριβής παράγω πυρ.

εφαρμόζεται πια; Μια πόλη σώζεται για άσχετους λόγους απ' τη σαφώς προσχεδιασμένη καταστροφή της και τρεις καίγονται χωρίς να τις κατηγορήσει ή να τις εξετάσει κανείς. Μα ήταν όλοι τους ίδιοι-θα πει κάποιος- κι ο θεός δεν μπήκε στον κόπο να τις εξετάσει, μια και είναι παντογνώστης! Ναι, μα αφού είναι παντογνώστης γιατί εξετάζει τόσο προσεκτικά τα Σόδομα; Και εκείνη η μικρούλα η Σηγώρ, γιατί διεσώθη; Έτσι απλά επειδή ήταν μικρούλα; Μήπως αυτό σημαίνει ότι ο θεός της εποχής εκείνης μπόρεσε να ανεχτεί την αδικία αλλά μόνο σε μικρούλες πόλεις; Καλό κι αυτό. Στ' αλήθεια δεν φαίνεται άλλος λόγος για τη σωτηρία της εκτός απ' τό ότι ο Λωτ το ζητάει και μάλιστα ευγενικά, είπε "**παρακαλῶ**". Αν όμως τα παρακάλια του Λωτ σώζουν μια άδικη καταδικασμένη πόλη γιατί στήθηκε όλη εκείνη η συζήτηση περί δέκα δικαίων ως ο μόνος όρος και όριο σωτηρίας μιας πόλης; Μα για να φανεί ότι οι Αβραάμ όχι μόνο δεν εμπλέκεται στη μεγάλη αυτή συμφορά με την οποία ο δικός του θεός χτυπά τις πόλεις, αλλά απεναντίας κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να βρει τρόπο να τις σώσει! Μόνο που δυστυχώς... δεν τα κατάφερε! Ούτε μπορούμε να τον κατηγορήσουμε που δε ζήτησε έτσι στα ίσια και ευγενικά -λέγοντάς παρακαλώ όπως ο Λωτ- ώστε να εξαιρεθεί ακόμη μια πόλη για να σώσουμε τελικά δυο. Που να ξέρει ο προφήτης ότι αυτό θα συμβεί τελικά με τη Σηγώρ και μάλιστα εκτός σχεδίου και την τελευταία στιγμή. Και ίσως χάρηκε μάλιστα πάρα πολύ όταν ο Λωτ αλλάζοντας με τα παρακάλια του τα αρχικά σχέδια βρίσκεται ανεπανόρθωτα μπλεγμένος.

Απ' την άλλη μεριά πάλι... μήπως ξέρετε γιατί ένας θεός που έχει όλο το χρόνο του κόσμου στη διάθεσή του, βιάζεται να βάλει φωτιά σε μια πόλη πριν απ' το ξημέρωμα; Γιατί η φωτιά... φαίνεται καλύτερα τη νύχτα, θα πει κάποιος! Λάθος-λάθος-λάθος! Μάλλον γιατί ακόμα και οι "θεοί", νύχτα καίνε (εκτρίβουν) ευκολότερα μια πόλη!

Μήπως τώρα για πρώτη φορά μπορούμε επί τέλους να καταλάβουμε τη θεϊκή βιασύνη στις κρίσιμες αυτές ώρες όταν απευθυνόμενος στο Λωτ λέει: «**Τάχυνον διεσώθητι ἐκεῖ διότι δέν θέλω δυνηθῆ νά κάμω οὐδέν ἑωσοῦ φθάσης ἐκεῖ**» στη Σηγώρ; Γιατί τόση βιάση μεσ' τη νύχτα; τι έχει άραγε "**να κάνει**" ο θεός πριν κατεβάσει την θεϊκή του φωτιά από τον ουρανό; Να την ανακατέψει με θείο;

«Καί ἔβρεξε ὁ Κύριος ἐπί τά Σόδομα καί Γόμορρα θεῖον καί πῦρ... ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καί κατέστρεψε τάς πόλεις ταύτας καί πάντα τά περίχωρα (τα περίχωρα είναι δύο επί πλέον πόλεις) **καί πάντας τούς κατοίκους τῶν πόλεων καί τα φυτά τῆς γῆς... ὁ δέ Ἀβραάμ σηκωθείς ἐνωρίς το πρωί ἦλθεν εἰς τον τόπον... καί βλέψας ἐπί τά Σόδομα καί Γόμορρα καί ἐφ' ὅλην τήν γῆν τῆς περιχώρου εἶδεν καί ἰδού**

ἀνέβαινε καπνός ἀπό τῆς γῆς ὡς καπνός καμίνου οὕτω λοιπόν... ὁ θεός κατέστρεψε τάς πόλεις». *Γεν. ΙΘ' 24-29.*

Η αφήγηση λοιπόν δείχνει τον Αβραάμ να σηκώνεται πρωί για να παρακολουθήσει αμίλητος κι ανέκφραστος από κάποιο ύψωμα το θέαμα. Το ολοκαύτωμα της θεϊκής οργής που δεν ανέχεται σεξουαλικές κακίες και καίει τις πόλεις που δε βοηθούν τον «**πτωχόν και τόν ενδεή**».

Τώρα βέβαια οποιος πει ότι η καταστροφή αυτή εξυπηρετεί και τις θεϊκές ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΙΣ του τύπου «**εἰς σέ θέλω δώσει τήν γῆ ταῦτην**».... «**καί θέλω δώσει εἰς σέ... πᾶσαν τήν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον**» *Γεν. ΙΖ' 8.* Απαντούμε ότι, αυτό δεν είναι παρά εντελώς μία σύμπτωση!

Αλήθεια, τι να σκέφτεται άραγε ο Αβραάμ αγναντεύοντας απ' το ύψωμα τη φλογερή δύναμη του προσωπικού του θεού, του "Κυρίου" ή καλύτερα του "Κυρίου των δυνάμεων";

Έπεσε λοιπόν φωτιά απ' τον ουρανό και έκαμε στάχτη τέσσερις πόλεις οι δύο απ' αυτές Αδαμα και Σεβωείμ χάρηκαν που κάηκαν "αθόρυβα" και γλίτωσαν έτσι τουλάχιστον απ' το αιώνιο στίγμα της ντροπής που χιλιάδες χρόνια τώρα έμεινε πάνω στους αδικοχαμένους Σοδομο-Γομορρίτες.

Ο Αβραάμ που σηκώθηκε νωρίς για να απολαύσει το θέαμα, μας βοηθάει να καταλάβουμε τουλάχιστον δύο πράγματα: Πρώτον, ήξερε τον ακριβή χρόνο που η φωτιά θα... πέσει απ' τον ουρανό. Και δεύτερον, ότι η φωτιά το πρωί ήταν ήδη σε πλήρη εξέλιξη άρα το λαμπάδιασμα έγινε στο πολύ βαθύ χάραμα! Αλήθεια, πως το ήξερε ότι το συγκεκριμένο πρωινό, θα πρόσφερε ανεπανάληπτο θέαμα υψηλά από το λόφο; Μα... ο άνθρωπος ήταν... προφήτης!

Αν εσείς θέλετε αλήθεια να βάλετε φωτιά σε μια πόλη θα διαλέγατε άλλη ώρα; Δεν είναι περίεργο που ο θεός του Αβραάμ διαλέγει κι αυτός την κοινή ώρα των κοινών εμπρηστών;

Τί να σκέφτεται λοιπόν αυτός ο παράξενος άνθρωπος που έρχεται απ' τα βάθη της Χαλδαίας κάθως στέκει στο ύψωμα κι αγναντεύει την καυτή ανάσα του θεού του;

Συγκρατείστε την εικόνα!

Το πρωινό, ο προφήτης και το έργο του!

Καθώς η ομίχλη των στοχασμών του, που καιρό τώρα τύλιγε τις ανύποπτες αυτές πόλεις, αποτελειώνει τον καυτό όλεθρο των αποφάσεών του, ένας άλλος προφήτης μουρμουρίζει τα μόνο λόγια

που θα μπορούσαν να "ντύσουν» αυτή την εικόνα! «**Ἔστησα παγίδα εἰς σέ, μάλιστα, καί ἐπιάσθης... καί σύ δεν ἐγνώρισας... Ὁ Κύριος ἤνοιξε τήν ὁπλοθήκην αὐτοῦ καί ἐξήγαγεν τά ὅπλα τῆς ὀργῆς αὐτοῦ διότι τό ἔργον τοῦτο εἶχε ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐν τῇ γῇ τῶν Χαλδαίων... θέλω ἀνάψει πῦρ εἰς τάς πόλεις και θέλει καταφάγει πάντα τα πέριξ... καθώς κατέστρεψεν ὁ θεός τά Σόδομα καί τα Γόμορρα καί τά πλησιόχωρα αὐτῶν»**.[70] Σαφέστερος δεν θα μπορούσε να γίνει πράγματι κανείς!

Ο Λόγος εδώ του Ιερεμία αφορά τη Βαβυλώνα, που πιάστηκε κι αυτή στο πύρινο δόκανο του προφητικού πυρπολισμού αιώνες αργότερα, καθώς ευθέως το ομολογεί ο συνεχιστής τους **α**βρααμικού Ιερατίου Ιερεμίας. Μάλιστα βεβαιώνοντάς μας ότι η Βαβυλώνα κάηκε όχι γιατί "**έπεσε πυρ**" αλλά γιατί "**άναψε πυρ**" στις πόλεις "**καθώς** (όπως) **στά Σόδομα**"! Σαφέστερη ομολογία απ' αυτήν, πράγματι δεν περιμέναμε να βρούμε.

Κατά τ' άλλα έπεσε πυρ εξ ουρανού!

Τι θα πούμε όμως για τη δήθεν τρομακτική και εξωκόσμια αυτή καταστροφή που φαίνεται πράγματι να άφησε παράξενες εντυπώσεις; Γιατί η πυρκαγιά δεν αναχαιτίσθηκε απ' τους κατοίκους πριν κάψει ολοσχερώς τέσσερις ολάκερες πόλεις; Εντάξει δεν ήταν θεϊκή τρομερή όμως πρέπει να ήταν. Ποια εξήγηση υπάρχει γι' αυτό;

Θυμάστε την Κοιλάδα Σιδδίμ;

Είναι η κοιλάδα που η πεντάπολη των Σοδόμων έχασε τη μάχη, υπερασπιζόμενη την ανεξαρτησία της απέναντι στον ισχυρό Ελαμίτη βασιλέα Χολλοδογόμορ. Ε, λοιπόν γι' αυτήν την κοιλάδα η ασίγαστη παρατηρητικότητα του περιοδεύοντος ή "διοδεύοντος", Αβραάμ κατέγραψε κάτι πολύ ενδιαφέρον, που διαφεύγει απ' την προσοχή του απλού αναγνώστη. Στη Γένεση ΙΔ' 10 διαβάζουμε την ενδιαφέρουσα αυτή λεπτομέρεια που σίγουρα δεν στέκει καθόλου τυχαία, έτσι απλά μόνη και ξεκομμένη απ' την όλη διήγηση: «**Ἡ δέ κοιλάς Σιδδήμ ἦτο πλήρης φρεάτων ἀσφάλτου**». Μια ακόμα ενδιαφέρουσα παρατήρηση είναι γραμμένη στα εδάφια Γένεσις ΙΑ' 3: «**Ἡ δέ ἄσφαλτος ἐχρησίμευεν εἰς αὐτούς ἀντί πηλοῦ**» αναφερόμενη σε μία ίσως πανάρχαια συνήθεια, να χρησιμοποιούν οι ντόπιοι σα συνδετικό υλικό ανάμεσα στους πλίνθους κάποια ποσότητα πίσσας για μεγαλύτερη ίσως μόνωση απ' την υγρασία και καλύτερη στερέωση.

Ο Αντρέ Μπονάρ στο δεύτερο βιβλίο του στην 171 σελίδα προς μεγάλη μου έκπληξη επιβεβαιώνει με τα λεγόμενά του Ηρόδοτου τα

---

[70] *Ιερεμίας Ν' 24-25, 32,40.*

παραπάνω στοιχεία: "Ο Ηρόδοτος λέει πως στην εποχή που αυτός πέρασε απ' τη Βαβυλώνα το περιτείχισμά της είχε καταδαφιστεί απ' τον Δαρείο. Έμειναν όμως κάτι υπολείμματα. Ηθελε να μάθει πως ήταν καμωμένο. Του εξηγούν πως είχε χτιστεί με τούβλα και πως κάθε τριάντα στρώσεις είχε βάλει μέσα στο κατράμι (πίσσα) που χρησίμευε για συνδετικό, μια στρώση πλεκτά καλάμια, τα σημάδια απ' αυτά τα καλάμια τυπωμένα πάνω στην πίσσα είναι και σήμερα ακόμα ορατά στα ερείπια του τείχους». ***Ηρόδοτος Α 179.***

Αν τώρα τα νέα αυτά στοιχεία συνεκτιμηθούν μας δίνουν μια καλύτερη εικόνα για τη μορφολογία της περιοχής και τον αρχαίο αυτό τρόπο δόμησης με την εύφλεκτη άσφαλτο (πίσσα) σε ευρύτερη χρήση. Τότε μπορούμε πιο εύκολα να φανταστούμε τα "οπλα" που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον της άμοιρης πεντάπολης των Σοδόμων.

Έτσι η πυκνοδομημένη πόλη, με τις πολλές πλινθόκτιστες οικίες, τα άφθονα αποθηκευμένα εύφλεκτα υλικά, χόρτα, ζωοτροφές, άφθονες χορτοσκεπές ξύλινους οικιακούς εξοπλισμούς, σε συνδυασμό με πισσωμένους αχυρόπλινθους τοίχους, αρκούσαν για να κάνουν παρανάλωμα του πυρός τις πόλεις αυτές, αν η φωτιά ξεκινούσε σε λίγα, σωστά επιλεγμένα μέρη. Αν ταυτόχρονα κάποια φρεάτια ασφάλτου υπήρχαν καταμεσής της περιοχής τους -όπως στην κοντινή κοιλάδα Σιδδίμ- και κάποιος φρόντιζε να πιάσουν κι' αυτά φωτιά τότε καταλαβαίνουμε ότι η πυρκαγιά αυτή θα εξελισσόταν σε καταστροφή πολλών εβδομάδων αφού οι εκρήξεις αερίων και τα πετρελαϊκά αποθέματα που αντιπροσωπεύουν τέτοια φρεάτια επιφάνειας είναι θεωρητικά ανεξάντλητα. Ενώ ταυτόχρονα, εξηγούν την βαριά οικολογική καταστροφή που υπαινίσσονται άλλα βιβλικά εδάφια.

Ο Halley γνωστός υπέρμαχος των βιβλικών θέσεων, μας δίνει μια ακόμα πολύ ενδιαφέρουσα ερμηνεία για την καταστροφή... και την εξ αποστάσεως ενεργό συμμετοχή του Αβραάμ: **«Κάτω απ' το βουνό Ουσδόμ** (όπου ο Halley τοποθετεί τα Σόδομα) **υπάρχει ένα στρώμα άλατος πάχους 50 μέτρων πάνω από το στρώμα αυτό βρίσκεται ένα άλλο στρώμα αργιλασβέστου ανάμικτου με ελεύθερο θείο... Ο Θεός** (εμείς θα λέγαμε άνετα, ο Αβραάμ) **τον κατάλληλο χρόνο άναψε τα αέρια** (!). **Εγινε τότε μια μεγάλη έκρηξη. Το αλάτι και το θειάφι, καυτά και κόκκινα, εκτοξεύθηκαν προς τον ουρανό με αποτέλεσμα "να βρέξει" κυριολεκτικά "θεῖον καί πῦρ"».** ***Halley σελ. 112-113.*** Ήταν σαφώς όλα πιθανά και μέσα στις δυνατότητες του παρατηρητικότατου αυτού υπονομευτή "περάτη", να διαλέξει τα μέσα και τους τρόπους που ο "θεός" του θα ρήμαζε τα Σόδομα. Το πολύ-πολύ τινάζοντας τον παρακείμενο λόφο θείου στον αέρα πάνω απ' την πόλη, να έχανε έναν

αφελή δούλο, που έλαβε τη θεϊκή εντολή να θυσιάσει στον "Κύριο" εκείνο το πρωί πλάι στις... εύφλεκτες εξόδους αερίων!

Ο "πιστός", είναι τόσο ιδιόμορφα αφελής, που ενώ εύκολα δέχεται το "θεό" να ανατινάζει έναν ολόκληρο λόφο θειάφι πάνω στους "ασεβείς" Σοδομίτες... δεν του περνά καθόλου απ' το μυαλό πως και ο "ευσεβής" προφήτης του... θα ήταν εξίσου πρόθυμος να κάνει το ίδιο!

Αλλά για να μη φανούμε κι εμείς με τη σειρά μας υπερβολικοί, πρέπει να συγκρατήσουμε την περιγραφή της καταστροφής στις πραγματικές της διαστάσεις. Διότι ενώ ήταν πράγματι μια καταστροφική πυρκαγιά που κατέστρεψε τέσσερις απ' τις πέντε πόλεις, απέχει όμως πολύ απ' το να ήταν πυρ εξ ουρανού, που τιμώρησε μέχρι ενός τους "αμαρτωλούς" Σοδομίτες. Η εβραιο-βιβλική αυτή αφήγηση, μέσα στο κυνήγι των εντυπωσιασμών που ασυγκράτητα επιδίδεται, δεν τόχει σε τίποτε απ'τη μια να ισχυρίζεται: «**καί κατέστρεψεν ο θεός τας πόλεις ταύτας και πάντα τα περίχωρα και πάντας τους κατοίκους των πόλεων και τα φυτά της γης**» Κι απ' την άλλη αιώνες μετά στην εποχή του Σολωμόντα, να παραδέχεται απλά «**Ἦταν δέ ἔτι ἐν τῇ γῇ Σοδομίται**»[71]

Η υπερβολή είναι πάντοτε παρούσα στις βιβλικές ιστορίες, για να προωθεί την εντύπωση της δήθεν θεϊκής δράσης.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι ο λαός της πεντάπολης υπέστη τις απώλειες της μεγάλης αυτής πυρκαγιάς, απ' την οποία όμως βαθμιαία επανήλθε και ξαναέχτισε τα σπίτια του (που τα ξαναγκρεμίζουν οι εκλεκτοί απόγονοι του Αβραάμ καθώς φαίνεται στο Β' Βασ. ΚΓ' 7.)

"Τρεις θεοί μια μέρα"

Αντιγράφω απ' την ελληνική μυθολογία του Descharme την ιστορία του υπέργηρου Υριέα και το πως ο μύθος τον θέλει να γίνεται πατέρας στα στερνά, του όχι απλά απ' την ηλικιωμένη αγαπημένη του στείρα γυναίκα αλλά απ' την νεκρή ήδη γυναίκα του!

«Στη Βοιωτία... ο Υριεύς γιός του Ποσειδώνα και της Ατλαντίδας Αλκυόνης, είχε δεχτεί μεγαλόπρεπα μια μέρα στο παλάτι του της Τανάγρας τρεις μεγάλους θεούς: Το Δία, τον Ποσειδώνα και τον Ερμή. Σ' αντάλλαγμα αυτής της φιλοξενίας οι αθάνατοι υποσχέθηκαν να δώσουν ένα παιδί στα στερνά άκληρα γερατιά του Υριέα. Γονιμοποίησαν το δέρμα του βοδιού που τους είχε θυσιάσει και φιλέψει και διέτα-

---

[71] *Α' ΒΑΣ. ΙΔ' 24-ΙΕ' 12-ΚΒ' 46 και Β' ΒΑΣ. ΚΓ' 7.*

ξαν τον κύριο του σπιτιού (τον Υριέα) να το χώσει μέσα στη γη και να μη το βγάλει παρά ύστερα από εννιά μήνες. Υστερα από εννιά μήνες, γεννήθηκε ο Ωρίων».[72] Ο Greivs προσθέτει τη λεπτομέρεια του μύθου, ότι το γονιμοποιημένο δέρμα απ' τους τρεις θεούς θάφτηκε στον τάφο της νεκρής γυναίκας του και ο Κακριδής αναφέρει ότι ο Υριέας δεν ήθελε στα νιάτα του παιδιά, όταν μετάνοιωσε γι αυτό, ήταν ήδη γέρος αλλά οι θεοί τον σπλαχνίσθηκαν και ξεπέρασαν με το παραπάνω μυθικό τρόπο τα στείρα γηρατιά του ακόμα και με την πεθαμένη γυναίκα του!

Μήπως οι παραπάνω λεπτομέρειες του μύθου, έστω και στα μηδαμινά του αποσπάσματα που έφτασαν σε μας, σας θυμίζουν την επίσκεψη τριών αγγέλων στον Αβραάμ και την κατηγορηματική διαβεβαίωση μετά το πλούσιο γεύμα, ότι η Σάρρα στείρα και υπέργηρη θα συλλάβει τον πολύτιμο διάδοχό τους Ισαάκ;

Ο θάνατος του Κραγαλέα!

Τρεις θεοί παρουσιάστηκαν στον γέρο Κραγαλέα, ο Απόλλωνας, η Αρτεμις και ο Ηρακλής και ζητούσαν, αυτός ο απλοϊκός βοσκός να κρίνει σε ποιον απ' τους τρεις θα ανήκει η Αμβρακία, η πόλη της Ηπείρου. Μίλησαν και οι τρεις θεοί με τη σειρά... ο Κραγαλέας δεν δίστασε να αποφασίσει, ότι η πόλη ανήκε δικαιωματικά στον Ηρακλή. Ο Απόλλωνας τότε θυμωμένος άγγιξε με το χέρι του τον άτυχο βοσκό και τον απολίθωσε εκεί που στεκόταν. Ωστόσο η πόλη ανήκε έκτοτε στον Ηρακλή. [73]

Κέα-Ήλιδα και Αρκαδία.

Στους μύθους της Αρκαδίας έχουμε την αφορμή του κατακλυσμού του Δευκαλίωνα και ολόκληρη η Αρκαδία καταστρέφεται απ' τους κεραυνούς του Δία.

Αλλη περίπτωση καταστροφής άσωτης πόλης είναι όταν ο Δίας επισκέφθηκε τους ανθρώπους για να δοκιμάσει την πίστη τους. Έτσι πήγε στην Κέα τον καιρό που την κατοικούσαν οι Τελχίνες, ασεβείς και άγριοι άνθρωποι που δεν έδειξαν κανένα σεβασμό στο θεό εκτός απ' την κόρη του βασιλιά Δάμωνα, την Δεξιθέα, που την είπαν έτσι σαν

[72] *Descharme II 217.*
[73] *Ελλην. Μυθ. 3ος Τόμ. σελ. 349.*

δέχθηκε το Δία ευλαβικά. Γι' αυτό και ο Δίας όταν κατέστρεψε ολόκληρη την πόλη και τον πληθυσμό της Κέας, έσωσε μόνο τη Δεξιθέα.

Η Ήλιδα, η πόλη του Σαλμωνέα, που παρομοίαζε τον εαυτό του με τον Δία, είναι ακόμα μια πόλη που αφανίστηκε απ' το θυμό του θεού.

Ο Δίας την έκαψε ολόκληρη μαζί με τον προκλητικό Σαλμωνέα, που προσπαθούσε να αναπαραστήσει τις αστραπές και τις βρονές του Δία. Οι αληθινοί όμως κεραυνοί του Δία, αφάνισαν την πόλη μαζί με τον προκλητικό βασιλιά της...

Τρεις τουλάχιστον πόλεις έχουμε εδώ στον ελληνικό μύθο που καταστρέφονται με "πυρ εξ ουρανού". Καταστρέφονται βέβαια χωρίς τις περιττές λεπτομέρειες περί δικαίων και αδίκων, που προβληματίζουν θεολογικά ακόμα και τον πιο απροβλημάτιστο.

Η Κέα, η Ήλιδα και η Αρκαδία, κάηκαν από "θεϊκή οργή" Αυτή απλά ήταν η ερμηνεία των προγόνων μας, για το ξαφνικό χαμό ολόκληρων πολιτειών στο καταστρεπτικό παρανάλωμα φωτιάς από κεραυνούς ή άλλες αιτίες, που κατέστρεψαν ολοσχερώς τρεις ολόκληρες πόλεις.

Μη κοιτάξεις πίσω σου.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως το **«μή εγγίξης»**, **«μη φάγεις»**, **«μή ανοίξεις»**, **«μή γυρίσεις»** και τα συναφή, κάνουν το παιχνίδι με την ανθρώπινη αδυναμία ακόμα πιο ενδιαφέρον, είναι δε ένα στοιχείο πολύ αγαπητό σ' όλους τους μύθους της γης. Βέβαια, δε μας είναι καμμιά περίπτωση γνωστή που ένας παρόμοιος όρος δεν ετέθη, μόνο και μόνο για να παραβιαστεί. Θα έχουμε ελπίζω την ευκαιρία να δούμε πολλές ακόμα τέτοιες περιπτώσεις στη συνέχεια της έρευνάς μας.

Τίποτε βεβαίως δεν αποκλείει το ενδεχόμενο, η πληθώρα της συγκεκριμένης αυτής απαγορευτικής εντολής στο μύθο, να παραπέμπει απλά στην εποχή όπου οι αφέντες της γης οι "αθάνατοι" ("θεοί"), εκμεταλλεύοντο την απλή επί ποινή θανάτου απαγόρευση, για να διασφαλίσουν τα σημαντικά τους προνόμια, απ' τις ορέξεις των "θνητών", που φοβισμένοι ευπειθώς τους υπηρετούσαν.

Έτσι την εποχή, που ορεσίβιοι "θεοί" και τρωγλοδίτες "θνητοί" συνυπάρχουν όπως ακριβώς το θέλει ο ελληνικός μύθος[74]. Η εκμετάλλευση των "θνητών" εκ μέρους των "θεών", γινόταν πιθανότατα με την απλή θεϊκή διαβεβαίωση, ότι η συγκεκριμένη τροφή, πράξη, ή τοποθεσία, είναι γι'αυτούς δυστυχώς θανατηφόρα.

---

[74] *Ησίοδος-θεογωνία. Προμηθέας δεσμώτης.*

Τίποτε δεν αποκλείει μάλιστα, οι "θεοί" με πολύ προθυμία να βοηθούσαν και στην επαλήθευση της φοβερής αυτής θανατηφόρας απειλής, με όλα τα μέσα που ως ανώτεροι "θεοί", προφανώς διέθεταν. Μέχρις ότου βεβαίως, επιτέλους κάποιοι φιλάνθρωποι "θεοί" όπως Προμηθέας - Αθηνά - Δήμητρα κ.λπ βγάλουν έξω απ' τους "θεϊκούς κήπους" τα μυστικά της θεϊκής ολύμπιας καλοπέρασης και τα δώσουν στους δύσμοιρους τρωγλοδίτες "θνητούς".

Οι "θεοί" των Ελλήνων, πρέπει να είχαν τεράστια χρονικά περιθώρια ύπαρξης, ώστε να μεταμορφωθούν από απειλητικοί, αδιάλλακτοι εξουσιαστές, σε φιλάνθρωπους διαλλακτικούς και εκπολιτιστές.

Ναι, η μάχη με τους θεούς κερδίθηκε μόνο στην Ελλάδα. Ναι, μόνο οι θεοί των Ελλήνων κατέβασαν τελικά και μοιράστηκαν με τους ανθρώπους αληθινή σοφία απ'τον 'Ολυμπο. Όλοι οι άλλοι "θεοί", παρέμειναν βολεμένοι στα ουράνια ύψη τους και απειλούν ακόμα τους "θνητούς" με το πολύ βολικό: **«Μη φάγεις, μή ανοίξεις, μη γυρίσεις, μη εγγίξεις»**. Το μη κυτάξεις πίσω σου είναι πολύ βολικό, για να μη βγαίνουν ψεύτες οι "θεοί".

Απολαύστε τώρα το μύθο του Ορφέα και της Ευρυδίκης που ταιριάζει σε πολλά απ' τα προαναφερθέντα και θα μας ξεκουράσει λίγο κι απ' τη συνεχή ένταση των επιχειρημάτων.

Ορφέας και Ευρυδίκη

Ο Ορφέας, ο ασύγκριτος αυτός τραγουδιστής-κιθαρωδός, κάποια μέρα αφού γνώρισε το μεγάλο του έρωτα, την Ευρυδίκη, απολάμβανε το πανέμορφο τοπίο στο πέρασμα των Θεσσαλικών Τεμπών, ένα απ' τα αγαπημένα μέρη του ελληνικού μύθου και αξεπέραστης ομορφιάς μέχρι σήμερα (εκεί που σήμερα βρίσκεται η Αγία Παρασκευή)

Ακουμπώντας λοιπόν ο Ορφέας σ' ένα αιωνόβιο πλάτανο, έπαιζε την κιθάρα του ενώ η αγαπημένη του χόρευε και έτρεχε τραγουδώντας χαρούμενα, δίπλα στο θεϊκό Πηνειό. Κάτω απ' τη σκιά των αιώνιων δένδρων, ο Ορφέας και η Ευρυδίκη απολάμβαναν τη φύση,τον έρωτα και την τέχνη έτσι όπως μόνο η ελληνική ψυχή μπορούσε να το κάνει.

Ξαφνικά όμως όλα έγιναν συντρίμμια. Η Ευρυδίκη πάτησε αναπάντεχα ένα φίδι, που τη δάγκωσε στο πόδι... σε λίγο... όλα είχαν τελειώσει. Τρελός απ' τον πόνο ο πολυτάλαντος ήρωάς μας, μετά από εννιά μέρες και εννιά νύχτες αβάσταχτου πόνου πήρε την παράτολμη απόφαση: να κατέβει στον Άδη να ζητήσει την αδικοχαμένη αγαπημένη του, απ' τον Πλούτωνα και την Περσεφόνη!

Με μοναδικό όπλο τη λύρα του πέτυχε το ακατόρθωτο. Μετά από υπέροχη πλοκή και περιπέτειες, ο Ορφέας έφτασε στον Άδη και συγκίνησε συθέμελα τον κάτω κόσμο με την γλυκιά φωνή και με τη λύρα του. Ομόφωνα οι κριτές του κάτω κόσμου, ο σοφός Μίνωας, ο νομοθέτης Ραδάμανθης και ο δίκαιος Αιακός, αλλά και το θεϊκό ζευγάρι του κάτω κόσμου Πλούτωνας και Περσεφόνη, έδωσαν την συγκατάθεσή τους να εκπληρωθεί, το πρωτοφανές αίτημα ζωντανού στον Άδη. Να πάρει δηλαδή την αδικοχαμένη του αγάπη την Ευρυδίκη, από τον κόσμο των σκιών, πίσω στο φως του ήλιου, με τον όρο να μη κοιτάξει πίσω του.

Ο Ορφέας δέχτηκε το δίχως άλλο. Ο όρος δε φαινόταν τόσο βαρύς. Αλλά όσο στην αρχή φαινόταν εύκολος, τόσο βαρύς και δυσβάσταχτος αποδείχθηκε στο μακρύ ταξίδι. Η βασανιστική σιωπή της αγαπημένης του τον γέμιζε με ασυγκράτητη αμφιβολία, μεσ' στα σκιερά δαιδαλώδη μονοπάτια της επιστροφής από το μουχλιασμένο Άδη.

Ο Ορφέας λίγο πριν ολοκληρώσει τον άθλο του, λίγο πριν τη νίκη, ηττήθηκε απ' την ανήσυχη φύση του.

Η αγωνία τον νίκησε, για μια μόνο στιγμή, η παρορμητική του αγάπη, τον έκανε να γυρίσει για να ξεδιψάσει το βλέμμα του στη γλυκιά μορφή της αγαπημένης του. Η θεϊκή όμως ανοχή τελείωσε και η Ευρυδίκη χάθηκε για πάντα, με μιας σαν οπτασία, στους καταχνιασμένους δαίδαλους του Αδη. Απ' την εποχή ακόμα του μύθου η ανοχή των θεών τελείωνε ακριβώς εκεί που άρχιζαν οι ανθρώπινες ανησυχίες.

Και την εποχή εκείνη (όπως και σήμερα άλλωστε) οι θεοί δεν ήθελαν να καλοκοιτάζεις τις ευλογίες που σου δίνουν. Μέγιστο αγαθό του πιστού, η τυφλή υποταγή στις θεϊκές οδηγίες. Σκληρή τιμωρία περίμενε όποιον έκανε συνήθειά του, να εξετάζει ανυπόμονα τα δώρα του θεού. Έπρεπε να γίνει συνείδηση, ότι η υπομονή των θεών τελειώνει εκεί ακριβώς που αρχίζει η ανθρώπινη περιέργεια.

Ο Ορφέας έχασε την Ευρυδίκη, αλλά κέρδισε με τα τραγούδια της παρορμητικής ψυχής του την αθανασία και η αξεπέραστη τέχνη της λύρας του, άνοιξε έναν ακόμα δρόμο για να διεκδικείς το ακατόρθωτο και να απαλύνεις με την υπέροχη τέχνη του, τους δύσκαμπτους νόμους των θεών. Λέγεται μάλιστα ότι εφονεύθη από τους “θεούς” διότι απεκάλυπτε στους ανθρώπους τις γνώσεις των θεών.

Ο Ορφέας τιμωρήθηκε γιατί παρασύρθηκε απ' αυτό το “κάτι”, που τραβά τους ανυπότακτους ήρωες πέρα απ' τα στενά όρια των εντολών, των φραγμών και των ορίων. Αυτό το “κάτι”, που κάνει τον άνθρωπο μια απρόβλεπτη μηχανή παράτολμης έρευνας.

Η αγάπη αυτή του Έλληνα για την έρευνα, έκανε την Ελλάδα να γράψει την ωραιότερη ιστορία που έγραψε ποτέ λαός και έρευνα

μπορεί να γίνει μόνο στα αρχεία του παρελθόντος κι όχι ονειροπολώντας τα μέλλοντα.

Δυστυχώς χιλιάδες χρόνια μετά, τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει και πολύ. Οι άνθρωποι κοιτούν μέχρι αλλοιθωρισμού, μόνο κι αποκλειστικά "μπροστά"! Με πείσμα, πίστη και πολύ κουράγιο αποφεύγουν με πολύ επιτυχία να κυττάξουν "πίσω", γιατί φοβούνται πως "κάτι" πολύ αγαπημένο τους θα χαθεί, αν παραβούν αυτή τη θεάρεστη ισόβια υποταγμένη δυσκαμψία.

Ζούμε ακόμα δυστυχώς στην εποχή του "μην κοιτάζεις πίσω"! Λαοί ολόκληροι είναι πρόθυμοι να κοιτάζουν μόνο εκεί που πρέπει, "μπροστά" δηλαδή, ποτέ "πίσω! Στο τι θα γίνει. Όχι στο τι έγινε. Μπροστά είναι η ληθαργική ΛΗΘΗ. Πίσω είναι ο ανεπίτρεπτος ξεχασμένος Α-ΛΗΘΗ-Σ κόσμος της μνήμης και της σύγκρισης! Μπροστά λοιπόν με την ΛΗΘΗ για να επαναλάβουμε τα ΛΑΘΗ! Μην κοιτάτε πίσω, εκεί είναι η απαγορευμένη μνήμη (Α-ΛΗΘΕΙΑ) που διδάσκει απ' τα λάθη κι αποφεύγοντας την ΛΗΘΗ φτάνει στην απαγορευμένη για μας Α-ΛΗΘΕΙΑ![75]

Μόνο η ελληνική γλώσσα μπορεί να παίξει τόσο υπέροχα με τις λέξεις αποκαλύπτοντάς μας πως ΛΗΘΗ-ΛΑΘΗ και Α-ΛΗΘΕΙΑ είναι ένας ενιαίος μηχανισμός προόδου. Δώρο των πανέξυπνων προγόνων μας ενσωματωμένο στο ανεπανάληπτο θαύμα της ελληνικής γλώσσας.

Ζούμε ανάμεσα στα απομεινάρια των μαχών του παρελθόντος. Ο μόνος τρόπος για να αναγνωρίσουμε σωστά τις δυνάμεις που κυριαρχούν σήμερα στη ζωή μας, τους αληθινούς εξουσιαστές μας δηλαδή, είναι να μάθουμε επιτέλους για τις "μάχες" που χάθηκαν. Θυμηθείτε την υπέροχη συμβουλή του Ησιόδου απ' τα βάθη του μύθου: «**Η μνημοσύνη εξουσιάζει τους λόφους της ελευθερίας**». Είναι του συρμού να πιστεύει κανείς, ότι η πρόοδος έρχεται αν έχεις όνειρα και σπουδαία οράματα για το μακρινό μέλλον.

Εμείς Απαντούμε: "Όνειρα" και "οράματα" παράγουν ακόμα οι "θεοί". Αυτά που έχετε μην είστε καθόλου σίγουροι πως είναι δικά σας. Μόνο η μνήμη και η έρευνα της ιστορίας, μπορεί να σας βεβαιώσει ότι θα χτίσετε κάτι δικό σας, στους λόφους της ελευθερίας. Διότι η πραγματική πρόοδος έρχεται μόνο με αληθινή ηρωική πάλη με τους εφιάλτες του παρελθόντος κι όχι ακολουθώντας τα θεόδοτα όνειρα του μέλλοντος. Η μνήμη είναι η κρυστάλλινη κιβωτός του πολιτισμού!

Ακριβώς αυτό άλλωστε έκαναν και αυτοί που πρώτοι εδραίωσαν τον πολιτισμό. Δανείστηκαν απ' το "μύθο", την πολυχιλιετή δηλαδή ιστορία τους, τα πολυτιμότερα στοιχεία του, για να στήσουν τη δόξα των

---

[75] ***Αλήθεια**: (Δωρικός τύπος) αλαθής από λήθω, λήθομαι, **λέλησμαι**. Liddell & Scott.*

κλασικών χρόνων και αγνόησαν επιδεικτικά όλα τα θεόδοτα "μην κοιτάξεις πίσω σου".

Η καινούργια θρησκεία του άκρατου βιοπορισμού, αποτελεί σήμερα το μεγαλύτερο θρησκευτικό ρεύμα όλων των εποχών. Κανείς όμως απ' τους ενθουσιώδεις οπαδούς της αποκλειστικής αυτής καταστρεπτικής "πίστης" δεν αντιλαμβάνεται, ότι η ξύλινη νοημοσύνη του επιτηδευματία, δεν του εξασφαλίζει τελικά, όλα όσα του υπόσχεται.

Καλοί οι βιοπορισμοί μας και σεβαστοί, αλλά δυστυχώς νομιμοποιούνται σε βαθμό που θέτουν εκτός νόμου τις πιο ανθρώπινες αναζητήσεις μας.

Η ταμειακή μηχανή στη θέση του πολυδιάστατου εγκεφαλικού μόχθου είναι μια ελεεινή υποτίμηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Και η ολοήμερη, ολοχρόνια χρηματοθηρία, το βαρύ τίμημα της άγνοιάς μας για την πραγματική τιμή και όψη των πραγμάτων.

Όσο οι απαιτήσεις μας θα γίνονται ποιοτικότερες τόσο καλύτερα θα αντιλαμβανόμαστε ότι το "χρήμα" από μόνο του, πολύ απέχει απ' το να είναι η οριστική λύση των "πόθων μας"! Οι ιεροπρεπείς και αναντίρρητοι ολοχρόνιοι αποκλειστικοί βιοπορισμοί μας, η **βιοποριστική νοημοσύνη** όπως την αποκαλώ εγώ, είναι δυστυχώς η καταστρεπτικότερη σύγχρονη εφαρμογή του "μη κοιτάξεις πίσω σου" που και σήμερα βλοσυρά οι εξουσιαστές "θεοί" μας προστάζουν υποσχόμενοι όλους τους ανεκπλήρωτους πόθους μας! Επιτέλους, ο πολιτισμός είναι το ανθεκτικότερο σκεύος μεταφοράς των αγαθών καρπών του μόχθου και οι "παρωπίδες" της αποκλειστικής μελλοντομανίας μας τελικώς υπονομεύουν ακόμα και αυτήν την υλική μας ευημερία.

Ποιοί είναι τελικά οι Σοδομίτες;

Αν συγκεντρώσουμε τα στοιχεία της αφήγησης που μόλις προσπεράσαμε θα δούμε γι' αυτούς μια πολύ οικεία εικόνα. Έτσι οι Σοδομίτες-Χαναναίοι είναι φημισμένοι Αμπελοκαλλιεργητές ***(Δευτ. ΛΒ') 32.*** με καστρότοιχους και πύλες ***(Γεν. ΙΘ" 1)*** με βασιλείς και στρατό ***(Γεν. ΙΔ' 10)*** με κρασί, συμπόσια ***(Γεν. ΙΘ' 3)*** δίδραχμα και σπονδές. ***(Δευτ. ΛΒ' 38).***

Ελπίζω να μη εκπλαγείτε ακούγοντας ότι οι κατασπιλωμένοι αυτοί άνθρωποι είναι πέρα από κάθε αμφιβολία Έλληνες ή Ελληνοπελασγοί, Αιγαιοκρήτες-Φιλισταίοι, ή Φαλαιστίνοι ή Παλαιστίνιοι.

Στη βίβλο βεβαίως αναφέρονται ως Χαναναίοι κι όχι ως Φιλισταίοι. Ο προσεκτικότερος όμως αναγνώστης, θα δει ότι οι Χαναναίοι και Φιλισταίοι για το βιβλικό κείμενο, είναι δύο ονομασίες που προσδιο-

ρίζουν τον ίδιο ακριβώς λαό. Χρησιμοποιούνται δε συχνά οι δύο αυτές διαφορετικές ονομασίες, για να προσδιορίσουν η μία, "Φιλισταίοι ή Φιλισταία", το λαό που κατοικεί την Μεσογειακή παραλία της πεντάπολης της Γάζας και η άλλη η ευρύτερη ονομασία "Χαναναίοι ή Χαναάν" τον ίδιο ακριβώς λαό που κατοικεί στην παραποτάμια πεντάπολη του Ιορδάνη ποταμού. Η βίβλος επιβεβαιώνει αυτή την άποψη κλείνοντας στη γη των Χαναναίων και τις δύο πενταπόλεις: «**καί ἦσαν τά ὅρια τῶν Χαναναίων ἀπό Σιδῶνος, καθώς ὑπάγει τίς είς Γέραρα ἕως Γάζης,** (παραθαλάσσια) **καί καθώς ὑπάγει τίς εἰς Σόδομα** (παραποτάμια) **Γόμορρα, Ἄδαμα καί Σεβωείμ ἕως Λασά»** *(Γεν. Ι' 19)* και αλλού συμπληρώνεται η εικόνα "**Οἱ Χαναναῖοι κατοικοῦσι παρά τήν θάλασσαν καί τάς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου**". *Αριθμοί ΙΓ' 29.*

Και ο Σοφονίας πολλά χρόνια μετά επιβεβαιώνει λέγοντας: "**Χαναάν γῆ τῶν Φιλισταίων**". *Σοφ. Β' 5.* Έτσι "Φιλισταίοι και Χαναναίοι" είναι ένας και ο αυτός λαός. Το ότι είναι πολύ παλαιότεροι άποικοι της περιοχής, φαίνεται ευκολότατα κι απ' το βιβλικό κείμενο μια και όταν ο Αβραάμ με τις καυτές του ιδέες έρχεται εκεί, οι Χαναναίοι έχουν ήδη φτιαγμένο τον παράδεισό τους, αφού βέβαια κατέλαβαν από πολύ ενωρίτερα τις γονιμότερες και ομορφότερες γωνίες της περιοχής, τόσο τα δροσερά παράλια του Ιορδάνη, όσο και τα μόνα ομαλά χαμηλά παράλια της μεσογειακής ακτής. Έτσι με πικρία ο Αβραάμ σημειώνει όταν καταφθάνει στη γη που τόσο πόθησε «**οἱ δέ Χαναναῖοι τότε κατῴκουν ἐν τῇ γῇ ταῦτῃ**». *Γεν. ΙΒ' 6.*

Οι Σοδομίτες λοιπόν, είναι Φιλισταίοι-Χαναναίοι ή Φαλαιστίνοι-Παλαιστίνιοι, όπως και οι Χετταίοι Ετεοί-Αιγαίοι-Αιγαιοκρήτες ή Ετεοκρήτες που κατοικούν λίγο βορριότερά τους. *(Ιδέ Αννα Δημητρίου: «Πελασγοί η καταγωγή των Ελλήνων»).* Το μεγάλο λεξικό Ήλιος στον 18ο τόμο σελ. 232 αναφέρει «**Φιλισταίοι: Αρχαίος λαός αναφερόμενος εις την Παλαιάν Διαθήκην και εις αιγυπτιακούς παπύρους. Παλαιά περί αυτών δοξασία: ότι ήσαν λαός σημιτικής καταγωγής απεδείχθη εσφαλμένη, εξηκριβώθη δε ότι επρόκειτο περί Ελληνοπελασγών οίτινες αφορμηθέντες εκ Κρήτης εγκαστεστάθησαν τελικώς εις την Παλαιστίνην.**» Ο ίδιος ο ποταμός Ιορδάνης[76] φέρεται έχων ελληνικό όνομα που μνημονεύεται στην Οδύσσεια: «**εκεί τα πλοία σκόρπισαν κι άλλα στην Κρήτη πήγαν που οι Κυδωνιάτες[77] κατοικούν στους όχτους του Ιορδάνου**». *Ομήρου Οδύσσεια γ' 309.*

---

[76] ***Ιάρδανος**: "αμφί ρέεθρα".*

[77] ***Κύδωνες**: Μνημονεύονται στα Ομηρικά έπη ("Οδύσσεια") τ' 175 και "Ιλιάδα" β' 645) ως κάτοικοι της Κρήτης οι οποίοι μαζί με τους Αχαιούς-Ετεοκρήτες, Δωριείς και Πελασγούς, αποτελούσαν τον πληθυσμό της μεγαλονήσου. Οι Κύδωνες κατοικούσαν*

Κρήτες λοιπόν, που έφτασαν εδώ στον Ιορδάνη προωθημένοι στην ενδοχώρα είτε αρχικά απ' την παραλιακή Φιλισταία ή όπως άλλοι ερευνητές θέλουν ανηφορίζοντας μέσω Αιγύπτου, προς την Παλαιστίνη. Μαζί τους έχουν φέρει εδώ στον Ιορδάνη και σ' ολόκληρη την Παλαιστίνη τον πολιτισμό και την προκοπή της Μινωικής Κρήτης, με την ελιά, το λάδι, το κλίμα κι όλα τα οπωροφόρα της χώρας τους κάνοντας τον Ιορδάνη μια παραδεισένια γωνιά. Γη ονομαστή **«ρέουσα γάλα και μέλι»** που επιπροσθέτως σημαίνει κτηνοτροφία (γάλα) και μελισσοκομία (μέλι), η δε αφθονία των αγαθών φθάνει απ' τους προκομμένους αυτούς Χαναναίους σε παροιμιώδη ύψη.

Οι Κρήτες λοιπόν κατοικούν στις όχθες του Ιορδάνου την εποχή του Αβραάμ, που έχουν προκοπή και Ομηρική αξιοπρέπεια. Ακόμα κι αν δεν συμπτύξουμε έστω και κατ' ελάχιστο τις βιβλικές χρονολογίες. Οι Κρήτες αυτοί έχουν συγκαιρινό πολιτισμό, τον έξοχο Μινωικό πολιτισμό της Κρήτης, που η δόξα του κάνει ακόμα τους αρχαιολόγους να σαστίζουν μη μπορώντας να εκτιμήσουν το μεγαλείο του.

Η Κνωσός, που είναι το κέντρο αυτού του πολιτισμού στέκει ακόμα ως το μεγαλύτερο και εντυπωσιακότερο μνημείο αρχαίου πολιτισμού από κάθε άποψη.

Λίγα στοιχεία για τα παλάτια της Κρήτης θα μας δώσουν μια ιδέα και ένα μέτρο σύγκρισης ανάμεσα στους Κρήτες-Χαναναίους και τους Χαλδαιο-Συριο-Εβραίους επικριτές των.

Κρήτες, Χαναναίοι και Φιλισταίοι

Δεν έχουμε λοιπόν παρά να ρίξουμε μια ματιά στη Μινωϊκή Κρήτη, για να δούμε τα ήθη, τα έθιμα και τον πολιτισμένο τόπο καταγωγής των κατασπιλωμένων Ιορδανο-Χαναναίων.

Οι Κρήτες και ο σύγχρονος αλλά και ο αρχαιότερος του Αβραάμ Μινωικός πολιτισμός, είναι οι συνεχιστές του μεγάλου χαμένου πολιτισμού της Αιγηίδος.

Η Κρήτη η ίδια εξακολουθεί να βυθίζεται, καθώς το ανατολικό άκρο της παρακολουθεί ακόμα την βραδία καταβύθιση της Αιγαιακής λεκάνης, που ακόμα συνεχίζεται. Το δυτικό της άκρο αντίστοιχα ανυψώνεται σταθερά, υπενθυμίζοντας ότι σε πολύ παλαιούς καιρούς ήταν συνδεδεμένη με έναν ορεινό, ισχυρό βραχίονα που έφτανε ως το

τη Δυτική Κρήτη όπως συμπαιρένουμε απ' το όνομα της αρχαιότατης πόλεως Κυδωνίας (σημερινά Χανιά) ***Στράβων 1, 475, Πάριον Χρονικόν Ι. ΙΙ.***

ανατολικότερο άκρο της Πελοπονήσου (ακροτήριο Μαλέα) του οποίου τα Κύθηρα και Αντικύθηρα είναι τα απομεινάρια της καταβύθισής του.

Συνεχιστές του ελληνοπελασγικού στοιχείου οι Κρήτες είχαν από χιλιετηρίδες τώρα περισώσει μια σημαντική μυθολογική φλόγα μαζί με τα απομεινάρια του Αιγαιο-Κυκλαδικού πολιτισμού.

Με το χρόνο ανακτούν όμως μέρος της χαμένης τους δύναμης και στο αποκορύφωμά τους γίνονται ο πλέον πολυσυζητημένος και εκλεπτισμένος αρχαίος πολιτισμός. Ο θρυλικός Μινωϊκός πολιτισμός. Κατακτούν τις θάλασσες σε δυσπερίγραπτη έκταση, καθαρίζουν τη Μεσόγειο απ' την πειρατία και επιβάλλουν ειρηνικά το εμπόριο στις πιο απίθανες γωνιές της γής: **«Κτήσασθαι δε** (ο Μίνως) **και δύναμιν ναυτικήν μεγάλην... και πρώτον των Ελλήνων θαλαττοκρατήσαι»** *Διοδ. Σικελιώτης, V 78,4.*

Τα παλάτια της Κρήτης (Κνωσός-Φαιστός-Μάλια-Ζάκρος) με την απίστευτη αρτιότητά τους και τη λειτουργική τους αρχιτεκτονική, προβάλλουν έναν απίστευτο πλούτο γνώσεων, που προβληματίζει ολοένα και περισσότερο τους ειδικούς.

Τα πολυόροφα οικοδομήματα της Κνωσού με έκταση 20.000 τ.μ. ικανά να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες μια πόλεως 80.000 κατοίκων με τους πέντε ίσως και έξη ορόφους τους, καθηλώνουν με την ομορφιά και το μεγαλείο τους. Σ' όποιον έτυχε να δει, κάποια απ' τις πιθανές αναπαραστάσεις του κτιριακού αυτού συγκροτήματος, δε μένει η παραμικρή αμφιβολία για το απίστευτο ύψος του πολιτισμού της Μινωικής Κρήτης. Υδραγωγεία, αρδευτικά έργα δεκάδων χιλιομέτρων, τέλειο αποχετευτικό σύστημα, είδη υγιεινής που θυμίζουν σύγχρονες ανέσεις με λεκάνες, νιπτήρες, μπανιέρες, πισίνες, ακόμα και μια πρωτότυπη κεντρική θέρμανση.

Μεγαλόπρεπες σκάλες εισόδου δεκατεσσάρων μέτρων (Φαιστός). Υπέροχες κιονοστοιχίες, κλιματιζόμενοι χώροι με πολύθυρα, φωταγωγούς και τελειώτατα κλιμακοστάσια να συνδέουν τους επάλληλους ορόφους με εντελώς σύγχρονη οικοδομική αντίληψη, χαρίζοντας λειτουργικότητα στους πλέον των 1.500 χώρων και δωματίων.

Τα θέατρα, οι σχολές, τα ωδεία και οι αθλοπαιδίες, με τους μεγαλόπρεπους διαδρόμους για τις ιερές τους πομπές προς τη μεγάλη μητέρα "θεά φύση", γέμιζαν απ' τα θορυβώδη γλέντια όπου η γυναικεία συμμετοχή εντυπωσιάζει. Η βαθιά μητριαρχούμενη Μινωική κοινωνία ακολουθεί τη μητρωνυμία[78] τιμώντας με έναν ιδιαίτερο τρόπο τη μητέρα. Η γυναικεία παρουσία τονίζεται έντονα σε αναπαραστάσεις χορών και αγωνισμάτων, όπου αγόρια και κορίτσια συμμετέχουν

[78] ***Μητρωνυμία*** *αντί της πατρωνυμίας αντί πατρώνυμο είχαν το μητρώνυμο.*

εξίσου. Κυνηγούν, πυγμαχούν, τρέχουν και αλματοδρομούν: "Τα αθλήματα στα οποία έπαιρναν μέρος άνδρες και γυναίκες, συνδυάζονται με τις ιερές τελετουργίες, και έδιναν την ευκαιρία για εντονότερη κοινωνική κίνηση και ψυχαγωγία. Εικόνα των αγωνισμάτων (πάλη, πυγμαχία, άλμα, δρόμος) δίνουν οι τοιχογραφίες οι λίθινες παραστάσεις και οι σφραγιδόλιθοι. Κύριο γνώρισμα των αγωνισμάτων, η ευκινησία και η επιδεξιότητα. Η ταυρομαχία ήταν το θεαματικότερο, μα και το πιο επικίνδυνο άθλημα".

Εντυπωσιακά εικονίζονται στις ριψοκίνδυνες ταυρομαχίες (ταυροκαθάψια) [79] αγόρια και κορίτσια που εκτελούν ανατριχιαστικά επικίνδυνα άλματα στη ράχη επιτεθέμενων ταύρων. Άλματα που μέχρι σήμερα δεν φαίνεται να ξαναεπιχειρήθηκαν πουθενά στον κόσμο.

Οι Κρήτες ζουν στις 100 και πλέον ατείχιστες πόλεις τους σε απόλυτη αρμονία και παροιμιώδη Μινωική ειρήνη. Είναι άνθρωποι που δε φαίνεται πουθενά ότι επιβλήθηκαν με τη δύναμη των όπλων τους, παρά με τα θέλγητρα των υλικών αγαθών και την αίγλη του πολιτισμού τους.

Ο Αβραάμ αδυνατεί να δεχθεί την ιδιόμορφη αυτάρκεια αυτού του λαού. Τα πολυήμερα γλέντια τους, τα τραγούδια και τα γέλια τους αντηχούν μερόνυχτα ολόκληρα ίσως στις ήσυχες νύχτες του Ιορδάνη. (Μέχρι σήμερα οι Κρήτες έχουν τετραήμερα γαμήλια γλέντια). Στον ήσυχο λόφο, απ' όπου κατασκοπεύει τους Κρήτες της Χαναάν καταστρώνοντας σχέδια "**κατάσχεσης**" της γης τους πλάθει την φανταστική ιστορία της ανήθικης πόλης που αφανίζεται απ' τη θεϊκή οργή, δανειζόμενος απ' τους διάσημους ελληνομεσογειακούς μύθους (τη μοναδική παιδεία της εποχής) το απαραίτητο υλικό.

Κρήτες λοιπόν, πρέπει να είναι οι Χαναναίοι Σοδομίτες του Ιορδάνη, που στην εποχή του Αβραάμ εκτός απ' την ομηρική αξιοπρέπεια έχουν νόμους και προκοπή τέτοια που έφερε τους συγκαιρινούς και κατοπινούς Μινωίτες σε επίπεδα ανεπανάληπτου μεγαλείου. Αυτοί είναι οι Χαναναίοι, που σαν σπουδαίοι αμπελοκαλλιεργητές εντυπωσιάζουν λίγο αργότερα τους εισβολείς απογόνους του Αβραάμ, καθώς αυτοί επιστρέφουν απ' την Αίγυπτο για να διεκδικήσουν τη γη των "**πατέρων**" τους. Γη που "**κατάσχεσε**" γι αυτούς ο θεός τους, καίγοντας

---

*[79] **Ταυροκαθάψια**: Λέει το Νεώτερο εγκυκλοπαιδικό Λεξικό "Ηλιου" στο 17ο τόμο στη σελίδα 598: Κατά τον διεξαγόμενον αγώνα τέσσαρες συνήθως νέοι, ταυροκαθάπται καλούμενοι, κατεδίωκον έφιπποι ταύρον, άγριον, έπρεπε δε να συλλάβουν τούτον εκ των κεράτων χρησιμοποιούντες, σχοινιά, βρόγχους (θηλιά-"λάσσο") καθήμενοι δε επί του τραχήλου ή της ράχεως του ζώου, να εκτελέσουν διάφορους ακροβατικας ασκήσεις"... Σας θυμίζουν τίποτε όλα αυτά...;*

τους αμαρτωλούς, θαυμάσιους όμως αμπελοκαλλιεργητές Χαναναίους!

Η βιβλική περιγραφή λέει γι αυτούς και τα περίφημα σταφύλια τους: **«καί ἔκοψαν ἐκεῖθεν** (οι κατάσκοποι) **κλῆμα μετά ἐνός βότρυος σταφυλῆς, καί ἐβάσταζον αὐτό δύο ἐπί ξύλου... καί εἶπον Ἤλθομεν εἰς τήν γῆν εἰς τήν ὁποίαν ἀπέστειλας ἡμᾶς καί εἶναι τῳόντι γῆ ρέουσα γάλα καί μέλι... ὁ λαός ὅμως ὁ κατοικῶν ἐν τῇ γῇ εἶναι δυνατός καί αἱ πόλεις περιτειχισμέναι, μεγάλαι σφόδρα... καί οἱ Χαναναῖοι κατοικοῦσι παρά την θάλασσαν καί τάς ὄχθας τοῦ Ιορδάνου»**. *Αριθ. ΙΓ' 23-27-29.*

Εξ αφορμής της διάσημης αυτής βιβλικής αφήγησης, θα 'θελα να ξαναναφερθώ στα Τοπόλια Χανίων Κρήτης όπου εκτός απ' το ωραιότερο φαράγγι που είδα ποτέ μου, είδα και τα μεγαλύτερα τσαμπιά σταφυλιού που μπορεί να φανταστεί άνθρωπος, -ένα τσαμπί μια αγκαλιά! "Εφτάκιλα" σταφύλια, τα ονομάζουν οι Κρήτες χαμογελώντας και ξεχωρίζουν τον "Σιδερίτη" (μαύρο) και τον "Κρυστάλι" (άσπρο) σαν τα αντιπροσωπευτικότερα του είδους.

Αλλά τα σχόλια της υπεραιωνόβιας γιαγιάς μας Ολγας, έχουν εδώ ιδιαίτερη βαρύτητα: "**Το μυστικό είναι το θειάφισμα**" λέει μ' ένα στόμα μαζί με το γιο της Μανόλη: "**Το δε θειάφι το προμηθευόμασταν οι ίδιοι απ' τον Αϊ Λια** (κοντινό ύψωμα στα Εννιά Χωριά) **όπου υπάρχει σαν φυσικό ορυκτό ανάμεσα στο γύψο... το "τριπλό" θειάφισμα είναι τέχνη**» επαναλαμβάνει με νόημα ο οικοδεσπότης μας Μανόλης προσφέροντάς μας ένα θεσπέσιο 50χρονο παλιό κρασί(!) απ' τα εφτάκιλα σταφύλια του σαν την καλύτερη επιβεβαίωση της οινοποιητικής του τέχνης![80]

Ανέφερα τα παραπάνω, σα μια επιπρόσθετη ίσως επιβεβαίωση ότι τα γιγάντια σταφύλια των Χαναναίων, είναι Κρητικό μυστικό που στον πιθανό τόπο προέλευσής τους εξακολουθούν ακόμα να παράγονται και να εντυπωσιάζουν. Διότι πράγματι, ένα-δυο 7κιλα τσαμπιά είναι αδύνατο να τα κουβαλήσει κανείς μόνος του, χωρίς να τα καταστρέψει. Αξία επίσης έχει το γεγονός, ότι στον τόπο παραγωγής των εντυπωσιακών αυτών σταφυλιών, τα Τοπόλια υπάρχει (ή τουλάχιστον υπήρχε) άφθονο θειάφι όπως ακριβώς υπήρχε και πλάι στα Σόδομα άφθονο απ' τη Νεκρά θάλασσα, για τους διάσημους εκείνους Κρητοχαναναίους αμπελοκαλλιεργητές.

[80] *Το υπέροχο αυτό κρασί, το γευτήκαμε αλησμόνητα κάτω από μια παμπάλαια αψίδα, (700-1000 ετών) που αντί να γκρεμίσει, ενσωμάτωσε στο αρχοντικό του, και χώρισε με ένα τέτοιο υπέροχο κειμήλιο έξυπνα την σαλοτραπεζαρία του! Κάτω απ' την αψίδα αυτή, μας φίλεψε μια υπέροχη οικογένεια απογόνων του "Κύδωνα" και πιθανότατα ομόφυλοι των κατασπιλωμένων Ιορδανο-Χαναναίων!*

Αυτοί είναι λοιπόν οι Κρητοχαναναίοι Σοδομίτες, που είδαμε στο αντίστοιχο φιλμ όπου οι Χολιγουντιανοί παραχαράκτες της σύγχρονης ιστορίας αντάξιοι συνεχιστές του γοητευτή Αβραάμ, παρουσίασαν[81] τους καθόλα αξιοπρεπείς αυτούς ανθρώπους να σέρνονται παθιάρικα ημίγυμνοι ακόμα και στους τοίχους και να έχουν ζωγραφιστά μάτια, στις παλάμες και στα βλέφαρά τους!

Λωτ ο επικηρυγμένος!

Τι απέγινε όμως ο Λωτ;

Μαύρη μοίρα τον περίμενε, γιατί όπως είπαμε έκανε το τραγικό λάθος να προδώσει τα θεϊκά σχέδια σε αλλόφυλους. Έτσι, αφού καταλήγει στη Σηγώρ μαζί με τις δύο κόρες και τη γυναίκα του, η αφήγηση κάνει αιφνίδια στροφή και θέλει την κα Λωτ να αλατοποιείται παραδόξως, μετά τη σωτηρία της και την είσοδό της στη σωτήρια πόλη Σηγώρ!

Την αποκαλούμε δε κα Λωτ, όχι για κανένα άλλο λόγο αλλά μόνο διότι το όνομα μιας τόσο τραγικής ηρωίδας πεισματικά παραμένει άγνωστο. Ενώ αντίθετα αποτελεί γενική πεποίθηση των ερευνητών, ότι το τραγικό ή πρωτότυπο τέλος αυτής της γυναίκας, θα έκανε αυτόματα το όνομά της αθάνατο ανάμεσα στους απογόνους της. Εν τούτοις αν και "στήλη άλατος" η κα Λωτ παραμένει πεισματικά ανώνυμη!

Γνώμη μας είναι ότι πράγματι βρήκε τραγικό θάνατο η γυναίκα αυτή. Είτε μέσα στις φλόγες της πυρκαγιάς, που δεν πρόλαβε να αποφύγει, είτε κυνηγημένη απ' το εξαγριωμένο πλήθος της Σηγώρ,[82] που μαθαίνει απ' τους διασωθέντες γαμβρούς του Λωτ την τραγική ομολογία τους για την αληθινή αιτία της συμφοράς.

Ο Λωτ ομολόγησε ευθέως σ' αυτούς, ότι ο δικός του θεός σκοπεύει να κάψει την πόλη και μάλιστα τη συγκεκριμένη αυτή νύχτα.

Ο Λωτ λοιπόν, κυνηγημένος απ'τους εξαγριωμένους θεόπληκτους Χαναναίους, αυτή τη φορά από κάποιο πραγματικό θαύμα γλιτώνει μεσ' στην αναταραχή και το γενικό πανδαιμόνιο και κρύβεται σε μια σπηλιά στα όρη, στα βουνά, που τόσο ήθελε να τ' αποφύγει. Μοναδικό θύμα της άτακτης φυγής του η γυναίκα του. Επικηρυγμένος με τη βαρύτατη κατηγορία του εμπρησμού τεσσάρων πόλεων, δεν τολμά να εμφανιστεί πουθενά και ζει μαύρη ζωή απομονωμένος με τις δύο κόρες

---

[81] *Στο αντίστοιχο χολιγουντιανό φιλμ "Η Βίβλος".*

[82] *Έτσι ερμηνεύεται και το γεγονός ότι η γυναίκα του Λωτ βρίσκει το θάνατο αφού μπαίνουν πρώτα στη Σηγώρ και όχι προηγουμένως.*

του σε μια ανήλιαγη σπηλιά, όπου και ενδεχομένως στη διάρκεια της παρατεταμένης εκείνης παραμονής, να υποκύπτει στ' αλήθεια στο αμάρτημα της αιμομικτικής συνεύρεσης με τις δύο του κόρες: « **Ἀνέβη δέ ὁ Λώτ ἀπό Σηγώρ καί κατῴκησεν ἐν τῷ ὄρει καί μετ' αὐτοῦ αἱ δύο θυγατέρες αὐτοῦ, διότι ἐφοβήθη να κατοικήσῃ ἐν Σηγώρ καί κατῴκησεν ἐν σπηλαίῳ, αὐτός καί αἱ δύο θυγατέρες αὐτοῦ**». *Γεν. ΙΘ' 30.*

Βεβαίως εδώ η αφήγηση το παρουσιάζει όσο απαλά γίνεται, κάτι σαν εκδρομή στα βουνά... Αλλά δεν αποφεύγει να πει ότι αιτία για τον μακρόχρονο αυτό εγκλεισμό στο σπήλαιο, ήταν ο φόβος και η καταδίωξη των κατοίκων της Σηγώρ. Και η συνέχεια ακόμη πιο πιπεράτη. Στην τραγική "φυλακή" της σπηλιάς, οι κυνηγημένοι απ' όλους τους κατοίκους της περιοχής, παραπαίουν σε ανηθικότητα σαφώς μεγαλύτερη απ' την υποτιθέμενη των Σοδόμων: «**καί εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα** (κόρη) **πρό την νεωτέρα... ἐλθέ ἄς ποτίσωμεν τον πατέρα ἡμῶν οἶνον κι ἄς κοιμηθῶμεν μετ' αὐτοῦ**». *Γεν. ΙΘ' 32.*

Αυτά είπαν οι δυο "παρθένες" δείχνοντας ήθος και χαρακτήρα "δικαίων"! Άλλωστε ο ίδιος ο πατέρας τους λίγο πριν, κατά την αφήγηση τουλάχιστον, με πολύ ευκολία είχε προτείνει στους δήθεν ποθοπλάνταχτους Σοδομίτες που διαμαρτύροντο έξω απ' το σπίτι του: «**ἔχω δύο θυγατέρας αἵτινες δεν ἐγνώρισαν ἄνδρα, νά σᾶς φέρω λοιπόν αὐτάς ἔξω καί κάμετε εἰς αὐτάς ὅπως φανῇ εἰς ἐσᾶς ἀρεστόν**». *Γεν. ΙΘ' 8.* Θα περίμενε κανείς μεγαλύτερο θάρρος και υπεράσπιση απ' τον Λωτ. Τη στιγμή μάλιστα που αποδεδειγμένα φιλοξενούσε και συμποσιάστηκε με τη "θεϊκή αντιπροσωπεία" αυτοπροσώπως! Αλλά οι γυναίκες στους πατριαρχικούς αυτούς χρόνους, δε φαίνεται να είναι παρά το προστατευτικό "σώμα" των πατριαρχών, σε κάθε ευκαιρία.

Τώρα λοιπόν οι δύο "άβγαλτες" αυτές κόρες, σκέφτονται τρόπους για να κοιμηθούν με τον πατέρα τους με την πολύ αποκαλυπτική δικαιολογία: «**ἄνθρωπος δέν εἶναι ἐπί τῆς γῆς διά νά εἰσέλθη πρός ἡμᾶς κατα την συνήθεια πάσης τῆς γῆς**». *Γεν. ΙΘ' 31.* Μήπως είναι ολοφάνερο ότι η χονδροειδής αυτή δικαιολογία προστέθηκε πολύ αργότερα, για να προσφέρει αδέξια ένα σκεπτικό δικαιολογίας, στην ανατριχιαστική αυτή περίπτωση πατριαρχικής αιμομιξίας; Άνδρες υπήρχαν πολλοί, οι καταζητούμενες όμως κόρες του Λωτ ήταν αδύνατον να τους πλησιάσουν! Μια καλή ευκαιρία για θεάρεστο εγκρατή βίο πήγε εντελώς χαμένη! Δεν είναι λοιπόν φανερό ότι ψεύδονται αφού ένα μόλις εδάφιο πριν φαίνεται ολοκάθαρα ότι μόνες τους και από φόβο εγκαταλείπουν τη μικρή Σηγώρ που είναι γεμάτη άνδρες;

Δε βγαίνει τώρα μόνο του και αβίαστα το συμπέρασμα των όσων προηγουμένως αναφέραμε; Πως δηλαδή η παραμονή του Λωτ στα βουνά και στις σπηλιές, είναι υποχρεωτική για άγνωστα μεγάλο χρονικό διάστημα, διότι ήταν οι πλέον καταζητούμενοι εμπρηστές ολόκληρης της περιοχής;

Κατήγοροί τους, οι διασωθέντες προφανώς γαμβροί του, που ευθαρσώς διέδωσαν την τραγική κατηγορία ότι ο Λωτ ήξερε για τον εμπρησμό πολύ πριν αυτός εκδηλωθεί.

Έτσι αποκλεισμένος και κυνηγημένος με μοναδικό ίσως κρυφό τροφοδότη του τον θείο του Αβραάμ, συντηρείται στο σπήλαιο κρυφά και έχει ψηλά στα βουνά, αρκετό κρασί για να μεθά απ' τις κόρες του, πριν από κάθε συνεύρεση: **«ἐπότισαν λοιπόν καί τήν νύκτα ἐκείνη τόν πατέρα ἑαυτῶν οἶνον, και σηκωθεῖσα ἡ νεωτέρα ἐκοιμήθη μετ' αὐτοῦ καί ἐκεῖνος δέν ἐνόησεν οὔτε πότε πλαγίασεν αὐτή καί πότε ἐσηκώθη. Καί συνέλαβαν αἱ δύο θυγατέρες τοῦ Λώτ ἐκ τοῦ πατρός αὐτῶν».** *Γεν. ΙΘ' 35-36.* Η αφήγηση και πάλι ελαφροπατά εσκεμμένα. Το πρόβλημα των Εβραίων ηρωίδων είναι ότι, ή δεν θα πιάνουν καθόλου παιδί και θα γίνεται ολόκληρη φασαρία για τη θεραπεία τους απ' την επίμονη στειρότητα ή όπως εδώ, θα είναι υπεργόνιμες και θα αρκεί μια μόνη φορά για να αποκτήσουν και οι δύο τους ταυτόχρονα τους ποθητούς απογόνους. Όλοι όμως γνωρίζουμε ότι κάτι τέτοιο μόνο με "θαύμα" θα μπορούσε να επιτευχθεί. Λέτε λοιπόν να ευλογήθηκαν με "θαύμα" ακόμα και σ' αυτήν την αιμομικτική περίπτωση! Εμείς απλά λέμε, ότι όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της ανύπαρκτης εβραϊκής ηθικής.

Για τα παραπάνω, όσο κι αν ψάξει κανείς δεν θα βρει την παραμικρή αντίδραση του Λωτ στο ακραίο αυτό περιστατικό διαστροφής.

Εντάξει ο Λωτ ήταν πράγματι μεθυσμένος. Οι κόρες του όμως δεν ήταν! Τελικά ξέρετε... πόσοι ήταν οι δίκαιοι που σώθηκαν απ' τη φλογερή οργή του θεού κατά της ανηθικότητας;

Έχω την εντύπωση ότι ο λεγόμενος Σοδομισμός ό,τι κι αν αυτός θέλουν να περιλαμβάνει, δεν είναι βαρύτερο παράπτωμα απ' αυτό της εκούσιας μεθοδευμένης και κατ' εξακολούθηση αιμομικτικής συνεύρεσης στην οποία επιδόθηκαν οι δύο ενήλικες θυγατέρες του Λωτ, με την σιωπηρή συγκατάθεση του "ακούσιου" μέθυσου Λωτ.

Και τελικά, βεβαίως και δεν μπορούμε να μη ρωτήσουμε: Γιατί ο θεός της βίβλου επεμβαίνει δυναμικά για να δώσει ένα μάθημα ηθικής τάξης αφανίζοντας μέσα σε πύρινη κόλαση τέσσερις πολυπληθείς πολιτείες, των οποίων την ανηθικότητα ούτε ή ίδια η "ιερή" αφήγηση δεν καταφέρνει να τεκμηριώσει; Ενώ όταν κατά τη ίδια αυτή αφήγηση, η ανηθικότητα των ημετέρων ξεπερνά κάθε φαντασία, ο ίδιος αυτός θεός παραμένει απλά σιωπηλός χωρίς την παραμικρή ένδειξη οργής;

Όλα δείχνουν ότι ο θεός του Αβραάμ τουλάχιστον για την εποχή αυτή δεν μπορεί να διακρίνει με σαφήνεια τη διαφορά μεταξύ "δικαίων" και "αδίκων"! Ή στη σωστότερη του ερμηνεία: το κακό και το ανήθικο, είναι στα χέρια των ημετέρων όπλο και μέθοδος προώθησης δολίων σχεδίων ατιμωρητί. Ενώ για τους εκτός ημών, αιτία πληγών και θανάτου. Βολικό ε! Εδώ γνωστός κωμικός[83] θα μας κοίταγε κατάματα και θα έλεγε χαμογελαστός κουνώντας το κεφάλι "it's good to be king"! Πράγματι είναι πολύ βολικό να είσαι πάντα εσύ ο βασιλιάς!

Ο Λωτ, η κυρία του και οι ελαφρών ηθών κόρες τους, έπρεπε σαφώς να καταστραφούν μαζί με τις "ανήθικες πόλεις". Αν βεβαίως δεχθούμε ότι η ηθική τάξη ωφελείται και προωθείται με πυρ εξ ουρανού ανακατεμένο με κάτι λίγο θείον.

Το "**μη γυρίσης πίσω σου**" και η "**στήλη άλατος**", μεταφέρουν δια μέσου των αιώνων την απόπειρα μυθολογικής συγκάλυψης, ενός ολοκαυτώματος όπου ανύποπτοι πολίτες μιας ολόκληρης πεντάπολης, παραδίνονται στις φλόγες του αδίστακτου Εβραιο-Χαλδαίου Αβραάμ. Μας μεταφέρουν πίσω στην πολύ κατοπινή εποχή αυτής της καταστροφής, όταν πλέον προσπαθούν να συνδυάσουν τους θρύλους αυτής της ιστορίας, με τους πολύ περίεργους τοπικούς σχηματισμούς της πλέον παράξενης θάλασσας του κόσμου, που βρίσκεται λίγο νοτιότερα απ' τον υποτιθέμενο τόπο της αδικοχαμένης πεντάπολης: Της Νεκράς θάλασσας. Εκεί εκβάλλει ο ορμητικός Ιορδάνης και που ακόμα ονομάζεται όχι μόνο αλμυρά, αλλά και ασφαλτική θάλασσα, διαβάζουμε γι αυτήν: **«Η Νεκρά Θάλασσα αποτελεί μοναδικό φαινόμενο στον κόσμο καθώς, βρίσκεται στο βάθος μιας κοιλότητας 392 μέτρων κάτω απ' την επιφάνεια της Μεσογείου και εξ αιτίας πολύ δυνατής εξάτμισης, συγκεντρώνεται πολύ περισσότερο αλάτι απ' ότι σ' άλλες θάλασσες μέσα σ' αυτό το τόσο αλμυρό νερό όπου κανένα ζώο ούτε φυτό μπορεί να ζήσει, υπάρχει μεγάλη ποσότητα χλωρίου, μαγνησίου, σόδα, άσφαλτος και θειάφι».**[84] Να λοιπόν: μέχρι σήμερα η άσφαλτος (πίσσα) της περιοχής επιβεβαιώνεται σα φυσικό προσόν της περιοχής και το θείον (θειάφι) δεν υπήρχε απολύτως καμία ανάγκη να πέσει απ' τον ουρανό μια και οι φυσικοί μηχανισμοί παραγωγής του από ατελείωτες τώρα χιλιετηρίδες, είχαν χαρίσει άφθονο στην περιοχή!

Έτσι τα φυσικά φαινόμενα της περιοχής, με τους άφθονους αλάτινους παράξενους σχηματισμούς που σίγουρα ανέκαθεν υπήρ-

---

[83] *Mell Brucks.*

[84] *Λευτέρης Δεληθανάσης "ο κόσμος της βίβλου".*

χαν, δέθηκαν μαζί με το θειάφι μυθολογικά με τους θρύλους για την καταστροφή και την ανώνυμη ίσως και ανύπαρκτη γυναίκα του Λωτ. Αυτό είναι το μυθολογικό πέπλο που σίγουρα παραμέρισε σε πολύ κατοπινούς χρόνους, άλλες ενδιαφέρουσες άγνωστες λεπτομέρειες της τραγικής αυτής ιστορίας. Μια αγαπημένη βιβλική μέθοδος συγκάλυψης των αληθινών γεγονότων, που ταυτόχρονα φέρνει στο νου μας, ανάλογες ιστορίες, όπως η ομηρική αναφορά στο καράβι των Φαιάκων, που πέτρωσε έξω απ' το ίδιο του το λιμάνι χτυπημένο απ' τον Ποσειδώνα γιατί μετέφερε τον τιμωρημένο, πολυπλάνητο Οδυσσέα στην Ιθάκη! Λέγεται, πως ακόμα δείχνουν το καράβι αυτό στους επισκέπτες του νησιού!

Μας θυμίζει επίσης τον "πετρωμένο γάμο", στη λίμνη του Λαγκαδά, όπου πράγματι ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει απ' τη βόρεια μεριά της λίμνης, αυτό που η λαϊκή φαντασία παρομοίασε θαυμάσια με μια πετρωμένη γαμήλια πομπή, παράξενα κοραλιογενή απομεινάρια μιας εποχής όπου αυτοί οι σχηματισμοί αυτοί ήταν ακόμα στον πυθμένα της λίμνης!

Κίνυρας-Σμύρνα και Άδωνις

Ο πλούσιος βασιλιάς της Κύπρου Κίνυρας, είχε μια πεντάμορφη κόρη που αρνιόταν πεισματικά τις χάρες του έρωτα. Πολλοί ήρωες και πριγκηπόπουλα έφυγαν λυπημένα, χωρίς να καταφέρουν να αποκτήσουν την πεντάμορφη κόρη του, Σμύρνα.

Η θεά όμως του Έρωτα Αφροδίτη, προσβεβλημένη απ' τη στάση της που δεν της πρόσφερε τις απαιτούμενες τιμές, έστειλε στη Σμύρνα για τιμωρία ερωτικό πάθος για τον ίδιο της τον πατέρα: «**Το πάθος όλο και φούντωνε, αποφάσισε να τα φανερώσει όλα στην παραμάνα της την Ιππολύτη. Η ασυνείδητη γριά της υποσχέθηκε να βρει τρόπο**». Έτσι η Σμύρνα έσμιξε με τον ίδιο τον πατέρα της, χωρίς εκείνος να το ξέρει, στο θεοσκότεινο κοιτώνα του. Πέρασε όμως καιρός. Η Σμύρνα είχε μείνει έγκυος. Όταν ο εξαπατημένος πατέρας έμαθε την ντροπή του, θέλησε να τιμωρήσει τη θυγατέρα του και την καταδίωξε με γυμνό σπαθί. Οι θεοί όμως άκουσαν τις σπαρακτικές παρακλήσεις της καταδιωκόμενης, θεόπληκτης Σμύρνας και την μεταμόρφωσαν σε δένδρο. Την Σμύρνα!

Ο Κίνυρας, ο αιμομίκτης πλούσιος βασιλιάς της Κύπρου, μετά απ' αυτή την ντροπή αυτοκτόνησε.

Ύστερα από εννιά μήνες, το "δένδρο" άνοιξε και βγήκε ένα παιδί μοναδικής ομορφιάς ο Άδωνις.[85] Θαμπωμένη η Αφροδίτη το έκλεισε σ' ένα κιβώτιο και το εμπιστεύτηκε στην Περσεφόνη, με την εντολή "να μην το ανοίξει». Η εντολή βέβαια, ως συνήθως έφερε το αντίθετο αποτέλεσμα, και η Περσεφόνη άνοιξε το κιβώτιο, είδε το πεντάμορφο μικρούλη Αδωνη κι αρνιόταν την επιστροφή του στην Αφροδίτη. Έτσι ξέσπασε "καβγάς" μεγάλος που έφτασε στο Δία, τον ύστατο δικαστή, για να βρει μια "Σολωμόντια" λύση για τις δύο γυναίκες που διεκδικούσαν το όμορφο μωρό τον Αδωνη.

Ο Δίας όρισε, τέσσερις μήνες του χρόνου ο θαυματουργικά γεννημένος Αδωνης θα τους περνούσε ψηλά στον Όλυμπο, μετά, "χώρισε στη μέση" τον υπόλοιπο χρόνο του Αδωνη που θα τον περνούσε μαζί με τις "δύο μητέρες" του, την Αφροδίτη και την Περσεφόνη.

Ο μύθος του Αδωνη,[86] περιέχει όλες τις παραδοξότητες της οικογένειας του Λωτ που με τόση "φυσικότητα" περιλαμβάνονται στην ιστορία των Σοδόμων. Βεβαίως, δεν γνωρίζουμε που αρχινά και που τελειώνει η απόπειρα μυθικής επικάλυψης, της θλιβερής αυτής βιβλικής ιστορίας. Και ουσιαστικά, δεν είναι αυτό που εδώ μας ενδιαφέρει. Εδώ ενδιαφέρει η σύγκριση της ελληνικής αναφοράς στο μύθο, καθώς αυτός προσπαθεί να ερμηνεύσει τα άνομα πάθη και να επισημάνει τις συνέπειες. Απ' τη μια με τον πατέρα να αυτοκτονεί συντετριμμένος αφού παρ' ολίγο να σκοτώσει την κόρη του με τα ίδια του τα χέρια, και απ' την άλλη, από εκεί δηλαδή που θέλουν να στέκει όλη η "αλήθεια" της εβραϊκής θεότητος, οι "δίκαιοι", δράστες των άνομων παθών στέκουν αδιάφοροι και απαθείς. Ακολουθώντας προφανώς το παράδειγμα της εκλεκτής τους θεότητας, που ενώ μόλις τώρα κατά την αφήγηση κατέκαψε τέσσερις πόλεις για δήθεν απρεπή, σεξουαλικά πάθη, στις χονδροειδείς σεξουαλικές παρεκτροπές των ημέτερων δεν καταδέχεται να πει ούτε κουβέντα! Εξυπηρετώντας απλά και εξώφθαλμα, την ιστορική αναγκαιότητα της επαίσχυντης καταγωγής των εχθρών του Ισραήλ Αμωνιτών και Μωαβιτών, απογόνων του Λωτ απ' τα δύο παιδιά που (ο Λωτ) απέκτησε με τις ίδιες του τις κόρες!

---

[85] *Ρ. Γκρέιβς 160.*

[86] *Οβίδιος Μεταμορφώσεις 10, 524 / Οππιανός, Αλιευτικά 3, 405 / Σέρβιος σχ. στον Βιργίλιο / Αινειάδα 5, 72 / Απολλόδωρος 3, 184.*

"Άγαρ η κακοποιημένη δούλα".

Ο θεός βέβαια του Αβραάμ, δεν είναι ο μεγαλειώδης δημιουργός που είναι απρόσιτος και αποτραβηγμένος στην απεραντοσύνη του Σύμπαντος, ούτε καν η ιδέα της παγκοσμιότητας του ταιριάζει, διότι απλά είναι ένας πολύ οικογενειακός-προσωπικός θα λέγαμε θεός. Το "πανταχού παρών" στην εποχή αυτή του Αβραάμ εκπληρώνεται με έναν εντελώς ιδιαίτερο τρόπο, μόνο με ο,τιδήποτε απασχολεί τον υπερευνοημένο του προφήτη. Καμία απ' τις οικογενειακές του έγνοιες δεν αφήνουν το θεό αυτό αδιάφορο, τις ζει μαζί του όλες και του συμπαραστέκεται σαν αληθινός "φίλος". Βέβαια, ίσως θα μπορούσε να δώσει λίγη απ' την προσοχή του και στη γειτονική Μινωική Κρήτη, που την περίοδο αυτή είναι σε πλήρη άνθηση και αποτελεί το στολίδι του Μεσογειακού πολιτισμού, με τα παλάτια της Κνωσσού και της Φαιστού ολοκαίνουργια και τον υπέροχο πολιτισμό της σε πλήρη ακμή. Αλλά όχι! Ο μοναδικός θεός όλου του κόσμου, προτιμά για εντελώς ακατανόητους λόγους να κάνει "συντροφιά" στις ερημιές μόνο στον σκηνίτη μαχητή του δόλου Αβραάμ και να του συμπαραστέκεται ακούραστα σε κάθε μικρό ή μεγάλο του πρόβλημα. Έτσι, θεός και προφήτης μπλέκονται σε καινούργιες περιπέτειες και μας δίνουν κι άλλα δείγματα της ποιοτικά ανεπανάληπτης συνεργασίας τους.

Το καινούργιο τους πρόβλημα λέγεται Άγαρ: μια μικρή κοπελίτσα απ' την Αίγυπτο ("**παιδίσκη Αιγυπτία**" "Ο΄") δούλα της Σάρρας και του Αβραάμ που με εντολή της κυρίας της την αντικαθιστά στα συζυγικά της καθήκοντα, διότι όλα καλά κι' όλα ωραία... Ο Αβραάμ όμως πως θα σκορπίσει τις "ευλογίες" του στον κόσμο αφού δεν έχει παιδί; Έτσι με μια πρόχειρη θα λέγαμε σκέψη, διαλέγει την ομορφούλα Άγαρ για να ξεπεράσει το εμπόδιο της στειρότητας της Σάρρας και να αποκτήσει το θρυλικό διάδοχο που θα διαφυλάξει τις πολύτιμες πατριαρχικές ιδέες και θα επιτύχει την πολυπόθητη φυλετική εξάπλωση. Λάθος όμως μεγάλο αποδείχθηκε η εκλογή της Άγαρ στο κυνήγι του διαδόχου. Λάθος που ο προφήτης δεν θα διστάσει στιγμή να διορθώσει, χαρίζοντάς μας άφθονες λεπτομέρειες για τον τρόπο σκέψης του, μέσα στο κατά τ' άλλα "τρισευλογημένο" οικογενειακό του περιβάλλον.

Ποιά είναι όμως αυτή η παιδούλα απ' την Αίγυπτο, που έχει βρει κυριολεκτικά το διάβολό της με τους κυρίους της Αβραάμ και Σάρρα; Σίγουρα είναι μια απ' τις "δούλες" εκείνες που ο Αβραάμ εισπράττει ως "συμπεθερικά" δώρα στα διάφορα μέρη όπου "το κόλπο της αδελφής" αποδίδει καρπούς.

Έτσι, η παιδούλα Άγαρ βρίσκεται χωρίς τη θέλησή της στο στενό οικογενειακό περιβάλλον του Αβραάμ και αναλαμβάνει τη "νυχτερινή

συντροφιά" του ογδονταπεντάχρονου πλέον Αβραάμ. Η Άγαρ είναι γεμάτη υγεία και ο προφήτης που τόσα σχέδια έκανε για το μέλλον έχει επιτέλους την Άγαρ έγκυο στον πρώτο του γιο. Η Σάρρα όμως αντιδρά ζηλόφθονα: **«καί εἶπεν ἡ Σάρρα πρός τόν Ἀβραάμ ἐξ αἰτίας σου ἀδικοῦμαι, ἐγώ ἔδωκα τήν δούλη μου εἰς τον κόλπον σου, καί ἀφοῦ, εἶδεν ὅτι συνέλαβεν ἐγώ καταφρονήθην, ἐνώπιον αὐτῆς ἄς κρίνη ὁ *Κύριος μεταξύ ἐμοῦ καί σοῦ*»**. *Γεν. Ις' 5.*

Έγκυος λοιπόν η Άγαρ ακόμα, είχε τα πρώτα προβλήματα απ' την ζήλια της κυράς της, που δε δέχεται να περιβάλλεται η δούλη της με την προσοχή και τις περιποιήσεις, που αρμόζουν σε οποιοδήποτε έγκυο θηλυκό του κόσμου. Έτσι η Σάρρα αισθάνεται καταφρονημένη και λέει στον Αβραάμ, κάτι που μόνο αυτός καλύτερα απ' τον καθένα μπορεί να καταλάβει: θα «**κρίνει ὁ Κύριος μεταξύ ἐμοῦ καί σοῦ**»! Βαριά κουβέντα είπε η Σάρρα, αλλά ο Αβραάμ ξέρει ότι «**ἡ κρίση τοῦ Κυρίου**» μεσ' από το "θεϊκό χέρι" της Σάρρας δε θα διστάσει καθόλου. Έτσι νιώθει τον άμεσο κίνδυνο που εμφανίζεται ανάμεσά τους. Ξέρει ότι η "αδελφή του" Σάρρα, δεν αστειεύεται έτσι το «**ἄς κρίνη ὁ Κύριος μεταξύ ἐμοῦ καί σοῦ**», στ' αυτιά του ηχεί σα μια ξεκάθαρη προειδοποίηση και φυσικά ανταποκρίνεται με σεβασμό στη γυναίκα που χρόνια τώρα "αδελφωμένοι" πέρασαν τόσα πολλά μαζί: «**ὁ δέ Ἀβραάμ εἶπε πρός τήν Σάρραν ἰδού ἡ δούλη σου καμε εἰς αὐτήν ὅπως** (σου) **εἶναι ἀρεστόν** ("Ο΄" **ὡς ἄν σοί ἀρεστόν**) **καί μεταχειρίσθη ἡ Σάρρα αὐτήν κακῶς καί εκείνη** (η Άγαρ) **ἔφυγεν από προσώπου αὐτῆς... έν τῇ ἐρήμῳ**». *Γεν. ΙΣ' 6.* Η βίβλος έχει συντμήσει σε μία μόνο φράση τη βάρβαρη κακομεταχείρηση της εγκύου Άγαρ, αλλά παρ' όλα αυτά είναι ολοφάνερο ότι τόσο ο Αβραάμ κι άλλο τόσο η Σάρρα, δε διαστάζουν στιγμή να κακοποιήσουν τη δούλα που είχε την κακή τύχη να είναι έγκυος στον πρώτο γιο του παράξενου αφέντη της Αβραάμ. Η κοπελίτσα απελπισμένη και στο έσχατο όριο της αντοχής της απέδρασε ("Ο'" "**ἀπέδρα**") στην καυτή έρημο!

Αν βέβαια κάποιος νομίζει ότι βλέπουμε παντού υπερβολές, μπορεί να μας εξηγήσει πόση κακοποίηση μπορεί να αντέξη μια έγκυος παιδούλα, πριν ζητήσει καταφύγιο στην... καυτή έρημο!

Την πρώτη αυτή φορά που η Άγαρ ξεφεύγει στην έρημο να σωθεί απ' την οργισμένη κακοποίηση της κυρίας της, τη σώζει η γεμάτη νόημα θεϊκή συμβουλή ενός "αγγέλου" (απεσταλμένου) που αφού τη βρίσκει ημιθανή στην καυτή έρημο της λέει: «**ἐπέστρεψον πρός τήν κυρία σου και ταπεινώθητι ὑπό τάς χεῖρας αὐτῆς**». *Γεν. Ις' 9.* Έτσι η έγκυος Άγαρ, με την πολύ "θεϊκή" αυτή υπόδειξη, έκατσε και ένας θεός ξέρει πόσο ξύλο έφαγε ταπεινωμένη «**ὑπό τας χείρας**» της ζηλόφθονης Σάρρας. Διότι αν κοντά στο «**μεταχειρίζετο αὐτήν κακῶς**» και

μάλιστα **«όπως τής ἦταν ἀρεστόν»** προσθέσουμε και το **«ταπείνωση ὑπό τάς χείρας αὐτῆς»**, θα ήταν θαύμα αν και ο τελευταίος από μας δεν έβλεπε μια άγρια κακοποίηση εγκύου και μάλιστα με την συγκατάθεση θεού και αγγέλων. Ας συνεχίσουμε όμως.

Πράγματι η επιλογή της Άγαρ ήταν πράξη πολύ επιπόλαιη. Τον Αβραάμ πρέπει να τον παρέσυραν πιότερο τα φυσικά της προσόντα, παρά η ψύχραιμη σκέψη για απόκτηση ικανού απογόνου. Έτσι τώρα διαπιστώνει ότι ο γιος του, ο πρωτότοκός του, αυτός που θα κληρονομήσει την πατρική περιουσία δεν μπορεί να είναι ο γιος της Αιγύπτιας Άγαρ. Απλούστατα, ο Αβραάμ δε σκοπεύει να εξαπλωθεί με τις "ευλογημένες ιδέες" του στα πέρατα του κόσμου με μελαμψούς απογόνους! Ούτε σκοπεύει τα πλούτη που απέσπασε απ' την Αίγυπτο με τις "χάρες" της "αδελφής" Σάρρας να τα δει να επιστρέφουν ξανά σ'αυτήν, μέσω της Αιγύπτιας δούλας και μητέρας του πρωτότοκου γιου του! Αλλά το σπουδαιότερο απ' όλα. Δεν μπορεί να εμπιστευτεί τα σπάνια φυλετικά του χαρίσματα και τις μοναδικές του ιδέες περί "θεού", "πληγών" κι ανθρώπων, παρά μόνο στις ανεπανάληπτες υψηλές φυλετικές προδιαγραφές των αυθεντικών Χαλδαίων. Η Άγαρ και ο μελαμψός γιος της, απορρίπτονται οριστικά και εμφανίζεται επιτακτικότερο και πάλι το πρόβλημα των απογόνων. Ο Αβραάμ όμως ο άνθρωπος που χαίρεται να λύνει δύσκολα προβλήματα, έβαλε πάλι το θεό του να δώσει κι εδώ μια ενδιαφέρουσα λύση. Η Σάρρα, παρ' όλο που είναι πια στείρα και γρια... αυτή θα κάνει το πολυπόθητο παιδί του.

Βέβαια η ιδέα του ήρθε κάπως καθυστερημένα, αλλά δεν πειράζει, γι'αυτό υπάρχουν και οι οικογενειακοί θεοί για να λύνουν τέτοια δύσκολα και περίεργα προβλήματα. Εδώ ο ελληνικός μύθος, έχει δώσει πλήθος από παρόμοιες λύσεις, χωρίς μάλιστα να διαθέτει έστω και έναν αληθινό θεό, όχι ο Αβραάμ που έχει τον έναν και μοναδικό θεό, "**φίλο**" του και συνεργό του, σ' ό,τι κι αν αποφασίσει! Έτσι γεννιέται η ιδέα της εγκυμοσύνης της γριας στείρας Σάρρας. Ο Αβραάμ έχει το μοναδικό χάρισμα να μετατρέπει τα πιο φοβερά μειονεκτήματα, σε θριαμβικές νίκες και τις θλίψεις του σε μοναδικές αιτίες ευτυχίας. Ο άνθρωπος αυτός,παίζει με τη ζωή το "θεό"και τους ανθρώπους,με την άνεση και την "ελευθερία ενός αυθεντικού μεγαλοφυούς μάγου!.. Αλήθεια, πως ο "προφήτης" μας πείθει τους πάντες ότι εδώ πρόκειται για το θέλημα ενός θεού;

Ενδιαφέρον έχει να δούμε τον τρόπο με τον οποίον εκδηλώνεται η ασίγαστη συνεργασία θεού και προφήτη. Ο ξακουστός αυτός θεουρ-

γός,[87] έχει ένα μοναδικής θεατρικότητας τρόπο για να αποσπά τις θεϊκές δηλώσεις της αρεσκείας του.

Τον προφητικό εκστασιασμό! Τον αρχαιότερο τρόπο επικοινωνίας των μάγων με... άγνωστες δυναμεις! Πέφτοντας σε έκσταση, με όλα όσα αυτό περιλαμβάνει, ο Αβραάμ λέει με τον ιδιαίτερο τρόπο του εκστασιαζόμενου όλα όσα θέλει να ακουστούν. Έτσι με έντρομο ύφος, αλλοιωμένη φωνή, και άλλες ίσως εντυπωσιασκές αλλοιώσεις στη συμπεριφορά του, πείθει τους πάντες μεσ' στο ημίφως, πως κάτι το θεϊκό κατέβηκε απ' τον ουρανό και τον κατέλαβε.

Η βιβλική περιγραφή των εντυπωσιακών αυτών παραστάσεων μεσ' στο ημίφως του δειλινού δεν αφήνει καμία αμφιβολία για την προχωρημένη αυτή "τέχνη" των αβρααμικών προφητικών εκστασιασμών: «**Περί δέ τήν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐπέπεσεν *ἔκστασις* ἐπί τόν 'Αβραάμ· καί *ἰδού, φόβος σκοτεινός μέγας ἔπιπτε ἐπ' αὐτόν.* Καί εἶπεν ὁ Κύριος..... ..... 'Αφοῦ δέ ἐτελείωσε λαλῶν μετ'αὐτοῦ *ανέβη* ὁ θεός ἀπό τοῦ 'Αβραάμ**». *Γεν ΙΕ΄ 12, ΙΖ΄ 22 και ΛΕ΄13.*

Το περίεργο αυτό «**ἀνέβη ὁ θεός ἀπ' αὐτοῦ**» *(Γεν. ΛΕ΄ 13)* προϋποθέτει αβίαστα ότι ο θεός "κατεβαίνει" πάνω του και ομιλεί "δια στόματος προφήτου" κάθε φορά που ο "θεός" πρέπει να πει κάτι!

Δύο γενιές αργότερα αυτός ακριβώς ο τρόπος επικοινωνίας θεού και προφήτη εφαρμόζεται ακόμα και ο θεός "κατεβαίνει" και "ανεβαίνει" πάνω στον προφήτη του Ιακώβ όπως θα δούμε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο *(Γεν. ΛΕ΄ 13).*

Μπορεί πράγματι ο προφήτης μας να έβγαινε απ' τους εκστασιασμούς του, φοβισμένος, κατάκοπος και καταϊδρωμένος, («**φόβος... σκοτεινός... μέγας**»!) Κανείς όμως δε μπορεί να μας κάνει να αμφιβάλλουμε, ότι αυτός ο προφητικός οίστρος, είναι ένας πολύ βολικός τρόπος θρησκευτικής μονοκρατορίας!.. Ότι ακριβώς αυτός, ο ίδιος κι απαράλλακτος, υπερεμφατικός θεατρικός εκστασιασμός... ήταν ανέκαθεν το "καλύτερο όπλο" των μάγων! Αν ο θεός θέλει κάτι, δεν είναι ανάγκη να συνθλίβει με "φόβους μεγάλους και σκοτεινούς" κανέναν προφήτη!..

Έτσι ο Αβραάμ ο ακούραστος Χαλδαίος, μετά από τόσα αξιοθαύμαστα, έβαλε τον προσωπικό του θεό να κάνει καλά τη Σάρρα που παρά το "πολυδιαπιστωμένο" πρόβλημα στειρότητας και το προχωρημένο της ηλικίας της, εξακολουθεί να είναι το ιδανικό πρόσωπο για το "θαύμα" του διάσημου "στειροθεραπευτή".

---

[87] ***Θεουργός**: Ο δια μαγικών τρόπων τα θεία επικαλούμενος.*

Η σκηνοθετημένη εγκυμοσύνη απαιτεί ένα άτομο με αποδεδειγμένη υποκριτική ευχέρεια και η Σάρρα μετά από μακροχρόνια συνεργασία σε "σκληρότερα" θέματα είναι τέτοιο.

Οι τρεις άγγελοι λοιπόν -χαλάλι τους το μοσχάρι με το σιμιγδαλένιο ψωμί το βούτυρο και το γάλα που έφαγαν- καθ' οδόν προς τα τρισκατάρατα Σόδομα, δεν ξεχνούν να αναγγείλουν τη θεϊκή σύλληψη του Ισαάκ. Κι εδώ όμως, όπως σε κάθε Αβρααμικό "θαύμα", παρέμεινε κάτι το παράδοξο απ' την αρχική αφήγηση για να μας κρούει τον κώδωνα της αμφιβολίας και της ερευνητικής διάθεσης. Εδώ το αξιοπερίεργο είναι ότι, αν και πέρα για πέρα θεϊκή η επαγγελία της θαυμαστής γέννησης του Ισαάκ, αναγγέλλεται με μεγαλύτερη απ' τη γνωστή σε όλους κανονική διάρκεια! αντί των 9 φυσιολογικών μηνών το παιδί θα έρθε σε 12 ακριβώς μήνες! Είναι δηλαδή μια "θεϊκή" σύλληψη με τρίμηνη προθεσμία.

Έτσι οι τρεις "άγγελοι" «**ἀφοῦ ἔφαγαν εἶπαν.... ποῦ εἶναι Σάρρα ἡ γυνή σου; Ὁ δέ εἶπεν ἰδού ἐν τῇ σκηνῇ καί εἶπεν, ἐξάπαντος *θέλω ἐπιστρέψει πρός σέ κατά τόν αὐτόν τοῦτον καιρόν τοῦ ἔτους* καὶ ἰδού Σάρρα ἡ γυνή σου θέλει ἔχει υἱόν**». *Γεν. ΙΗ' 10.* Για όσους απορούν κι αυτοί μαζί μου, για το μπόλικο και εκλεκτό φαΐ που ετοιμάζει ο Αβραάμ στους φιλοξενούμενους του αγγέλους, εξηγούμε ότι οι τρεις αυτοί "**άνδρες**" έρχονται όντως από μακριά. Έτσι για κάποιο δικό τους λόγο (οι ετήσιες μάλλον ασχολίες) δεν τους βολεύει να "επιστρέψουν" σε εννέα (9) μήνες απ' την αναγγελία της σύλληψης, αλλά ακριβώς, "αυτήν ταύτην" την ίδια εποχή του επόμενου χρόνου. Έτσι η σύλληψη και η εγκυμοσύνη της Σάρρας πρέπει παραδόξως να αρχίζει να μετριέται με τρίμηνη καθυστέρηση -αν δεν θέλουμε να υποθέσουμε ότι η εγκυμοσύνη της Σάρρας λόγο θεϊκής επέμβασης, προηγουμένης στειρότητας και μεγάλης ηλικίας κράτησε, 12 μήνες!

Αλλά όπως και να το δούμε είναι ένα θαύμα με τρίμηνη αναστολή. Μάλιστα προς αποφυγή κάθε παρεξήγησης ο άνδρας-άγγελος επαναλαμβάνει λίγο παρακάτω. «**Εἶναι τί ἀδύνατον εἰς τόν Κύριον; Ἐν τῷ ὡρισμένῳ καιρῷ θέλω ἐπιστρέψει πρός σε κατά τον αὐτόν τοῦτον καιρόν τοῦ ἔτους καὶ ἡ Σάρρα θέλει ἔχει υἱόν**». *Γεν. ΙΗ' 14.*

Δικαιολογημένα τώρα μπορεί να ρωτήσει κανείς: "Μα επιτέλους από που έρχονται αυτοί οι περίεργοι άγγελοι, που περιδρομιάζουν σαν κουρασμένοι ταξιδιώτες; Πριν απαντήσουμε πρέπει να υπενθυμίσουμε μερικά πράγματα και πάλι για την καταγωγή του Αβραάμ. Πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ο Αβραάμ δεν είναι ντόπιος, αλλά Χαλδαίος, από την ΟΥΡ, απ' όπου μαζί με τους στενούς συγγενείς του ξεκίνησε να μετοικήσει στη γη Χαναάν.

Στην αρχή της αβρααμικής ιστορίας, διευκρινίζεται ότι την μετοικεσία αυτή την ξεκίνησε αρχικώς ο πατέρας του Αβραάμ, ο Θάρα *Γεν. ΙΑ' 31.*: **«Καί ἔλαβε ὁ Θάρα, 'Αβραάμ τόν υἱόν αὐτοῦ καί Λώτ τον... ἔγγονόν αὐτοῦ... και ἐξῆλθον ὁμοῦ ἀπ' τῆς Οὔρ τῶν Χαλδαίων διά νά ὑπάγωσιν εἰς τήν γῆν Χαναάν καί ἦλθον ἕως Χαρράν καί κατῴκησαν ἐκεῖ»**.*Γεν. ΙΑ' 31.*

Η Χαρράν λοιπόν, ο ενδιάμεσος σταθμός ανάμεσα στην ΟΥΡ της Χαλδαίας και στην Χαναάν, φιλοξενεί ακόμα τους καθαρόαιμους συγγενείς (Σε μια 600 περίπου χιλιομέτρων, απόσταση λίγων ημερών με άλογα ή καμήλες).

Σ' αυτούς, τους πολυπληθείς εν τω μεταξύ συγγενείς, αναφέρονται τα ευχάριστα γεννητούρια που μαθαίνει ο Αβραάμ στο Γεν. ΚΒ' 20-24 όπου αναφέρεται και η γέννηση της Ρεβέκκας.

Σ' αυτούς αργότερα θα στείλει το δούλο του ο Αβραάμ φορτωμένο με δώρα για να βρει νύφη για τον Ισαάκ και θα γυρίσει χαρούμενος με τη Ρεβέκκα. Σαφέστερα δε για τον αναγνώστη είναι τα λόγια της Ρεβέκκας, όταν αργότερα στέλνει κι αυτή το γιο της Ιακώβ για να τον σώσει απ' την οργή του εξαπατημένου Ησαύ: **«Φύγε πρός Λάβαν τόν ἀδελφόν μου εἰς Χαρράν»**.

Και τέλος, εκεί πρέπει να πήγαν ως συγγενικά δώρα, τα λάφυρα που ο Αβραάμ έδωσε στον ιερέα που εμφανίζεται απ' το πουθενά, τον Μελχισεδέκ, όταν γυρίζει ελευθερωτής του Λωτ απ' την οπισθοφυλακή των ισχυρών στρατευμάτων του Χοδολογόμορ. Βλέπουμε ότι η πατρική παροικία της Χαρράν δεν έπαψε ποτέ να συμπαραστέκεται στους παρεπιδημούντες τη γη Χαναάν.

Οι Άγγελοι (αγγελιοφόροι) λοιπόν είτε αναγγέλλουν τη θεραπεία της Σάρρας, είτε έρχονται να κάψουν τον παράδεισο της Ιορδανικής πεντάπολης, δεν μπορεί παρά να είναι άτομα εντελώς άγνωστα και από αρκετά μακριά. Θα ήταν εντελώς λάθος, αν κάποιος θα μπορούσε να ψιθυρίσει: "Αυτόν τον άγγελο κάπου τον έχω ξαναδεί"!

Έτσι, οι τρεις άνδρες που έρχονται μεσ' στο καταμεσήμερο και πλένουν τα πόδια τους και γευματίζουν κουρασμένοι κάτω απ' τη σκιά του δένδρου. Είναι πραγματικοί άγγελοι (αγγελιοφόροι), απ' την πατρική παροικία της Χαρράν. Έρχονται να απαλλάξουν τον Αβραάμ απ' την δυσάρεστη εμπλοκή του στις στρατιωτικές αναταραχές της περιοχής του, καίγοντας την πεντάπολη των Σοδόμων, που αποτελεί το μήλον της έριδος.

Απ' τη μεγάλη λοιπόν και πολυπληθή αυτή παροικία, θα έρθει πάνω στο χρόνο και το μωρό που θα αναλάβει το βάρος της αβρααμικής κληρονομιάς! Θα είναι βέβαια ένα πραγματικό Χαλδαιόπουλο, από κοντινούς συγγενείς ικανούς να διαφυλάξουν το Ιερό Μυστικό της

θεάρεστης αυτής υιοθεσίας. Η δεύτερη αυτή επίσκεψη των ανδρών της Χαρράν ή "επιστροφή" όπως αναφέρεται δε μας περιγράφεται, για εντελώς άλλωστε κατανοητούς λόγους. Αλλά η βίβλος σαφώς τονίζει, ότι σ' ένα χρόνο ακριβώς η υπόσχεση των τριών ανδρών περί "επιστροφής των" ετηρήθη προς μεγάλη χαρά του ζεύγους που περίμεναν πως και πως τους χαρούμενους "πόνους" της γέννας: «**καί ἔκαμεν ὁ Κύριος εἰς τήν Σάρραν ὡς ἐλάλησεν**», επέστρεψε δηλαδή αυτόν τούτον τον καιρόν του έτους: «**καί ἐγέννησεν εἰς τόν Ἀβραάμ υἱόν ἐν τῷ γήρατι αὐτοῦ κατά τον καιρόν τόν ὁποίον εἶπεν πρός αὐτόν ὁ θεός. Και ἐκάλεσεν ὁ Ἀβραάμ τό ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ γεννηθέντος εἰς αὐτόν** (και για να παραμεριστούν οι αμφιβολίες ξανατονίζεται) ***τόν ὁποῖον ἡ Σάρρα ἐγέννησεν* εἰς αὐτόν, Ισαάκ**». *Γεν. ΚΑ' 1-3.*

Ο Ισαάκ, το πολυπόθητο παιδί ήρθε επιτέλους μετά από περίεργη 12μηνη περίπου αναμονή και κατάλληλη σκηνοθετημένη προετοιμασία. Η Σάρρα "μητέρα" πια, είχε κάθε λόγο να ανησυχεί. Ο Ισμαήλ ήταν τώρα 13 περίπου χρόνων. Πιο μελαμψός παρά ποτέ αποτελούσε μια διαρκή απειλή για την πατρική περιουσία μια και ως πρωτότοκος δικαιωματικά του ανήκε. Ένα δύσκολο πρόβλημα έπρεπε να βρει λύση. Η Σάρρα δε διστάζει τώρα πια ούτε στιγμή. Ο Ισαάκ, ο γιος της, που με τόση θεϊκή καύχηση κρατά στην αγκαλιά της είναι ολίγων μόνο μηνών, όταν η Σάρρα διατάζει: «**Δίωξον τήν δούλην ταύτην καί τόν υἱόν αὐτῆς, *διότι* δέν θέλει κληρονομήσει ὁ υἱός τῆς δούλης ταύτης μετά τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ Ἰσαάκ**». *Γεν. ΚΑ' 10.* Οι δισταγμοί του Αβραάμ παραμερίζονται με θεϊκή εντολή, διότι όπως είπαμε, όλου του κόσμου οι απρέπειες γίνονται θεάρεστο έργο αρκεί, να τις ζητήσει προσωπικά ο πανάγαθος, έτσι λέει στον Αβραάμ αφού μάλλον "**εγεννήθη**" ξανά ο κατάλληλος «**λόγος Κυρίου εἰς τόν Ἀβραάμ**». «**Ἄς μή φανῇ σκληρόν εἰς τούς ὀφθαλμούς σου περί τοῦ παιδίου και περί τῆς δούλης σου κατά πάντα ὅσα εἶπε πρός σέ ἡ Σάρρα ἄκουε τους λόγους αὐτῆς**». *Γεν. ΚΑ' 12.*

Σάρρα, Αβραάμ κι ο θεός τους, έχουν βάλει στο σημάδι την δύστυχη δούλα, που άλλο κακό δεν είχε κάνει, απ' το να ταπεινώσει την κυρία της με την καρπερή υγεία της και τον κύριό της με την ακατάλληλη Αιγυπτιακή ράτσα της. Η υπομονή μπορεί να είναι θεάρεστη, αλλά θα ανακαλυφθεί πολύ αργότερα. Για την ώρα η εξόντωσή της είναι αποφασισμένη και μάλιστα μαρτυρική, τόσο η δική της, όσο και του 13χρονου παιδιού της, του μελαμψού πρωτότοκου που πρέπει να πεθάνει.

Για το μοιραίο πρωινό, η βίβλος μας περιγράφει τα ηθικά περιθώρια ενός ανθρώπου που ο βιβλικός θεός αποκαλεί "φίλο" του: «**Σηκωθείς δέ ὁ Ἀβραάμ ἐνωρίς τό πρωί ἔλαβεν ἄρτους *καί ἀσκόν ὕδατος* καί**

ἔδωκεν εἰς τήν Ἄγαρ ἐπιθέσας αὐτά ἐπί τόν ὦμον αὐτῆς καί τό παιδίον καί ἀπέπεμψεν αὐτήν». *Γεν. ΚΑ΄ 14*

Ούτε ένα γαϊδούρι δεν άξιζε η παιδίσκη Άγαρ και ο πρώτος του απ' αυτήν γιος. Έτσι, στη νεαρή μητέρα που αποσβολωμένη παρατηρεί την αναπάντεχη μοίρα της, ο Αβραάμ κρεμά στον ώμο της δυο ψωμιά κι ένα ασκί νερό και τους διώχνει να πεθάνουν στην έρημο. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία, απαιτεί πράγματι πάρα πολύ θεολογικό "βίτσιο".

Διότι εγώ επιμένω, πως ο νεαρούλης (δεκατριάχρονος *Γεν. ΙΣ' 3 καί ΚΑ' 5*) Ισμαήλ μπορούσε σίγουρα να κουβαλήσει κι ένα δεύτερο σωτήριο "**ἀσκόν ὕδατος**". Βέβαια είχαν τη θεϊκή συγκατάθεση, συνεπώς η εκδίωξη φαντάζει απόλυτα νόμιμη, αλλά ο θεός δε φαίνεται πουθενά να περιορίζει σε έναν τόν "**ἀσκόν ὕδατος**" των δύο καταδικασμένων. Ούτε είπεν ο θεός, ότι θα έβλαπταν καθόλου δύο καμηλιέρηδες να πάνε την Άγαρ -που δεν μας κάνει πια- και τον γιο της, πέρα απ' την έρημο ή ακόμα και στην ποθητή πατρίδα της την Αίγυπτο και να γυρίσουν πίσω ώστε να μη χάσουμε και τις πολύτιμες καμήλες μας!

Θα μπορούσα να σταθώ ατελείωτα στο δροσερό αυτό πρωινό, όπου τόσα πρόσωπα διεκδικούν λάθος θέση στην ιστορία. Να περιγράψω με ατέλειωτες λεπτομέρειες το άπειρον "κάλλος" και την "ανθρωπιά" τέτοιων βιβλικών εικόνων! Θα ξέφευγα όμως αισθητά απ' το αντικείμενο αυτής της έρευνας. Έτσι περιορίζομαι να πω ότι πρόκειται, για μια στυγερή και καθόλα προμελετημένη δολοφονική απόφαση που ο Αβραάμ με ηθικό αυτουργό τη Σάρρα επιβάλλει στον 13χρονο μικρούλη αθώο γιο του και την δούλα μάνα του! Οποιοδήποτε νομικό καθεστώς θα κατεδίκαζε παμψηφεί την άσπλαχνη αυτή ενέργεια του Αβραάμ αυτό το πρωινό. Διότι όπως και να το κάνουμε και τώρα, αλλά και πριν από χιλιάδες χρόνια, διώξιμο στην έρημο χωρίς νερό μόνο σίγουρο θάνατο μπορούσε να σημαίνει: «**Ἡ δέ** (Άγαρ) **ἀναχωρήσασα περιεπλανᾶτο ἐν τῇ ἐρήμῳ... καί ἀφοῦ ἐτελείωσε τό ὕδωρ ἀπό τοῦ** (ενός και μοναδικού) **ἀσκοῦ, ἔρριψε το παιδίον ὑποκάτω ἑνός θάμνου καί ἐλθοῦσα ἐκάθησεν μακράν... διότι εἶπε: Να μή ἴδω τον θάνατον τοῦ παιδίου... καί ὕψωσε τήν φωνήν αὐτῆς καί ἔκλαυσεν».** *Γεν. ΚΑ' 15-16.* Τάδε έφη αβρααμική πατρότης!

Ισαάκ η "θυσία" που δεν έγινε!

Ο Αβραάμ ετιμήθη απ' την ιστορία για μία και μόνη πράξη: τη θυσία του γιου του. Αυτού του μοναδικού γιου που απέκτησε θαυματουργικά η θεϊκά γιατρεμένη Σάρρα.

Οι συνθήκες κάτω απ'τις οποίες παρ' ολίγον θα εθυσιάζετο ο γιος του μεγάλου προφήτη, μας παραδίδονται στο ΚΒ' κεφάλαιο της Γένεσης. Η εντολή είναι σαφής, και προφανώς την άκουσαν όλοι και πάγωσαν, μια και ο θεός ομιλεί δια στόματος Αβραάμ αφού πρώτα κατέβηκε όπως είδαμε επάνω του!: *Γεν. ΙΖ'22.* «**Ὕπαγε εἰς τόν τόπον Μοριά, καί πρόσφερε αὐτόν** (τον Ισαάκ) **ἐκεῖ εἰς ὁλοκαύτωμα, ἐπί ἑνός τῶν ὀρέων τό ὁποῖον θέλω σοί εἰπεῖ**». *Γεν. ΚΒ΄2.*

Κατ' ευθείαν, την επομένη το πρωί οι ετοιμασίες άρχισαν και περιγράφονται με λεπτομέρειες. Ενώ δε μας περιγράφεται η παραμικρή, μα και η πλέον ελάχιστη λεπτομέρεια των γονικών αντιδράσεων. Η Σάρρα, η θρυλική μητέρα, απουσιάζει εντελώς απ' την αφήγηση και η εφαρμογή της τρομερής εντολής, εκτελείται απ' τον πατέρα Αβραάμ με στρατιωτική ψυχρότητα! Μόνο που η προσωπικότητα του Αβραάμ, δεν μας εμπνέει πια καμμία εμπιστοσύνη.

Είναι μάλιστα τόσο έτοιμος για τη θυσία ώστε, για να μη βρεθεί προ απροόπτου σκίζει πρωί-πρωί τα ξύλα της θυσίας και τα κουβαλά μαζί του πείθοντας με τον τρόπο αυτό και τον τελευταίο θλιμμένο παρατηρητή, ότι ξεκινά πράγματι για τη θυσία.

Δεν ξέρουμε γιατί, αλλά η μεγάλη αυτή θυσία θα γίνει καλύτερα δεκτή από το θεό, πάνω ψηλά σ' ένα βουνό τρεις μέρες μακριά κι όχι μπροστά στα έκπληκτα μάτια του πολυπληθούς αβρααμικού οίκου. Μάλιστα ο Αβραάμ με πολύ σύνεση, για ν' αποφύγει και τυχόν επίμονους περίεργους, αφήνει άγνωστο το όνομα της βουνοκορφής όπου θα γίνει η θυσία. Αντί αυτού παίρνει όμως μαζί του δύο παιδαρέλια ("Ο'" **δύο παῖδας**) που θα γίνουν οι αψευδείς μάρτυρες των τραγικών στιγμών της θυσίας. Αμ, δέ... ο Αβραάμ πριν απ' τον τόπο της θυσίας απομακρύνει και τους δύο τελευταίους μάρτυρες λέγοντάς τους: **«Σεῖς καθίσατε αὐτοῦ μετά τῆς ὄνου. ἐγώ δέ καί τό παιδάριον θέλομεν ὑπάγει...**(και με πολύ άνεση) **τά ξύλα τῆς ὁλοκαυτώσεως ἐπέθεσε ἐπί τόν Ισαάκ τόν υἱόν αὐτοῦ... καί ἐπορεύοντο οἱ δύο ὁμοῦ»**.*Γεν. ΚΒ΄5-6 καί 8.*

Ούτε λοιπόν και τα δυο παιδαρέλια παρευρέθησαν στην κοσμοξάκουστη αυτή "θυσία". Η εντολή του αφέντη Αβραάμ τα καθηλώνει πλάι στη γαϊδουρίτσα τους, μακριά απ' το σημείο όπου θα εκτυλιχθεί η σπαραξικάρδια θυσία.

Ο σπλαχνικός πατέρας φορτώνει μάλιστα στον Ισαάκ τα ξύλα της θυσίας του(!) και... επορεύοντο «**ομοῦ**» και μόνοι!

Έτσι, η σκηνή της υπέρτατης αυτής θυσίας, με τις συνταρακτικές λεπτομέρειές της, δεν έχει άλλους μάρτυρες εκτός απ' τον ίδιο τον Αβραάμ, με το γνωστό πλέον σε μας ήθος, και τον μικρό Ισαάκ που ως γιος και κληρονόμος του οφείλει υποταγή, και σιωπή. Σιωπή, που εξασφαλίζεται άνετα, γιατί αυτός είναι ο γιος που κληρονομεί την τεράστια πατρική περιουσία. Σιωπή όμως, που παραδόξως βλάπτει τελικά, την ιστορία της θυσίας. Αφού ο Ισαάκ το παρακάνει επιδεικτικά και δεν αναφέρεται ούτε μια φορά στο συνταρακτικό αυτό περιστατικό της ζωής του, που σίγουρα έζησε πιο έντονα απ' όλους, καθώς δεμένος πάνω στο θυσιαστήριο βλέπει... αγγέλους να σταματούν το μαχαίρι ακριβώς πάνω του και το κριάρι να κατεβαίνει απ' τον ουρανό για να τον αντικαταστήσει στη θυσία! Ούτε μια ελαφρά νύξη δεν κάνει ο Ισαάκ, ο ήρωας αυτής της θυσίας, για τη συγκλονιστική αυτή στιγμή καθ' όλη τη διάρκεια της μεγάλης του ζωής. Γιατί; Μήπως δεν τη θυμόταν; Μα ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να θέτει σπαραξικάρδιες ερωτήσεις καθ' οδόν για τη θυσία ***Γεν. ΚΒ' 7.*** Ή μήπως δεν το έζησε ποτέ έτσι, ώστε να είναι περήφανος γι' αυτό στην υπόλοιπη ζωή του;

Μήπως λοιπόν ήταν κι αυτό μια καλή σκηνοθεσία όπως κι όλα τ' άλλα, απ' τον πρωτομάστορα Χαλδαίο που ήξερε να μοιράζει συγκινήσεις και άλλο δεν έκανε στη ζωή του, απ' το να γράφει σενάρια εντυπωσιασμού και να τα εκτελεί με τον οικογενειακό του θίασο;

Αναρωτιέστε ακόμα γιατί; Απλούστατα, δίνοντας το τελείως ανώδυνο γι αυτόν παράδειγμα υπέρτατης υπακοής. Τα οφέλη ήταν αμέτρητα! Δαπάνη; Λίγος δρόμος κι ένα κριάρι, αν θυσιάστηκε τελικά κι αυτό!

Αυτός λοιπόν ο εκπληκτικός εφευρέτης του θεϊκού φόβου, με την παρ' ολίγον θυσία του μονάκριβου παιδιού του, όχι μόνο έγινε "εν μία νυχτί" το ασύγκριτο πρότυπο πίστης, αλλά... έσπερνε με πολύ επιτυχία τον τρόμο και την απόλυτη υποταγή στον πολυάριθμο πλέον οίκο του. Γιατί κανείς ασφαλώς δεν θα ήθελε να είναι ο επόμενος, που θα πρέπει να αποδείξει ότι "**φοβάται το θεόν**" και να υποστεί την δοκιμασία της θυσίας του δικού του παιδιού!

Η φήμη του σαν προφήτης θεού, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Το ότι είναι ο μόνος άνθρωπος που απεκάλεσε ο βιβλικός θεός "φίλο" του τα λέει νομίζω όλα. Το ότι ήταν βέβαια και "μέγας" από οικονομική άποψη, αυτό σε μας είναι πλέον εντελώς κατανοητό.

Ο άνθρωπος αυτός δεν μπορούσε παρά να είναι "μέγας", όχι μόνο από οικονομική άποψη αλλά και από μια άλλη άποψη, που δεν ταιριάζει καθόλου, με όλα όσα παγκοσμίως ήθελαν να ξέρουμε γι' αυτόν.

Ο Ανθρωπος αυτός εξυμνήθηκε παγκοσμίως, γιατί θυσίασε το γιο του χωρίς να τό 'χει κάνει ποτέ. Απλά το αποκορύφωμα του πανούργου αυτού Χαλδαίου είναι αυτή η παρ' ολίγον θυσία.

Αυτή η θυσία που δεν έγινε ποτέ!

Μια γυναίκα που γίνεται αδελφή. Μια αδελφή που ξαναγίνεται γυναίκα. Μια στείρα και γρια που καταφέρνει και γεννά. Μια θεότητα που χαρίζει γη άλλων, κάνοντας "κατάσχεση" και ρίχνοντας πληγές και φωτιά στη μια πλευρά της "ανηθικότητας", αλλά άφθονο χρήμα και ευλογίες στην άλλη πλευρά της ανηθικότητας, μαζί με μια θυσία που τελικά δεν έγινε, είναι λίγα απ' τα όπλα ενός προφήτη που καταφέρνει να γίνει "μέγας" εκμεταλλευόμενος τα πρωτοφανή σενάρια που γράφει και εκτελεί με πιστά μέλη της οικογενείας του.

Ένας άνθρωπος που είχε εφεύρει έναν ομιλητικό θεό, του οποίου το φόβο είχε μεταβάλλει σε πετυχημένη κερδοφόρο επιχείρηση. Ένας αξέχαστος γενάρχης που μας άφησε ένα σαφές μήνυμα, πως: η ανθρώπινη ευπιστία, είναι εξαργυρώσιμο αγαθό στα χέρια του ανθρώπου εκείνου που ξέρει ασταμάτητα να "πλάθει" το φόβο του θεού!

Η θυσία του Αβραάμ έγινε διάσημη, χωρίς να χυθεί σ' αυτήν **ούτε μια σταγόνα αίμα!** Έκτοτε όμως εκατομμύρια άνθρωποι όλων των εποχών κάτω απ' το βάρος της υπέρτατης αυτής θυσίας, πείσθηκαν να κάνουν όλα όσα τελικώς ο Αβραάμ δεν έκανε!

Ατέλειωτες σειρές πιστών θυσίασαν τα εντελώς αυτονόητα συμφέροντά τους μαζί με τα παιδιά τους, χωρίς ποτέ κανένας θεός να καταδεχθεί να σταματήσει τους ποταμούς του θυσιαζόμενου αίματος που χύθηκαν για χάρη του. Οι "ιερές μάχες" μπάζωναν ασταμάτητα με τα κορμιά των πιστών, όλους τους τόπους που το αδίστακτο ιερατείο ήθελε να πατήσει το "πόδι" του, χωρίς ποτέ να σταματήσουν εγκαίρως απ' τον ίδιο αυτόν θεό, του Αβραάμ, για να γλιτώσουν τη ζωή τους και να ονομαστούν "φίλοι θεού" όλοι όσοι με την ίδια ακριβώς πίστη ολόψυχα υπάκουσαν στη θεϊκή θέληση για θυσία των μονάκριβων παιδιών τους!

Το σκεπτικό είναι φοβερά απλό! Πρώτος απ' όλους ο οξυδερκής Αβραάμ εξασφαλίζει γι'αυτόν και τους απογόνους του, τη χρησιμότατη άνευ όρων και υπεράνω ορίων υποταγή στη θεϊκή θέληση, με την εκπληκτική κι ανώδυνη παραδειγματική θυσία του υιού του.

Άμεσα τα οφέλη και τώρα και στο μέλλον, γι' αυτούς που έχουν το "ταπεινό" προνόμιο να εκφράζουν αυτή τη φοβερά ακραία θεϊκή θέληση.

Ο Αβραάμ ήταν φίλος με το θεό και γλίτωσε τη θυσία του γιου του!.. Άρα... Σκεφτείτε πόσο καλοί και υπάκουοι φίλοι πρέπει να γίνουμε

λοιπόν εμείς μ' αυτόν τον καλό θεό, για να μην υποστούμε το μαρτύριο της θυσίας των... παιδιών μας!

Θρησκεία το μεγαλείο σου!

Θυσία "αλά ελληνικά"

Κάποτε ένα σύννεφο κατέβηκε απαλά στον εξώστη ενός υπέροχου παλατιού στον Ορχομενό, πλάι στη λίμνη Κωπαΐδα. Μια αιθέρια ύπαρξη που ταξίδευε με το σύννεφο, η "Νεφέλη", κατέβηκε με χάρη και μαγεμένη απ' το υπέροχο αρχοντικό το περιεργαζόταν με θαυμασμό.

Άξαφνα, ο νεαρός βασιλιάς Αθάμας βγήκε αναπάντεχα στον εξώστη και αντίκρυσε την αιθέρια κόρη. Κι αυτή καλοκοίταξε το ωραίο παλικάρι. Έτσι αρχινά ένας υπέροχος μύθος, που θέλει καρπό της ένωσης της Νεφέλης και του Αθάμαντα, τον γνωστό ήρωα της ελληνικής μυθολογίας το Φρίξο και την αδελφή του Ελλη.

Στην αρχή όλα εξελίχθηκαν κατ' ευχήν, ώσπου η αιθέρια Νεφέλη επέστρεψε στα ουράνια καθήκοντά της και μια άλλη κόρη πήρε τη θέση της ως μητριά και σύζυγος, η Ινώ. Η Ινώ όταν απέκτησε δικά της παιδιά άρχισε να φέρεται εχθρικά στα παιδιά της Νεφέλης και τα πράγματα χειροτέρεψαν όταν διάδοχος του θρόνου δεν ορίσθηκε δικός της γιος, αλλά ο Φρίξος, ο γιός της πολυαγαπημένης Νεφέλης.

Η Ινώ, αποφάσισε να ανατρέψει αυτή τη διαδοχή με κάθε τρόπο. Κατάφερε μ' ένα πανούργο τρόπο να προκαλέσει πείνα και σιτοδεία σ' ολόκληρο το βασίλειο του συζύγου της του βασιλέα Αθάμαντα! Το πως ακριβώς το πέτυχε, θυμηθείτε θα το δούμε παρακάτω σε μια ενδιαφέρουσα καμπή της πατριαρχικής ιστορίας.

Μπρος λοιπόν στην πρωτοφανή αυτή εξέλιξη και με τη σοβαρή απειλή πείνας, η Ινώ κατάφερε να παρουσιάσει με ψεύτικο Δελφικό χρησμό, ως απαίτηση των θεών τη θυσία του Φρίξου.

Ο πατέρας του Φρίξου ο Αθάμας συγκλονίστηκε: «**Αυτό δε θα γίνει ποτέ φώναξε, προτιμώ να πεθάνω εγώ παρά ο γιος μου**».

Το θέμα ήρθε στην αγορά κι ο κόσμος έδειξε την αγάπη του για τον Φρίξο, η απόφαση ήταν ξεκάθαρα **όχι στην παράλογη θεϊκή απαίτηση!**

Αλλά, μια δυνατή γυναικεία φωνή, ανέτρεψε ξαφνικά και αναπάντεχα το ευνοϊκό για το Φρίξο κλίμα.

Ηταν η παντρεμένη Βιαδίκη, η νεαρή θεία του, που τον κατηγόρησε για ανήθικες και παράνομες ερωτικές επιθέσεις σε βάρος της. Ήταν η θρασύδειλη εκδίκηση που έπαιρνε απ' τον ωραίο νέο, που δεν ανταποκρίθηκε στις δικές της επίμονες ερωτικές προτάσεις.

Δυστυχώς, πολλοί πείσθηκαν ότι ο Φρίξος είχε προκαλέσει τη θεϊκή οργή και η άκαρπη γη ήταν γι αυτούς η καλύτερη απόδειξη της θεϊκής τιμωρίας.

Ο βασιλιάς της χώρας λοιπόν ο Αθάμας, έπρεπε να θυσιάσει το γιο του το Φρίξο, κατά πως νόμιζαν ότι όριζε το μαντείο των Δελφών.

Μια θεομηνία, ένας ψεύτικος χρησμός και μια ψευτοατιμασμένη, ήταν αρκετά για να δείξουν σα θεϊκό θέλημα, αυτό που ήταν εξ ολοκλήρου κατασκεύασμα ανθρώπινου πάθους.

Ο Αθάμας συντεντριμμένος αποφάσισε να ακολουθήσει τη μοίρα του για τη σωτηρία του λαού του και την εκπλήρωση της θεϊκής εντολής.

Ο ίδιος ο Φρίξος δέχθηκε την άδικη έξέλιξη καρτερικά, νομίζοντας πως η άκαρπη και κατάξερη γη του Ορχομενού, δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο παρά έκφραση μεγάλης θεϊκής οργής. Άλλωστε κι ο χρησμός ήταν ξεκάθαρος. Έπρεπε ο Αθαμας να θυσιάσει το γιο του για τη σωτηρία της πόλεως.

Όταν ξημέρωσε η άλλη μέρα, θλιβερή πομπή ανηφόρισε στη κορφή του Λαφύστιου. Στον τόπο της θυσίας μπροστά στο ναό του Δία, ετοίμασαν τη φωτιά για τη θυσία και το μαχαίρι υψώθηκε... μα έμεινε μετέωρο.[88] Ταυτόχρονα όλο το πλήθος βλέπει ένα ολόλευκο σύννεφο να κατεβαίνει στην κατάλληλη στιγμή. Επάνω του φαίνεται μια αιθέρια γυναίκα **«είναι η μητέρα φωνάζει η Έλλη»** που με αβάσταχτο πόνο έζησε όλη αυτή την άδικη ιστορία, "έρχεται η Μητέρα" φωνάζει γεμάτη ελπίδα. Όλοι κοιτάζουν κατάπληκτοι, την υπέροχη αυτή παρουσία που στο πλάι της στέκει ολόχρυσο κριάρι. Με την ουράνια επέμβασή της, δίνει σίγουρα άλλη τροπή στην παρ' ολίγο άδικη θυσία. Το κριάρι που έφερε μαζί της, μεταφέρει τα δύο παιδιά στη ράχη του πετώντας μακριά απ' το εχθρικό περιβάλλον. Οι παρευρισκόμενοι ικανοποιημένοι βλέπουν στην επέμβαση της ουράνιας Νεφέλης ότι κι ο θεός δεν θέλει πια να θυσιαστεί ο γιος του βασιλιά τους.

Αυτή είναι πολύ περιληπτικά, η διάσημη αρχή της ιστορίας του Φρίξου. Η παρ' ολίγο θυσία του εξ αφορμής της οργανωμένης πλεκτάνης φαίνεται πως τελικά κόστισε τη ζωή της αδελφής του Ελλης που πέφτοντας στη θάλασσα απέκτησε την αθανασία. Τις παραπάνω λεπτομέρειες δανείστηκα απ' την έξοχη ελληνική μυθολογία των αδελφών Κωνσταντινίδη.

---

[88] *Αλλη παραλλαγή λέει πως: "Ο Αθάμας κλαίγοντας γοερά οδήγησε το Φρίξο στην κορυφή του βουνού. Ήταν έτοιμος να κόψει το λαιμό του παιδιού όταν ο Ηρακλής, που έτυχε να βρίσκεται στα πέριξ, έφτασε τρέχοντας και του άρπαξε το μαχαίρι της θυσίας απ' τα χέρια: "Ο πατέρας μου ο Ζευς εξήγησε ο Ηρακλής απεχθάνεται τις ανθρωποθυσίες". (Ρ. Γκρέιβς 70δ).*

Έχουμε εδώ όλα τα στοιχεία της θυσίας του Ισαάκ, με τη μόνη διαφορά ότι ο ελληνικός μύθος, εκτός του ότι επισημαίνει σημαντικότατα πράγματα, καυτηριάζοντας την ευκολοπιστία και συνιστώντας τη δημιουργική αμφιβολία, στεφανώνεται ένδοξα από μεσογειακές ανθρώπινες αντιδράσεις, όπου φανερά οι ήρωες δεν γίνονται αναντίρητα, βουβά εκτελεστικά όργανα, κανενός θεού.

Παρόμοια είναι και η ιστορία του Μενοικέα του αρχοντόπουλου της Θήβας. Κάποτε πολιορκημένοι και σε απελπιστική κατάσταση οι κάτοικοι της Θήβας ακούνε τον προφήτη τους Τειρεσία, πως μοναδική κίνηση σωτηρίας γι' αυτό είναι η θυσία του παλικαριού απ' τον πατέρα του, τον άρχοντα Κρέοντα, για να ικανοποιηθούν περίπλοκες θεϊκές παλιές απαιτήσεις!

«Σαν άκουσε ο Κρέων του Τειρεσία την μαντεία, πήγε να σπάσει η καρδιά του απ' τη στεναχώρια του, θα προτιμούσε να θυσιάσει ο ίδιος τη ζωή του. Γι' αυτό προτού μαθευτεί απ' το λαό η μαντεία του Τειρεσία ο Κρέων είπε στον γιό του δίνοντάς του αρκετό χρυσάφι για το δρόμο, να βγει κρυφά απ' την πολιορκημένη πόλη και να φύγει μακριά σ' άλλη χώρα ακολουθώντας όποιον δρόμο νόμιζε καλύτερον. Το αρχοντόπουλο δεν έφερε αντίρρηση στον πατέρα του, όμως, σαν έμεινε μόνος ένιωσε ντροπή, να σωθεί αυτός και ν' αφήσει στο χαμό τους δικούς του κι ολόκληρη τη χώρα του, και καθώς ποτέ του δεν ήταν δειλός, αποφάσισε να κάνει το χρέος του. Ανέβηκε στις επάλξεις του τείχους και... με το δικό του χέρι έχυσε το αίμα του που έτρεξε απ' την κορφή του πύργου ως τα νερά κάτω της Δίρκης για να γίνει του θεού το θέλημα. Και δεν έλειψαν ακόμα και εκείνοι, που πίστεψαν ότι στο τέλος και ο ίδιος ο πατέρας του Μενοικέα κατάλαβε και υπάκουσε στην θεϊκή προσταγή».[89]

Υπάρχει ένα ολόκληρο πλήθος παρόμοιων "θυσιών" στον ελληνικό μύθο. Όλες ανεξαιρέτως δίνουν ένα έντονο ανθρώπινο χρώμα στις αντιδράσεις των ηρώων τους. Και οι "ιστορίες" αυτές εκτυλίσσονται σ' έναν υπέροχο ελληνοπρεπές φόντο, όπου "θεοί" και άνθρωποι αντιμέτωποι προσπαθούν να ζυγίσουν καλά, την αξία των αποφάσεών τους! Η ιστορία του Ερεχθέα και της κόρης του Χθόνης και η θυσία της Ιφιγένειας είναι απ' τη σειρά αυτή των θυσιών, που γίνονται ή δεν γίνονται, γιατί αντικαθιστώνται από κάποια θεόσταλτα ζώα όπως το ελάφι της Άρτεμης που αντικαθιστά την Ιφιγένεια[90] αλλά πάντα μέσα σ' ένα κλίμα πέρα για πέρα ανθρώπινο.

---

[89] *Ελληνική Μυθολογία, εκδ. Αθηνών, τόμ. 3ος, σελ. 214 / Σοφοκλής, Αντιγόνη, υπόθεση (Σαλουστιος) / Ευριπίδης, "Φόνισσαι", 843-1103 και σχόλια 53 / Απολλόδωρος 3, 69-73.*
[90] *Ευριπίδης "Ιφιγένεια εν Αυλίδι".*

Ο Αβραάμ όμως, δε διαλέγει τυχαία το ύψιστο αυτό γονικό δίλλημα της θυσίας. Θέλει να εξασφαλίσει μια για πάντα την υποταγή και την απόλυτη εξάρτηση απ' τις θεϊκές προσταγές, πράγμα που απαιτεί παράλυση ακόμα και των βασικών γονικών ενστίκτων και οδηγεί με απόλυτη ακρίβεια στη τέλεια αφομοίωση του πιστού από την πίστη. Αποτέλεσμα πολύ επιθυμητό απ' όσους κηρύττουν ή παράγουν θεϊκό φόβο.

Αβραάμ ένας επικίνδυνος ψεύτης!

Ο Αβραάμ ο περιπλανώμενος Χαλδαίος προφήτης, μπορεί να μην ήταν κήρυκας οποιασδήποτε ιδέας ικανής να ευλογήσει αληθινά τους άλλους, αλλά ήταν αστείρευτη πηγή απίθανων ιδεών που ευλογούν πραγματικά κι απόλυτα αυτόν, τον οίκο και το σπέρμα του! Ο δούλος του λέει γι αυτόν με θαυμασμό, καθώς μας δίνει την αληθινή έννοια της Αβρααμο-βιβλικής ευλογίας: «**καί εἶπεν. Ἐγώ εἶμαι ὁ δούλος τοῦ Αβραάμ καί ο Κύριος εὐλόγησε τόν κύριόν μου σφόδρα καί *ἔγεινε μέγας*** (μέγας σε τί;) **καί ἔδωκε εἰς αὐτόν πρόβατα καί βόας καί *ἀργύριο*** (ασήμι) **καί *χρυσίον* καί δούλους καί δούλας και καμήλους και ὄνους...** (ο Κύριος) **ἔδωκεν εἰς αὐτόν πάντα ὅσα ἔχει**». ***Γεν. ΚΔ΄ 35-36.***

Ο Μέγας λοιπόν Αβραάμ «**ὁ ἡγεμών ἐκ θεοῦ**» όπως αποκαλείται αλλού ***(Γεν. ΚΓ΄ 6)*** μετρά την "ευλογία" εντελώς φυσικά, με ασήμι και χρυσάφι κι απ' αυτά ο "Κύριος" του εξασφάλισε τόσα πολλά, ώστε δικαιολογημένα να θεωρείται απ' τους ανθρώπους γύρω του δικούς και ξένους "**Μέγας**" και "**ἡγεμών**". Στην προηγούμενη έρευνά μας, περιοριστήκαμε να αναζητήσουμε τους τρόπους που ο Αβραάμ ευλογεί τον εαυτό του και τους συνανθρώπους του. Εδώ θα δούμε τι έκανε ένας βασιλιάς, για να απαλλαγεί επιτέλους απ' τις πληγερές "ευλογίες" αυτού του προφήτη.

Είδαμε τον Αβραάμ να είναι ο άνθρωπος που σκορπά θεϊκές πληγές και φόβο, καλύπτοντας με περίτεχνα ψεύδη τις αληθινές του προθέσεις.

Ναι, ο Αβραάμ ο προφήτης είναι ένας δεινός ψεύτης. Τα ψέματα του οποίου ακριβοπληρώνουν τα παγιδευμένα θύματά του. Ένας βασανιστικός ψεύτης και ένας δεινός ανθρωποκυνηγός, που είχε νικήσει κατά κράτος όλους τους ισχυρούς της περιοχής, σ' έναν πόλεμο που μόνο ο ίδιος ήξερε τους άνανδρους κανόνες του.

Ο Αβιμέλεχ ο βασιλιάς, ένα απ' τα θύματά του, κατήντησε να τον φοβάται και να τον θαυμάζει μαζί. Γνωρίζει για τον Αβραάμ ότι είναι ο άνθρωπος που ζει και πλουτίζει εφευρίσκοντας επικίνδυνα ψεύδη. Αποφασίζει λοιπόν να τον σταματήσει. Με την απειλητική παρουσία του αρχιστρατήγου του, καταφέρνει να του αποσπάσει τον πλέον αποκαλυπτικό όρκο! **«Κατ'ἐκεῖνο τόν καιρόν ὁ 'Αβιμέλεχ,** (ο Φιλισταίος βασιλιάς) **μετά τοῦ Φιχόλ ἀρχιστρατήγου τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶπε πρός τόν 'Αβραάμ λέγων.. Τώρα λοιπόν ὅμοσε** (ορκήσου) **πρός ἐμέ...** ***ὅτι δέν θέλεις ψευσθῆ*** **πρός ἐμέ, οὔτε πρόςτόν υἱόν μου, οὔτε πρόςτούς ἐγγόνους μου»** *Γεν. ΚΑ' 22, 23.* Αυτός κι αν είναι φόβος έως τρίτης γενεάς! Μόνο ένα πράγμα φοβάται ο Αβιμέλεχ ο βασιλιάς, τα μοναδικά κι ανεπανάληπτα ψέματα αυτού του ανθρώπου. Ξέρει ότι είναι τρόπος ζωής για τον προφήτη κι ότι απ' αυτά κινδυνεύουν όχι μόνο ο ίδιος και το βασίλειό του, αλλά οι γιοι κι εγγονοί του ακόμα. Επιτέλους ένας διορατικός βασιλιάς με απόλυτη ευθύτητα αποκαλεί τον Αβραάμ επαγγελματία και ισόβιο ψεύτη και με τη διακριτική παρουσία του απειλητικού αρχιστρατήγου του "Φιχόλ", απαιτεί τον δεσμευτικό όρκο του ευφυέστατου αυτού ψεύτη. Επιτέλους ένα απ' τα θύματα του Αβραάμ κάνει αυτό που πρέπει, με τον τρόπο που πρέπει. Απειλεί και δεσμεύει τον Αβραάμ με όρκο!

Ο προφήτης νιώθει την απειλητική στρατιωτική παρουσία. Καταλαβαίνει ότι τουλάχιστον σ' αυτόν τον έξυπνο βασιλιά των Φιλισταίων αποκαλύφθηκε πλήρως. Δεν αρνιέται την εξευτελιστική κατηγορία γιατί καταλαβαίνει ότι τουλάχιστον με τον Αβιμέλεχ τα ψέματα του τελείωσαν οριστικά! Δεν έχει κανένα λόγο πια να αρνηθεί αλλά ούτε και τα περιθώρια να τον αποφύγει. Χωρίς λοιπόν να αρνηθεί τον τίτλο του ψεύτη αποφασίζει να ορκιστεί ο προφήτης του θεού της βίβλου, ότι θα σταματήσει τα ανεπανάληπτα κερδοφόρα και απολύτως ανήθικα ψέματά του! **«καί εἶπεν ὁ 'Αβραάμ. Ἐγώ θέλω ὀμόσει** (ορκισθεί)». *Γεν. ΚΑ' 24.* Και ορκίστηκε ο αργυρολόγος Αβραάμ ότι δε θα ξαναπεί σ' αυτόν και στους απογόνους του τα πανάκριβά ψέματά του που συνοδεύονταν απ' τις ανάλογες πληγές και τις κερδοφόρες θεραπευτικές τελετές.

Ορκίστηκε γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, και τήρησε απ' ότι γνωρίζουμε τον όρκο του, διότι η παραμικρή καταγγελία για καινούργια Αβρααμικά ψέματα, θα τον έθετε στην πολύ δυσάρεστη θέση του επίορκου και «**ὁ Φιχόλ ὁ 'Αρχιστράτηγος**» δεν θα 'ρχόταν να συζητήσει, αλλά να πάρει το κεφάλι ενός βέβαιου παρανόμου, ενός επαίσχυντου επίορκου.

Είναι η μόνη υποχώρηση και η σχετική ταπείνωση που δέχεται ο ανεπανάληπτος αυτός προφήτης, στη μακρά πορεία της καταδολίευσης των ισχυρών της περιοχής.

Ο φόβος του επίορκου, φαίνεται πως στάματησε τα ακριβά ψέματα του Αβραάμ, όχι όμως για πολύ. Κάποιος άλλος έμελλε να σπάσει αυτόν τον όρκο συνεχίζοντας τη μοναδική αυτή οικογενειακή παράδοση.

Πριν εγκαταλείψουμε όμως τον Αβραάμ για να παρακολουθήσουμε την ενδιαφέρουσα εξέλιξη των απογόνων του, πρέπει να φωτίσουμε λίγο ακόμα το πορτραίτο του ασυνήθιστου αυτού ανθρώπου. Πώς είναι αλήθεια δυνατόν να δεχθούμε ότι ο άνθρωπος αυτός ψεύδεται σχεδόν ασταμάτητα με ό,τι λέει ή κάνει; Μήπως γινόμαστε υπερβολικοί κατηγορώντας για απρεπή συμπεριφορά ένα πρότυπο παγκοσμίου αποδοχής; Πώς είναι δυνατόν να υπάρχει τέτοια μανία παραπλάνησης και ασύστολης ανατροπής των πιο σταθερών δεδομένων της ζωής μας, από έναν και μόνο άνθρωπο;

Είναι περίπου σα να λέμε ότι ο μεγάλος αυτός προφήτης δεν είναι παρά ένας αξεπέραστος συνειδητός επαγγελματίας ψεύτης. Διαφορετικά πως μπορεί να εξηγηθεί η αστείρευτη παραγωγή θεϊκής παραπλάνησης που τόσο εντυπωσιακά αντιπροσωπεύει η ασυνήθιστη συμπεριφορά του Αβραάμ; Από πού όμως αντλεί αυτός ο άνθρωπος τον ασυνήθιστο αυτόν τρόπο σκέψης του και πώς ή πού, διαμόρφωσε τις περίεργες αυτές προδιαγραφές του χαρακτήρα του;

Για να καταλάβουμε όλα αυτά που δύσκολα ένας απλός καθημερινός νους μπορεί να τα χωρέσει, πρέπει και πάλι να θυμηθούμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι Χαλδαίος. Ο άνθρωπος αυτός κατάγεται από την ΟΥΡ της Χαλδαίας, που σημαίνει ότι ανήκει στην ιδιαίτερη εκείνη κατηγορία των ανθρώπων που έκαναν την Χαλδαία γνωστή σαν τη σημαντικότερη χώρα αποκρυφισμού, μαγείας, και διάσημο κέντρο πάσης φύσεως μελλοντολόγων θεραπευτών.

"Σοφία" απ' την ΟΥΡ της Χαλδαίας

Η ΟΥΡ η γενέτειρα του ήρωά μας ένα απ' τα κυριότερα κέντρα εμπορίου στις όχθες του πλωτού ποταμού Ευφράτη, είναι η πόλη όπου τα αγαθά από Ανατολή και Δύση, ανταμώνουν για τις ετήσιες πράξεις ανταλλακτικού εμπορίου. Οι κάτοικοι της μεσοποτάμιας αυτής χώρας μπροστά σ' αυτήν την ατελείωτη παρέλαση αγαθών, πρέπει να βρήκαν χίλιους τρόπους για να εκμεταλλευτούν τη χρυσή αυτή ευκαιρία. Όλα

δείχνουν ότι πράγματι δεν έκατσαν με σταυρωμένα χέρια. Ανάμεσα στον πρωτοφανή αυτόν πλούτο συναλλαγών, όχι μόνο δεν αδράνησαν αλλά μπροστά σε όλη αυτή την παρέλαση της λαχταριστής πραμάτειας, από Δύση και Ανατολή, ανέπτυξαν ένα δικό τους τροπο παροχής υπηρεσιών για να εξασφαλίζουν και τη δική τους μερίδα στις χαρές του πλουτισμού. Ανέπτυξαν σε πρωτοφανή ύψη, όλες τις γνωστές και άγνωστες μορφές γοητείας, δελεασμού και παραπλάνησης, που σε τελική ανάλυση ονομάστηκαν Μαγεία.

Ανοίξτε οποιοδήποτε σοβαρό λεξικό ή εγκυκλοπαίδεια, κάτω απ' τις λέξεις **Μάγος-Μαγεία** ή **Χαλδαίος**[91] και θα βρεθείτε αντιμέτωποι με τις ατελείωτες αυθεντικές χαλδαικές "αρετές": τη γοητεία, μαγγανεία, προφητολογία, χειρομαντεία, ονειρομαντεία, αστρολογία μαζί με τα απαραίτητα σύνεργα φίλτρων και μαγγανευμάτων (μαγο-μαγειρεύματα) γιατι η Χαλδαία -αυτό είναι απόλυτα αποδεκτό πέρα από κάθε αμφιβολία- είναι η κατ' εξοχήν χώρα παραγωγής όλων αυτών των μελλοντολογικών παραπλανήσεων.

Πρέπει εδώ να συνειδητοποιήσουμε του άρρηκτους δεσμούς οποιασδήποτε σχεδόν μαγείας με την μελλοντολογία. Ο,τιδήποτε είναι μαγεία, περιέχει πάντα σε κάποιο βαθμό το σπέρμα της θαυμαστής σε όλους γνώσης των εξελίξεων.

Δεν μπορείς να τραβήξεις την προσοχή κανενός, αν δεν προσφέρεις κάτι πραγματικά αξιοθαύμαστο. Οι Μάγοι δεν άργησαν να συνειδητοποιήσουν ότι το μεγαλύτερο "θάμβος" των κερδοφόρων εντυπωσιασμών, πέρα απ' τα μικρά κι ανώδυνα "τρυκ" το προσφέρει η μελλοντολογία με όλες τις πιθανές αποχρώσεις της. Έτσι η μαγεία ξέφυγε απ' τα απλά κόλπα του μικροκαταφερτζή και αγγιστρώθηκε σφιχτά πάνω στο διαπιστωμένο ανθρώπινο πάθος για γνώση των εξελίξεων.

Μια ματιά στο άμεσο ή απώτερο μέλλον ήταν τώρα στα χέρια τους, ένα ανταλλάξιμο αγαθό, στη χώρα όπου το ποτάμι της πολυπόθητης πραμάτειας περνούσε ασταμάτητα.

Όταν μελλοντολογείς όμως, τρία πράγματα μπορεί να συμβαίνουν. Πρώτον: να ξέρεις αληθινά τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον! Πράγμα ολότελα αδύνατον, αν και εξαιρετικά ποθητό! Δεύτερον: να ψεύδεσαι ασύστολα, παίζοντας με τις πιθανότητες χάριν εντυπωσιασμών και φυσικά με το αζημίωτο και τρίτον να μελλοντολογείς, όχι απλά παίζοντας πια με πιθανότητες, αλλά φροντίζοντας κρυφίως και δραστήρια για την εντυπωσιακή επαλήθευσή σου!

---

91 *"Μεγάλη ελληνική εγκυκλοπαίδεια" Δρανδάκη.*

Προσέξτε αυτό το τρίτο είδος, του υποχρεωτικά αδίστακτου προχωρημένου επαγγελματία μελλοντολόγου (προφήτη-μάντη) απαιτεί πράγματι έναν χαρακτήρα ανθρώπου τέτοιον, που ο καθημερινός ανθρώπινος νους με τίποτα δε το χωράει, αλλά που εκφράζει όμως τέλεια και δικαιολογεί ικανοποιητικά τη συμπεριφορά του "δικού μας" προφήτη, του μεγάλου Χαλδαίου μελλοντολόγου Αβραάμ!

Ό,τι λέει, ή κάνει λοιπόν ο μέγας αυτός Χαλδαίος, όπως κι αλλού έχουμε πει, δεν είναι τίποτε λιγότερο ή περισσότερο, απ' αυτό που η γενέτειρά του Χαλδαία του έμαθε να κάνει. Να ψεύδεται δηλαδή με το αζημίωτο! Ιδέες; Άφθονες, που τις αντλεί απ' τον ατέλειωτο σε έκταση, χρώμα και ένταση ελληνομεσαγειακό μύθο, που κατακλύζει ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο. Βέβαια δεν είναι οι ιδέες που ενδιαφέρουν τόσο εδώ, όσο είναι ο περίεργος και αδίστακτος τρόπος σκέψης που χρησιμοποιεί ένας τέτοιος αποφασισμένος για όλα δόλιος μάγος. Γι' αυτόν είναι απλά μια κερδοφόρα ιδέα, το να "παίζει με την αφελή πίστη και τις καυτές ανάγκες των άλλων. Προλέγοντας (προφητεύοντας) την ασθένεια (πληγή) που ο ίδιος προκαλεί, είναι θαυμάσια σε θέση να πουλήσει θεραπεία με το διπλό όφελος της αμοιβής και του σωτήρα! Για το σκοπό αυτό, τα αραιωμένα δηλητήρια-ναρκωτικά (όπως ο Μανδραγόρας) είναι η ιδανική λύση, γιατί ζώα και άνθρωποι "θεραπεύονται" αμέσως μόλις αποσύρει απ' τη διατροφή των θυμάτων του τα πληγηρά αυτά μαγγανο-χαλδαιικά μυστικά "όπλα"! Από δω λοιπόν απ' τη γεννέτειρά του Χαλδαία φέρνει μαζί του ο Αβραάμ το εργαλείο του "ένοπλου δόλου", που απ' τη μια κόβει βαθιά σα θεϊκή κατάρα κι' απ' την άλλη το ίδιο γιατρεύει γλυκά τις πληγές σα θεϊκή ευλογία!

Ο Αβραάμ δε γεννήθηκε απλά στην ΟΥΡ, στην καρδιά δηλαδή την πρωτεύουσα της Χαλδαίας, ***(Γεν. ΙΑ' 27-28 και 31)*** αλλά ανδρώθηκε και έδρασε στην πολυσύχναστη αυτή πόλη της πρωτοποριακής παντοειδούς μαγείας, περιστοιχισμένος από ταλαντούχους επαγγελματίες θαυματοθεραπευτές μελλοντολόγους.

Μέχρι τα εβδομηνταπέντε του είχε όλο τον καιρό δικό του, για να αφομοιώσει, να καλλιεργήσει, ίσως και να διαπρέψει στο μαγικό αυτόν "πολιτισμό" της γενέτειράς του και ασφαλώς να διαμορφώσει τον κατάλληλο χαρακτήρα για τις πιο παράτολμες προφητο-μαγγανοθεραπευτικές πράξεις.

Φαίνεται όμως ότι ο Αβραάμ μοιράστηκε τελικώς την παράξενη μοίρα της πόλης που τον γέννησε, όταν αυτή παρακμάζει στην εποχή του, λόγω μιας ανέλπιστης καταστροφικής αλλαγής στην κοίτη του Ποταμού Ευφράτη.

Ο Ευφράτης παρακάμπτοντας ξαφνικά την πόλη ΟΥΡ, κυλούσε τώρα στην καινούργια κοίτη του, εννιά με δέκα χιλιόμετρα μακριά απ' την πόλη που έθρεψε και ανέδειξε για εκατονταετηρίδες. Απόσταση ικανή όμως να μεταφέρει το βασικό λόγο ακμής και ύπαρξης της πόλης, σε άλλη μεριά του υδάτινου αυτού εμπορικού δρόμου του Ευφράτη.

Ο Θάρα ο πατέρας του Αβραάμ, μαζί με τους δυο γιους του, Αβραάμ και Νάχωρ (ο αδελφός του έχει το όνομα του παππού τους Ναχώρ) και το γιο του θανόντος υιού του Αράν τον Λωτ, φεύγουν βορειοδυτικά και φτάνουν στη Χαρράν. Από εκεί ο ήρωάς μας, ο μεγάλος γιος του Θάρα ο Αβραάμ, συνεχίζει με τον ανηψιό του Λωτ Νοτιοδυτικά και φτάνει στην ονειρεμένη χώρα της ανατολικής Μεσογείου, τη χώρα που κάθε αυθεντικός Χαλδαίος θα θεωρούσε παράδεισο ευκαιριών!

Ο ειρηνικός λαός της Χαναάν, με τα χαρούμενα αφελή θρησκευτικά του ήθη και έθιμα, μοιάζει με αφύλακτο ατρύγητο αγρό. Στα ευκίνητα μάτια του πολυδοκιμασμένου αυτού αετονύχη, δολοπλόκου Χαλδαίου, η Χαναάν μοιάζει με την ευτυχισμένη χώρα των χαζών. Η γη "η ρέουσα γάλα και μέλι", είναι γεμάτη απ' τα αγαθά του ανθρώπινου μόχθου και οι άνθρωποι αυτής της γης έχουν όχι μόνο τη φοβερή αφέλεια της φιλοξενίας, αλλά επιπλέον είναι και απονήρευτοι σαν αρνιά! Ενώ είναι πανέτοιμοι για ηρωισμούς και πόλεμο, δεν ξέρουν τίποτε για τα σιωπηλά όπλα του χαλδαϊκού δόλου!

Έτσι ερμηνεύεται η σιγουριά με την οποία αμέσως ο Αβραάμ διεκδικεί τη γη και τ' αγαθά τους. Ξέρει με μια ματιά και εκ των προτέρων, ότι οι πρόσχαροι αυτοί φιλειρηνικοί Χαναναίοι, είναι ανίσχυρα θύματα μπροστά στην καλογυμνασμένη παραπλανητική καλόγλωσση πειθώ του. Η υπεροχή του είναι ολοφάνερη! Μπορεί πράγματι να τους "ευλογήσει" όλους! Κι όσους δεν καταφέρει να ευλογήσει... ο ίδιος αυτοπροσώπως θα το κάνουν σίγουρα οι ένδοξοι απογονοί του!

Όταν λοιπόν ο Αβραάμ φτάνει στη Χαναάν, τότε συναντώνται δύο διαφορετικοί κόσμοι: Απ' τη μια η αρχοντική παχυλή αφέλεια του λεβεντοθρεμμένου Μεσογειακού κόσμου, κι απ' την άλλη η γλυκόλαλη ανατολίτικη έρπουσα, αθόρυβη υστεροβουλία. Η μάχη είναι σίγουρα χαμένη για τους ανυποψίαστους βραδυκίνητους ολόθρησκους Χαναναίους. Ο Αβραάμ, έχοντας αποκόψει όλες τις συνήθεις ανθρώπινες αναστολές, πολλά χρόνια πριν φτάσει στη χώρα των τροφαντών αυτών θυμάτων, δεν έχει παρά να απλώσει τα χέρια του και να... "ευλογήσει" τα θύματά του. Η υπεροχή του ήταν θέμα χρόνου και τρόπου. Ο Αβραάμ σαν καλός προφήτης μελλοντολόγος, δεν έπαυε να εξαγγέλλει κάτι που τόχει ήδη σίγουρο, ότι μετά από πολλές

κατάλληλες "ευλογίες" ολόκληρη αυτή η γη κι ό,τι υπάρχει πάνω της στο μέλλον θα ανήκει σ' αυτόν και στο σπέρμα του! Πράγματι ήταν θέμα χρόνου!

Ο Αβρααμικός λοιπόν δόλος, δεν ήταν μια, περιστασιακή ικανότητα. Ήταν μια δοκιμασμένη πανάρχαια βιοποριστική τέχνη, από φημισμένη χώρα προέλευσης, μια περισπούδαστη ιδιότητα, που περιελάμβανε τη μακροχρόνια φυλετική σοφία, των γλυκόλαλων κρυψίνοων Χαλδαίων!

Χιλιάδες χρόνια μετά, η ανάλυση δυσκολεύεται ακόμα να παρακολουθήσει, τον αξιοθαύμαστο κατά τ' άλλα τρόπο σκέψης ενός καταδιολιευτή μάγου. Γι αυτό και χιλιάδες χρόνια μετά ο Αβραάμ όχι μόνο δεν κατηγορήθηκε για τις αξιόποινες ουσιαστικά πράξεις του, αλλά εξακολουθεί δυστυχώς να περιβάλλεται με τιμές και υψηλή εκτίμηση! Αποδεικνύοντας ότι εξακολουθούμε να είμαστε το ίδιο αφελείς, ακριβώς όπως τότε! Διότι ακόμα και σήμερα, όχι μόνο περιβάλλεται με όλες εκείνες τις "θεάρεστες" πράξεις και ιδιότητες που ισχυρίστηκε πως είχε, αλλά περιλαμβάνεται επισήμως στα θρησκευτικά δικά μας ελληνικά σεβάσματα και διδάσκεται σαν το αξιοσέβαστο πρότυπο μεγάλου ανδρός στα αθώα μαθητόπουλά μας! Ως **«ὑψίστη ἠθική προσωπικότης... καί ὑπόδειγμα ἀρετής»** περιγράφεται συνεχώς σ' όλα τα υπεύθυνα μορφωτικά έντυπα! Κι όλα αυτά όχι απ' τους δικούς του απογόνους, αλλά από μας, που υπήρξαμε τα πρώτα του τραγικά απονήρευτα αθώα θύματα! Αυτό είναι δυστυχώς το μεγαλείο του δόλου. Μακροχρόνια παραπλάνηση και σχεδόν οριστική βλάβη και αλλοίωση στην αίσθηση της πραγματικότητας.

Κάτι συμβαίνει αναμφίβολα με την κρίση μας. Κάτι συμβαίνει και με τις δυνάμεις εκείνες που καθ' ισχυρισμόν τουλάχιστον, περιφρουρούν τις βασικές αξίες του πολιτισμού. Ναι, κάτι πολύ περίεργο πρέπει να συμβαίνει με τις δυνάμεις εκείνες που ερευνούν τα πολύ σημαντικά ιστορικο-κοινωνικά δεδομένα του κόσμου μας. Το ιστορικό του Αβραάμ που γεμάτοι έκπληξη παρακολουθήσαμε, πρέπει να μας βάλει σε σοβαρές σκέψεις όσον αφορά την αξιοπιστία της κρίσης μας. Χιλιάδες χρόνια μετά, εμείς τα θύματά του, αποτίουμε εγκάρδιους φόρους τιμής χωρίς να είναι ορατή πουθενά η δύναμη εκείνη που θα υψώσει μια σοβαρή φωνή αφύπνισης για να υποδείξει τις καθόλα φανερές ομολογίες των αληθινών του πράξεων. Οι ιστορικοί αρέσκονται να αναλύουν μέχρι ανοησίας, τις μάχες και τις στρατιωτικές προελάσεις των λαών. Αδυνατούν όμως φαίνεται να παρακολουθήσουν τη γέννηση, προώθηση και επικράτηση ιδεών, ακόμα κι όταν αυτές τόσο φανερά περιγράφονται και ομολογούνται, όπως στην περίπτωση του Χαλδαιοβιβλικού γενάρχη Αβραάμ.

Η παγκόσμια έρευνα γύρω απ' τον άνθρωπο Αβραάμ, έχει δυστυχώς να επιδείξει μηδαμινές επιδόσεις, αν και τα στοιχεία που τον περιβάλλουν όπως είδαμε ούτε λίγα είναι, ούτε αξιοκαταφρόνητα!

Μερικοί αρέσκονται να χωρίζουν την τέχνη της παραπλάνησης, σε λευκή και μαύρη μαγεία, ανάλογα από το αν αποσκοπεί απλά να εντυπωσιάσει, (λευκή) ή να βλάψει και να θανατώσει τα θύματά της (μαύρη)!

Αφήνω σε σας να καθορίσετε το χρώμα των αβρααμικών καταδολιεύσεων! Κι αν εξακολουθείτε να έχετε δυσκολίες, μην κουράζεστε, ό,τι δεν πρόλαβε να κάνει ο Αβραάμ για να σας πείσει, θα το δείτε να συμπληρώνεται ολοκάθαρα στα χέρια των αντάξιων απογόνων του!

Εγώ συμπληρώνω μόνο ότι ο άνθρωπος αυτός, εβραϊστί λέγεται **«Άμπραμ»** ή **«Άμπρα-χαμ»** και η δημοφιλέστερη γνωστή σε όλους μας έκφραση μαγεία είναι: **«Άμπρα κατ' άμπρα»**. Να είναι άραγε σύμπτωση που όλες οι λεπτομέρειες της "μαγείας" ταιριάζουν τόσο τέλεια στο προφίλ αυτού του αξέχαστου Χαλδαίου;

Φρόυντ-Οιδίποδας και Αβραάμ

Κάποτε ο πολύς Φρόυντ, ο διάσημος Εβραίος ψυχαναλυτής, ξετίναξε κυριολεκτικά έναν Έλληνα ήρωα τραγωδίας τον Οιδίποδα, του οποίου υπενθυμίζουμε οι μιαρές πράξεις δεν ήταν ψυχρή και υπολογισμένη επιλογή του, αλλά ακραίες ατυχείς συμπτώσεις κι ανέλπιστες κακοτυχίες, για τις οποίες ο ίδιος εξέφρασε τη συντριβή του με ανεπανάληπτο τρόπο, χαρίζοντάς μας ένα αξεπέραστο φιλολογικό αριστούργημα.

Αναρωτιέμαι, αυτός ο περισπούδαστος "φωστήρας" της ψυχοπαθητικής έρευνας, τι θα είχε να πει μπροστά στον ορειμαγδό των στοιχείων που αφορούν τους ομόφυλούς του γενάρχες, με πρώτον και καλύτερο τον "Μέγα Αβραάμ";

Ο Εβραίος Φρόυντ ανέλυσε τις πράξεις του Έλληνα ήρωα Οιδίποδα. Εμείς γιατί διστάζουμε να αναλύσουμε τις πράξεις του Εβραίου Αβραάμ;

Παραδίδουμε λοιπόν την αβρααμική προσωπικότητα όπως μόλις τώρα παρουσιάστηκε, στην κρίση των ανθρώπων που έχουν τα εφόδια να κάμουν λεπτούς ψυχολογικούς διαχωρισμούς και να διαβλέπουν απ' τις πράξεις, την ποιότητα της κρίσης και της προσωπικότητας. Είμαι βέβαιος ότι με τα παραπάνω στοιχεία, οι εκτιμήσεις και οι αναλύσεις του (που προσωπικά με πολύ ενδιαφέρον θα διάβαζα) δεν θα ήταν

καθόλου ευχάριστες και οπωσδήποτε διόλου κολακευτικές. Για το περήφανο αυτό "πρότυπο βιβλικού ανδρός" που το σεβάστηκαν ως τέτοιο, δεν ξέρω γιατί, γενεές ατέλειωτες για μια σειρά χιλιετηρίδων.

Ο Αβραάμ που περιγράψαμε εδώ, δεν έχει καμμία σχέση με τον αρχοντάνθρωπο της ερήμου, που με τις προσωπικές του αρετές και το μεγαλείο του χαρακτήρα του αναγκάζει τη θεότητα να τον δεχθεί κάτω απ' την υψηλή της προστασία κι εύνοια. Ας μου δείξει επιτέλους κάποιος, έστω και το παραμικρό σ' αυτή την διεύθυνση απ' την αφήγηση που καλύπτει ολόκληρη τη ζωή και τη δράση του.

Ειλικρινά λυπάμαι το δύσμοιρο εκείνον που θα αναλάβει την υπεράσπιση του Αβραάμ. Διότι δεν αμφιβάλω πως δε θα είναι λίγοι αυτοί που θα θεωρήσουν κακόβουλη διαστρέβλωση όλα τα παραπάνω, κι ας είναι καθαρότατες βιβλικές ομολογίες.

Η παραμικρή όμως **έρευνα στην συνολική συμπεριφορά του Αβραάμ,** οδηγεί αναπόφευκτα στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για άνθρωπο του οποίου η ζωή και η δράση, σαφέστατα δεν έχουν την παραμικρή σχέση με κανένα ηθικό και πνευματικό μεγαλείο.

Ο Αβραάμ που περιγράψαμε εδώ, φαίνεται καθαρά ότι έχει δημιουργήσει εσκεμμένα και μεθοδικά έναν αρνητικό πολιτισμό! Η δολιότητά του φαίνεται σαν ουράνια αρετή και η σύλληψη και εκτέλεση τέτοιων ιδεών σαν δείγμα ύψιστης ευφυίας.

Αρκετά όμως καρπώθηκαν κι αυτός και οι άξιοι συνεχιστές του τις ανεπιφύλακτες τιμές των αφελών της γης. Ήρθε ο καιρός (νομίζω) της γόνιμης συζήτησης, της ελεύθερης αμφισβήτησης και της συνολικής επανεκτίμησης της μεγάλης αυτής βιβλικής μορφής, που τόσες χιλιάδες χρόνια τώρα πατάει βαριά νικητής πάνω στο στήθος της πεσμένης ανθρωπότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Ισαάκ η δεύτερη γενιά του δόλου

Ο Αβραάμ ο "μέγας", που μόνο ευλογίες άκουγε απ' το θεό, ένα πράγμα δεν τόλμησε να κάνει ποτέ του. Να επιστρέψει ή έστω να επισκεφθεί τη Χαρράν την πατρική παροικία. Το γιατί, μπορείτε ίσως τώρα να το υποθέσετε και μόνοι σας.

Ο φόβος του αυτός, μας αποκαλύπτεται όταν ψάχνει να βρει νύφη για το γιό του Ισαάκ. Ο προφήτης πήρε στα σοβαρά την οδυνηρή περιπέτειά του με την αλλόφυλη Άγαρ και τον μελαμψό πρωτότοκό του Ισμαήλ. Έτσι, χωρίς περιστροφές αποφασίζει υπέρ της υπεροχής της Χαλδαϊκής ράτσας και ζητά απεγνωσμένα τρόπο να αποκτήσει νύφη απ' τον οίκο της συγγενείας του στη μακρινή Χαρράν. Χωρίς όμως να αφήνει τον γιο του Ισαάκ να πάει ο ίδιος εκεί. Ορκίζει λοιπόν τον αρχιδούλο του λέγοντας: **«Θέλω σέ όρκίσει είς Κύριον... ότι δέν θέλεις λάβει γυναῖκα είς τόν υἱόν μου ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν Χαναναίων μεταξύ τῶν ὁποίων ἐγώ κατοικῶ, ἀλλ' εἰς τόν τόπον μου** (Χαρράν) **καί εἰς τήν συγγένειάν μου θέλεις ὑπάγει».** ***Γεν. ΚΔ΄ 3,4.*** Ο αρχιδούλος του τον ρωτά απορημένος. Πώς θα δεχθεί η νύφη να έρθει, χωρίς να δει το γαμβρό τον Ισαάκ; Γι' αυτό λέει στον Αβραάμ: «**Ἴσως δέν θελήσῃ ἡ γυνή** (η νύφη) **νά μοι ἀκολουθήσῃ εἰς τήν γῆν ταύτην** (Χαναάν) **πρέπει νά φέρω τόν υἱόν σου** (Ισαάκ) **εἰς τήν γῆν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθες. Καί εἶπε πρός αὐτόν ὁ Ἀβραάμ** ***πρόσεχε, μή φέρῃς τόν υἱόν μου ἐκεῖ» Γεν. ΚΔ΄ 5,6.*** και προσθέτει παρακάτω με ολοφάνερο το άγχος του, **«μόνο τόν υἱόν μου μή φέρῃς ἐκεῖ».** ***Γεν. ΚΔ΄ 8.***

Γιατί λοιπόν τόσος φόβος;

Αυτοί οι φόβοι του Αβραάμ δεν απασχόλησαν μέχρι τώρα κανέναν, και δικαιολογημένα άλλωστε, αφού τα αμέτρητα εκατομμύρια των αναγνωστών της βίβλου, είναι οπαδοί της βίβλου πολύ πριν την πάρουν στα χέρια τους και ο οπαδός άλλη χαρά δεν έχει απ' την μελιστάλακτη κατάφαση και την κατανυκτική σύμπνοια, με ό,τι λέγει ο "Κύριος" ο προφήτης του και το "άγιο" του βιβλίο!

Το άγχος όμως του Αβραάμ θα ήταν εντελώς ανεξήγητο, αν όλα όσα είπαμε γι' αυτόν δεν αληθεύουν. Οι φόβοι όμως του Αβραάμ είναι στα δικά μας μάτια εντελώς δικαιολογημένοι. Το ιστορικό που άφησε πίσω του ο Αβραάμ φεύγοντας από τη Χαρράν, πρέπει να ήταν ανάλογο της Ιστορίας που έγραψε και έξω απ' αυτήν. Έτσι έχει κάθε λόγο να αποφύγει να επισκεφθεί τον τόπο, απ' όπου ο Κύριος τον "έκαμε" να φύγει.

Αυτό όμως που επιπλέον καίει εδώ τον Αβραάμ είναι, μην τύχει και επισκεφθεί ο γιος του την περιοχή των συγγενών του! Αναρωτιέστε ακόμα γιατί; Μα θυμηθείτε,απλά ο Ισαάκ κατάγεται απ' την Χαρράν «**οι άγγελοι-άνδρες**» τον έφεραν στη Σάρρα δώδεκα μήνες (όχι εννιά) μετά τη γιατριά-σύλληψη-υπόσχεση και τον εμπρησμό των Σοδόμων!

Ο Αβραάμ, εντελώς φυσιολογικά φοβάται κάποιες πιθανές σπαραξικάρδιες αποκαλύψεις, που ενδεχομένως προκληθούν απ' την παρουσία του υιοθετημένου παιδιού του απ' το αληθινό γονικό του περιβάλλον. Έτσι οιφόβοι του εκδηλώνονται καθώς εναγωνίως ορκίζει τον υπηρέτη του και τον προστάζει «**πρόσεξε μή φέρῃς τόν υἱόν μού ἐκεῖ**».

Οι συναντήσεις του δούλου όμως στην Χαρράν δεν ήταν μοιραίες ούτε γι'αυτόν, ούτε για τον σκοπό του να ανεύρει νύφη για το γιό του Πατριάρχη. Ήρθε λοιπόν πίσω με την όμορφη Ρεβέκκα. Το νέο αυτό ζευγάρι Ισαάκ-Ρεβέκκα, έμελλε να πατήσει τον όρκο του πατέρα. Ναι καλά διαβάσατε, ο γιος ακολούθησε κατά πόδας τον πατέρα κι όχι οποιοσδήποτε γιος, αλλά αυτός ο διάσημος ο παρ' ολίγον θυσιασθείς Ισαάκ: «**καί κατῴκησεν ὁ Ἰσαάκ ἐν Γεράροις. Ἠρώτησαν δέ οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου περί τῆς γυναικός αὐτοῦ καί εἶπεν, ἀδελφή μου εἶναι**». *Γεν. ΚΣΤ 6,7.*

Ακούγεται απίθανο κι όμως ο Ισαάκ με το που αναλαμβάνει δράση, θέτει πρώτα απ' όλα το οικογενειακό κόλπο σε εφαρμογή. Το μήλο κάτω απ' τη μηλιά! Οι ίδιες δικαιολογίες, που καθησυχάζουν τη συνείδηση και ρίχνουν στάχτη στα μάτια! Πως τάχα θα τον σκοτώσουν για την όμορφη γυναίκα του. *Γεν. ΚΣΤ 7.* Λες και στη Φιλισταία, αλλά και στην Αίγυπτο, κανείς δεν παντρευόνταν όμορφη γυναίκα για τον παραπάνω φόβο.

Το ίδιο ακριβώς ψέμα! Που ωστόσο αυτή τη φορά αποδεικνύει ότι όσο η Ρεβέκκα ήταν "αδελφή" του Ισαάκ, άλλο τόσο και η Σάρρα ήταν έστω και ετεροθαλής αδελφή του Αβραάμ.

Ένα τόσο, πετυχημένο όμως οικογενειακό ψέμα, δεν μπορούσε να χαθεί χωρίς τουλάχιστον να αποπειραθεί η επανάληψή του. Οι καιροί όμως έχουν αλλάξει και οι όροι του παιχνιδιού δεν ήταν οι ίδιοι.

Κατ' αρχάς ο πατέρας του Αβραάμ, που όργωσε μάλλον όλα τα γνωστά βασίλεια της περιοχής, πέρασε κι από δω. Κι ο βασιλιάς των Γεράρων ο γνωστός μας Αβιμέλεχ, είναι όπως θυμάστε ένα απ' τα παλιά του θύματα.

Η γυναίκα του Ρεβέκκα, δεν είναι πια στείρα ώστε να αποφευχθούν απρόβλεπτες συνέπειες. Χώρια που αν δεχθούμε τη ροή της βιβλικής αφήγησης η Ρεβέκκα είναι ήδη μητέρα δύο παιδιών.

Το χειρότερο όμως απ' όλα είναι ότι αυτός ο Ισαάκ, δεν είναι σαν τον πατέρα του. Αυτός **«ἀγάπησε τήν Ρεβέκκα»** Παρ' όλα αυτά... Η απόπειρα πρέπει να γίνει! Δεν πετάς μια τέτοια οικογενειακή συνταγή επιτυχίας, επειδή δε σου 'ρθαν όλα βολικά!

Ο βασιλιάς όμως, Αβιμέλεχ μόλις ξανάκουσε το **«ἀδελφή μου εἶναι»** τον έπιασαν τα διαόλια του και αποφάσισε να μην την ξαναπατήσει. Έστησε λοιπόν καραούλι αυτοπροσώπως! **«᾿Αβιμέλεχ ὁ βασιλεύς τῶν Φιλισταίων κύψας ἀπό τῆς θυρίδος, εἶδε καί ἰδού ὁ Ισαάκ ἔπαιζε μετά Ρεβέκκας τῆς γυναικός αὐτοῦ».** *Γεν. ΚΣτ' 8.* Δεν πιστεύω να νομίζει κανείς, ότι ο βασιλιάς των Γεράρων δεν έκανε άλλη δουλειά απ' το να σκύβει μεσ' απ' τις αυλόπορτες, για να δει πόσοι παίζουν με τις "αδελφές" τους; Απλά ο άνθρωπος ήξερε τι τον περιμένει, αυτόν και τους άλλους ευκατάστατους της περιοχής. Έτσι προσπαθεί να προλάβει το κακό κατασκοπεύοντας ο ίδιος τον πονηρό Εβραίο.

«Είναι όμως συγκινητικό», λένε εδώ οι θρησκευόμενοι -που ψάχνουν απεγνωσμένα να βρουν κάτι θετικό στους πατριάρχες -ο Ισαάκ έπαιζε με την αγαπημένη του γυναίκα.[92] Ναι έπαιζε μαζί της, μέχρι βέβαια κάποιος... να του την ζητήσει σε γάμο!

Ο Αβιμέλεχ, γνωρίζοντας ότι ο νόμος του επίορκου δεν μπορεί να εφαρμοστεί από πατέρα σε γιο κι αφού αποκαλύπτει την απάτη επαναλαμβάνει αγανακτισμένος την ίδια σκηνή που είχε με τον πατέρα. **«Τί εἶναι τοῦτο τό ὁποῖον ἔκαμες εἰς ἡμᾶς; Παρ' ὀλίγον ἤθελε κοιμηθῇ τις ἐκ τοῦ λαοῦ μετά τῆς γυναικός σου καί ἤθελες φέρει ἐφ' ἡμᾶς ἀνομίαν».** *Γεν. ΚΣτ' 10* Και μη χειρότερα!

---

[92] *Όσο κι αν φαίνεται περίεργο. Αυτή ακριβώς είναι η περιβόητη σκηνή που με τόσο κολακευτικά λόγια αναφέρεται (κατά τη γαμήλιο τελετή) ως απόδειξη της τρυφερότητας των πατριαρχών(!) απέναντι στο γαμήλιο σύντροφό τους! Τι ειρωνία...*

"Βρε τι είναι τούτοι", θα σκεφτόταν ο Αβιμέλεχ ο βασιλιάς ο οποίος δεν ξέχασε το "**φόβο θανάτου**" *Γεν. Κ΄ 7* και πληγών *Γεν. Κ΄ 17, 18.* που πέρασε αυτός κι ολόκληρος ο οίκος του, απ' τον πατέρα του Ισαάκ.

Πριν όμως σχολιάσουμε την πράξη του Ισαάκ, ας τονίσουμε ότι ο βασιλιάς των Φιλισταίων με όσα αγανακτισμένος λέει, μας λύνει την εξής σημαντική απορία: Κινδύνευαν στ' αλήθεια να φονευθούν όπως συνεχώς ισχυρίζονται ο Ισαάκ και ο Αβραάμ, απλά και μόνο επειδή έλαχε να είναι σύζυγοι πολύ ωραίων γυναικών;

Τα λόγια του βασιλιά είναι πολύ ξεκάθαρα, θεωρεί "ανομία", όχι μόνο το να αποσπάσεις δια της βίας μια παντρεμένη γυναίκα, αλλά ακόμα κι αν αυτό συμβεί κάτω από δόλια απόκρυψη της συζυγικής της ιδιότητας. "Άνομη" λοιπόν χαρακτηρίζουν την πράξη που ο Ισαάκ προωθεί και ενθαρρύνει, πράγμα που σημαίνει, ότι η έγγαμος γυναίκα απολαμβάνει σοβαρή νομοθετημένη προστασία. Και φυσικά απ' αυτό δε φαίνεται πουθενα να εξαιρούνται οι όμορφες. Κατακραυγή λοιπόν και τιμωρία, αντιμετωπίζει όποιος παραβιάζει τον ιερό θεσμό του γάμου.

Μήπως όμως δεν είχε πει τα ίδια και στον πατέρα του τον Αβραάμ, όταν πριν λίγα χρόνια επιχείρησε ακριβώς το ίδιο; Να τι είχε πει τότε: **«Τί ἔπραξας εἰς ἡμᾶς; Τί ἁμάρτημα ἔπραξα εἰς σέ ὥστε ἐπέφερες ἐπ' ἐμέ καί εἰς τό βασίλειόν μου, *ἁμαρτίαν μεγάλην*; Ἔπραξας εἰς ἐμέ πρᾶγμα τό ὁποῖον δέν ἔπρεπε να πραχθῇ. Τί εἶδες** (τι σκέφτηκες-τι σου 'ρθε) **ὥστε νά πράξεις τό πράγμα τοῦτο;»**. Είναι αυτά λόγια ανθρώπων, που θα σκότωναν τον πρώτο τυχόντα για να του πάρουν την όμορφη γυναίκα του;

"**Ανομία**" λοιπόν και "**αμαρτία μεγάλη**" χαρακτηρίζουν τα πλέον επίσημα χείλη της Φιλισταίας, την παγίδα με την οποία οι δυο γενιές των πατριαρχών, πλουτίζουν εξαπατώντας δήθεν από φόβο για τη ζωή τους τους πλούσιους μονάρχες της περιοχής!

Βέβαια, την πρώτη φορά ο Αβραάμ δικαιολογήθηκε με επιτυχία (παίζοντάς το επαρχιώτης) ισχυριζόμενος δηλαδή, ότι δεν εγνώριζε τους ανθρώπους της περιοχής και τις συνήθειες του τόπου, λέγοντας **«ἐγώ εἶπον, βέβαια δέν εἶναι φόβος θεοῦ ἐν τῷ τόπῳ τούτο»**. *Γεν. Κ΄ 11.* Βεβαίως, φόβος θεού λοιπόν, "**ἦτο ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνο**". Αλλού δείχνουν όλα ότι ευρίσκοντο τελικώς οι αθεόφοβοι. Διότι ακόμα κι αν επιστρατεύσουμε όλη την αφέλεια μας και πιστέψουμε τους φόβους του Αβράαμ, ότι δεν γνώριζε τίποτε για τις συνήθειες και τους νόμους των Φιλισταίων, διαβάζοντας ότι **«παρῴκησε δε ὁ Ἀβραάμ ἐν τῇ γῇ τῶν Φιλισταίων ἡμέρας πολλάς»** *(Γεν. ΚΑ΄ 34)* καταλαβαίνουμε ότι τόσο ο Αβραάμ όσο και ο Ισαάκ ψεύδεται κι ότι ο φόβος τους είναι εφεύρημα που εξυπηρετεί τις δόλιες παγίδες τους.

Δεν είναι δυνατόν να αγνοεί τους Φιλισταίους-Χαναναίους και τα έθιμά τους, αφού ανάμεσά τους μεγάλωσε. Πώς τολμά λοιπόν να επαναλάβει το ίδιο κόλπο της "αδελφής", στην ίδια πόλη και στους ίδιους ακριβώς ανθρώπους; Είναι αλήθεια τόσο αφελής; Όχι, η πιθανότερη απάντηση βρίσκεται στη σκέψη, ότι ενώ ο Ισαάκ ως κληρονόμος της οικογενειακής σοφίας, ήξερε με λεπτομέρειες τον οικογενειακό τρόπο παγίδευσης και πλουτισμού, δεν έμαθε όμως ποτέ -κι αυτό για ευνόητους λόγους- ότι ηρωίδα πριν από την Ρεβέκκα της ανήθικης αυτής παγίδας, ήταν η ίδια η μητέρα του Σάρρα και μάλιστα εδώ ακριβώς στους Γεράρους, στον ίδιο μάλιστα βασιλιά Αβιμέλεχ!

Και εδώ θα ήταν πολύ χρήσιμο να πούμε δυο λόγια για το τι πιθανότατα συνέβη τελικά στον οίκο του βασιλιά Αβιμέλεχ, **τότε,** που η Σάρρα δια της γνωστής πλέον μεθόδου εισχώρησε σαν "νύφη" στο παλάτι, την πρώτη εκείνη φορά που ο Φιλισταίος βασιλιάς μπλέκεται στα δίχτυα του Αβρααμικού δόλου. Για την περίπτωση εκείνη λέγει η βίβλος πως: **«ὁ Κύριος εἶχε κλείσει διόλου πᾶσαν μήτραν ἐν τῇ οἰκία τοῦ Ἀβιμέλεχ».** Στους "Ο΄" όμως υπάρχει μια λεπτομέρεια που δείχνει καλύτερα, πως περίπου έγινε αυτό. Ακριβώς στο ίδιο εδάφιο λέει: **«συνέκλεισεν ὁ Κύριος *ἔξωθεν* πᾶσαν μήτραν ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβιμέλεχ».** *Γεν. Κ΄ 18.* Εξωτερικά λοιπόν συνέβη "κάτι" στη "**μήτρα**" των γυναικών του παλατιού. Κάτι που "**ἔξωθεν**" εμπόδιζε την πράξη της συνεύρεσης.

Το τί μπορεί να πανικόβαλε τις γυναίκες του βασιλικού οίκου δεν διαφαίνεται απ' το υπόλοιπο της συγκεκριμένης αφήγησης. Μια άκρως όμως ενδιαφέρουσα και αποκαλυπτική ιδέα για τα υλικά που χρησιμοποιεί γι αυτές και για παρόμοιες περιπτώσεις η Χαλδαιο-μαγγανική τέχνη, μας δίνει το έντονο ενδιαφέρον που δείχνει για κάποια παράξενα φυτά, μια άλλη δραστήρια ηρωίδα του πατριαρχικού πάνθεου η Ραχήλ. Πρόκειται για τα περίφημα φαρμακευτικά βότανα, με τις εκπληκτικές αλλά άγνωστες για τον πολύ κόσμο ιδιότητες τους πανίσχυρους Μανδραγόρες (Mandragora officinalis).

Ας μεταφερθούμε λοιπόν λίγο στην πατριαρχική ιστορία, για να γνωριστούμε με τους Μανδραγόρες και το ενδιαφέρον που δείχνουν γι αυτούς ιδιαίτερα οι ήρωες της βίβλου.

Θα δούμε λοιπόν τη Ραχήλ, να ζητά παρακλητικά κι επίμονα απ' την αδελφή της Λεία τους Μανδραγόρες της. Ανταλλάσσοντας μάλιστα για χάρη τους, το προνόμιο να "κοιμηθεί" με τον κοινό τους σύζυγο Ιακώβ: **«Καί ὑπῆγεν ὁ Ρουβήν, ... καί εὕρηκε μαδραγόρας ἐν τῷ ἀγρῷ καί ἔφερεν αὐτούς πρός τήν Λεῖαν τήν μητέρα αὐτοῦ, εἶπε δέ ἡ Ραχήλ πρό την Λεῖαν, *Δός μοι, παρακαλῶ ἀπό τούς μανδραγόρας* τοῦ υἱοῦ σου. Ἡ δέ εἶπε πρός αὐτήν. Μικρόν πρᾶγμα εἶναι, ὅτι ἔλαβες τόν ἄνδρα μου; καί θέλεις να λάβῃς καί τούς μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ μου;**

Και ἡ Ραχήλ εἶπε. Λοιπόν ἄς κοιμηθῇ μετά σοῦ ταύτην τήν νύκτα, δια τους μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ σου, καί ἦλθεν ὁ Ἰακώβ τό ἑσπέρας ἐκ τοῦ ἀγροῦ, καί ἐξελθοῦσα ἡ Λεία εἰς συνάντησιν αὐτοῦ εἶπε. Πρός ἐμέ θέλεις εἰσέλθει, διότι *σέ ἐμίσθωσα τῳόντι μέ τους μανδραγόρας* τοῦ υἱοῦ μου. Και ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς». *Γεν. Λ' 14-16.*

Οι **μανδραγόρες** λοιπόν εθεωρούντο πολύτιμοι απ' όλους μέσα στην πατριαρχική οικογένεια, από μικρού (Ρουβήν) έως μεγάλου και η παραπάνω "μίσθωση" το επιβεβαιώνει απόλυτα.

Ενδιαφέρον έχει εδώ να τονίσουμε, ότι η Λεία λέγοντας στη Ραχήλ **«έλαβες τόν ἄνδρα μου»** μας αποκαλύπτει ότι είναι σεξουαλικά παραμελημένη, γι' αυτό και δέχεται ν' ανταλλάξει τις χαρές της συνεύρεσης, που κατ' αποκλειστικότητα σχεδόν απολαμβάνει η ομορφότερη αδελφή της Ραχήλ, δίνοντας από τους μανδραγόρες του γιου της. Απ' την μεριά της η Ραχήλ, έχει κάθε λόγο να θέλει (όπως θα δούμε) οπωσδήποτε τους Μανδραγόρες.

Τί είναι όμως ο μανδραγόρας;

"**Ναρκωτικό φυτό**" απαντά απλά το λεξικό Σταματάκου. «**Γνωστό απ' τους αρχαίους χρόνους δια τας ισχυράς υπνωτικάς και αντισπασμικάς ιδιότητάς του**» συμπληρώνει η Μεγ. παγκόσμια εγκυκλοπαίδεια. «**Είδος υπνωτικού και ναρκωτικού φυτού**» προσθέτει η εγκυκλοπαίδεια Ελευθερουδάκη.

Το εγχειρίδιο βοτανολογίας του Ιγνατίου Ζαχαρόπουλου σελ. 179 βοηθώντας μας περισσότερο λέει ότι ο Μανδραγόρας περιέχει τις εξής ενδιαφέρουσες ουσίες. "**Σκοπολαμίνη Υοσκυαμίνη**... και **Ατροπίνη**". Δώστε λίγο προσοχή καθώς γνωριζόμαστε με τον μανδραγόρα. Δεν είναι ένα απλό αθώο φυτό. Στα χέρια μάλιστα των πατριαρχών, γίνεται ένα φοβερό όπλο που προάγει αποτελεσματικά τις πληγές του παράξενου θεού τους!

Η Ατροπίνη και η σκοπολαμίνη που εν αφθονία περιέχονται στον μανδραγόρα, είναι ισχυρά δηλητήρια, που ενώ η εξωτερική επάλειψη προκαλεί τοπική νέκρωση (αναισθητικό μούδιασμα λόγω της ατροπίνης) η λήψη δια του στόματος, αναλόγως της δόσεως (λόγω της σκοπαλαμίνης) προκαλεί ελαφρά ή βαθιά νάρκωση έως και βέβαιο θάνατο! Το λεξικό "Ηλιος" 3ος τόμος σελ. 915 λέει για την Ατροπίνη: "**Πανάρχαιο φάρμακον. Οι παλαιοί χωρίς να γνωρίζουν βεβαίως την ατροπίνην, εχρησιμοποίουν** (για τις πρώτες απόπειρες νάρκωσης) **εκχυλίσματα μανδραγόρα**" παρ' όλα αυτά σε μεγαλύτερες δόσεις "**είναι ισχυρόν δηλητήριον, λαμβάνεται δι' εκχυλίσεως των φυτών εντός των οποίων ευρίσκεται... Διαλύεται εις το θερμόν ύδορ...**(!) **Χρησιμοποιείται επίσης εις την παρασκευήν εμπλάστρων και αλοιφών**".

Δεν πρέπει να αμφιβάλλουμε ότι πρόκειται για δυνατό ναρκωτικό, αλλά, και ισχυρότατο τοπικό αναισθητικό με σοβαρή αντισπασμική δράση. Πράγματι βεβαιώνουν οι γιατροί, με τους μανδραγόρες και την τοπική "νέκρωση" (παυσίπονο μούδιασμα) που επιφέρει, έγιναν δυνατές οι πρώτες χειρουργικές επεμβάσεις στην αρχαιότητα από τους πρώτους Ελληνες γιατρούς. "**Χυμός Μανδραγόρα ετρίβετο σαν τοπικό αναισθητικό πριν από την εγχείρηση στους αλεξανδρινούς χρόνους**" επιβεβαιώνει ο Αντρέ Μπονάρ[93] 3ος τόμος σελ. 277. Χωρίς φυσικά να έχουμε εξαντλήσει το κεφάλαιο του μανδραγόρα, συμπεραίνουμε νομίζω αβίαστα ότι, δεν είναι τυχαίο που τα ισχυρά αυτά ναρκωτικά δηλητηριώδη βότανα βρίσκονται στα χέρια των δραστήριων αυτών μαγγανιστών εκ Χαλδαίας! Κι αν πράγματι η Σάρρα που κατοικούσε πλέον μεσ' στο παλάτι του βασιλιά Αβιμέλεχ, ήθελε να τρομάξει τις ανυποψίαστες γυναίκες της βασιλικής αυλής με μια ανεξήγητη "νέκρωση" ή "κλείσιμο", των επίμαχων μελών τους ή με κάποιο ξαφνικό μούδιασμα (αναισθητική επάλειψη), σίγουρα θα εύρισκε τρόπο να το πετύχει. Πως; Αφθονο μανδραγοροζούμι στο ζεστό νερό που προορίζεται για τοπική καθαριότητα... ανάμιξη με διάφορα αρωματικά υγρά επάλειψης κλπ και το αποτέλεσμα δεν θα διέφερε καθόλου απ' αυτό που η βίβλος στη μετάφραση των "Ο΄" με την τόσο αφυπνιστική διευκρίνηση τονίζει: «**Συνέκλεισε Κύριος ἔξωθεν πᾶσαν μήτραν ἐν τῷ οἴκῳ Αβιμέλεχ ἕνεκα Σάρρας τῆς γυναικός** (αδελφής;) **τοῦ Ἀβραάμ**». Παρατηρούμε ότι η λεπτομερής αυτή διευκρίνιση της "πληγής του Κυρίου" «**ἔξωθεν**», όχι μόνο είναι εντελώς πρωτότυπη αλλά και εξώφθαλμα διαφωτιστική! Γιατί όπως και να το κάνουμε κανένας θεός και κανένα θεϊκό βιβλίο δεν θάπρεπε να νιώθει την ανάγκη να διευκρινίσει ότι ο θεός «**ἔκλεισε ἔξωθεν πάσαν μήτραν**». Εκτός κι αν ήθελε πράγματι να μας βάλει σε σκέψεις για το πως πραγματικά αυτό έγινε!

Είναι παραπάνω από κατανοητό ότι κανένας "θεός" δεν κρατά τέτοιες υποσημειώσεις για τον τρόπο που εφάρμοσε μια πληγή! Οι σκανδαλώδεις αυτές διευκρινιστικές λεπτομέρειες για τον ακριβή τρόπο δράσης της "θεϊκής πληγής", έχουν αποδέκτες τις μελλοντικές γενιές των Εβραίων ηρώων, που θα σπουδάσουν έτσι τους ενδιαφέροντες τρόπους εφαρμογής των πατριαρχικών κατορθωμάτων.

---

*[93] **Αντρέ Μπονάρ**, 1888-1960, Παρά τις ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες στο 3τομο έργο του "Ο Αρχαίος Ελληνικός Πολιτισμός", ο **Μπονάρ** αποτελεί την κλασική περίπτωση "ανθελληνιστή-ελληνολάτρη", που ενώ ο ανθελληνισμός του σπάει κόκκαλα, εμείς... περιμένουμε να μας ξεναγήσει στον θαυμαστό κόσμο των προγόνων μας!*

Τώρα καταλαβαίνετε, γιατί η επίμαχη λέξη "**ἔξωθεν**", που τόσο πολύ "σκαλώνει" στην έρευνα εξαφανίζεται από τη συνηθισμένη βίβλο που έχετε σπίτι σας!

Έτσι η τρομοκρατημένη φαντασία των ανύποπτων γυναικών, με λίγο "σπρώξιμο" μπορούσε με πολύ άνεση να αποδώσει τα άγνωστα αυτά συμπτώματα της εξωτερικής νέκρωσης (μούδιασμα των μελών τους) σε θεϊκή οργή και "**κλείσιμο ἔξωθεν**" της γονιμότητάς τους.

Εάν μάλιστα σ' όλα αυτά προσθέσουμε και την πολύ συγκεκριμένη απειλή "**θέλεις ἀποθάνει σύ και πάντα ὅσα ἔχεις**", που λέγεται νυχτιάτικα κατ' ευθείαν στο βασιλιά, καταλαβαίνουμε την έκταση της δόλιας υπονόμευσης και των πληγών που σκορπούν πανικό κι απειλούν να αφανίσουν με τους πιο περίεργους (θεϊκούς!) τρόπους τον οίκο του Αβιμέλεχ! Μοναδικό όπλο επιβολής των "**πληγῶν**", στο "δίκαιο" χέρι της "αδελφής" Σάρρας, οι "θεϊκοί" χυμοί του "αθώου" ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑ!

Βεβαίως όλα αυτά **τότε**, στις αρχές, που ο Αβραάμ ήταν στις δόξες του και με την "αδελφή" του Σάρρα και τις κερδοφόρες πληγές του, αναστάτωνε τη ζωή του Φιλισταίου άρχοντα Αβιμέλεχ... Όμως **τώρα** ο ίδιος αυτός βασιλιάς, σαν από κακό αστείο της μοίρας... σαν κακόγουστη φάρσα... έχει μπροστά του το γιο εκείνου, που τον απείλησε με άγνωστα θεϊκά όπλα και αναγκάστηκε να ακριβοπληρώσει τα περίεργα ψέματά του για να γλιτώσει απ' την αναπάντεχη εκείνη θεϊκή παγίδα!

Ο Αβιμέλεχ φοβάται πια ότι έχει να κάνει με μια "ράτσα" αδίστακτων ανθρώπων, και δεν ξέρει καθόλου που μπορούν να φτάσουν στον αγώνα τους για πλουτισμό και επιβίωση.

Αν οικογένειες ολόκληρες, παγιδεύονται απ' αυτούς με τέτοιο ασύστολο τρόπο και δέχονται ύπουλα πληγές και δηλητηριάσεις, γιατί θα δίσταζαν οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι, να παγιδέψουν με παρόμοιο "θεϊκό τρόπο" πηγάδια, αποθέματα νερού, σποράς και τροφίμων; Τώρα ειδικά που το "κόλπο της αδελφής" αποκαλύφθηκε, ίσως είναι ικανοί για όλα. Ο Αβιμέλεχ διαισθάνεται τον κίνδυνο. Μόνη διέξοδός του φαίνεται πως είναι να μην τα βάλει με τους περίεργους και ακατανόητους αυτούς αντιπάλους, αλλά να δώσει περιθώρια επιβίωσης στον οίκο του Ισαάκ, βάζοντάς τον σ' ένα είδος προστατευμένης απομόνωσης. «**Συνέταξε** (μάζεψε) **δέ Αβιμέλεχ παντί τῷ λαῷ αυτοῦ λέγων ("Ο") ὅστις ἐγγίσῃ τόν ἄνθρωπον τοῦτον** ***ἤ τήν γυναῖκα αὐτοῦ,*** **θέλει ἐξάπαντος θανατωθῇ**». *Γεν. Κς' 11.*

Προφανώς, μαζεύοντας και μιλώντας στο λαό του ο βασιλιάς Αβιμέλεχ, πετυχαίνει δύο πράγματα. Να γνωστοποιήσει την αληθινή σχέση Ισαάκ-Ρεβέκκας σ' όλους. Και ταυτόχρονα να χαρίσει στον

Ισαάκ ένα ευνοϊκό κλίμα επιβίωσης, μήπως και ξεχάσει έτσι τις παράδοξες υπονομευτικές του τάσεις.

Φαίνεται όμως ότι ο βασιλιάς δεν κατάφερε τίποτα και με τον καιρό βρίσκει ξανά το μπελά του με τον ιδιόμορφο αυτό φιλοξενούμενό του, διότι, ενώ αυτός, ο Ισαάκ: «**ἐπροχώρει αὐξανόμενος ἑωσοῦ *ἔγεινε μέγας*»** (άλλος μέγας) *(Γεν. Κς΄ 13)* όλοι οι άλλοι κτηνοτρόφοι στην περιοχή του φαίνεται να υποφέρουν «**καί ἀπέκτησε** (ο Ισαάκ) **πρόβατα καί βόας καί δούλους πολλούς. Ἐφθόνησαν δέ αὐτόν οἱ Φιλισταῖοι. Καί πάντα τά φρέατα τά ὁποῖα ἔσκαψαν οἱ δοῦλοι τοῦ πατρός αὐτοῦ... *ἐνέφραξαν ταῦτα οἱ Φιλισταῖοι καί ἐγέμισαν αὐτά χῶμα*»..** *Γεν. Κς΄ 13-15.* Ο Αβιμέλεχ δεν φαίνεται να ξέφυγε απ' αυτό που φοβόταν. Κάτι συνέβαινε με το νερό. Χοντρός καβγάς είχε ξεσπάσει γύρω απ' το πολύτιμο για τους κτηνοτρόφους νερό των πηγαδιών. Η αφήγηση δεν μας αφήνει να ξεχωρίσουμε τι ακριβώς συμβαίνει. Ένα όμως είναι σίγουρο. Τα ζώα του Ισαάκ αυξάνουν, ενώ των υπολοίπων μειώνονται.[94] Σε σκέψεις μας βάζουν οι απαράδεκτες κινήσεις των Φιλισταίων κτηνοτρόφων. Ξεσπούν όχι απλά σφραγίζοντας τα φρεάτια ή διεκδικώντας τα, άλλα επιχωματώνοντάς τα οριστικά! Είναι στην περιοχή τους, στο βασίλειό τους, μπορούν να διώξουν τον Ισαάκ -όπως και το κάνουν- και να διεκδικήσουν το πολύτιμο νερό! Αυτοί όμως τα μπαζώνουν οριστικά σαν ακατάλληλα και επικίνδυνα έστω και για μελλοντική χρήση. Τα φρέατα λοιπόν είναι η αιτία της δικής τους καχεξίας ή της συνεχιζόμενης απώλειας ζώων! Πράγμα που ενώ δεν καλοφαίνεται στην αφήγηση, είναι όμως η μόνη ερμηνεία για την εντελώς παράλογη κίνηση των κτηνοτρόφων απέναντι στα πολυτιμότατα για την περιοχή εκείνη φρεάτια ύδατος.

Ο Αβιμέλεχ έκρινε ότι ήλθε ο καιρός να διώξει τον Ισαάκ, έτσι το «**Ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν**» του το λέει εξ αφορμής αυτών των ταραχών. Ο Ισαάκ αναγκάζεται και υποχωρεί. Οι καβγάδες όμως συνεχίζονται, οι αγανακτισμένοι κτηνοτρόφοι κλείνουν εξαγριωμένοι όλα τα πηγάδια που ανοίγει ο Ισαάκ στην περιοχή τους. Ο φόβος προφανώς τους έχει ζώσει. Ο Αβιμέλεχ αντιλαμβάνεται το λάθος του και φοβάται ότι έχει αποκτήσει έναν εχθρό απρόβλεπτο, που κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει τα ύπουλα χτυπήματά του! Και ξαφνικά, ο φιλότιμος και δραστήριος αυτός βασιλιάς θυμάται... θυμάται ότι τον πατέρα αυτού του ασίγαστου εχθρού τον Αβραάμ,τον είχε οριστικά σταματήσει μ' έναν συγκεκριμένο τρόπο. Με όρκο, με όρκο όμως που είχε αποσπάσει όχι από τίμιο ανδρικό φιλότιμο αλλά με την επιβλητική στρατιωτική

---

[94] Καχεξία κατατρέχει τα ζώα των ανταγωνιστών του, που αγοράζοντάς τα, ο Ισαάκ τα "θεραπεύει" και ενώ τα δικά του κοπάδια αυξάνουν, των άλλων αφανίζονται.

παρουσία του αρχιστρατήγου του Φιχόλ. Έτσι αποφασίζει να εξουδετερώσει και τον Ισαάκ με τον ίδιο ακριβώς τρόπο!

Παίρνει τότε λοιπόν μαζί του τον αρχιστράτηγό του "Φιχόλ" και μάλλον ικανή στρατιωτική συνοδεία και καταφέρνει να αποσπάσει και από τον γιο Ισαάκ "όρκο" όπως ακριβώς κάποτε κι απ' τον πατέρα του τον Αβραάμ! **«καί εἴπομεν Ἄς γίνῃ τώρα ὅρκος μεταξύ ἡμῶν** (των Φιλισταίων) **καί σοῦ** (Ισαάκ) **κί ἄς κάμωμεν συνθήκην... ὅτι δέν θέλεις κάμει κακόν είς ἡμᾶς (!) καθώς ἡμεῖς δέν σέ ἠγγίσαμεν... καί ἐσηκώθησαν ἐνωρίς τό πρωῒ καί ὤμοσε ὁ εἷς πρόν τόν ἄλλον»**. *Γεν. Κς΄28-30.*

Έτσι ένα πρωί τελειώνει η ιστορία μας με τον δραστήριο αυτόν Αιγαιοκρήτη Φιλισταίο βασιλιά να κερδίζει την ησυχία του και τον Ισαάκ αφού αναστάτωσε την περιοχή να κάθεται επιτέλους φρόνιμα τουλάχιστον όσον αφορά τους Γεράρους. Ο Ισαάκ καθηλώνεται προφανώς γιατί γνωρίζει κι αυτός όπως ο πατέρας του πως αν θεωρηθεί επίορκος οι εντελώς συνοπτικές διαδικασίες της τιμωρίας του θα του κοστίσουν απροειδοποίητα το κεφάλι, και κανένας θεός δεν θα τον σώσει τότε απ' τα χέρια του γιγαντόσωμου αρχιστράτηγου των Γεράρων "**Φιχόλ**".

Στην ερώτηση: "Γιατί ο βασιλιάς ενός ισχυρού βασιλείου με οικονομική και στρατιωτική οργάνωση ολοφάνερα φοβάται έναν μοναδικό άνθρωπο μια μικρή αν θέλετε οικογένεια, τον οίκο του Ισαάκ-Αβραάμ του Χαλδαίου και πασχίζει με εύνοια και διακριτική απειλή να αποσπάσει συνθήκη και όρκο ειρήνης;" Μπορείτε τώρα να απαντήσετε κι εσείς! Όπως προφανώς σκεφτότανε κι απαντούσε από τότε κι ο ίδιος ο βασιλιάς Αβιμέλεχ: ένας στρατός μπορεί να μην καταδεχθεί να κάψει, να δηλητηριάσει, και να αφανίσει δόλια, συθέμελα μια ολόκληρη πόλη ή χώρα! ένας "απλός" άνθρωπος όμως μπορεί. Το ζήτημα είναι... πόσο ύπουλος, δόλιος και Χαλδαίος καταδέχεται να γίνει κανείς!

Υπενθυμίζουμε εδώ απλά ότι ο πατριαρχικός αυτός ήρωας ο Ισαάκ είναι η πρώτη γενιά "απ' το σπέρμα του Αβραάμ", που ενώ ανέλαβε την υπέροχη θεϊκή αποστολή να "ευλογήσει όλες τις φυλές της γης" κανένας τριγύρω δε φαίνεται ευχαριστημένος απ' τις ευλογίες που σκορπά απλόχεραι ο πατριάρχης Ισαάκ. Τόσο απλόχερα μάλιστα που τελικώς πρέπει να σκόρπισε το φόβο απ' άκρη σ' άκρη της γης Χαναάν σε ιστορίες που ασφαλώς δεν έφτασαν ως εμάς κι αυτό το λέμε διότι παρακάτω θα δούμε τον Ιακώβ το γιο του Ισαάκ και διάδοχο της θεϊκής "ευλογίας και κατάρας" να επικαλείται με σωτήρια αποτελέσματα (μπροστά σε απειλητικούς διώκτες του) τον "φόβο του Ισαάκ". *Γεν. ΛΑ΄ 42.* Μάλιστα τον ορκίζουν καλού κακού **«είς τόν φόβον τοῦ πατρός αὐτοῦ Ἰσαάκ»**. *Γεν. ΛΑ΄53.* Πράγμα που ολοφάνερα σημαίνει ότι ο Ισαάκ αντί για ευλογίες σκόρπισε τόσο φόβο και πληγές στην υπόλοιπη

Χαναάν που «**ό φόβος τοῦ Ισαάκ**» έγινε καταφύγιο σωτηρίας για τους απογόνους του.

Δυστυχώς η παραπλανητική αγαθότητα, η δόλια υπονόμευση η στυγνή ομηρία και οι απειλές θανάτου, είναι οι μόνες ευλογίες που προεξέχουν έντονα σαν τα κύρια χαρακτηριστικά αυτών των ανθρώπων. Περιέργως όμως και για άγνωστους λόγους, δοξάστηκαν σε παγκόσμια κλίμακα σαν γίγαντες ήθους και αξιοπρέπειας, παραμερίζοντας μάλιστα τους πάνδοξους προγόνους των μεσογειακών λαών!

Παρά τον ωκεανό όμως των γλυκών λόγων και των θρησκευτοθεϊκών ωραιοποιήσεων στην κατοπινή και σημερινή βιβλική αφήγηση, δεν έγινε τελικώς μπορετό να καλυφθεί η μαύρη, στέρεα και αιχμηρή πραγματικότητα της ζωής των πατριαρχών, που σαν απειλητικοί ύφαλοι παίζουν ακόμα κρυφτούλι με την ήρεμη επιφάνεια της θάλασσας των μελιστάλακτων βιβλικών λόγων! Αλήθεια πόσες "καραβιές" ανθρώπινης αξιοπρέπειας να χάθηκαν άδοξα σε τούτα εδώ τα ύφαλα;!

Η πατριαρχική "οικογένεια"

Λέτε να υπάρχει και συνέχεια; Μα ασφαλώς, η ιστορία των διάσημων "πατριαρχών" δεν σταματά ούτε στα περαιτέρω να πετροβολά την ευαισθησία μας.

Εξακολουθούν να μην είναι λίγα τα περιστατικά που αναγκάζουν κάποιον συνεχώς ν' αναρωτιέται: "Ποιά είναι επιτέλους τα γεγονότα εκείνα που συγκινούν την θεότητα κι ανεβάζουν τα άτομα αυτά στα ύψη της ουράνιας ευαρέσκειας;"

Πατριάρχες γίνανε απ'την ευκαιρία που είχαν να τεθούν επικεφαλείς κάποιου οικογενειακού Χαλδαιοσυριακού δένδρου.[95] Θεάρεστοι όμως κι ευλογημένοι γιατί έγιναν;

Ας δούμε επί τροχάδην μερικά ακόμα οικογενειακά επιτεύγματα των "εκλεκτών" αυτών ηρώων. Οι φαγωμάρες μεσ' στα σπίτια του Αβραάμ-Ισαάκ-Ιακώβ, είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της κοινωνικότητάς τους. Για τον οίκο του Αβραάμ, θυμηθείτε τους ατελείωτους καβγάδες της Σάρρας με την Άγαρ και την παρ' ολίγο εν ψυχρώ εκτέλεσή της μαζί με το γιο της και γιο του Αβραάμ Ισμαήλ, απ' τον δολοφονικό καύσωνα της Ερήμου. Στην οποία έρημο εκδιώχθηκε πεζή με το παιδί, φορτωμένη ένα ασκί νερό και ψωμιά. Μια καυτή θανατική

---

[95] Χαλδαιικού... Γεν. ΙΑ΄ 28-31-ΙΕ΄ 7.
Συριακού.... ΔΕΥ. Κς΄ 5-Γεν. ΚΕ΄ 20-ΚΗ΄ 5-ΛΑ΄ 20.

καταδίκη απ' την οργή της Σάρρας, που εκφράζεται με τα λόγια **«δίωξον τήν δούλην ταύτην καί τόν υιόν αυτῆς διότι δέν θέλει κληρονομήσει ὁ υἱός τῆς δούλης μετά τοῦ υἱοῦ μου 'Ισαάκ»**. *Γεν. ΚΑ' 10.* Η κληρονομιά λοιπόν είναι ο λόγος κι όχι η κακή συμπεριφορά της Άγαρ, όπως μερικοί αρέσκονται να φαντάζονται.

Στον οίκο του Ισαάκ γίνεται πραγματικά το "σώσε". Απ' τα δίδυμα παιδιά τους, που ας σημειωθεί τα απέκτησαν μετά από εικοσαετή στειρότητα και πολλές... "δεήσεις" ο Ισαάκ και η Ρεβέκκα αγαπούν ο καθένας κι από ένα: **«καί ὁ μέν 'Ισαάκ ἠγάπα τόν 'Ησαῦ... ἡ δέ Ρεβέκκα τόν 'Ιακώβ»**. *Γεν. ΚΕ' 28.* Η Ρεβέκκα είναι Σύρια και αποκαλεί επιμόνως ένα απ' τα δίδυμα παιδιά της "**υιόν αυτής**" *Γεν. ΚΖ' 5* και δικαιολογημένα ίσως μια και τα δίδυμα Ησαύ-Ιακώβ δεν έχουν τίποτε όμοιο. Ο Ησαύ είναι δασύτριχος μέχρις αστειότητος, και ο Ιακώβ άτριχος. Διαφορά που δεν υπερασπίζεται καθόλου το κυριότερο γνώρισμα των "διδύμων" δηλαδή την ομοιότητα! Ανάμεσα όμως σε τόσα περίεργα ας δεχθούμε και τα πολύ περίεργα αυτά δίδυμα.[96]

Η ευσεβής Ρεβέκκα, που με τόσο κόπο πάρθηκε απ' τον "**οίκο της συγγενείας**" του Αβραάμ έχει τεράστια προβλήματα με τις δύο νύφες της και γυναίκες του Ησαύ που είναι Χετταίες κι όχι "παπούτσι απ' τον τόπο σου" όπως επέμενε ο πατριάρχης για τον γιο του Ισαάκ. Έτσι οι Χετταίες νύφες είναι **«πικρία ψυχής»** *Γεν. ΚΖ' 46* για τη Ρεβέκκα που ξεσπά λέγοντας **« 'Αηδίασα τήν ζωήν μου ἐξ αιτίας των»**.

Η Ρεβέκκα εξαπατά θρασύτατα το σύζυγό της και προφήτη του οίκου, Ισαάκ, κλέβοντας με το χονδροειδές τέχνασμα της προβιάς την ευλογία του Ισαάκ, για το "γιό της" Ιακώβ, στερώντας την φυσικα απ' τον άλλο της "γιό", τον Ησαύ.

Μια ευλογία, που κατά εξαιρετικά περίεργο τρόπο διατηρεί τις θεϊκές της χάρες ακόμα και κλεμμένη! Η σκηνοθετημένη αυτή κλοπή ευλογίας απ' τη Ρεβέκκα, αποκτά εξαιρετικό ενδιαφέρον αν τη δούμε σαν ενισχυτικό των συλλογισμών που μέχρι τώρα κάναμε, αναγορεύοντας τους πατριάρχες σε "στοχαστές του προμελετημένου δόλου". Έτσι βλέπουμε τη Ρεβέκκα να μην αφήνει τίποτα στην τύχη, προκειμένου να εξασφαλίσει αυτό που θεωρεί σίγουρη κληρονομιά, αλλά και τιμητική προγονική και ιστορική διάκριση.

Έτσι έχουμε απ' τη μια, το γερασμένο ετοιμοθάνατο πατριάρχη που αν και προφήτης στηρίζεται πιότερο στις αισθήσεις του παρά στις

---

[96] *Για την προέλευσή τους, παραπέμπουμε απλά στο σκεπτικό που αναπτύξαμε για τη γέννηση και του Ισαάκ (συμπληρώνουμε μόνο ότι η Ρεβέκκα είναι απ' την **"Παδάν άράμ"** ενώ ο Αβραάμ έχει συγγενείς στην "Χαράν"). Έτσι δυο μωρά από τις δύο διαφορετικές αυτές παροικίες θα έλυνε το πρόβλημα της εικοσαετούς στειρότας της Ρεβέκκας με τις γνωστές συνέπειες της παντελούς ανομοιότητας των διδύμων.*

φωτισμένες του προφητικές ικανότητες, προκειμένου να ξεχωρίσει σε ποιον απ' τους δυο γιους του θα δώσει την πολύτιμη ευλογία του και βάζει τα δυνατά του να μην εξαπατηθεί απ' τη Ρεβέκκα. Απ' την άλλη όμως η Ρεβέκκα καλύπτει επιμελώς όλα, μα όλα τα ενδεχόμενα ώστε να αποσπάσει τη μαγική ευχή του προφήτη για το "γιο" της Ιακώβ.

Ο γέρο Ισαάκ εξαπατάται στη γεύση, απ' το κατσικάκι που του μαγειρεύει σαν κυνήγι του Ησαύ. **«καί ἔκαμεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ** (Ρεβέκκα) **ἔδεσμα καθώς ἠγάπα ὁ πατήρ αὐτοῦ»**. Ο δε Ιακώβ λέγει με κάθε σεβασμό στον πατέρα του ψευδέστατα: **«σηκώθητι λοιπόν κάθισον καί φάγε ἐκ του κυνηγίου μου»**. προσποιούμενος τον αδελφό του τον κυνηγό Ησαύ: **«καί εἶπεν ὁ Ἰσαάκ πρόν τόν υἱόν αὐτοῦ πόθεν τοῦτον τέκνον μου, ὅτι εὕρηκας τόσον ταχέως;»** κι ο Ιακώβ απαντά **«Κύριος ὁ θεός σου(;) ἔφερε αὐτό ἔμπροσθέν μου»**. Η έκφραση είναι πολύ περίεργη διότι εκτός που λέει ψέματα, ότι το "κατσικάκι μάντρας" που μαγείρεψε σαν κυνήγι η μαμά Ρεβέκκα το κυνηγούσε στα βουνά, λέει και την περίεργη έκφραση "***ὁ θεός σου***" πράγμα που δείχνει τουλάχιστον για την περίπτωση αυτή, ότι ο Ιακώβ δε συμμερίζεται ολότελα τις γονικές πεποιθήσεις και ο "Κύριος" δεν ήταν οικογενειακός θεός, ώσπου να αναγνωρισθεί μάλλον δι' επιθέσεως των χειρών και προφορικής ευλογίας ο αξιότερος των απογόνων του, εξ' ού και η μάχη της διαδοχής ως κληρονόμου και διαδόχου φορέα της θεότητας που παρακολουθούμε: **«καί εἶπεν ὁ Ἰσαάκ πρός τόν Ἰακώβ, πλησίασον τέκνον μου διά νά σέ ψηλαφήσω ἄν ἦσαι αὐτός ὁ υἱός μου Ἠσαῦ ἤ οὐχί... καί ἐψηλάφησεν αὐτόν καί εἶπεν, ἡ μέν φωνή εἶναι φωνή Ἰακώβ αἱ δέ χεῖρε, χεῖρες Ἠσαῦ»**. Εξαπατήθηκε και η αφή του γερο-προφήτη, διότι η προνοητική Ρεβέκκα δεν άφησε τίποτα στην τύχη: **«Μέ τά δέρματά τῶν ἐριφίων ἐσκέπασε τᾶς χεῖρας αὐτοῦ»**, αλλά **«καί τά γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ»** Έτσι ο γερο-Ισαάκ **«δέν ἐγνώρισεν αὐτόν, διότι αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἦσαν ὡς αἱ χεῖρες Ἠσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καί εὐλόγησε αὐτόν καί εἶπεν. 'Σύ εἶσαι αὐτός ὁ υἱός μου Ἠσαῦ; ὁ δέ εἶπε. Εγώ»**! Λέει ψέματα ή μου φαίνεται; Προηγουμένως στην ίδια αγωνιώδη ερώτηση του ετοιμοθάνατου πατέρα του: **«τίς εἶσαι τέκνον μου»** ο Ιακώβ απαντά ψεδόμενος με την άνεση σχεδόν μια θεατρικής ατάκας: **«καί εἶπεν ὁ Ἰακώβ πρός τόν πατέρα αὐτοῦ: Ἐγώ εἶμαι ὁ Ἠσαῦ ὁ πρωτότοκός σου»**. Το θέατρο όμως της απάτης συνεχίζεται. Ο Ισαάκ έχει ακόμα τις αμφιβολίες του, χρησιμοποιεί λοιπόν το τελευταίο του όπλο προφανώς γιατί ξέρει ότι ο δόλος και το ψέμα είναι οικογενειακός τους τρόπος ζωής και η προμελέτη το φυσικό τους ταλέντο: **«καί εἶπεν πρός αὐτόν ὁ Ἰσαάκ ὁ Πατήρ αὐτοῦ, πλησίασον τώρα τέκνον μου καί φίλησόν με, και επλησίασεν... καί ὠσφράνθη τήν ὀσμή τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ καί εὐλόγησεν αὐτόν καί**

εἶπεν ἰδού ἡ ὀσμή τοῦ υἱοῦ μου... Νά ἦσαι κύριος τῶν ἀδελφῶν σου καί... (το σημαντικότερο) **κατηραμένος ὅστις σέ καταρᾶται καί εὐλογημένος ὅστις σέ εὐλογεῖ»** *Γεν. ΚΖ'.*

Ο Ισαάκ εξαπατήθη και κατά την όσφρηση, η σκηνοθεσία της πονηρής μητέρας καί συζύγου, πρόβλεψε κι αυτή την κίνηση του προφήτη! Διότι: **«λαβοῦσα ἡ Ρεβέκκα τά καλύτερα φορέματα Ἡσαῦ τοῦ μεγαλυτέρου υἱοῦ αὐτῆς τά ὁποῖα εἶχεν ἐν τῆ οἰκία, ἐνέδυσε με αὐτά τον Ἰακώβ τόν υἱόν αὐτῆς»**.

Έτσι τα μυρωδάτα ρούχα του Ησαύ έντυσαν τον Ιακώβ και επί τέλους ο προφήτης εξαπατήθηκε και δίνει τη "μαγική' ευλογία του στον Ιακώβ. Που αν τον δείτε ντυμένο με τα μυρωδάτα ρούχα του αδελφού του και αμπαλαρισμένο σε χέρια και σβέρκο με την προβιά του φρεσκοσφαγμένου κατσικιού, να παίζει όλο αυτό το θέατρο λέγοντας με θάρρος συνεχώς ψέματα στον ετοιμοθάνατο πατέρα του, θα καταλάβετε ότι όλα όσα είδαμε κι όλα τα κατορθώματα που θα δούμε ακόμα απ' την εκπληκτική αυτή Χαλδαιο-Συριακή οικογένεια, κινούνται μέσα στο ίδιο ηθικο-πνευματικό πλαίσιο. Όπου ο δόλος το ψέμα και η υποκριτική τέχνη, τίθενται στην υπηρεσία των αρνητικών στοχασμών τους για να εξασφαλίσουν τα μέσα επιβίωσης πλουτισμού και επικράτησης των καθ' όλα αθεόφοβων αυτών πατριαρχών.

Βέβαια υπάρχουν οι ατέρμονες δικαιολογίες των θεολογούντων που παραδόξως κατανοούν όλο αυτό το αισχρό κυνήγι της ευλογίας, επειδή λέγεται ότι ο Ησαύ έχασε τα πρωτοτόκια για ένα πιάτο φακής. *Γεν. ΚΕ' 30.* Εγώ απαντώ: ότι αν τα κερδισμένα πρωτοτόκια, σε αναγκάζουν να κατέβεις τόσο χαμηλά, τότε πραγματικά δεν άξιζαν πάνω από ένα πιάτο φακής.

Βεβαίως τα πρωτοτόκια την έχουν την αξία τους και μάλιστα σε γη. Είναι τα δικαιώματα στη γη των Χαναναίων, που μεταβιβάζονται με τη συγκεκριμένη διαδικασία της ευλογίας και των πρωτοτοκίων. Το γεγονός όμως ότι η μοιραία φακή,αναφέρεται πολύ έξω απ' τη φυσική ροή της αφήγησης, μας ξεκαθαρίζει ότι ανήκει στα υστερότερα εκείνα εφευρήματα που με τη μυθολογική τους πλοκή επιστρατεύονται με καθυστέρηση,για να δικαιολογήσουν και να συγκαλύψουν καταστάσεις.

Έτσι το μοίρασμα των δικαιωμάτων σ'ένα κρίσιμο γεύμα μεταξύ των δικαιούχων, κι ένα στοίχημα ανάμεσά τους, για τη δύναμη της αποχής ή της καταβρόχθησης των τροφών, αποτελεί συχνή μυθολογική εικόνα, την οποία βλέπουμε να επιστρατεύουν για να δικαιολογήσουν την κλοπή της μεταβίβασης απ' τον Ισαάκ στον Ιακώβ κι όχι στο δικαιούχο Ησαύ.

Αυτό μας θυμίζει την περίπτωση του γιγαντόσωμου Ίδα, που αφού έκλεψε μαζί με τον αδελφό του Λυγκέα και τα ξαδέλφια του, τους διάσημους Διόσκουρους ένα κοπάδι βόδια απ' τη γειτονική Αρκαδία, κάθισαν λοιπόν να το μοιράσουν διαγωνιζόμενοι στην ταχύτητα καταβρόχθησης ψημένου βοδινού κρέατος. Χώρισαν λοιπόν τις τέσσερις μερίδες και αποφάσισαν ότι όποιος έτρωγε πρώτος την μερίδα του θα έπαιρνε τα μισά, κι όποιος ερχόταν δεύτερος τ' άλλα μισά. Έτσι κι έγινε, ο τεράστιος Ίδας καταβρόχθησε πρώτος τη μερίδα του και στη συνέχεια και τη μερίδα του αδελφού του Λυγκέα. Τα δύο αδέλφια κέρδισαν έτσι όλο το κοπάδι και γύρισαν στην πατρίδα τους.[97]

Ας δούμε όμως και το τέλος της παγίδευσης του γέρου Ισαάκ, μεσ' στο ίδιο του το σπίτι απ' τη γυναίκα του και το γιο του. Όταν ο Ησαύ ο δικαιούχος έρχεται τελικώς απ' το κυνήγι, βρίσκει τον πατέρα του χορτάτο απ' το κατσικάκι του Ιακώβ και η έκπληξη και των δύο είναι έντονα αποτυπωμένη στα παρακάτω λόγια: «**καί ἐξεπλάγη ὁ Ἰσαάκ ἔκπληξην μεγάλη σφόδρα καί εἶπεν. Ποῖος εἶναι λοιπόν ἐκεῖνος ὅστις... μοι ἔφερε καί ἔφαγον... καί εὐλόγησα αὐτόν; και εὐλογημένος θέλει εἶσθε;**» και απαντά ο ίδιος καταλαβαίνοντας ότι τον παγίδεψαν «**Ἦλθεν ὁ ἀδελφός σου *μετά δόλου* καί ἔλαβε τήν εὐλογίαν σου**».

Το "**μετά δόλου**" λοιπόν, πάει κι έρχεται στις πράξεις των πατριαρχών. Είναι ολοφάνερο ότι είναι γι' αυτούς ένα "σπορ" στο οποίο εξασκούνται ακατάπαυστα μέσα κι έξω απ' το περιβάλλον τους, γιατί ήξεραν ότι αυτός "**ὁ δόλος**" είναι το βασικό οικογενειακό τους προσόν και η ιδιότητα γύρω απ' την οποία περιστρέφονται όλοι οι μηχανισμοί της επικράτησής τους.

Δέκα μόλις εδάφια παρακάτω με έκπληξη παρακολουθούμε τον εξαπατημένο Ισαάκ όχι μόνο να μη συνετίζει τον Ιακώβ για το θέατρο απάτης που 'παιξε εις βάρος του, αλλά να επιβεβαιώνει ότι η "μετά δόλου" αποκτηθείσα ευλογία αποτελεί θεάρεστο κατόρθωμα, παραχωρώντας του επί πλέον την «**εὐλογία τοῦ Αβραάμ**» τουτέστιν «**νά κληρονομήσης τήν γῆν... τήν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ θεός εἰς τόν Ἀβραάμ**». ***Γεν ΚΗ΄ 4.***

Καταλαβαίνουμε λοιπόν γιατί ο Ησαύ είναι πυρ και μανία «**καί ἐμίσει ὁ Ἠσαῦ τόν Ἰακώβ διά τήν** (κλεμμένη μετά δόλου) **εὐλογία... και εἶπεν θέλω φονεύσει Ἰακώβ τόν ἀδελφόν μου**» θα τον σκοτώσω, ήταν η αντίδραση του Ησαύ στις σκευωρίες του Ιακώβ. Και η πρωταίτιος της αδελφικής διχόνοιας η μάνα τους (!) Ρεβέκκα, αναγκάζεται να φυγαδεύσει τον ευνοούμενο γιο της Ιακώβ λέγοντάς του: «**Φύγε**

---

[97] *Απολλόδωρος III 135.*

πρός Λάβαν τόν ἀδελφόν μου εἰς Χαρράν» αλλιώς «**Ἠσαῦ ὁ ἀδελφός σου θέλει σε φονεύσει»**. *Γεν. ΚΖ' 43.*

Ιακώβ ο λαγόκαρδος

Ο Ιακώβ φεύγει για τη Χαρράν κυνηγημένος απ' την οργή του αδελφού του Ησαύ, αλλά ευλογημένος απ' τον Ισαάκ. Στο πρόσωπό του θα παρακολουθήσουμε την τρίτη γενιά των πατριαρχών. Πράγματι ο θεός έρχεται στον ύπνο του Ιακώβ και αφού πρώτα λέγει ποιος ακριβώς θεός είναι, του υπόσχεται όλα όσα έδωσε στον Αβραάμ-Ισαάκ κι ακόμα περισσότερα. Για τις υποσχέσεις του δε αυτές δε θέτει κανένα όρο.

Δε συμβαίνει όμως το ίδιο κι απ' τη μεριά του νεοφώτιστου πατριάρχη, διότι αφού ξυπνά και ονομάζει το μέρος όπου είδε το όνειρο "πύλη του ουρανού", απαντά στις θεϊκές προσφορές με τα εξής βαθυστόχαστα λόγια: « **Ἄν ὁ θεός εἶναι μετ' ἐμοῦ καί με διαφυλάξη ἐν τῆ ὁδῷ ταύτη εἰς τήν ὁποίαν ὑπάγω καί μοι δώση ἄρτον νά φάγω καί ἐνδύματα να ἐνδυθῶ καί ἐπιστρέψω ἐν εἰρήνη εἰς τόν οἶκον τοῦ πατρός μου *τότε* (!) ὁ Κύριος θέλει εἶσθε θεός μου»**. *Γεν. ΚΗ' 20.* Μη διστάζετε ξαναδιαβάστε το. Πράγματι αξίζει να το συγκρατίσει κανείς. Δε νομίζω ότι υπάρχει σε οποιοδήποτε άλλο βιβλίο θρησκείας στον κόσμο, πιο ξεκάθαρη τοποθέτηση όρων αποδοχής μιας θεότητας! Όπως κι αν το διαβάσετε το ίδιο νόημα θα βγει. Ο φόβος του θεού είναι για τους άλλους. Οι πατριάρχες δε δίνουν τίποτε πουθενά, πριν βεβαιωθούν ότι θα πάρουν πολύ περισσότερα. Πιστεύω τα παραπάνω "παζάρια" του προφήτη με τη θεότητα να ξυπνήσουν μερικούς απ' το λήθαργο της ευπιστίας και να δουν ότι στον ίδιο θεό που εμείς υποκλινόμαστε άνευ όρων, οι Πατριάρχες έθεταν σκληρούς όρους αποδοχής! "Βεθήλ" ονόμασε ο Ιακώβ το μέρος όπου ευθαρσώς είπε πως δέχεται το θεό των πατέρων του "**μόνο, εάν, και όταν**" αυτός αποδειχθεί ικανός για συγκεκριμένες αντιπαροχές! Για φαντάσου! Κι εμείς που τα νομίζαμε αλλιώς!

Βέβαια, η ερμηνεία των παράξενων αυτών συμφωνιών του Ιακώβ με τον "Κύριο" έχουν εντελώς άλλο νόημα. Ο Ιακώβ άπειρος ακόμα στα οικογενειακά μυστικά της Χαλδαϊκής τέχνης, δεν ξέρει "**Αν**" πράγματι τα ιδιαίτερα αυτά "όπλα" του οικογενειακού τους θεού, μπορούν να του φανούν τόσο χρήσιμα στους βιοποριστικούς καημούς του. Έτσι εντελώς ψύχραιμα συμφωνεί να υιοθετήσει την οικογενειακή αυτή νοοτροπία μόνο "**Αν**" και "**Όταν**" αποδειχθεί η πραγματική συνεισφορά της σε προσωπική προστασία και εξασφάλιση υλικών αγαθών!

Ο Ιακώβ φτάνει τελικά στους συγγενείς του, όπου έχουμε την ευκαιρία να δούμε κι εδώ το "δόλο"να έχει τον πρώτο λόγο. Πριν όμως απ' αυτό βλέπουμε πως η βιβλική αφήγηση αποφασίζει να αναβαθμίσει την εικόνα του ήρωά της. Από θρασύδειλο άτριχο και γιδοτομαροσκέπαστο ψεύτη, που μας τον έδειξε πριν λίγες μόλις μέρες, σε χειροδύναμο άνδρα που μπρος στα έκπληκτα μάτια της καλής του παραμερίζει μόνος του, έναν τεράστιο πηγαδόλιθο που μόνο πολλοί μαζί ποιμένες μπορούσαν να το κάνουν. *(Γεν. ΚΘ΄ 10).*

Συγκρατήστε αυτό το περιστατικό, γιατί μόνο αργότερα θα αντιληφθούμε την ανάγκη αυτής της βιβλικής επισήμανσης στην δήθεν τεράστια δύναμη του Ιακώβ. Ο Ιακώβ και η όμορφη Ραχήλ ερωτεύονται εκεί στο πηγάδι του άθλου. Ο Ιακώβ ένα μήνα μετά ζητά τη Ραχήλ σε γάμο. Η συμφωνία κλείνει στα εφτά χρόνια δουλειάς του Ιακώβ προς τον Πατέρα της Ραχήλ Λάβαν.

Τα εφτά χρόνια δουλειάς είναι πολλά, δεν μας εκπλήσσουν όμως διότι ξέρουμε πολύ καλά πλέον ότι οι όμορφες γυναίκες ήταν πολύ ακριβές την εποχή εκείνη -θυμηθείτε τι πήρε ο Αβραάμ για τη γυναίκα του Σάρρα όταν την πήγε νύφη στο φαραώ. « **Ή Δέ Ραχήλ ἦτο εὐειδής καί ὡραία τήν ὄψιν** (**σφόδρα** "Ο΄")» Κούκλα δηλαδή, σε χτυπητή αντίθεση με την αδελφή της Λεία η οποία ήταν λίγο "γκαβή" «**Της μεν Λείας οἱ ὀφθαλμοί ἦσαν ἀσθενεῖς**». *Γεν. ΚΘ΄ 17.* Τα χρόνια πέρασαν και ο Ιακώβ παντρεύτηκε με δόλο του Λάβαν, όχι την όμορφη Ραχήλ αλλά τη Λεία. Το ανακάλυψε το πρωί που η γυναίκα του δεν μπορούσε να δει... ότι ξημέρωνε! Πώς έγινε; Τότε ο γαμπρός φαίνεται μετά την τελετή, δεν σήκωνε το πέπλο να φιλήσει τη νύφη κι έτσι ο Ιακώβ δεν ήξερε πια είναι κάτω απ' το "αμπαλάρισμα". Μόνο... το πρωί είδε ότι πήρε δεύτερο πράμα! Ο Ιακώβ τρελάθηκε. Μια φορά εξαπατήθηκε πατριάρχης κι αυτό απ' το σόι του! Το πρωί **«εἶπε πρό τόν Λάβαν. Τί τοῦτον τό ὁποῖον ἔπραξε εἰς ἐμέ, δέν σε ἐδούλευσα διά τήν Ραχήλ; διά τί** *μέ* ***ἠπάτησας;»*** Το σόι απ' τη Χαναάν έως την Χαρράν σε μεγάλες δόξες, η απάτη πάει σύννεφο, αλλά και οι δικαιολογίες, μεγαλείο: «**καί εἶπεν ὁ Λάβαν. Δέν γίνεται οὕτως ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν νά δίδωται ἡ μικροτέρα** (Ραχήλ) **πρό τῆς πρεσβυτέρας** (Λεία)». Κάτι βέβαια που εντελώς τυχαία είχε ξεχάσει να του το πει τα περασμενα εφτά χρόνια!

Άλλα εφτά χρόνια δουλειάς στοίχισε στον Ιακώβ η απόκτηση της μικρότερης αδελφής Ραχήλ κι όταν οι δύο γυναίκες βρέθηκαν κάτω απ' την ίδια "στέγη" μισήθηκαν δια βίου *Γεν. ΚΘ΄ 31* και επιδόθηκαν σ' έναν αγώνα παραγωγής τέκνων, για να κερδίσουν την εύνοια του Ιακώβ βάζοντας στον αγώνα αυτόν και τις δύο παλακίδες τους. Σύνολο; Τέσσερις γυναίκες και δεκατρία παιδιά, δώδεκα αγόρια και ένα κορίτσι, η πεντάμορφη Δείνα.

Τα πράγματα όμως έφτασαν στο απροχώρητο όπως ήταν άλλωστε φυσικό. Πολλοί κατεργαρέοι δεν μπορούν να συγκατοικήσουν αρμονικά, επ' αόριστο. Έτσι ο Ιακώβ ένα πρωί άκουσε τους γιους του Λάβαν να λένε: **«ὁ Ἰακώβ ἔλαβε πάντα τα ὑπάρχοντα τοῦ πατρός ἡμῶν»**. *Γεν. ΛΑ΄ 1.* Και πράγματι ο αυτοεξόριστος πατριάρχης δεν έκατσε με σταυρωμένα χέρια, κατάφερε να κερδίσει τα περισσότερα κοπάδια του πεθερού του, μετατρέποντάς τα με ένα είδος επιλεκτικής γονιμοποίησης σε τύπο ζώων "παρδαλά-στικτά" που διακαιωματικά, μετά από μια αφελή συμφωνία που έκλεισε ο Λάβαν θα ανήκαν στον Ιακώβ. Η συνταγή του πως αυτό επιτεύχθη- είναι ξεκάθαρα μαγική και φαίνεται να γράφτηκε μόνο για να κοροϊδέψει όποιους θα ήθελαν να την επαναλάβουν μια και ισχυρίζεται πως βάζοντας μισοξυμένες ράβδους Λεύκας και Καρυδιάς μεσ' στο τρεχούμενο νερό μπρος στα ζώα που ζευγαρώνουν τότε αυτά αποκτούν, παρδαλά-στικτά μικρά![98]

Το περίεργο είναι ότι το "θαύμα" της μεταμόρφωσης αυτής παρά την ολοφάνερη περίπλοκη, μαγική του συνταγή, εκτελείται απ' τη θεότητα του Ιακώβ που φιλοδοξεί έτσι να δείξει ότι ανταποκρίνεται στους όρους αποδοχής που έθεσε με πολύ θράσος ο Ιακώβ όταν στη Βαιθήλ παζάρευε την αποδοχή του! Τότε που είπε εκείνα τα περισπούδαστα **Αν** και **όταν.. τότε** θα είσαι θεός μου! *Γεν. ΚΗ΄ 20-21.*

Τι καλές αλήθεια οι εποχές τότε που ακόμα μπορούσες να κλείνεις συμφωνίες με τους θεούς! Ο Ιακώβ επιμένει να κάνει συνεργό του το θεό σ' ό,τι θα επακολουθήσει και λέει προς τις γυναίκες του: **«εἶδον κατ' ὄναρ... καί μοι εἶπεν ὁ ἄγγελος τοῦ θεοῦ κατ' ὄναρ, Ἰακώβ καί εἶπα Ἰδού ἐγώ καί εἶπεν** (ο άγγελος) **Ὕψωσον τώρα τούς ὀφθαλμούς σου καί ἰδέ τους τράγους καί τους κριούς τους ἀναβαίνοντας ἐπί τά πρόβατα καί τάς αἶγας ὅτι εἶναι παρδαλοί: διότι εἶδον ὅσα κάμνει εἰς σέ ὁ Λάβαν** (ο άγγελος γίνεται θεός και λέει) **ἐγώ εἶμαι ὁ θεός τῆς Βαιθήλ ὅπου εὐχήθης εὐχήν»**. *Γεν. ΛΑ΄ 11-13.* Πείθει λοιπόν τις γυναίκες του πως ό,τι θα ακολουθήσει είναι θεϊκή εντολή και θέληση, διότι του είπε: **«σηκώθητι τώρα ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης καί ἐπίστρεψον εἰς τήν γῆν τῆς συγγενείας σου»**, οι γυναίκες του (και κόρες του Λάβαν) καταλαβαίνουν το θεϊκό μύνημα: « **Ὁ θεός ἀφῄρεσεν τό ποίμνιον τοῦ πατρός σας καί ἔδωκεν εἰς ἐμέ»**. *Γεν. ΛΑ΄ 9* (θυμηθείτε τον κανόνα: **πάντα χτυπάει ο θεός ποτέ εμείς**). Οι κόρες του Λάβαν ξέρουν με ποιανού το μέρος είναι το μελλοντικό τους συμφέρον... και επαυξάνουν, με πολύ κατανόηση. **«Ὅθεν πάντα τά πλούτη τά ὁποῖα ἀφῄρεσεν ὁ θεός ἀπό τοῦ πατρός ἡμῶν εἶναι ἡμῶν καί τῶν τέκνων ἡμῶν, τώρα λοιπόν κάμε ὅσα σοί εἶπεν ὁ θεός»** *(Γεν. ΛΑ΄16)* και

---

[98] *Γεν. Λ΄ 37-39, Αυτόλυκος και Ιακώβ, R. Greivs, 67 β, γ, 135β.*

ακολούθησε χαμός. Θεϊκός χαμός «**καί απήγαγε** (έκλεψε) **πάντα τά κτήνη αὐτοῦ** (του Λάβαν) **καί πάντα τά ἀγαθά αὐτοῦ... καί ἡ Ραχήλ ἔκλεψε τά εἴδωλα τοῦ πατρός αὐτῆς**». *Γεν. ΛΑ΄ 18-19.*

Ο τρόπος που ο θεός "κάνει" εδώ τώρα τον Ιακώβ, να εγκαταλείψει τους συγγενείς του, πρέπει να μας δώσει μια ιδέα για τον τρόπο που "**ἔκανε**" και τον Αβραάμ να εγκαταλείψει στα εβδομηνταπέντε του τους δικούς του συγγενείς, τους οποίους δεν ξανατόλμησε να επισκεφθεί αλλά ούτε και τον Ισαάκ άφηνε να πάει.

Τώρα στην τρίτη γενεά απ' τον Αβραάμ, οι προστατευόμενοι αυτής της θεότητας εξακολουθούν να απαγάγουν και να κλέβουν με επαγγελματική άνεση. Βέβαια θα πει κάποιος, ο θεός δε φταίει, αν ο Ιακώβ παραφέρθηκε. Ας είναι έτσι. Μήπως όμως ξέρει να μας πει, γιατί ο άγγελος ήρθε στον ύπνο του Ιακώβ τώρα που ο Λάβαν, οι γιοί του και τα παλικάρια του έλειπαν; Διότι όταν έρχεται το όνειρο και ξεσπά η λεηλασία της πεθερικής περιουσίας, όλως τυχαίως ο «**Λάβαν εἶχεν ὑπάγει διά νά κουρεύσῃ τά πρόβατα αὐτοῦ**». *Γεν. ΛΑ΄ 19.* Κυριολεκτικά ο Λάβαν, ο άνθρωπος πήγε για μαλλί... και βγήκε κουρεμένος, επειδή ο Άγγελος-θεός ήξερε πολύ καλά πότε πρέπει να δει όνειρο ο προφήτης του.

Ο Ιακώβ, σήκωσε τα πάντα κι έφυγε. Τρεις μέρες μετά το μαθαίνει ο Λάβαν που καταδιώκει το φυγά Ιακώβ και τον φτάνει εφτά μέρες αργότερα. Η θέση του Ιακώβ είναι μειονεκτική αλλά και του Λάβαν δεν είναι ευχάριστη, καταδιώκει ως κλέφτες τον γαμπρό του και ανηψιό του, που έχει τις κόρες του και τα εγγόνια του.

Ο Λάβαν έχει μαζί του τα αδέλφια του, τους γιους του και προφανώς άνδρες αρκετούς, αλλά κι ο Ιακώβ δεν είναι ολότελα μονάχος. Έχει μαζί του το θεό του Αβραάμ, ο οποίος το κατάλληλο βράδυ πριν διώκτης και διωκόμενος συγκρουστούν, επισκέπτεται τον Λάβαν και τον προειδοποιεί, ότι δεν θα 'ταν φρόνιμο να τα βάλει με τον Ιακώβ «**φυλάχθητι μή λαλήσῃς σκληρά πρός τόν Ἰακώβ**» *Γεν ΛΑ΄ 24* τον προειδοποίησε ο θεός νυχτιάτικα, που προφανώς αυτό σημαίνει πως ο νυχτερινός επισκέπτης εξήγησε με σαφήνεια ότι τον Ιακώβ συνοδεύει ένας φοβερός θεός, ικανός να επιβάλλει πολύ συγκεκριμένες πληγές, και πως έγινε γνωστός σ' όλη τη Χαναάν ως ο φόβος του Αβραάμ και του Ισαάκ και πως δε θα ήταν καθόλου ευχαριστημένος αν αυτός ο θεός των πληγών, τον έβαζε στο σημάδι του. Μετά απ' αυτά ο διώκτης Λάβαν καταλαβαίνει, περιορίζεται μόνο σε παράπονα και ζητά πίσω τουλάχιστον τα κλεμμένα πολύτιμα ιερά του αγάλματα και απορ-ρημένος ρωτά: «**ἀλλά διατί ἔκλεψας τούς θεούς μου;**».

Τα κλεμμένα είδωλα προφανώς από ατόφιο χρυσάφι έχουν την αξία τους: «**Ἡ δέ Ραχήλ εἶχε λάβει τά εἴδωλα καί ἔβαλε αὐτά εἰς**

σαμάριον καμήλου καί ἐκάθητο ἐπ' αὐτά καί ἐρευνήσας ὁ Λάβαν ὅλην τήν σκηνήν, δέν εὗρεν αὐτά. Ἡ δέ (Ραχήλ) **εἶπε πρός τόν πατέραν αὐτῆς... δέν δύναμαι να σηκωθῶ ἔμπροσθέν σου ἐπειδή ἔχω τά γυναικεῖα, καί αὐτός ἐρεύνησεν ἀλλά δεν εὗρηκε τά εἴδωλα και ὠργίσθη ὁ Ιακώβ»**! *Γεν. ΛΑ΄ 34-35.* Ο Ιακώβ αναθαρρημένος αφού είδε πως δε βρέθηκαν τα κλεμμένα είδωλα μιας και ήταν στην ιδιοφυή, κρυψώνα της Ραχήλ, βάζει και τις φωνές, λέγοντας κάτι που εμάς μας ενδιαφέρει πολύ: **« Ἐάν ὁ θεός τοῦ πατρός μου ὁ θεός τοῦ Αβραάμ και *ὁ φόβος τοῦ Ισαάκ* δέν ἦτο μετ' ἐμοῦ, βέβαια κενόν ἤθελες μέ εξαποστείλει».** *Γεν. ΛΑ΄42.*

Ο Λάβαν καταλαβαίνει καλά για ποιον "θεό" αλλά και για ποιο "φόβο" γίνεται εδώ λόγος. Και η απόφασή του είναι η σωστή. Αν και βλέπει ότι η περιουσία του κάνει φτερά, αναγκάζεται να ζητήσει και συνθήκη με όρκο ότι δεν θα τον βλάψει "ο φόβος" του Ισαάκ στο μέλλον: **«ὁ δέ Ἰακώβ ὤμοσεν** (ορκίστηκε) **είς τον *φόβον του πατρός αὐτοῦ Ἰσαάκ*».** *Γεν. ΛΑ΄53.*

Απ' τη ροή της αφήγησης συμπεραίνουμε ότι ο Ισαάκ απέκτησε φοβερό όνομα στην περιοχή από ενέργειες που η αφήγηση δεν μας αποκαλύπτει. Ο Ισαάκ πρέπει να απεκτησε πολύ κακή φήμη πληγιάζοντας αδέξια και απροκάλυπτα τους Χαναναίους σκορπώντας το φόβο που με επιτυχία ο Ιακώβ εδώ επικαλείται. Έτσι η βιβλική αφήγηση για λόγους που μόνο οι Εβραίοι "σοφοί" αντιγραφείς γνωρίζουν μας παρουσιάζει μόνο την αρχή και το τέλος της μακράς ζωής του Ισαάκ... Ενώ οι ενδιάμεσες λεπτομέρειες της ζωής και της δράσης του που δημιούργησαν τον παραπάνω χρήσιμο **«Φόβο του Ισαάκ»**, απουσιάζουν εντελώς.

Μήπως εδώ γίνεται παραπάνω από φανερό ότι ο φόβος του θεού είναι πάρα πολύ χρήσιμος, ακριβώς σ' αυτούς που τον καλλιεργούν; Θα ήταν υπερβολή αν εδώ με λίγη περίσκεψη λέγαμε ότι: ο φόβος είναι το αρχαιότερο και ισχυρότερο όπλο που απείλησε ποτέ τη νυσταγμένη νοημοσύνη μας; Γι' αυτό και οι θεοί με φόβο μας απειλούν από τότε που γεννήθηκαν! Κοιτάξτε τον Ιακώβ, ορκίζεται στο φόβο του Ισαάκ, του τελευταίου δηλαδή προφήτη αυτής της οκογενειακής θεότητας. Του οικογενειακού θεού εκείνου, που αφού πρώτα επί δύο γενεές σκόρπισε παντού πληγές και θάνατο, τώρα ο φόβος του και μόνο, είναι ικανός να βγάλει το μελλοντικό του προφήτη απ' τη δεινή θέση του καταδιωκόμενου κλέφτη!

Ο Ιακώβ ορκίζεται στο φόβο του προφήτη πατέρα του, υπενθυμίζοντας έτσι τους πρόσφατους οικογενειακούς άθλους. Και ο Λάβαν κατανοώντας την απειλή... απλά υποχωρεί. Λέτε λοιπόν ο Ιακώβ να μην αντιλαμβάνεται τη χειροπιαστή χρησιμότητα του θεϊκού φόβου; Γιατί ο

προφήτης αυτός να διστάσει στο μέλλον να σκορπίσει θεϊκό φόβο και θάνατο; Αφού ο θεϊκός φόβος όσο μεγαλύτερος είναι, τόσο πιο χρήσιμος αποδεικνύεται σ' αυτούς που τον παράγουν!

Ο πλούσιος πια Ιακώβ ξεκινά για το ταξίδι της επιστροφής στη Χαναάν. Να 'στε βέβαιοι πως όταν θα φτάσει τελικά εκεί και σκορπίσει τις "ευλογίες" του, πολλοί θα είναι αυτοί που θα πέσουν νεκροί απ' τον προφητικό του δόλο: **«καί ἀπῆλθεν ὁ Ἰακώβ εἰς τήν ὁδόν αὐτοῦ** (προς Χαναάν) **καί συνήντησαν αὐτόν οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ καί ὅτε εἶδεν αὐτούς ὁ Ἰακώβ** (μόνο ο Ιακώβ τους είδε) **εἶπεν, Στρατόπεδον θεοῦ εἶναι τοῦτο»**. *Γεν. ΛΒ΄ 1.* Το περιστατικό είναι τελείως ξεκάρφωτο, χωρίς να συνδέεται με καμμιά πιθανή προέκταση της Ιστορίας. Και ούτε μας αφήνει να υποθέσουμε τι ήθελε ένα ολόκληρο στρατόπεδο αγγέλων καταμεσής του δρόμου!.

Προφανώς ο νέος αρχηγός,μόλις άρχισε να νοιώθει τις μεγάλες ευθύνες μιας πολυπληθούς αρχηγείας. Ξεκίνησε με τον γνωστό οικογενειακό τους τρόπο να ανορθώνει το κύρος του, περιγράφοντας πράγματα και θεϊκές καταστάσεις που μόνο αυτός, ο κατ' εξοχήν εκλεκτός του θεού αντιλαμβάνεται. Ο προφήτης Ιακώβ αρχίζει να γεννιέται! "Ο θεός" του έδωσε όλα τα "**Αν**" που του ζήτησε. Έτσι κι αυτός δέχεται το θεό κι αναλαμβάνει το προφητικό του έργο. Ο νέος προφήτης είναι εδώ, πλούσιος και γεμάτος χαλδαϊκές αρετές. Λίγο πιο κάτω μάλιστα η αφήγηση μας συγκλονίζει, δείχνοντάς μας έναν Ιακώβ που ξεπερνά σε μεγαλείο όλους τους προηγούμενούς του!

Ο Ιακώβ και η "πάλη" της ντροπής

Θυμηθείτε ότι ο Ιακώβ επιστρέφει μετά από πολλά χρόνια απουσίας στο πατρικό του, απ' όπου έφυγε κυνηγημένος απ' την οργή του αδελφού του Ησαύ: **«Καί ἀπέστειλεν δέ ὁ Ἰακώβ ἄγγελους** (μηνυτάς) **ἔμπροσθεν αὐτοῦ πρός Ἠσαῦ τόν ἀδελφόν αὐτοῦ... καί ἐπέστρεψαν οἱ ἄγγελοι** (μηνυταί) **λέγοντες... ἰδού αὐτός** (ο Ησαύ) **ἔρχεται εἰς συνάντησίν σου καί τετρακόσιοι ἄνδρες μετ' αὐτοῦ»**. *"Ο΄" Γεν. ΛΒ΄ 3-6.*

Παρέθεσα τα εδάφια απ' την μετάφραση των "Ο΄" διότι θα έπρεπε ίσως εδώ παρενθετικά να αναφερθούμε στον όρο "άγγελος" όπως αυτός φαίνεται να εννοείται στα βιβλικά επεισόδια που παρακολουθούμε.

Είναι φανερό λοιπόν απ' το παραπάνω απόσπασμα και από πλήθος παρόμοιων ότι "άγγελος"[99] είναι ο αγγελιοφόρος κι όχι ένα ουράνιο θεϊκό κατ' ανάγκη πλάσμα. Εδώ οι "άγγελοι" του Ιακώβ έχουν αποστολή να μηνύσουν τον ερχομό τους στον αδελφό του Ησαύ. Έτσι είναι άγγελοι (αγγελιοφόροι) του Ιακώβ προς τον Ησαύ.

Όταν λοιπόν η βίβλος αναφέρεται στους "αγγέλους" του Κυρίου που έρχονται ας πούμε, να κάψουν τα Σόδομα ή τους "αγγέλους" που μιλούν βράδυ (συνήθως) στο Φαραώ, στον Αβιμέλεχ ή και στο Λάβαν όπως μόλις είδαμε, απειλώντας ή θέτοντας όρους θεραπείας απ' τις "μεγάλες πληγές" που τους έζωσαν, αντιλαμβάνεστε ότι δεν είναι διόλου υπερβολή να υποθέσουμε ότι είναι **"άνδρες-άγγελοι του Κυρίου"**, δηλαδή αγγελιοφόροι βλοσυροί επιφορτισμένοι με θεϊκό σχέδιο δράσης ή μήνυμα. Έτσι στη βιβλική αφήγηση οι άγγελοι με τις φτερούγες, μπλέκονται συχνά σ' ένα αξεδιάλυτο σύνολο με τους άνδρες αγγελιοφόρους του Κυρίου. Όπως άλλωστε φαίνεται ξεκάθαρα απ' το λιγότερο νοθευμένο κείμενο της μετάφρασης των εβδομήκοντα ("Ο΄") που παραθέσαμε, όπου οι άγγελοι του Ιακώβ φέρνουν άγγελμα ότι ο Ησαύ έρχεται με αδιευκρίνιστες προθέσεις μαζί με τετρακόσιους άνδρες να τον συναντήσει, και κατατρομάζουν τον ήρωά μας.

Ο Ιακώβ τα χάνει, η αγωνία για τη ζωή του κορυφώνεται. Πιστεύει ότι ο Ησαύ κρατά το μίσος κι έρχεται με τετρακόσιους καβαλαρέους εναντίον του. Πίσω του ένας εξαγριωμένος πεθερός απ' τον οποίο έκλεψε δόλια τα πάντα. Μπρος του ένας δασύτριχος αγριάνθρωπος "αδελφός", απ' τον οποίο έκλεψε επίσης μετά δόλου την πατρική ευλογία και τα πρωτοτόκια! **«ἐφοβήθη δέ ὁ ᾿Ιακώβ καί ἦτο ἐν ἀμηχανίᾳ»**. *Γεν. ΛΒ΄7* Ο Ιακώβ τα χάνει, πανικοβάλλεται, ξέρει ότι απειλές για θεϊκό φόβο μπορεί να "πουλήσει" σε ξένους, μα εδώ είναι ο αδελφός του, που ξέρει για την οικογενειακή τους θεότητα σχεδόν όσα κι ο ίδιος. Ο "θεός του" λοιπόν, είναι αδύνατον να του φανεί χρήσιμος σ' αυτή την αναμέτρηση.

Ο φόβος τον κατατρώει. Παρά την ταραχή του όμως ξεχωρίζει τρία-τέσσερα κοπάδια απ' τα πολυπληθή του ζώα και τα στέλνει να προϋπαντήσουν τον αδελφό του, μήπως και τον εξευμενίσουν με τα δώρα: **«Τό δῶρο λοιπόν ἐπέρασεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. αὐτός δέ ἔμεινε τήν νύχτα ἐκείνη ἐν τῷ στρατοπέδῳ»**. *Γεν. ΛΒ΄ 21.* Ανήσυχος όμως παραδέχεται: **«φοβοῦμαι αὐτόν** (τον Ησαύ) **μήπως ἐλθών πατάξῃ ἐμέ καί την μητέρα ἐπί τά τέκνα»**. *Γεν. ΛΒ΄ 11.* Χωρίζει λοιπόν ανθρώπους και

[99] ***ἄγγελος:*** *αγγελιοφόρος, απεσταλμένος, μαντατοφόρος* ***«δι' ἀγγέλων ὁμιλέειν τινί»*** *Ηροδ. 5. 92,6.*

ζώα, σε δύο μεγάλες ομάδες με την ελπίδα ότι απ' την οργή του αδελφού του, αυτή τη νύχτα της οργής θα ξεφύγει τουλάχιστον η μία. Στον πανικό του μέσα, νομίζουμε ότι έκανε όλα όσα ένας υπεύθυνος αρχηγός έπρεπε να κάνει. Μένοντας μαζί τους αυτή τη νύχτα του χαμού... Αμ' δε! Πατριάρχης και ηρωισμοί δε συμβιβάζονται! Ο Ιακώβ ξέρει ότι αν οι προθέσεις του αδελφού του είναι εχθρικές, η επίθεση κατά την προσφιλή οικογενειακή ηρωική τους παράδοση θα γίνει νύχτα. *Γεν. ΙΔ΄ 15.*

Αυτή η νύχτα λοιπόν σημαίνει ζωή ή θάνατο και κανένας "οικογενειακός θεός" δεν μπορεί να τον βοηθήσει στην οικογενειακή άλλωστε αυτή διένεξη!

Τότε βλέπουμε τον Ιακώβ μέσ στην ίδια αυτή νύχτα, να κάνει κάτι που μόνο ένας απόγονος του Αβραάμ θα μπορούσε να σκεφτεί: «**Σηκωθείς δέ τήν νύκτα ἐκείνη** (την ίδια δηλαδή κρίσιμη νύχτα) **ἔλαβε τάς δύο γυναῖκας αὐτοῦ καί διέβη τό πέρασμα... καί διεβίβασεν αὐτούς τον χείμαρρον. διαβίβασε και τά ὑπάρχοντα αὐτοῦ ὁ δέ Ιακώβ ἔμεινε μόνος**». *Γεν. ΛΒ΄ 22.*

Ο Ηρωϊκός Ιακώβ κάνει κάτι πρωτάκουστο. Κρύβει πρόχειρα και εγκαταλείπει την οικογένειά του μεσ' στη νύχτα στα χέρια του πιθανού τους φονιά! Αυτός δε... "**ἔμεινε μόνος**"! Ολο το κρίσιμο αυτό βράδυ ο Ιακώβ έμεινε μόνος, τριγυρνώντας πιθανότατα σε κάποια κακοτράχαλα βράχια, απ' όπου ξεγοφιάστηκε να παρακολουθεί με αγωνία την εκδήλωση της επίθεσης στους "ακέφαλους" ανθρώπους του οίκου του! Αυτός δε, η κεφαλή, κι ο αρχηγός τους, επιστρέφει το πρωί κουτσαίνοντας, μόνο όταν βεβαιώθηκε ότι η φοβερή νύχτα έχει περάσει. Πέρασε χωρίς τη φονική επίθεση του αδελφού του και συνεπως τώρα έβλεπε πως υπάρχουν ακόμα ελπίδες! Ποιές είναι όμως οι δικαιολογίες του ήρωά μας Ιακώβ, γι αυτήν την ανεξήγητη αλλά και τόσο τραγική απουσία του;

Τί θα πει ο Γενάρχης μας, στους ξέπνοους απ' την αγωνία δικούς του, που χωρίς τον πατέρα αρχηγό και προφήτη τους, ένιωθαν σα χαμένοι, αναγκασμένοι να περάσουν τη χειρότερη νύχτα τη ζωής τους; Η απάντηση του Ιακώβ δείχνει πολλά, συγκρατήστε την. Είναι μια απάντηση μεγαλείο, μια δικαιολογία πραγματικά μοναδική, είναι ένα μνημείο παραπλάνησης, ευστροφίας και ευρηματικότητας! "Ένας άνθρωπος... όχι... ένας άγγελος... μάλλον... ένας θεός με κράτησε μακριά σας όλη νύχτα"! Ναι ο Ιακώβ ήταν "μόνος" και συνεπώς μόνο αυτουνού τη μαρτυρία έχουμε όταν λέει πως: «**Ἐπάλαιε** (πάλευε) **μετ' αὐτοῦ ἄνθρωπος ἕως τό χάραμα τῆς αὐγῆς. Ἰδών δέ ὅτι δέν ὑπερίσχυσε κατ' αὐτοῦ** (!) **ἤγγισεν τήν ἄρθρωσιν τοῦ μηροῦ αὐτοῦ καί μετατοπίσθη ἡ ἄρθρωσις τοῦ μηροῦ τοῦ Ἰακώβ ἐνῶ ἐπάλαιε μετ'**

αὐτοῦ. Ὁ δέ (άγγελος) **εἶπεν, Ἄφες με νά απέλθω, διότι ἐχάραξεν ἡ αὐγή** (ή ο άγγελος δεν άντεχε το φως της μέρας! ή ο Ιακώβ έπρεπε επιτέλους να επιστρέψει) **καί αὐτός** (ο Ιακώβ) **εἶπε δέν θέλω σε ἀφήσει να απέλθεις, ἐάν δέν με εὐλογήσῃς»**. *Γεν. ΛΒ΄ 24-26.* Τι να πρωτοσχολιάσεις; Ότι το περιστατικό της πάλης, ενός θνητού μ' έναν αθάνατο δεν ξαναεμφανίζεται στην βίβλο, παρά μόνο τώρα που το έχει απόλυτη ανάγκη ο λαγόκαρδος αυτός προφήτης; Ότι η πάλη αυτού του τύπου είναι ολότελα ξένη προς τη γενική βιβλική θεματογραφία; Ή ότι ακριβώς αυτή η πάλη είναι το αγαπημένο θέμα των ελληνικών μύθων, τους οποίους όπως θα διαπιστώσετε δανείζονται ασύστολα οι πατριάρχες κάθε φορά που έχουν ανάγκη από ένα σενάριο στήριξης;

Δεν είναι περίεργο που τον αντίπαλό του τον αποκαλεί, πρώτα "**ἄνθρωπο**" μετά τον αναβαθμίζει σε "**ἄγγελο**" (που τον ξεγοφιάζει μ' ένα άγγιγμα) και λίγο αργότερα αναφωνεί "**εἶδον τόν θεόν**"; Πάλι, το ότι πράγματι ο άγγελος-θεός τα βρήκε σκούρα, σε μια ολονύχτια πάλη με το χειροδύναμο Ιακώβ...; Αμ' το ότι το φως της ημέρας ενόχλησε τον αρχάγγελο-θεό-άνθρωπο; και το προβάλλει σαν λόγο λήξεως της ατέλειωτης άνισης ολονύχτιας πάλης; Μήπως πάλι, φαίνεται και σε σας εντελώς περιττό, να ζητήσει ο ουράνιος παλαιστής θεός απ' τον Ιακώβ να την αφήσει απ' τα ατσαλένια μπράτσα του, αφού ανά πάσα στιγμή μπορούσε να τον αγγίξει στο γοφό και να τον νικήσει με το μαγικό-αγγελικό δάχτυλό του;... Θα μπορούσα να συνεχίσω έτσι θαρρώ ατελείωτα, αλλά νομίζω πως έγινε ήδη σαφές αυτό που θέλω να τονιστεί!

Μετά λοιπόν την απαίτηση του Ιακώβ για ευλογία ο Άγγελος "**εὐλόγησεν αὐτόν ἐκεῖ**" και μετονομάσθη ο Ιακώβ σε Ισραήλ **«διότι ἐνίσχυσας μετά θεοῦ (!) καί μετά ἀνθρώπων θέλεις εἶσθε δυνατός»**. *Γεν. ΛΒ΄ 28.* Έτσι λοιπόν ο πατριάρχης μας δεν πέρασε μια νύχτα κρυμμένος στα γύρω υψώματα εγκαταλείποντας μια τόσο κρίσιμη νύχτα τους δικούς του! Όχι! Απεναντίας πάλευε με τον ίδιο το θεό αυτοπροσώπως(!) για να αποσπάσει μια πολύτιμη για όλους ευλογία και συνεπώς με πολύ υπερηφάνεια μπορούσε τώρα να λέει: **«εἶδον τόν θεόν πρόσωπον πρός πρόσωπον καί ἐφυλάχθη ἡ ζωή μου... καί ἀνέτειλε ὁ ἥλιος ἐπ' αὐτοῦ»**... Γιατί όλα δείχνουν ότι τελικώς ο Λαγόκαρδος πατριάρχης αποκοιμήθηκε λίγο πριν απ' το ξημέρωμα αποκαμωμένος απ' την αγωνία και το τρελό καρδιοχτύπι! Ξύπνησε καθώς **«ἀνέτειλε ὁ ἥλιος ἐπ' αὐτοῦ»**... Όπως θα λέγαμε... κι ύστερα ξύπνησε.

Η ιστορία μας τελειώνει, με τον Ιακώβ να κατεβαίνει κουτσαίνοντας ξεγοφιασμένος απ' τη νυχτερινή "πάλη της ντροπής" που "ονειρεύτηκε" στον άβολο ύπνο του, πάνω στα κακοτράχαλα βράχια. Αναθάρρεψε

μόνο όταν στο φως της μέρας είδε πως οι τετρακόσιοι του Ησαύ, δεν ήρθαν για σφαγή. Τα δύο αδέλφια ανταμώνουν μετά από 20 ολόκληρα χρόνια και οι βραδινοί φόβοι του "χειροδύναμου" Ιακώβ είναι πια παρελθόν. Τον αναφέρω δε, ως χειροδύναμο, για να σας υπενθυμίσω εδώ, την ανάγκη που είχε η αφήγηση να τον παρουσιάσει ως χειροδύναμο αποκυλιστή του πηγαδόλιθου, μια και λίγο υστερότερα θα παλέψει με τόν... ίδιο το θεό σ' έναν ολονύκτιο αγώνα με μια περίεργη μάλιστα... νικητήρια ισοπαλία!

Πραγματικά είναι να απορεί κανείς. Χιλιάδες σελίδες γράφτηκαν μέχρι σήμερα για την "πάλη" αυτή του Ιακώβ με τον Άγγελο-θεό και χιλιάδες αντίστοιχες απίθανες ερμηνείες έχουν προταθεί με σοβαρότητα. Όλα λοιπόν έχουν γραφτεί για την πάλη του Ιακώβ, εκτός απ' αυτό που η ίδια η αφήγηση λέει. Ότι ο Ιακώβ νικημένος απ' τους φόβους του, παράτησε τους δικούς του και πήγε να "παλέψει" , "μόνος" του για περισσότερη... ασφάλεια!

Βέβαια, το γιατί ο θεός του Ιακώβ, δεν διάλεξε μια άλλη νύχτα να παλέψει με τον χειροδύναμο προφήτη του, παρά διάλεξε απ' τις τόσες και τόσες νύχτες, που σαν ποιμένας είχε εύκαιρες, αυτή τη συγκεκριμένη νύχτα του χαμού, ώστε να κρατηθεί καλού κακού μακριά απ' τον κίνδυνο της αδελφικής εκδίκησης... αφήνω εσάς να μου το πείτε!

Πριν περάσουμε στα κατοπινά κατορθώματα των πανούργων πατριαρχών, θα 'πρεπε ίσως εδώ να θυμήσουμε, όπως προαναφέραμε άλλωστε, ότι οι μάχες θνητών με αθανάτους, πέρα από κάθε αντίρρηση, δεν ταιριάζουν καθόλου στη βιβλική εβραϊκή σκέψη αφού ο θεός της είναι φοβερός απρόσιτος κι ανίκητος. Και μόνο αν τον δεις πρέπει να πεθάνεις. *ΕΞ ΛΓ 20.*

Οι θεομαχητές και οι θεοπαλαιστές, είναι ράτσα ελληνική. Γνωρίζουμε ότι μόνο η ελληνική θρησκευτική σκέψη διατήρησε, απ' τη χαραυγή ακόμα του μύθου, το δικαίωμα για τον άνθρωπο να αυξάνει με τις ηρωικές πράξεις του, το βάρος της ανθρώπινης ύπαρξης, ώστε από θεοκεντρικό τρόπο ζωής και σκέψης, να περάσει πρώτος αυτός απ' όλους στην ανθρωποκεντρική θρησκευτικότητα.

Να λοιπόν μερικά απ' τα ατέλειωτα παράλληλα μυθολογικά δάνεια των πατριαρχών απ' την πλημμυρισμένη ελληνομεσογειακή μυθολογική θάλασσα.

Οι θεομάχοι Ελληνες

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι μόνο η Ελληνική θρησκευτική σκέψη, εξασφάλισε για τον άνθρωπο τόση ελευθερία κινήσεων και αποφάσεων, ώστε να μπορεί να ορθώσει αντιρρήσεις ή και να παλέψει ενάντια στην θεϊκή θέληση.

Η σύγκρουση ηρώων με θεούς και θεϊκές αποφάσεις, είναι για την ελληνική σκέψη μια εντελώς πιθανή εξέλιξη. Η περίπτωση δε του ήρωα που παλεύει ισάξια ή και νικηφόρα με έναν θεό για να υπερασπίσει τη "θέση" του ή να κερδίσει την εύνοιά του, είναι απ' τα κεντρικότερα και προσφιλέστερα θέματα του ελληνικού μύθου. Άλλωστε αυτό ακριβώς είναι ένα απ' τα κυριότερα μηνύματά του. Πως η ελευθερία των ανθρώπινων κινήσεων μπορεί να δικαιωθεί, ακόμα και πέρα από τη θέληση των "θεών". Μια επαναστατική εντελώς "ελληνική" θέση που απ' τους πανάρχαιους ακόμα χρόνους του μυθολογικού ελληνισμού, έθετε τις βάσεις για ζωή, έρευνα κι ελευθερία έξω και μακριά απ' τα ολισθηρά μονοπάτια των θεών.

Αρκεί να θυμηθούμε μια έξοχη ομηρική εικόνα, όπου ο δοξασμένος ήρωας της Τροίας ο ξακουστός Αίαντας απ' την Λοκρίδα, ο γιος του Οιλέα, μετά από ναυάγιο (απ' το θυμό της Αθηνάς) όπου έχασε τους δοξασμένους του συντρόφους, έξω ακριβώς απ' τις ακτές της ποθητής πατρίδας του, στέκει ολομόναχος πάνω σ' ένα γυμνό βράχο καταμεσής της θάλασσας και ακατάβλητος υψώνοντας τη γροθιά του φωνάζει με τη βροντερή φωνή του "**Θε να ξεφύγω παρά τη θέληση των θεών!**" ***Οδύσσεια δ΄ 503.***

Αυτά τα πανάρχαια ομηρικά λόγια, αυτή η ασυμβίβαστη τελευταία κραυγή του ήρωα, πριν καταποντιστεί μαζί με το σωτήριο βράχο του στην αγκαλιά της μαύρης θάλασσας απ' την οργή του Ποσειδώνα, θα γίνει η πεμπτουσία του θεομάχου Έλληνα ήρωα, που θέριεψε στη μεσογειακή ατρόμητη ψυχή του κι έγραψε τις πιο παράτολμες ιστορίες θάρρους, λεβεντιάς και απαράμιλλης δόξας, παραμερίζοντας τους "θεούς" για να διαβούν ανεμπόδιστα οι θεομάχοι ήρωες!

Ναι ο Ελληνας υπήρξε ο πρώτος και ο καλύτερος θεομαχητής της πανανθρώπινης ιστορίας και συχνά καυχιότανε γι'αυτό.

"Μαίανδρος" Η λαβή των θεομάχων
Το σύμβολο της ήττας των θεών!
Η λαβή που καταβάλλει θεούς.[100]

Ένας που νίκησε μια θεά και την παντρεύτηκε, είναι ο βασιλιας της Φθίας ο Πηλέας. Κάποτε στο φως του φεγγαριού είδε μια πανώρια θεά να χορεύει μαζί με τις κόρες των νερών (Νηριήδες: κατοπινές νεράιδες). Ήταν η θεά Θέτιδα που η προφητεία του Προμηθέα την ανάγκαζε να παντρευτεί θνητό! ώστε να μη γεννηθεί αυτός που θα ανέτρεπε τον παντοδύναμο Δία.

Ο Πηλέας τυραννιόταν απ'τη θεϊκή ομορφιά, αλλά πως μπορούσε αυτός θνητός ν' αποκτήσει τη Θέτιδα που ήταν μια θεά; Ρώτησε όμως γι' αυτό τον σοφώτατο Χείρωνα που κατοικούσε ψηλά στο Πήλιο. **«Εκείνος τον ορμήνεψε στο ίδιο μέρος σαν τη δει, τη νύχτα να χορεύει, να την αρπάξει όσο γίνεται σφιχτά στην αγκαλιά του»**. Να μην αφήνει τη λαβή όσο εκείνη κι αν άλλαζε μορφές: **«κι ας γίνει φίδι, λιοντάρι ή φωτιά, νερό για να ξεφύγει»**. Ο Πηλέας στο πάθος του για τη θεά ξεπέρασε και νίκησε καρτερικά όλες τις θυμωμένες μεταμορφώσεις της, κρατώντας την με μια λαβή σφιχτά στην αγκαλιά του.

Το υπέροχο αυτό θέμα απεικονίζεται έξοχα στο εσωτερικό ερυθρόμορφης κύλικας[101] του 500 π.Χ. που τώρα βρίσκεται στο μουσείο του Δυτικού Βερολίνου. Η έξοχη αυτή απεικόνιση παρουσιάζει τον Πηλέα, να αψηφά τα φίδια της θεϊκής μεταμόρφωσης που τον δαγκώνουν παντού, καθώς και το λιοντάρι που ωρύεται γαντζωμένο στην πλάτη του. Ο Πηλέας νικά την πεντάμορφη θεά χρησιμοποιώντας τη "Χερώνιο λαβή", τον μαίανδρο, το διάσημο αρχαιοελληνικό σύμβολο της ήττας των θεών!

Σημειώνουμε εδώ ότι ο συσχετισμός της λαβής αυτής, η μια χούφτα γαντζωμένη μεσ' στην άλλη, που σαφώς σχηματίζει το γραμμικό διάσημο ελληνοπρεπές σύμβολο του μαίανδρου, είναι εδώ ολοφάνερος. Δε βλέπω όμως πουθενά να σχολιάζεται έτσι αυτός ο παραλληλισμός που τόσο τιμά τον παγκόσμια γνωστό ελληνικό μαίανδρο, που απλά είναι γνωστός μόνο, ως ένα πανέμορφο διακοσμητικό γραμμικό εφεύρημα και όχι ως η λαβή των θεομάχων Ελλήνων, ως η λαβή που καταβάλλει θεούς.

Τα λεξικά πράγματι επιμένουν στη στερεότυπη άποψη, πως μαίανδρος είναι "το διακοσμητικό σχήμα που υπενθυμίζει τους

[100] Το σχήμα του Μαιάνδρου μπορείτε να δείτε στο εξώφυλλο αυτού του βιβλίου.
[101] Κύλιξ ή κύλικας: Ποτήρι ή κρασοπότηρο.

ελιγμούς του ποταμού της Καρίας Μαιάνδρου, όπου πρωτοευρέθη και εκ του οποίου έλαβε το όνομα". Μπορεί να πήρε το όνομα απ' τον ποταμό πλησίον του οποίου πρωτοευρέθη, αλλά είναι ολότελα ανόητο να πιστεύουμε ότι τα απανταχού της γης ελληνοπρεπή αυτά ευρήματα, απεικονίζουν με πάθος τις χάρες και τους "ελιγμούς" ενός άγνωστου εν πολλοίς ποταμού της Ασιατικής Καρίας.[102]

Ο Πηλέας καταβάλλει τη Θέτιδα με τη "μαιάνδριο (χειρώνιο) λαβή"! Εσωτερικό ερυθρόμορφου κύλικα που χρονολογείται γύρω στο 500 π.Χ. Δ. Βερολίνο. Staatliche Museen.

[102] ***Καρία:*** *Αρχαία χώρα της Μ. Ασίας. Ευρίσκετο απέναντι των νησιών Σάμου Ρόδου. Η χώρα έλαβε το όνομά της απ' τους Κάρας (Λέλεγες) που ξεκίνησαν απ' τα νησιά του Αιγαίου. Εθεωρούντο ο σπουδαιότερος λαός των ανατολικών ακτών του Αιγαίου.*

όλους και μεσ' στη νύχτα των καιρών τέντωσε με σιγουριά το "τόξο του" αφήνοντας το χρυσό του "βέλος", να ξεφύγει και να σκίσει το βαρύ πέπλο του χρόνου, κάνοντας έτσι την ερχόμενη αυγή να έχει το χρώμα των Ελλήνων.. Αυτός... ο άγρυπνος φύλακας των καιρών, πρώτος άρχισε το τραγούδι του σαν το γλυκόλαλο πρωινό αηδόνι!...

Μεσ' στην μακρόσυρτη νύχτα της ανθρωπότητας "κάποιος" κουβαλούσε ακάματος του θρύλους και τις ιστορίες μας, τις διαμαντένιες μνήμες και τα πάθη μας κι έδειξε σ' όλους μας, πως μπορούμε να μετέχουμε σ' αγώνες που πρώτοι τους ξεκίνησαν οι μακρινοί γονείς μας! ΌΜΗΡΟΣ! Ένας παγκόσμιος, αιώνια φωτεινός λογοτεχνικός φάρος! Ένας μεγάλος Έλληνας!

Ηρακλής, Ίδας και Απόλλωνας

Ο Ηρακλής είναι ο κατ' εξοχήν θεομαχητής ήρωας. Κάποτε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο του Μενέλαου, μαθαίνει από έναν άλλο θεό της θάλασσας τον Νηρέα -κατ' άλλη εκδοχή τον Τρίτωνα- πως θα βρει το δρόμο για τη χώρα των Εσπερίδων. Με την μαιάνδριο λαβή κι ολομόναχος σφίγγει στα μπράτσα του το θεό απαιτώντας τις κρυμμένες του γνώσεις. Ο θεός καταβάλλεται και δείχνει το δρόμο για τη μυστική χώρα. Τη χώρα με τους καρπούς της "αιώνιας νι ότης"... της αιωνιότητας, με τους ολόγλυκους ελληνικούς καρπούς της υστεροφημίας, που ο Έλληνας Ηρακλής καλύτερα απ' τον καθένα κατέκτησε σε παγκόσμια κλίμακα. Όχι με δόλους και μαγγανίες, αλλά με αρετές, άθλους και τη θεόμαχη "μαιάνδριο λαβή" του!

Κατά βάση οι άθλοι του Ηρακλή είναι κόντρα σε θεϊκές οντότητες και καταστάσεις. Παλεύει με τον θεοποταμό Αχελώο και του αποσπά νικηφόρα το κέρας της Αμάλθειας (ατέλειωτης αφθονίας). Παλεύει και σκοτώνει τους ανίκητους Τιτάνες που απειλούν τον Όλυμπο. Μια από τις σημαντικότερες φορές που νίκησε ανώτερες απ' αυτόν θεϊκές δυνάμεις, είναι όταν έσπασε τα άσπαστα δεσμά του Προμηθέα, νικώντας έτσι την ανίκητη δύναμη του Διός και ελευθερώνοντας τον φιλάνθρωπο θεό απ' την ατελείωτη απομόνωση (εξορία) και το μαρτύριο μακριά στον Καύκασο. Ο Ηρακλής παλεύει και με τις σκοτεινές δυνάμεις των γηρατειών και του θανάτου. Σε μια μάλιστα περίπτωση, ξυλοκόπησε το Χάροντα αφού πρώτα του έστησε καρτέρι για χάρη της Άλκηστης, που με άφθαστο θάρρος και αυτοθυσία, δέχθηκε να πεθάνει στη θέση του άνδρα της χαρίζοντάς του έτσι τη ζωή της! Κάποτε που ο ίδιος ο "Ήλιος" απείλησε τη ζωή του ήρωά μας ο Ηρακλής, δε δίστασε

να σηκώσει το "τόξο" του εναντίον του. Κι ο Ήλιος θαύμασε τον Ηρωα κι απέσυρε την καυτή του ανάσα. Αν σε μερικούς αυτό θυμίζει το βιβλικό Νεβρώδ, ο οποίος **«ἦν γίγας κυνηγός ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ»**.[105] Μπωρούμε να πούμε ότι αυτό είναι μια άλλη απόδειξη πως το βιβλικό κείμενο πρό του Αβραάμ βρίθει μυθολογικών αναφορών. Στην προκειμένη δε περίπτωση, ενδεχομένως ο Νεβρώδ να υπήρξε ίσως ο πρώτος που ουσιαστικά κυνήγησε και απείλησε την συγκεκριμένη χαλδαϊκή θεότητα και τους πρώτους καταδολιευτές προφήτες της.

Κάποτε άλλοτε ο Ηρακλής, όταν του αρνήθηκαν χρησμό στο μαντείο των Δελφών, δε δίστασε να αρπάξει το μαντικό τρίποδα του Απολλώνιου ναού, απειλώντας μάλιστα ότι θα στήσει δικό του μαντείο. Όταν ο ίδιος ο Απόλλωνας θέλησε να του πάρει τον τρίποδα, ξέσπασε τέτοιος καβγάς που ο Δίας αναγκάστηκε να τους χωρίσει ρίχνοντας έναν καπνερό κεραυνό ανάμεσά τους: **«Μαχομένου δέ αὐτῷ 'Απόλλωνος ὁ Ζεῦς ἵησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν»**[106]

Μια άλλη όμως πάλη του Ηρακλή με το θεό του πολέμου Άρη, καταλήγει σε εντελώς παράλληλο αποτέλεσμα με τον θεοπαλαιστή Ιακώβ. Ο Ηρακλής **«χτυπά το θεό με τη λόγχη του στο μηρό και τον πληγωμένο Άρη έφεραν στον Όλυμπο οι ηνίοχοί του»**.[107]

Ένας άλλος ήρωας που αξίζει να αναφερθεί είναι ο Ίδας, του οποίου η ιστορία απαντά ελληνικά στον αστείο ισχυρισμό της βίβλου: Ότι ο Αβραάμ δίκαιος παρέδωσε την όμορφη γυναίκα του Σάρρα στον Φαραώ για να μην κινδυνέψει η πολύτιμη ζωή του ίδιου!

Ο Ίδας στον αντίστοιχο ελληνικό θρύλο αρνείται να παραδώσει την εκλεκτή της καρδιάς του Μάρπισσα ακόμα κι όταν τη διεκδικεί ένας υπέρλαμπρος θεός, ο κατάξανθος σαϊτευτής Απόλλωνας.

Ο ισχυρότερος αντεραστής, ο ίδιος ο θεός Απόλλωνας ζητά να πάρει την αγαπημένη του Μάρπισσα, καθώς ο Ίδας έφτασε στη Μεσσηνία. Ο Ίδας όμως δεν υποχώρησε ούτε και δίστασε στιγμή. Απειλητικός τέντωσε το τόξο του ενάντια στο θεό. Έλεγαν πως τό τόξο του δε λάθευε ποτέ! Ο Δίας όμως φρόντισε να συγκρατήσει το χέρι του ήρωα την κρίσιμη αυτή στιγμή. Άφησε την εκλογή στη διάθεση της νύφης. Είχε έρθει ο καιρός που "κανείς" δεν μπορούσε να παραμερίσει αμαχητί έναν ήρωα! Όσο... "θεός" κι αν νόμιζε πως ήταν! Η Μάρπισσα διάλεξε για μνηστήρα της το "θνητό" θεομάχο Ίδα: **«Της λιγνοστράγαλης της Μάρπισσας... και του Ίδα, απ' τους παλιούς που στάθηκε στη γη**

---

[105] *Ο΄ Γεν. Ι΄ 9.*
[106] *Απολλόδωρος ΙΙ 130.*
[107] *Κ. Κερενυΐ, σελ. 401.*

ο πιο αντρειωμένος. Κι άσκωσε αντίκρυ στον Απόλλωνα τον Φοίβο το δοξάρι».[108]

Ο Ίδας μαζί με τους άλλους θεομάχους ήρωες στον ελληνικό μύθο, σηματοδοτεί το τέλος της μακροχρόνιας ανεμπόδιστης εκμετάλλευσης των "θνητών" απ' τους "θεούς". Όλοι οι Ολύμπιοι δε θ' αργήσουν να αντιληφθούν ότι με τα "βέλη" του ο Έλληνας, είναι ο πρώτος που αναχαιτίζει την ακατάσχετη βουλιμία των θεών του.

Ας επιστρέψουμε όμως στους βιβλικούς ήρωες που σε αντίθεση με τους θεομάχους Έλληνες, αυτοί όχι μόνο δε θεομαχούν όπως έκανε δήθεν ο Ιακώβ, (και μάλιστα την ίδια ακριβώς νύχτα που το βιβλικό κείμενο ομολογεί ότι **«έφοβήθη καί ἦτο ἐν ἀμηχανίᾳ»**), αλλά απεναντίας, προάγουν μεθοδικά το θεϊκό φόβο και χρησιμοποιούν τα πανάρχαια πληγερά όπλα των μάγων για να επαναφέρουν την ανθρωπότητα με την απειλή των πληγών και του φόβου, στην υποταγή της θρησκευτικότητας.

"Δείνα" και οι 12 πατριάρχες του δόλου

Είδαμε μέχρι εδώ μερικά δείγματα βιβλικής πατριαρχικής αρετής έως τρίτης γενιάς. Όχι μόνο στην πολιτεία τους με τους άλλους ανθρώπους αλλά και στο ίδιο το οικογενειακό τους περιβάλλον και στις μεταξύ τους σχέσεις. Μήπως όμως μετά την επανεγκατάστασή τους στη γη Χαναάν έδωσαν δείγματα πολιτισμένης συμπεριφοράς; Φυσικό ίσως επακόλουθο της τόσο κοντινής σχέσης με το θεό -το μοναδικό κι αληθινό θεό του σύμπαντος κόσμου- εδώ και τέσσερις ολόκληρες γενεές;

Δυστυχώς οι ελπίδες να βρούμε κάτι που να ανατρέπει την αρνητική εικόνα και να δικαιολογεί επί τέλους την τόση προσήλωση του θεού σ' αυτή την ιδιαίτερη οικογένεια σβήνουν οριστικά καθώς οι δώδεκα πλέον γιοι του Ιακώβ αναλαμβάνουν δράση. Όπως θα δούμε οι "δώδεκα άρχοντες" που γέννησε ο Ιακώβ μόνο μία "αρετή" είχαν να επιδείξουν,το δόλο. Γιατί σ' αυτήν είχαν στηριχθεί και οι τρεις πρώτοι του γένους των: Αβραάμ-Ισαάκ-Ιακώβ. Πώς λοιπόν οι δώδεκα φύλαρχοι του εβραϊκού δένδρου να παραβλέψουν τη τόσο καλά αμειβόμενη τέχνη του δόλου; Τώρα μάλιστα, που είναι βέβαιοι ότι όσο μεγαλύτερο "φόβο" σκορπούν τριγύρω, τόσο η φήμη των αναπάντεχων "πληγών", τους είναι χρήσιμη στις κατοπινές τους αναμετρήσεις.

---

[108] *Ομήρου Ιλιάδα Ι 558.*

Απ' το πλήθος των αρχαιοελληνικών αγγειογραφικών αναπαραστάσεων σαφώς διαφαίνεται ότι η λαβή αυτή, η χειρώνιος λαβή ή χειρώνιο πλέγμα ή όπως αλλιώς κι αν αποκαλείτο η συγκεκριμένη αυτή λαβή στο παρελθόν, αποτελούσε το ιδιαίτερο ίσως και ιεροπρεπές έμβλημα των θεομάχων Ελλήνων ηρώων!

Το μεγαλειώδες σχηματικό σύνθημα ότι και οι θεοί ηττώνται! Η γραφική παράσταση της θεϊκής ήττας!

Ο Ηρακλής καταβάλει τον Τρίτωνα με την "μαιάνδριο λαβή". Αγγειογραφία του 550 π.Χ. Αρχαιολογικό Μουσείο Ταρκυνία.

Την "**μαιάνδριο λαβή**" όπως δικαίως πλέον θα την αποκαλούμε, τη χρησιμοποιεί κατ' επανάληψη ο κατ' εξοχήν θεομάχος Ηρακλής, όπως φαίνεται ξεκάθαρα απ' την αριστουργηματική απεικόνιση της πάλης του Ηρακλή με τον Τρίτωνα σε αγγειογραφία του 550 π.χ. (Μουσείο Ταρκυνίας. που όμως μπορεί να θαυμάσει κανείς και στον 3ο τόμο Ελλ. Μυθο του Ρ. Γκρεϊβς σελ. 217) όπου βλέπουμε τον Τρίτωνα να πασχίζει

μάταια ν' ανοίξει τα κλειδωμένα με την μαιάνδριο λαβή δάχτυλα του ανίκητου ήρωα, μπροστά από το στήθος του!

Την ολοφάνερη σχέση διακοσμητικού μαιάνδρου και μαιάνδριας λαβής μπορεί κανείς εύκολα να διαπιστώσει στο σύμπλεγμα Πηλέα και Θέτιδας[103] όπου η αξία της εν λόγω λαβής στο κέντρο της παράστασης υπερτονίζεται στεφανωμένη ολόγυρα απ' τον σχηματοποιημένο πλέον μαιάνδριο συμβολισμό. Επίσης δεν πρέπει να είναι τυχαίο ότι πλήθος αγγειογραφιών που υπαινίσσονται θεϊκή ήττα, στεφανώνονται συχνά από μαίανδρο!

Μπορεί σαν λαός (δια λόγους) να πάσχουμε από ολική αμνησία, δεν υπάρχει όμως λόγος να αφαιρούμε επίμονα αξία απ' τους συμβολισμούς των προγόνων μας επιμένοντας με πάθος σε τυχάρπαστες ερμηνείες που κάποιοι εντελώς αβασάνιστα πρότειναν.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι δεν είναι καθόλου τυχαία η ευρύτατη διάδοση κατά την αρχαιότητα του παραπάνω μαιανδρικού συμβολισμού. Αποτελούσε ένα διαχρονικό δώρο των μυθολογικών χρόνων, στους κλασικούς και νεότερους χρόνους των μεσογειακών απογόνων του Έλληνα. Ένα υπέροχο σχηματικό σύνθημα, της ήττας των θεών. Μια γραμμική παραγγελία των προγόνων μας, για μάχη ενάντια στο αδύνατο! Μια υπέροχη σχηματική υπενθύμιση ότι στα δύο σου χέρια κρατάς το μυστικό της θεϊκής ήττας κι αν μόνο τα δικά σου δεν επαρκούν, τότε ένωσέ τα με άλλους σ' ένα αρμονικό αδιάσπαστο σύνολο ελληνοπρεπούς, ειρηνικής, νικηφόρας, μαιανδρικής αλυσίδας.

Ένα σύμβολο νίκης επί των "θεών", που το χαρίζει ο ελληνικός μύθος στην πανανθρώπινη ελπίδα της τελικής απελευθέρωσης απ' τη δουλεία των αρχαίων "θεών".

ΌΜΗΡΟΣ: "Πρωτέας και Μενέλαος"

Άλλος που νίκησε με παρόμοιο τρόπο ένα θεό ήταν ο Μενέλαος, που στο γυρισμό του για την πατρίδα πέρασε τα μύρια όσα απ' ότι φαίνεται ως ένας άλλος Οδυσσέας. Δυστυχώς όμως το αντίστοιχο επικό σύγγραμμα που κατέγραψε τις περιπέτειες του Μενελάου ΧΑΘΗΚΕ και δεν θα ξέραμε τίποτε γι αυτές, αν ο Όμηρος δεν ενσωμάτωνε στην Οδύσσεια του αναφορές γύρω απ' τις περιπέτειες αυτές του Μενελάου.

---

[103] *Ελ. Μυθ. 3ος τόμ. σελ. 141.*

Ο αξεπέραστος Όμηρος, στην Οδύσσεια περιγράφει την ξεχωριστή αυτή ιστορία τόσο υπέροχα, που λίγω θέλω για να σας την παραθέσω ατόφια! Καλύτερα όμως πάρτε στα χέρια σας την Οδύσσεια (την σχολική των παιδιών) και διαβάστε στη δ΄ ραψ. στ. 355-500.

Είκοσι μέρες "κολλημένος" από άπνοια σ' ένα μικρό νησί, πείθουν το Μενέλαο πως είναι έργο κάποιου θυμωμένου θεού που τον κρατά στο νησί δεμένο.

Η θεοκόρη, Ειδοθέα όμως τον λυπήθηκε κι αφού τον πλησίασε στην παραλία του 'πε σπλαχνικά πως άδικα χάνει το χρόνο του ψαρεύοντας σ' αυτό το ερημονήσι κι ο Μενέλαος γυρίζει και της λέει:

«πως δεν το θέλει η γνώμη μου να χάνω τον καιρό μου,
μα στους θεούς αμάρτησα που κατοικούν στα ουράνια.
Μον' έλα τώρα να μου πεις -ολα οι θεοί τα ξέρουν,
Ποιός έτσι μ' έδεσε θεός και μου 'κλεισε το δρόμο.
.... είπα κι η λατρευτή θεά μ' απάντησε έτσι πάλε.
"Μετά χαράς σου ξένε αυτά θα σου τα πως όπως είναι.
Εδώ συχνάζει ένας θεός και του πελάγου γέρος,
άψευτος απ' την Αίγυπτο προφήτης ο Πρωτέας"».

Η Ειδοθέα η κόρη του Πρωτέα κατευθύνει τον Μενέλαο πείθοντάς τον πως:

«καρτέρι σταίνοντας μπορείς να τονε 'πιάσεις,
αυτός το δρόμο θα σου πει του ταξιδιού το μάκρος...
Όταν ο ήλιος ανέβει στα μεσουράνια απάνω
βγαίνει απ' το κύμα ο άψευτος της θάλασσας ο γέρος
απ' του Ζεφύρου την πνοή θολούρα σκεπασμένος
και πάει σε κουφωτές σπηλιές τον ύπνο του να πάρει...
... Σαν δείτε πως κοιμήθηκε τη δύναμη σας όλη
να βάλτε τότε και γερά να τον κρατάτε πάντα
κι ας πολεμά να λυτρωθεί κι ας θέλει να γλιτώσει.
Σ' όλα θα μεταμορφωθεί, για να ξεφύγει απ' όσα
στον κόσμο βρίσκονται θεριά, και σε νερό θ' αλλάξει
και σε θεόκαυτη φωτιά. Μα εσείς γερά βαστάτε.
καί πιο πολύ να σφίγγετε. Κι όταν πια ερωτήσει
... αφήστε τότε το στανιό, το γέρο λευτερώστε
και ρωτήσέ τον ποιος θεός βαστά μαζί σου πάθος
και πως θα βρεις το γυρισμό στο ψαροθρόφο κύμα
Έτσι είπε και στη θάλασσα (η θεά) **βουτάει την κυματούσα».**

Αυτόν το θεό της θάλασσας νίκησε ο Μενέλαος, ακολουθώντας τις συμβουλές της θεοκόρης Ειδοθέας. Υπομονετικά έστησε καρτέρι στο θεό της θάλασσας τυλιγμένος μαζί με τους συντρόφους του μέσα σε τομάρια φώκιας, που η βαριά ψαρίλα τους εξόντωνε, καθώς ο ήλιος καυτός μέχρι το καταμεσήμερο τους τυραννούσε άσπλαχνα. Ώσπου, ο Πρωτέας να βγει απ' τη θάλασσα στεφανωμένος φύκια. Ο Μενέλαος πάλεψε με πείσμα μαζί του, αυτός και τρεις ακόμα άνδρες του αψηφώντας τις μεταμορφώσεις του γέρου της θάλασσας:

«σκούζοντας τον επιάσανε με τα γερά τα χέρια
Μα ο γέρος δεν τις ξέχασε τις δολερές του τέχνες
και πρώτα, πρώτα γίνεται πυκνόμαλλο λιοντάρι
κι έπειτα δράκος, πάρδαλη, τρανός μεγάλος κάπρος
γίνεται γάργαρο νερό και φυλλωμένο δέντρο,
κι εμείς γερά τον σφίγγαμε με θάρρος στην καρδιά μας
Στο τέλος σαν απόκαμε ο πονηρός ο γέρος
τότε έτσι με δυο λόγια του με ρώτησε και μου πε:
«Με ποιον θεό μου σκάρωσες το δόλο γιε τ' Ατρέα,
και στις παγίδες μ' έπιασες με το στανιό; Τι θέλεις;»[104]

Έτσι μαθαίνει ο Μενέλαος ποιος είναι ο λόγος που τον κρατά στο νησί. Με πάλη και με νίκη απέναντι σ' έναν καλοκάγαθο θεό της θάλασσας, που τα μυστικά της τέχνης του η ίδια του η κόρη τα δίνει στους ανθρώπους! Διαβάστε το, είναι ό,τι ωραιότερο έχει γραφεί ποτέ!

Πριν προσπεράσουμε τα υπέροχα αποσπάσματα του Ομήρου θαρρώ, θα ήταν ασέβεια να μη σταθεί το βιβλίο αυτό λίγο με σεβασμό στη μνήμη του μεγάλου Έλληνα. Να αποθαυμάσουμε μόνο για λίγο αφουγκραζόμενοι την υπέροχη ολότελα γήινη μελωδία με τ' όνομα Όμηρος.

Στρατιές μεγάλων ανδρών έχουν καθηλωθεί από δέος μπροστά στο "γλυκοχάραμα" της πρώιμης λογοτεχνίας του. Ο "ηλιακός αυτός άνεμος" που φυσά και μας θερμαίνει ακατάπαυστα έχει ενταχθεί απαρέγκλιτα στα φυσικά δώρα της ανθρωπότητας. Αρκεί ν' ανοίξουμε τα πνευματικά μας φτερά για να έρθει η γλυκιά θερμή ανάσα της ρωμαλέας ψυχής του, να μας στηρίξει στο αδέξιο πέταγμα μας.

Είναι κάτι σαν την πρώτη νότα μεσ' στην απόλυτη ησυχία της "ροδοδάκτυλης αυγής". Πριν ακόμα φέξει, κάποιος φαίνεται πως πέρασε τη νύχτα άγρυπνος αφουγκραζόμενος τους ανεπαίσθητους τριγμούς της αλλαγής του "χρόνου". Τυφλός ων είδε καλύτερα απ'

---

[104] *Ομήρου Οδύσσεια δ΄ 460-470.*

Το ξεκίνημα των ανδραγαθιών τους είναι όντως εφάμιλλο των περιγραφών που μέχρι τώρα παρακολουθήσαμε μόνο που τώρα δίπλα στο δόλο φιγουράρουν οι νεογέννητες αρετές του θράσους, της ωμής δολο-φονίας, και της καταλήστευσης.

Αν νομίζετε ότι για τους παραπάνω χαρακτηρισμούς παρασύρθηκα από προσωπικά αισθήματα αντιπάθειας, κάνετε λάθος. Θα δείτε ότι και ο πιο συντηρητικός, θα έλεγε περισσότερα.

Ας δούμε όμως από κοντά την επόμενη πράξη του δράματος "οι πατριάρχες του δόλου" όπως αυτό ξετυλίγεται εντελώς αβίαστα, μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας.

Όπως είπαμε ο Ιακώβ πλούσιος και ευκατάστατος επέστρεψε στη Χαναάν με τους γιους και τις γυναίκες του. Συνολικά απόκτησε δώδεκα γιους και μια θυγατέρα την όμορφη Δείνα. Η επανεγκατάστασή του στη Χαναάν μετά από 20 χρόνια απουσίας φαίνεται προβληματική. Οι Χαναναίοι έχουν και πάλι τις ωραιότερες γωνιές της χώρας. Έτσι ο Ιακώβ, σε κάποια μεριά της Χαναάν: «**Οικοδόμησε είς ἑαυτόν οἰκίαν** (Ο΄ **οἰκίας**) **καί διά τά κτήνη αὐτοῦ ἔκαμε σκηνάς διά τοῦτο ἐκάλεσε τό ὄνομα του τόπου Σοκχώθ**». *Γεν. ΛΓ 17.* Προς στιγμήν φαίνεται λοιπόν ότι ο Ιακώβ διάλεξε τον τόπο της μόνιμης διαμονής του μια και για πρώτη φορά κάποιος πατριάρχης επιτέλους χτίζει "οικίας" και στάνες για τα ποίμνιά του. Ισως λοιπόν ο πατριάρχης αυτός δεν ακολουθήσει το επαναλαμβανόμενο οικογενειακό τους μοτίβο της παρενόχλησης των πλούσιων γειτόνων τους με δόλους, πληγές και παγίδες! Ίσως αφού έχτισε σπίτια και στάνες, να ζήσει κι αυτός όπως όλος ο υπόλοιπος κόσμος με τα δώδεκα παιδιά του να ποιμένουν τα κοπάδια τους και την όμορφη κόρη του να τον καλοκοιτάζει και ίσως σιγά-σιγά υποχωρήσει κι αυτό το οικογενειακό τους πάθος να υπονομεύουν τη ζωή και τον πλούτο των άλλων. Δυστυχώς όμως, αυτά είναι σενάρια για συνηθισμένους ανθρώπους που θέλουν απλά να κατοικήσουν τη γη κι όχι για πατριάρχες που θέλουν οπωσδήποτε να την κληρονομήσουν. Προς τι άλλωστε η σπουδή της χαλδαϊκής τέχνης αν μ' αυτήν δεν πρόκειται να παγιδεύσουμε κανέναν; Έτσι δεν προλαβαίνουμε να δούμε τον Ιακώβ να εγκαθίσταται στο ολοκαίνουργιό του σπίτι και τον βλέπουμε να εξορμά εντελώς απροκάλυπτα για νέες πατριαρχικές περιπέτειες. Παρατά το νεόχτιστο σπιτικό του και τις στάνες του, παίρνει τους δικούς του, τα υπάρχοντά του, και... στήνει το δικό του μεγάλο κόλπο!

«καί ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ὁ Ἰακώβ... ἦλθεν είς Σαλήμ[109] **πόλιν Συχέμ τήν ἐν τῇ γῇ Χαναάν καί κατασκήνωσεν ἔμπροσθεν τῆς πόλεως. Καί**

---

[109] *Κατοπινή Ιερουσαλήμ. Που "εδώ" τώρα κατοικείται από Χαναναίους.*

ηγόρασε τήν μερίδα τοῦ ἀγροῦ ὅπου ἔστησε τήν σκηνήν αὐτοῦ παρά τῶν υἱῶν του 'Εμμώρ πατρός τοῦ Συχέμ δι' ἑκατόν ἀργύρια». *Γεν. ΛΓ΄ 18-20.* Γιατί το κάνει αυτό ο Ιακώβ; Πολλές φορές μέχρι τώρα έχω τονίσει ότι το βιβλικό κείμενο κατέγραψε ελαφρώς συγκαλυμμένα τα πατριαρχικά ανδραγαθήματα, μόνο για να τα έχουν πρόχειρα οι φιλόδοξοι μιμητές των επερχόμενων γενεών και πως οι περιπέτειές τους, δεν έχουν σχέση με οποιαδήποτε αξιοσέβαστη θρησκευτική ιδέα! Ε, λοιπόν η ωμή εξέλιξη του περιστατικού αυτού το αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία.

Γιατί το κάνει λοιπόν αυτό ο Ιακώβ, παρατά το νεόχτιστο σπίτι του κι αγοράζει ένα κομματάκι γης μπροστά από μια πόλη και ζει ξανά σαν σκηνίτης;

Οι προηγούμενες περιγραφές δε μας αφήνουν περιθώρια για αγαθές σκέψεις. Οι πατριάρχες του δόλου δεν κάνουν τίποτε στην τύχη. Οι κάτοικοι αυτής της πόλης κινδυνεύουν θανάσιμα! Η συνέχεια αυτής της ιστορίας το αποδεικνύει περίτρανα.

Το δόλωμα όπως κάθε φορά είναι γυναίκα. Αυτή τη φορά είναι όντως η μοναδική διαθέσιμη γυναίκα της οικογένειας η νεαρή κι όμορφη Δείνα. Ας την παρακολουθήσουμε: «**καί ἐξῆλθεν Δείνα ἡ θυγατέρα της Λείας τήν ὁποίαν ἐγέννησεν είς τόν 'Ιακώβ, δια να ἴδη τάς θυγατέρας τοῦ τόπου. Και ἰδών αὐτήν Συχέμ ὁ υἱός τοῦ 'Εμμώρ ὁ Εὐαῖος[110] ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου, ("Ο΄" ὁ ἄρχων τῆς γῆς), ἔλαβεν, αὐτήν, καί ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς καί ἐταπείνωσεν αὐτήν».** *Γεν. ΛΔ΄ 1-2.*

Όπως είπαμε τίποτε δεν είναι τυχαίο η πόλη λέγεται Συχέμ. Ο νέος που τιμητικά φέρει τ' όνομα της πόλεως και ο οποίος «**ἐταπείνωσε αὐτήν**» όχι όμως εβίασε, αλλά «**εκοιμήθη μετ' αὐτῆς**», είναι ο γιος του Εμμώρ και ο οικοπεδούχος απ' τον οποίον «**ἠγόρασαν μερίδα ἀγροῦ δι' ἑκατόν ἀργύρια**».. Με λίγα λόγια ο νεαρός Συχέμ με τον πατέρα του Εμμώρ είναι οι άρχοντες του τόπου και διαφεντεύουν μια ολόκληρη πόλη. Το σχέδιο αυτή τη φορά, δεν έχει ένα φαραώ ή ένα Φιλισταίο βασιλιά αλλά έναν άρχοντα και μια ολόκληρη πόλη, που μια όμορφη γυναίκα και οι πληγές ενός θυμωμένου θεού, θα αφανίσουν για πάντα.

Το πόσο βιαστής δεν ήταν το αρχοντόπουλο ο Συχέμ, το αντιλαμβανόμαστε αμέσως παρά κάτω. «**Και ἡ ψυχή αὐτοῦ** (του Συχέμ) **προσεκολλήθη είς τήν Δείναν, τήν θυγατέρα τοῦ 'Ιακώβ καί ἠγάπησε την κόρην καί ἐλάλησε κατά την καρδίαν τῆς κόρης** (και η κόρη ερωτεύθηκε τον Συχέμ ή τουλάχιστον ήταν σύμφωνη με όσα είπε) **καί εἶπεν ὁ Συχέμ πρός 'Εμμώρ τόν πατέρα αὐτοῦ λέγων. Λάβε μοι τήν κόρην ταύτην είς γυναῖκα. Καί ἤκουσεν ὁ 'Ιακώβ ὅτι ἐμίανε τήν Δείνα**

---

[110] ***Ευαίων:*** *Ευδαίμων, γενικώς ευτυχής.*

τήν θυγατέρα αὐτοῦ». Όχι εβίασε αλλά **«ἐμίανε»** (συγκρατήστε τον όρο, θα δούμε αμέσως παρακάτω πως και γιατί) και: **«ἀγανάκτησαν οἱ ἄνδρες καί ἐθυμώθησαν σφόδρα ὅτι ἔπραξεν αἰσχρά εἰς τόν Ἰσραήλ κοιμηθείς μετά τῆς θυγατρός τοῦ Ἰακώβ, τό ὁποῖον δέν ἔπρεπε να γείνῃ»**. *Γεν. ΛΔ΄ 3-7.* Τί συμβαίνει αλήθεια; Γίνεται σαφές, ότι δεν μιλάμε για βάρβαρο βιασμό, αλλά για παράβαση κάποιων θεϊκών απαιτήσεων και προϋποθέσεων που η παράλειψή τους εμίανε τη Δείνα, κατά τη Χαλδαιο-Εβραϊκή βεβαίως πάντοτε ηθική.

Ο Συχέμ κι ο πατέρας του, εξακολουθούν να μην καταλαβαίνουν τι είναι ακριβώς αυτό που εμίανε την όμορφη Δείνα καί συνεχίζουν τα παρακάλια, και τις προσφορές: **«Καί ἐλάλησε πρός αὐτούς ὁ Ἐμμώρ λέγων. Ἡ ψυχή τοῦ Συχέμ τοῦ υἱοῦ μου προσηλώθη εἰς τήν θυγατέρα σας, δότε αὐτήν εἰς αὐτόν παρακαλῶ εἰς γυναῖκα· και συμπεθερεύσατε μεθ' ἡμῶν... Εἶπε δέ ὁ** (ερωτευμένος) **Συχέμ. Ἄς εὕρω χάριν ἔμπροσθέν σας καί ὅ,τι εἴπητε εἰς ἐμέ θέλω δώσει, ζητήσατε παρ' ἐμοῦ ὅσην προῖκαν θέλετε καί ὅσα χαρίσματα, καί θέλω δώσει αὐτά καθώς ἠθέλετέ μοι εἰπεῖ μόνο δότε μοι τήν κόρην εἰς γυναῖκα»**. *Γεν. ΛΔ΄ 8-12.*

Η Δείνα είχε κάνει καλή "δουλειά", ο νέος που πέρασε αξέχαστες στιγμές δίπλα στην πανέμορφη κόρη με τις ξεχωριστές ερωτικές χάρες, είναι έτοιμος να δώσει τα πάντα για να την κάνει γυναίκα του χωρίς ωστόσο να μπορεί να αντιληφθεί ακόμα, τι είναι αυτό ακριβώς το τόσο μιαρό και βρώμικο που "**ἐμίανε**" την αγαπημένη του. Η απορία του λύνεται με την απόκριση των δώδεκα αδελφών της: « **Ἀπεκρίθησαν δέ οἱ υἱοί τοῦ Ἰακώβ πρός τόν Συχέμ καί πρός τόν Ἐμμώρ *μετά δόλου*, καί ἐλάλησαν... καί εἶπον πρός αὐτούς** (μετά δόλου) **Δέν δυνάμεθα να κάμωμεν τό πρᾶγμα τοῦτο νά δώσωμε τήν ἀδελφήν ἡμῶν *εἰς ἄνθρωπον ἀπερίτμητον διότι τοῦτο εἶναι ὄνειδος εἰς ἡμᾶς*»**. *Γεν. ΛΔ΄ 13-14.* Με τη σιωπηρή κατεύθυνση του πατέρα τους, οι δώδεκα έγιναν σαφέστεροι, εξηγώντας ποιό ακριβώς είναι το "**ὄνειδος**" και η αιτία του μιασμού της αδελφής τους. Ο νέος που "**ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς**", ο Συχέμ δηλαδή ο Χαναναίος, "**ἐταπείνωσεν αὐτήν**" διότι απλά το αρχοντόπουλο αυτό ήταν "**ἄνθρωπος ἀπερίτμητος**"![111]

Πατέρας και γιος ακούν προφανώς απορημένοι, θαυμάζοντας, για την περίεργη αυτή θεϊκή εντολή, που οι καινουργιοφερμένοι αυτοί ξένοι (εβραίοι-περάτες) τηρούν με απαράβατη ευλάβεια. Ήξεραν από αμνημονεύτων χρόνων, ότι ο έρωτας δυο νέων και η τρυφερή τους ένωση, κάθε άλλο παρά ταπείνωση, όνειδος και μιαρότητα μπορεί να

[111] ***Περιτομή**: Επώδυνη κοπή και αφαίρεση της επιδερμίδας που καλύπτει το άκρον του ανδρικού μορίου.*

προκαλέσει. Αλλά τούτη η εντολή κι αυτό το έθιμο εξηγεί αρκετά καλά το θυμό και την έξαψη των ξένων. Έτσι, η πρόταση που τους γίνεται παραπέρα φαίνεται απόλυτα σύμφωνη με τη βαθιά πίστη αυτών των ανθρώπων σ' αυτή τη σαρκική λεπτομέρεια (περιτομή) που αποδεδειγμένα άλλωστε έχουν όλοι οι άρρενες της φυλής τους.

Η πρόταση λοιπόν (η μετά δόλου) είναι η εξής: **«έπί τοΰτο μόνο θέλουμε συμφωνήσει μέ σᾶς. *'Εάν σεΐς γείνετε ὡς ἡμεῖς* περιτέμνοντες πᾶν ἀρσενικόν μεταξύ σας. Τότε θέλομεν δώσει τάς θυγατέρας ἡμῶν είς ἐσᾶς καί τάς θυγατέρας σας θέλομεν λάβει είς ἡμᾶς καί θέλομεν κατοικήσει μέ σᾶς καί θέλομεν γείνει εἷς λαός».** *Γεν. ΛΔ΄ 15-16.* Που να ήξεραν οι δύσμοιροι, πως μόνο αυτό δεν επρόκειτο να γίνει. Να γίνουν δηλαδή, ένας λαός. **« 'Εάν ὅμως δέν μᾶς ἀκούσητε»** συνεχίζουν οι δώδεκα και περιμένουμε κάποιες παλικαρίσιες επιτέλους απειλές... **« 'Εάν ὅμως δέν μᾶς ἀκούσητε νά περιτμηθῆτε τότε θέλομεν λάβει την θυγατέρα ἡμῶν καί θέλωμεν ἀναχωρήσει».** *Γεν. ΛΔ΄ 17.*

Τέλεια σκηνοθεσία, ήρθαμε δηλαδή εδώ αγοράσαμε το οικόπεδό σας, ταπεινώσατε την αδελφή μας απερίτμητοι όντες, αλλά εμείς παρά του ότι μας εμολύνατε (εμιάνατε) την αδελφή μας, καταπατώντας τα ήθη μας, εμείς μεγαλόκαρδα και ήσυχα θα αποχωρήσουμε. Γιατί, παρά την πρώτη μας έξαψη, τελικά είμαστε φιλήσυχοι άνθρωποι. Και απλά θα φύγουμε. Τι ειρηνική διευθέτηση! Αλλά μόνο επειδή η απάντηση αυτή είναι "**μετά δόλου**".

Θα σας αφήσω να απολαύσετε τη συνέχεια της αφήγησης ακέραια, γιατί είναι όντως ανεπανάληπτες χρυσές σελίδες ένδοξου πατριαρχικού δόλου: **«καί ἤρεσαν οἱ λόγοι αὐτῶν είς τόν 'Εμμώρ καί είς τόν Συχέμ τόν υἱόν του καί δέν ἐβράδυνεν ὁ νέος νά κάμῃ το πράγμα, διότι *ὑπεραγάπα* τήν θυγατέραν τοῦ 'Ιακώβ καί ἦτο *ὁ ἐνδοξότερος* παντός τοῦ οἴκου τοῦ πατρός αὐτοῦ. Καί ἦλθεν ὁ Εμμώρ καί ὁ Συχέμ ὁ υἱός αὐτοῦ είς τήν πύλην τῆς πόλεως αὐτῶν, καί ἐλάλησαν πρός τούς ἄνδρες τῆς πόλεως αὐτῶν, λέγοντες. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι είρηνικοί μεθ' ἡμῶν ἄς κατοικήσωσιν λοιπόν ἐν τῇ γῇ καί *ἄς ἐμπορεύωνται* ἐν αὐτῇ, διότι ἡ γῆ, ἰδού εἶναι ἀρκετά εὐρύχωρος δι' αὐτούς, τάς θυγατέρας αὐτῶν ἄς λάβωμεν είς γυναῖκας καί τάς θυγατέρας ἡμῶν ἄς δώσωμεν είς αὐτούς. 'Επί τούτῳ μόνον θέλουσι συμφωνήσει μέ ἡμᾶς οἱ ἄνθρωποι διά νά κατοικήσωσι μεθ' ἡμῶν, ὥστε να γείνωμεν εἷς λαός, ἐάν περιτμηθῇ πᾶν αρσενικόν μεταξύ ἡμῶν καθώς αὐτοί περιτέμνονται. *Τά ποίμνια αὐτῶν καί τα ὑπάρχοντα αὐτῶν καί πάντα τα κτήνη αὐτῶν δεν θέλουσιν εἶσθαι ἰδικά μας;* μόνο ἄς συμφωνήσωμεν με αὐτούς και θέλουσι κατοικήσει μεθ' ἡμῶν. Καί εἰσήκουσαν τοῦ 'Εμμώρ καί Συχέμ, πάντες οἱ ἐξερχόμενοι**

ἐκ τῆς πύλης τῆς πόλεως αὐτοῦ και περιετμήθη πᾶν ἀρσενικόν, πάντες οἱ ἐξερχόμενοι δια τῆς πύλης τῆς πόλεως αὐτοῦ». *Γεν. ΛΔ΄ 18-25.*

Το πως πείσθηκαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι να κάνουν κάτι τόσο επώδυνο και ξένο προς τις συνήθειές τους, όπως η περιτομή, παραμένει δυσδιάκριτο και άξιο σοβαρής απορίας.

Ο Συχέμ είχε σοβαρό λόγο, την παθιασμένη αγάπη του για την όμορφη Δείνα, η οποία κατοικεί ήδη στο σπίτι του. *Γεν. ΛΔ΄ 26.* Οι συμπολίτες του Συχέμ όμως δεν φαίνεται να το έκαναν μόνο για την συγκινητική του ιστορία. Αλλά ούτε επειδή τον τιμούσαν οπωσδήποτε σαν τον "**ἐνδοξότερο**" ήρωά τους. *Γεν. ΛΔ΄ 19.* Φαίνεται λοιπόν ότι κάποια υλικά ανταλλάγματα παραμέρισαν και τις δικές τους τελευταίες αντιρρήσεις.

Τα ανταλλάγματα αυτά μόνο να τα υποθέσουμε μπορούμε απ' την πολύ περίεργη ερώτηση του Συχέμ προς τους συντοπίτες του: «**Τά ποίμνια αὐτῶν** (των Εβραίων) **καί τά ὑπάρχοντα αὐτῶν (!) καί πάντα τά κτήνη αὐτῶν δέν θέλουσιν εἶσθαι δικά μας;».** *Γεν. ΛΔ΄ 23.* Τίνι τρόπο τα υπάρχοντα όλα του οίκου Ιακώβ θα ήταν δικά τους με τη συμπεθέρευση και μόνο;

Μόνο να υποθέσουμε μπορούμε τα μεγάλα λόγια και τις παχυλές υποσχέσεις προίκας και κοινοκτημοσύνης, που "**μετά δόλου**" οι πατριάρχες θα παρουσίασαν ως μέρος των ιδιαίτερων εθίμων τους, απέναντι σε κάθε μορφή συμπεθεριού. Ξέρουμε δε πόσο εύκολες μπορούν να είναι τέτοιες υποσχέσεις, όταν γνωρίζουμε εκ των προτέρων ότι δε θα χρειαστεί να τηρηθούν. Δε θα χρειαστεί να τηρηθούν ποτέ, διότι οι "συμπεθέροι" θα είναι...νεκροί!

«**Τήν δέ τρίτην ἡμέραν ὅτε ἦσαν ἐν τῷ πόνῳ** (λόγο περιτομής) **δύο ἐκ τῶν υἱῶν του Ἰακώβ ὁ Συμεών καί ὁ Λευΐ ἀδελφοί τῆς Δείνας, ἔλαβον ἕκαστος την μάχαιραν αὐτοῦ καί εἰσῆλθον εἰς τήν πόλην ἀσφαλῶς** (ακίνδυνα) **καί ἐφόνευσαν πᾶν ἀρσενικόν καί τόν Ἐμμώρ καί τόν Συχέμ τόν υἱόν αὐτοῦ ἐφόνευσαν ἐν στόματι μαχαίρας καί ἔλαβον τήν Δείνα ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Συχέμ καί ἐξῆλθον οἱ δέ υἱοί τοῦ Ἰακώβ** (οι υπόλοιποι) ***ἦλθον ἐπί τούς πεφονευμένους*** ("Ο΄" **ἐπί τους τραυματίας**) **καί διήρπασαν τήν πόλιν ἐπειδή εἶχαν μιάνει τήν ἀδελφήν αὐτῶν. Ἔλαβον τά πρόβατα αὐτῶν καί τούς βόας αὐτῶν καί τους ὄνους αὐτῶν καί ὅ,τι ἦτο ἐν τῇ πόλει καί ὅ,τι ἐν τῷ ἀγρῷ, καί πᾶσαν τήν περιουσίαν αὐτῶν *καί πάντα τά παιδιά* αὐτῶν(!) καί τάς γυναῖκας αὐτῶν ᾐχμαλώτισαν καί πᾶν ὅ,τι εὑρίσκετο ἐν ταῖς οἰκίας διήρπασαν».** *Γεν. ΛΔ΄ 25-29.* Με λίγα λόγια ξεκλήρησαν και καταλήστευσαν τη δύσμοιρη πόλη και ερεύνησαν και τους πέριξ αγρούς για τίποτε ξεχασμενα εργαλεία καί ζώα!

Το μαζικό αυτό έγκλημα καταχωρείται άνετα στις κορυφές της παγκόσμιας απρόκλητης εγκληματικότητας.

Δεν υπάρχει τίποτε, που και η πλέον άρρωστη φαντασία θα μπορούσε να προσθέσει ώστε να κάνει την παραπάνω περίπτωση χειρότερη. Όλα είναι εδώ. Ο πλανευτής έρωτας, η θεατρική οργή, τα φθονερά γλυκόλογα, οι δόλιες υποσχέσεις, η θρησκευτική παγίδευση, η θανάσιμη θεϊκή ομηρία, η ταπεινωτική αυτοαχρήστευση, η ύπουλη κι άνανδρη δολοφονία ανήμπορων αθώων, η σκύλευση των πτωμάτων, το θρασύδειλο πλιάτσικο, η ληστρική μεθοδική διαρπαγή των ξένων περιουσιών. Αλλά και η βάναυση υποδούλωση των αλλόφρονων γυναικόπαιδων, με την προφανή παρασιωπούμενη σκληρή μοίρα της ισόβιας σκλαβιάς ή της κερδοφόρας μεταπώλησής τους... Όλα όσα ο καλός θεός της βίβλου θα ήθελε για τους "εκλεκτούς" του, είναι πράγματι εδώ και με το παραπάνω.... Τι "ευλογίες" θεέ μου!

Αυτοί λοιπόν είναι οι πατριάρχες που με την προτροπή του θεού τους αποφάσισαν να αναμορφώσουν (ευλογήσουν) τον κόσμο; Ναι, αυτοί ακριβώς είναι! Μιλούν πολύ εύκολα για "ευλογίες", οι δράστες ενός δόλιου απρόκλητου στυγερού εγκλήματος που όμοιό του δεν έχει καταγράψει κανένα άλλο βιβλίο θρησκείας!

Εξακολουθώ όμως να αναρωτιέμαι. Πώς τόσοι άνθρωποι δέχθηκαν αυτήν την τόσο ξένη και επώδυνη ιστορία της περιτομής; Δεν μας δίδονται καθόλου στοιχεία για την έκταση της πόλης, σίγουρα όμως αρκετές δεκάδες οικογενειών χρειάζονται για να αποτελέσουν μια μικρή εύπορη πόλη. Μια προσεκτικότερη δε ματιά στα λιγοστά στοιχεία, φανερώνει ότι μέσα στα λάφυρα της πόλης δεν υπάρχουν καμήλες. θα μου πείτε, τι σχέση έχει αυτό; Ίσως όμως και να έχει. Διότι έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι με τις καμήλες που διαθέτουν οι ευφευρέτες της παραπλάνησης παρουσιάζονται ως "**ἔμποροι**": Πράγμα ψευδέστατο, μια και οι καμήλες του οίκου Ιακώβ, δεν είναι αποδεικτικό εμπορικής δράσης αλλά προϊόν κλοπής απ' τον οίκο του πεθερού του Λάβαν απ' τη μακρινή Χάραν. ***Γεν. ΛΑ΄ 17-18 και ΛΒ΄ 7.*** Άλλωστε την ιστορία του πλουτισμού τους, την πρακολουθήσαμε βήμα-βήμα και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η ιδιότητα του εμπόρου δεν εμφανίζεται πουθενά.

Έτσι το γεγονός ότι ο νεαρός άρχοντας Συχέμ μιλώντας στους άνδρες της πόλεως τους λέει: «**οἱ ἄνθρωποι αὐτοί εἶναι εἰρηνικοί μεθ' ἡμῶν ἄς κατοικήσωσι λοιπόν ἐν τῇ γῇ καί ἄς *ἐμπορεύωνται* ἐν αὐτῇ**» δείχνει σαφώς ότι ο οίκος Ιακώβ τους παρουσιάστηκε μαζί με τ' άλλα ψέματα, ως κοσμογυρισμένοι σοβαροί πετυχημένοι έμποροι!

Έτσι, μαζί με τις υποσχέσεις για πλούσιο συμπεθεριό, πρέπει να συγκαταλέγονται και φουσκωμένες ιστορίες επορικού πλουτισμού και δελεαστικές ευκαιρίες γρήγορου κέρδους, που κατάφεραν να μετατοπίσουν και τις τελευταίες αντιρρήσεις! Εν πάση περιπτώση, γεγονός παραμένει ότι η αφήγηση θέλει ολόκληρη την πόλη πιασμένη στο δόκανο του πατριαρχικού δόλου των δώδεκα.

Ας ανακεφαλαιώσουμε τώρα την απίστευτη αυτή ιστορία.

Ο Ιακώβ αφού εγκαταστάθηκε στη Χαναάν με καινούργια σπίτια και σταύλους, τα παρατά και χωρίς καμμιά εμφανή αιτία, πάει στην πλούσια πόλη Συχέμ κάνοντάς την ολοφάνερα τον επόμενο πατριαρχικό θεϊκό στόχο. Τρόπος δράσης, ο ίδιος, ο πατροπαράδοτος. Αυτός ο ίδιος τρόπος που είναι ο βασικός οικογενειακός μηχανισμός πλουτισμού, και η μοναδική τους αβρααμική πνευματική κληρονομιά: Ο ΔΟΛΟΣ, στη μελέτη του οποίου προφανώς εντρυφούν οικογενειακά ίσως, μάλιστα και από γραπτά αρχεία που διέσωσαν τα "ευφυή" ανδραγαθήματα του παππού -Ισαάκ και του μεγάλου προπάππου -Αβραάμ.

Πλουτισμός λοιπόν με δόλο και θεϊκή ομηρία. Το δόλωμα όπως πάντα μια γυναίκα. Μέθοδος; Η διείσδυση μέσα στο σπίτι του θύματος όπου θα ξεσπάσουν (για κάποιο λόγο) οι μεγάλες θεϊκές πληγές.

Στο φόντο όλης αυτής της ανάλυσης βλέπουμε τώρα τη Δείνα, τη μόνη διαθέσιμη γυναίκα της οικογένειας, να βάζει στόχο της να ξετρελάνει ερωτικά όχι οποιονδήποτε αλλά αυτόν το συγκεκριμένο νεαρό άρχοντα. Η Δείνα τα καταφέρνει περίφημα. Ξέρουμε άλλωστε πόσο ακαταμάχητη μπορεί να γίνει μια νέα όμορφη και αποφασισμένη για όλα γυναίκα! Έτσι εκπληρώνει πλήρως το σκοπό της. Ο νεαρός είναι τρελά ερωτευμένος μαζί της. Αυτός όμως ο νεαρός, είναι που χαλά και τα απλά αρχικά σχέδια της συνταγής. Δεν είναι χούφταλο φαραώ, ούτε μπουχτισμένος Αβιμέλεχ, είναι νεαρός ένδοξος ήρωας και κλέβει κι αυτός ερωτικά την καρδιά της Δείνας.

Η Δείνα αργεί να "επιφέρει" τις θεϊκές πληγές, διστάζει ή μετάνιωσε. Ο νεαρός με τη σύμφωνη γνώμη της Δείνας, "**κατά τήν καρδίαν αύτής**", σπεύδει να τη ζητήσει σε γάμο, δίνοντας άφθονα ανταλλάγματα. Τα πράγματα εξελίσσονται γρήγορα χωρίς την επιδιωκόμενη σειρά. Τα αδέλφια της εκνευρίζονται, υποδέχονται τον νεαρό και του παρουσιάζουν το προγραμματισμένο σκηνικό της δήθεν μιαρότητας που επήλθε σ' όλους απ' την απερίτμητη συνεύρεσή τους. Ο νεαρός άρχοντας τάζει αφειδώς. Οι δώδεκα σταθμίζουν σαν έμπειροι κηνυγοί ευκαιριών τα νέα δεδομένα. Στόχος τους ήταν ο πλούσιος οίκος του Συχέμ. Αλλ' αυτός είναι ήδη έτοιμος για όλα. Δεν χάνεις τίποτα να επεκτείνεις το αρχικό σχέδιο ομηρίας και στην υπόλοιπη πόλη! Έτσι κι αλλιώς, αυτός ο νεαρός ήρωας τους φαίνεται να επηρεάζει αποφασι-

στικά ολόκληρη την πόλη. Άφθονες μάλιστα υποσχέσεις για εύκολες συμπεθερικές περιουσίες και μπόλικες φανταστικές εμπορικές ευκαιρίες, ίσως πείσουν και τους διστακτικότερους.

Το δόκανο του δόλου κλείνει γύρω από ολάκερη την πόλη. Θα περιτμηθούν όλοι, διότι η θεϊκή απαίτηση -για φαντάσου- είναι: όλοι να περιτμηθούν την ίδια μέρα! Η περιτομή μιας ολόκληρης πόλης αρχινά και προφανώς με τη βοήθεια των εμπείρων σ' αυτά του οίκου Ιακώβ, τελειώνει μέσα σε μια μέρα.

"**Την τρίτη ἡμέρα**" όλοι έχουν τα χειρότερα συμπτώματα του επώδυνου αυτού ακρωτηριασμού. Οι περιτετμημένοι Εβραίοι το ξέρουν καλά, πως τώρα, την τρίτη μέρα είναι "**ἐν τῷ πόνῳ**". Αυτή θα είναι και η μέρα της δόλιας θεϊκής οργής. Οι μεγάλες πληγές που δεν ήρθαν απ' το διστακτικό χέρι της Δείνας, θα έρθουν ακόμη βαρύτερες απ' τα χέρια των δώδεκα αδελφών της. Ο ερωτευμένος Συχέμ, ο ευγενής άρχοντας Εμμώρ κι ολόκληρη η πόλη Συχέμ, θα δεχθεί **την αναίτια οργή μιας θεότητας** που μέχρι τώρα έγραψε ιστορία σκορπώντας τρόμο, πληγές και θάνατο. Έναν θάνατο που τα γουρλωμένα έκπληκτα μάτια των Συχεμοτών, δεν μπόρεσαν ποτέ να φανταστούν. Πέθαναν μεσ' στην ντροπή, πρώτα χτυπημένοι απ'την προδοτική ανημπόρια και μετά απ' το εβραϊκό λεπίδι.

Το παλικάρι, ο "**ἐνδοξότερος τοῦ οἴκου**", ο ήρωας Συχέμ, το ερωτευμένο αρχοντόπουλο της πόλης, δολοφονήθηκε ανήμπορο σαστισμένο σφίγγοντας ανάμεσα στα πόδια του την πληγή που του άνοιξε ένα άγνωστο όπλο, ο γυναικείος δόλιος έρωτας και ο θεός της αγαπημένης του με τις πολύ περίεργες απαιτήσεις.

Η στυγερή αυτή μαζική δολοφονία συγκλόνισε τον τόπο. Φρίκη και αποτροπιασμός πρέπει να ξαπλώθηκε στις γύρω πόλεις και χωριά. Έγινε ντόρος για αντίποινα. Ο Ιακώβ καταλαβαίνει ότι κέρδισαν πολλά απ' τη πόλη και τα λάφυρα, αλλά δεν μπορούν να μείνουν πια εκεί. Επένδυσαν "**ἑκατό ἀργύρια**" και κούρσεψαν μια πόλη. Το κόλπο της θεϊκής οργής τους απέδωσε πολλά. Αλλά, όλα δείχνουν ότι οι αυτοσχεδιασμοί της τελευταίας στιγμής που αποπειράθηκαν οι δώδεκα εκπαιδευμένοι στο δόλο νεαροί πατριάρχες, τελικά τους εξέθεσαν επικίνδυνα στη δημόσια κατακραυγή. Ο κανόνας "ποτέ δεν χτυπούμε εμείς αλλά μόνο ο θεός" παραβιάστηκε και η απληστία για γρήγορο κέρδος αποκάλυψε δημόσια ποιανού το χέρι φέρνει τελικά πληγές και θάνατο. Ο Ιακώβ βλέπει ότι δε μπορεί να κάνει αλλιώς. Ξεσκεπάστηκαν... πρέπει να φύγουν απ' τη Χαναάν ξανά το ταχύτερο. Η θεότητα που μέχρι τώρα δεν καταδέχτηκε ούτε να "ξεροβήξει" για το "ασήμαντο αυτό έγκλημα" τώρα που οι προστατευόμενοί της κινδυνεύουν, ξαναβρίσκει ευτυχώς και πάλι τη λαλιά της. Λέει λοιπόν

στον Ιακώβ: «**Σηκωθείς ἀνάβηθι εἰς Βαιθήλ καί κατοίκησον ἐκεῖ και κάμε ἐκεῖ θυσιαστήριον**». *Γεν. ΛΕ΄ 1.* Μετά απ' όλα αυτά... αυτό που τώρα έλειπε κατά τη θεϊκή κρίση ήταν... ένα ακόμα θυσιαστήριο!

Δεν μένει λοιπόν καμμιά αμφιβολία. Τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα. Ο Ιακώβ λέει στους γιους του σταθμίζοντας, όχι την έκταση του διεστραμένου εγκλήματος στο οποίο άλλωστε πρωτοστάτησε, αλλά τις πιθανότητες αντιποίνων: «**Εἰς ταραχήν μέ βάλατε κάμνοντάς με μισητόν μεταξύ τῶν κατοίκων... τῶν Χαναναίων**[112] **καί Φερεζαίων ἐγώ δέ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχω καί ἐκεῖνοι θέλουσι συναχθῆ ἐναντίον μου καί θέλουσί με πατάξει**». *Γεν. ΛΔ΄ 30.* Ούτε λόγος για μεταμέλεια! Και τα παιδιά του του απαντούν -με το χέρι κάποιου που ολοφάνερα μετά από χρόνια και καιρούς αποπειράται να ψελλίσει μια άστοχη δικαιολογία υπέρ των καταδολιευτών πατριαρχών: «**Ἔπρεπε λοιπόν τήν ἀδελφήν ἡμῶν νά μεταχειρισθῶσιν ὡς πόρνην;**» Μα την μεταχειρίσθηκε ο Συχέμ τη Δείνα ως πόρνη; Το παλικάρι απ' τον καημό του και τον έρωτά του γι αυτήν, έκανε πράγματα που μόνο ένας παράλογος έρωτας μπορούσε να κάνει! Μια δικαιολογία λοιπόν εντελώς αταίριαστη ακόμη και με τα ίδια τα δικά τους αφηγηματικά στοιχεία. Αλλά και πιότερο αταίριαστη, γιατί αναφέρεται από ανθρώπους που ξεδιάντροπα συνεχώς ομολογούν, πως εκ συμφώνου χρησιμοποιούσαν ανέκαθεν τις γυναίκες του οίκου τους, ως μέσον κάλυψης και πλουτισμού. *Γεν. Κ΄ 13.*

Τέταρτη γενιά τώρα, παρακολουθούμε τους πατριάρχες στην αδιανόητα άνομη πορεία τους. Δύο ερωτήσεις μας βασανίζουν έντονα. Γιατί τελικώς τους διάλεξε ο θεός; Και γιατί ποτέ δε λέει ούτε ένα λόγο σωφρονισμού σε ότι κι αν κάνουν, όσο περίεργο, παράνομο και διεστραμμένα εγκληματικό κι αν είναι; Υποτίθεται ότι, μετά το τελευταίο αυτό ωμό έγκλημα, κάποιος θα σκέφτηκε έστω και εκ των υστέρων να βάλει δυο λόγια θεϊκού σωφρωνισμού, έτσι επειδή πρόκειται για βιβλίο θρησκείας. Λάθος, επειδή ακριβώς δεν επρόκειτο για τέτοιο βιβλίο, ο "θεός" για τους σπουδαίους αυτούς ανθρώπους έχει υποσχέσεις, ευλογίες και μόνο και άνευ όρων προστασία. Αφού λοιπόν τους λέει να φύγουν μακριά απ' τον τόπο του εγκλήματος. Αυτός, σπέρνει τον τρόμο στους επίδοξους διώκτες: «**Μετά ταῦτα ἀνεχώρησαν καί *ἔπεσε τρόμος τοῦ θεοῦ* ἐπί τάς πόλεις τάς κύκλω αὐτῶν καί δεν κατεδίωξαν ὀπίσω τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ**». *Γεν. ΛΕ΄ 5.*

Πολιτείες ολόκληρες συνταραγμένες απ' το συμβάν, μαζεύτηκαν για να τιμωρήσουν σκληρά ένα τόσο ελεεινό έγκλημα. Αλλά εκεί που όλοι μαζί συζητούσαν, οι σκόρπιες πληροφορίες δέθηκαν σκιαγραφώ-

---

[112] *Οι κάτοικοι της Συχέμ ήταν λοιπόν κι αυτοί Χαναναίοι!*

ντας το πολύ παράξενο ιστορικό αυτών των περίεργων ανθρώπων. Κατάλαβαν ότι έχουν να κάνουν μ' έναν εντελώς αλλιώτικο αντίπαλο. Έναν αντίπαλο με ασυνήθιστο "θεό" και όπλα ικανά να προκαλέσουν ανέλπιστες πληγές και θάνατο. Ο "Τρόμος του θεού" τους λοιπόν με τα εκπληκτικά όπλα του αθόρυβου δόλου, σταμάτησαν τους διώκτες Χαναναίους. Οι φοβερές ιστορίες πληγών και καταστροφών με τις οποίες οι άνθρωποι αυτοί εφαίνοντο συνδεδεμένοι, έδειξαν στους επίδοξους διώκτες πως είναι ίσως προτιμότερο να τους αφήσουν να φύγουν τώρα που φαίνεται να υποχωρούν στη μακρινή Ανατολή απ' όπου ήρθαν: "**καί δέν κατεδίωξαν όπίσω αὐτῶν**". Γι' άλλη μια φορά το σκεπτικό του δόλου δικαιώνει τους εφευρέτες του. Το τρίπτυχο **δόλος-φόβος-προστασία** λειτούργησε σαν πραγματικός προστάτης θεός! "**Ο φόβος των Εβραίων**" γεννιέται ιστορικά ανάμεσα στους λαούς της Χαναάν. Έκτοτε θα τους ακολουθεί σαν μια επίμονη αχλή δέους και φόβου όπου κι αν αυτοί εμφανίζονται.

Ο δε "Κύριος" κατά την προσφιλή προφητική μέθοδο του Αβραάμ που μέχρι τώρα δεν έχει αλλάξει, ξανακατεβαίνει πάνω στον προφήτη μας τον Ιακώβ όχι για να του πει ν' αλλάξει το θανατηφόρο δόλιο τρόπο σκέψης του αλλά: «**εὐλόγησεν αὐτόν καί εἶπε... αὐξάνου και πληθύνου... καί τήν γῆν τήν όποίαν ἔδωκα εἰς τόν Ἀβραάμ καί εἰς τόν Ἰσαάκ εἰς σέ θέλω δώσει... τήν γῆν ταύτην. *Καί ἀνέβη*[113] *ὁ θεός ἀπ' αὐτοῦ*». *Γεν. ΛΕ΄ 12,13.***

Η βιβλική θεότητα είναι μόνιμα υπέρ των κατασχέσεων της γης των Χαναναίων και ενώ έρχεται σε τόσο στενή επαφή με τον προφήτη της, μια και κατεβαίνει κυριολεκτικά επάνω του, δε φαίνεται να την απασχολούν διόλου οι ηθικές προεκτάσεις των πράξεων τους. Απεναντίας τους ευλογεί ακατάσχετα σε ό,τι κι αν κάνουν, δείχνοντας μάλιστα ικανοποιημένη απ' τις εξελίξεις. Όσο για το γιατί έγιναν όλα αυτά, η βίβλος δε διστάζει να δηλώσει με παρρησία ότι μετά απ' όλα αυτά: «**Τα ὑπάρχοντα αὐτῶν ἦσαν τόσον πολλά, ὥστε δέν ἠδύνατο να κατοικήσωσιν ὁμοῦ καί δεν ἠδύνατο ἡ γῆ τῆς παροικήσεως αὐτῶν νά χωρέσῃ αὐτούς ἐξ αἰτίας τῶν κτηνῶν αὐτῶν**». *Γεν. Λς΄ 7.*

Ο χαρακτηρισμός "εφευρέτες ενός αρνητικού πολιτισμού" τώρα δεν ακούγεται καθόλου υπερβολικός. Διότι όπως και να γίνει, είναι πάρα πολύ βολικό να καταγίνεσαι με τις πλέον φριχτές πράξεις για υλικά οφέλη, να σκορπάς πληγές, να αφαιρείς ζωές να παίρνεις το έτοιμο βιος των άλλων, κι από πάνω όχι μόνο να σε προστατεύει ο "τρόμος του θεού" αλλά να σε γεμίζει με ευλογίες και υποσχέσεις.

[113] Στο Γεν. ΙΖ΄22 ο "Κύριος" ανεβοκατεβαίνει πανομοιότυπα πάνω στον Αβραάμ! Γίνεται λοιπόν φανερό ότι από Αβραάμ έως Ιακώβ, για τρεις δηλαδή συνεχείς γενιές, ο τρόπος επικοινωνίας θεού-προφήτη ήταν αυτή η θεατρική θεοκατάληψη.

Ο δόλος λοιπόν ενώ είναι μια άρτια αβρααμική εφεύρεση, γενιά τη γενιά καλλιεργήθηκε και εμπλουτίσθηκε απ' την εφευρετικότητα των απογόνων του, ώσπου έγινε τέχνη. Μια αρνητική αρετή! Μια ιδιότητα χαμερπής, ύπουλη, σιωπηλή, θανατηφόρα. Ένα πανούργο όπλο. Οι αγαθοί κάτοικοι της γης όση δύναμη κι αν έχουν είναι αδύνατον ν' αντισταθούν αποτελεσματικά. Μπροστά σε τόση αποφασιστική πονηριά είναι ανίσχυρα θύματα, διότι απλά είναι αγαθοί! Και νομίζω ότι έγινε πλέον σαφές ότι τα πρώτα κεφάλαια της βιβλικής ιστορίας προσδιορίζουν με σαφήνεια ότι, οι αγαθοί βρίσκονται όντως απ' την άλλη μεριά. Δεν ξέρω αλλά στα δικά μου τουλάχιστον μάτια, αγαθοί φαίνονται και ο εξαπατημένος φαραώ, αλλά και ο βασιλιάς Αβιμέλεχ. Μήπως το αρχοντόπουλο ο Συχέμ δεν είναι αγαθός, καθώς αποκαλύπτει τον πλούτο της πόλης του τάζοντας με αφέλεια πλούσια ανταλλάγματα για την αγάπη που τον σκότωσε; Άλλωστε η ίδια η βίβλος παραδέχεται ότι οι προστατευόμενοι της βιβλικής θεότητας απαντούν σαν καλογυμνασμένοι κυνηγοί ευκαιριών "**μετά δόλου**" και ο δόλος αυτός δεν αποσκοπούσε στην αγανακτισμένη τους εκδίκηση, διότι η αφήγηση η ίδια δεν αφήνει περιθώρια παρανοήσεων για τη ληστρική του χρήση! Αγαθοί οπωσδήποτε κι ολότελα αθώοι, είναι και οι κάτοικοι της Συχέμ. Το μόνο τους παράπτωμα ήταν ακριβώς αυτή η υπερβολική αγαθότητά τους. Βρέθηκαν έτσι εντελώς απροετοίμαστοι μπρος στα πανούργα όπλα των αναίτιων εχθρών τους που ενώ τους υποσχέθηκαν συμπεθερικές χαρές και προκοπή, για λόγους που κανενός ανθρώπου το μυαλό δεν θα μπορούσε να βάλει, πρώτα τους έρριξαν ανήμπορους κι έπειτα απρόσμενα κι αναπάντεχα τους θέρισαν με ταπεινωτικό θάνατο και κοφτερό λεπίδι.

Ακόμα και σε μια απλή ουδέτερη ανάγνωση είναι σαφές. Οι αγαθοί βρίσκονται όχι απ' τη μεριά των ηρώων της βίβλου, αλλά απ' την άλλη μεριά. Και παρακαλούν, φοβούνται, πληρώνουν και πεθαίνουν.

Το να είσαι ηθικός, θεοφοβούμενος και ταυτόχρονα εύπορος, είναι για τους βιβλικούς αυτούς ήρωες μια καθαρή πρόκληση, στην οποία δεν μπορούν ν' αντισταθούν! Τέσσερις γενιές τώρα και η εκλεκτή αυτή ομάδα Εβραίων ηρώων, διαπρέπουν σ' ένα τρόπο ζωής ανάξιο να τιμηθεί απ' οποιανδήποτε σεβάσμια θρησκευτική σκέψη. Τι στο καλό λοιπόν συνέβη και για χιλιετηρίδες τώρα ο θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ φιγουράρει ακατέβατα στο υψηλότερο βάθρο θεότητας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

“Χαλδαίος” Μάγος και Μαγγανισμός

Η γνωριμία μας με τον κόσμο των πατριαρχών ήταν ανυπολόγιστα χρήσιμη. Μας παρουσιάστηκε ένας ολόκληρος κόσμος, όπου η αξιοπρέπεια και οι ηθικές αρετές είναι ολότελα άγνωστες. Μάλιστα οι παραπάνω ιδιότητες θεωρούνται σαφώς χαρακτηριστικά γνωρίσματα μόνο για θύματα.

Αυτό όμως που φαίνεται πραγματικά περίεργο, είναι το γιατί η βίβλος αποκαλύπτει τα συγκλονιστικά αυτά στοιχεία; Θα ήταν τουλάχιστον αφελές να δεχθούμε τη συνηθισμένη μωρόπλαστη θεολογική απάντηση, πως οι ανατριχιαστικές αυτές λεπτομερείς αναφορές δείχνουν ιστορική αντικειμενικότητα και αξιοπρόσεκτη ειλικρίνεια! Η ερμηνεία είναι μία: Η βίβλος κατέγραψε προσεκτικά την ιστορία της φυλετικής εφεύρεσης έτσι δεν είναι είναι καθόλου τυχαίο που όλες αυτές οι παραδοξότητες παρέμειναν γραμμένες στο βιβλίο των εβραϊκών γενεαλογιών. Έπρεπε να γίνει έτσι. Έπρεπε να είναι σε θέση οι κατοπινές γενεές των ηγετών τους, κάτω απ' το ομορφοστρωμένο μυθολογικό θεολογικό πέπλο, να μπορούν να μελετούν τις λεπτομέρειες της αποδοτικής στρατηγικής του δόλου. Το βιβλίο αυτό δεν γράφτηκε για μένα και για σένα. Γράφτηκε σαφώς για να αποτελέσει τη γραπτή παρακαταθήκη των εβραϊκών φυλετικών άθλων. Μάλιστα, τόσο χρήσιμες πρέπει να θεωρήθηκαν όλες αυτές οι απαράδεκτες λεπτομέρειες, που είναι αμέσως ορατές σε όποιον αποφασίσει να αφαιρέσει έστω και για λίγο τον “αλλοιθωρισμό” που προκαλούν τα

θαμπωμένα γυαλιά της πίστης. Κατά βάσην παρέμειναν λοιπόν χονδροειδώς ανιχνεύσιμες όλες οι λεπτομέρειες εκείνες, που θα μπορούσαν να διδάξουν και να αναστήσουν ένδοξα ηγετικά βλαστάρια, ικανά να συνεχίσουν την αβρααμική συνταγή φυλετικής επιβίωσης.

Άλλωστε, έτσι ακριβώς και έγινε. Θα δούμε στην εβραϊκή ιστορία τα βλαστάρια του δόλου όχι μόνο να είναι ατελείωτα, αλλά χρησιμοποιώντας την τεράστια αυτή δεξαμενή γνώσεων δόλου και παγίδας, να φτάνουν στην ολοκλήρωση κάνοντας το δόλο επιστήμη ικανή να απλωθεί σε παγκόσμιο πλέον επίπεδο "ευλογώντας" τελικά... όλες τις φυλές της γης.

Εντελώς δικαιολογημένα λοιπόν ψηλαφούμε μέχρι σήμερα τις λεπτομέρειες της πατριαρχικής δράσης. Διότι αν κρίνουμε αυτή την "σχολή του δόλου" μόνο απ' τα αποτελέσματα της, θα πρέπει να παραδεχθούμε ότι αποδείχθηκε εξαιρετικά αποδοτική εξασφαλίζοντας όχι μόνο φυλετική επιβίωση, αλλά άνετη επικράτηση, πόρους ζωής, συγκέντρωση αγαθών, άφθονο χρήμα και προπάντων εξουσία. Όσο για μας, είναι πράγματι θα έλεγα πολύ τραγικό, σήμερα, χιλιάδες χρόνια μετά, να συντηρούμε με τη στάση μας την ατελείωτη ουρά των αφελών, που αβασάνιστα αποδέχονται ως θαυμάσιες τις αλλόκοτες αυτές βιβλικές ιστορίες και να εξακολουθούμε να μη βλέπουμε, πως ανασυνθέτοντας με ελάχιστη κριτική διάθεση τα ίδια τα βιβλικά δεδομένα, έχουμε εμπρός μας ολοζώντανα **τα περιπετειώδη κατορθώματα ενός πρωτοπόρου Χαλδαίου μάγου**, που στις ημέρες του υπήρξε μέγας και τρανός και άφησε τεράστια κληρονομιά στους απογόνους του, την απρόβλεπτη ευελιξία και την αδίστακτη κερδοσκοπία. Μια ελευθερία κινήσεων και αποφάσεων τέτοια, που μόνο η ανυπαρξία σεβασμάτων (α-θρησκεία) και έλλειψη αμετακίνητων κανόνων συμπεριφοράς (ανηθικότητα) μπορούν να σου χαρίσουν! Μπροστά σ' αυτήν την πατριαρχική ευελιξία οι γύρω λαοί με την υπερβολική προσκόλλησή τους σε κανόνες συμπεριφοράς, ηθικής και δικαίου, έμοιαζαν με καλοθρεμμένα θηράματα που ήταν αδύνατον να ξεφύγουν απ' το ευέλικτο "σκυλί" του δόλου, και το αδίσταχτο "κραταιό χέρι" των απογόνων του Αβραάμ του Χαλδαίου.

Μήπως όμως και σήμερα τα βαριά και αμετακίνητα σεβάσματα μας δεν είναι εκείνα που εγγυώνται και πάλι την αμετάκλιτη θυματοποίησή μας; Ο μεγάλος Καζανζάκης όλο αυτό το αποκαλούσε ευφυώς διαδικασία "αποπροβάτωσι ς".

Και πράγματι μόνο η ευφυία προβάτων μπορεί να δικαιολογήσει την πολυχιλιόχρονη αμετακίνητη δόξα, των θεοποιημένων αυτών εγκλημάτων της δολόφρονης χαλδαιικής θεουργίας.

Το γιατί με τον όρο **Χαλδαίος** επιμένουμε να υπονοούμε κάτι λιγότερο ή περισσότερο απ' το συνηθισμένο μάγο, μας το δείχνει ένα βιβλικό περιστατικό στο βιβλίο του Δανιήλ. Εκεί απ' τα πολλά παράδοξα που συνέβαιναν τότε έχουμε κι ένα βασιλιά, (τον Ναβουχοδονόσορα) που ζητά από τους ειδικούς του "κλάδου" να του υπενθυμίσουν ένα "ταραγμένο όνειρο" που είδε και το ξέχασε! Και μετά βέβαια να του πουν και την ερμηνεία! Προς τούτο: «**Εἶπεν ὁ βασιλεύς νά καλέσωσι τούς μάγους τούς ἐπαοιδούς καί τούς γόητας** ***καί τους Χαλδαίους***» *Δαν. Β΄ 2* και αλλού «**τότε εἰσῆλθον οἱ μάγοι οἱ ἐπαοιδοί** ***οἱ Χαλδαῖοι*** **καί οἱ μάντεις**». ***Δαν. Δ΄ 7.***

Ο όρος λοιπόν "Χαλδαίος" ακόμα στην εποχή του Δανιήλ εκατονταετηρίδες ολόκληρες μετά την εποχή των πατριαρχών, ήταν σαφώς δηλωτικός συγκεκριμένης ιδιότητας. Ηταν το συνώνυμο ενός επαγγελματία προφήτη, ενός μάντη ονείρων, ενός προικισμένου μάγου, με τη στενή κατανοητή τέχνη του μαντο-μαγο-θεραπευτή. Του αετονύχη δηλαδή εκείνου που με τις εξωαισθητήριες δήθεν ευαισθησίες, εξακολουθεί ακόμα και στις σημερινές μας κοινωνίες να πλουτίζει με φίλτρα-σκόνες-μαγικούς λόγους (ξόρκια) λύσιμο-δέσιμο δυνάμεων και τα ατέλειωτα συναφή τερτίπια, με προϋπόθεση βέβαια πάντοτε της τέχνης του αυτής, τους πετυχημένους εντυπωσιασμούς και την αφελή πίστη των άλλων.

Σ' αυτή την ιδιαίτερη κατεύθυνση αναπτυσσόμενη η Χαλδαία, δεν ήταν τυχαίο ότι κάποτε, ο αρχαίος αυτός ανατολίτικος "πολιτισμός", απόκτησε το καύχημα της Ανατολής τη Βαβυλώνα. Πόλη θαυμαστή που μαζί με άλλα στοιχεία "πολιτισμού" που συγκέντρωσε δεν έπαψε ποτέ να είναι κέντρο αστρολογίας και σχολή πάσης φύσεως μαντομαγικών επιδόσεων. Ο Ησαΐας την αποκαλεί: «**Βαβυλώνα τό ἔνδοξο καύχημα τῶν Χαλδαίων**» ***Ησαΐας ιγ΄ 19*** και συμπληρώνει λέγοντας γι' αυτούς: «**Τούς Χαλδαίους τούς καυχόμενους εἰς τά πλοῖα**». ***Ησαΐας ΜΓ΄ 14.*** Πράγμα που αποκαλύπτει ότι η Χαλδαίοι ήταν λαός που με τα πλοία του, ήταν σε θέση να μοιραστεί άνετα τις γνώσεις (και στην προκειμένη περίπτωση, τους μύθους) του τότε γνωστού κόσμου.

Αλλά και μέχρι σήμερα το "**Χαλδαίος**" είναι συνώνυμο του μάντη και του "**αστρολόγου που προμαντεύει την τύχη του ανθρώπου εκ των αστερισμών**" διότι "**οι Χαλδαίοι κυρίως ενησχολούντο και ηυδοκίμουν περί τα τοιαύτα**". ***Λεξ. Σταματάκου.*** Ο Δρανδάκης κάτω απ' τη λέξη "Χαλδαίος" γράφει: *«Το όνομα Χαλδαίος απέβαλε καθ' ολοκληρίαν την εθνική του σημασία και απέκτησε επαγγελματικήν έννοιαν, αποδιδόμενον εις πάντα* ***μάγον*** *ή αγύρτην οποιασδήποτε εθνικότητος.* (Ιωσ. Ιουδ. Πολ. 2,7, 3)....». ***«Γένος μάγων*** *τους αποκαλεί ο Ησύχειος».*

Έτσι ο Αβραάμ ο Χαλδαίος, πριν εγκαταλείψει την γενέτειρά του την πόλη Ουρ της Χαλδαίας, μοιράζοταν όπως είδαμε ένα ιδιόμορφο Ανατολίτικο πολιτισμό που ως ήτο φυσικό είχε υπεράφθονα ερεθίσματα μαγείας, φαρμακείας και τελετουργικής πρόγνωσης και θεραπευτικής.

Εκεί όπως είπαμε απέκτησε τις γνώσεις και την απαραίτητη τέχνη του δόλου, που με τόσο κερδοφόρο τρόπο χειρίζεται σ' όλη τη μακρά ζωή του. Εκεί ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους ομόφυλούς του επαγγελματίες μελλοντολόγους, απέκτησε το εκπληκτικό χάρισμα να βλέπει βαθιά μέσα στο μέλλον. Οραματιζόμενος την αναπόφευκτη αναρρίχηση του σπέρματός του στο υψηλότερο βάθρο εξουσίας ανάμεσα σ' όλες τις φυλές της γης, ώστε απ' τη θέση της προωθημένης αυτής διείσδυσης και με πλήρη άνεση να "ευλογεί" ανεμπόδιστα τους πάντες και τα πάντα!

Ο μεγάλος αυτός οραματιστής ήξερε καλύτερα απ' όλους, ότι σε αντίθεση με κάθε μορφή καταπιεστικής εξουσίας η **μετά δόλου ευλογία** είναι η μοναδική μορφή εξουσίας που μπορεί ατελεύτητα να εξαπατά τις μάζες και να "ευλογεί" με το αζημίωτο κι ανενόχλητα τους αφελείς λαούς του κόσμου!

Ανέφερα παραπάνω τόν όρο "φαρμακεία" διότι είναι χρήσιμο να συνειδητοποιήσουμε ότι οι "μεγάλες πληγές" που είδαμε να επιβάλλει το "θεϊκό" χέρι της Σάρρας με πλήρη άνεση "**εκ' των ένδο**" μέσα δηλαδή από το σπίτι του θύματος, δείχνει πλήρη εξοικείωση με Χαλδαϊκά υλικά σκόνες-φίλτρα και ελαφρά ή δυνατά δηλητήρια, ικανά να προκαλέσουν πληγές ή θάνατο. Ο μανδραγόρας που βρίσκουμε στα χέρια των πατριαρχών, πρέπει να ήταν μέρος μόνο απ' το πλούσιο χαλδαικό οπλοστάσιο. Το απαράμιλλο ζευγάρι Αβραάμ-Σάρρα, ήξερε να βρίσκει να παράγει και να χειρίζεται το μικρό αλλά κυριολεκτικά "θαυματουργό" χημικό οπλοστάσιο, με επαγγελματική άνεση και αξιοθαύμαστη υποκριτική ευχέρεια, μακριά από οποιεσδήποτε ηθικές και συναισθηματικές αναστολές. Η συνέχεια θα μας δικαιώσει πλήρως, δείχνοντάς μας πέρα από κάθε αμφιβολία ότι πρόκειται για μάγουςμαγγανιστές με όλη τη σημασία του όρου!

Μερικοί ίσως νομίζουν ότι μάγος είναι ένας φανερά κακός άνθρωπος, που βλοσυρός κι απομονωμένος σ' ένα σκοτεινό πύργο βράζει φίλτρα και φορά τριγωνικό ψηλό σκούφο! Αυτή είναι η παραμυθικήκινηματογραφική άποψη περί μάγου.

ΜΑΓΟΣ όμως κατά την προσγειωμένη άποψη είναι "**ο μετερχόμενος το έργον του γόητος**". Σας θυμίζει αυτό καθόλου την επίμονη "ευλογία" του Αβραάμ; Διότι ΓΟΗΤΕΥΩ θα πει: "**ασκώ μαγικήν επήρειαν, μαγεύω, σαγηνεύω. Προκαλώ ευάρεστον εντύπωσιν δια των λόγων ή**

των ενεργειών μου ή της εμφανίσεως μου" και ΓΟΗΣ "**ο αποκοιμίζων τη διάνοιαν των άλλων, μάγος, υπνωτιστής, θαυματοποιός**, απατεών, **ψευδολόγος**" θυμηθήτε τον "**μετά δόλου**" λόγο των πατριαρχών.

Τι είναι όμως η ΜΑΓΓΑΝΕΙΑ; "**μαγεία, θαυματοποιΐα γοητεία, απάτη, παρά τοις αρχαίοις εσήμαινεν ό,τι και η λέξη *φαρμακεία*, ιδία** (ιδιαιτέρως) **δε την παρασκευήν μαγικών φίλτρων την αυτήν έννοιαν έχει και σήμερον**"[114]

ΜΑΓΓΑΝΕΥΩ: "**Εξαπατώ, γοητεύω, μαγεύω, ματιάζω, μετέρχομαι τεχνάσματα ή και μαγγανευτικά μέσα, θέλγητρα, φίλτρα**".

ΜΑΓΓΑΝΟΝ: "**παν μέσον δια του οποίου εξαπατά τις ή μαγεύει, γοητεύει**".[115]

Μαγγανευτής-μάγος λοιπόν, είναι ο άνθρωπος εκείνος που καλύπτει τέλεια τα όπλα και τις κακές προθέσεις του πίσω από θέλγητρα εντυπωσιασμού και "μαγειρεύει" τα υλικά του δόλου. Είναι ένας πανούργος άνθρωπος της έντεχνης, ένοπλης παραπλάνησης κι αλλοίμονο σ' αυτόν που αγνοεί τη δολερή του τέχνη.

Όλα αυτά τα αναφέρω για τον πολύ απλό λόγο ότι κι εγώ με έκπληξη παρακολουθώ την εξέλιξη αυτής της έρευνας που βλέπω να ανταποκρίνεται όλο ένα και περισσότερο στην αρχική σύλληψη της αποκωδικοποίησης των πατριαρχικών λόγων και πράξεων! Όλα τα στοιχεία κατά μήκος της γενεαλογικής Εβραϊκής γραμμής απ' τον εφευρέτη και πρώτο διδάξαντα Αβραάμ, που πραγματοποίησε εξαγωγή Χαλδαϊκού "πολιτισμού" στη γη των Χαναναίων μέχρι και την τέταρτη γενιά των δώδεκα πατριαρχών που παρακολουθήσαμε. Το σκεπτικό της πανούργας Χαλδαιο-μαγγανικής ομηρίας με ελαφρές αλλά ενδιαφέρουσες τροποποιήσεις είναι πάντοτε παρόν και η μαγγανο-φαρμακεία δρα σαν αποτελεσματικό όπλο στα χέρια των αδίσταχτων κατόχων της.

Το εκπληκτικότερο δε όλων, αυτό που συνεχώς πρέπει να θυμόμαστε, είναι πως όλα αυτά που με τις ανατριχιαστικές τους λεπτομέρειες μας άφησαν άναυδους, δεν είναι οι ιστορίες άθλιων και ιστορικά αξιοκατάκριτων υπανθρώπων, αλλά οι καταγεγραμμένες πράξεις των ένδοξων θρησκευτικών ηρώων της βίβλου, Ο θεός της οποίας είναι αδιάλειπτα παρών μόνο για να οργίζεται με τους παθόντες και να ευλογεί αφειδώς τους εκλεκτούς αυτούς αδιανόητους ανθρωποθύτες.

Ας συνεχίσουμε όμως την περιήγησή μας στο θαυμαστό κόσμο της μαγείας όπως η βίβλος τον παρουσιάζει και που παραδόξως κατάφεραν να μας τον προσφέρουν σαν αξιαγάπητο κόσμο θρησκείας!

---

[114] *Λεξ. Ηλιος.*
[115] *Λεξ. τ. Σταματάκου.*

άποψη που δυστυχώς υιοθετήθηκε για ακατανόητα μεγάλο χρονικό διάστημα, ενώ δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια φυλετική παρακαταθήκη εβραϊκών μαγικο-μαγγανικών προγονικών άθλων, που δυστυχώς, έγινε το ιερό εφαλτήριο για νέα άλματα περιπλοκότερου δόλου, από νέους πολυτάλαντους Εβραίους "ήρωες". Ένας απ' αυτούς που επάξια παραλαμβάνουν τη σκυτάλη της Χαλδαϊκής τέχνης, είναι και ο επόμενος ήρωάς μας, ο Ιωσήφ.

Ο Ιωσήφ "πάει" στην Αίγυπτο

Ο θρύλος του ξενητεμένου αδελφού που προκόβει στα ξένα, ζωντανεύει με τον Ιωσήφ, τον προτελευταίο γιο του Ιακώβ. Οι ονειρομαντικές του ικανότητες φαίνεται να ενοχλούν τ' αδέλφια του, γιατί φοβούνται ίσως, ότι θα πάθουν ό,τι και τ' άλλα αδέλφια του Ισαάκ, αν τελικά με την ξεχωριστή του αυτή ικανότητα κερδίσει οριστικά την εύνοια του πατέρα τους. Υπενθυμίζω ότι ο Αβραάμ έδιωξε όλα τα άλλα παιδιά του δίνοντάς τους μόνο "χαρίσματα". *Γεν. ΚΕ' 6.* Τη δε κληρονομιά όλη την έδωσε στον πολύ συνεργάσιμο Ισαάκ. Έτσι τ' αδέλφια του Ιωσήφ γνωρίζοντας ότι ο νεώτερός τους αδελφός είναι υποψήφιος μοναδικός κληρονόμος μια και εκδηλώνει ιδιαίτερες Χαλδαϊκές αρετές. Ξεφορτώνονται σύμφωνα με την αφήγηση τον μικρό αδελφό τους, αποφεύγοντας τελευταία στιγμή το φόνο του, πουλώντας τον σε καραβάνι Ισμαηλιτών με προορισμό την Αίγυπτο. Σύμφωνα δε πάντοτε με την αφήγηση σκηνοθετούν το δήθεν χαμό του, βουτώντας στο αίμα ζώου το ρούχο του, εξαπατώντας με επιτυχία τον "προφήτη" πατέρα τους Ιακώβ!

Το περιστατικό εκτός του ότι δείχνει το "υπέροχο" οικογενειακό τους κλίμα, τονίζει και την επιδεικτική αδιαφορία των πατριαρχών απέναντι σε οποιαδήποτε θεότητα που δήθεν παρακολουθεί: «**πάντα τά ἐν τῷ κρυπτῷ γενόμενα**». Φαίνεται δε με την πράξη τους αυτή να επιβεβαιώνουν το συμπέρασμα ότι ο θεός είναι μεν τιμωρός, αλλά μόνο για τους άλλους. Ουδέποτε, παρόμοιος φόβος άμεσης θεϊκής τιμωρίας φώλιασε στις καρδιές αυτών, που γενιές τώρα λανσάρουν επιδεικτικά το σπουδαίο αυτό εφεύρημά τους, τις πληγές και το φόβο του θεού τους.

Ο Ιωσήφ τον οποίον παρακολουθεί κατά πόδας η αφήγηση στην Αίγυπτο, στην κοσμοπολίτικη αυτή γωνιά του κόσμου, αναδεικνύεται ικανότατος υπηρέτης. Ανεβαίνει με τις ξεχωριστές του ικανότητες στην υψηλότερη βαθμίδα υπηρεσίας του αφέντη του που φέρει το

ξεχωριστό όνομα Πετεφρής: «**καί ὁ Πετεφρῆς ὁ αὐλικός τοῦ Φαραώ ὁ ἄρχων τῶν σωματοφυλάκων, ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἠγόρασεν αὐτόν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἰσμαηλιτῶν... καί ἦτο ὁ Κύριος μετά τοῦ Ἰωσήφ... καί εὐώδωνε ὁ Κύριος εἰς τάς χεῖρας αὐτοῦ πάντα ὅσα ἔκαμνε... καί κατέστησεν αὐτόν ἐπιστάτην ἐπί τοῦ οἴκου αὐτοῦ... καί παρέδωκεν** (ο Πετεφρής) **πάντα ὅσα εἶχεν εἰς τάς χεῖρας τοῦ Ἰωσήφ καί *δέν ἤξευρεν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ οὐδέν πλήν τοῦ ἄρτου τόν ὁποῖο ἔτρωγεν*»**. *Γεν. ΛΘ΄5-6.*

Επιστάτης λοιπόν και γενικός διαχειριστής έγινε ο Ιωσήφ στον οίκο του Πετεφρή.

Σε λίγο όμως βλέπουμε να ανακόπτεται η ομαλή αυτή εξέλιξη του Ιωσήφ στον πλούσιο και διάσημο οίκο του αυλικού Πετεφρή, διότι προς μεγάλη μας έκπληξη, βλέπουμε έναν απόγονο του Αβραάμ να δείχνει σεβασμό και εκτίμηση στον ευεργέτη του, με το να αρνείται τις επίμονες ερωτικές προτάσεις της "ευδιάθετης" κυρίας του, που ως συνήθως παραμένει ανώνυμη. Η κυρία Πετεφρή λοιπόν, χολωμένη απ' την άρνηση του όμορφου Ιωσήφ, τον κατηγορεί για επίδοξο βιαστή της και έξαλλος ο σύζυγός της κλείνει τον Ιωσήφ στη φυλακή.

Η περιγραφή της "ερωτικής περιπέτειας" που οδήγησε τον Ιωσήφ στην φυλακή, είναι βέβαια τόσο διάσημη σαν ιστορία στην αρχαιότητα που τελικά και χωρίς να επικαλεστούμε την περίεργη ανωνυμία της ηρωίδας, συμπεραίνουμε ότι είναι απ' τις ιστορίες εκείνες που δανείζονται οι υστερότεροι "καθαρογραφιάδες" της βίβλου, για να συγκαλύψουν ή να συγχύσουν επαρκώς τα πραγματικά γεγονότα, ώστε να παραμείνουν ανιχνεύσιμα μόνο γι' αυτούς που ενημερωμένοι θα ψάξουν για τα αληθινά γεγονότα. Ας κάνουμε μια μικρή ενημερωτική παρεμβολή, για την ιστορία της επιθετικής κυρίας Πετεφρή και επανερχόμεθα.

Η γυναίκα του Πετεφρή.

Να τι λέει ο 1ος τόμος "Ελληνική μυθολογία", από την "Εκδοτική Αθηνών", σελ. 91: «**Ένα απ' τα πιο αγαπητά λογοποιικά θέματα της αρχαίας μυθολογίας είναι το θέμα της γυναίκας του Πετεφρή**» και δίνει αμέσως άφθονα παραδείγματα όπου "η ωραία κυρία" ορέγεται τον όμορφο νεαρό ήρωα χωρίς όμως να βρίσκει ανταπόκριση και φθονώντας τον του κάνει κακό, κατηγορώντας τον άδικα ως ανήθικο.

Ήδη ο Ομηρος (Ζ 160) αναφέρει την ίδια ιστορία για το Βελλεροφόντη το διάσημο καβαλάρη του Πήγασου, που φιλοξενούμενος στο

παλάτι του βασιλιά Προίτου βρίσκεται στη δυσάρεστη θέση να αρνείται τις επίμονες προτάσεις της Άντειας της γυναίκας του Προίτου. Έτσι η ιστορία καταλήγει στην εκδικητική συκοφάντηση του ήρωα Βελλεροφόντη, απ' τον ανικανοποίητο έρωτα της γυναίκας του βασιλιά Προίτου.

«Κι η Άντεια, του Προίτου η αρχοντογέννητη γυναίκα εξετρελάθη μαζί του να χαρεί τον έρωτα κρυφά, μα ο μυαλωμένος Βελλεροφόντης δεν εσύγκλινε, τι ήταν αγνή η ψυχή του κι είπε η γυναίκα τότε ψέματα στο βασιλιά τον Προίτο: "Προίτε, για πέθανε για σκότωσε το γιο του Γλαύκου τώρα, που στο κλινάρι μου βουλήθηκε ν' ανέβει αθέλητά μου". Είπε, κι ο ρήγας αγανάχτησε τέτοιο κακό ν' ακούσει»[116]

Πολλοί άλλοι ήρωες ελληνικών μύθων περνούν ακριβώς τα ίδια απ' τον παράνομο πόθο των ερωτευμένων γυναικών. Έτσι έχουμε: το "**Φρίξο με τη Δημοδίκη**",[117] το "**Φοίνικα με τη Φθία**",[118] "**Μυρτίλο και Ιπποδάμεια στην Ολυμπία**",[119] τον "**Ευνόστου με τη ξαδέλφη του Όννα**",[120] "**Τένη και Φιλονόμη**",[121] "**Κνήμονα και Δημαινέτη**",[122] "**Κρηθηίδα και Πηλέα**", "**Φαίδρα και Ιππόλυτο**"[123] για να αναφέρουμε τους χαρακτηριστικότερους. Ο Ι. Θ. Κακριδής συνεχίζει: «**Πόσο παλιό είναι το θέμα της γυναικός του Πετεφρή τουλάχιστον στους τόπους γύρω απ' την ανατολική Μεσόγειο, φαίνεται απ' την ιστορία του "Μπάτα" που διαβάστηκε σε Αιγυπτιακό πάπυρο του 13ου αιώνα προ Χριστού. Εκεί είναι η γυναίκα του αδελφού που δοκιμάζει να παρασύρει τον ήρωα σε παράνομο έρωτα κι όταν αυτός αποκρούει την πρότασή της τον διαβάλλει στον άντρα της**».

Συμπεραίνουμε λοιπόν, ότι μεγάλο μέρος της αρχικής βιβλικής αφήγησης κατελήφθη απ' τη μετέπειτα προσθήκη της ερωτικής περιπέτειας του Ιωσήφ και δικαιολογημένα είναι λίγα τα εναπομείναντα εδάφια, που μπορούν να μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε τον τρόπο δράσης του Ιωσήφ στην Αίγυπτο, που αν και μόνος του, σίγουρα εξακολουθεί να σκέφτεται και να ενεργεί ακολουθώντας το κοινό φυλετικό σενάριο επιτυχίας.

---

116 *Ομήρου Ιλιάδα, ραψωδία Ζ, 160, μετάφραση: Ν. Καζαντζάκι και Ι. Θ. Κακριδη.*
117 *Σχολ. στον Πίνδαρο Πυθία 4, 288.*
118 *Απολλόδωρος 3, 175.*
119 *Σχολ. Ευρ. Ορέστης 992.*
120 *Πλούταρχος, Ελληνικά 40,300.*
121 *Τζέτσης σχ. Λυκόφρονα 232.*
122 *Ηλιόδωρος Αιθιοπικά 1,9.*
123 *Γρέιβς 70,2.*

Ονειρομάντης αλλά και ονειροποιός

Όλα στην αφηγήση φαίνονται φυσιολογικά έως τη στιγμή που ο Ιωσήφ ενώ είναι ριγμένος στη φυλακή απ' τον εξαγριωμένο Πετεφρή τον "**ἄρχοντα τῶν σωματοφυλάκων**", αυτός ο ίδιος ο Πετεφρής, του παραδίδει για φύλαξη(!) στη φυλακή δύο αυλικούς που έπεσαν σε ξαφνική δυσμένεια. Ο ένας είναι ο αρχιοινοχόος κι ο άλλος ο αρχιαρτοποιός του βασιλέως! Ο Ιωσήφ αναλαμβάνει τη φύλαξη αυτών των δύο σημαντικών αυλικών ενώ και ο ίδιος είναι φυλακισμένος! Έτσι αποκτά την αντιφατική και εν πάση περιπτώσει περίεργη διπλή ιδιότητα του φυλακισμένου δεσμοφύλακα! Ιδιότητα περίεργη και ανερμήνευτη, για έναν δούλο που αποπειράθηκε να βιάσει τη κυρία του. Το πιο περίεργο δε απ' όλα, είναι ότι ο ίδιος ο παρ' ολίγο ατιμασθείς σύζυγος αναθέτει τα τόσο σημαντικά αυτά καθήκοντα φύλαξης των σπουδαίων αυτών αυλικών ακριβώς σ' αυτόν τον επίδοξο βιαστή της γυναίκας του, που ο ίδιος οργισμένος φαίνεται να έρριξε στη φυλακή! Οι αντιφάσεις αυτές δεν είναι τυχαίες, είναι απομεινάρια κατοπινής επέμβασης στο κείμενο, ώστε να κρατηθεί ο Ιωσήφ μακριά απ' την αληθινή εξέλιξη των γεγονότων. Να χάσουμε τα ίχνη της δράσης του πανέξυπνου Εβραίου και η άμεση συμμετοχή του στις εξελίξεις να μην είναι εύκολα ορατή!

Στα "χέρια" λοιπόν του Ιωσήφ, και υπό την επιτήρησή του στη φυλακή, την ίδια νύχτα ταυτόχρονα, οι δυο σπουδαίοι αυλικοί βλέπουν "**ταραγμένα όνειρα**" στα οποία συμπτωματικά ο Ιωσήφ έχει εκπληκτική ερμηνευτική δεινότητα. Οι ερμηνείες στα σημαντικά αυτά όνειρα, θα ξεκινήσουν διαδικασίες ένδοξης αναβάθμισης για τον Ιωσήφ που ξέρει πολύ καλά πόσο πολύτιμες θεωρούνται οι ονειροματικές αυτές ικανότητες. Σημαντική βοήθεια στην αναρρίχησή του στα υψηλότατα Αιγυπτιακά αξιώματα, θα του δοθεί από ένα τρίτο "**ταραγμένο**" όνειρο που απαραίτητα πρέπει να δει ο Φαραώ, ώστε να κληθεί ο φημισμένος ονειροερμηνευτής Εβραίος Ιωσήφ, καθ' υπόδειξην του εντυπωσιασμένου βασιλικού αρχιοινοχόου.

Ας δούμε όμως τα πράγματα καλύτερα με τη σειρά. Θα περίμενε κανείς ν' ακούσει ότι ο εκλεκτός του θεού Ιωσήφ, εξασφαλίζει τη βασιλική εύνοια με τα όνειρα αλλά και τις ερμηνείες που στέλνει ο "καλός θεός"! Όπως όμως θα καταλάβατε, η ιδιόμορφη πατριαρχική δράση πλουτισμού, που μέχρι τώρα παρακολουθήσαμε δεν μας επιτρέπει να διατηρήσουμε αυτή τη γλυκιά παραμυθική διάθεση.

Στην περίπτωση του ο Ιωσήφ, ξέρει πολύ καλά ότι ο θεός του δρα μόνο αν και ο ίδιος "βάλει ένα χεράκι"! Δεν είναι τυχαία ο αγαπημένος γιος του πατριάρχη Ιακώβ. Είναι ο επιμελής ταλαντούχος αποδέκτης της προγονικής σοφίας. Άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι είναι

γιος της αγαπημένης Ραχήλ, που όχι μόνο επέδειξε ξεχωριστό υποκριτικό ταλέντο, κλέβοντας τα λατρευτικά ολόχρυσα ειδώλεια του πατέρα της, κρύβοντάς τα στην "ευφυέστατη" κρυψώνα της, αλλά δείχνει να ασχολείται με τη Χαλδαϊκή σοφία έμπρακτα, προσφέροντας μάλιστα υψηλά ανταλλάγματα, για να εξασφαλίζει τους χρησιμότατους προς το σκοπό αυτό **Μανδραγόρες,** τους οποίους η ίδια φαίνεται να κάνει συχνή χρήση και γι' αυτό τους αποζητά με τόση ένταση. Δεν είναι λοιπόν ο Ιωσήφ ένας απλός και αβοήθητος υπηρέτης. Κρατά καλά στο "χέρι" του τα θαυμαστά μυστικά της οικογενειακής κληρονομιάς με την τόσο ένδοξη προϊστορία. Ο Ιωσήφ ξέρει να χειρίζεται άριστα τα "υλικά παραγωγής ονείρων" και όλα δείχνουν ότι ο Ιωσήφ έκανε μ' αυτά "θαύματα"!

Το γεγονός ότι και τα τρία όνειρα που βοήθησαν την άνοδο του Ιωσήφ είναι "**ταραγμένα**", είναι σαφώς δηλωτικό ότι κάτι το ξεχωριστό προκάλεσε τα όνειρα αυτά και η συγκεκριμένη νύχτα των ονείρων, δεν ήταν σαν τις άλλες.

Τουλάχιστον δύο απ' τα τρία πρόσωπα που έπεσαν "θύματα" ταραγμένων ονείρων όπως είδαμε, ήταν υπό την απόλυτη εξουσία του Ιωσήφ και συνεπώς ήταν άμεση η δυνατότητα χρήσης των Χαλδαικών ονειροποιών υλικών, από τον Ιωσήφ. Βέβαια παραμένει το ερώτημα, ήταν τελικά συγκρατούμενός τους ο Ιωσήφ όπως ισχυρίζεται η αφήγηση ή όχι; Αν ήταν στη φυλακή, όλες οι παραπάνω υποθέσεις δυσκολεύονται να βρουν την εφαρμογή τους. Αλλά αν όπως είπαμε προηγουμένως, το ερωτικό στοιχείο της γυναίκας του Πετεφρή είναι "μυθολογικό δάνειο" για να καλυφθεί η πραγματική δράση του Ιωσήφ, τότε και η τιμωρία της φυλακής που δήθεν ακολουθεί, μένει μετέωρη και συνεπώς ανύπαρκτη, μια και η ερωτική του περιπέτεια είναι κατοπινό εφεύρημα. Πραγματικά όλα μπαίνουν σε μια φυσική και εξηγήσιμη σειρά, απ' τη στιγμή που θα αφαιρεθεί το ολοφάνερο αυτό στοιχείο δραματοποίησης. Αν δούμε λοιπόν τα πράγματα χωρίς την περίφημη και διάσημη ιστορία πάθους της κυρίας προς τον Εβραίο δούλο και τη φυλάκισή του, όλα παίρνουν μια πολύ κατανοητή εξέλιξη.

Για καλύτερη όμως κατανόηση των εξελίξεων στην Αίγυπτο του Ιωσήφ, πρέπει να μεταφερθούμε στην προϊστορία της υπόθεσης αυτής, στον προηγούμενο δηλαδή άθλο των πατριαρχών, τη σφαγή της πόλεως Συχέμ. Όπως θα θυμάστε η Χαναάν ήταν τότε ανάστατη. Ο Ιακώβ έφυγε να γλιτώσει απ' την οργή των κατοίκων, που δίστασαν να τους καταδιώξουν φοβούμενοι τις ύπουλες πληγές του θεού τους. Οι ήρωές μας έφυγαν στην περιοχή των συγγενών τους για προστασία. Οι Χαναναίοι, μετά από τα τόσα δεινά που τους έφερε η "**ευλογία**" του

σπέρματος του Αβραάμ, βρίσκουν επιτέλους την ησυχία τους. Έφυγε η οικογένεια που ελυμαίνετο κυριολεκτικά την περιοχή τους, που ενώ αποκαλούσαν τους εαυτούς των "**ξένους και πάροικους**" *Γεν. ΚΓ 4* (δηλαδή περάτες: εβραίους), συμπεριφέρθηκαν σαν απόλυτοι κυρίαρχοι και δικαιούχοι ολάκερης της Χαναάν. Η σφαγή όμως της Συχέμ πρόδωσε το αληθινό τους πρόσωπο. Η φυγή στη μακρινή ανατολική παροικία των συγγενών τους ήταν αναπόφευκτη κατάληξη. Οι δώδεκα είχαν τώρα πολλά να σκεφτούν. Κατάλαβαν ότι η ωμή και απροκάλυπτη βία εξαγριώνει τους γύρω λαούς, και φανερώνει τις αληθινές προθέσεις του θεού τους. Έχουν λοιπόν πολύ καλά σημειώσει μια ακατάλληλη υπέρβαση της αρχικής οικογενειακής συνταγής, που θέλει το δόλο να δρα ήσυχα, υπόγεια και μεθοδικά, μέχρι το τέλος. Το θύμα πρέπει να σου παραδίδεται μόνο του χωρίς καμμιά καχυποψία.

Ο χρυσός κανόνας! Δηλαδή "ο απομηχανής θεός" των Εβραίων ήταν: **Μόνο ο θεός χτυπάει, ποτέ εμείς!** Κι αυτός ο κανόνας είχε παραβιαστεί! Οι δώδεκα, -ο Ιωσήφ και τ' αδέλφια του- σπούδασαν με την ησυχία τους ξανά τη Χαλδαϊκή τέχνη του γλυκόλαλου δόλου εδώ κοντά στους συγγενείς τους και το λάθος της Συχέμ δεν πρόκειται να επαναληφθεί, τουλάχιστον μέχρι να γίνουν έθνος δυνατό και πολυάριθμο. Η Χαναάν όμως είναι τώρα πλέον ακατάλληλη περιοχή για την "ευλογημένη δράση" τους. Πού θα εφαρμοσουν λοιπόν τις κερδοφόρες "ευλογίες" τους τώρα που η Χαναάν είναι ανάστατη; Δεν απλώνεται όμως η θεϊκή κληρονομιά... "**απ' τον Νείλο ἕως τόν Εὐφράτη**"; *Γεν. ΙΕ 18.* Απ' τον Ευφράτη προέρχονται (κατάγονται) εκεί ξέρουν τη τέχνη των Χαλδαίων... Οι Χαναναίοι τη μάθανε μ' όλους τους επώδυνους τρόπους! Δε μένει λοιπόν παρά μία και μοναδική εκλογή. Ο Νείλος! Ναι, αν όλα όσα είπαμε μέχρι τώρα ευσταθούν στο Νείλο και στην πλούσια Αίγυπτο έπρεπε να εμφανιστούν οι επόμενες εβραϊκές ευλογίες.

Όπως άλλωστε και γίνεται. Το «**ἔγεινε δέ πεῖνα ἐν τῇ γῇ**» έχει χρησιμοποιηθεί κατ΄επανάληψη για να δικαιολογεί τις δόλιες μετακινήσεις τους. Ούτε βέβαια μπορούν να παραδεχθούν γραπτώς ότι στη Χαναάν δεν τους σηκώνει πια το "κλίμα". Έτσι αν στη Χαναάν δεν μπορούν να επιστρέψουν και προς τον Ευφράτη έχουν λόγους να μην πάνε. Λέτε να είναι τυχαίο που η επόμενη δόλια ιστορία πλουτισμού εξελίσσεται στην Αίγυπτο; Όχι, η Αίγυπτος είναι αναπόφευκτα ο επόμενος προσεκτικός στόχος της πατριαρχικής "ευλογίας". Ο οίκος Ιακώβ όμως δεν έχει πια γυναίκες διαθέσιμες, η Δείνα εξαφανίζεται απ' την αφήγηση, προφανώς δυσαρεστημένη που της σκότωσαν το όμορφο θύμα της τον Συχέμ, που όμως της είχε κλέψει την καρδιά. Άλλωστε ήταν κόρη της παραμελημένης Λείας κι όχι της αγαπημένης πολυτάλαντης Ραχήλ

κι αυτό ίσως να εξηγεί τις αδεξιότητές της. Έτσι ο ομορφότερος *(Γεν. ΛΘ΄ 6)* και ο πλέον ταλαντούχος ο Ιωσήφ, πωλείται στην Αίγυπτο με μεγάλη προσοχή όχι σ' οποιονδήποτε, αλλά σε κάποιον που μπορεί να εξυπηρετήσει τέλεια τα σχέδια της οικογενειακής μαγγανείας. Στον πλησιέστερο δηλαδή αυλικό του Φαραώ τον Πετεφρή τον... "**ἀρχιμάγειρο**"! *Ο΄ Γεν. ΛΘ΄ 1 και ΜΑ΄ 12.*

Ναί καλά διαβάσατε αρχιμάγειρας κι όχι αρχισωματοφύλακας του βασιλέως ήταν κατά τη μετάφραση των εβδομήκοντα ("Ο΄") ο Πετεφρής! Πράγμα εξαιρετικά βολικό για την δόλια τέχνη των πληγών του θεού τους. Όχι, μη μπερδεύεστε, απλά το επισημαίνω για να δει ο αναγνώστης ότι ο λόγος του θεού, που ούτε "κεραία" (τόνος) δεν έχει αλλοιωθεί κατά την αφελή μας πίστη, είναι διάτρητος απ' τις άπειρες επεμβάσεις των καλοθελητών αντιγραφέων της. Και μόνο η σύγκριση της νόμιμης ορθόδοξης βίβλου των "Ο΄" με τη γνωστή μας και καθιερωμένη βιβλική μετάφραση, δίνει ένα εξωφρενικό σύνολο παραλλαγών, όπου ονόματα ιδιότητες και καταστάσεις, περιγράφονται εντελώς διαφορετικά. Πολλές μάλιστα από τις διαφορές αυτές, έχουμε την ευκαιρία να τις δούμε στην παρούσα μελέτη. Αλλά όχι μόνο διαφοροποιήσεις, αλλά και παραλείψεις εδαφίων είναι συχνές και σαν να μην έφταναν αυτά, ολόκληρα βιβλία υπάρχουν στη μία νόμιμη από θρησκευτική άποψη βίβλο που παραλείπονται στην άλλη. Αυτά όμως είναι πράγματα που ίσως μας απασχολήσουν εκτενέστερα σε μια άλλη μελέτη, γιατί έχει πράγματι φοβερό ενδιαφέρον το πως η μια, μεγάλη ή μικρή θρησκευτική παράταξη, ανέχεται τις τόσο κραυγαλαίες διαφοροποιήσεις της άλλης!

"**Αρχιμάγειρας**" λοιπόν στη μία βιβλική μετάφραση ο Πετεφρής, "**ἄρχων τῶν σωματοφυλάκων**" στην άλλη. Μήπως εσείς μπορείτε να αποφασίσετε τι απ' τα δύο ήταν τελικά ο Πετεφρής; τον οίκο του οποίου έφτασε να διοικεί "εν λευκώ" ο πανέξυπνος υπηρέτης του ο Ιωσήφ; Σα βοηθός αρχιμαγείρου, όλα φαίνονται πολύ ευκολότερα για την "τέχνη" του Ιωσήφ. Αλλά κάτι μου λέει, ότι και η άλλη ιδιότητα του αρχισωματοφύλακα δεν είναι εντελώς τυχαία, ούτε κρύβει λιγότερα πλεονεκτήματα. Έτσι για να μη σταθούμε άπρακτοι και μετέωροι και κυρίως για να μπορεί ο αναγνώστης να παρακολουθεί ενδεχομένως την αφήγηση απ' τη δική του βίβλο, διάλεξα να επεξεργαστώ τα λεγόμενα της συνηθισμένης σε όλους μας βίβλου,όπου δεσπόζει η ιδιότητα του "**αρχισωματοφύλακα**" κι όχι η πολύ βολικότερη ιδιότητα του "**αρχιμαγείρου**". Ο Ιωσήφ λοιπόν, για καλή του τύχη (...) πουλιέται δούλος στον Αρχισωματοφύλακα του βασιλέως Πετεφρή: «**τόν ἄρχοντα τῶν σωματοφυλάκων**». *Γεν ΛΘ΄ 1 και Μ΄ 4.* Και ο Πετεφρής «**παρέδωκεν πάντα**

ὅσα εἶχεν εἰς τάς χεῖρας τοῦ Ἰωσήφ καί δέν ἤξευρεν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ οὐδέν πλήν τοῦ ἄρτου τόν ὁποῖον ἔτρωγεν». *Γεν. ΛΘ΄ 6.*

Η υπερβολή είναι ολοφάνερη και οδηγεί στη σκέψη πως ο αρχισωματοφύλακας του Φαραώ ή είναι εξαιρετικά αφελής ή πως ο Ιωσήφ πρέπει να είχε τον τρόπο του να υποτάσσει τη θέληση κάποιου, αποσπώντας υπέρμετρη ελευθερία κινήσεων. Η περαιτέρω ανάλυση των "όπλων" του ήρωά μας, θα μας φωτίσει καλύτερα για τους ενδεχόμενους τρόπους εξασφάλισης αυτής της υπερευαρέσκειας και της υπερεξουσίας του Ιωσήφ, στο σπίτι, του αφέντη του.

Ο Ιωσήφ λοιπόν, αποκτά αξιόλογη ελευθερία κινήσεων μέσα στο περιβάλλον του βασιλικού οίκου, όπου ουσιαστικός φύλακας είναι το αφεντικό του ο Πετεφρής, ο αρχηγός της βασιλικής σωματοφυλακής, που όμως «**παρέδωκε πάντα ὅσα εἶχε εἰς τάς χεῖρας τοῦ Ἰωσήφ**».

Απ' την τόσο βολική αυτή θέση, δεν περιμένουμε απ' τον άξιο αυτόν απόγονο του Αβραάμ τίποτ' άλλο, παρά να επιβάλλει "πληγές και ιάσεις" στους ανύποπτους ένδοξους αφέντες του που δεν μπορούν καθόλου να υποθέσουν ποιός είναι αυτός, που με την ιδιότητά του χρήσιμου και προθυμότατου υπηρέτη, τρύπωσε στο στεγανό και πλούσιο περιβάλλον τους. Η πατριαρχική προϊστορία δεν μας αφήνει καμμιά απολύτως αμφιβολία. Τρομερές πληγές σύντομα θα χτυπήσουν την Αίγυπτο, ενώ στον Ιωσήφ θα εξασφαλίσουν κέρδη, δώρα, τιμές και δόξα.

Προς τούτο μένει να βρεθεί ο τρόπος δράσης που θα φέρει τους άλλους σε απελπιστική θέση, αλλά θα χαρίσει στον Ιωσήφ το ευεργετικό και εντυπωσιακό πλεονέκτημα του ανθρώπου, που "ευτυχώς γνωρίζει" τι πρέπει να γίνει! Ο Ιωσήφ είναι όμως μόνος και οποιοδήποτε σενάριο θεϊκής ομηρίας με τους παλιούς γνωστούς τρόπους, είναι δύσκολο να εφαρμοστεί. Το ενδιαφέρον μας κορυφώνεται, διότι νιώθουμε ότι αυτή τη φορά η αφήγηση κατ' εξαίρεση μας κάνει την αναπάντεχη "χάρη" να φωτίζει λεπτομέρειες της δράσης του "εισβολέα" πληγοθεραπευτή και λογικά πρέπει να "δούμε" τον τρόπο δράσης των πληγών. Πράγματι, ο Ιωσήφ βάζει στόχο του μια ακόμα ενδιαφέρουσα παραλλαγή δόλου, που στο κέντρο της έχει την αναγνώριση της πρωτότυπης αυτής ονειρομαντικής του τέχνης.

Η αφήγηση σπρώχνει αφυπνιστικά τις υποψίες μας, τονίζοντας ότι κάτι συμβαίνει στη συμπεριφορά του Πετεφρή: «**Καί ὁ Κύριος** (η "δύναμη"δηλαδή) **ἦτο μετά τοῦ 'Ιωσήφ,... καί κατέστησεν αὐτόν ἐπιστάτην ἐπί τοῦ οἴκου αὐτοῦ. καί πάντα ὅσα εἶχε, παρέδωκεν εἰς τάς χείρας αὐτοῦ καί ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ... δέν ἤξευρεν** (ο Πετεφρής) **ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ οὐδέν, (!) πλήν τοῦ ἄρτου τόν ὁποίον ἔτρωγεν.»** *Γεν. ΛΘ΄ 3-6.* Η ευτυχής αυτή μακαριότητα στην οποία

έχει περιέλθει ο Πετεφρής, μόνο με τους πετυχημένους μαγγανισμούς του Ιωσήφ μπορεί να ερμηνευτεί... Αλλά στην ενδιαφέρουσα αυτή λεπτομέρεια θα επανέλθουμε αργότερα. Εδώ θα αρκεστούμε να τονίσουμε ότι: *η αρχαία φράση.* **«ὑπό μανδραγόραν καθεύδειν»**[124] *αναφέρετο ή επί των βυθισμένων εις βαθύτατον ύπνον ή μεταφορικώς* **επί αγνοούντων κοινότατα πράγματα**". Ο Πετεφρής λοιπόν φαίνεται να "βοηθήθηκε" πολύ στην αμεριμνησία του αυτή από τις τέχνες του Ιωσήφ. Με την τυφλή λοιπόν εμπιστοσύνη που τον περιβάλλει ο Πετεφρής (ο αρχιαστυνόμος του βασιλικού περιβάλλοντος), ο στόχος του είναι άμεσα εφικτός. Ο Ιωσήφ, ακολουθεί μια πολύ ενδιαφέρουσα παραλλαγή στο τυπικό φυλετικό σενάριο δράσης. Ας τον παρακολουθήσουμε.

Πρώτα, βλέπουμε δύο σπουδαίους αυλικούς να πέφτουν σε ξαφνική δυσμένεια. Αυτοί δεν είναι ούτε ο στρατηγός του, ούτε ο αρχιπεταλωτής του, που λέει ο λόγος, είναι αυλικοί που έχουν, όπως είναι αναμενόμενο, σχέσεις με τρόφιμα! Είναι ο αρχιαρτοποιός και ο οινοχόος του βασιλιά. Κάτι συμβαίνει και τα προϊόντα τους, δεν είναι πλέον της απολύτου εμπιστοσύνης του Φαραώ. Οι βασιλικοί δοκιμαστές έχουν σοβαρούς λόγους να συνιστούν την απομάκρυνσή τους απ' τις βασιλικές υπηρεσίες. Κάτι συμβαίνει στο κρασί και στα αρτοσκευάσματα του βασιλέως! Οι δύο αυλικοί συλλαμβάνονται απ' τον Πετεφρή και παραδίδονται κατ' ευθείαν στα χέρια του Ιωσήφ **«ὁ ἄρχων τῶν σωματοφυλάκων** (ο Πετεφρής δηλαδή) **ἐνεπιστεύθη αὐτούς εἰς τόν Ἰωσήφ»** *Γεν. Μ΄ 4.* Ο ίδιος ο Πετεφρής λοιπόν φαίνεται να παραδίδει εδώ τους δύο αυλικούς στα χέρια του Ιωσήφ αν και μόλις πέντε εδάφια παραπάνω λέγει για τις σχέσεις των δύο ανδρών: **«Λαβών ὁ κύριος τοῦ Ἰωσήφ** (ο Πετεφρής δηλαδή) **ἔβαλε αὐτόν** (τον Ιωσήφ) **εἰς τήν ὀχυράν φυλακήν»** *Γεν. ΛΘ΄ 20,* κατηγορούμενο ως επίδοξο βιαστή της γυναίκας του. Έτσι η ερώτηση επανέρχεται. Τί απ' τα δύο υπήρξε ο Ιωσήφ, δεσμοφύλακας ή σιδεροδέσμιος; Η αφήγηση ισχυρίζεται πως αν και δέσμιος και φυλακισμένος όχι μόνο είχε κι εδώ στη φυλακή απόλυτη ελευθερία κινήσεων, αλλά κι αυτός ο ίδιος ο Πετεφρής που τον φυλάκισε, εξακολουθεί να τον χρησιμοποιεί σα βοηθό του και να τον εμπιστεύεται αναθέτοντάς του σοβαρά καθήκοντα φύλαξης μεσ' στη φυλακή! Η αντίφαση αυτή για μας απλά δηλώνει ότι ο Ιωσήφ ποτέ δεν έχασε τη θέση του ευνοούμενου υπηρέτη. Το γεγονός ότι εκτελεί

---

[124] ***«εκ μανδραγόρου, υπό μανδραγόρα καθεύδει»*** *τουτέστι μανδραγόραν τις πιών και ναρκωθείς υπ' αυτού κοιμάται*
Ιπ. 420. 19 ο μανδραγόρας κοιμίζει τους ανθρώπους.
Πλάτ. Πολιτ. 488 C ***«μανδραγόραν πεπωκόσιν εοίκαμεν»****, δηλαδή μοιάζουμε σαν αυτούς που έχουν πιει μανδραγόρα.*

χρέη δεσμοφύλακα, ερμηνεύεται πολύ εύκολα αν αντιληφθούμε ότι ο οίκος Πετεφρή είναι στο ίδιο κτιριακό συγκρότημα με τις φυλακές του βασιλέως και κατά συνέπεια είναι στα φυσικά καθήκοντα του Ιωσήφ η φύλαξη κρατουμένων μια και είναι το δεξί χέρι του αρχιαστυνόμου Πετεφρή. Ο Αρχιοινοχόος αυτό ακριβώς μας παρουσιάζει λέγοντας: **«ὁ Φαραὼ εἶχε ὀργισθῆ... καί με ἔβαλεν εἰς φυλακήν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἄρχοντος τῶν σωματοφυλάκων**[125]. **ἐμέ καί τόν αρχισιτοποιόν καί εἴδομεν ἐνύπνιον** ("Ο΄" **ἀμφότεροι νυκτί μιᾷ**)». *Γεν. ΜΑ΄ 10-11.*

Έτσι ο Ιωσήφ, αφού έκανε θαυμάσια χρήση των προνομιακών ελευθεριών που εξασφάλισε μέσα στα βασιλικά κτίρια, υπονομεύοντας τα προϊόντα (τρόφιμα) των δύο αυλικών, τώρα τους υποδέχεται ταυτόχρονα και σα δεσμοφύλακάς τους στον οίκο του Πετεφρή του αρχισωματατοφύλακα, στην ξεχωριστή βέβαια πτέρυγα των φυλακών όπου λύνει και δένει και πάλι ο ίδιος ανενόχλητος.

Εκεί, την ίδια νύχτα ταυτόχρονα οι δυο κρατούμενοι αφού τρώνε ή πίνουν την κατάλληλη ποσότητα απ' τα μαγικά φίλτρα (π.χ. σκόνη από παραισθησιογόνα μανιτάρια ή ψιλοκομμένο μανδραγόρα... που να ξέρω μάγος δεν έκανα ποτέ) στη βραδινή ζεστή ας πούμε "μανδραγορόσουπα", βλέπουν τόσα "ταραγμένα όνειρα", που το πρωί μπορείς (αν είσαι του επαγγέλματος) με τον κατάλληλο τρόπο να τους κάνεις να θυμηθούν ό,τι θέλεις. Διότι το πρωί δεν είναι απλά "**ταραγμένοι**" και "**σκυθρωποί**" *(Γεν. Μ΄ 6-7)*, όπως παραδέχεται άλλωστε και η αφήγηση, αλλά άβουλα όργανα ξεθεωμένα απ' την γεμάτη παραλήρημα νύχτα ικανά να δεχθούν εξηγήσεις, υποδείξεις και ερμηνείες κάθε τύπου! Κυριολεκτικά «υπό μανδραγόραν καθεύδουσι»! Αυτές λοιπόν τις πρωινές υπηρεσίες, δεν ξεχνά να τους προσφέρει ο Ιωσήφ "εξηγώντας" τους τα ταραγμένα όνειρά τους. Στο "ταραγμένο" τους μυαλό είχε όλη την ευχέρεια με γλυκιά και ευγενική πειθώ, να τους δείξει την απίστευτη προφητική του τέχνη προαναγγέλλοντας το μέλλον τους με θαυμαστή μάλιστα ακρίβεια, γνωρίζοντας ωστόσο, ότι αυτό, το μέλλον τους δηλαδή, βρίσκεται ουσιαστικά κι απόλυτα στα δικά του "χέρια".

Ο Ιωσήφ αναγγέλλει: "Ο αρχισιτοποιός θα πεθάνει". Αργότερα βλέπουμε τον Ιωσήφ στη θέση του αρχισιτοποιού. Ο δε αρχιοινοχόος θα ζήσει και θα αποκατασταθεί για να γίνει η ζωντανή διαφήμιση αυτών των σίγουρων προφητειών στ' αυτιά του μεγάλου άρχοντα Φαραώ.

---

[125] Η μετάφραση των "Ο΄" λέει: **"καί ἔθετο ἡμᾶς ἐν φυλακῇ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ αρχιμαγείρου ἐμέ καί τόν αρχισιτοποιόν. Καί εἴδομεν ἐνύπνιον ἀμφότεροι ἐν νυχτί μιᾷ ἐγώ και αὐτός"**. *Κάτι λοιπόν που δείχνει εξαιρετικά αντιφατικό είναι εδώ. Τους έβαλε δηλαδή φυλακή στο σπίτι του Αρχιμαγείρου; Μάλλον λοιπόν το σπίτι του αρχισωματοφύλακα πρέπει να είναι πολύ πιο κατάλληλο για κάτι τέτοιο... Έτσι η ιδιότητα του αρχισωματοφύλακα φαίνεται τελικά η επικρατέστερη για τον Πετεφρή.*

Πραγματικά, ο προφήτης ονειροποιός και ονειρομάντης Εβραίος Ιωσήφ, όχι μόνο προφήτεψε το μέλλον των δύο αυλικών, αλλά υποθέτουμε βάσιμα πλέον, ότι φρόντισε και για την εκπλήρωση της προφητείας του αυτής. Οι έρευνες που συνεχίζονται στα αρτοσκευάσματα και τις πρώτες ύλες που είχε υπό τη φύλαξή του ο άμοιρος αρχιαρτοποιός, τον καταδικάζουν οριστικά σε θάνατο. Αντίθετα στην αντίστοιχη εξέταση, τα προϊόντα οίνου βρίσκονται "καθαρά" απείραχτα και αρωματισμένα, καθώς πρέπει σε βασιλικό υπάλληλο. Αυτό αποκαθιστά τον οινοχόο στην εύνοια του βασιλέως, όπως ακριβώς το προείπε, αλλά και το θέλησε ο ονειρομάντης Ιωσήφ!

Μάλιστα, τίποτε δεν αποκλείει το ενδεχόμενο, οι έρευνες να διεξήχθησαν απ' τον αρχιαστυνόμο της προσωπικής φρουράς του βασιλέως, το γνωστό μας Πετεφρή, και στο πλάι του να έστεκε σεμνός και διακριτικός ο Ιωσήφ, το δεξί του χέρι!

Η συνταγή φαίνεται απλή. Ο Προπάπους του Ιωσήφ, ο μέγας Αβραάμ φαίνεται πως έλεγε: Ένας καλός θεραπευτής δεν περιμένει τις πληγές να 'ρθουν, τις προκαλεί. Ο άξιος απόγονός του σε μια ενδιαφέρουσα παραλλαγή φαίνεται να λέει: Οι καλύτερες ερμηνείες δίνονται σε ταραγμένα όνειρα που προκαλείς ο ίδιος. Έτσι το "**make it happen**" (κάντο να γίνει) που είναι η ψυχή στο αδίσταχτο σημερινό αμερικανικό όνειρο, δεν φαίνεται καθόλου να είναι τωρινή εφεύρεση, αλλά ανήκει κι αυτή στους απίθανους αυτούς εφευρέτας δεινών, τους πατριάρχες!

Είναι όμως δυνατόν όλα όσα αναφέραμε να ερμηνεύονται αβίαστα απ' τα δεδομένα που η εβραιοβιβλική αφήγηση επέτρεψε να φτάσουν ως τα χέρια μας σήμερα; Ναι και με το παραπάνω! Δεν θα αναφερθώ στον υπαινιγμό των παραισθησιογόνων μανιταριών που έκανα προηγουμένως, αν και μετά απ' αυτά που είδαμε για το ιστορικό αυτών των ανθρώπων, θα είχαμε άνετα το δικαίωμα να τα συμπεριλάβουμε στην ερμηνευτική μας προσπάθεια. Απεναντίας ο **Μανδραγόρας** είναι από μόνος του ικανός να οπλίσει το χέρι του μαγγανιστή Χαλδαιοθεραπευτή μελλοντολόγου Ιωσήφ.

Υπενθυμίζουμε ότι ο **Μανδραγόρας** περιέχει:

Σκοπολαμίνη-Υοσκυαμίνη-Ψευδοϋσκυαμίνη-Ατροπίνη.

Για την **Υοσκυαμίνη** λέγεται ότι: είναι ισχυρό υπνοποιό καταπραϋντικό, κατάλληλο για εγκεφαλικές παθήσεις.

Προσέξτε όμως τι είναι γνωστά και για τη **Σκοπολαμίνη**: *"Παραλύει το κεντρικό νευρικό σύστημα χωρίς σχεδόν προηγούμενη διέγερσή του. Η ενέργειά της προκαλεί εις τον άνθρωπον αίσθημα κάματου και χαλάρωσης των μυών, κατάργησιν της εκούσιας κινήσεως και μείωσιν της εγερσιμότητος των κινητικών κέντρων του εγκεφάλου. Η δημιουργούμενη κατάστασις παρομοιάζει προς τον φυσιολογικόν*

*ύπνον. Ενίοτε (ανάλογα με τη δόση) δημιουργούνται **ψευδαισθήσεις**, δεν παρατηρείται θόλωσις της διάνοιας και η αντίληψις διατηρείται. Ξηρότητα στόματος και φάρυγος -ενίοτε βραδυκαρδία. Παρουσιάζει μικρόν **βαθμόν εθισμού.*** (Οι χρήστες λοιπόν την αποζητούν!.. Αυτό ερμηνεύει νομίζω αρκετά καλά τα επίμονα παρακάλια και τα ανταλλάγματα που προσφέρει η Ραχήλ (η μητέρα του Ιωσήφ) για την απόκτηση του "ποθητού μανδραγόρα"). *Τέλος, χρησιμοποιείται εις χειρουγικάς ναρκώσεις".* Αυτά για τη Σκοπολαμίνη και την Υοσκυαμίνη του Μανδραγόρα. Να όμως που και η **Ατροπίνη**, που σε μεγάλες ποσότητες περιέχεται στον Μανδραγόρα, δεν πάει πίσω σε κατάλληλες για την περίπτωση ιδιότητες: *"**Η Ατροπίνη** επενεργεί επί του κεντρικού νευρικού συστήματος και δη επί του εγκεφαλικού φλοιού και των κέντρων του προμήκους, τα οποία κατ' αρχάς ερεθίζει και έπειτα παραλύει. Παραλύει επίσης και τας απολήξεις του παρασυμπαθητικού νευρικού συστήματος".* Αυτές είναι λίγες απ' τις κρυφές χάρες του αθώου Μανδραγόρα. ***(Λεξ. Ηλιος, και "Βότανα" Ιγνατίου Ζαχαρόπουλου σελ. 179).***

Έτσι ο Μανδραγόρας[126] για τον οποίον είδαμε να δίδεται μάχη απόκτησής του, απ' τη μητέρα του Ιωσήφ (Ραχήλ) φτάνει από μόνος του να δώσει την ερμηνεία του στις υπνοποιές παγίδες του Ιωσήφ.

Απ' τα πρώτα κιόλα εδάφια η βιβλική αφήγηση περιβάλλει τον Ιωσήφ κατ' εξακολούθηση με όνειρα που βλέπει ο ίδιος από μικρός ακόμη. Αυτό, στο φόντο όλων αυτών των λεπτομερειών που είδαμε, δηλώνει ότι ο Ιωσήφ από μικρός εκπαιδεύτηκε με επιτυχία απ' την έμπειρη μητέρα του στην επικίνδυνη χρήση του υπνοποιού, ονειροποιού ναρκωτικού Μανδραγόρα. Η ευχέρεια χρήσης του απο τόν Ιωσήφ, ολοφάνερα εκνευρίζει τα υπόλοιπα αδέλφια του που τον αποκαλούν «**ὁ κύριος τῶν ἐνυπνίων**» ***(Γεν. ΛΖ' 19)*** αδυνατούν όμως να τον συναγωνιστούν στα αυθεντικά αυτά Χαλδαϊκά προσόντα. Τα μυστικά όμως αυτής της έντεχνης χρήσης, επαναλαμβάνουμε τα απέκτησε απ' την έμπειρη Ραχήλ, που όπως είδαμε διεκδικούσε με πάθος έναντι οποιασδήποτε αμοιβής τον ποθητό Μανδραγόρα του Ρουβίν, υιού της αντίζηλης αδελφής της Λείας. ***Γεν. Λ' 14-16.*** Μετά απ' όλες αυτές τις "δυνατότητες" του Μανδραγόρα μπορούμε ευκολότερα να καταλάβουμε, όχι μόνο τα αλλεπάλληλα "όνειρα" που περιστοι-

[126] ***Μανδραγόρας**: «φυτό της οικογένειας των **στρυχνοειδών**... Ολόκληρον το φυτό είναι **δηλητηριώδες** ως εκ της περιεχομένης εν αυτώ μανδραγορίνης. Η ρίζα του μανδραγόρα είναι εκ των αρχαιοτάτων και των μάλλον φημισμένων μέσων μαγγανείας.». Εγκ. Δρανδάκη Τομ. ΙΣΤ' σελ. 600. Μια ακόμα λεπτομέρεια που πρέπει επίσης να τονίσουμε είναι ότι η σκόνη του μανδραγόρα λόγο της ατροπίνης που περιέχει «επί των οφθαλμών προκαλεί **μυδρίασιν** (διεύρυνσιν της κόρης) οφειλομένην εις παράλυσιν των απολήξεων του (οπτικού) νεύρου». Ηλιος 3ος τομ. σελ. 914. Αυτό νομίζω απαντά εντελώς στην προσωρινή "τύφλωση" των Σοδομιτών έξω απ' την κατοικία του Λωτ!*

χίζουν τον Ιωσήφ, αλλά και τη γεμάτη νόημα έκφραση για τη μειωμένη υπευθυνότητα του Αφέντη του Πετεφρή, ο οποίος ξαφνικά **«δέν ἤξευρε ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ οὐδέν πλήν** (προσέξτε έκφραση) **τοῦ ἄρτου τόν ὁποῖο ἔτρωγεν»** αφήνω σε σας να υποθέσετε **τί ἄρτον ἔτρωγε**!

Το αρχικό λοιπόν σχέδιο του Ιωσήφ, ευφυέστατο ομολογουμένως, έχει προχωρήσει ικανοποιητικά. Μένει μόνο το τρίτο και σπουδαιότερο "όνειρο" του Φαραώ, που θα είναι και το καθοριστικότερο για την ολοκλήρωση της "θεϊκής" προώθησης του προφήτη μας. Φαίνεται όμως ότι παρά το πολύ προωθημένο πόστο του στην αυλή του μονάρχη Φαραώ, η προσέγγιση στα τρόφιμα του βασιλέως αποδείχθηκε εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Δύο χρόνια κυλούν μέχρι να ξεπεραστεί με επιτυχία το φράγμα ασφαλείας των δοκιμαστών του βασιλέως. Φαίνεται όμως ότι η υποχρέωση που τού 'χε ο αρχιοινοχόος, τον βοήθησε αποφασιστικά σ' αυτό ώστε τελικά μια νύχτα κι ο βασιλιάς με τη σειρά του να δει τα αναπάντεχα "**ταραγμένα ὄνειρα**".

Ο Φαραώ περνά μια νύχτα ανεπανάληπτης ταραχής, τα όνειρα οι παραισθήσεις και τα "οράματα" πέφτουν βροχή. **«Τό πρωί τό πνεύμα αὐτοῦ ἦτο τεταραγμένον»** *Γεν. ΜΑ΄ 8* Και πως να μην ήταν, θα πούμε εμείς! Ο Φαραώ κάλεσε τους ειδικούς του είδους, μάγους και σοφούς του παλατιού. Αυτοί όμως δε βγάζουν άκρη. Αυτά τα "όνειρα" δεν ήταν σαν τα άλλα, ούτε και η νύχτα αυτή απλή νύχτα ονείρων! Ο αρχιοινοχόος όμως κάτι αρχίζει να θυμάται! Δεν μπορεί να μη δει την καταπληκτική ομοιότητα ανάμεσα στην ταραγμένη νύχτα του βασιλιά του και την ασυνήθιστη εκείνη ταραγένη νύχτα ονείρων που πέρασε στη φυλακή μαζί με τον μακαρίτη τον αρχιαρτοποιό! Ήταν τότε που ο περίεργος εκείνος Εβραίος δεσμοφύλακας-κρατούμενος, του πρόσφερε τις ασυνήθιστες προφητικές του υπηρεσίες, εξηγώντας του με αφάνταστη ευγένεια και πειθώ, όχι μόνο όλα τα συμπτώματα αλλά και τα σημαντικά μηνύματα εκείνης της αξέχαστης νύχτας! Έτσι, ο Φαραώ μαθαίνει για τον νεαρό Εβραίο Ιωσήφ και τις ονειροερμηνευτικές του Χαλδαϊκές επιδόσεις.

Από 'κει και πέρα, ο δρόμος ήταν πλέον ανοιχτός για τον Ιωσήφ. Όλα τώρα ήταν θέμα χειρισμού και πειστικότητας. Αυτό ακριβώς όμως, ήταν κάτι στο οποίο διέπρεπαν γενιές τώρα οι απόγονοι του θεατράνθρωπου Αβραάμ.

Για να καταλάβουμε καλύτερα τι ακριβώς συμβαίνει γύρω απ' τα βιβλικά όνειρα και για να δικαιολογηθώ λίγο για τον όρο "θεατράνθρωποι" που αποδίδω στους προφήτες, θα κάνουμε ένα μικρό άλμα στο Χρόνο, για να δούμε σε μια σύντομη παρενθετική αναφορά, πολύ

χρήσιμα στοιχεία που μας δίνει ένας άλλος μεγάλος προφήτης στον οποίον ήδη αναφερθήκαμε, ο Δανιήλ. Καθώς αιώνες μετά την εποχή του Ιωσήφ, χρησιμοποιεί στη Βαβυλώνα όπου κι αυτός έχει "συρθεί" σα δούλος, την ίδια ακριβώς συνταγή του ονειρομάντη, για να ανέβει τα σκαλιά της εκτίμησης του Βαβυλώνιου βασιλιά Ναβουχοδονόσορα. Στο βιβλίο λοιπόν του Δανιήλ διαβάζουμε: **«καί ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐνυπνιάσθη ἐνύπνια, καί *ἐταράχθη* τό πνεῦμα αὐτοῦ καί ο ὕπνος ἔφυγεν ἀπ' αὐτοῦ».** ***Δαν. Β΄ 1*** Και παρακάτω: **«ἐνυπνιάσθην ἐνύπνιον καί τό πνεῦμα μου *ἐταράχθη*... καί τό πρᾶγμα διέφυγεν απ' ἐμοῦ** (λέει ο Ναβουχοδονόσορ)**... φανερώσατε τό ἐνύπνιον καί τήν ἑρμηνεία αὐτοῦ καί θέλετε λάβει παρ' ἐμοῦ δῶρα καί ἀμοιβάς καί τιμήν μεγάλην»** ***Δαν. Β΄ 5-6*** και αλλού: **«εἶδον ἐνύπνιον... καί οἱ διαλογισμοί μου ἐπί τῆς κλίνης μου καί *αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου μέ ἐτάραξαν*».** ***Δαν. Δ΄ 5.***

Κανείς όμως όπως και αλλού προαναφέραμε, δεν μπορούσε να ερμηνεύσει τα όνειρα που ο ταλαίπωρος βασιλιάς ο ίδιος παραδέχεται εδώ ότι είχε ξεχάσει. Το δύσκολο και επικίνδυνο αυτό έργο, να πεισθεί ο βασιλιάς για το τι είδε(!) και ποιά είναι η ερμηνεία, θα το αναλάβει ο Δανιήλ. Γιατί, όχι μόνο γνωρίζει εντυπωσιακές λεπτομέρειες για τα συμπτώματα αυτών των νυχτερινών ταραχών, αλλά ο ίδιος είναι και η μόνη αιτία των βασιλικών ταραγμένων ονείρων (παραισθήσεων). Μια και ο Δανιήλ (τον οποίον ο βασιλιάς αποκαλεί ευθέως **«ἄρχοντα τῶν μάγων»** ***Δαν. Δ΄ 9***) αιώνες μετά, εφαρμόζει ακριβώς την ίδια και απαράλλαχτη δοκιμασμένη μέθοδο αναρρίχησης στην εξουσία που πρωτοδίδαξε ο δοξασμένος γενάρχης του ο Ιωσήφ. Στην περίπτωση όμως του Δανιήλ, μπορούμε να δούμε μερικά απ' τα θεατρικά κόλπα, που υποβάλλουν την ιδέα της μεγάλης προφητικής προσπάθειας.

Ο Δανιήλ τρέμει σύγκορμος και εκστατικός. Στέκει άφωνος σχεδόν μία ολόκληρη ώρα, πριν αρχίσει την εντυπωσιακή του απόπειρα να πείσει το βασιλιά πρώτα για το τι είδε και μετά να του δώσει και την ερμηνεία! **«Τότε ὁ Δανιήλ... ἔμεινεν ἐκστατικός ἕως μιᾶς ὥρας καί οἱ διαλογισμοί αὐτοῦ ἐτάραττον αὐτόν».** ***Δαν. Δ΄ 19.***

Αιώνες μετά ο Δανιήλ δεν αποφεύγει την υποβλητική θεατρική πειθώ, που όπως είπαμε είναι μια άλλη αξαιρετική ιδιότητα των μεγάλων αυτών προφητών. Θυμηθείτε εδώ το μεγάλο Αβραάμ, πως σε αντίστοιχη προφητική έκσταση έπειθε τους παρευρισκομένους ότι: **«Φόβος σκοτεινός μέγας ἔπιπτε ἐπ' αὐτόν»** ***Γεν. ΙΕ΄ 12.*** Για το τέλος της ιστορίας αυτής Δανιήλ-Ναβουχοδονόσορα δεν πρέπει να αναρωτιέστε πια, διότι είναι στερεότυπα το ίδιο, δόξα και πλούτη για τον προφήτη... πληγές και αφανισμός για το Βασιλιά Ναβουχοδονόσορα, κι ας τρέχουν ενδιάμεσα ποτάμι τα γλυκά θεϊκά λόγια. Ισως μας δοθεί η

ευκαιρία να δούμε από κοντά κι αυτήν την πολύ ενδιαφέρουσα και εξαιρετικά αποκαλυπτική ιστορία μια άλλη φορά.

Με παρόμοιο λοιπόν τρόπο και κάτω απ' τις ίδιες ακριβώς συνθήκες έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι εξελίχθηκε και η ονειροερμηνευτική προσπάθεια του πρωτοπόρου Ιωσήφ. Τα όνειρα του ο Φαραώ δεν τα θυμάται, κι ας λέει η βίβλος το αντίθετο. Θα ήταν άλλωστε εξαιρετικά αποκαλυπτικό (έως αφελές) αν το βιβλικό ανάγνωσμα και οι ήρωές του ερμήνευαν κατ' εξακολούθηση όνειρα που οι παθόντες δεν τα θυμούνται. Εκτός τούτου, κανείς δεν μπορεί να μας πείσει, ότι οι στρατιές των επιτηδείων μάγων και αετονύχηδων "σοφών" ονειροερμηνευτών που περιβάλλουν το Φαραώ, δεν μπορούσαν να αποπειραθούν την παραμικρή ερμηνεία, στα παιδικής απλότητας όνειρα του Φαραώ, όπως θα δούμε σε λίγο.

Κι ο Φαραώ λοιπόν, δεν θυμάται τα όνειρά του. Αυτή είναι και η μοναδική ερμηνεία για την επικίνδυνη επαγγελματική απραξία των αυλικών ονειρολόγων. Όσο για το έντονο ενδιαφέρον του βασιλέως; Αυτό δεν είναι τόσο για τα όνειρα που είδε ή δεν είδε, αλλά ο φόβος (ταραχή) για τη ζωή του, καθώς δεν ξέρει αν απειλείται απ' την επικίνδυνη και ανεπανάληπτη αυτή γεμάτη ένταση και παραισθήσεις νύχτα:

Ο Ιωσήφ, όχι μόνο πείθει λοιπόν το φαραώ για το περιεχόμενο και την ερμηνεία των ταραγμένων ονείρων του, αλλά αποσπά με την ευγλωττία και την προσωπική του ακτινοβολία, πλούσιες αμοιβές και ξεχωριστά προνόμια. Γίνεται αρχισιτοποιός στη θέση του δύστυχου θύματός του! Κατά δε την αφήγηση όχι μόνο ερμηνεύει τα όνειρα του φαραώ, αλλά με τις διορατικές του προτάσεις για αποθήκευση σιτηρών, σώζει την Αίγυπτο ολόκληρη απ'την επερχόμενη πείνα! Διότι το όνειρο του φαραώ, με τις επτά παχές και τις επτά ισχνές αγελάδες που βγαίνουν απ' το Νείλο, είναι καθώς εξηγεί ο Ιωσήφ, ότι **«ὁ θεός ἐφανέρωσε εἰς τόν Φαραώ ὅσα μέλλει νά κάμῃ»**.*Γεν. ΜΑ΄ 28.* Πολύ απλά δηλαδή, ο θεός σώζει αυτή τη φορά την Αίγυπτο από πείνα με συγκεκριμένο μήνυμα στον άρχοντα της χώρας(!) Ενώ όλες τις άλλες φορές που οι Εβραίοι πατριάρχες ανέβαιναν στη Αίγυπτο για να γλιτώσουν απ' την πείνα, οι Αιγύπτιοι παραδόξως κατάφερναν να γλιτώσουν απ' αυτήν... εντελώς μόνοι τους!

Πραγματικά όμως, τα επόμενα επτά χρόνια αφθονίας ακολουθούν αλλά χρόνια πείνας και σιτοδείας, που σύμφωνα με την αφήγηση αναγκάζουν για πολλοστή φορά τους ανοργάνωτους Εβραίους, τον οίκο δηλαδή του Ιακώβ, να ξενητευθεί ξανά κοντά στη σταθερή πηγή τροφίμων, την Αίγυπτο.

Γιατί αλήθεια ο θεός σώζει την Αίγυπτο; Μήπως το ενδιαφέρον του αυτό για τη σωτηρία των Αιγυπτίων είναι επιτέλους η αρχή για τις υποσχεμένες ευλογίες προς τις φυλές της γης; Και γιατί ο προφήτης του ο Ιακώβ, δεν είδε παρόμοιο σωτήριο προφητικό όνειρο;

Ιωσήφ: Ένας ολέθριος σωτήρας

Ο Ιωσήφ όχι μόνο έπεισε τον Φαραώ για την ονειρομαντική του τέχνη, αλλά κάνοντας θαυμάσια επίδειξη της ευέλικτης γλώσσας του, γοητεύει κυριολεκτικά με την άνεση και την προνοητικότητά του, μια και όχι μόνο φαίνεται σίγουρος για τα μελλούμενα, αλλά εισηγείται και μια σειρά εντυπωσιακών μέτρων φορολόγησης και αποθήκευσης. Όλ' αυτά ενθουσιάζουν το Φαραώ που αναγορεύει τον Ιωσήφ χωρίς καθυστέρηση σε: «**ἄνθρωπος είς τόν ὁποῖον ὑπάρχει τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ καί... ἐπειδή ὁ θεός ἔδειξε είς σέ πάντα ταῦτα δέν εἶναι οὐδείς τόσο συνετός και φρόνιμος ὅσον σύ. Σύ θέλεις εἶσθαι ἐπί τοῦ οἴκου μου καί είς τόν λόγον τοῦ Στόματός σου θέλει ὑπακούει πᾶς ὁ λαός μου, μόνον κατά τον θρόνον θέλω εἶσθαι ἀνώτερός σου... καί ἐκβαλών ὁ Φαραώ το δακτυλίδιον αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός αὐτοῦ, ἔβαλε αὐτό είς τήν χεῖρα τοῦ 'Ιωσήφ**». *Γεν. ΜΑ΄ 38.*

Ο θρίαμβος του Ιωσήφ ήταν ανέλπιστα μεγάλος. Οι βεβαιωμένες απ' τον βασιλικό οινοχόο προηγούμενες πετυχημένες μαντείες του Ιωσήφ, έπιασαν τώρα τόπο. Ο πανέξυπνος τρόπος του Ιωσήφ και οι διορατικές φορολογικές προτάσεις, έπεισαν το βασιλιά ότι έχει μπροστά του έναν τριαντάχρονο χαρισματικό άνδρα, που η ολοφάνερή του ευφυία συνοδεύεται απ' την περιζήτητη για την εποχή εκείνη μαντική τέχνη.

Τα προνόμια έπεσαν βροχή. Ο Ιωσήφ καλοπαντρεύεται με κόρη ιερέα της Αιγύπτου *Γεν. ΜΑ΄ 39* και αποκτά σημαντικές προσβάσεις στους ναούς και τα πανάρχαια ιερά της χώρας! Αναλαμβάνει τα διευρημένα καθήκοντα του Αρχιστιτοποιού φοροεισπράκτορα. Επί επτά χρόνια, το ένα πέμπτο της συνολικής σοδειάς των Αιγυπτίων καταλήγει στις δημόσιες αποθήκες: «**καί συνήγαγε πάσας τάς τροφάς τῶν ἑπτά ἐτῶν τῶν γενομένων ἐν τῇ γῇ τῆς Αγύπτου... καί συνήγαγεν ὁ 'Ιωσήφ σῖτον, ὡς τήν ἄμμον τῆς θαλάσσης πολύν σφόδρα... καί ἤρχισαν νά ἔρχωνται τά ἑπτά ἔτη τῆς πείνας καθώς εἶπεν ὁ 'Ιωσήφ... καί ὅτε ἐπείνασεν πᾶσα ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου, ἐβόησεν ὁ λαός πρός τόν Φαραώ δια ἄρτον, καί εἶπεν ὁ Φαραώ πρός πάντας τούς Αἰγυπτίους, ὑπάγετε πρός τόν 'Ιωσήφ ὅ,τι σᾶς εἴπη κάμετε... Ἤνοιξε δέ ὁ 'Ιωσήφ πάσας**

τάς ἀποθήκας και *ἐπώλει σῖτον εἰς τούς Αἰγυπτίους* και ἡ πεῖνα επεβάρυνεν ἐπί τήν γῆν τῆς Αιγύπτου. Καί ἄρτος δέν ἦτο καθ' ὅλην τήν γῆν. διότι ἡ πεῖνα ἦτο βαρεῖα σφόδρα ὥστε ἀπέκαμον ὑπό τῆς πείνης και συνήγαγεν ὁ Ιωσήφ *ἅπαν τό ἀργύριο* (ασήμι) **τό εὑρισκόμενον ἐν τῆ γῆ τῆς Αἰγύπτου και ἐν τῇ γῇ Χαναάν... καί ἀφοῦ ἐξέλιπεν τό ἀργύριον.... ἦλθον πάντες οἱ Αἰγύπτιοι πρός τόν Ἰωσήφ λέγοντες, Δός ἄρτον εἰς ἡμᾶς διατί νά ἀποθάνωμεν ἔμπροσθέν σου; Ἐξέλιπεν τό ἀργύριο. Εἶπεν δέ ὁ Ἰωσήφ *φέρετε τά κτήνη σας* καί θέλω σᾶς δώσει ἄρτον ἀντί τῶν κτηνῶν σας ἐάν ἐξέλιπεν τό ἀργύριο. Καί ἔφεραν τά κτήνη αὐτῶν πρός τόν Ἰωσήφ καί ἔδωκεν εἰς αὐτούς ὁ Ἰωσήφ ἄρτον ἀντί τῶν ἵππων καί ἀντί τῶν προβάτων καί ἀντί τῶν ὄνων καί ἀντί τῶν βοῶν. Καί ἔθρεψεν αὐτούς με ἄρτον ἀντί *πάντων τῶν κτηνῶν* αὐτῶν».** *Γεν. ΜΖ΄ 13-17.* Το προνόμιο της φύλαξης και της εκμετάλλευσης αυτών των ατελείωτων κοπαδιών εξασφάλισε ο Ιωσήφ για τ' αδέλφια του με τη σύμφωνη γνώμη του Φαραώ. Διότι για τους δικούς του που εγκαίρως ανέβηκαν στην τροφοδότρα Αίγυπτο, ο Φαραώ ο ίδιος προστάζει: «***εἰς τό καλύτερον τῆς γῆς* κατοίκησον τόν πατέρα σου καί τους ἀδελφούς σου, ἄς κατοικήσωσιν ἐν τῆ γῆ Γεσέν... και κατάστησον αὐτούς *ἐπιστάτας* ἐπί τῶν ποιμνίων μου... καί κατῴκησεν ὁ Ιωσήφ τόν πατέραν αὐτοῦ, καί τους ἀδελφούς αὐτοῦ καί ἔδωκεν εἰς αὐτούς *ἰδιοκτησίαν* ἐν τῆ γῆ τῆς Αἰγύπτου, εἰς τό καλύτερον τῆς γῆς, ἐν τῆ γῆ Ραμεσσῆ... *καί ἔτρεφεν* ὁ Ἰωσήφ τόν πατέρα αὐτοῦ καί τούς ἀδελφούς αὐτοῦ καί πάντα τόν οἶκον τοῦ πατρός αὐτοῦ... κατά τάς οἰκογενείας αὐτῶν.». «Κατῴκησε δέ ὁ Ἰσραήλ ἐν τῆ γῆ τῆς Αἰγύπτου ἐν τῆ γῆ Γεσέν, καί ἀπέκτησαν ἐν αὐτῇ κτήματα** (επί πλέον των χαρισθέντων) **καί ηὐξήνθησαν καί επληθύνθησαν σφόδρα».** *ΕΞ. ΜΖ΄ 6-12 και 27.*

Ισόβιο δωρεάν σύνταξη κρατικής διατροφής. Δωρεάν κτήματα εις το καλύτερο της γης, μαζί με επαγγελματικά προνόμια επιστασίας στα ατέλειωτα κρατικά κοπάδια είναι λίγα απ' τα προνόμια που προέκυψαν για τους "σωτήρες της Αιγύπτου".

Τί απέγιναν όμως οι "σωσμένοι"; Ή όπως αλλιώς θα τους ονόμαζαν γελώντας οι ίδιοι οι Εβραίοι σωτήρες τους, οι "**ευλογημένοι**" Αιγύπτιοι; Στα παρακάτω εδάφια μπορούμε να παρακολουθήσουμε πως εννοεί το σπέρμα του Αβραάμ τις ευλογίες του θεού του, πάνω στις φυλές της γης και εν προκειμένω στους Αιγύπτιους: «**Τό δεύτερον ἔτος** (της πείνας) **εἶπον πρός αὐτόν...** (τόν Ιωσήφ) **ἐξέλιπεν τό ἀργύριον καί τά κτήνη ἔγειναν τοῦ κυρίου ἡμῶν δέν ἔμεινεν ἄλλο ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου ἡμῶν εἰ μή τά σώματα ἡμῶν καί ἡ γῆ ἡμῶν, διατί νά ἀπολεσθῶμεν... ἀγόρασον ἡμᾶς καί τήν γῆν ἡμῶν... καί δός εἰς ἡμᾶς σπόρον διά νά ζήσωμεν καί να μή ἀποθάνωμεν... *καί ἠγόρασεν ὁ Ἰωσήφ πᾶσαν τήν γῆν Αἰγύπτου*... διότι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπώλησαν ἕκαστος τόν ἀγρόν**

αὐτοῦ ἐπειδή ἡ πεῖνα ὑπερεβάρυνεν αὐτούς (αυτό είναι το δεύτερο έτος) ***τόν δέ λαόν μετετόπισε αὐτόν εἰς πόλεις*** (γκέτο!) **ἀπ' ἄκρου τῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου ἕως ἄκρου αὐτῆς».** ***Γεν. ΜΖ' 18-20.*** Βαθιά ανάσα.

Δύο χρόνια χρειάστηκε για να απλώσει το ευλογημένο του "χέρι" απ' άκρο έως άκρο της χώρας, ο Σωτήρας Ιωσήφ! Η Αίγυπτος ολόκληρη είναι στα πόδια του. Δεν διστάζει μάλιστα να αποκαλεί τον εαυτό του «**Ἄρχοντα πάσης τῆς Αἰγύπτου... καί... κύριον πάσης Αἰγύπτου»** ***Γεν. ΜΕ' Β, 9.*** Δεν σας φαίνεται αλήθεια περίεργο που όλες ανεξαιρέτως οι θεϊκές επεμβάσεις μέχρι τώρα στη ζωή των πατριαρχών αποδεικνύονται εξαιρετικά επικερδείς για τους ίδιους, ενώ είναι σαφώς, απάνθρωπα επώδυνες, έως εξοντωτικές για τους πέριξ αυτών λαούς;

Οι Αιγύπτιοι πλήρωσαν πανάκριβα τρία και μόνο "**όνειρα**" που ο καλός θεός των Εβραίων έστειλε για τη σωτηρία τους. Ακριβώς αυτό τω μήνυμα σωτηρίας του Εβραίου θεού, τους κατήντησε φτωχούς, πένητες και μετανάστες στην ίδια τους τη χώρα. Οι εικόνες απ' τα "γκέτο", πόλεις σωτηρίας, όπου οι κυριολεκτικά "**θεο**"-νήστικοι απένταροι, ακτήμονες, δούλοι στην ίδια τους τη χώρα Αιγύπτιοι συγκεντρώνονται, αποδεικνύουν ποιοί είναι οι αληθινοί εφευρέτες της ομαδικής εξοντωτικής δυστυχίας. Οι περήφανοι αρχοντογεννημένοι Αιγύπτιοι, με την πανάρχαια ένδοξη ιστορία, έγιναν άθλιοι ψωμοζήτουλες μέσα σε ελάχιστο χρόνο διακυβέρνησης της χώρας απ' τον παράξενο γλυκομίλητο αυτόν Εβραίο σωτήρα. Παραδόξως, αν και αληθινός προφήτης τα εντελώς θεόσταλτα μηνύματά του απεδείχθησαν ωφέλιμα μόνο γι' αυτόν και τους δικούς του. Γιατί αλήθεια;

Με κάποιους όμως δεν υπήρξε τόσο σκληρός. "**Μόνον τήν γῆν τῶν ἱερέων δέν ἠγόρασεν**". ***Γεν. ΜΖ' 22.*** Κι όχι μόνο τη γη τους δεν αγόρασε, αλλά τους έτρεφε μέσα σ' όλη αυτή την κακουχία με "**μερίδιον προσδιορισμένον**" κι αυτό όχι μόνο απλά επειδή έχει παντρευτεί κόρη σημαντικού ιερέα, αλλά επειδή ο Ιωσήφ γνωρίζει απταίστως τον Χαλδαιο-Αβρααμικό κανόνα: Αν θέλεις να αφανίσεις κάποιον οπωσδήποτε, πρέπει πρώτα απαραιτήτως να τον "ευλογήσει". Απλά, η ώρα των Ιερέων, των αληθινών εξουσιαστών της Αιγύπτου, δεν είχε έρθει ακόμα.

Το μεγαλείο όμως του δόλου δεν είναι ότι ο Ιωσήφ απέσπασε τον πλούτο των Αιγυπτίων χωρίς κανένα κόπο. Το εκπληκτικό κορυφαίο σημείο αυτής της εφεύρεσης που πρέπει να μας προβληματίσει όλους έντονα, είναι ότι θεωρούν Σωτήρα τους, ακριβώς αυτόν που με τόση επιμονή και μεθοδικότητα τους αφανίζει.

Οι Αιγύπτιοι λοιπόν όχι μόνο δεν κατάλαβαν τι τους χτύπησε, αλλά ευχαριστούσαν κι όλας εκ βάθους ψυχής τον άνθρωπο που τους

ξεκλήριζε, παρακαλώντας τον ταυτόχρονα να γίνουν οικόσιτοι δούλοι του **«οἱ δέ** (Αιγύπτιοι) **εἶπῶν, *Σύ ἔσωσας τήν ζωήν ἡμῶν,* ἅς εὕρωμεν χάριν ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου ἡμῶν** (Ιωσήφ) **και θέλωμεν εἶσθαι δοῦλοι».** *Γεν. ΜΖ 25.* Ναι, αυτό το αξιοθαύμαστο τέλος έχει ο πετυχημένος δόλος, όχι μόνο σε αφανίζει, αλλά νιώθεις ότι του χρωστάς και τις τελευταίες στιγμές της δυστυχίας σου!

Αυτά τα "ολίγα" προέκειψαν για τρία και μόνο "όνειρα" που πετυχημένα κατάφερε να παράγει και να ερμηνεύσει, ο ονειροποιός και ονειρομάντης Εβραίος Ιωσήφ!

Ας πούμε όμως και δυο λόγια για τα ίδια τα όνειρα. Μια και η παιδιάστικη απλότητά τους, είναι όπως θα δείτε και σεις, ένα ακόμα πρόσθετο στοιχείο στο αποδεικτικό υλικό της εβραϊκής παραπλάνησης.

Όνειρο πρώτο, Οινοχόος: Ο Οινοχόος βλέπει ότι στίβει σταφύλια μέσα στο ποτήρι του Φαραώ, δίνει το ποτήρι στο βασιλιά κι αυτός το πίνει μ' ευχαρίστηση. Η αναπάντεχη και συνταρακτική ερμηνεία: Θα ξαναπιάσει δουλειά όπως πρώτα, ως οινοχόος του βασιλιά Φαραώ! Πολύ δύσκολο!

Όνειρο δεύτερο, Αρτοποιός: Αυτός, βλέπει τρεις δίσκους με τα αρτοσκευάσματά του. Αλλά αντί να τρώει απ' αυτά ο Φαραώ του τα τρώνε τα πουλιά.

Ασύληπτη περίπλοκη και αναπάντεχη κι αυτή η ερμηνεία: Δεν θα ξαναφάει ο Φαραώ τα αρτοσκευάσματά σου, γιατί και συ κι αυτά είστε για πέταμα.

Όνειρο τρίτο, Φαραώ: Απ' το Νείλο βγαίνουν επτά παχιές αγελάδες, μετά έρχονται επτά ισχνές που τρώνε τις επτά παχιές. Τι είναι;

Αν χρειάζοταν να βγάλουμε μια ολότελα ασύληπτη ερμηνεία, σ' ένα όνειρο όπου τα ονειρικά στοιχεία έχουν υποστεί μια περίπλοκη παραποίηση θα το δεχόμουν σαν ερμηνευτικό άθλο του Ιωσήφ και θα δικαιολογούσα την παντελή ανικανότητα των αυλικών ονειρολόγων, που αν και είχαν ερμηνεύσει τόσα ανόητα όνειρα στη μακρόχρονη καριέρα τους, εδώ, μπροστά στο παιδιάστικο αυτό όνειρο του Φαραώ, κομποδέθηκαν δήθεν ανεπανόρθωτα! Όπως είπαμε λοιπόν εδώ όλα τα σύμβολα -ονειρικά στοιχεία- είναι ξεκάθαρα στη θέση τους. Και στην πρώτη ερμηνευτική προσπάθεια καταλήγουμε υποχρεωτικά στο μήνυμα Ιωσήφ: Απ' τον Νείλο (την κύρια πηγή αγαθών της Αιγύπτου), βγαίνουν (έρχονται) επτά παχιές αγελάδες (τα αγαθά), μετά, οι επτά ισχνές αγελάδες (η έλλειψη αγαθών) τρώνε (αφανίζουν) τις επτά παχιές (τα αγαθά). Τώρα, το επτά μέρες θα είναι, μήνες θα είναι, χρόνια θα είναι, θα σας γελάσω. Αυτή είναι η μόνη ερώτηση που φαίνεται να ζόρισε λίγο τον Ιωσήφ. Αλλά πάλι... ο Νείλος δε δίνει τα

αγαθά του ούτε με την ώρα ούτε με την εβδομάδα... ούτε με το μήνα αλλά.... ναι βρέστε το, ναι, ναί με το χρόνο... ούφ!

Βέβαια, αν όλα αυτά εξακολουθούν να σας φαίνονται περίπλοκα, σας πληροφορώ ότι το όνειρο του Φαραώ παραγίνεται ερμηνεύσιμο, όταν η δεύτερη ονειρική παραλλαγή του τόσο δυσνόητου δήθεν ονείρου, μιλά συγκεκριμένα πια για "**ἑπτά στάχια μεστά και καλά**" και για "**ἑπτά στάχια ξηρά και κεκαυμένα** (πού όμως) **ἀνεφύοντο κατόπιν αὐτῶν**". *Γεν. ΜΑ΄ 22-23.*

Τα στάχυα είναι χωρίς αμφιβολία πια η ετήσια σοδειά και το επτά είναι υποχρεωτικά μόνο έτη. Πρώτα επτά μεστά και καλά και κατόπιν αυτών επτά ξηρά και καμένα. Τί το ανερμήνευτο λοιπόν και το δυσκολο, μπορεί να έχουν τα απλά και ολοφάνερα ονειρικά αυτά στοιχεία, ώστε οι αυλικοί ονειρομάντεις του Φαραώ να μουγκαθούν ανίκανοι να αποπειραθούν μια κάποια ερμηνεία; Μήπως αυτή η υπερβολική απλότητα δείχνει καλύτερα απ' οποιοδήποτε άλλο επιχείρημα, ότι ο Ιωσήφ το πρωί της ταραγμένης νύχτας τους πούλησε και το όνειρο και την ερμηνεία;

Τελικά είναι κανόνας, είναι αδύνατον κάποιος πατριάρχης να χειριστεί ένα ζήτημα και να μη καταλήξει να το ακριβοπληρώσουν οι τριγύρω ευκατάστατοι άρχοντες, βασιλείς, πόλεις και τώρα λαοί ολόκληροι απ' την Αίγυπτο έως την Χαναάν που είχαν σαν μόνιμη πηγή εφοδιασμού σιτηρών τη γόνιμη κοιλάδα της τροφοδότρας Αιγύπτου. Βέβαια κάποιος μπορεί να υποστηρίξει, πως τελικά όμως, με την αποταμίευση αυτή ο Ιωσήφ, έσωσε πράγματι λαούς από την πείνα. Γιατί λοιπόν κακολογούμε αυτόν που με την προνοητικότητά του έσωσε ανθρώπινες ζωές, έστω και με το αζημίωτο;

Μακάρι όμως τα πράγματα να ήταν έστω κι έτσι. Δυστυχώς η προϊστορία των πατριαρχών βαραίνει στους συλλογισμούς μας και είμαστε αναγκασμένοι να επανεξετάσουμε τα λίγα, απλά, αλλά και αποκαλυπτικά απομεινάρια των δεδομένων.

Ας αρχίσουμε με μια πολύ απλή ερώτηση: Τί μπορεί αλήθεια να έφερε πείνα στην υπερπαραγωγική Αίγυπτο;

Ας θυμηθούμε για λίγο ότι μιλάμε για την πεδιάδα της Αιγύπτου και το ξακουστό Δέλτα του Νείλου, που είναι απ' τις κατ' εξοχήν εύφορες γωνιές της υφηλίου. Η πεδιάδα αυτή δέχεται τα νερά του μακρύτερου ποταμού στον κόσμο. Το δίκτυο απορροής 6.500 περίπου χιλιομέτρων είναι, αν εξαιρεθεί ο Αμαζόνιος, το μεγαλύτερο στον κόσμο. Οι πλημμύρες του Νείλου έρχονται με θαυμαστή ετήσια κανονικότητα ανανεώνοντας τα επίπεδα εδάφη της κοιλάδας με νέα εύφορη ύλη κάθε χρόνο! Είναι άλλωστε γνωστό ότι η ανάγκη πρόγνωσης αυτών

των ευλογημένων πλημμυρών οδήγησε τους Αιγύπτιους σε λεπτές αστρονομικές παρατηρήσεις που τους χάρισαν λεπτομερή κατανόηση της ετήσιας περιοδικότητας. Κι όλα αυτά, για να μπορούν να εκμεταλλευτούν στο έπακρο τις ζωογόνες ετήσιες πλημμύρες του θεϊκού Νείλου!

Με ένα ατελείωτο άλλωστε δίκτυο παράλληλων προς τον ποταμό καναλιών, οι Αιγύπτιοι είναι ικανοί πολύ προ του Ιωσήφ να ελέγχουν την αστείρευτη δύναμη του ποταμού, μοιράζοντας τα νερά του σ' όλη τη γόνιμη κοιλάδα. Θυμηθείτε ότι η ίδια η βίβλος λέει για την Αιγυπτιακή γη: «**ἐποτίζετο** (η πεντάπολη των Σοδόμων) **ὡς παράδεισος, ὡς ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου**», *Γεν. ΙΓ 11.*

Γίνεται λοιπόν σαφές, ότι εδώ μιλάμε ακριβώς για την αδιαμφισβήτητη δύναμη της Αιγύπτου. Την αστείρευτη αγροτική της δύναμη, το φυσικό σιτοβολώνα του τότε Μεσογειακού κόσμου, που στη βάση της λειτουργίας του έχει έναν αστείρευτο ποταμό ατελείωτων χιλιετηρίδων, που οι πλημμύρες του φέρνουν φρέσκο δυνατό χώμα καθε χρόνο και τα ατελείωτα κανάλια του κάνουν αρδευτική-ποτιστική την κοιλάδα και συνεπώς ανεξάρτητη από άλλες φυσικές συνθήκες και βροχοπτώσεις. Μόνο πρόσφατα, μια σειρά φραγμάτων μαζί μ' αυτό του Ασουάν, στέρησε δυστυχώς απ' την κοιλάδα του Νείλου αυτό που μέχρι σήμερα αποκαλούσαν "γόνιμη λάσπη", με αποτέλεσμα ν' αναγκάζονται σήμερα πια να χρησιμοποιούν ατελείωτες ποσότητες λιπασμάτων.

Υποχρεωτικά λοιπόν, πρέπει να δούμε την Αίγυπτο σα μια χώρα που είναι φυσικώς αδύνατον να πεινάσει λόγο αφορίας-σιτοδείας και μάλιστα για μια αδιάσπαστη σειρά επτά ετών. Αυτό άλλωστε μας βεβαίωνε και η βιβλική αφήγηση μέχρι τώρα, μια και οι προ του Ιωσήφ πατριάρχες αλλά και οι γύρω λαοί, σε κάθε περίπτωση πείνας έτρεχαν στην Αίγυπτο για σιτηρά και η Αίγυπτος αντάλλαζε σε σταθερή βάση τα σιτηρά της, με τα κτηνοτροφικά προϊόντα και τα χειροτεχνήματα των γειτονικών της λαών. Η Αίγυπτος συνεπώς, δεν ήταν χώρα με συμπληρωματική αγροτική οικονομία, αλλά κατά κύριο λόγο ένας αρχαίος καλοβολεμένος αγροτικός πολιτισμός. Ένας μακραίωνας αγροτικός πολιτισμός, που απαρασάλευτη βάση του είχε τα εκπληκτικά φυσικά εφόδια του αστείρευτου ποταμού Νείλου! Όλοι οι λαοί τριγύρω μπορούσαν να πεινάσουν λόγω σιτοδείας.[127] Όχι όμως η Αίγυπτος! Και σίγουρα όχι για μια σειρά ετών.

Πως όμως το βιβλικό κείμενο μιλά για επτά χρόνια συνεχούς αφορίας και πείνας, με αποτέλεσμα να θησαυρίσει ο Ιωσήφ για λογαριασμό

[127] ***Σιτοδεία:*** *Σίτος + δέομαι-έλλειψις σιτηρών-λοιμός.*

δήθεν του Βασιλέως: Γιατί, ενώ όλα τα προηγούμενα χρόνια, λαοί χτυπημένοι από πείνα τρέχαν για ψωμί στην τροφοδότρα Αίγυπτο, τώρα που διοικητής τροφίμων και σιτηρών έγινε ο Εβραίος Ιωσήφ, η Αίγυπτος περνά με τη σειρά της μια ανεξήγητη άγονη περίοδο μαύρης πείνας, τουλάχιστον τριών συνεχόμενων όπως είδαμε ετών;

Γιατί ο καλός θεός του Αβραάμ, αφού έδωσε πρώτα μήνυμα σωτηρίας απ' την επερχόμενη πείνα στον ίδιο μάλιστα τον αρχηγό της ξένης αυτής χώρας, το Φαραώ, χτυπά τώρα μέσω του εκλεκτού της προφήτη τόσο αλύπητα τους βαριόμοιρους Αιγύπτιους, κάνοντάς τους δούλους και πεινασμένους ακτήμονες, μέσα στην ίδια τους τη χώρα;

Αν το όνειρο του Φαραώ ήταν "θεϊκό και σωτήριο", γιατί η αφήγηση δεν δείχνει τον Ιωσήφ να χαρίζει φιλέσπλαχνα έστω κι έναν κόκο σταριού στους άμοιρους Αιγύπτιους, παρά τον βλέπουμε συστηματικά, μεθοδικά κι ανελέητα να "γδύνει" τους Αιγύπτιους από κάθε περιουσιακό τους στοιχείο και να μαζεύει τους άλλωτε περήφανους Αιγύπτιους αγρότες σε πόλεις "γκέτο φτωχών" όπου οι πανάθλιες συνθήκες διαβίωσης και οι ασθένειες, ήταν τα μόνα τους εναπομείναντα "αγαθά";

Τι άλλο μπορεί να σημαίνουν για σας τα λόγια: «**καί ἠγόρασεν ὁ Ἰωσήφ πᾶσαν τήν γῆν Αἰγύπτου... ἐπειδή ἡ πεῖνα ὑπερεβάρυνεν αὐτούς** (τους Αιγύπτιους)... **τόν λαόν μετετόπισεν εἰς πόλεις, ἀπ' ἄκρον τῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου ἕως ἄκρου αὐτῆς**»; *Γεν. ΜΖ' 21* εκτός απ' το ότι, στο τρίτο έτος, η "χρυσή πείνα" του Ιωσήφ, εξάντλησε τους Αιγύπτιους ως τα όρια της αργής βασανιστικής λιμοκτονίας και της αποστέωσης, ώστε οι πόλεις "γκέτο" των κρατικών μερίδων σωτηρίας (συσσιτίων), να είναι η μόνη λύση για τη "θεϊκή" σωτηρία της ντροπής;

Σίγουρα, η αθλιότητα αυτής της περιόδου είναι που έχει αποτυπωθεί με τις αρχαίες ανάγλυφες Αιγυπτιακές παραστάσεις και τις τοιχογραφίες, σκελετωμένων από την πείνα Αιγύπτιων αγροτών - που βλέπουμε μέχρι σήμερα- υπενθυμίζοντάς μας ότι το μαρτύριο της αθλιότητας και της πείνας όχι μόνο ξάφνιασε τους καλοθρεμμένους Αιγύπτιους αλλά υπήρξε βαρύ και εξοντωτικά μακροχρόνιο!

Βέβαια, αυτές οι εξελίξεις δεν μας εξέπληξαν καθόλου. Όλες οι ιστορίες των πατριαρχών όπως είδαμε ξεκινούν απλά, απαλά, μελιστάλακτα σαν άδολη προσφορά θεϊκής ευλογίας, αλλά καταλήγουν να σφίγγουν απειλητικά σα βρόγχος γύρω απ' τα ανυποψίαστα θύματα, που χρυσοπληρώνουν το φιλικό χέρι του θεραπευτή τους, χωρίς να υποπτεύονται καθόλου, ότι είναι το ίδιο ακριβώς χέρι που σκόρπισε απλόχερα τη δυσβάσταχτη πληγή τους. Με τον τρόπο αυτό, φαίνεται πως η βίβλος απέκτησε τη μεγαλύτερη συλλογή πληγών και

καταστροφών, ώστε οι "**βιβλικές καταστροφές**" να είναι δυστυχώς μέχρι σήμερα παροιμιώδεις!

Είμαι λοιπόν εγώ ο πονηρός αμφισβητίας, που αναγκάζομαι να κοιτάζω προσεκτικά όλα τα απομεινάρια απ' την αφήγηση των πατριαρχικών κατορθωμάτων ή μήπως αληθεύει πράγματι ότι οι βιβλικές ιστορίες δεν είναι τελικά και τόσο αθώες; Δεν είχαμε εμείς οι Έλληνες διδακτικές ιστορίες, θρύλους και ηρωισμούς, που η λεβεντιά και η μεγαλοψυχία τους, μαζί με το ανεπανάληπτο λογοτεχνικό τους μεγαλείο, θα υπερκάλυπταν τις λαϊκές ανάγκες για υψηλά κοινωνικά πρότυπα; Δεν είχαμε, ειδικά εμείς οι Έλληνες, ανεπανάληπτα, μοναδικά δισεύρετα παραδείγματα ενάρετου βίου και υψηλής αφοσίωσης στο κοινωνικό αγαθό και έπρεπε να δανειστούμε όλες αυτές τις δύσοσμες ανατολίτικες πονηριές; Γυρίζοντας μάλιστα την πλάτη στους ευγενείς προγόνους μας και παραμερίζοντας δια μιας, ολόκληρη την περικαλλή, πανάρχαια, αυθεντική προγονική μας ιστορία;

Γιατί άραγε στη θέση των πανώριων ελληνικών **δικών μας** προγονικών διδαγμάτων, έχουμε ακόμα σήμερα τα υπερφίαλα αυτά ανατολίτικα ψεύδη, με τις θεοποιημένες πανούργες ραδιουργίες της εβραιοχαλδαικής προγοναλατρείας; Αν θέλαμε οπωσδήποτε να προγοναλατρούμε, δεν είχαμε εμείς αρκετούς δικούς μας αξιοπρεπείς προγόνους για να το κάνουμε; Γιατί αλήθεια έπρεπε να δανειστούμε γι' αυτό, τους Χαλδαίους καταδολιευτές μάγους, μαγγανιστές προγόνους των Εβραίων; Αλήθεια, τους δανειστήκαμε ή μας τους επέβαλαν;

Ποιοί είναι τελικά "αυτοί" που με τόσο πετυχημένο τρόπο διατήρησαν επί χιλιετηρίδες στην επιφάνεια, την αφελή εικόνα των πραγμάτων και κατάφεραν τα διεστραμμένα αυτά ψεύδη να τα διδάσκονται στα σχολεία τους, ατέλειωτα εκατομμύρια παιδικές ψυχούλες; Τελικά, μήπως όλο αυτό που πέτυχαν ήταν εξαιρετικά εύκολο επειδή εμείς είμαστε εκνευριστικά ανόητοι και αφελείς μέχρι αγανακτήσεως και συνεπώς "άξιοι" μιας τέτοιας ταπεινωτικής μαύρης τύχης;

Τί συμβαίνει αλήθεια μ' αυτό το πολύ "ιερό" βιβλίο των Εβραίων;

Ξαναδιαβάστε τη βίβλο προσεχτικά, θέτοντας όμως αυτή τη φορά ένα απλό ερώτημα: **"Τι στο καλό κάνουν τελικά οι πατριάρχες;"** και θα εκπλαγείτε βλέποντας ότι σας είναι αδύνατον να διατηρήσετε εκείνη την αφελή γλυκιά θρησκευτικότητα, γιατί μπροστά στα έκπληκτα μάτια σας θα περνά πλέον μια εντελώς διαφορετική εικόνα, η καθαρή ιστορία ενός έθνους που με τα φοβερά του μυστικά όπλα και τους αδίσταχτους ήρωές του, ανάγκασαν τους ανυποψίαστους λαούς τριγύρω να πληρώσουν πανάκριβα όλη τη παχυλή αφέλειά τους. Δέστε την αφήγηση των πατριαρχών, απ' την σκοπιά αυτού του βιβλίου και πείτε μου, δεν

υποφέρουν τριγύρω άνθρωποι πόλεις και λαοί όπου πατήσουν το πόδι τους, οι τρισευλογημένοι αυτοί βιβλικοί ήρωες;

Δεν ξεκινούν καλά και άγια, για να καταλήξουν μετά βεβαιότητος σε όλεθρο κι αφανισμό αθώων; Είναι οι ιστορίες αυτές άξιες για να καταδεχθεί την ανάμιξη και την υποστήριξή του ένας πραγματικά αξιοπρεπής θεός; ο θεός του σύμπαντος κόσμου; Ή μήπως ο πραγματικός θεός (όποιος κι αν είναι αυτός) παρακολουθεί με τη μεγαλειώδη ουδετερότητά του πόσο ανόητα μακρύς μπορεί να είναι ο δρόμος μας, ως την πρώτη χαραυγή της αληθινής κοινωνικής νοημοσύνης;

Και πάλι ο μύθος

Το ερώτημα όμως παραμένει. Τί μπορεί να έκανε ο "θεός" του Ιωσήφ ώστε να προκληθεί η μεγάλη αυτή μακρόχρονη σιτοδεία; Διότι αν ρωτήσουμε πως προκάλεσε ο θεός του Ιωσήφ τα πρώτα επτά χρόνια ευφορίας και αφθονίας στην Αίγυπτο, θα φανούμε μάλλον αστείοι, μια και όπως είπαμε η Αίγυπτος ήταν μόνιμα και υποχρεωτικά εύφορη. Και η βίβλος συμφωνεί σ' αυτό παρομοιάζοντας τη γη της Αιγύπτου «**ώς παράδεισος... ώς ή γῆς τῆς Αἰγύπτου**». *Γεν. ΙΓ' 11.*

Τί συνέβη λοιπόν.; Ποια περιθώρια ερμηνείας έχουμε, όταν όπως είπαμε, οι φυσικές προϋποθέσεις σποράς και καλλιέργειας στον Νείλο δεν είναι δυνατόν να ανατραπούν· και ο σιτοβολώνας του Νείλου είναι πανέτοιμος να δεχθεί το σπόρο κάθε χρόνο στην ώρα του σαν πανάκριβο, καλοκουρδισμένο ρολόι;

Το αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι: τη μοναδική ευθύνη για μια σειρά άκαρπων ετών στο Νείλο, μόνο ο άνθρωπος μπορεί να τη φέρει κι όχι η φύση κι ο οποιοσδήποτε θεός που τη διαφεντεύει.

Κάτι λοιπόν συνέβη με το σπόρο και τις συνθήκες σποράς κι όχι με τη αδιατάρακτη γονιμότητα της εύφορης κοιλάδας του Νείλου. Σαν τι όμως ανώμαλο μπορεί να συνέβη στη διαδικασία σποράς των συγκεκριμένων τριών-τεσσάρων αλλά οπωσδήποτε όχι επτά άκαρπων ετών;

Ποιός μπορεί να μας βοηθήσει, να υπολογίσουμε τα πραγματικά γεγονότα, αφού στη βιβλική αφήγηση δεν έμεινε σχεδόν τίποτε, που να μας δώσει έστω μια κάποια ιδέα για το πανούργο σχέδιο αυτής της "χρυσής θεϊκής σιτοδείας εν Αιγύπτω";

Πράγματι η βίβλος στρέφει το συγγραφικό της ενδιαφέρον στα χαρούμενα οικογενειακά πήγαινε-έλα των πατριαρχών στη δαμασμένη

Αίγυπτο, που μόνο προνόμοια είναι πια έτοιμη να τους χαρίσει και παραμερίζει έτσι οτιδήποτε θα μας έδινε την ευκαιρία να δούμε κάτω απ' το χαρούμενο θρησκευτικό κάλυμμα της αφήγησης, τις αληθινές δραματικές εξελίξεις στη βαριόμοιρη Αίγυπτο.

Θα εκπλαγείτε λοιπόν αν σας πω, ότι ο ελληνομεσογειακός μύθος έρχεται και πάλι βοηθός μας στην έρευνα αυτή για να μας βεβαιώσει για άλλη μια φορά, ότι στα πανάρχαια αυτά χρόνια, αυτός ο γιγαντομένος πληθωρικός, αστείρευτος και πολυπρόσωπος μύθος, ήταν αποδεδειγμένα η πηγή των αρνητικών εμπνεύσεων και καταχθόνιων μεθοδεύσεων στην εκτεταμένη ιστορία και δράση των βιβλικών πατριαρχών!

Θα θυμάστε ασφαλώς την αναφορά που κάναμε στην υπέροχη ιστορία της ουράνιας νύμφης "Νεφέλης", που κατέβηκε στο αρχοντικό του βασιλιά Αθάμα στον Ορχομενό, όπου καρπός αυτής της αγάπης ήταν ο ήρωας Φρίξος και η αδελφή του Έλλη; Θα θυμάστε επίσης ότι η οικογενειακή τους γαλήνη τελειώνει με την υποχρεωτική αποχώρηση της ουράνιας μητέρας τους και την αντικατάστασή της με τη "μητριά" Ινώ.

Η Ινώ λοιπόν, όταν ήρθε ο καιρός να χρήσουν διάδοχο το Φρίξο στο θρόνο του Ορχομενού, η πανούργα μητριά, σκέφτηκε πως μόνο μια "θεϊκή' επέμβαση θα μπορούσε να ανατρέψει την κατάσταση διαδοχής υπέρ των δικών της παιδιών. Αποφασίζει λοιπόν να παίξει ένα φοβερό παιχνίδι εις βάρος της αφελούς θεοσέβειας των κατοίκων της χώρας. Έτσι μια βαριά σιτοδεία, λιμός, πείνα, ξεσπά στον Ορχομενό αυτήν την κρίσιμη χρονιά της διαδοχής και τα χωράφια έμειναν ξαφνικά τελείως άκαρπα! Με ποιόν τρόπο όμως κατόρθωσε η καταχθόνια Ινώ, να προκαλέσει σ' ένα ολόκληρο βασίλειο αυτή την τρομαχτική θεομηνία; Πώς μπόρεσε ο φθόνος ενός μόνο ανθρώπου να καταστρέψει την ετήσια σοδειά ολόκληρης της χώρας;

Αντιγράφω απ' την υπέροχη δουλειά των αδελφών Στεφανίδη: "Ελληνική Μυθολογία" και απ' το 15ο βιβλίο, σελ. 5: «**Η Ινώ σκεφτόταν μέρα νύχτα πως να μη γίνει διάδοχος του θρόνου του Ορχομενού ο Φρίξος, αλλά ο γιός της Λέαρχος. Ώσπου το αποφάσισε. "Ο γιος της Νεφέλης σκέφτηκε πρέπει να φύγει απ' τη μέση". Έτσι έκατσε και κατέστρωσε ένα ολόκληρο σχέδιο, ένα σχέδιο σατανικό, εγκληματικό και καταχθόνιο.**

Όταν πλησίασε ο καιρός, έβαλε τις πιο πιστές της δούλες να φουρνίσουν (φριγανίσουν-φρίξουν) **όλο το σιτάρι που υπήρχε γι' αυτή τη δουλειά** (σπορά) **κι όταν όπως γινόταν εκείνα τα χρόνια ήρθαν οι χωρικοί να πάρουν απ' τις αποθήκες του παλατιού το σιτάρι για τη σπορά, αυτό ήταν ψημένο** (άγονο). **Χωρίς να υποψια-**

στούν τίποτα, όργωσαν καλά τα χωράφια τους και έσπειραν όλον τον κάμπο. Πλούσιες βροχές πότισαν ύστερα τη γη, μα πέρασε καιρός κι ούτε ένα φύτρο σταριού δεν έσκασε μύτη πάν' απ' το αφράτο χώμα, και μόνο λίγα αγριόχορτα σπάγανε τη μονοτονία της απελπιστικής ξεραΐλας που τώρα απλωνότανε παντού!

"Τι φταίει; Γιατί δεν πρασίνισε η γη; Τι θα φάνε τα παιδιά μας; Γιατί μας τιμωρούν οι θεοί;" Αυτά και πολλά άλλα λέγανε οι άνθρωποι σ' όλον τον Ορχομενό. Και... η πείνα μπήκε σ' όλα τα σπίτια.»

Να πως τα αποδίδει όλ' αυτά ο αρχαίος συλλέκτης του μύθου Απολλόδωρος: «**ἐπιβουλεύουσα δέ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης τέκνοις ἔπεισε τάς γυναῖκας τόν πυρόν φρύγειν. Λαμβάνουσαι δέ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. Γῆ δέ πεφρυγμένους πυρούς δεχομένη καρπούς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου διό πεμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφούς ἀπαλλαγήν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνώ δε τούς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον παύσεσθαι τήν ἀκαρπίαν, ἐάν σφαγῇ Διί ὁ Φρίξος. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναγκαζόμενος ὑπό τῶν τήν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ, παρέστησε Φρίξον**». *Απολλ. Ι, 80-81.*

Τη μετάφραση των παραπάνω λόγων του Απολλόδωρου τη δώσαμε περίπου με την προηγούμενη εξιστόρηση της ιστορίας του Φρίξου.

Η συνέχεια σας είναι γνωστή, τόσο ο Ορχομενός στους απώτατους αυτούς χρόνους του μύθου, όσο και η περήφανη Αίγυπτος, πέφτουν θύματα ενός αδίστακτου σαμποτέρ (υπονομευτή). Γιατί ο τρόπος της τεχνητής σιτοδείας, όταν κατέχεις την κατάλληλη θέση του φύλακα των σιτηρών, είναι καταχθόνια απλός.

Πράγματι, άνθρωποι με σχετική πείρα πάνω σ' αυτά μου είπαν ότι αν ο σπόρος θερμανθεί πάνω από ένα ορισμένο όριο, γίνεται στείρος χωρίς καμια εξωτερική εμφανή αλλοίωση. Κάποιος μου έδωσε μάλιστα την ιδέα ότι αρκούσε να κυλήσουν οι σπόροι της σποράς σ' ένα καυτό κεκλιμένο επίπεδο, για πολύ λίγα μέτρα ώστε να φτάσουν οι σπόροι στην άλλη άκρη, με νεκρωμένο το ευαίσθητο φύτρο τους, άγονοι και συνεπώς νεκροί.

Άλλα, σακκιά ολόκληρα μπορούν επίσης να στειρωθούν αν τοποθετηθούν σε κλειστό θολωτό φούρνο που μόλις έσβησε.

Αρκούσε ίσως ελλειπής φύλαξη στο καυτό κλίμα της Αιγύπτου για να καταστραφεί ο ευαίσθητος σπόρος στο μεγαλύτερο μέρος του.

Αρκούσαν λίγοι ομόφυλοι του Ιωσήφ απ' τους ήδη παρεπιδημούντες στην Αίγυπτο, για να μεταβάλλουν υπερθερμαίνοντας το στάρι της σποράς σε σίγουρη αιτία λιμού και σιτοδείας. Αν η Ινώ μπόρεσε να φέρει λιμό στον Ορχομενό. Ποιος θα μπορούσε να σταματήσει τον αρχισιτοποιό της Αιγύπτου το "σωτήρα" Ιωσήφ, απ' το να βοηθήσει λίγο τη "χρυσή θεομηνία" να 'ρθει στην ώρα της, δικαιώνοντας

πανηγυρικά τις προβλέψεις του; Άλλωστε, μόνο καλό θα προκύψει γι' αυτόν και τον οίκο του. Άλλοι είναι αυτοί που όχι μόνο θα πληρώνουν, θα πεινάνε και τα δεινά τους τελειωμό δε θα 'χουν, αλλά θα τον αποκαλούν και σωτήρα τους!

.....

Ένας "απλός δούλος" τρύπωσε στο βασιλικό περιβάλλον της Αιγύπτου. Με πολύ υπομονή και τις κατάλληλες γνώσεις εκπόρθησε ένα ολόκληρο βασίλειο! Τρία όνειρα (το ένα μάλιστα "εντελώς σωτήριο") κατέστρεψαν τους αμυντικούς μηχανισμούς της χώρας. Το στάρι, η αληθινή δύναμη της Αιγύπτου, κατά περίεργο τρόπο παρεδόθη για φύλαξη στα χέρια των ανθρώπων που ανοιχτά εδώ και γενεές διεκδικούν ολόκληρη την περιοχή για δική τους **«ἀπό τόν Νεῖλο ὡς τόν Εὐφράτη»**. ***Γεν. ΙΕ΄18.*** Άραγε να είναι απλή σύμπτωση που ο καλός "θεός" τους βοηθά συνέχεια;

Η βίβλος επιμένει να δεχθούμε, πως ο Ιωσήφ και ο "θεός" του έσωσαν τελικά την Αίγυπτο. Κανένας όμως δεν μας πείθει καλύτερα για το αντίθετο, απ' τα ίδια ακριβώς τα λεγόμενά της!

Ο μύθος του Φρίξου εφαρμόστηκε με κάθε λεπτομέρεια απ' τους πολυμαθείς πατριάρχες. Η παρ' ολίγο θυσία του Φρίξου ψηλά στην κορυφή του Λαφύστιου όρους απ' τον πατέρα του Αθάμα, ενέπνευσε με κάθε λεπτομέρεια τον πρόγονο του Ιωσήφ Αβραάμ. Ενώ το υπόλοιπο αυτού του ίδιου μύθου, επιστρατεύεται ολόκληρο για να επιτευχθούν οι πραγματικά μεγαλεπίβολοι στόχοι του Ιωσήφ.

Έτσι η Βιαδίκη, η θεία του Φρίξου και η ανώνυμη γυναίκα του Πετεφρή "παίζουν" με ακρίβεια τους ίδιους αντίστοιχους ρόλους. Δίνοντάς μας με σαφήνεια να καταλάβουμε, ότι και η συνταρακτική λεπτομέρεια των φρυγμένων (φουρνισμένων σπόρων) που είναι και το αποκορύφωμα του μύθου δεν είναι καθόλου άγνωστη στους κρυφούς αυτούς μελετητάς του μεσογειακού μύθου στους πολυμαθείς αυτούς αρνητικούς στοχαστές. Η πιθανότητα μάλιστα ο Ιωσήφ να έκανε αυτό ακριβώς που ο μύθος αναφέρει για τη στείρωση των σιτηρών, δεν είναι διόλου αξιοκαταφρόνητη μια και είναι σίγουρο, ότι κατά ποσότητες τα σιτηρά μπορούν εκ του ασφαλούς να "στειρωθούν", αν τοποθετηθούν όπως είπαμε σε φούρνους που "μόλις" έσβησαν. Ο Ιωσήφ όπως είδαμε κατέχει τη θέση του αρχισιτοποιού συνεπώς, φούρνοι και αρτοποιοί όλης της χώρας είναι υπό την άμεση εξουσία του.

Σε μερικούς ίσως φαίνεται απίθανο, ότι οι πατριάρχες είναι γνώστες του ελληνικού μύθου, εν τούτοις η άποψη αυτή δεν ενισχύεται καθόλου απ' τα ίδια τα βιβλικά δεδομένα. Πρώτον η περιοχή Χαναάν είναι γεμάτη από Έλληνες των νησιών του Αιγαίου και της Κρήτης. Όπως δείξαμε οι ίδιοι οι Χαναναίοι έχουν άρρηκτους συγγενικούς δεσμούς με

τους Φιλισταίους, οι οποίοι απ' τη διεθνή βιβλιογραφία οριστικά πλέον θεωρούνται άποικοι του Αιγαίου. Ολόκληρη λοιπόν η Χαναάν είναι γεμάτη απ' το μεσογειακό μύθο, που εξυπηρετεί τις ποικίλες πνευματικές και θρησκευτικές τους ανάγκες.

Δεύτερον, η επαφή των πατριαρχών με τις χαναναιικές κοινωνίες είναι διαρκής και υπερβολικά στενή. Τόσο ο Αβραάμ όσο και ο Ισαάκ, παροικούν για μακρότατα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στους Φιλισταίους των Γεράρων: «**καί παρῴκησεν ὁ Ἀβραάμ ἐν τῇ γῇ τῶν Φιλισταίων ἡμέρας πολλάς**». *Γεν. ΚΑ΄ 34.* «**καί κατῴκησεν ὁ Ισαάκ ἐν Γεράροις**». *Γεν. ΚΣΤ΄ 6.* Έχουν λοιπόν κάθε ευκαιρία οι φιλομαθέστατοι αυτοί "κυνηγοί ευκαιριών", να σπουδάσουν από κοντά και στην πράξη, την ατελείωτη συμμετοχή του μύθου στη ζωή των Χαναναίων. Τουλάχιστον μία απ' τις γυναίκες των δώδεκα γιων του Ιακώβ, αυτή του Συμεών, είναι Χαναναία και του γέννησε τον Σαούλ που αναφέρεται ως «**υἱός Χανανίτιδος**» *Γεν. ΜΣΤ΄ 10.* Άλλωστε δύο νύφες που μπαίνουν στο σπίτι του Ισαάκ σα γυναίκες του γιου του Ησαύ, είναι Χετταίες, οι οποίες ατίθασες και ανυπότακτες έκαναν εντελώς κόλαση τη ζωή της πεθεράς τους Ρεβέκκας: «**καί εἶπεν ἡ Ρεβέκκα πρός τόν Ἰσαάκ, Ἀηδίασα τήν ζωήν μου ἐξ αἰτίας τῶν θυγατέρων τοῦ Χετ** (Χετταίων) **ἐάν ὁ Ἰακώβ λάβῃ γυναῖκα ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Χετ, καθώς εἶναι αὗται ἐκ τῶν θυγατέρων τῆς γῆς ταύτης** (Χαναάν) **τί μέ ὠφελεῖ νά ζῶ;**». *Γεν ΚΖ΄46.*

Στο ομορφογραμμένο βιβλίο «**Πελασγοί ή καταγωγή τῶν Ἑλλήνων**» η Άννα Δημητρίου έχει κάτω απ' τον υπότιτλο "Χετταίοι" άφθονο αποδεικτικό υλικό που εντελώς αβίαστα πείθει ότι: «**ο πολιτισμός των Χετταίων είχε πάρα πολλά κοινά στοιχεία με τον Ελληνικό πολιτισμό και μάλιστα το Μυκηναϊκό**» *σελ. 97.*

Φτάνει να συγκρίνει κανείς τα ευρήματα της περιοχής τους (λίγο βορειότερα της Χαναάν) ή την πύλη στην ακρόπολη της Χαττούσας (πόλη των αρχαίων Χετταίων) με τη πύλη των λεόντων στις Μυκήνες για να δει ότι οι Χετταίοι και οι Μυκηναίοι είναι ένας και ο αυτός λαός... Πελασγοί!

Ακόμα και η Χαρράν η πατρική γειτονική παροικία δεν είναι παρά: «**αἱ Κάρραι τῶν Ἑλλήνων. Αρχαία πόλη τῆς Συρίας**». Όλη η περιοχή λοιπόν δονείται απ' τους πολυύμνητους μύθους των Ελλήνων.

Τρίτον και θαρρώ βασικότερο όλων, που αποδεικνύει ότι ο μύθος των Ελλήνων είναι κτήμα ολάκερης της Μεσογείου και συνεπώς και η κύρια πηγή έμπνευσης και των πατριαρχών, είναι η ευχέρια με την οποία δανείζονται τη σκέψη, τους τρόπους και την πλοκή των μύθων, για να εξασφαλίσουν την πολυπόθητη διείσδυση ή και τη διαφυγή μετά απ' τα τεχνάσματα των καταδολιεύσεών τους. Ακόμα, οι εικόνες του

μύθου, γίνονται το παραπλανητικό υλικό κάλυψης στον τρόπο καταγραφής των κατορθωμάτων τους, έτσι, όπως είδαμε στις μέχρι εδώ πατριαρχικές ιστορίες έχουμε ολόκληρη σειρά από παράλληλες εικόνες, που άλλο τίποτε δεν δηλώνει παρά ότι ο ελληνομεσογειακός μύθος με τις απέραντες πληθωρικές διαστάσεις του, είναι ο κύριος φορέας εικόνων και ιδεών του τότε γνωστού κόσμου, κάτι που μέχρι σήμερα, ακόμα δεν έχει ανατραπεί. Απλά δίπλα στον απέραντο πλούτο των μυθολογικών αναφορών του Έλληνα προστέθηκε το ανεπανάληπτο απόκτημα του μοναδικού κλασικού πολιτισμού του.

Αν παρ' όλα αυτά, σας φαίνεται τραβηγμένο το να εμπνεύστηκαν ο Αβραάμ και οι απογόνοί του τα σενάρια δράσης τους από την τότε ελληνομεσογειακή πνευματικότητα, τι θα πρέπει να πούμε στην αποδεκτή σήμερα αλήθεια, ότι ο ελληνισμός ενέπνευσε όχι μόνο τον μεσογειακό αλλά ολόκληρο τον παγκόσμιο πολιτισμό;

Στον πρόλογο της μεγάλη 5τομης ελληνικής μυθολογίας ("Εκδοτ. Αθηνών") διαβάζουμε: **«Η Ελλάδα διαθέτει τον ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟ ΠΛΟΥΤΟ απ' οποιαδήποτε χώρα της γης και η μυθολογία της ενέπνευσε επί χιλιετίες συγγραφείς και καλλιτέχνες απ' όλες τις χώρες του κόσμου και αποτέλεσε μια απ' τις σημαντικότερες πνευματικές καταβολές του ευρωπαϊκού αλλά και του παγκόσμιου πολιτισμού»**.

Γιατί λοιπόν ο τεράστιος ελληνικός "ήλιος" του μύθου που θα μπορούσε να εμπνεύσει τους πάντες, θα άφηνε αδιάφορους τους "πανέξυπνους" αυτούς καταδολιευτές Εβραίους, σε μια εποχή μάλιστα, που ο ασύγκριτος ελληνικός μύθος δεν είχε ακόμα κατασυντριφθεί;

Ακενατών και ο δόλος του μονοθεϊσμού

Η γνωστή ιστορία των Εβραίων ως έθνους, αρχίζει με την έξοδό τους απ' την Αίγυπτο που επιτυχημένα επιχειρούν ως επαναστατημένοι σκλάβοι. Έζησαν στην Αίγυπτο τετρακόσια τριάντα χρόνια σύμφωνα με τη βίβλο τους. Κατά μια όμως μερίδα ερευνητών μόνο διακόσια πενήντα χρόνια. Στο διάστημα αυτό τα εβδομήντα άτομα της οικογένειας Ιακώβ που ζήτησαν εκεί άσυλο απ' την πείνα, έγιναν έθνος πολυάριθμο.

Τα στοιχεία όμως που μας ενδιαφέρουν εδώ είναι άλλα. Στην εποχή ακριβώς της εξόδου, όταν ακόμα ο μελλοντικός αρχηγός τους ο Μωϋσής **«ἐδιδάσκετο πᾶσαν τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων»**, *(πράξ. αποστ. Ζ'*

22) και εκπαιδευόταν να αναλάβει τη διαχείρηση της εκτεταμένης Αιγυπτιακής δυναστείας, είχε μόλις καταλαγιάσει μια σαρωτική μονοθεϊστική εξέγερση που έμεινε γνωστή στην Αιγυπτιακή ιστορία σαν η παθιασμένη μονοθεϊστική μεταρρύθμιση του Ακενατών.

Σα μια παράξενη παρένθεση στην μακραίωνη πολυθεϊστική Αιγυπτιακή πραγματικότητα, ξεσηκώνεται ξαφνικά η μονοθεϊστική επανάσταση του νεαρού Ακενατών, που χωρίζει το Αιγυπτιακό Ιερατείο σε μονοθεϊστές και αντίπαλους συντηρητικούς πολυθεϊστές. Οι διαμάχες ξεσπούν οξύτατες και είναι ακόμα ανιχνεύσιμες στα τοιχόγλυπτα της αρχαίας Αιγύπτου, όπου τα ονόματα των προηγούμενων θεών σβήνουν, και στη θέση τους γράφεται το όνομα του μόνου αληθινού θεού Άτωνα, το όνομα ενός διεκδικητού θεού απόλυτης και αποκλειστικής εξουσίας. Η μονοθεϊστική αυτή αναταραχή έληξε με νίκη της πολυθεϊστικής μερίδας, που ως αρχαία και πολυπληθέστερη, ανέτρεψε το μονοθεϊσμό του Ακενατών, καταπνίγοντας προφανώς στο αίμα την απαράδεκτη για τα Αιγυπτιακά Ιερατικά συμφέροντα μονοθεϊστική πρόταση.

Τι συνέβη αλήθεια; Πολύ θα θέλαμε να γνωρίζουμε κάποιες λεπτομέρειες. Αλλά δυστυχώς η βίβλος έχει ένα απαράδεκτο κενό τετρακοσίων περίπου χρόνων στην αφήγησή της! Δεν καταγράφει το παραμικρό απ' την εποχή του Ιωσήφ έως την εποχή του Μωυσή. Η λεπτομερέστατη περιγραφή των πατριαρχικών κατορθωμάτων και η αδιάσπαστη γενεαλογική καταγραφή τους,δεν έχει πουθενά στη βίβλο μεγαλύτερο και πιο σκοτεινό κενό! Ακόμα και η γενεολογία του Χριστού-Ιησού στα ευαγγέλια, καταγράφει για την περίοδο αυτή μόνο τρία ονόματα στο γενεαλογικό δένδρο του, χωρίς να μας δίνει την παραμικρή ιδέα για το τι έκαναν τα τέκνα του Αβραάμ στην πλούσια χώρα της Αιγύπτου στα τετρακόσια αυτά χρόνια, που η βίβλος επιδεικτικά φαίνεται να τα αγνοεί, λες και δεν συνέβη τίποτα το αξιόλογο.

Λέτε λοιπόν οι απόγονοι του Αβραάμ που ο ασίγαστος πόθος τους ήταν να "ευλογήσουν" όλες τις φυλές της γης και ειδικά τις πλούσιες, να έκατσαν άπρακτοι και ήσυχοι τετρακόσια ολόκληρα χρόνια, απολαμβάνοντας απλά τον πλούτο και **τα προνόμια** που εξασφάλισε γι' αυτούς ο Ιωσήφ; Όχι, αυτό δε θα ταίριαζε καθόλου με την υπόλοιπη ιστορία των πατριαρχών τους. Εμείς πιστεύουμε ότι συνέβησαν πολλά και άκρως ενδιαφέροντα, που οδήγησαν όμως σε φρικτή αποτυχία και έφεραν ξαφνικά σε μειονεκτική θέση τον εβραϊκό λαό. Η αποτυχία πρέπει να ήταν τόσο μεγάλη, που η βίβλος τους είχε κάθε λόγο να μην συμπεριλάβει το παραμικρό για τα σκοτεινά αυτά χρόνια της παροικίας στην Αίγυπτο. Σα να ήθελε πράγματι να σβήσει ολότελα απ' τη

φυλετική μνήμη, όλες τις αιτίες που οδήγησαν στη μεγάλη ήττα τους στην Αίγυπτο.

Και εδώ έρχεται φυσιολογικά η ερώτηση; Άραγε στη σαρωτική αυτή θύελλα της μονοθεϊστικής μανίας, που ξεσπά στην Αίγυπτο αυτή ακριβώς τη σκοτεινή περίοδο, δεν είχαν καμία ανάμιξη τα ανήσυχα τέκνα του Αβραάμ;

Αφήσαμε αν θυμάστε τους απογόνους του Ιακώβ στην Αίγυπτο καλοβολεμένους από κάθε άποψη, ενώ ο αρχηγός τους ο πανέξυπνος ομολογουμένως Ιωσήφ, έφερε με επιτυχία στα πρόθυρα του αφανισμού τους Αιγύπτιους. Αυτοί δε, χωρίς διόλου να καταλάβουν "τι τους χτύπησε", ευχαριστούσαν κι από πάνω το δυνάστη τους Ιωσήφ σαν τον εθνικό τους σωτήρα, στους δύσκολους καιρούς της πείνας! *(Γεν. ΜΖ' 25).*

Θμηθείτε εδώ επίσης, ότι ο Ιωσήφ δεν πείραξε διορατικότατος ων, καθόλου τουκιερείς της Αιγύπτου, και τους τάιζε δωρεάν χωρίς μάλιστα να πειράξει διόλου την τεράστια περιουσία τους: **«μόνον τήν γῆν τῶν ἱερέων δέν ἠγόρασεν... καί ἔτρωγον τό μερίδιον αὐτῶν... διά τοῦτο δέν ἐπώλησαν τήν γῆν αὐτῶν»**. *(Γεν. ΜΖ' 22).*

Ο ίδιος μάλιστα, είναι παντρεμένος με κόρη ιερέα της θεότητας με το όνομα ΩΝ!

Αν λοιπόν σταθμίσουμε προσεκτικά τα δεδομένα αυτής της εποχής, θα δούμε ότι με μια απλή προέκτασή τους, διαφαίνονται τα γεγονότα που τόσο ενοχλημένη η βιβλική αφήγηση προσπαθεί να παρασιωπήσει. Θα δούμε απλά, ότι ο Ιωσήφ και οι καθόλα άξιοι συνεχιστές των έργων του, στην απόπειρά τους να καταρρίψουν και το τελευταίο αυτό οχυρό της χώρας, τη θρησκευτική δηλαδή εξουσία των Ιερέων, που σίγουρα ήταν και οι πραγματικοί εξουσιαστές της Αιγύπτου, πραγματοποιούν μια απ' τις μεγαλύτερες ανακαλύψεις του θρησκευτικού δόλου, που έμελλε άλλωστε να τους κάνει διάσημους ανά τους αιώνες σαν τους εφευρέτες, του πιο χρήσιμου εργαλείου εξουσιασμού όλων των εποχών: **τον κρατικό μονοθεϊσμό**! Μ' αυτήν τη φωτεινή ιδέα πείθουν το νεαρό Φαραώ Ακενατών, να προωθήσει την κατάργηση του πολυπρόσωπου, πολυπλυθέστατου, πολυκεντρικού και σίγουρα πανίσχυρου Αιγυπτιακού Ιερατείου, ώστε να παραμείνει μόνο η "αληθινή" λατρεία, του ενός και μοναδικού αληθινού θεού ΑΤ-ΩΝ, που εντελώς συμπτωματικά εκπροσωπείται και ελέγχεται απ' τα τέκνα του Αβραάμ και τα προωθημένα παιδιά του δοξασμένου σωτήρα της Αιγύπτου Ιωσήφ!

Θα δούμε μάλιστα παρακάτω ότι, ΩΝ είναι το πρώτο όνομα με το οποίο ο θεός της ερήμου συστήνεται εκ νέου στο Μωυσή, πριν το αλλάξει με το όνομα Ιεοβά, Γιάχβε ή Ιεχωβά. *(ΕΞΟΔ. Γ' 14 & Σ' 3).*

Έτσι ΩΝ, ΑΤ-ΩΝ, και ο νεαρός Φαραώ Ακενατών, φαίνεται να σχετίζονται στενά, σαν ο κύριος μοχλός προώθησης των τελικών εβραϊκών στόχων της ολοκληρωτικής δηλαδή κατάληψης της Αιγύπτου.

Τί μπορεί όμως να έγινε; Πολύ απλά οι πάμπλουτοι πλέον Εβραίοι, έχουν πρόσβαση στα πανάρχαια ιερά και τους ναούς της Αιγύπτου. Οι θρησκευτικοί γάμοι με κόρες Ιερέων, πρέπει να έγιναν πολύ της μόδας. Όπως είδαμε δεν υπήρχε κανένα θρησκευτικό πρόβλημα γάμων, για την ώρα τέτοια προβλήματα δεν είχαν λόγο ύπαρξης. Ο ίδιος ο Ιωσήφ, ο πρώτος διδάξας, όπως είδαμε παντρεύτηκε κόρη Αιγύπτιου ιερέα. Συνεπώς ο δρόμος για την προσέγγιση του Αιγυπτιακού ιερατικού κόσμου, είχε διάπλατα ανοίξει με το παλιό καλό κόλπο του συμπεθεριού!

Άλλωστε ο Ιωσήφ τους είχε φερθεί απ' την αρχή με εξαιρετική εύνοια, αφήνοντας ανέγγιχτη την περιουσία και τα προνόμιά τους.

Τώρα η πανάρχαια σοφία των ναών είναι στην διάθεση των άξιων τέκνων του Αβραάμ. Οι αξιωματούχοι της εβραϊκής παροικίας, έρχονται σε άμεση επαφή με την αρχαία μεσογειακή σοφία, στα άδυτα φυλακτήρια του μακραίωνου ανθρώπινου παρελθόντος! Μια απ' τις πιο ανατριχιαστικές στιγμές της ιστορίας! Η συσσωρευμένη δύναμη του ανθρώπινου πνεύματος παρελαύνει όσο μπορεί χαριτωμένα μπροστά στα ανέκφραστα μάτια του πιο διεστραμμένου εκτιμητή της! Τίποτε καλό δε μπορούσε να βγει απ' τη μοιραία αυτή συνάντηση για ολάκερη την ανθρωπότητα. Και πράγματι, εκεί απ' την παραφύση αυτή συνεύρεση πρέπει να γεννήθηκε το αδηφάγο τέρας του κρατικού μονοθεϊσμού, που για χιλιετηρίδες τώρα αφανίζει την αξιοπρέπεια των λαών!

Εκεί ξεκινά και η μονοθεϊστική θύελλα που πρόκειται να σαρώσει την Αίγυπτο. Όχι σα μια ώριμη νεωτεριστική, θρησκευτική, ειρηνική αλλαγή, αλλά σα μια φανατισμένη μανιασμένη αντιπαράθεση, που στόχο έχει τον αφανισμό της παλαιάς πολυκέφαλης θρησκευτικής εξουσίας και την αντικατάστασή της με τη μονοδιάστατη και μονοεδρική, αλλά προπάντων **"δική μας"** μονοθεϊστική λατρεία.

Ο θεός ξαναμπαίνει στο παιχνίδι των δόλιων διεκδικήσεων, ο μονοθεϊσμός προωθείται εδώ σαν μοχλός ανατροπής και αφανισμού μιας περίπλοκης θρησκευτικής πραγματικότητας χιλιετηρίδων, που με την πολυφωνία της και τους υποχρεωτικά συνυπάρχοντες θεούς της, είχε μέσα της το σπέρμα του ανταγωνισμού της σύγκρισης και της αργής αλλά σταθερής προόδου. Ο εύκολος όμως δρόμος της απόλυτης μονοθεϊστικής εξουσίας έχει γεννηθεί, και διεκδικεί τον αφανισμό οποιουδήποτε άλλου θρησκευτικού λόγου. Θέλει να απλωθεί και να υπαγορεύει όλες τις πτυχές της θρησκευτικής ζωής. Να συλλέξει ανά χείρας όλα τα σεβάσματα, που σαν πνευματικά νήματα

διαπερνούν τις ψυχές των ανθρώπων, αποκτώντας έτσι τον απόλυτο έλεγχο της ζωής τους. Ναι, ο κρατικός μονοθεϊσμός, η χειρότερη μορφή εξουσίας όλων των εποχών είχε γεννηθεί!

Αυτήν την πρώτη αποτυχημένη απόπειρα επιβολής του, προσπάθησε να κρύψει η βιβλική αφήγηση αφήνοντάς μας ένα ανεξήγητο κενό 400 περίπου χρόνων. Ναι, μέσα στα ιερά των πανάρχαιων ναών της Αιγύπτου πρέπει να υπήρχε άφθονο υλικό που θα έδινε τροφή, στο βολικό για τα σχέδια τους μονοθεϊσμό. Εκεί μας λέει ο Μανέθων, υπήρχαν φυλαγμένα τα κείμενα του εξαίρετου Έλληνα προπάτορά τους, Ερμή του Τρισμέγιστου, που βαθιά στο μακρινό και άγνωστο παρελθόν συνέγραψε σαράντα δύο τόμους σοφίας, τα εξαιρετικά πρωτοποριακά κείμενα ανώτερης θρησκευτικότητας.

Η θρησκευτική άλωση της Αιγύπτου ήταν πλέον θέμα λεπτών χειρισμών. Ο νεαρός φαραώ Ακενατών, ήταν σαφώς το επόμενο θύμα των δόλιων μηχανορραφιών τους. Αυτός θα χρησιμοποιηθεί για την εκτέλεση του θρησκευτικού αποκεφαλισμού της χώρας. Πρόσχημα για το μαζικό αυτό έγκλημα και πάλι η θέληση δήθεν ενός θεού.

Η αναταραχή έλαβε λυσαλέες διαστάσεις, η χώρα αιματοκυλίστηκε και είναι άγνωστο πόσοι αθώοι συντρίφτηκαν κάτω απ' τα πέλματα των μαχόμενων για την εξουσία θεών. Κατά περίεργο τρόπο, η πρώτη αυτή μάχη του μονοθεϊσμού χάνεται. Οι πολυθεϊστές ιερείς τελικώς ανασυντάχθηκαν και νίκησαν. Κατηγόρησαν τους αληθινούς υποκινητές, ξεσκεπάζοντας τη δόλια δράση τους, υποβιβάζοντάς τους από άρχοντες της χώρας και πανίσχυρους διαχειριστές του Αιγυπτιακού πλούτου, σε εχθρούς της χώρας και προδότες. Η ολοκληρωτική φυλετική υποβάθμιση και η σκληρή δουλεία ήταν γι' αυτούς η μόνη άξια τιμωρία που τους επέβαλαν οι καταταλαιπωρημένοι πλέον Αιγύπτιοι.

Να λοιπόν γιατί ο Μωυσής, ο συγγραφέας των πρώτων πέντε βιβλίων της βίβλου, (της πεντάτευχου) αδυνατεί να περιλάβει την οικτρή αυτή εθνική συμφορά, που είχε σαν αποτέλεσμα να φανερωθεί ο εβραϊκός δόλος σ' όλο του το μεγαλείο και να τιμωρηθούν αυτοί οι πανέξυπνοι παγιδευτές λαών με την επαίσχυντη ποινή της βαριάς δουλείας. Έτσι παρέμεινε ένα ανεξήγητο κενό εκατοντάδων χρόνων στη βιβλική ιστορία, στη γη της Αιγύπτου και ενώ αφήσαμε τον οίκο Ιακώβ άκρως πετυχημένο πάμπλουτο και βολεμένο στην αρχή της παροικίας στην Αίγυπτο, στο τέλος αυτής της περιόδου, χωρίς καμμιά σοβαρή δικαιολογία τον βρίσκουμε στο έσχατο όριο ένδειας και καταπίεσης, να στενάζει κάτω από δυσβάσταχτο ζυγό ντροπιασμένης δουλείας.

Νομίζω λοιπόν, ότι η παραπάνω ερμηνεία είναι η μόνη πιθανή προέκταση στα μετέωρα στοιχεία της βιβλικής εξιστόρησης και μια καλή σύνδεση ανάμεσα στον Ιωσήφ και το Μωυσή που σίγουρα τους χωρίζουν πολλοί βιβλικοί άθλοι, που όμως δεν φαίνεται να γράφτηκαν ποτέ.

Το κίνημα βέβαια της μονοθεϊστικής μεταρρύθμισης δεν πρέπει να έσβησε τελείως στα θρησκευτικά κέντρα της Αιγύπτου, διότι είναι φανερό πως η μερίδα του ιερατείου που έδωσε στο Μωυσή «**πᾶσαν τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων**» ανήκε σαφώς στους κινηματίες μονοθεϊστές, που γλίτωσαν την λαίλαπα της θρησκευτικής μεταρρύθμισης.

Έτσι ο Μωυσής γίνεται κάτοχος της μυστικής Ερμητικής σοφίας, και όταν ηγέτης πλέον του λαού του κάθεται να συντάξει τη **Γένεση**, δανείζεται ατόφια στοιχεία και αποσπάσματα της προϊστορικής Ερμητικής θεογονίας-ανθρωπογονίας. Όπως ακριβώς τα είδαμε αντιπαρατιθέμενα στην αρχή αυτού του βιβλίου, όπου γίνεται ολοφάνερο το δάνειο ιδεών απ' την Ερμητική-Ελληνο-Αιγυπτιακή σοφία, που ο Μωησής όχι μόνο είχε μελετήσει ως νεαρός μαθητής των ναών αλλά είχε συγκρατήσει απ' τις ατέλειωτες επίμοχθες αποστηθήσεις, που ασφαλώς πρέπει να περιελάμβανε η μακρόχρονη εκπαίδευσή του ως υποψήφιου φαραώ, και βασιλέως αυτής της δυνατής και αρχαίας χώρας.

Έτσι γράφεται η "Γένεσις", το πρώτο βιβλίο της εβραϊκής βίβλου απ' το Μωϋσή, που δεν κάνει τίποτε λιγότερο ή περισσότερο απ' ότι έκαναν κατ' εξακολούθηση οι δοξασμένοι πρόγονοί του. Να παίρνει δηλαδή τον Ελληνο-Μεσογειακό μύθο και ν' αναπληρώνει μ' αυτόν, τη δική τους φιλολογική ανυπαρξία.

Άλλωστε, αναρωτηθήκατε ποτέ, από που θα μπορούσαν να προέρχονται αληθινά οι σημαντικές πληροφορίες των πρώτων κεφαλαίων της "Γένεσις"; Τις έφερε μήπως ο Αβραάμ ο πρώτος Εβραίος απ' την ΟΥΡ της Χαλδαίας απ' όπου κατάγεται; Αν ναι, τότε γιατί αυτός και οι απογόνοι του έως πέμπτης γενεάς που παρακολουθήσαμε, δεν κάνουν την παραμικρή αναφορά σε κανένα απολύτως όνομα ή στοιχείο της λεγόμενης προϊστορίας τους; Ούτε ο Αδάμ, ούτε ο Νώε αλλά ούτε κανείς άλλος απ' τους υποτιθέμενους άμεσους ένδοξους προγόνους της πατριαρχικής γενεαλογίας εμφανίζεται στα χείλια των πατριαρχών, έστω για μια και μοναδική φορά. Ο θεός τους δεν αναφέρθηκε ποτέ ως "ο θεός του Αδάμ, του Νώε και του ΣΗΜ". Τα ονόματα των υποτιθέμενων αυτών προγόνων, (μετά την εξιστόρηση των ανδραγαθιών τους) εξαφανίζονται απ' την Πατριαρχική ιστορία. Το όνομα της Εύας, δεν αναφέρεται ούτε μια φορά σε ολόκληρη την "Παλαιά" λεγόμενη διαθήκη! Του Αδάμ, αναφέρεται μόνο τρεις! Ο συγκλονιστικός Νώε,

αναφέρεται τέσσερις φορές μονάχα. Αλλά και ο πολυθρύλητος αρχιπατριάρχης ΣΗΜ (Σημίτες) δεν αναφέρεται ονομαστικά παρά μονάχα τρεις φορές[128] σε αντίθεση με τον αληθινό αρχιπατριάρχη εκ Χαλδαίας,τον Αβραάμ του οποίου το όνομα αναφέρεται 144 φορές μετά το θάνατό του και 245 φορές συνολικά. Όλ' αυτά οδηγούν στο αβίαστο συμπέρασμα, ότι οι καθοδηγητές του λαού αυτού ποτέ δεν ετίμησαν τα ονόματα των ηρώων αυτών, (Αδάμ-Εύα-Νώε-Σημ) γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η αυθεντική τους φυλετική ιστορία, αρχίζει με τον ανεπανάληπτο Αβραάμ.

Είναι λοιπόν ξεκάθαρο. Η εβραϊκή βίβλος ξεκίνησε για να γίνει η γενεαλογική καταγραφή των κατορθωμάτων της αβρααμικής δυναστείας. Πολύ αργότερα ο Μωυσής, ο μορφωμένος μέσα στα ιερά των Αιγυπτιακών ναών ενσωμάτωσε προ του Αβραάμ λίγες, περιορισμένης έκτασης, θεογονικές και ανθρωπογονικές προτάσεις, βγαλμένες κατ' ευθείας μέσα απ' τα ιερά των Αιγυπτιακών ναών που αποτελούσαν τα φυσικά θησαυροφυλάκια της πανάρχαιας ελληνομεσογειακής σοφίας.

Κατόπιν όλων αυτών, με πραγματική απορία στάθηκα προστά απ' το επόμενο μεγάλο βιβλικό επεισόδιο: την έξοδο απ'την Αίγυπτο, με τον υπερ-ήρωα Μωυσή και τη συντριβή της Αιγύπτου απ' τις θεόσταλτες πληγές του Φαραώ!

Πριν όμως εξετάσω καθ' οιονδήποτε τρόπο τα στοιχεία της αφήγησης, ήμουν περιέργως βέβαιος ότι ελάχιστα κάτω απ' την επιφάνεια της αφήγησης υπήρχε ακόμα ανιχνεύσιμη η πραγματική συνταγή της νίκης. Ο πειθαναγκασμός της Αιγύπτου, έπρεπε να διέπεται απ' τα ίδια ακριβώς στοιχεία που διαμόρφωσαν τις ένδοξες νίκες του πατριαρχικού παρελθόντος.

Κάτω ακριβώς απ' το λεπτό θεολογικό κάλυμμα και το μυθολογικό υπόστρωμα έπρεπε να βρίσκεται ακόμα ορατός ο παλιός καλός τρόπος της πατριαρχικής δράσης, δηλαδή: άψογος προγραμματισμός, οικογενειακή συνεργασία, υποκριτικό ταλέντο, άφθονη μαγικοτελετουργική επίκληση δυνάμεων, εκ των ένδο[129] φαρμακεία, μαγγανισμός, πληγές, ομηρία, πλούσιες αμοιβές και τελική εξόντωση!

Δυστυχώς ή ευτυχώς, η έρευνα στα πατριαρχικά αρχεία με δικαίωσε απόλυτα!

---

[128] *Και οι τρεις φορές αναφέρονται στο Α' χρονικών α' 4, 17 και 24 όπου και επιχειρείται η αυτονόητα απαραίτητη οριστική σύνδεση του Σημ με τον πρώτο αρχηγό της φυλής Αβραάμ. Κατόπιν αυτού ξεχνιέται και δεν ξαναναφέρεται ποτέ και πουθενά. Έτσι οι λεγόμενοι Σημίτες, δεν φαίνεται να εγνώριζαν για προπάτορά τους, τον Κατακλυσμικό ήρωα Σημ. Σε αντίθεση μ' αυτό σ' ολόκληρη την ιστορία τους εκαυχώντο σε όλους τους τόνους λέγοντας:* ***«Πατέρα έχουμε τον Αβραάμ» Ματθ. Γ' 9 - Λουκ. Γ' 8 - ΙΣ' 30. Ιωάν. Η' 37, 39, 53, 56.***

[129] ***Ο ένδον**: ο εντός της οικίας (λεξ. Σταματάκου).*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

«Έξοδος»

Το βιβλίο της "Γένεσις", το πρώτο βιβλίο της βίβλου, τελειώνει με το θάνατο του Ιακώβ στην Αίγυπτο. Για τους δύσμοιρους Αιγύπτιους δεν έφταναν η πείνα και η φτώχια στην οποίαν είχαν περιέλθει, αλλά υποχρεώθηκαν προφανώς απ' τον εθνικό τους "σωτήρα" Ιωσήφ, να τιμήσουν το θάνατο του εισβολέα Εβραίου για εβδομήντα ολόκληρες μέρες: **«ἐπένθησαν δέ αὐτόν** (τον Ιακώβ) **οἱ Αἰγύπτιοι ἑβδομήκοντα ἡμέρας»**! *Γεν. Ν' 3.*

Με το φαραώ Ακενατών δώσαμε λίγα στοιχεία για το περίεργο χάσμα αφήγησης μεταξύ Ιωσήφ και Μωυσή. Τώρα μπορούμε να υποθέσουμε, ποια είναι τα τραγικά συμβάντα που οδήγησαν τους παρεπιδημούντες Εβραίους της Αιγύπτου, στη σφοδρή γενική αντιπάθεια και τη δυσβάσταχτη σκλαβιά τους.

Το βιβλίο της εξόδου ξεκινά, δείχνοντας ότι παρά τα πολυάριθμα χρόνια συγκατοίκησης οι Αιγυπτιακές αρχές θεωρούν τους Εβραίους ως άξιους αποστροφής και μόνιμους υποψήφιους εχθρούς και προδότες της χώρας: **«Ηὐξήνθησαν** (οι Εβραίοι) **καί ἐπολλαπλασιάσθησαν καί ἐνδυναμώθησαν σφόδρα, ὥστε ὁ τόπος ἐγέμισεν ἀπ' αὐτῶν... καί εἶπεν** (ο βασιλεύς) **πρός τόν λαόν αὐτοῦ... ἔλθετε ἄς σοφισθῶμεν κατ' αὐτῶν διά νά μη πολλαπλασιασθῶσι, καί ἄν συμβῇ πόλεμος ἑνωθῶσι καί οὗτοι μετά τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν»** *Εξ. Α' 8-10.*

Πολλοί μελετητές της βίβλου, αδυνατούν να δεχθούν την τρομερή αυτή πληθυσμιακή αύξηση, μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα (250

έως 400 χρόνια) είναι αδύνατο λέγουν από τα ολίγα άτομα μιας και μόνης οικογένειας, να φτάσουμε στο τεράστιο πλήθος της εξόδου μέσα στα μικρά αυτά χρονικά περιθώρια. Και έχουν ίσως δίκαιο με τα απλά στατιστικά τους στοιχεία. Ξεχνούν όμως τα πραγματικά δεδομένα αυτής της ιδιόρρυθμης οικογένειας. Σίγουρα η οικογένεια Ιακώβ, με τα 70 συνολικά άτομα που απαριθμούσε δεν είναι η μόνη που ανέβηκε τελικά στην Αίγυπτο. Όταν η πλούσια αυτή χώρα περιήλθε ουσιαστικά στα χέρια των Εβραίων, οι τεράστιες αδελφές παροικίες της Χαρράν της Παδάν-αράμ και του Ησαύ στη Χαναάν, μαζί με άλλες μικρότερες ίσως που σίγουρα είχαν δημιουργηθεί απ' το σπέρμα της χαλδαϊκής αδελφότητας, έσπευσαν να αρπάξουν το μερίδιό τους απ' τη χειροπόδαρα δεμένη Αίγυπτο. Έτσι, αυτά που λέει σε μια στιγμή ο βασιλιάς της Αιγύπτου: **«ὁ λαός τῶν υἱῶν Ἰσραήλ εἶναι πολύ πλῆθος καί ἰσχυρότερος ἡμῶν»** *Εξ. Α΄ 9* δεν απηχούν παρά τη συνηθισμένη εικόνα, που αφήνουν έκτοτε οι εβραϊκές παροικίες ανά τον κόσμο καθώς σπεύδουν όλοι αδελφωμένοι να κατακτήσουν μέχρι το μεδούλι τις χώρες και τις πόλεις που παροικούν. **«Καί οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεστρέφοντο τούς υἱούς Ἰσραήλ καί κατεδυνάστευον αὐτούς αὐστηρῶς»** *Εξ. Α΄ 12-13.*

Η κατάσταση έγινε αφόρητη για τους Ισραηλίτες που απειλήθηκαν (σύμφωνα με τη δική τους εκδοχή) με αφανισμό και γενοκτονία. Μέσα στις απελπιστικές αυτές συνθήκες του Εβραϊκού γένους γεννήθηκε ο γνωστός σε όλους μας Μωϋσής, που γλίτωσε τη ζωή του μέσα σε **"κιβώτιο σπάρτινο"** αλειμμένο **"μέ ἄσφαλτον καί πίσσαν"** *Εξ. Β΄ 3* και που αφέθηκε στην αγγαλιά του ποταμού. Του ίδιου ποταμού που αργότερα θα χτυπηθεί απ' το χέρι του ήρωα, που τώρα σώζει. Όπως τα θέλει δηλαδή η αφήγηση.

Η συνέχεια μας είναι λίγο πολύ γνωστή. Γνωστό ίσως δεν είναι ότι ο ελληνικός μύθος περιλαμβάνει πλειάδα παρόμοιων διασώσεων, ακριβώς μέσα σε κιβώτια αλειμμένα με πίσσα. Ατέλειωτο πλήθος ηρώων αφήνονται έκθετοι και διασώζονται με όλες τις πιθανές παραλλαγές, πάρα πολλοί δε ακριβώς όπως ο Μωυσής, αφήνονται στην επιφάνεια του νερού ποταμών, λιμνών και θαλασσών. Πάντοτε μάλιστα ο ήρωας διασώζεται απ' το πισσωμένο κιβώτιό του και ακολουθεί η ιστορία του περίλαμπρη και γεμάτη απίστευτα κατορθώματα! Και μια και ανοίξαμε την παρένθεση αυτή, θα ήταν νομίζω καλό να πούμε σύντομα λίγα λόγια για τις παράλληλες αυτές αφηγήσεις.

Αυγή και Τήλεφος

Ο Τήλεφος είναι παιδί του κρυφού έρωτα της Αυγής με τον ένδοξο ήρωα Ηρακλή. Ο πατέρας της όμως ο βασιλιάς Αλέου, όταν έμαθε τον παράνομο έρωτα της ιέρειας της Αθηνάς Αυγής, πήρε μάνα και παιδί, τους έκλεισε μέσα σ' ένα κιβώτιο και τους έρριξε στη θάλασσα. Τα κύματα έσπρωξαν το κιβώτιο ως τις μικρασιατικές ακτές νοτιότερα, απ' τη Λέσβο στην εκβολή του ποταμού Καΐκου κοντά στην Πέργαμο, όπου ο Τεύθρας είχε εκείνο τον καιρό το βασίλειό του. Αυτός τους καλοδέχθηκε, πήρε την Αυγή γυναίκα του, υιοθέτησε τον Τήλεφο και τον άφησε διάδοχό του στο θρόνο της χώρας του.

Περσέας και Δανάη

Ο Ακρίσιος ο βασιλιάς του Άργους, δεν απέκτησε διαδόχους παρά μόνο μια κόρη, την όμορφη Δανάη. Το μαντείο των Δελφών προφήτευσε ότι απ' την κόρη του αυτή, θα προέλθει ο ένδοξος διάδοχός του, που όμως θα τον σκοτώσει κιόλας.

Ο Ακρίσιος τρομοκρατημένος, φυλακίζει τη Δανάη σε σκοτεινό υπόγειο κελί, όπου όμως ο ίδιος ο μέγιστος των θεών Δίας την επισκέπτεται με τη μορφή χρυσής βροχής, που περνά από τον μοναδικό φεγγίτη της φυλακής. Η Δανάη αποκτά με το θαυματουργικό αυτό τρόπο το γιο της το διάσημο ήρωα της αρχαιότητας τον Περσέα. Πανικόβλητος ο Ακρίσιος και φοβισμένος την έβαλε αυτήν και το παιδί της σ' ένα ευρύχωρο κιβώτιο και τους εγκατέλειψε στην ανοιχτή θάλασσα, με την ελπίδα ότι η οργή του Ποσειδώνα θα τον απαλλάξει απ' το μέλλοντα φονιά του το νεογέννητο ήρωα Περσέα.

Ώρες ατέλειωτες το μικρό πλεούμενο (κιβώτιο) πάλευε με τη θάλασσα ώσπου το πρωί προσάραξε σ' άγνωστη στεριά και τόπο. «**Η Δανάη άρπαξε το βρέφος στην αγκαλιά της και ελαφροπατώντας πηδά στη θάλασσα και μετά στην χρυσή άμμο του Νησιού. Σωθήκαμε! σκέφτηκε. Ένας ψαράς χωμένος μεσ' σ' ένα μικρό όρμο περίμενε το βαθύ ξημέρωμα. Τα βρεγένα βράχια που στις ρίζες τους ζούσαν αχινοί κι αστερίες έκρυβαν τον ψαρά. Η παρουσία της Δανάης όμως του ξύπνησε την προσοχή και τραβώντας αργά τα κουπιά φανερώθη πίσω απ' τα βράχια... Η Δανάη άκουσε το χτύπημα του κουπιού στους σκαρμούς και στράφηκε κατά το πέλαγος φοβισμένη. Μόλις αντίκρυσε τον γιγαντόσωμο άντρα άρπαξε ένα βότσαλο... Μην προχωράς προς τα δω, είμαι η κόρη του βασιλιά του Αργους. Ο άνδρας γυμνόστηθος σήκωσε τα κουπιά κι η βάρκα στάθηκε... Ήταν**

ένας πανύψηλος άντρας με νεανικό πρόσωπο γαλήνιο. Τα σγουρά του μαλλιά κρατιόντουσαν σαν τους αθλητές με μια άσπρη κορδέλα, τα γένια του μαύρα γιαλοκοπούσαν κι έκαναν τα δόντια του να φαίνονται κάτασπρα... Η Δανάη σκέπασε το κορμί της με τον μουσκεμένο μανδύα της και παράτησε το βότσαλο... η στάση του ξένου την ηρέμησε.

- "Πού βρίσκομαι" του φώναξε.

- "Στη Σέριφο κυρά μου... Στη χώρα του Δίκτη και του Πολυδέκτη" αντιφώνησε εκείνος.

"Ας είναι δοξασμένο τ' όνομα του Νηρέα, νόμιζα πως βρισκόμουνα στον Άδη ψιθύρισε".

Η Δανάη καθησε σ' ένα βράχο αποκαμωμένη. Ο Σεραφιανός πλησίασε με τη βάρκα του και με μια πηδιά βρέθηκε στην θάλασσα. Εσπρωξε με τα χέρια του το όμορφο σκαρί, τ' άραξε στην άμμο κι έσκυψε έπειτα μεσ' στη βάρκα του κι έπιασε ένα υφασμένο μάλλινο.

- "Να τώρα να σκεπαστείς συ και το μωρό σου, να ζεσταθείς μέχρι ν' ανάψω φωτιά να μου πεις τι μπορώ να κάνω για να σε βοηθήσω". Η Δανάη πίστεψε πια πως τούτος δω ο άντρας ήταν η σωτηρία της και γλυκά κοιτάζοντάς τον μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο, πήρε το σκέπασμα, και τό 'ριξε στην πλάτη της να ζεσταθεί αυτή και το μωρό της».

Απ' τη γλυκιά αυτή σωτήρια συνάντηση ξεκινούσε η ζωή του μεγάλου Περσέα. Το απόσπασμα που δεν άντεξα να μη σας το παραθέσω είναι απ' το υπέροχο βιβλίο του μεγάλου **Η. Τσατσόμιρου "Αιγαίο βουνό"** στο οποίο θα βρείτε έξοχες πληροφορίες για το συγκλονιστικά υπέροχο παρελθόν των Ελλήνων, που δυστυχώς αν και Ελληνες τόσο λίγα γνωρίζουμε.

Λάιος και Οιδίποδας

Η γέννηση του Οιδίποδα, έχει όλα τα στοιχεία εκείνα που στήνουν τη θαυματουργή σωτηρία του έκθετου Μωυσή στα νερά του Νείλου.

Ο Λάιος ο βασιλιάς της Θήβας, για χρόνια δεν απόκτησε παιδιά και η συμβουλή του Δελφικού μαντείου ήταν να μην αποκτήσει, διότι το παιδί που θα αποκτούσε θα έφερνε ανείπωτες συμφορές στη Θήβα και θα σκότωνε τον ίδιο. Για κακή του όμως τύχη απέκτησε τον μικρούλη Οιδίποδα. Για να γλιτώσει όμως μια για πάντα απ' την προφητεία και τις συμφορές, πήρε και έβαλε τον μικρούλη σ' ένα καλάθι πισσωμένο και το έρριξε στη θάλασσα, πιστεύοντας ότι έτσι θα χανόταν. Το ρεύμα όμως πήρε το καλάθι και το έβγαλε απέναντι στην Κόρινθο. Εκεί το

βρήκε η Περίβοια η γυναίκα του βασιλιά Πολίβου την ώρα που έκανε μπάνιο. Η βασίλισσα κράτησε και μεγάλωσε τον τραγικό ήρωα Οιδίποδα, που με τις περιπετειές του μας χάρισε τελικά απ' το χέρι του μεγάλου τραγικού Σοφοκλή, τις γνωστές, παγκοσμίως αξεπέραστες τραγωδίες του. *(Διόδωρος Σικ. 4.64.1).*

Ίσως θα πρέπει εδώ να επισημάνω ότι η ιστορία του Οιδίποδα όπως τουλάχιστον μας την παρέδωσε ο μεγάλος τραγικός Σοφοκλής, με τους 3.238 συνολικά στοίχους του ("Οιδίποδας επί Κολωνώ" 1708 στίχους και "Οιδίπους Τύραννος" 1530 στίχους) είναι απ' τα ανεπανάληπτα συγγραφικά δώρα του κλασικού ελληνισμού στην ανθρωπότητα.

Το έπος της αρχαιότητας "οιδιπόδεια" (έπη) ΧΑΘΗΚΕ στερώντας μας τους 6.000 στίχους ενός άλλου μεγάλου πνευματικού Έλληνα του 8ου π.Χ. αιώνα που ασφαλώς κατέγραφε την ιστορία του Οιδίποδα όπως αυτή έφτανε σ'αυτόν απ' τα βάθη του μύθου. Πιθανός συγγραφέας του ο Λάκων Κιναίθων.

Σεπφώρα μια ηρωίδα μαμή

Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως τίποτε δεν αναφέρεται τυχαία στη βίβλο των Εβραϊκών κατορθωμάτων. Το να συμπεριληφθείς σ' αυτήν επαινετικά και ονομαστικά, πρέπει να αποτελούσε ιδιαίτερη τιμή και επιβράβευση των σημαντικών σου έργων. Έτσι το δεύτερο βιβλίο της βίβλου η Έξοδος, αρχίζει εξυμνώντας τον πρώτο ήρωα της, την Εβραία μαμή Σεπφώρα. **«Καί ἐλάλησεν** (ο φαραώ) **ὁ βασιλεύς τῶν Αἰγυπτίων πρός τάς μαίας τῶν ᾿Εβραίων ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ὠνομάζετο Σεπφώρα... καί εἶπεν** (ο φαραώ) **Ὅταν μαιεύεται τάς Ἑβραίας** (που σημαίνει ότι δεν ξεγεννούσαν μόνο Εβραίες) **ἐάν μέν εἶναι αρσενικόν θανατώνετε αὐτό»** . *Εξ. Α΄ 16.* Εδώ η αφήγηση παρουσιάζει το φαραώ να απευθύνει το λόγο προς τις μαίες των Εβραίων, εκ των οποίων τουλάχιστον η Σεπφώρα φαίνεται να απολαμβάνει για τη δουλειά της φήμη και αναγνώριση και πέρα απ' τα εβραϊκά όρια και να προσπαθεί όμως με πολύ αφέλεια, να αναθέσει σε Εβραιοπούλες να γενοκτονήσουν τους ομοφύλους τους. Πράγμα για το οποίο φυσικά η ηρωίδα μας Σεπφώρα δεν έδειξε κανένα ζήλο, ούτε και οι συνεργάτιδές της: **«ὁ δέ Θεός ἀγαθοποίει τάς μαίας (!) καί ἐπειδή αἱ μαῖαι ἐφοβοῦντο τόν Θεόν ἔκαμεν** (ο θεός!) **εἰς αὐτάς οἴκους»** *Εξ Α΄ 21.*

Γνωρίζοντας λοιπόν ποια είναι η ασίγαστη φυλετική τους νοοτροπία και επειδή ο μύθος του ήρωα που σώζεται απ' τα νερά ενός ποταμού

είναι παραπάνω από δημοφιλής σ' όλα τα μήκη και πλάτη της Μεσογείου, υποπτευόμαστε, με το δίκαιό μας, ότι δεν είναι υποχρεωτικά αυτός ο τρόπος που ο Μωυσής έφτασε μέσα στο στενό οικογενειακό κύκλο του Φαραώ. Δεν είναι καθόλου ανάγκη να δεχθούμε αυτήν τη διάσημη μυθολογική εξέλιξη, διότι η μαία που **εφοβείτο τον θεόν** και απέκτησε σπίτια για ανταμοιβή, είναι μάλλον η πρώτη ηρωίδα της εξόδου. Μια κι όλα δείχνουν πως αυτή έβαλε με επιτυχία το χεράκι της, ώστε ένα απ' τα παιδιά της μεγάλης βασιλικής οικογένειας του Φαραώ να μην είναι "εντελώς" Αιγύπτιος!

Ενδεικτικό προς την κατεύθυνση αυτή, δεν είναι μόνο τα σπίτια που της χαρίζει ο θεός αυτοπροσώπως όπως είδαμε παραπάνω αλλά και το γεγονός ότι η γυναίκα του Μωυσή αργότερα φέρει τιμής ένεκεν το όνομα Σεπφώρα. Το όνομα δηλαδή αυτής της σπουδαίας ηρωίδας, που με κίνδυνο της ζωής της αντικατέστησε προφανώς το νεογέννητο βρέφος της βασιλικής οικογένειας με βρέφος δικής τους εκλεκτής οικογένειας. Το παιδί, με τη μόρφωση και την φαραωνική παιδεία που έμελλε να πάρει, θα γινόταν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ο σωτήρας των καταδυναστευμένων Ισραηλιτών! Πάντως οφείλουμε να ομολογήσουμε πως αυτό είναι μια μετέωρη υπόθεση, μια και δεν υπάρχουν εκτός απ' τα ελάχιστα προαναφερθέντα στοιχεία, άλλα που να υπαινίσσονται έστω, αυτή την εκπληκτική αλλαγή βρεφών που προαναφέραμε. Επαναλαμβάνω όμως ότι δεν μπορούμε έτσι αβασάνιστα να δεχθούμε την αδόκιμη σκέψη ότι ο φαραώ αποφασισμένος να γεννοκτονήσει τους μισητούς πολυπληθείς Εβραίους, ανέθεσε το τραγικό αυτό έργο σε μια ομόφυλή τους μαμή, τη Σεπφώρα. Ο φαραώ και όλη την αφέλεια του κόσμου να είχε, δε θα περίμενε σοβαρά απ' τους Εβραίους να αυτογεννοκτονηθούν. Αν ήθελε πράγματι να θανατώσει τα νεογέννητα μωρά τους θα μπορούσε να το κάνει με τον δικό του δραστικό εξουσιαστικό τρόπο... Κάτι τέτοιο όμως ούτε που το υπονοεί η αφήγηση. Έτσι η "αστεία" εντολή αυτογεννοκτονίας (προς την Εβραία Σεπφώρα) **«ἐάν εἶναι ἀρσενικόν θανατώνετε αὐτό»** είναι σαφώς ένα επιπόλαιο αφηγηματικό τέχνασμα (γεφύρωμα), ώστε να δικαιολογηθεί η μυθολογική εικόνα που ακολουθεί με τον ήρωα Μωυσή έκθετο στα νερά του ποταμού, που διαφορετικά θα ήταν ξεκρέμαστη και εντελώς αναίτια.

Επαναλαμβάνω λοιπόν, ότι αν δεχθούμε ως φανερή απόπειρα μυθολογικής συγκάλυψης τα περί διάσωσης του Μωυσή απ' το Νείλο, τότε δε μένει άλλος τρόπος ένα Εβραιόπουλο να μπει στον οίκο του Φαραώ απ' την συγκεκριμένη παράτολμη αλλαγή βρεφών. Ανεξήγητο άλλωστε παραμένει, αν δεχθούμε ατόφια την αφήγηση, το γεγονός ότι ενώ όλοι **«οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεστρέφοντο τούς υἱούς Ἰσραήλ»**, η ίδια η

κόρη του φαραώ δεν συμμετέχει στη γενική αυτή αποστροφή προς τους Ισραηλίτες, αλλά απεναντίας περιχαρώς υιοθετεί ένα Εβραιόπουλο έκθετο στον ποταμό. *Εξ. Β΄5.*

Μωυσής

Η κυβέρνηση του Φαραώ πρέπει να πήρε πολύ στα σοβαρά τα παραπτώματα του λαού Ισραήλ. Βέβαια δεν αμφιβάλλουμε καθόλου ότι αφορμή αυτής της καταπίεσης είναι τα ιδιαίτερα φυλετικά χαρακτηριστικά που είχαν αναπτύξει, κάτω απ' την ιδιόμορφη επιρροή της χαλδαϊο-αβρααμικής θεότητας, που με την επίμονη τέχνη του δόλιου βιοπορισμού και τις αντεθνικές τους απόπειρες ανάγκασαν τον Φαραώ να τους υποβιβάσει σε σίγουρους εχθρούς της Αιγύπτου. Η δήλωση του **«διά να μή... ένωθώσι καί ούτοι μετά τών έχθρών ήμών καί πολεμήσωσιν ήμάς»** μόνο κάτι τέτοιο μπορεί να υπονοεί.

Σίγουρα λοιπόν, τα όποια δραματικά γεγονότα μεσολάβησαν, μετέβαλαν τους περισσότερους τουλάχιστον εξ αυτών, από ευνοημένους και ευκατάστατους, σε σκληρά εργαζόμενους δούλους. Για πρώτη φορά οι εφευρέτες των θεϊκών πληγών και της παραπλάνησης, οι άνθρωποι που γονάτισαν άρχοντες και βασιλείς κατέκαυσαν και κατέσφαξαν απροειδοποίητα αθώες πόλεις, πλήρωναν με σκληρή δουλεία και ταπείνωση την ασίγαστη υπονομευτική και ανατρεπτική τους δράση: **«Κατέστησαν λοιπόν έπ' αύτούς έπιστάτας... διά να καταθλίβωσιν αύτούς με τά βάρη αύτών και οίκοδόμησαν είς τόν Φαραώ πόλεις άποθηκών... και κατεδυνάστευον οί Αίγύπτιοι, τούς υίούς Ίσραήλ αύστηρώς και κατεπίκραινον τήν ζωήν αύτών δια τής σκληράς δουλείας είς τόν πηλόν και είς τάς πλίνθους καί είς πάσας τάς έργασίας τών πεδιάδων»** *Εξ. Α΄11-14.*

Αυτά όλα συμβαίνουν πριν ακόμα γεννηθεί ο ήρωάς μας Μωυσής. Σαράντα όμως περίπου χρόνια μετά, η κατάσταση δεν έχει βελτιωθεί καθόλου: **«Μετά δέ πολύν καιρόν έτελεύτησεν ό βασιλεύς τής Αίγύπτου καί κατεστέναξαν οί υίοί Ίσραήλ διά την δουλείαν και άνεβόησαν, καί ή βοή αύτών άνέβη πρός τόν θεόν έξ αίτίας τής δουλείας».** *Εξ. Β΄23.*

Τώρα για να γίνουμε πιο κατανοητοί η φωνή των δεινοπαθούντων δεν "ανέβη" προς το θεόν τόσο, όσο ανέβη στ' αυτιά του άρχοντα Μωυσή, ο οποίος ζώντας τη διπλή ιδιότητά του Αιγύπτιου πρίγκιπα κι αυτή του κρυφού συνομώτη **Ισραηλίτη,** κατέληξε κάτω απ' την πίεση των περιστάσεων να διαπράξει φόνο και να αποκαλύψει παράκαιρα την

κρυφή του εβραϊκή ταυτότητα. Το ότι εγνώριζε άριστα το ρόλο που εκαλείτο να παίξει μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον του φαραώ το βλέπουμε απ' τις επαφές που είχε με τους **«άδελφούς»** του και τις συχνές διαβουλεύσεις που είχε μαζί τους, **«Κατά δέ τάς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Μωυσής... ἐξῆλθε πρός τούς ἀδελφούς αὐτοῦ».** *Εξ. Β' 11.* Οι συναντήσεις ενός Αιγυπτίου πρίγκιπα με τους καταδυναστευμένους δούλους Εβραίους, κίνησαν προφανώς τις υποψίες κάποιου σημαντικού αξιωματούχου. Ο φόνος του ήταν η μοναδική διέξοδος. Ο Μωυσής δεν διστάζει· διαπράττει το φόνο και θάβει το πτώμα στην άμμο του ποταμού. Η βίβλος λέει γι αυτό, ότι ο Μωυσής απλά σε βρασμό ψυχής σκοτώνει έναν τυχαίο Αιγύπτιο που χτυπούσε έναν τυχαίο Εβραίο **«Καί παρατηρῶν** (ο Μωυσής) **ἄνθρωπο Αἰγύπτιον τύπτοντα Ἑβραῖον τινά ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Περιβλέψας δέ ἐδῶ καί ἐκεῖ καί ἰδών ὅτι δέν ἦτο οὐδείς, ἐπάταξε τόν Αἰγύπτιον και ἔκρυψεν αὐτόν ἐν τῇ ἄμμῳ»** *Εξ. Β' 11-12.* **«Ἀκούσας δέ ὁ Φαραώ τό πράγμα τοῦτο ἐζήτει νά θανατώσῃ τόν Μωυσῆν»** *Εξ. Β' 15.*

Νά 'ταν αυτός ο Αιγύπτιος ένας απλός καταδότης; Ή μήπως ήταν ένας απαραίτητος φόνος, που θα διευκόλυνε τη διαδοχή στον θρόνο της Αιγύπτου υπέρ του Εβραίου Μωυσή; Ο,τι και να 'ταν, ήταν πολύ σημαντικότερο απ' ό,τι θέλει να μας το παρουσιάσει η βίβλος. Ο Μωυσής δεν θα σκότωνε έναν τυχαίο Αιγύπτιο απλά επειδή χτυπούσε έναν άλλον τυχαίο Εβραίο. Οι ξυλοδαρμοί των σκλάβων έπρεπε εδώ και πολύ καιρό, σύμφωνα με την αφήγηση, να ήταν καθημερινό φαινόμενο. Δεν θα έβαζε λοιπόν σε κίνδυνο το μεγάλο και ελπιδοφόρο αξίωμά του για να γλιτώσει απ' τον ξυλοδαρμό έναν **"τυχαίο"** Εβραίο. Άλλωστε ούτε και ο φαραώ θα ζητούσε να τιμωρηθεί με θάνατο ένα μέλος της υψηλής οικογένειάς του. Ένας πρίγκιπας και υποψήφιος διάδοχος, για τον φόνο ενός **"κάποιου"** Αιγύπτιου.

Δεν ήταν λοιπόν ένας απλός φόνος που θα μπορούσε άνετα να συγκαλυφθεί, ήταν ένας φόνος αξιωματούχου που θα απεκάλυπτε την παρ' ολίγο ανατροπή της Αιγυπτιακής βασιλείας και τον παρ' ολίγο σφετερισμό του θρόνου από εναν Εβραίο που τρύπωσε δόλια μεσ' το βασιλικό οικογενειακό περιβάλλον!

Ήταν ένας αναπόφευκτος φόνος που άλλαξε τη ροή της ιστορίας, που ανάγκασε τη ματαίωση του απίθανου αυτού σχεδίου και υποχρέωσε το Μωυσή να καταφύγει στη Χώρα των προγόνων του και στους αδελφικούς συγγενείς του: **«Ὁ Μωϋσῆς ἔφυγεν ἀπό προσώπου τοῦ Φαραώ καί κατῴκησεν ἐν τῇ γῇ Μαδιάμ»** *Εξ. Β' 15.*

Μαδιάμ η γη της προετοιμασίας

Εδώ ξεκινά αληθινά η ιστορία της εξόδου κι όχι οπουδήποτε ψηλά στον ουρανό, όπου έφτασε η κραυγή του ταλαιπωρημένου Ισραήλ.

Ναι η κραυγή τους έφτασε εδώ στην γη Μαδιάμ! Ποιοί είναι όμως οι κάτοικοι της Μαδιάμ; Τα εδάφια Γεν. 1-6 μας εξηγούν ότι οι Μαδιανίτες είναι απόγονοι του Μαδιάμ αδελφού του Ισαάκ και γιου του Αβραάμ απ' την τελευταία του γυναίκα Χεττούρα. Οι Μαδιανίτες είναι το ίδιο Χαλδαίο-εβραίοι όσο και τα σκλαβωμένα αδέλφια τους στην Αίγυπτο. Είναι άμεσοι καθαρόαιμοι απόγονοι του Αβραάμ. Και οπωσδήποτε κάτοχοι των ξεχωριστών χαρισμάτων του μεγάλου αυτού κοινού πατέρα. **«Καί αΰτη** (η Χεττούρα) **έγέννησε είς αύτόν** (τον Αβραάμ) **τόν Ζεμβράν καί τόν Ίοξάν καί τόν Μαδάν και τόν Μαδιάμ...»** *Γεν. ΚΕ΄ 1-2.* **« Έδωκε δέ ό Άβραάμ πάντα τά ύπάρχοντά αύτοΰ είς τόν Ίσαάκ είς δέ τούς υίούς τῶν παλλακίδων αύτοῦ ἔδοκεν ό Άβραάμ χαρίσματα και έξαπέστειλεν αύτούς»** *Γεν. ΚΕ΄ 5-6.*

Έτσι ο Ιοθόρ ο Μαδιανίτης ιερέας που γίνεται πεθερός του Μωυσή εδώ στη χώρα της φυγής του την Μαδιάμ, είναι ιερέας ενός πολύ γνώριμου θεού, του θεού των προγόνων του Αβραάμ-Ισαάκ-Ιακώβ. Το γεγονός ότι ο Ιοθόρ έχει το συγκεκριμένο τίτλου του "ιερέως", τον οποίον φαίνεται να αγνοεί ολότελα η ιστορία των Εβραίων που εμείς παρακολουθήσαμε, δείχνει σαφώς ότι οι Μαδιανίτες αδελφοί είχαν αναβαθμίσει την οικογενειακή θεότητα σε υψηλά λατρευτικά επίπεδα τελετουργικής πλέον θρησκείας. Ο Ιοθόρ, ο πρώτος ιερέας αυτής της αβρααμικής θεότητας, είναι ο θεματοφύλακας της ιερής κληρονομιάς και των ξεχωριστών "χαρισμάτων" που ο μεγάλος Χαλδαίος πρόγονος τους ο Αβραάμ τους εμπιστεύθηκε.

Ο Μωυσής για πρώτη φορά έρχεται σε πλήρη και ανεμπόδιστη επαφή με την κληρονομιά των πατέρων του. Μαθαίνει απ' τον Ιοθόρ τον ιερέα και πεθερό του, τον πλέον δηλαδή κατάλληλο άνθρωπο, την ιστορία, τα κατορθώματα και τον τρόπο δράσης της φυλής του. Το εκπαιδευμένο μυαλό του αντιλαμβάνεταιλίγο κατ' ολίγο, ότι αυτά που οι πατέρες κατέγραψαν ήταν μια ανεπανάληπτη συνταγή νίκης, που είχε ασφαλώς ελπίδες επιτυχίας και σε εθνική πλέον κλίμακα!

Ο Μωυσής δεν είναι πλασμένος ασφαλώς για την ήρεμη ζωή του βοσκού. Ο πόθος της επανόρθωσης τον κατατρώει. Ξέρει ότι είχε μια ανεπανάληπτη ευκαιρία να σώσει το σκλαβωμένο λαό του, ως υψηλόβαθμος Αιγύπτιος αξιωματούχος ή και ως πιθανός φαραώ και την έχασε! Ήταν ο "διορισμένος" που για μια ολόκληρη γενεά το σχέδιο της απελευθέρωσης είχε στηρίξει επάνω του όλες τις ελπίδες του λαού του. Ο φόνος που αναγκάστηκε να κάνει ανέτρεψε τα αρχικά

τους σχέδια. Ίσως πράγματι να έφταιγε ο ίδιος που ένα μακρόπνοο σχέδιο σαράντα περίπου χρόνων(!) για την κατάκτηση **εκ των ένδο** της Αιγυπτιακής εξουσία απέτυχε. Κι αυτό είναι ίσως και το καλύτερο υποστηρικτικό επιχείρημα της αντικατάστασης των βρεφών απ' την αποφασισμένη ηρωίδα μαμή Σεπφώρα. Θυμηθείτε ότι από πολύ νωρίς επισημάναμε ότι η μέθοδος της διείσδυσης στους οίκους των θυμάτων, είναι απ' την αρχή παρούσα στα δόλια σχέδια των πατριαρχών. Ας τα θυμηθούμε όμως για λίγο, έχει ενδιαφέρον.

Ο Αβραάμ προωθεί τη Σάρρα, δήθεν ως αδελφή του μέσα στο σπίτι του φαραώ όπου ξεσπούν πληγές. Το ίδιο κάνει με τον Φιλισταίο βασιλιά Αβιμέλεχ. Ο Ισαάκ πεισματικά ή από άγνοια επαναλαμβάνει ακριβώς το ίδιο με τη Ρεβέκκα στον ίδιο βασιλιά! Ο Λωτ προωθείται στα Σόδομα, και εγκαταλείποντας τις σκηνές του κατοικεί μέσα στην πόλη που πρόκειται να καεί. Ο Ιακώβ παρατάει τα φρεσκοχτισμένα σπίτια του στη Σοκχόθ, και προωθείται στην πόλη Συχέμ, όπου αγοράζοντας οικόπεδο στήνει τις σκηνές του μπροστά στην πόλη. Η κόρη του Δείνα αποτελειώνει τη διείσδυση με δόλιο έρωτα! Το τέλος της πόλης φριχτό. Ο Ιωσήφ πωλείται στον πλέον κατάλληλο αυλικό και διεισδύει στο άμεσο βασιλικό περιβάλλον του φαραώ ανατρέποντας κυριολεκτικά εν καιρώ ολάκερη την ιστορία της Αιγύπτου. Επαναλαμβάνει την τέχνη της πρωθημένης διείσδυσης μπαίνοντας στο άμεσο περιβάλλον των ιερέων της Αιγύπτου, νυμφευόμενος κόρη σημαίνοντος ιεράρχη. Αποτέλεσμα: η μακροχρόνια μονοθεϊστική θύελλα της Αιγύπτου με τελική όμως επικράτηση του Αιγυπτιακού ιερατείου και την τραγική δική τους υποβάθμιση σε σκλάβους και εργάτες πεδιάδων... Αφού λοιπόν ολόκληρη η φυλετική τους προϊστορία είναι μια αδιάσπαστη αλυσίδα μεθοδευμένων διεισδύσεων στο κέντρο ακριβώς των προεπιλεγμένων στόχων τους. Γιατί πρέπει ξαφνικά, αβίαστα εμείς να δεχθούμε, ότι τον Μωυσή τον οδήγησε ο ποταμός στο οικογενειακό περιβάλλον του φαραώ; Ακριβώς εκεί δηλαδή, που θα τον ήθελε και η φυσιολογική ιστορική συνέχεια της διεισδυτικής τακτικής του Εβραϊκού δόλου; Άλλωστε το όνομα Μωυσής, μόνο κατά την εβραϊκή ετυμολογία σημαίνει "**τόν ἐκ τῶν ὑδάτων διασωθέντα**" κι όχι κατά την Αιγυπτιακή... όπως θα ήταν το φυσιολογικότερο αν το όνομα αυτό του εδίδετο από τους Αιγύπτιους σωτήρες του.

Ο,τι κι αν είχε συμβεί, ο Μωυσής έβλεπε τώρα καθαρά ότι είχε τα μέσα, το σχέδιο και την θέληση να επιτελέσει κάτι που μόνο ένας πανίσχυρος στρατός θα αποτολμούσε. Να γονατίσει με τα όπλα του

θεού του την Αίγυπτο και τον φαραώ της και να επιβάλλει του δικούς του όρους!

Η πρόταση πρέπει να έγινε αρχικά απ' τον Ιοθόρ, αφού βεβαίως προηγήθηκε εντυπωσιακή επίδειξη των **«θαυμασίων»** της θεότητάς του. Οι αρχικοί δισταγμοί γρήγορα μεταβλήθηκαν σε ενθουσιασμό. Η εκπόνηση ενός σχεδίου δράσης που θα περιελάμβανε όλες τις ενδεχόμενες κινήσεις, ήταν το βασικό τους μέλημα. Η μακροχρόνια εκπαίδευση του Μωυσή άρχισε αμέσως.

Πρώτο μάθημα, ο έντονος εντυπωσιασμός και η μεγαλειώδης προφητική συμπεριφορά. Ο λαός, οι άνθρωποι γενικά δικοί και ξένοι, πρέπει να είναι βέβαιοι ότι έχουν να κάνουν με τον απεσταλμένο ενός ισχυρού θεού κι όχι έναν απλό άνθρωπο. Η μεγαλειώδης προφητική συμπεριφορά πρέπει να πείθει πως είναι απλά η αντανάκλαση των δυνάμεων που η θεότης παρέδωσε στο χέρι του προφήτη της. Πρέπει να πεισθούν όλοι πως η θεότητα δεν έπαψε να «κατεβαίνει» και να «ανεβαίνει», πάνω στους προφήτες της *(Γεν. ΙΖ' 22 & ΛΕ' 13)* όπως ακριβώς είχαν διδάξει οι δοξασμένοι προπάτορές τους και οι εφευρέτες αυτής της μονόπλευρης θεότητας, της τόσο "χρήσιμης" αυτής θρησκείας.

Ένα όνομα για τη θεότητά τους, κρίθηκε πλέον ως μια απαραίτητη προσθήκη. Οι θεοί της Αιγύπτου έχουν όλοι ένα όνομα, τα απλά επίθετα και η στερότυπη δήλωση **«εἶμαι ὁ θεός τοῦ Ἀβραάμ τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰακώβ»** θα αντηχούσε μάλλον ανόητα στ' αυτιά του φαραώ, που δεν εγνώριζε κανέναν απ' αυτούς και που θα ήθελε σίγουρα να ξέρει για ποιο θεό γίνεται λόγος. Έτσι η αναζήτηση ονόματος ξεκινά εντελώς δικαιολογημένα εδώ στη Μαδιάμ, για να δώσει υπόσταση και βάρος στη θεότητα που πρόκειται να αντιμετωπίσει τον ισχυρό άρχοντα της Αιγύπτου και του αρχαίους θεούς της.

Ο Ιοθόρ επιμένει να δοθεί ένα όνομα που σημαίνει πολλά για την πρόσφατη ταραγμένη ιστορία της Αιγύπτου. Σταθμίζοντας σωστά τα θρησκευτικά δεδομένα της Αιγύπτου επιλέγεται το όνομα ΩΝ, **«Ἐγώ, εἶμαι ὁ Ὢν... οὕτω θέλεις εἰπεῖ... ὁ Ὢν με απέστειλε... καί πρός τούς υἱούς Ἰσραήλ Κύριος** (των δυνάμεων;) **ὁ θεός τῶν πατέρων σας ὁ θεός τοῦ Ἀβραάμ ὁ θεός τοῦ Ἰσαάκ καί ὁ θεός τοῦ Ἰακώβ με απέστειλε πρός ἐσᾶς. Τοῦτο θέλει εἶσθαι τό ὀνομά μου** (ΩΝ) **είς τόν αἰῶνα»** *Εξ. Γ' 14-15.*

Σαφώς το όνομα **ΩΝ** που επιλέγεται προορίζεται για το φαραώ και τους Αιγύπτιους, που στο άκουσμά του και μόνο θα ένοιωθαν το βάρος του διεκδικητικού μονοθεϊσμού, που οι πληγές της πρόσφατης ιστορικά γιγάντιας θρησκευτικής αναμέτρησης (του ΑκενατΩΝ) ήταν ακόμα νωπές στο τεράστιο κορμί της χώρας. Το όνομα όμως αυτό εγκαταλείπεται οριστικά παρά την αντίθετη διαβεβαίωση **«είς τόν**

αιώνα» λίγο πριν την τελική αναμέτρηση και το **«Ιεοβά »** επικρατεί μάλλον σαν όνομα καθαρού εβραϊκού απόηχου.

Ο Μωυσής γνωρίζει ότι πρέπει να πείσει απ' τη μια το φαραώ, πως εμπρός του έχει έναν πανίσχυρο θεό που μπορεί να χτυπά με βαριές πληγές κι απ' την άλλη να πείσει τους καταπτοημένους συμπατριώτες του να συνεργαστούν για να επιτευχθεί ο άθλος της απελευθέρωσης. Το διπλό αυτό εγχείρημα μελετάται με τη δέουσα προσοχή. Στους δικούς του θα τάξει, εμψυχώνοντάς τους, τη χώρα την **«ρέουσα γάλα και μέλι»**. Στο φαραώ όμως δε σκοπεύει να πει ολόκληρη την αλήθεια, αλλά **«και πρό τόν βασιλέα τής Αἰγύπτου θέλετε εἰπεῖ ἄφες να ὑπάγωμεν *ὁδό τριῶν ἡμερῶν* εἰς τήν ἔρημον διά να προσφέρομεν θυσίας εἰς...τόν θεόν ἡμῶν»** *Εξ. Γ' 18.* Ένα περίεργο σχέδιο δράσης για μια δήθεν λατρευτική ανάγκη του λαού του σε απόσταση τριών ημερών έχει συλληφθεί και εκπονηθεί εδώ στη γη της προετοιμασίας τη γη Μαδιάμ. Μόνο αν το περίεργο αυτό αίτημα δε γίνει απ' το φαραώ δεκτό, μόνον τότε θα πει ο θεός: **«Ἐκτείνας τήν χεῖρα μου θέλω πατάξει τήν Αἴγυπτον με πάντα τά θαυμάσιά μου»** *Εξ. Γ' 20.* Τα "θαυμάσια" αυτά μαζί με πολλά άλλα, περιλαμβάνουν και μια θαυμαστή ράβδο που του παραδίδεται και αποκαλείται **«ράβδος τοῦ θεοῦ»** *Εξ. Δ' 20* με προορισμό να συνεισφέρει εντυπωσιακά στις επικείμενες αναμετρήσεις, με τους επαγγελματίες μάγους του φαραώ.

Και το σχέδιο της μετατροπής των υδάτων εις "αίμα" συλλαμβάνεται και μελετάται εδώ στην Μαδιάμ σε μικρότερη μόνο κλίμακα, προορισμένο δηλαδή να μολύνει μόνο τα νερά της ξηράς. Προσέξτε το αρχικό σχέδιο. Αναφέρει σαφώς, ότι μόνο τα νερά **από** τον ποταμό θα μετατραπούν σε αίμα κι όχι ο ποταμός θα μεταβληθεί σε αίμα: **«ἐάν δέν... εἰσακούσωσιν εἰς τήν φωνήν σου, θέλεις λάβει *ἐκ* τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ καί θέλεις χύσει αὐτό ἐπί τῆς ξηρᾶς καί τό ὕδωρ τό ὁποῖον ἤθελες λάβει ἐκ τοῦ ποταμοῦ θέλει γείνει αἷμα *ἐπί τῆς ξηρᾶς*»** *Εξ. Δ' 9-10.* Ούτε λέξη δεν υπάρχει στον αρχικό σχεδιασμό για μετατροπή των νερών του ποταμού σε αίμα! Μόνο αργότερα τα τοπικά μάλλον δεδομένα της Αιγύπτου, απέδειξαν ότι η πληγή μπορούσε από τοπική, περιορισμένη και **«ἐπί τῆς ξηρᾶς»**, να περιλάβει τα νερά του ποταμού, καθώς και τα αποθέματα δεξαμενών, πηγαδιών κλπ της ξηράς.

Έμενε να ξεπεραστεί μια ακόμα λεπτομέρεια που την συνειδητοποίησαν εντελώς ξαφνικά. Ο Μωυσής (για φαντάσου) ήταν «βραδύγλωσσος» (!) Μια βραδυγλωσία πού είναι εντελώς ψέμα. Η απάντησή του είναι **«δέν εἶμαι εὔλαλος οὔτε ἀπό χθές οὔτε ἀπό προχθές... ἀλλ' εἶμαι βραδύστομος και βραδύγλωσσος»** *Εξ. Δ' 10.* Ένα ψέμα που αποδεικνύεται ολοφάνερα ως τέτοιο απ' τους ποταμούς της προφητικής

ευφράδειας στην κατοπινή του ηγετική ιστορία. Ο Μωυσής εκτός της Αιγύπτου δεν χρειάστηκε ποτέ την ευφράδεια και την υποστήριξη κανενός. Ο Μωυσής μόνο βραδύγλωσσος δεν είναι.

Τί κρύβει λοιπόν η βραδυστομία και η χρόνια βραδυγλωσσία του Μωυσή, που εντελώς ξαφνικά συνειδητοποιείται εδώ στη γη της προετοιμασίας τη γη του Ιοθόρ και των Μαδιανητών;

Ο Μωυσής ήξερε μόνο "πριγκιπικά Αιγυπτιακά", αυτό θα πρόδιδε τον καταζητούμενο πρίγκιπα. Κάθε απόπειρά του να μιλήσει τη λαϊκή διάλεκτο τον έκανε να φαίνεται γελοία βραδύγλωσσος. Έτσι επιλέχθηκε η εντυπωσιακή λύση του μεταφραστή. Και εδώ μας περιμένει μια αποκαλυπτική έκπληξη. Ο σαρκικός αδελφός του Μωυσή εμφανίζεται εντελώς ξαφνικά στην αφήγηση και αναλαμβάνει το έργο του μεταφραστή! Ενώ γνωρίζει θαυμάσια Αιγυπτιακά δεν είναι σκλάβος στην Αίγυπτο, όπως το θέλει η μυθολογική παρεμβολή της καταδυναστευόμενης οικογένειας των σκλάβων που αφήνουν το παιδί τους στο έλεος του ποταμού, αλλά ζει εδώ στη Μαδιάμ απολύτως ελεύθερος, αποδεικνύοντας για μια φορά πόσο δίκαιο έχουμε να αμφισβητούμε τη "ρομαντική" εμφάνιση του μωρού Μωυσή πάνω στα νερά του ποταμού μεσ' στο πισσωμένο καλαθάκι του έκθετου ήρωα!

Ο Ααρών[130] λοιπόν ο αδελφός του θα μεταφράζει, ενώ αυτός θα σιγοψυθιρίζει σοβαρός μόνο στα... χαλδαϊκά, αραμαϊκά ή ό,τι άλλο μιλούσαν τέλος πάντων αυτοί οι άνθρωποι απ' τη μακρινή ΟΥΡ της Χαλδαίας![131] Έτσι, δε θα κινούσε υποψίες σε κανέναν και θα ανέβαζε κατακόρυφα τις εντυπώσεις.

Η ταυτόχρονη εκπαίδευση Ααρών και Μωυσή στον εντυπωσιακό αυτό διπλό ρόλο, αναφέρεται ξεκάθαρα. **«Σύ λοιπόν** (Μωυσή) **θέλεις λαλεῖ πρός αὐτόν καί θέλεις βάλει τούς λόγους εἰς τό στόμα αὐτοῦ... καί *θέλω σᾶς διδάξει* ὅ,τι πρέπει νά πράξητε.»** *Εξ. Δ΄ 15.* **«Λάβε δέ εἰς τήν χεῖραν σου τήν ράβδον ταύτην μέ την ὁποίαν θέλεις κάμνει τά σημεῖα... ἔλαβε δέ ὁ Μωυσῆς τήν ράβδον τοῦ θεοῦ ἐν τῇ χειρί αὐτοῦ».**

Έτσι η προετοιμασία έχει για τα καλά προχωρήσει. Το βασικό σχέδιο κινήσεων έχει υποστεί πλήρη επεξεργασία. Εδώ στη γη Μαδιάμ ανάμεσα σε φιλικούς ιερείς του ιερού ναού **«εἰς τό ὄρος τοῦ θεοῦ Χωρήβ»**.

Ακόμα και η τελική και αποφαστική ανθρωποκτόνος πληγή, η αποκαλούμενη πληγή των πρωτοτόκων, έχει απολύτως αποφασιστεί. Η **«κραταιά χεῖρα»** ο θεός των πληγών είναι αποφασισμένος να σκοτώσει, πολύ πριν ο εκλεκτός της προφήτης ξεκινήσει για την

---

[130] ***Ααρών**=Ο άνθρωπος του όρους.*

[131] *Αραμαϊκά είναι διαπιστωμένα η γλώσσα των Χαλδαίων.*

Αίγυπτο. Όχι όμως μόνο να σκοτώσει, αλλά και να **«γυμνώσει»** τα θύματα είναι προαποφασιμένο και το δηλώνει απερίφραστα ως μέρος του αρχικού σχεδίου, από δω, απ' τη γη της προετοιμασίας. Να πως περιγράφεται εντελώς "προφητικά" το τέλος της θεάρεστης αυτής επιχείρησης. **«Καί ὅταν ἀναχωρῆτε δέν θέλετε ἀναχωρήσει κενοί (!) ἀλλά πᾶσα γυνή θέλει ζητήσει παρά τῆς γείτονος αὐτῆς καί παρά τῆς συγκατοίκου αὐτῆς σκεύη ἀργυρά** (ασημένια) **και σκεύη χρυσᾶ καί ἐνδύματα, και θέλετε ἐπιθέσει αὐτά ἐπί τούς υἱούς σας καί ἐπί τάς θυγατέρας σας καί θέλετε γυμνώσει τούς Αἰγυπτίους»** *Εξ. Γ 21-22.*

Η ιστορία των πατριαρχών όπως την είδαμε μέχρι τώρα, έχει πάντα προ οφθαλμών το υλικό όφελος. Γιατί θα περιμέναμε αυτή η συνταγή της θεϊκής επέμβασης να μη περιλαμβάνει στο σχεδιασμό της την υλική απογύμνωση των θυμάτων της; Ξεχωριστή όμως αξία αποδίδουμε στην παραπάνω δήλωση, μια που προέρχεται απ' ευθείας απ' τα χείλη της ίδιας της θεότητας. Έτσι ξέρουμε στα σίγουρα πια ότι... ασήμι, χρυσάφι, και θεός, ήταν ανέκαθεν ένα πολύ αγαπημένο σύνολο.

Ας τελειώσουμε όμως την προετοιμασία στη γη Μαδιάμ βλέποντας τον Ιοθόρ τον ιερέα να κατευοδώνει τον Μωυσή. **«Και ἀνεχώρησεν ὁ Μωυσής... καί εἶπεν ὁ Ἰοθόρ πρός τον Μωυσήν Ὕπαγε ἐν εἰρήνῃ»** Ναι, ύπαγε εν ειρήνη... αλλά διαβάστε προσεκτικά τα επόμενα λόγια **«ὅταν ὑπάγῃς καί ἐπιστρέψῃς εἰς Αἴγυπτον, ἰδέ νά κάμῃς ἔμπροσθεν τοῦ Φαραώ** ***πάντα τά θαυμάσια τά ὁποῖα ἔδωκα εἰς τήν χεῖραν σου*****»**! *Εξ. Δ΄ 18-21.* Σε λίγο αποκαλυπτικότερη γλώσσα η μετάφραση των Ο΄ λέει: **«πάντα τά τέρατα[132] ἅ δέδωκα ἐν ταῖς χερσί σου ποιήσεις αὐτά ἐναντίον Φαραώ»**! Πόσο σαφέστερος μπορεί αλήθεια να γίνει κανείς; Για να δείξει ότι τα "χέρια" του Μωυσή είναι γεμάτα από **θαυμάσια-τέρατα** τα οποία δε λειτουργούν βέβαια με θεϊκή εντολή αλλά πρέπει να τα "**κάμῃ**" και να τα "**ποιήσει εναντίον**" του φαραώ ο απεσταλμένος του θεού;

Να που η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ο Μωυσής ξεκινά για την Αίγυπτο έχοντας μαζί του αυτή τη φορά, πολύ περισσότερα εφόδια απ' όσα είχε μαζί του ο μεγάλος δάσκαλος Αβραάμ όταν επί των ημερών του ανέβη πρώτος αυτός στην Αίγυπτο για να επιβάλλει με το αζημίωτο **«πληγάς μεγάλας»** στον τότε φαραώ.

---

[132] ***Τέρατα***: *αρχικώς η λέξη τέρας εσήμαινε τι το μαγικόν, το γοητευτικόν... μαγγανεύω... μαγεύω, βασκάνω.*
Τερατεύομαι: *...είμαι απατεών, αγύρτης, ασχολούμαι με ταχυδακτυλουργικές αγυρτείες.*
Τερατουργία(-ος): *Το εργάζεσθαι και δημιουργείν τέρατα (δηλ. αλλόκοτα), ο εργαζόμενος (ο ποιών) θαύματα, ο θαυματοποιός, μάγος, γόης. «Ι. Σταματάκου Λεξ. της Αρχαίας ελληνικής γλώσσης.»*

Ο Μωυσής ανεβαίνει πάνοπλος στην Αίγυπτο! Τώρα γνωρίζει πολύ καλά τον Χαλδαίο θεό των πατέρων του. Κατανοούμε και μεις μαζί του πλέον, γιατί ο θεός αυτός των βουνών και της ερήμου είχε γίνει γνωστός με το όνομα **«παντο-κράτωρ»**[133] *(Εξ. Γ΄ 3)*. Ξέρει πολύ καλά τι κρύβει σφιχτά το **«κραταιό χέρι»** του θεού του. Γιατί τώρα πια, κουβαλά κι αυτός μαζί του φορτωμένη στα μουλάρια του ατόφια την "πικρή οργή" του!

Αφού λοιπόν ανεχώρησε για την Αίγυπτο ο Μωυσής φαίνεται πως σταμάτησε για αρκετές μέρες καταμεσής της ερήμου σε μια απόσταση τριών ημερών από την Αίγυπτο. Εκεί στέλνεται στο κατόπιν του κι ο αδελφός του Ααρών: **«εἶπε δέ Κύριος πρό τόν ᾿Ααρών Ὕπαγε πρός συνάντηση τοῦ Μωυσέως είς τήν ἔρημον, καί ὑπῆγε καί συνήντησεν αὐτόν... καί ἠσπάσθη αὐτόν»**. Τι μπορεί να έκανε ο Μωυσής στην ερημιά καρτερώντας τον Ααρών δε θα σας το πω από τώρα. Περιορίζομαι να σας πω μόνο ότι όταν οι Εβραίοι ασπάζονται και προσκυνιούνται δείχνουν με αυτό σεβασμό, μεγάλη χαρά, αλλά και αποδοχή,παραδοχή και αναγνώριση!

«Ιεοβά» ο θεός των πληγών

« Ὑπῆγαν λοιπόν ὁ Μωυσής καί ὁ Ααρών (στην Αίγυπτο) **καί συνήγαγον πάντας τους πρεσβυτέρους τῶν υἱῶν ᾿Ισραήλ και ἐλάλησεν ὁ Ααρών πάντας τους λόγους και ἔκαμεν τα σημεῖα ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καί ἐπίστευσεν ὁ λαός και κύψαντες προσεκύνησαν»** *Εξ. Δ΄ 29-31.*

Η σκηνή στην Αίγυπτο, είναι η πρώτη απαραίτητη επαφή του Μωυσή με τον λαό του, που έχει πολλά να μας παραδώσει. Κατ' αρχάς ο Μωυσής δε μιλά ούτε στους δικούς του ανθρώπους, τους πρεσβύτερους όπως αποκαλούν αυτούς που διοικούν τις διάφορες μεγάλες οικογένειες και τελικά ολόκληρη την παροικία. Δεν τους μιλά ο ίδιος για να μη θέσει σε περιττό κίνδυνο την αποστολή του (αργότερα αυτό ξεπεράστηκε). Τους εξηγεί μέσω του Ααρών τα μεγαλεπίβολα σχέδια απελευθέρωσής τους και τους πείθει με επιδείξεις των ισχυρών του όπλων κάνοντάς τους **«τα σημεῖα»**. Οι πρεσβύτεροι πίστεψαν και προσκύνησαν.

---

[133] *Λεξικό Σταματάκου.*
Παντο-κράτωρ. *(πας+κρατέω) ο των πάντων κρατών.*
Κρατέω: *Κρατώ εις χείρας μου την εξουσία. Βάλλω χείραν επί τινός, γίνομαι κύριος, κατακτώ, υποτάσσω, νικώ, υπερισχύω, κατασχύω, επικρατώ, υπερισχύω, υπερέχω, γίνομαι κύριος πράγματος τινός το λαμβάνω υπό την κατοχή μου, το κυριεύω (δια της βίας) το κρατώ σταθερά εις χείρας μου, διατάσσω.*

Έτσι με δεδομένη την πίστη και την υποστήριξη των πρεσβυτέρων, είχαν εξασφαλισμένη τη συνεργασία όλης της ομογένειας που παρά τους δύσκολους καιρούς, τους βρίσκουμε άρτια οργανωμένους και ιεραρχημένους! Ομόφωνη απόφαση; Η εκπληκτική για τα χρόνια εκείνα απόφαση της γενικής εργασιακής αποχής! Προφανώς η πρώτη καταγεγραμμένη γενική απεργία σκλάβων ή έστω απεργιακή απόπειρα που ναι μεν στοίχισε λίγο μαστίγωμα στους υπευθύνους, απέναντι στο φαραώ, αλλά όποιος διβάσει το Ε΄ κεφάλαιο της εξόδου θα καταλάβει ότι ακριβώς η "απεργία" αυτή είναι που ανάγκασε το φαραώ να δεχθεί τους εκπροσώπους τω σκλάβων Μωυσή και Ααρών, μέσα στο παλάτι!

Η απεργιακή αναταραχή στα εργοτάξια όλη της χώρας, απ' τον απεργιακό αυτόν αγώνα που μας αφήνει κατάπληκτους, φέρνει το ποθητό όπως είπαμε αποτέλεσμα. Ο φαραώ δέχεται τους εκπροσώπους των Εβραίων σκλάβων για ν' ακούσει τους νεοεμφανισθέντες λόγους της απεργιακής αναταραχής.

Αυτή την ευκαιρία περίμενε να αξιοποιήσει ο Μωυσής. Οι επόμενες λεπτομέρειες μας παρουσιάζονται μέσα στο παλάτι του φαραώ στο οποίο θα μπαινοβγαίνει με ανεπίτρεπτη άνεση πλέον ο Μωυσής.

Το αίτημα τοποθετείται σε θρησκευτικό σκηνικό, σε ήπιο και ασαφή τόνο, όπως απαιτεί η πρώτη επαφή. Πάντα όμως μέσα στα προσχεδιασμένα πλαίσια.

Μεταφράζει λοιπόν ο Ααρών ξεκινώντας την περιπετειώδη αναμέτρηση: **«Ὁ θεός τῶν Ἐβραίων συνήντησε ἡμᾶς, ἄφες λοιπόν νά ὑπάγωμεν ὁδών τριῶν ἡμερῶν είς τήν ἔρημον διά να προσφέρωμεν θυσίαν είς τόν κύριον τόν θεόν ἡμῶν, μήποτε ἔλθῃ καθ' ἡμῶν μέ θανατικόν ἤ με μάχαιραν »** *Εξ. Ε΄ 3.* Το αίτημα παρουσιάζεται θρησκευτικό. Ούτε λέξη για απελευθέρωση. Λατρευτική ανάγκη. Ολιγοήμερη διακοπή εργασιών για λατρευτικούς λόγους! Ο ρόλος των δύο αντιπροσώπων τυχαίος και απροετοίμαστος. Μια τυχαία συνάντησή τους με το θεό τον Εβραίων τους ανάγκασε να έρθουν εδώ. Η απόσταση των τριών ημερών που ζητείται, φαίνεται σα μια αυθαίρετη, θεϊκή, θρησκευτικο-λατρευτική παραξενιά. Ένας θεός με πρωτότυπες λατρευτικές απαιτήσεις κι όχι μια ξεκάθαρη απαίτηση απελευθέρωσης. Μέχρι τέλους άλλωστε το αίτημα θα παραμένει αυτό, της ολιγοήμερης λατρευτικής ανάγκης στην έρημο, κι όχι απελευθέρωση.

Ο φαραώ αρχικά δεν δίνει σημασία σ' όλες αυτές τις ανόητες λεπτομέρειες και αδιαφορεί για τις θεϊκές απειλές για, **«θανατικό και μάχαιρα»** και απαντά στο μόνο σημείο που τον ενδιαφέρει και για το οποίο φαίνεται ότι τους δέχθηκε: **«Διατί Μωυσῆ καί ˙ Ααρών ἀποκόπτετε τόν λαόν ἀπό τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ; Ὑπάγετε είς τά ἔργα σας... σεῖς κάμνετε αὐτούς να παύωσιν ἀπό τῶν ἔργων αὐτῶν»** *Εξ. Ε΄ 4.*

Την επαύριο η απάντηση του φαραώ υπήρξε εξοντωτική, οι **«ἐργοδιώκτες τοῦ λαοῦ»** επέβαλαν νέα σκληρότερα μέτρα καταστολής της απεργίας. Ωμή καταπίεση σπάζει την ασπόνδυλη αυτή πρώτη αποχή απ' τις εργασίες, φορτώνοντας βάναυσα αντίμετρα (σύμφωνα με την αφήγηση πάντα) στους πρωτοπόρους αυτούς απεργούς. Ο Λαός και οι πρεσβύτεροι κλονισμένοι υποχωρούν γογγίζοντας κατά του Μωυσή.

Ο Μωυσής όμως αντιδρά εμψυχώνοντάς τους, με κάτι που είχαν πάρα πολλά χρόνια να δουν, με αυθεντική προφητική έκσταση, με απευθείας σύνδεση με τη θεότητα όπως τον παλιό καλό καιρό των πατριαρχών, λύνει τη σιωπή του και τους βροντοφωνάζει: **«εἶπε ὁ Κύριος... τώρα θέλεις ἰδεῖ τί θέλω κάμει εἰς τόν Φαραώ διά χειρός κραταιᾶς... θέλει ἐκδιώξει** (ο φαραώ) **αὐτούς ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ... Εγώ εἶμαι ὁ Κύριος καί ἐφάνην εἰς τόν Ἀβραάμ εἰς τόν Ἰσαάκ καί εἰς τόν Ἰακώβ με τό ὄνομα Θεός Παντοκράτωρ δεν ἐγνωρίθην ὅμως εἰς αὐτούς μέ τό ὄνομά μου Ἰεοβά»** *Εξ. Σ΄ 2-3.*

Δύο πράγματα ξεχωρίζουν στον εντυπωσιακό προφητικό οίστρο του Μωυσή. Το ένα είναι το νέο όνομά του θεού "Ιεοβά"[134] που κατά τους ειδικούς σημαίνει **«αυτός που κάνει να γίνει»**. Το άλλο είναι ο χαρακτηριστικός τρόπος δράσης **«δια χειρός κραταιᾶς»** με ισχυρό χέρι δηλαδή, όρος που πρωτοχρησιμοποιήθηκε απ' τον Ιοθόρ στη γη της προετοιμασίας ***(Εξ. Γ΄ 19).*** Μ' αυτά τα νέα δεδομένα ο Μωυσής υπόσχεται, πως όχι μόνο θα τους αφήσει τελικά να φύγουν σύντομα αλλά θα τους διώχνει κιόλας.

Το όνομα ΩΝ λοιπόν παραμερίζεται βίαια απ' τον Μωυσή εδώ στην Αίγυπτο και δεν ξαναχρησιμοποιείται ποτέ και πουθενά. Εδώ στην Αίγυπτο και όχι στο Σινά πρωτοεμφανίζεται το "μυστικό-ιερό" όνομα. Το νέο όνομα (Ιεοβά, Γιάχβε, Ιεχωβά κλπ) έχει ευφυώς μέσα στην ερμηνεία του, τον τρόπο δράσης αυτής της θεότητας. Όσο για το "κραταιό χέρι", ο Μωυσής σίγουρα έγινε σαφέστερος για τους τρόπους που το "χέρι" αυτό με τα "θαυμάσια" και τα "τέρατα", θα αναγκάσει το φαραώ να παρακαλά για τη φυγή τους.

Τα νέα στοιχεία απλώς συγκρατούν τους εξουθενωμένους ομοφύλους του. Τα βάρη της σκληρής δουλείας δεν αφήνουν περιθώρια για ενθουσιασμούς: **«Καί ἐλάλησεν ὁ Μωυσής οὕτω προς τούς υἱούς Ισραήλ, ἀλλά δέν εἰσήκουσαν εἰς τόν Μωυσῆν διά τήν στεναχωρίαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν καί δια τήν σκληράν δουλείαν»** *Εξ. Σ΄ 9.*

---

[134] *Ιεοβά: Το κατ' εξοχήν όνομα του θεού των Εβραίων. Το μυστικό όνομα του βιβλικού θεού αποτελούμενο απ' τα σύμφωνα "ΙΧΒΧ" εβραϊστί "Γιοδ-Χεβ-βαβ-Χεδ" που σήμερα έγινε γνωστό με πολλές μεταφράσεις όπως: Ιεοβά-Ιαβέ-Γιεχώβα-Τσεχόβα-ΓιαΧ-Ιεχωβά.. με επικρατέστερο το Γιαχβέ*

Το εγχείρημα παρ' ολίγο να ναυαγήσει. Ο λαός πλήρωσε ακριβά τις προτροπές του Μωυσή και την πρώτη αυτή αποχή εργασίας. Τα πράγματα όμως σταθεροποιήθηκαν, με το λαό και τους πρεσβυτέρους προσωρινά διχασμένους. Ο Μωυσής κατέγραψε προσεκτικά τους συμμάχους αρχηγούς *(Εξ. Σ΄ 27)*. Η μετέωρη κατάσταση γρήγορα όμως ξεπεράστηκε. Η απόπειρα απελευθέρωσης δε μπορούσε να εγκαταλειφθεί.

Ο Μωυσής επιμένει πως με την εμφάνιση των πληγών, ο φαραώ θα μπει στο δρόμο της συνεχώς αυξανόμενης ομηρίας και στο τέλος, ας φαίνεται πανίσχυρος, θα υποχρεωθεί να υποκύψει: **« θέλω πληθύνει τά σημεῖα μου καί τά θαυμάσιά μου** ("Ο΄" **τέρατά μου) ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου... θέλω ἐπιβάλῃ τήν χεῖρα μου... και θέλω ἐξαγάγῃ τόν λαόν μου ἐκ γῆς Αἰγύπτου με κρίσεις μεγάλας** ("Ο΄" **σύν ἐκδικήσει μεγάλῃ)»** *Εξ. Ζ΄ 3.*

Έτσι ξεκινά η μεγάλη αναμέτρηση! Μια αναμέτρηση που για να την καταλάβουμε, θα κοιτούμε τα πράγματα προσεκτικά κάτω από το πέπλο συγκάλυψης που με την πάροδο των αιώνων σκέπασε την αρχική αφήγηση. Βέβαια μετά από όσα μας βοήθησαν οι πατριάρχες να δούμε, ξέρουμε τι πρέπει να αναζητήσουμε, και είμαστε εκ των προτέρων βέβαιοι, ότι ελαφρά κάτω απ' την αφηγηματική επιφάνεια ξεχωρίζει ακόμα η αληθινή ιστορία των πληγών της Αιγύπτου.

Ας εντείνουμε λοιπόν την προσοχή μας. Διότι όσα διαδραματίζονται εδώ στην Αίγυπτο, ξεπερνούν αισθητά τις απαιτήσεις μιας απλής συνηθισμένης ανάγνωσης.

Ένας συναγωνισμός "θαυμάτων" ξεκινά στο παλάτι του φαραώ. Η λέξη "θαύμα" για πρώτη φορά εμφανίζεται εδώ στη βιβλική αφήγηση, παράγωγο της λέξης "θαυμάσια" που κατ' επανάληψη έχει χρησιμοποιηθεί για να προσδιορίσει αναπάντεχες, καταστάσεις για τις οποίες φαινομενικά μόνο ευθύνεται μια ανώτερα δύναμη, ενώ στην ουσία το "θαύμα" έχουν προκαλέσει, πίσω απ' την έντεχνη παρουσίαση, τα "θαυμάσια" υλικά απ' το χέρι του προφήτη.

«Εἰσῆλθον λοιπόν ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἀαρών πρός τον Φαραώ... καί ἔρριψεν ὁ Ἀαρών τήν ράβδον αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Φαραώ καί ἔγεινεν ὄφις. Ἐκάλεσε δέ καί ὁ Φαραώ τούς σοφούς καί τούς μάγους καί οἱ μάγοι τῆς Αἰγύπτου ἔκαμαν καί αὐτοί ὡσαύτως... Διότι ἔρριψαν ἕκαστος τήν ράβδον αὐτοῦ καί ἔγεινεν ὄφις» *Εξ. Ζ΄ 10-12.* Όπως πάντα έτσι κι εδώ, τα πράγματα ξεκινούν απλά, απαλά ουδέτερα ανώδυνα σχεδόν διασκεδαστικά πριν εξελιχθούν σε πληγές, ομηρία ή θανατικό.

Ο Μωυσής ανταποκρίνεται στη φιλοθεάμονα διάθεση του φαραώ και πραγματοποιεί περίεργης τεχνοτροπίας "θαύμα", μετατρέποντας

τη ράβδο του θεού σε όφι! Όχι, μην πάει το μυαλό σας σε πραγματικό φίδι αλλά σε κάτι σαν φίδι. Μια και ό,τι κι αν ήταν αυτό που έκανε τη ράβδο να θυμίζει φίδι, ριγμένη στο πάτωμα, χάνει αυτόματα την αξία του αφού ήταν σαφώς μέσα στις γνωστές δυνατότητες των αυλικών μάγων.

Να υποθέσουμε ότι οι μάγοι του φαραώ είχαν κι αυτοί ράβδους θεού;. Ή να υποθέσουμε ότι η ειδική αυτή ράβδος του Μωυσή όντας, αρθρωτή με κάποιον τύπο στριφτών συνδέσμων, μπορούσε να κινείται για λίγη ώρα δίνοντας την παραπάνω ψευδαίσθηση; Να υποθέσουμε μάλιστα ότι η ράβδος του Μωυσή **«κατέπιε τάς ράβδους ἐκείνων»** των μάγων, εσήμαινε ότι η ράβδος του Μωυσή ήταν σαφώς εντυπωσιακότερη και εξακολουθούσε να δονείται ενώ των μάγων είχε προ πολλού σταματήσει; Αν τώρα οι εξηγήσεις αυτές δεν ικανοποιούν, μήπως σας είναι ευκολότερο να δεχθείτε ότι και οι μάγοι της Αιγύπτου είχαν εκείνο τον καιρό, έτσι στα καλά καθούμενα, τη δύναμη να μετατρέπουν τα κοινά μπαστούνια σε αληθινά φίδια; Αν ναι, τότε τα πράγματα περιπλέκονται, μια και η μετάφραση των "Ο΄" δεν μιλά για φίδια αλλά για δράκους! **«Και ἔρριψεν ο Ααρών την ράβδον... και ἐγένετο δράκων... και ἔρριψαν** (οι Αιγύπτιοι ιερείς) **ἕκαστος την ράβδον αὐτῶν και ἐγένοντο δράκοντες»** *"Ο΄" Εξ. Ζ' 10,12.* Υποθέτουμε λοιπόν εκ του ασφαλούς, ότι στο πρώτο αυτό "θαύμα", απλά οι εκφράσεις "φίδια" και "δράκοι" δεν κυριολεκτούν

Πάντως ξεκινά μια διαμάχη μάγων, προς μεγάλην τέρψη του φαραώ που φαίνεται άλλωστε να είναι και ο αφελής υποκινητής αυτής της αναμέτρησης. Και περιμένει ίσως να εξελιχθεί σε ακίνδυνη θεαματική αντιπαράθεση μάγων με αθώα "τρικ" και ευχάριστα ξαφνιάσματα. Έκανε όμως λάθος. Την επόμενη φορά ο αντίπαλός του με το νέο αυτό θεό Ιεοβά, θα του προκαλέσει μια συμφορά πρώτου μεγέθους. Ο φαραώ δεν μπορεί να υποθέσει ότι ο μάγος που έχει μπροστά του, είναι πέρα από κάθε όριο και φαντασία, ξέφρενα αδίστακτος.

Η «πληγή» του ποταμού

Το επόμενο κιόλας πρωί, ο φαραώ κατεβαίνει στο χείλος του ποταμού, μάλλον για θρησκευτικούς λόγους. Τη συνήθεια αυτή πρέπει να τη γνώριζε καλά ο Μωυσής αφού μεγάλωσε μέσα σ' αυτό το βασιλικό περιβάλλον. Εκεί συναντά το φαραώ και του περιγράφει με λεπτομέρειες τα συμπτώματα της καταστροφής που σε λίγο θα χτυπήσει τον ποταμό.

«Ἰδού μέ τήν ράβδον τήν ἐν τῇ χειρί μου θέλω κτυπήσει ἐπί τά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ καί θέλουσι μεταβληθῇ εἰς αἷμα, καί τα ὀψάρια τά ἐν τῷ ποταμῷ θέλουσι τελευτήσει και ὁ ποταμός θέλει βρωμήσει καί οἱ Αἰγύπτιοι θέλουσι ἀηδιάσει νά πίωσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ... ἐπί πᾶσα συναγωγήν ὕδατος θέλει εἶσθαι αἷμα... καί εἰς τα ξύλινα και πέτρινα ἀγγεῖα» *Εξ. Ζ' 17-19.*

Η περιγραφή της πληγής είναι πλήρης και θυμίζει σύγχρονη χημική ανάλυση. Μόνο εδώ στην Αίγυπτο και μόνο απ' τον προφήτη αυτής της εβραϊκής θεότητας, έχουμε μια τόσο ακριβή περιγραφή συπτωμάτων για μια πληγή που δεν χτύπησε ακόμα. Ο θεός του, αναλαμβάνει να επιφέρει την πληγή με δικούς του άγνωστους και ουράνιους τρόπους. Αλλά ο προφήτης μας αποκαλύπτει τους γήινους μηχανισμούς της, χωρίς να μας αφήνει καμμιά αμφιβολία, ότι γνωρίζει άριστα τη δράση της ουσίας που επιλέχθηκε και σε ποσότητες θα πλήξει τον ποταμό.

Στη χώρα της προετοιμασίας του, ο Μωυσής είχε δει τη δράση της συγκεκριμένης θεϊκής ουσίας και ξέρει εκ των προτέρων όλες τις λεπτομέρειες με τις οποίες θα εκδηλωθεί η "θεϊκή" πληγή του ποταμού.

Δεν ξέρουμε ποια μπορεί να είναι η ουσία[135] που σε μεγάλες ποσότητες πέφτει την κατάλληλη στιγμή ψηλά στον ποταμό. Μια έρευνα στα τοπικά ορυκτά αποθέματα θα είχε φοβερό ενδιαφέρον. Και μιλώ για ορυκτά, μόνο επειδή υποθέτω πως οι ποσότητες που ρίχτηκαν στον ποταμό δεν πρέπει να ήταν καθόλου μικρές. Τίποτε όμως δεν αποκλείει τα μουλάρια της Μαδιάμ να έφεραν τις ποσότητες ατόφιες απ' τη χώρα παραγωγής τους, το ναό του όρους Χωρίβ και τον αρχιερέα Ιοθόρ απ' όπου είδαμε το Μωυσή να φεύγει έχοντας τα "χέρια" του γεμάτα με θεϊκά "τέρατα". Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι το όρος Χωρίβ, η έδρα της Ιοθορικής λατρείας, είναι κορυφή του ορεινού συμπλέγματος του Σινά. Μια εκτεταμένη δηλαδή ορεινή ηφαιστειακή περιοχή πλούσια σε πάσης φύσεως ηφαιστειογενή υλικά. Ένα ατελείωτο εργαστήρι παραγωγής ουσιών με απίθανες

---

*[135] **Χαλκός**; Ίσως!.. Πολλά είναι τα πιθανά σενάρια αναζήτησης της δηλητηριώδους ουσίας που έπληξε τον ποταμό. Σημειώστε εδώ μόνο ότι: «Το υπέδαφος της Χερσονήσου Σινά είναι πλούσιο σε Χαλκό (γνωστό δηλητήριο) σίδηρο, Κύανο, προφυρίτη και άλλα διάφορα μέταλλα. Υπάρχουν δε εκεί λατομεία και μεταλλεία χρονολογούμενα απ' την 4η π.Χ. Χιλιετηρίδα... τα οποία εκμεταλλεύοντο οι Αιγύπτιοι φαραώ» Ήλιος 16ος τόμος σελ. 1030-1031 κάτω από τη λέξη "Σινά".*

Έτσι ο κατακόκκινος δηλητηριώδης χαλκός, υπήρχε άφθονος τόσο στο βουνό του Ιοθόρ όσο και εν αφθονία συσσωρευμένος στην Αίγυπτο. Ο Μωυσής, δεν είχε παρά να εξασφαλίσει τον τρόπο, που οι άνθρωποι του θα "φουντάρουν" στην κατάλληλη στιγμή τεράστιες ποσότητες στον ανυπεράσπιστο ποταμό... Απ' τα βαριά αποτελέσματα, φαίνεται ότι οι άνθρωποί του έδειξαν σ' αυτό ιδιαίτερο ζήλο.

δυνάμεις και ιδιότητες. Ένας τόπος γόνιμος και πλούσιος σε ουσίες για τους ενθουσιώδεις συλλέκτες θεϊκών πληγών.

Ο Μωυσής δίνει την τελική εντολή. Ο Ααρών σηκώνει εντυπωσιακά τη θεϊκή ράβδο και χτυπά με αυτή το νερό. Το σήμα είναι ευδιάκριτο σε μεγάλη απόσταση. Η φευγαλέα κοκκινίλα που δημιουργείται γύρω απ' τη ράβδο συμπληρώνεται εντυπωσιακά απ' τα κοκκινισμένα νερά που κατεβαίνουν χτυπημένα λίγο πιο πάνω από άγνωστης ποσότητας δηλητήρια και δίνουν την ποθητή εντύπωση της ξαφνικής θεϊκής πληγής.

Ταυτόχρονα σ' όλη την πόλη η μόλυνση των υδάτων γίνεται μαζικά. Σε όλες τις δεξαμενές **«ξύλινα καί πέτρινα ἀγγεῖα»**, που έτυχε να βρίσκονται εκτεθειμένα, ελάχιστη ποσότητα κόκκινου "δράκου" ήταν ικανή να μεταβάλλει το ευλογημένο νεράκι, σε κόκκινη κατάρα.

Οι ανυποψίαστοι Αιγύπτιοι δεν μπορούν ούτε το είδος, αλλά ούτε και την έκταση της εξέγερσης να υποθέσουν. Είναι αδύνατο να φανταστούν ότι οι μέχρι χθες ανυπεράσπιστοι σκλάβοι τους, κρατούν τώρα σφιχτά στη χούφτα τους μικρά αλλά πανίσχυρα όπλα. Μικρή ποσότητα απ' τη θεϊκή σκόνη μεταβάλλει τα αποθέματα νερού κάθε Αιγυπτιακού οίκου, σε κόκκινο βρομόνερο... Ο Εβραίος όμως δούλος του οίκου, τι σχέση μπορεί να έχει μ' αυτό;

«Καί ὑψώσας ὁ ᾿Ααρών τήν ράβδον ἐκτύπησε τά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐνώπιον τοῦ Φαραώ καί ἐνώπιον τῶν θεραπόντων αὐτοῦ καί μετεβλήθησαν εἰς αἷμα πάντα τά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, καί τά ὀψάρια τά ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτισαν καί ο ποταμός ἐβρώμησεν ὥστε οἱ Αἰγύπτιοι δέν ἠδύναντο νά πίωσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ (αλλά)... **ἔσκαπτον πέριξ τοῦ ποταμοῦ δια να πίωσιν ὕδωρ»** *Εξ. Ζ' 20-24.*

Ο στόχος ήταν το ποτάμι. Ο περήφανος ποταμός υπέκυψε για πολλές μέρες στο ισχυρό χτύπημα. Η αλυσιδωτή οικολογική καταστροφή έφτασε βαθιά μέσα στους ελώδεις βιότοπους, όπου ανυπολόγιστες ποσότητες ψαριών ψόφησαν και σάπιζαν για μέρες μαζί με άγνωστη ποσότητα πανίδας και παραποτάμιας ίσως χλωρίδας. Απ' αυτούς τους πέριξ της πόλεως χτυπημένους οικολογικά βιότοπους, ξεχύθηκαν οι επόμενες πληγές της σκνίπας, των βατράχων και γενικώς των εντόμων, που τα σάπια ψάρια του ποταμού αύξησαν εντυπωσιακά την παρουσία τους στους παραλίμνιους οικισμούς.

Όσο για την πληγή των βατράχων; Αν ποτέ εντοπισθεί το συγκεκριμένο κόκκινο δηλητήριο, αυτό θα πρέπει να βλάπτει άμεσα τα ψάρια, αλλά όχι και τους βάτραχους που ως αμφίβιοι μπορούν να εγκαταλείψουν τα μολυσμένα δύσοσμα νερά και να περιδιαβαίνουν στους δρόμους αναζητώντας νέα καθαρότερα!

Έτσι η παρουσία βατράχων και εντόμων, που καταγράφονται στην αφήγηση ως οι αμέσως επόμενες πληγές, δεν είναι παρά οι φυσικές προεκτάσεις της μεγάλης πληγής του ποταμού. Η ίδια άλλωστε η βίβλος περιορίζει σημαντικά τη θεϊκή τους αυθεντικότητα λέγοντας με νόημα: **«καί ἔκαμον ὁμοίως οἱ μάγοι μέ τάς ἐπωδάς αὐτῶν καί ἀνήγαγον τούς βατράχους ἐπί τήν γῆν τῆς Αἰγύπτου»** *Εξ. Η΄ 7.*

Ακόμα και για την πληγή του ποταμού οι μάγοι του φαραώ έκαμαν κάτι που μας ενδιαφέρει: **«ἔκαμον δέ τό ὅμοιον** (το νερό δηλαδή αίμα) **καί οἱ μάγοι τῆς Αἰγύπτου μέ τάς ἐπωδάς αὐτῶν καί ἐσκληρύνθη ἡ καρδία του Φαραώ»** *Εξ. Ζ΄ 22.*

Έτσι η ιδέα οτι μιλούμε για πραγματικό αίμα και συνεπώς για θεϊκό θαύμα ασφαλώς πρέπει να παραμερισθεί, αφού και οι μάγοι του φαραώ μετέβαλαν περιορισμένη ποσότητα απ' το νερό του ποταμού σε αίμα, είναι ηλίου φαεινότερον ότι η λέξη αίμα είναι απλά σχήμα λόγου κι όχι μετουσίωση του ποταμίσιου νερού σε αληθινό αίμα. Εκτός βέβαια αν δεχθούμε ξαφνικά, ότι και οι μάγοι του φαραώ έκαναν τότε, προς μεγάλη έκπληξη και των ίδιων, κάτι που έκτοτε κανένας μάγος ή υπερσύγχρονο εργαστήριο δεν μπόρεσε να επαναλάβει! Όχι,απλά οι μάγοι του φαραώ μαζί με **«τάς ἐπωδάς»** (ψαλμωδίες) ρίξαν κι αυτοί κρυφά, ανάλογη κόκκινη ουσία δίνοντας μια απόχρωση αιμάτινη σε περιορισμένη ποσότητα ποταμίσιου νερού! Μια δύσοσμη λοιπόν κοκκινίλα ήταν για την περίπτωση αρκετή, για να χαρακτηρισθεί απ' την αφήγηση ως **«αἷμα»**.

Πέρασαν μέρες πριν αποκατασταθεί η οικολογική ανατροπή του ποταμού. Ο φαραώ όμως άρχισε να νιώθει αυτό που ο Μωυσής ονόμασε "**κραταιό χέρι**" του εβραϊκού θεού, που δε ζητούσε παρά ολίγων μόνο ημερών ελευθερία για καθαρά λατρευτικούς λόγους.

Πριν ακόμα τελειώσουν οι συνέπειες (βατράχια, σκνίπες κλπ) της πληγής του ποταμού, ο φαραώ συναλλάσσεται με τους αντιπάλους του. Στο μόνο που δε συμφωνούν είναι, το περίεργο αίτημα των τριών ημερών, απόσταση που ο φαραώ θεωρεί ύποπτα μεγάλη και ανατρέπει έτσι την παρ' ολίγο συμφωνία.

Ο Μωυσής όμως, έχει κάθε λόγο να είναι ικανοποιημένος. Όλα πήγαν ανέλπιστα καλά. Το χτύπημα του ποταμού ήταν πετυχημένο. Ο βασιλιάς αιφνιδιάστηκε, οι πληγές που θα ακολουθήσουν θα φέρουν το ποθητό αποτέλεσμα. Οι ομάδες συνεργασίας συντονίζονται ήδη για το επόμενο χτύπημα που στόχο θα έχει κάτι εξωφρενικά απλό. Τα ανυπεράσπιστα ζώα των Αιγυπτίων!

«Η πληγή» των κτηνών

Αυτό κι αν ήταν εύκολο! Χιλιάδες δούλοι Εβραίοι μοιρασμένοι στα αρχοντικά των Αιγυπτίων, θα το έβρισκαν διασκεδαστικά εύκολο να βλάψουν έναν τόσο ανυπεράσπιστο στόχο, όπως τα ζώα των σταύλων και των αγρών. Άλλωστε, ακριβώς αυτή η φύλαξη και η φροντίδα των ζωντανών, πρέπει να ήταν ως δούλων η μόνιμη δική τους απασχόληση.

Έτσι πολύ απλά το τελευταίο τάισμα στο παχνί θα περιείχε ανακατεμένη μικρή ποσότητα θεϊκής οργής αυτή τη συγκεκριμένη μέρα.

Ο Μωυσής γνωρίζει πως κανείς δεν μπορεί να υποθέσει τους μηχανισμούς των πληγών, αναγγέλλει λοιπόν την πληγή εντυπωσιακά μέσω του Ααρών: **«᾿Η χείρ τοῦ Κυρίου θέλει εἶσθαι ἐπί τά κτήνη σου τά ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐπί τούς ἵππους, ἐπί τούς ὄνους, ἐπί τάς καμήλους ἐπί τούς βόας, και ἐπί τά πρόβατα, θανατικόν βαρύ σφόδρα και θέλει κάμει ὁ Κύριος διάκρισιν μεταξύ τῶν κτηνῶν του ᾿Ισραήλ καί τῶν κτηνῶν τῶν Αἰγυπτίων καί ἐκ πάντων τῶν ἀνηκόντων είς τούς υἱούς Ισραήλ δέν θέλει ἀποθανεῖ οὐδέ ἐν.»** Αλλά, επειδή του χρειάζοταν λίγος χρόνος ακόμα συμπληρώνει: **«Αὔριο θέλει κάμει ὁ Κύριος τό πράγμα τοῦτο ἐν τῇ γῇ. Καί ἔκαμε ὁ Κύριος τό πρᾶγμα τοῦτο τήν ἐπαύριον καί ἀπέθανον πάντα τά κτήνη τῶν Αἰγυπτίων... καί ἀπέστειλεν ὁ Φαραώ να ἴδωσι καί ἰδού ἐκ τῶν κτηνῶν τοῦ Ἰσραήλ δέν ἀπέθανεν οὐδέ ἕν»** *Εξ. Θ´3-7.*

Ο φαραώ έκπληκτος διαπιστώνει ότι ζει πληγές πρωτοφανείς, που πρώτα του περιγράφονται με λεπτομέρειες κι ύστερα ξεσπούν. Δεν μπορεί με τίποτα, όχι μόνο τους μηχανισμούς των πληγών να υποθέσει, αλλά ούτε ότι αντιπάλους του έχει έναν λαό με κληρονομημένη, ακριβώς αυτή την τέχνη της επιβολής **«μεγάλων πληγῶν»**. Δεν ξέρει επίσης, ότι είναι τουλάχιστον η τρίτη φορά που οι επιτήδειοι αυτοί άνθρωποι χρησιμοποιούν την Αίγυπτο σα χώρο δοκιμών των "θεϊκών" όπλων τους. Πριν απ' το Μωυσή ήταν ο ιδιοφυής Ιωσήφ και πριν απ' αυτόν ο «μέγας»γενάρχης Αβραάμ που όπως θα θυμάστε αφού έβαλε τη γυναίκα του με το κόλπο της "αδελφής" μέσα στο βασιλικό περιβάλλον έπληξε το φαραώ με "**πληγάς μεγάλας**" ("Ο´" "**και πονηράς**" *Γεν. ΙΒ´ 17*). Η βίβλος για την περίοδο εκείνη του Αβραάμ, δεν αναφέρει καθόλου λεπτομέρειες που θα μας έδειχναν την έκταση και το είδος των "πονηρών" αυτών πληγών. Τώρα όμως μετά από αρκετούς αιώνες με τις πληγές του Μωυσή στην Αίγυπτο, έχουμε μια θαυμάσια ευκαιρία να πάρουμε μια ιδέα των πιθανών πληγών που και ο Αβραάμ, ο μέγιστος του γένους, ο εφευρέτης της θεϊκής οργής, σκόρπισε και τότε στην Αίγυπτο.

Ο φαραώ λοιπόν δεν ξέρει ότι τα έχει βάλει μαζί τους ένας θεός με πολύ "κραταιό χέρι", αυτός που τα κρατάει όλα στο χέρι του (παντοκράτωρ). Εκφράσεις που δείχνουν καθαρά ότι κάποιο χέρι γίνεται δυνατό, κρατώντας σφιχτά μέσα στην κλειστή παλάμη δυνάμεις, που χωρίς καμμιά αμφιβολία μπορούν να αλλάξουν αποφασιστικά τις τύχες των ανθρώπων.

Είναι αδύνατον, ο φαραώ ή ο απλός Αιγύπτιος, να φαντασθεί ότι κάποιος ξύπνησε στους αβοήθητους αυτούς σκλάβους, το παράδοξο παρελθόν τους και το σημαντικότερο, έβαλε στο χέρι τους τα "θεϊκά" όπλα της σίγουρης νίκης.

Βέβαια το **«ἀπέθανον πάντα τά κτήνη τῶν Αἰγυπτίων»** δείχνει ότι η πληγή σκότωσε πάρα πολλά ζώα. Εν τούτοις, πρέπει να συμμαζέψουμε λίγο τις εντυπώσεις, διότι διαπιστώνουμε ότι η πληγή όσο "θεϊκή" κι αν ήταν, είχε τις δικές της αντικειμενικές δυσκολίες, να σκοτώσει από απόσταση κάποια κοπάδια καλοφυλαγμένων ζώων, όπως π.χ. τα ζώα του στρατού και πιο συγκεκριμένα τ' άλογά του, που ενώ κατονομάζονται στην πληγή, αυτά σώζονται χωρίς την παραμικρή απώλεια, αφού τα βλέπουμε στη διάθεση του φαραώ όταν στο τέλος της περιπέτειάς του αποφασίζει να κυνηγήσει μ' αυτά τους φευγάτους πλέον Ισραηλίτες.

Αποδεικνύεται λοιπόν, ότι οι αμιγώς Αιγυπτιακοί στρατώνες και οι ανακτορικοί σταύλοι, δεν έγινε μπορετό να πληγούν απ' το θανατικό των ζώων, όσο θεϊκό κι αν λέει η βίβλος ότι ήταν αυτό: **«ἔζευξεν λοιπόν την ἅμαξαν αὐτοῦ** (ο φαραώ καί)... **ἑξακοσίας ἁμάξας ἐκλεκτάς καί πάσας τάς ἁμάξας τῆς Αἰγύπτου... καί κατεδίωξαν οἱ Αἰγύπτιοι ὀπίσω αὐτῶν πάντες οἱ ἵπποι, αἱ ἅμαξαι τοῦ Φαραώ, καί οἱ ἱππεῖς αὐτοῦ»** *Εξ. ΙΔ΄ 7-9.*

Άλλο σημείο που δείχνει ότι η υπερβολή δεν είναι ασυνήθιστη στη βιβλική αφήγηση είναι, ότι ο ίδιος ο Μωυσής μετά το **«ἀπέθανον πάντα τά κτήνη τῶν Αἰγυπτίων»** (στο *Εξ. Θ΄ 6*) πολύ αργότερα ζητά απ' τον ζαλισμένο απ' τις πληγές φαραώ, ζώα για τις θυσίες του: **«καί εἶπεν ὁ Μωυσῆς, Ἀλλά καί θυσίας καί ὁλοκαυτώματα πρέπει σύ** (φαραώ) **νά μᾶς δώσεις διά να θυσιάσωμεν εἰς τόν θεόν ἡμῶν»** *Εξ. Ι΄ 25.*

Ο Μωυσής λοιπόν ήξερε ότι δεν... απέθανον πάντα τα κτήνη των Αιγυπτίων, αλλιώς γιατί να ζητά ζώα θυσίας απ' το φαραώ.

Τα αναφέρω αυτά, για να γίνει αντιληπτό ότι τα πραγματικά γεγονότα κρύβονται συχνά κάτω από την αχλή των μελιστάλακτων λόγων και των θεϊκών υπερβολών. Έτσι το **«ἀπέθανον πάντα τά κτήνη τῶν Αἰγυπτίων»** δείχνει σαφώς την ευκολία με την οποία η βιβλική αφήγηση υιοθετεί την υπερβολή χάριν των εντυπώσεων. Και για να μην αμφιβάλλει κανείς, υπενθυμίζω ότι στην τελική τους έξοδο από την Αίγυπτο

αρπάζουν ως λάφυρα **«ποίμνια, ἀγέλαι, καὶ κτήνη πολλά σφόδρα»** *Εξ. ΙΒ΄ 28.* Τα σχετικά όμως περιστατικά θα τα δούμε παρακάτω.

Βέβαια όλ' αυτά δεν μειώνουν καθόλου την πραγματικότητα της οδυνηρής αυτής πληγής, με το εκτεταμένο θανατικό στα πολυπληθή ζώα των Αιγυπτίων.

Ο φαραώ θορυβημένος, διατάζει μια έρευνα στα κτήνη των Ισραηλιτών τα οποία ως εκ θαύματος... χαίρουν άκρας υγείας.

Ο Μωυσής θεωρεί επικίνδυνη την ξαφνική ερευνητική διάθεση του βασιλέως και επεμβαίνει αμέσως με νέα πληγή που θα τον κάνει να ξεχάσει εντελώς τις διερευνητικές του διαθέσεις.

Έτσι, πριν απ' τη μεγάλη πληγή (την τελευταία) μπερδεύει τους πάντες με μια άλλη τοξική ουσία που αυτή τη φορά, σαν ένας κοινότατος μάγος πετά στα πρόσωπα των ζαλισμένων θυμάτων του. Ξοπίσω του, ακολουθούν το παράδειγμά του τα ατελείωτα πρόθυμα χέρια των μυημένων στην επιβολή των θεϊκών πληγών και στην ευρύτερη Αίγυπτο.

Η καινούργια αυτή ουσία, προκαλεί κάψιμο επιδερμικό και έντονη ενόχληση στα μάτια (μήπως σας θυμίζει τίποτε απ' τα Σόδομα αυτό;) και μικρές παροδικές επιδερμικές φουσκίτσες (φλυκτίδες). Και ενώ την υπόλοιπη επικράτεια αναλαμβάνουν πρόθυμοι θεϊκοί συνεργάτες, τον οίκο του φαραώ αναλαμβάνει προσωπικά ο Μωυσής, μια και η δυνατότητα εισόδου στο παλάτι αυτού του ευάλωτου αφελή που κυβερνά τη χώρα, είναι πλέον μόνιμη. Έτσι, σαν βρίσκονται με τον Ααρών μπροστά στον παγιδευμένο άρχοντα, γεμίζουν τα χέρια τους με στάχτη (που η αφήγηση δεν διευκρινίζει αν έφεραν μαζί τους ή χρησιμοποίησαν του παλατιού) και την πετούν ψηλά και οι δύο ταυτόχρονα, **«ἔμπροσθεν τοῦ Φαραώ»** φροντίζοντας ασφαλώς να στέκουν με τα νώτα τους στο ελαφρό αεράκι που ασφαλέστατα θα οδηγούσε τη λεπτή σκόνη να περιλούσει τον σαστισμένο φαραώ και τους ανήμπορους μάγους του: **«ἔλαβον λοιπόν την στάχτην τῆς καμίνου καί ἐστάθησαν ἐνώπιον τοῦ Φαραώ, καί ἐσκόρπισεν αὐτήν ὁ Μωυσῆς πρός τόν οὐρανόν, καί ἔγεινε καῦσις ἀναδιδοῦσα ἑλκώδη ἐξανθήματα ("Ο΄" φλυκτίδες) ἐπί τούς ἀνθρώπους καί τά κτήνη»** *Εξ. Θ΄ 10.*

Υπενθυμίζω και πάλι, ότι δεν έπρεπε να υπάρχουν κτήνη που να υποφέρουν απ' αυτή την πληγή, αν η προηγούμενη είχε αφανίσει όλα τα ζώα των Αιγυπτίων. Εν πάση περιπτώσει, πολύ θα ήθελα να ξέρω αν αυτές οι ουσίες είναι σήμερα γνωστές και αν είναι δυνατόν να

εντοπιστούν και να χρησιμοποιηθούν με τα μέσα της εποχής εκείνης. Είναι κάτι που αφήνω στους ειδικούς να δώσουν απάντηση.[136]

Μια σχετική βοήθεια μπορεί να μας προσφέρουν τα λόγια του ίδιου του Μωυσή, όταν πολύ αργότερα και πολύ αποκαλυπτικά περιγράφει τα συμπτώματα αυτής ή παρόμοιας πληγής, με την οποίαν πολύ αργότερα απειλεί τον ίδιο του το λαό για να πετύχει τη δέουσα υποταγή: **«Ὁ Κύριος θέλει σε πατάξει μέ τήν Αἰγυπτιακήν πληγήν... με ψώραν καί μέ ξυσμόν ὥστε νά μήν δύνασαι νά ἰατρευθῇς»** *Δευτ. ΚΗ΄ 27.*

Επανερχόμεθα όμως στην αφήγηση: **«Καί δέν ἠδύναντο οἱ μάγοι νά σταθῶσιν ἔμπροσθεν τοῦ Μωϋσέως ἐξ αἰτίας τῆς καύσεως, διότι ἡ καῦσις ἦτο ἐπί τούς μάγους καί ἐπί πάντας τούς Αἰγυπτίους»** *Εξ. Θ΄ 11.*

Τα πράγματα άρχισαν να σφίγγουν για το φαραώ. Η βιβλική αφήγηση μας δίνει τη σειρά των εξελίξεων τοποθετώντας μετά απ' την ενοχλητική αυτή καυστική φαγουρόσκονη, ας την πούμε έτσι, την αναγγελία της μεγάλης και τελευταίας ανθρωποκτόνου πληγής. Ναι μέσα στο κλίμα του θανατικού των ζώων και των ενοχλητικών επιδερμικών καύσεων, ο Μωυσής αιφνιδιάζει το φαραώ εξαγγέλλοντάς χωρίς περιστροφές και μισόλογα, ότι ο επόμενος στόχος θα είναι οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι: **«Ταύτην την φοράν ἐξαποστέλλω πάσας τάς πληγάς μου ἐπί τήν καρδίαν σου καί ἐπί τόν λαόν σου,... ἐπειδή τώρα θέλω ἐκτείνει τήν χεῖρα μου καί *θέλω πατάξει σέ καί τόν λαόν σου με θανατικόν,* καί θέλεις ἀπολεσθῇ ἀπό τῆς γῆς»** *Εξ. Θ΄ 14.* Σαφέστατα λοιπόν η φυσική ροή της αφήγησης τοποθετεί μετά τα ζώα και τις καύσεις, τη μεγάλη πληγή των ανθρώπων... Εν τούτοις κάποιοι κατοπινοί αντιγραφείς, για ευνόητους λόγους θέλησαν να διευρύνουν τον κύκλο των πληγών και φυσικά την έκταση της θεϊκής επέμβασης, βάζοντας στη σφαίρα επιρροής του Μωυσή και τον ουρανό. Έτσι βλέπουμε την αφήγηση να διαφοροποιείται αιφνίδια, για να περιλάβει τρεις ακόμα πληγές, που προφανώς δεν αποτελούσαν μέρος της αρχικής αφήγησης.

Ενώ λοιπόν έχει εξαγγελθεί σαφέστατα το θανατικό που απειλεί το φαραώ και τους Αιγύπτιους, οι εμβόλιμες αυτές κατοπινές υπερβολές, θέλουν επί πλέον ασυνήθιστο χαλάζι ανάμικτο με βροντές και φωτιά, ακρίδα σε σμήνος, και ανεξήγητο σκοτάδι τριών ημερών μόνο στους Αιγύπτιους, ενώ στων Εβραίων τη γη Γέσεν θα λάμπει ολόλαμπρος ο ήλιος. Βασικά δε θα έπρεπε να ασχοληθούμε διόλου με τις ολοφάνερες αυτές υπερβολές, που πολύ κακότεχνα παρεμβλήθησαν ανάμεσα στο θάνατο των ζώων και των ανθρώπων. Εν τούτοις η πρώτη

[136] *Μια ιδέα είναι η σκόνη καυστικής ποτάσας.*

ψευτοπληγή της χάλαζας παραθέτει μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία που συνηγορούν σε προηγούμενες κρίσεις μας. Έτσι βλέπουμε στην πληγή της χάλαζας, όχι μόνο να μαζεύουν οι Αιγύπτιοι τα ζώα τους απ' τους αγρούς, ενώ αυτά έπρεπε να έχουν πεθάνει κατά την πληγή των κτηνών! *(Εξ. Θ΄ 20).* Αλλά και τον Μωυσή, να πηγαινοέρχεται στο παλάτι του βασιλιά, ενώ έξω ρίχνει τόσο χοντρό χαλάζι που **«συνέτριψε πάντα τα δένδρα τοῦ ἀγροῦ»**! *Εξ. Θ΄ 25.* Δείτε όμως τα επόμενα εδάφια και το μεγαλείο που χαρίζουν στο Μωυσή καθώς υψώνει τα χέρια του και προστάζει τους ουρανούς να σταματήσουν και θα καταλάβετε ακόμα ένα λόγο για τον οποίο παρεμβλήθησαν οι πολύ γλαφυρές αυτές υπερβολές: **«Καί ἐξῆλθεν ὁ Μωϋσῆς ἔξω τῆς πόλεως καί ἐξέτεινε τάς χεῖρας αὐτοῦ πρός τόν Κύριον καί αἱ βρονταί καί ἡ χάλαζα ἔπαυσαν καί βροχή δέν ἔσταξε πλέον ἐπί τῆς γῆς»** *Εξ. Θ΄ 33.*

Είναι πράγματι πολύ εντυπωσιακά όλα αυτά, αλλά ο συγγραφέας αυτών των πρόσθετων περιγραφών, στον ενθουσιασμό του επάνω βάζει τον Μωυσή να αφήνει το προστατευμένο παλάτι του φαραώ για να διανύσει ολόκληρη την πόλη μέχρι έξω στους αγρούς ενώ έξω ρίχνει ακόμα κυριολεκτικά του σκοτωμού το φονικό χαλάζι! Πώς απέφυγε το χαλάζι αυτό που σκοτώνει ζώα-ανθρώπους και συντρίβει όλα τα δένδρα της Αιγύπτου ο Μωυσής; Πώς έφτασε στους αγρούς για να δώσει την εντολή παύσης; Δυστυχώς αυτή η τόσο ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια δεν μας εξηγείται καθόλου, αν και κατά τη γνώμη μου αυτό θα ήταν πιο ανεξήγητο απ' όλες μαζί τις πληγές της Αιγύπτου! Ταυτόχρονα, ενώ παύουν οι βροντές το φονικό χαλάζι και η βροχή, δεν λέει αν έπαψε και το περίεργο **«πῦρ φλογίζον»** που συνόδευε το χαλάζι, έτσι υποθέτουμε ότι αυτό ή συνέχισε μόνο του το καταστρεπτικό του έργο ή απλά δεν υπήρξε ποτέ!

Δεν θα ασχοληθούμε λοιπόν με τις τρεις αυτές πληγές του ουρανού, γιατί η παρεμβολή τους ανάμεσα στις πολύ-πολύ γήινες πληγές του Μωυσή, μοναδικό στόχο έχουν την κάλυψη της πραγματικής προέλευσης των πληγών. Εκτός κι αν θεωρήσουμε πιθανόν ότι προς μεγάλη τύχη των Ισραηλιτών, μια σφοδρή κακοκαιρία με βαριά νέφωση τριών ημερών (**«σκότος τριών ημερών»**) ξέσπασε σε χοντρό συνηθισμένο χαλάζι και προσετέθη μια φυσική καταστροφή στην καταταλαίπωρη Αίγυπτο απ' τον παντο-κράτορα θεό των Εβραίων. Όσο για τις ακρίδες, οι ειδικοί λένε ότι είναι συχνό περιοδικό φαινόμενο της Αιγύπτου και δεν υπήρχε λόγος να μη ενσωματωθεί κι αυτό ως άλλη μια θεϊκή πληγή. Ανάμεσα λοιπόν στις εντελώς ανθρωποκίνητες πληγές, υπήρχε κάθε λόγος να παρεμβληθούν κάποιες αφηγηματικές υπερβολές, που θα παροδηγούσαν επιτυχώς τις εντυπώσεις γύρω από την πραγματική δράση του Μωυσή στην Αίγυπτο. Πράγμα άλλωστε

που λειτούργησε επιτυχώς για χιλιετηρίδες, όπως είμαστε δυστυχώς σε θέση να βεβαιώσουμε πλέον!

Επιστρέφοντας λοιπόν, βλέπουμε το φαραώ να νιώθει το βάρος της ομηρίας του. Το δίλημμα είναι πια σαφές! Ή μας αφήνεις δρόμο τριών ημερών ή ο θεός μου χτυπά αλύπητα πλέον εσένα και τους ανθρώπους σου. Ο φαραώ αναγκάζεται να ξαναεξετάσει την περίεργη πρόταση. Οι αυλικοί του αυτή τη φορά ασκούν πιέσεις, να τους αφήσει επιτέλους να εκτελέσουν τη λατρευτική τους αυτή ανάγκη. Ο φαραώ παρ' όλα αυτά φοβάται ότι δεν πρόκειται για μια απλή λατρευτική έξοδο. Ρωτά λοιπόν: **«ποῖοι καί ποῖοι θέλουσιν ὑπάγει»**. Η απάντηση είναι **«Μετά τῶν νέων ἡμῶν καί μετά τῶν γερόντων ἡμῶν»** όλοι δηλαδή, απ' τη γιορτή δεν μπορεί να λείψει κανείς. Μα τότε αφήστε τα ζώα σας εδώ, απαντά πονηρά ο φαραώ, που δεν πρέπει να ήταν καθόλου λίγα! Μα ειδικά αυτά πρέπει να έχουμε μαζί μας, διότι είναι θρησκευτική γιορτή κι απ' αυτά θα θυσιάσουμε στο θεό μας. Ε, τότε πάρτε μόνο τα συγκεκριμένα ζώα της θυσίας μαζί σας, προτείνει επιτέλους έξυπνα ο φαραώ. Και η απάντηση: δεν μπορούμε να αφήσουμε από τα ζώα μας ούτε **«νύχι»** πίσω μας, διότι **«καί ἡμεῖς δεν ἐξεύρουμεν με τί ἔχομε νά λατρεύσωμε τόν Κύριον ἑωσοῦ φτάσωμε ἐκεῖ»** δηλαδή δεν ξέρουμε ποιο ζώο θα μας ζητήσει εκεί ο θεός μας για θυσία κι έτσι πρέπει να πάρουμε όλα μας τα ζώα μαζί μας...

Άμα είσαι προφήτης να είσαι!

Στο φαραώ επιτέλους, δε μένει καμμιά αμφιβολία για τις αληθινές προθέσεις του Μωυσή, εκνευρισμένος φωνάζει απειλητικά. *"Φύγετε από μπρος μου, και προσέξτε μην έλθετε ξανά να με δείτε διότι την ώρα που θα με ξαναδείτε θα πεθάνετε" (Εξ. Ι' 28).* Προφανώς ο φαραώ είχε μεν πεισθεί ότι οι λόγοι λατρείας ήταν πρόσχημα φυγής απ' την Αίγυπτο, αλλά τον βασάνιζε η απορία. Ακόμα κι αν είχαν την πρόθεση να εγκαταλείψουν την Αίγυπτο μετά απ' την περίεργη αυτή απόσταση των τριών ημερών, πως θα ξέφευγαν απ' την οργή της καταδίωξής του; Η απόσταση τριών ημερών για έναν πεζοπορούντα όχλο, είναι απόσταση μόνο ολίγων ωρών για τα στρατιωτικά του άρματα. Τους είχε άλλωστε προειδοποιήσει **«Ἴδετε, διότι κακόν πρόκειται ἔμπροσθέν σας»** *Εξ. Ι' 10.* Ήταν βέβαιος λοιπόν ότι κι αν ακόμα διάνυαν την απόσταση αυτή των **«τριῶν ἡμερῶν»**, δε θα μπορούσαν να του ξεφύγουν... Ή μήπως μπορούσαν;...

"Χάρη" Αναγγέλλοντας τη μεγάλη πληγή

«Ἔτι μίαν πληγήν θέλω φέρει ἐπί τόν Φαραώ καί ἐπί τήν Αἴγυπτον;... καί θέλει βεβαίως διώξει ὑμᾶς ὁλοκλήρως ἐντεῦθεν». *Εξ. ΙΑ΄ 1.* Μ' αυτόν το μεγαλόπρεπο τρόπο αναγγέλλει ο Μωυσής τη μεγάλη πληγή.

Ο Μωυσής είναι πλέον βέβαιος ότι η τελευταία πληγή, θα φέρει το ποθητό αποτέλεσμα. Η άριστη εφαρμογή των υπόλοιπων πληγών είχε αποδείξει, ότι η σχεδιασμένη κινητοποίηση λειτουργούσε άψογα σ' όλα τα επίπεδα.

Ο φαραώ είχε αποδειχθεί πολύ "συνεργάσιμος". Παρέμεινε άπραγος καθηλωμένος κυριολεκτικά απ' το εντυπωσιακό σκηνικό που αριστοτεχνικά προωθούσε ο προφήτης, λύνοντας και δένοντας μπροστά στα μάτια του ουράνιες δυνάμεις. Η ευθυκρισία του υπέστη καθίζηση, μπροστά στο βάρος των αλλεπάλληλων εντυπωσιασμών. Οι συνεχείς ανέλπιστες εξελίξεις συντηρούν μέσα του ένα κλίμα σύγχυσης, που κάνει το φανταστικό και το πραγματικό να χορεύουν σφιχταγγαλιασμένα μπροστά του, σε μια καινούργια αδιανόητη πραγματικότητα. Μια νέα, ρευστή πραγματικότητα που πασχίζοντας να την καταλάβει, το μόνο που καταφέρνει, είναι να παραχωρεί στους αντιπάλους του νέες προωθημένες θέσεις και ευκαιρίες, την απαραίτητη άνεση χρόνου και αναγκαία ελευθερία κινήσεων, ώστε να ολοκληρωθεί η διείσδυση και να συμπληρωθεί το δίκτυο δράσης, για το τελικό μεγάλο χτύπημα.

Ο φαραώ, μόνο στο τέλος προσπάθησε να αντιδράσει οργισμένα στην ολοκληρωμένη πλέον ομηρία του, απαγορεύοντας επιτέλους την είσοδό τους στο παλάτι και απειλώντας τους με θάνατο την επόμενη φορά που θα βρεθούν μπροστά του. Ο χρόνος όμως για να πραγματοποιήσει αυτές του τις απειλές, δεν πρόκειται να του δοθεί. Η εντυπωσιακή παρέλαση δυνάμεων που ανενόχλητα επέτρεψε μέσα στο ίδιο του το σπίτι, έχει δώσει τα απαραίτητα πλεονεκτήματα στους εφευρέτες της παραπλάνησης.

Ας αφήσουμε όμως το φαραώ στον αλλοιθωρισμό του, κι ας δούμε ποιά είναι η κατάσταση που επικρατεί λίγο πριν από την τελική, μακάβρια αυτή νίκη.

Το δίχως άλλο, οι πληγές που συνέβαλαν τα μέγιστα στην επιδείνωση της κατάστασης είναι η πληγή των κτηνών μαζί με τά **«ἑλκώδη ἐξανθήματα»**. Αυτές είναι που συντηρούν το κλίμα πανικού, μέσα στο οποίο ο Μωυσής εξαγγέλλει επί πλέον τη μεγάλη την ανθρωποκτόνο τελική πληγή, που ας σημειωθεί, αρχικά δεν είχε την παραμικρή σχέση με οποιαδήποτε πρωτότοκα. Μόνο υστερότερη τροποποίηση μετέβαλε

αυτή τη γενική ανθρωποκτόνο πληγή σε ειδική πληγή πρωτοτόκων. Έτσι επαναλαμβάνω, η δήλωση **«τώρα θέλω έκτείνει τήν χεῖρα μου καί θέλω πατάξει σέ** (φαραώ) **καί τόν λαόν σου με θανατικόν»** *Εξ. Θ΄ 15* αναφέρεται αυστηρώς προσωπικά στο φαραώ και γενικά στους Αιγύπτιους και δεν αναφέρει τίποτα για πρωτότοκους. Και φυσικά όπως είδαμε δεν είναι δυνατόν να εννοεί το χαλάζι, τις ακρίδες ή το εντελώς ακίνδυνο σκοτάδι τριών ημερών που στην αφήγηση φαίνεται να ακολουθούν.

Έτσι οι πληγές που προηγούνται του τέλους, είναι η μεγάλη πληγή των κτηνών και η βασανιστική πληγή της επιδερμικής καύσης. Αμφότερες συντηρούνται με θαυμαστή ευκολία. Λίγα αποφάγια στα ζώα του γείτονα, ένα ξεσκόνισμα, ένα μικρό φύσημα στην κατάλληλη κατεύθυνση και ο Αιγύπτιος γείτονας όχι μόνο βλέπει τα ζώα του να υποφέρουν και να ψοφούν αδικαιολόγητα, αλλά κι απ' το κάψιμο στα μάτια και την ανεξήγητη φαγούρα δεν ξέρει που να κάτσει και που να σταθεί.

Τα ζώα λοιπόν ψοφούν ασταμάτητα, τα εξανθήματα συντηρούνται πανεύκολα, ενώ οι ημέτεροι με απλή επάλειψη λίπους αποφεύγουν ενδεχομένως τα προσωρινά επιδερμικά ενοχλήματα, που ας σημειωθεί ότι η αφήγηση έξυπνα αφήνει αδιευκρίνιστο το αν και οι ίδιοι οι Εβραίοι απέφευγαν εντελώς τα ενοχλήματα αυτής της επιδερμικής πληγής. Μέσα σ' αυτό το πανδαιμόνιο η αναγγελία του ανθρώπινου θανατικού σκορπά οριστικά τον πανικό στους εξουθενωμένους Αιγύπτιους, διότι τώρα γνωρίζουν πραγματικά πως ο θεός των Εβραίων, δεν αστειεύεται.

Και εδώ είναι ακριβώς το μεγαλείο της κατά τα άλλα "θεόπνευστης" αυτής ιστορίας, που χωρίς ιδιαίτερο κόπο συνταιριάζουμε τη θαυμαστή εξέλιξη... Ακριβώς τώρα, στο ύστατο όριο πανικού και παραζάλης των θυμάτων και υπό την απειλή της βαριάς τελικής ανθρωποκτόνου πληγής, το «δυνατό χέρι», ο «παντο-κράτης» «Γιαχβέ», «Ιεόβα» ή «Κύριος των δυνάμεων» θυμάται να κλείσει ταμείο! Ναι μην παραξενεύεστε και μην... χαμογελάτε καθόλου. Κοιτάξτε τι λέει στον Μωυσή: **«Εἶπεν δέ Κύριος... λάλησον τώρα** ("Ο΄" **κρυφά) είς τά ὦτα τοῦ λαοῦ** (Ισραήλ) **καί ἄς ζητήση** ("Ο΄" **έκαστος) παρά τοῦ γείτονος αὐτοῦ, καί πᾶσα γυνή παρά τῆς γείτονος αὐτῆς σκεύη ἀργυρᾶ καί σκεύη χρυσᾶ** ("Ο΄" **καί ίματισμόν)»** *Εξ. ΙΑ΄2!*

Τί συμβαίνει εδώ στ' αλήθεια; Με ποιο σκεπτικό θα μπορούσαν να ζητήσουν απ' τους δύσμοιρους Αιγύπτιους γείτονές των χρυσά, ασημένια σκεύη και ρουχισμό; ενώ αυτοί όχι μόνο δεινοπαθούν εξ αιτίας των αλλεπάλληλων πληγών, αλλά βρίσκονται τώρα πια κυριολεκτικά σε απόγνωση μια και απειλείται ολοφάνερα πλέον η ίδια τους η

ζωή; Μα γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Για να πάψει στο συγκεκριμένο σπιτικό ή ένταση των πληγών και να κρατηθεί μακριά η επερχόμενη απειλή της ζωής τους! Μπροστά μας έχουμε το μεγαλείο της αμειβόμενης παραπλάνησης. Θαυμάστε το! Γιατί όλα δείχνουν ότι η διαδικασία αφαίμαξης, μόλις τώρα ξεκίνησε! Μια ξαφνική πρωτοβουλία των Ισραηλιτών πείθει τους αλλόφρονες Αιγύπτιους ότι υπάρχει τρόπος διαφυγής απ' τις συνέπειες των οδυνηρών πληγών. Η βίβλος μας βοηθά να μπούμε σ' αυτό το πνεύμα, λέγοντας κάτι πολύ αινιγματικό: **«ἔδωκεν ὁ Κύριος χάριν εἰς τὸν λαὸν ἐνώπιον τῶν Αἰγυπτίων»** ***Εξ. ΙΑ΄ 2.*** Τί είναι αυτή η «χάρη» που ο θεός δίνει στους δικούς του μπροστά στα μάτια των Αιγυπτίων; Και γιατί δέχονται να ακριβοπληρώσουν τη «χάρη» αυτή με ασημένια και χρυσά σκεύη αξίας οι Αιγύπτιοι;

Στο σπίτι του γείτονα τα μισά ζώα είναι ψόφια και τα υπόλοιπα περιμένουν τη σειρά τους. Οι νοικοκυραίοι τους ολημερίς ξύνουν τις πληγές τους... δεν είναι λοιπόν καιρός για τις "χάρες" του θεραπευτή και τον αμειβόμενο ρόλο του αναπάντεχου σωτήρα; Ναι, τώρα, η ξαφνική σπλαχνική συμπεριφορά στο γείτονα και η υπόσχεση για άμεση απαλλαγή απ' τις βαριές απειλές και τα βασανιστικά ενοχλήματα, σίγουρα φαίνονται στα μάτια των θυμάτων τους σαν μια αναπάντεχη "χάρη" που θα τους γίνει φυσικά έναντι κάποιων όρων συγκαλυμμένης αμοιβής. Ναι, τώρα το ξαφνικό ενδιαφέρον για τον κακοπαθούντα γείτονα, μπορεί να γίνει μια κερδοφόρος συναλλαγή! Το θύμα βλέπει άμεση βελτίωση, όσο δίνει τόσο κι απαλλάσσεται απ' τα συμπτώματα. Καταπληκτικό, ο Ισραηλίτης γείτονας μπορεί πράγματι να διώξει το "κακό" μέσ' απ' το σπίτι του. Τα ζώα του έπαψαν να ψοφούν και οι φαγούρες σταμάτησαν, ένα "θαύμα" πέρα από κάθε αντίρρηση! Ένα θαύμα που μπορεί με πολύ "χάρη" να πραγματοποιήσει κάθε Εβραίος για "χάρι" του γείτονά του, έναντι βεβαίως κάποιας αμοιβής με "ευτελή" υλικά αγαθά όπως ασήμι και χρυσάφι![137]

Μια καταπληκτική θα έλεγα, εντελώς "θεϊκή" ιδέα! Να απαλλαγούν τα θύματα απ' τα συμπτώματα της αμαρτίας τους, μαζί με το αμαρτωλό χρυσάφι τους! Καταπληκτικό, ο θεός της βίβλου σε όλο του το αργυροθηρικό μεγαλείο!

Θυμηθείτε άλλωστε τη σεμνή συνταγή του πρώτου μεγάλου αργυρολόγου θεραπευτή **«μεγάλη πληγή-μεγάλη αμοιβή»** του πρώτου σε όλα πατριάρχη που πριν από πολύ καιρό, με την ίδια ακριβώς εκπληκτική αυτή μέθοδο: **«σε πληγώνω, με πληρώνεις...σε γιατρεύω»** στην ίδια αυτή χώρα, έγινε με τις θρεαπείες των θυμάτων του

---

*[137] **«ασήμωσε να σου πω τη μοίρα σου»** είναι ακόμα μέχρι σήμερα το "ρεφρέν" παρόμοιων περιπτώσεων.*

«πλούσιος σφόδρα... εἰς ἀργύριον καί χρυσίον» *Γεν. ΙΓ΄ 1.* Πληγές λοιπόν και ανταμοιβές, είναι ένα μόνιμο αδιαίρετο σύνολο στα μάτια των βιβλικών ηρώων.

Μα, τα ρούχα όμως; Τί θα πούμε γι' αυτά, που ενώ αποκρύβονται και παρασιωπούνται απ' τη συνηθισμένη μας μετάφραση, μας τα παρουσιάζει η παλαιότερη μετάφραση των "Ο΄"; Τα ρούχα λοιπόν είναι που μας βάζουν στο σωστό δρόμο της σκέψης, ότι εδώ πρόκειται απλά για το γνωστό σ' όλους μας μαγικό δέσιμο δυνάμεων με σκεύη αξίας, αλλά και με τα απαραίτητα προσωπικά αντικείμενα των ενδιαφερομένων!

Αν δεν ήταν τόσο τραγικό θα μπορούσε να θεωρηθεί απλά αξιοθαύμαστο! Αλλά ας μη βιαζόμαστε και η συνέχεια είναι γεμάτη απ' την ίδια ακριβώς "χάρη". Αφού λοιπόν **«ἔδωκε ὁ Κύριος χάριν[138] εἰς τόν λαόν** (του) **ἐνώπιον τῶν Αἰγυπτίων»** που βιβλικά σημαίνει ότι οι Αιγύπτιοι κατάπιαν τελείως το παραμύθι της συμπόνιας και άρχισαν να ακριβοπληρώνουν την ελπίδα της σωτηρίας τους, βλέπουμε το Μωυσή να κάνει το ίδιο ανάμεσά στους χοντροβαλάντιους αυλικούς του βασιλικού περιβάλλοντος: **«ἔτι δέ ὁ ἄνθρωπος ὁ Μωυσῆς ἦτο μέγας σφόδρα ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου ἔμπροσθεν τῶν θεραπόντων τοῦ Φαραώ καί ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ»** *Εξ. ΙΑ΄ 3.*

Τη μερίδα του λέοντος δηλαδή εξασφάλισε ο Μωυσής. Εγινε υπέρλαμπρος αστέρας στα μάτια των ανεγκέφαλων αυλικών, που εκαλούντο τώρα να πληρώσουν αδρά απ' το πλούσιο βαλάντιο τους, κάθε ίχνος βελτίωσης και ελπίδας διαφυγής απ' την ανθρωποφάγο πληγή που είναι βέβαιοι πλέον πως έρχεται.

Οι παραπάνω βιβλικές εκφράσεις, αν και αρκετά σαφείς, μας δίνουν μόνο μια μικρή ιδέα απ' τα μεγάλα κέρδη του θεϊκού θεραπευτή Μωυσή. Την καλύτερη ιδέα, την παίρνουμε βλέποντας πια, εντελώς ξεκάθαρα, το "πως" μπορεί να γίνει κανείς "μέγας σφόδρα" σύμφωνα με τα βιβλικά κριτήρια.

Χοντρή λοιπόν εκμετάλλευση ξέσπασε με εντολή "Κυρίου" ανάμεσα σε θύματα και θύτες. Η θεϊκή ομηρία σε πλήρη δράση! Η αβρααμική θεότητα εκατοντάδες χρόνια μετά την ανακάλυψη της συνταγής **«οι πληγές πληρώνονται»**, δεν ξεχνά να ζητήσει ανταμοιβές για να κλείσει τις πληγές που η ίδια άνοιξε στα θύματά της.

---

[138] ***Χάρις**, (αιτ. χάριν) **Χάριν οἶδα**: αισθάνομαι ευγνωμοσύνη,*
***ἡ χάρις Χάριν φέρει**: Η ευεργεσία φέρει την ευγνωμοσύνη...*
*... αποκτώ την ευγνωμοσύνην τινός (του παρέχω ευεργεσίας ώστε να αποκτώ δικαίωμα επί της ευγνωμοσύνης του)... δώρον προσφερόμενον εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης. **Λεξ. Σταματάκου.***

Η αβρααμική συνταγή με ελαφρές ίσως διαφοροποιήσεις είναι εδώ. Ο θεός του Μωυσή χτύπησε την Αίγυπτο με πληγές. Όλοι οι Αιγύπτιοι πληρώνουν την άρνηση του βασιλιά τους να επιτρέψει την έκφραση λατρείας στους υιούς Ισραήλ. Έτσι κάθε Ισραηλίτης είναι τώρα στην ευχάριστη θέση, να πουλά θεραπεία και ελπίδα στο γείτονά του, με το αζημίωτο! Η ανταμοιβή του θεραπευτή, μηδαμινή, σχεδόν υποχρεωτική. Απλά, τα αργυρόχρυσα σκεύη είναι απαραίτητα γι αυτόν που λύνει και δένει τις φονικές αυτές ουράνιες δυνάμες! Όσο για τους αυλικούς; Αυτοί το είδαν με τα μάτια τους πως ο Μωυσής πρόσταζε τις ουράνιες πληγές με σηκωμένα χέρια προς τους ουρανούς! Ήρθε όμως η ώρα να πληρώσουνε το "θέαμα", όχι με χρήμα που σύμφωνα με τα δεδομένα της βίβλου υπήρχε ***(Γεν. ΛΖ΄ 28)*** αλλά με σκεύη και ρουχισμό. Γιατί εμείς... δεν παίρνουμε χρήματα.

Τα προσχήματα λοιπόν εντελώς κοινά γι'αυτές τις περιπτώσεις. Πως δήθεν το σκεύος μέσα στο οποίο θα παρασκευαστεί το θεραπευτικό αντίδοτο, πρέπει να είναι απαραίτητα απ' το σπίτι του ενδιαφερόμενου για τον οποίο παρασκευάζεται το συγκεκριμένο αντίδοτο. Εξυπακούεται βέβαια, ότι πήλινα και άλλα ευτελή σκεύη είναι εντελώς ακατάλληλα (χαλούν το φίλτρο), μόνο χρυσά και ασημενια έχουν μια "περίεργη ιδιότητα" που βοηθούν να "δέσει" το αντίδοτο, που όμως, αν θέλουμε η θεραπεία να είναι μόνιμη, τα σκεύη αυτά δεν πρέπει να επιστραφούν στο σπίτι του αρρωστου. Γι'αυτό θα "αναγκαστεί" δυστυχώς να τα κρατήσει ο θεραπευτής! Όσο για τον ασθενή, δεν είναι ανάγκη να έρθει αυτοπροσώπως, προσωπικά αντικείμενα αξίας ή ρούχα πολυτελείας, είναι ικανά να τον αντιπροσωπεύσουν στη δωρεάν κατά τα άλλα θεραπεία του. Να την... λοιπόν η "**χάρη**" που βρήκαν οι Ισραηλίτες μπρος στα μάτια των Αιγυπτίων! Αν παρ' όλα αυτά κάποιος νομίζει ότι η παραπάνω ερμηνεία είναι παρατραβηγμένη, δεν έχει παρά να μας απαντήσει αυτός με τη σειρά του. Γιατί ξαφνικά, οι αλαφιασμένοι απ' τις πληγές Αιγύπτιοι, γεμίζουν πολύτιμα σκεύη τους Εβραίους; Και ποιά είναι κατά τη γνώμη του αυτή η ανεξήγητη "χάρη" που οι Αιγύπτιοι βλέπουν ξαφνικά πάνω στους Εβραίους, ενώ μέχρι χτες **«οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεστρέφοντο ("Ο΄" ἐβδελύτοντο) τούς υἱούς Ἰσραήλ»**; ***Εξ. Α΄ 12.***

Γιατί λοιπόν αυτή η ξαφνική συμπάθεια... ενώ φουντώνει ο πανικός απ' την αναγγελία του επερχόμενου θανάτου των Αιγυπτίων; Δυστυχώς για τους υπερασπιστάς των βιβλικών ηρώων, για τα εδάφια έξοδος ΙΑ΄ 1-3 δεν υπάρχει άλλη ερμηνευτική διέξοδος! Αλλά και για όσους διατηρούν ακόμα τις επιφυλάξεις τους... Ας περιμένουν λίγο την εξέλιξη της βιβλικής αφήγησης, για να δούμε ακριβώς επ' αυτού πρόσθετες συνταρακτικές λεπτομέρειες.

Μέχρι τώρα όλες ανεξαιρέτως οι βιβλικές ιστορίες που είδαμε, είχαν ένα και μοναδικό αποκορύφωμα, τον "σφοδρό" πλουτισμό των φιλάργυρων ηρώων τους. Το περίεργο βέβαια είναι, ότι κανείς δεν μας μίλησε ποτέ για το κρυφό αυτό πάθος των πατριαρχών. Κι όμως, αυτό θα δει όποιος ασχοληθεί με τη βίβλο, ρωτώντας απλά: **τί στο καλό κάνουν επιτέλους οι πατριάρχες**; Πίσω από κάθε βιβλική ιστορία δεν υπάρχουν τα ατελείωτα θεολογικά διδάγματα, που με τόσο κόπο οι "χαριτωμένοι" θεολόγοι προσπαθούν να εξορύξουν απ' τα τρίσβαθα της θρησκευτικής απεραντολογίας, αλλά, το ανελέητο κυνήγι του αδίστακτου πλουτισμού... και η εξοντωτική θεϊκή ομηρία, φαίνεται πως είναι μια πρώτης τάξεως κερδοφόρος ιδέα.

Λαός λοιπόν και αυλικοί, ακριβοπληρώνουν τη μικρή χαρά της ελπίδας, του γλιτωμού απ' το θανατικό, που ολοένα πλησιάζει. Και ήταν ακριβώς αυτή η έγκαιρη αναγγελία της ανθρωποκτόνου πληγής που έκανε τις συναλλαγές να φουντώσουν. Τρέχαν οι θεόπληκτοι Αιγύπτιοι με τ' ακριβά σκεύη στα χέρια, τους μανδύες και τ' ακριβά πανωφόρια των δικών τους. Κι ο "δόλος", κρυφά κάγχαζε εντελώς δικαιολογημένα εις βάρος της ανθρώπινης αφέλειας και πλούτιζε τον αργυρογδύτη Μωυσή και τους δικούς του! Γίνεσαι λοιπόν "μέγας" ή δεν γίνεσαι;

Τα χρονικά περιθώρια για να ολοκληρωθεί το ουσιαστικό και προσχεδιασμένο αυτό μέρος της επιχείρησης υπήρχαν. Τουλάχιστον έντεκα ολόκληρα μερόνυχτα μεσολαβούν ως τη νύχτα της μεγάλης πληγής. Οι τελευταίες όμως επτά μέρες θα είναι και οι πλέον επικερδείς, μια και ο Μωυσής, θα φροντίσει να αυξηθεί δραματικά η θεϊκή ομηρία και οι Αιγύπτιοι να παραμερίσουν καθε δισταγμό για την αξία των θεραπευτών τους.

Καλές είναι οι πληγές των ζώων, καλή και η φαγουρόσκονη. Άμα δεν υπάρχουν όμως πόνοι και δεν απειλείται άμεσα η ζωή σου δεν βάζεις εύκολα το χέρι βαθιά στην "τσέπη". Ο πολυτάλαντος όμως αργυροθήρας Μωυσής ο απόγονός του Χαλδαίου μάγου Αβραάμ, ξέρει πολύ καλά να κάνει τους άλλους και να πονούν και να πληρώνουν.

....

Πριν περάσουμε στις τραγικές λεπτομέρειες της τελευταίας πληγής, θα ήθελα να αναφερθώ σε κάτι που εντελώς μόνο του αναδύεται μέσα απ' την επεξεργασία των στοιχείων, που ομολογουμένως πολύ απλόχερα μας δίνει η βιβλική καταγραφή.

Η "έξοδος", το δεύτερο βιβλίο της βίβλου, ξεκινά περιγράφοντας με το δραματικότερο τρόπο τη μαύρη σκλαβιά των Εβραίων στην Αίγυπτο. Τα μελανά χρώματα που χρησιμοποιεί, δε μας αφήνουν την παραμικρή αμφιβολία ότι πρόκειται για βαρύτατα καταδυναστευμένους σκλάβους.

Εν τούτοις στη συνέχεια, η ίδια η αφήγηση, αφήνει πολλά περιθώρια στη σκέψη, ότι τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι.

Εν συντομία και επί τροχάδην θα βάλουμε πλάι-πλάι τα βιβλικά δεδομένα που δε συνηγορούν καθόλου στην ιδιότητα του βάρβαρα καταπιεζόμενου σκλάβου, την οποία επικαλείται συνεχώς η βιβλική αφήγηση για να δικαιολογήσει τα ανελέητα χτυπήματα που δέχτηκε, η Αίγυπτος.

Πρώτον: Κατοικούν ακόμα (αν και δούλοι) **«εἰς τό καλύτερον τῆς γῆς»** της Αιγύπτου, την περίφημη **«γῆ Γεσέν»**, όπου με απόλυτη άνεση ο παλιός τους ευεργέτης και πρόγονος Ιωσήφ τους τοποθέτησε. Πράγμα που σημαίνει ότι αν και "σκλάβοι" έχουν την εφορώτερη γωνιά της Αιγύπτου ακόμα δική τους και τα καλύτερα βοσκοτόπια της περιοχής Γέσεν τους ανήκουν ακόμα: **«θέλω ὅμως ἐξαιρέσει... τὴν γῆν Γεσέν ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ λαός μου»** *Εξ. Η' 22* και αλλού **«Μόνο *ἐν τῇ γῇ Γεσέν ὅπου ἦσαν οἱ υἱοί* 'Ισραήλ δέν ἔγεινε χάλαζα»** *Εξ. Θ' 26*, είναι εκφράσεις που δείχνουν ότι η ωραιότερη γωνιά της Αιγύπτου κατοικείται ακόμα όπως τον παλαιό καλό καιρό απ' τους βαριά αυτούς καταδυναστευμένους "σκλάβους"**;**

Δεύτερον: Στις υπόλοιπες περιοχές της Αιγύπτου έχουν δικά τους σπίτια και αποκαλούν τους Αιγύπτιους «γείτονες και συγκάτοικους» κι όχι αφέντες και κυρίους των: **«πᾶσα γυνή θέλει ζητήσει παρά τῆς *γείτονος* αὐτῆς καί παρά τῆς *συγκατοίκου* αὐτῆς σκεύη ἀργυρᾶ καί χρυσᾶ»** *Εξ. Γ' 22 & ΙΒ' 35.*

Μάλιστα ο όρος «συγκάτοικος» υπονοεί σαφώς, ότι ο Αιγύπτιος εμοιράζετο συχνά την ίδια κατοικία με το δήθεν σκλάβο τους Ισραηλίτη. Η ίδια άλλωστε αφήγηση δε μας αφήνει περιθώρια παρεξηγήσεων, μια και με σαφήνεια προσδιορίζει ότι οι "δούλοι" ήταν άλλοι, που μάλιστα υπέστησαν μαζί με τους κυρίους των, τους Αιγυπτίους, τις σκληρές πληγές της Αιγύπτου: **«θέλει ἀποθάνει ἀπό τοῦ πρωτοτόκου τοῦ Φαραώ... ἕως τοῦ πρωτοτόκου τῆς δούλης ἥτις δουλεύει ἐν τῷ μύλῳ»** *Εξ. ΙΑ' 5.*

Τρίτο και το κυριότερο: είναι ότι οι Εβραίοι πολύ συχνά στην αφήγηση φαίνονται ιδιοκτήτες μεγάλων κοπαδιών ζώων, αναγκάζοντάς μας να σκεφτούμε ότι η δουλεία και βαριά σκλαβιά, που επικαλούνται τα πρώτα κεφάλαια της "εξόδου" χρησιμοποιώντας τους όρους **«καταδούλωση... δουλεία... και σκληρή δουλεία»** *Εξ. Σ' 5,6,9* δε μπορεί να ανταποκρίνονται σοβαρά στην πραγματικότητα της Αιγύπτου, μια και η ιδιότητα του δούλου, αποκλείει αυτόματα οποιαδήποτε μορφή ιδιοκτησίας. Στην περίπτωσή μας όμως έχουμε μια πολύ περίεργη μορφή δουλείας, όπου οι δούλοι έχουν πολυτελή συνοικισμό για έδρα τους με δικά τους σπίτια σ' ολόκληρη την Αίγυπτο, άφθονα κοπάδια

ζώων και μεγάλα ασφαλώς κομμάτια γης για τις βοσκές τους! **«Ἀπέθανον πάντα τά κτήνη τῶν Αἰγυπτίων *ἐκ δέ τῶν κτηνῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ* δέν ἀπέθανεν οὐδέ ἕν»** *Εξ. Θ' 6.* Μάλιστα τα κτήνη αυτά πρέπει να ήταν τόσο σημαντικά για την Αίγυπτο που ο φαραώ ζαλισμένος πια απ' τις πληγές αφήνει αυτούς να φύγουν με τα παιδιά τους και τις οικοσκευές τους ("Ο΄"), αλλά όχι και τα πολυπληθή πολύτιμα κοπάδια τους: **«τότε ἐκάλεσεν ὁ Φαραώ τόν Μωϋσῆν καί εἶπεν Ὑπάγετε, λατρεύσατε τόν Κύριον... τά πρόβατά σας και οἱ βόες σας ἄς μείνωσι, καί τα τέκνα σας ἄς ἔλθωσι μεθ' ὑμῶν. Καί εἶπεν ὁ Μωυσῆς, ἀλλά... *τά κτήνη ἡμῶν* ὁμοίως θέλουσιν ὑπάγει μεθ' ἡμῶν, δέν θέλει μείνει ὀπίσω οὐδέ ὀνύχιον»** *Εξ. Γ΄ 23-26.*

Γίνεται λοιπόν σαφές ότι η μάχη δίνεται ιδιαίτερα σκληρή για τα ζώα, που ο ίδιος ο φαραώ εδώ αναγνωρίζει σαφώς ότι τους ανήκουν και τα οποία δεν πρέπει να ήταν καθόλου λίγα. Φεύγοντας μάλιστα απ' την Αίγυπτο μετά τη φονική νύχτα του Πάσχα η βίβλος καταγράφει τον πολύτιμο αυτό θησαυρό που πήραν μαζί τους ως: **«ποίμνια και ἀγέλαι, κτήνη πολλά σφόδρα»** *Εξ. ΙΒ΄ 28.* Μετά απ' όλα αυτά ρωτάμε δικαιολογημένα: γίνεται λοιπόν γεωκτήμονες που μένουν στην καλύτερη συνοικία της χώρας, με πολυπληθή δικά τους κοπάδια ζώων, να είναι ταυτόχρονα δούλοι και σκλάβοι στο έσχατο όριο εξαθλιωτικής καταπίεσης;

Είναι πράγματι συγκλονιστικά περίεργο, το πως ένα τόσο παράξενο σύνολο αντιφατικών ισχυρισμών κατάφερε να ονομασθεί "Λόγος θεού". Δούλοι λοιπόν εντάξει, αλλά ομολογουμένως πολύ παράξενοι δούλοι, δε νομίζετε;

Μια είναι η πιθανή λοιπόν ερμηνεία. Μέρος του πληθυσμού που κρίθηκε ενεργά αναμεμειγμένο σε ανατρεπτική δράση κατά της Αιγύπτου, είναι καταδικασμένο σε στέρηση των περιουσιακών του στοιχείων. Οι υπόλοιποι φαίνεται πως διατήρησαν πολλά απ' τα παλαιά δικαιώματα και περιουσιακά τους αγαθά, που αν θυμηθούμε πως τα απέκτησαν με τους δόλους του Ιωσήφ, δεν πρέπει να είναι καθόλου λίγα. Τώρα όμως, προφανώς υποφέρουν απ' το συνεχώς αυξανόμενο κύμα δυσμένειας. Έτσι η φυγή είναι η μοναδική τους διέξοδος. Ο φαραώ προφανώς έχει τις εξής απλές αντιρρήσεις: όποιος θέλει να φύγει, θα το κάνει χωρίς να πάρει μαζί του οτιδήποτε απέκτησε στην Αίγυπτο. Οι δε τιμωρημένοι "δούλοι" έχουν χάσει ακόμα κι αυτό το δικαίωμα. Η απλή συνηθισμένη βιβλική ερμηνεία των απάνθρωπα καταπιεζόμενων σκλάβων, δε μπορεί να εξηγήσει τις αντιφάσεις για τα άφθονα περιουσιακά στοιχεία που διατηρούν και που οι ίδιοι στην αφήγησή μας αποκαλύπτουν.

Δούλοι λοιπόν εντάξει, αλλά ομολογουμένως πολύ παράξενοι δούλοι!

Τα άζυμα της σωτηρίας

Ενώ λοιπόν το "θεάρεστο" έργο της συλλογής χρυσών και αργυρών σκευών φουντώνει, ο Μωυσής ζητά απ' το λαό του να κάνει... δίαιτα!

Ναι δίαιτα και μάλιστα πολύ πιο ωφέλιμη απ' οποιαδήποτε άλλη δίαιτα επροτάθη απ' την εποχή εκείνη. Μια δίαιτα κυριολεκτικά σωτήρια.

Ας δούμε όμως τα στοιχεία της τελευταίας και αποφασιστικής πληγής, κάτω απ' το καθεστώς μιας περίεργης αποχής που προστάζει ο Μωυσής.

«**Ἑπτά ἡμέρας θέλετε τρώγει ἄζυμα, ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας θέλετε σηκώσει το προζύμιον ἐκ τῶν οἴκων σας, διότι ὅστις φάγει ἔνζυμα ἀπό τῆς πρώτης ἕως τῆς ἑβδόμης ἡμέρας ἡ ψυχή ἐκείνη θέλει ἐξολοθρευθῆ**» *Εξ. ΙΒ΄ 15.*

Κι αλλού: «**Ἑπτά ἡμέρας δέν θέλει εὑρίσκεσθαι προζύμιον ἐν ταῖς οἰκίας ὑμῶν, διότι ὅστις φάγει ἔνζυμα, ἡ ψυχή ἐκείνη θέλει ἐξολοθρευθῆ**» *Εξ. ΙΒ΄ 19.*

Κι αλλού «**Οὐδέν ἔνζυμον θέλετε φάγει, ἐν πάσαις ταῖς κατοικίαις ὑμῶν ἄζυμα θέλετε τρώγει**» *Εξ. ΙΒ΄ 20.*

Τί συμβαίνει λοιπόν; Γιατί τόση "κάψα" για το τι ψωμί θα φάνε οι Εβραίοι για επτά συνεχείς ημέρες; Είμαι εγώ ο δύσπιστος που θέτω τέτοιες ερωτήσεις; Ή αισθάνεστε κι εσείς τώρα πια, ότι κι ο πιο εύπιστος και απονήρευτος δικαιολογημένα θα αναρωτιόταν;

Τί αλήθεια προσπαθεί να αποκλείσει ο Μωυσής απ' το τραπέζι των ομοφύλων του; Μα το λέει ξεκάθαρα. Μη φάτε τίποτα που να περιέχει προζύμι. Όχι ένζυμα. Μόνο άζυμα. Ο Μωυσής είναι πολύ συγκεκριμένος, καμμιά επαφή με προζύμι και ένζυμα αρτοσκευάσματα.... Γιατί άραγε;

Ας μη περιμένουμε απ' την βίβλο να μας πει το γιατί. Η βιβλική αφήγηση ούτε καν υπαινίσσεται τους λόγους αυτής της επίμονης απαίτησης. Είδαμε όμως αρκετά μέχρι τώρα, για να μπορούμε μετά βεβαιότητος να υποθέσουμε, πως ότι κάνουν οι Εβραίοι υπό τας εντολάς του Μωυσή, δεν είναι διακοσμητικές θεολογικές λεπτομέρειες ούτε ξαφνικά θεολογικά καπρίτσια και ξαφνικές λατρευτικές ιδιοτροπίες, αλλά κερδοφόρες αποφάσεις ουσίας.

Το να τρώει λοιπόν ξαφνικά ένας ολόκληρος λαός και μάλιστα με τέτοια προϊστορία, μόνο έναν τύπο τροφής (άζυμα), αποφεύγοντας έτσι τον κοινότατο τύπο τροφής ολόκληρης της χώρας (ένζυμα), όχι μόνο μας βάζει σε υποψίες, αλλά εκτινάσσει κυριολεκτικά στα ύψη τις απορίες μας και η περιέργειά μας και το ενδιαφέρον μας για λεπτομέρειες εγγίζουν τα όρια της αγωνίας.

Τα συντριπτικά δεδομένα των πατριαρχικών κατορθωμάτων, μας παροτρύνουν να προεκτείνουμε και πάλι μόλις ελαφρά το βιβλικό σκηνικό της Αιγύπτου, για να ανακαλύψουμε λίγο κάτω απ' την επιφάνεια των πραγμάτων την τραγική αλήθεια.

Για να δούμε λοιπόν, γιατί μέσα στην αντάρα των φονικών πληγών οι Εβραίοι κηρύττουν ξαφνικά γενική αποχή από ένζυμο άρτο;

Κατ' αρχάς η έκφραση **«οὐδέν ἔνζυμον θέλετε φάγει»** σημαίνει ότι δε μιλάμε για έναν τύπο τροφής (ψωμί ας πούμε) αλλά για οτιδήποτε περιέχει ζύμη και είναι ένζυμο ή καλύτερα, μιλάμε για πάσης φύσεως αρτοσκευάσματα. Οι συγκεκριμένες εντολές λοιπόν αποκλείουν όλα τα "φουσκωμένα" από ζύμη αρτοσκευάσματα, όπως ψωμιά-ψωμάκια-κουλουράκια-γλυκίσματα φούρνου κλπ που περιέχουν ζύμη και καθορίζουν σαφώς, πως μόνο τα ιδιόχειρα "ξεφούσκωτα" (άζυμα) αρτοσκευάσματα επιτρέπονται.

Με άνεση λοιπόν μπορούμε να δούμε, ότι επί ποινή θανάτου απαγορεύθηκαν δια μιας και αποκλείστηκαν με περισσή σαφήνεια, όλα γενικώς τα αρτοσκευάσματα φούρνου απ' το τραπέζι των Εβραίων.

Απ' την άλλη μεριά, θα ήμασταν εξαιρετικά αφελείς, αν δε βλέπαμε ότι όλα τα παραπάνω φουσκωμένα από ζύμη προϊόντα φούρνου, αυτόματα περιορίζονται να καταναλωθούν μόνο απ' τους Αιγυπτίους.

Γιατί όμως μιλάμε για αρτοσκευάσματα φούρνου; Υπήρχαν φούρνοι στην Αίγυπτο;

Για να σχηματίσουμε άποψη είναι ανάγκη εδώ να θυμηθούμε το μοναδικό φουρνάρη **«ἀρτοποιό»** *Γεν. Μ´ 1 & 5* που πριν από 430 χρόνια απ' την εποχή του Μωυσή, μας περιγράφει τους δίσκους του γεμάτους απ' τα παρασκευάσματά του, που περιείχαν **«ἐκ πάντων... τῆς τέχνης τοῦ ἀρτοποιοῦ»** *Γεν. Μ´ 17.* Για να υπάρχουν λοιπόν αρτοποιοί 430 χρόνια πριν, σημαίνει πως ασφαλώς υπήρχαν και άφθονοι φούρνοι στην Αίγυπτο. Όπως είπαμε άλλωστε η κατ' εξοχήν σιτοπαραγωγός χώρα της Αιγύπτου τι άλλο θα έκανε τα άφθονα σιτηρά της, εκτός από μια ατελείωτη ποικιλία από ένζυμα αρτοσκευάσματα: **«ἦτο ἄρτος... καθ' ὅλην την γῆν τῆς Αἰγύπτου»** *Γεν. ΜΑ! 54* Σημειώνει η βίβλος απ' την εποχή ακόμα του Ιακώβ.

Άλλωστε οι ίδιοι οι Εβραίοι, αφού έφυγαν τελικά από την Αίγυπτο στις πρώτες δυσκολίες που συναντούν, αναπολούν τα χορταστικά αυτά ψωμιά της Αιγύπτου λέγοντας τα εξής πολύ αποκαλυπτικά: **«Ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου ὅτε ἐκαθήμεθα πλησίον τῶν λεβήτων τοῦ κρέατος και ὅτε ἐτρώγαμεν ἄρτον εἰς χορτασμόν»** *Εξ. ΙΣ´ 3.*

Κρέας λοιπόν και χορταστικό ψωμί είχαν υπεράφθονα οι Αιγύπτιοι. Ναι ο **Νείλος**, τα **ζώα** τους και το άφθονο **ψωμί** τους, ήταν ανέκαθεν η αληθινή δύναμη των Αιγυπτίων.

Τώρα, ο Νείλος χτυπήθηκε βάναυσα. Τα ζώα αποδεκατίστηκαν ύπουλα. Και ακριβώς τώρα που απειλείται η ίδια τους η ζωή, έρχεται η σειρά του ψωμιού και των φούρνων να παίξουν το δικό τους ρόλο στο ανατριχιαστικό αυτό παιχνίδι της "θεϊκής ομηρίας". Η ζύμη, η ψυχή του ψωμιού, θα χτυπηθεί απ' την οργή του εβραϊκού "θεού"! Όσο κι αν φαίνεται περίεργο, ο Μωυσής δε νοιάζεται τόσο για το τι θα φάνε οι δικοί του, αλλά **για το τι δεν θα φάνε**! Γιατί μόνο έτσι η ψωμοθρόφα Αίγυπτος θα γονατίσει μόνη της τα ανυποψίαστα παιδιά της.

Το επάγγελμα του ζυμωτή ήταν ανέκαθεν δύσκολο και κοπιαστικό. Και ενώ ο φούρναρης μπορεί να ήταν Αιγύπτιος, όλα δείχνουν ότι τουλάχιστον οι ζυμωτές της Αιγύπτου ήταν κάποιοι μπρατσωμένοι Ισραηλίτες, που απ' τη θέση αυτή της προχωρημένης διείσδυσης, είχαν το υψηλό προνόμιο να ρίξουν την ανάλογη θεϊκή οργή όχι στο αλεύρι, όχι στο ζυμάρι, που σαν μεγάλες ποσότητες δεν επροσφέροντο για σωστή δοσολογία κι ανακάτεμα, αλλά στο προζύμι![139]

Η Αίγυπτος λοιπόν όχι μόνο είχε φούρνους, αλλά έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η ειδικότητα του ζυμωτή-φουρνάρη και ολόκληρος ίσως αυτός ο κλάδος του επαγγέλματος, είχε περάσει δυναμικά από παλαιότερα στα χέρια των Εβραίων, σαν μια φυσικότατη προώθηση των "αδελφών" και ομοφύλων του τότε πετυχημένου "αρχισιτοποιού" Ιωσήφ!

Ο εβραιοκρατούμενος λοιπόν κλάδος του ζυμωτή-αρτοσκευαστή, εκαλείτο να παίξει με τη σειρά του έναν πολύ σοβαρό ρόλο στην προώθηση των θεϊκών πληγών. Όπλο τους; Η απλή ζύμη! Η ψυχή κάθε αρτοσκευάσματος, που με εκπληκτική ευκολία, (με τους απλούς δηλαδή ρυθμούς της καθημερινότητας), θα τοποθετούσε τα θεϊκά "τέρατα", κατ' ευθείαν απ' το "κραταιό χέρι" του Μωυσή, στο τραπέζι των εντελώς ανύποπτων Αιγυπτίων!

Ένα ακόμα ασύλληπτο σχέδιο μαζικού πειθαναγκασμού, βρίσκεται σε μια γιγαντιαίων διαστάσεων εξέλιξη! Για εφτά ολόκληρες μέρες, το ψωμί της Αιγύπτου θα είναι ένα μυρωδάτο "τέρας", που θα "δαγκώνει" δυνατά τα σπλάχνα όποιου το γεύεται. Η "χάρη" θα αυξηθεί δραματικά και οι "θεραπευτές" θα γίνουν ανάρπαστοι! Τα ασημόχρυσα σκεύη και ο πλουμιστός ρουχισμός, θα φαντάζουν ευτελή ανάξια λόγου ανταλλάγματα μπρος στην ελπίδα, ("Χάρη") του θεραπευτή.

Ο Μωυσής, προειδοποιεί τους δικούς του σε όλους τους τόνους και καλύπτει όλα τα ενδεχόμενα. Είναι μέρες εξαιρετικής έντασης και τα

[139] *Στη "μαγιά" όπως την αποκαλούμε σήμερα παρατονίζοντας ίσως απλά τη λέξη ("μάγια").*

λάθη πρέπει να μηδενιστούν, έτσι: **«ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας θέλετε σηκώσει** (κρύψει, πετάξει) **τό προζύμιον ἐκ τῶν οἴκων σας»**, διότι ακόμα και στην περίπτωση που θα μπορούσαν να φτιάξουν με δικό τους απείραχτο προζύμι, ένζυμα "φουσκωμένα" ψωμιά, αυτά, μόνο σύγχυση και λάθη θα μπορούσαν να προκαλέσουν, ανάμεσα σε "φουσκωμένα" ψωμιά που είχαν θεϊκή οργή και σ' αυτά που δεν είχαν. Ως δούλοι άλλωστε πολλοί εξ αυτών θα κινδύνευαν σοβαρά να γευθούν από λάθος το ένζυμο ψωμί των αφεντάδων τους. Έτσι σε κάθε περίπτωση η γενική εντολή **«οὐδέν ἔνζυμον θέλετε φάγει»** είναι η μόνη απλοποιημένη διέξοδος, τώρα που η Αίγυπτος θα γεμίσει απ' τις σιωπηλές και ύπουλες πληγές του θεού τους. Ας θυμηθούμε εδώ, ότι δεν είναι αυτή η πρώτη φορά που ο απλός καθημερινός άρτος γίνεται όπλο θεϊκού πειθαναγκασμού στα χέρια των Εβραίων πατριαρχών. Στην εποχή του Ιωσήφ, ο Αιγύπτιος αφέντης του Πετεφρής περιήλθε τότε σε μια βολικότατη για τον Ιωσήφ "μακαριότητα" και η αφήγηση δε δίστασε να μας αποκαλύψει ότι: **«δέν ἤξευρεν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ οὐδέν, πλήν τοῦ ἄρτου τόν ὁποῖον ἔτρωγεν»** ***Γεν. ΛΘ΄ 6.*** Ο "άρτος" λοιπόν της Αιγύπτου θα γίνει σε μία ευρύτερη αυτή τη φορά κλίμακα η "δύναμη" που θα σκορπίσει τον σκληρό φόβο του εβραϊκού θεού. Αυτού ακριβώς του "θεού" του οποίου τα λόγια καταλαβαίνουμε τώρα πολύ καλύτερα, καθώς απ' τη γη της προετοιμασίας ακόμα παρήγγειλε επίμονα στο Μωυσή, να τα κάνει όλα τα **«θαυμάσια-τέρατα»** χωρίς καθόλου να διστάσει. Σας θυμίζω τα γεμάτα νόημα λόγια του: **«καί εἶπεν ὁ Κύριος... ὅταν ὑπάγῃς εἰς τήν Αἴγυπτον ἰδέ νά κάμῃς... πάντα τά *θαυμάσια* τά ὁποῖα ἔδωκα εἰς τήν χεῖράν σου»** ***Εξ. Δ΄ 21.*** Και οι "Ο΄" **«Ὅρα** (δες-κοίτα) **πάντα τά *τέρατα* ἅ δέδωκα ἐν ταῖς χερσί σου ποιήσεις αὐτά ἐναντίον Φαραώ»**. Βέβαια κατ' ουσίαν τα λόγια αυτά είναι του Ιοθόρ μια και κανένας θεός δεν θα μπορούσε να κατέβει τόσο "χαμηλά" όσο κι αν προσπαθούσε. Απ' την προτρεπτική, ενθαρρυντική διατύπωση της εντολής αυτής καταλαβαίνουμε ότι, ακόμα και για τον Μωυσή δε θάταν εύκολο να σπείρει τον όλεθρο και την οδύνη σε μικρούς και μεγάλους σ' έναν ξέφρενα αναίσχυντο τρελό χορό πληγών, που αδιακρίτως και για μέρες ολόκληρες θα παρέδιδε στη σκληρή θεϊκή ομηρία και εκμετάλλευση έναν ολόκληρο λαό. Γι' αυτό και ο "θεός" τον προτρέπει αναλόγως, "*κοίτα* (μη διστάσεις) *να τα κάνεις όλα τα τέρατα που έδωσα στα χέρια σου*"! Ναι, για τέτοιες αποφάσεις κανείς χρειάζεται μεταλλικά σπλάχνα και θεϊκή εντολή. Ο Μωυσής τα είχε λοιπόν και τα δύο!

Το μεγαλείο των βιβλικών ηρώων, είναι ότι δεν κάνουν απολύτως τίποτα στην τύχη. Ολόκληρη η δράση της Αιγύπτου προδιαγραφόταν

με λεπτομέρειες, απ' την περίοδο που ο Μωυσής ακόμα προετοιμαζόταν στα πόδια του μεγάλου ιερέως Ιοθόρ στη γη Μαδιάμ. *Εξ. Γ & Δ:* Παρακολουθήστε προσεκτικά τι λέει η αφήγηση, για τα υπό συζήτηση σημεία, πολύ προτού ο Μωυσής φτάσει στην Αίγυπτο φορτωμένος με τις πληγές του θεού του: **«έξεύρω ότι δέν θέλει σας άφήσει ό βασιλεύς τής Αίγύπτου να ύπάγητε, εί μή διά χειρός κραταιας καί έκτείνας τήν χεΐρα μου, θέλω πατάξει τήν Αΐγυπτον μέ πάντα τά θαυμάσιά μου... καί θέλω δώσει *χάριν* είς τόν λαόν τοΰτον έμπροσθεν τών Αιγυπτίων καί όταν άναχωρήτε, δέν θέλετε άναχωρήσει κενοί, άλλά πασα γυνή (Ο' γυνή) θέλει ζητήσει παρά τής γείτονος αύτής καί παρά τής συγκατοίκου αύτής σκεύη άργυρα καί σκεύη χρυσα και ένδύματα, και θέλετε έπιθέσει αύτά έπί τούς υίούς σας καί έπί τάς θυγατέρας σας και θέλετε γυμνώσει τούς Αίγυπτίους»** *Εξ Γ 19-22.*

Πολύ πριν λοιπόν όλα αυτά συμβούν στην Αίγυπτο, ο Μωυσής εγνώριζε ότι η "θεϊκή αυτή χάρη" θα πρέπει να εμφανιστεί ξαφνικά, αμέσως μετά την ισχυρή "πάταξη" της Αιγύπτου απ' τα θεϊκά θαυμάσια. Όταν δηλαδή οι πληγές θα είναι σε πλήρη εξέλιξη, τότε παραδόξως θα έρθει αυτή η "θεϊκή χάρη".

Παράδοξο βέβαια, φαίνεται μόνο σε μας, διότι αν το σκεφτείς καλύτερα θα δεις, ότι πραγματικά μόνο μετά από ισχυρά χτυπήματα και πληγές μπορεί όντως κάποιος να "γδυθεί" για "χάρη" σου!

Η λέξη "**χάρη**" έχει εδώ ακριβώς την ίδια ιδιόμορφη εννοιολογική εφαρμογή με τη λέξη "**ευλογία**", την οποία τόσο πρόθυμα ο Αβραάμ και το σπέρμα του σκόρπιζε στους βασιλείς και άρχοντες της περιοχής, αλαφρώνοντάς τους παραδόξως κι απ' τα υπάρχοντά τους. Οι λέξεις λοιπόν "**χάρη**" και "**ευλογία**" δεν είναι βιβλικές παραδοξότητες απλά είναι χαρά και ευλογία για τον πατριαρχικό ιδιοτελή πλουτισμό. Το "**θέλετε γυμνώσει τους Αιγυπτίους**" που λέγεται αμέσως μετά τη "χάρη" δε νομίζω ότι αφήνει πολλά περιθώρια παρερμηνείας.

Δεν πρέπει επίσης να παραβλέψουμε το γνωστό πια ρόλο της γυναίκας, καθώς αναλαμβάνει να προωθήσει αυτήν τη "χάρη" με τη γλυκιά πειθώ της, προς τους δεινοπαθούντες Αιγύπτιους γείτονες. Βέβαια δε φτάνει μόνο η πειθώ και η γλυκιά γυναικεία συμπόνια. Για να ζητά κανείς απεγνωσμένα γιατριά, πρέπει να είναι αληθινά άρρωστος κι όχι απλά φοβισμένος. Ο φοβισμένος πληρώνει φειδωλά, ο βαριά πληγωμένος τα δίνει όλα. Κι αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι ταλαντούχοι αυτοί χειριστές της "θεϊκής ομηρίας", οι κληρονόμοι της παράδοξης αυτής φυλετικής ιατροθηρίας.

Αυτή λοιπόν την πληγή του κατάκοιτου φοβισμένου πόνου, μοιράζουν μεσ' τα νόστιμα μυρωδάτα ψωμιά της Αιγύπτου, οι πρωτομάστοροι του ασύστολου δόλου, αφήνοντας στις γυναίκες το ρόλο της

γλυκιάς παρηγορητικής διείσδυσης στα σπίτια των δεινοπαθούντων θυμάτων. Τώρα πρόθυμα θα πληρώσουν με χρυσάφι, οποιαδήποτε χάρη τους κάνουν οι περίεργοι αυτοί θεραπευτές τους, μια και οι ανεξήγητοι πόνοι τους, τα παραλυμένα μέλη τους και η ξαφνική αυτή, συνεχώς επιδυνούμενη γενικευμένη πληγή, τους βεβαιώνει ότι είναι σίγουρα απ' αυτούς που θα πεθάνουν σε λίγες μέρες, όταν ο εξολοθρευτής θεός των Εβραίων θα περάσει απ' τους δρόμους της Αιγύπτου, για να μοιράσει το θάνατο πόρτα-πόρτα.

Επτά ολόκληρα μερόνυχτα, οι πρωτοφανείς αυτές πληγές θα εξαπλώνονται πάνω απ' τη Αίγυπτο. Το φάντασμα του μεγάλου πληγοθεραπευτή Αβραάμ πλανιέται απειλητικά ξανά πάνω απ' τη χώρα. **Τότε,** μας λέει το βιβλικό υπόμνημα ότι: **«ἐπέφερεν ὁ Κύριος ἐπί τόν Φαραώ καί ἐπί τόν οἶκον αὐτοῦ πληγάς μεγάλας ἐξ αἰτίας Σάρρας τῆς γυναικός** (αδελφής) **τοῦ 'Αβραάμ»** *Γεν. ΙΒ΄ 17* χωρίς να μας δίνει καμμιά πρόσθετη λεπτομέρεια ούτε για το πλήθος αλλά ούτε και για τη φύση των πληγών. **Τώρα όμως,** αιώνες μετά τον Αβραάμ, έχουμε το θλιβερό προνόμιο να παρακολουθούμε με κάθε λεπτομέρεια, ένα απ' τα αξιότερα τέκνα του, καθώς (ευλογώντας... τις φυλές της γης) ολοκληρώνει το βασανιστικό δέσιμο μιας ολόκληρης χώρας κάτω απ' τα άσπαστα αόρατα δεσμά της αβρααμικής μαγγανίας! **Τότε** ο Αβραάμ ήταν μόνος και με την πολυτάλαντη Σάρρα για βοηθό του μόνο τον οίκο του φαραώ μπορούσε να πληγιάσει. **Τώρα,** αναρίθμητα πρόθυμα χέρια έκλεισαν την Αίγυπτο ολόκληρη, σ' έναν αδιέξοδο κλοιό θανάτου.

Αν και ολότελα "θεϊκή" η πληγή, ο Μωυσής σαν άριστος "προφήτης" γνωρίζει όλες τις λεπτομέρειες της τρομερής της έκτασης. Φωνάζει απειλώντας θυμωμένα πια, μπροστά στον μουδιασμένο μονάρχη: **«θέλει εἶσθαι καθ' ὅλην τῆν γῆν τῆς Αἰγύπτου κραυγή μεγάλη ὁποία ποτέ δέν ἔγεινεν, οὐδέ μετά ταῦτα θέλει γείνει τοιαύτη... και πάντες οὗτοι οἱ δοῦλοι σου** (εννοεί, τους Αιγύπτιους) **θέλουσι καταβῆ πρός ἐμέ καί θέλουσι προσπέσει ἔμπροσθέν μου** (θα με παρακαλούν στα γόνατα) **λέγοντες, ἔξελθε σύ και πᾶς ὁ λαός ὁ ἀκολουθῶν σε... καί ἐξῆλθεν ὁ Μωυσῆς ἀπό τοῦ Φαραώ μετά θυμοῦ μεγάλου»**! *Εξ. ΙΑ΄ 6-8.*

Ο φαραώ εμβρόντητος παρακολουθεί αυτή την επίδειξη εξουσίας μέσα στο ίδιο του το παλάτι, χωρίς να μπορεί καθόλου να φαντασθεί ότι ο άνθρωπος που μόλις έφυγε θυμωμένα από μπροστά του, κατάφερε ήδη να βρει τρόπο να μοιράσει στα δύο την τροφή ολόκληρης της χώρας!

Για επτά ολόκληρα μερόνυχτα, η πιο διαδεδομένη τροφή της Αιγύπτου, τα λιμπιστά δηλαδή αρτοσκευάσματά της, θα γίνουν αφορμή ανέλπιστων πληγών σ' όλη τη χώρα! Και Ω! του ανεπανάληπτου και ανεξήγητου θαύματος! Μόνο οι υιοί Ισραήλ θα στέκουν

ανάμεσά τους γεμάτοι υγεία, συμπόνια και θεραπευτική διάθεση, τρώγοντας με όρεξη κρυφά μια ισχνή φλουδωτή σκληρή και σαν πέτσα άζυμη λαγάνα.

Ναι αυτές οι τελευταίες 7 μέρες αλλά και οι νύχτες, θα είναι γεμάτες πόνους, αμοιβές και εντατική προετοιμασία. Μέσα σ' όλα αυτά, όμως ίσως κανείς δεν πρόσεξε κάτι πολύ παράξενο. Τα σκυλιά έπαψαν να γαυγίζουν πια τις νύχτες. Τα τελευταία από τα ζώα που χτυπήθηκαν απ' τον "θεϊκό" αφανισμό ήταν οι σκύλοι!

Τα γαυγίσματα των σκύλων δε θ' ακούγονται πια στη βαριά λαβωμένη πόλη. Οι Αιγύπτιοι το είδαν σίγουρα σαν καθυστερημένη θεϊκή οργή, κάτι χωρίς ιδιαίτερη αξία. Ο μόνος που γνώριζε καλά την αξία αυτής της καθυστερημένης πληγής ήταν ο Μωυσής, που έδωσε και την κατάλληλη συγκαλυμμένη εντολή που εξόντωσε τους φύλακες της νύχτας! **«ἐπί πάντας ὅμως τούς υἱούς Ἰσραήλ δέν θέλει κινήσει σκύλος τήν γλῶσσαν αὐτοῦ»** *Εξ. ΙΑ΄ 7.* Και φυσικά δεν πιστεύω να αμφιβάλλει κανείς ότι μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να γίνει αυτό!

Οι σκύλοι ψόφησαν ξαφνικά, ενώ είχαν γλιτώσει την πληγή των οικόσιτων ζώων (κτηνών) και ενώ κανείς δε φαίνεται να έδωσε ιδιαίτερη σημασία, όλα δείχνουν ότι αυτή η ασήμαντη καθυστερημένη πληγή, ήταν πολύ σημαντικότερη απ' ότι, αρχικά, όλα έδειχναν.

«Πάσχα» μια σωτήρια δίαιτα

«Τήν δεκάτην τούτου τοῦ μηνός ἄς λάβωσιν εἰς ἑαυτούς ἕκαστος ἕν ἀρνίον κατά τούς οἴκους τῶν πατριῶν αὐτῶν, ἕν ἀρνίον δι' ἕκαστον οἶκον. Ἐάν ὅμως ἦναι οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ὀλιγοστοί διά τό ἀρνίον, αὐτός καί ὁ γείτων αὐτοῦ (ο Ισραηλίτης) **ὁ πλησιέστερος τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἄς λάβωσιν αὐτό κατά τόν ἀριθμόν τῶν ψυχῶν, *ἕκαστος θέλει συναπαριθμεῖσθαι* διά τό ἀρνίον ἀναλόγως μέ το ἀρκετόν εἰς αὐτόν να φάγῃ»** *Εξ. ΙΒ΄ 3-4* και προσθέτει για να μην υπάρχουν ασάφειες ***«οὗτος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Πάσχα. οὐδείς ἀλλογενής θέλει φάγει ἀπ' αὐτοῦ»*** *Εξ. ΙΒ΄ 43.*

Καθήστε λίγο και σκεφθείτε τη χρησιμότητα όλων αυτών των οδηγιών! Κανένα άλλο "θαύμα" στη βιβλική αφήγηση δεν απαιτεί όπως θα δούμε τόσες πολλές και λεπτομερείς διαιτητικές ενέργειες, πριν απ' την εκδήλωσή του. Βέβαια και καμμιά "δίαιτα" δεν στοίχισε τη ζωή τόσων πολλών ανθρώπων. Κοιτάξτε όλες αυτές τις οδηγίες και πολλές ακόμα που θα ακολουθήσουν. Μετά από όσα είδαμε γύρω απ' τη

δράση των πατριαρχών, δε σας λένε σαφώς ότι εδώ κυριολεκτικά κάτι "μαγειρεύεται";

Το ερώτημα λοιπόν δεν είναι "**αν**" ετοιμάζει κάτι ο Μωυσής αλλά "**τι**" ακριβώς ετοιμάζει.

Γιατί λοιπόν άραγε πάση θυσία, όλοι ανεξαιρέτως ακόμα και οι μοναχικοί και οι πάμφτωχοι, οι γέροι και οι ανήμποροι, όλοι πρέπει να φάνε ένα συγκεκριμένο γεύμα; Ναι πρέπει όλοι να "συναπαριθμισθούν" μη τύχει και κάποιοι φάνε κάτι άλλο. Προς τούτο ο Μωυσής αναλώνεται κυριολεκτικά σ' ένα ολόκληρο πλήθος οδηγιών **«τό δέ άρνίον σας θέλει εἶσθε τέλειον ἀρσενικόν ἐνιαύσιον** (γάλακτος χρονιάρικο) **καί θέλετε φυλάττει αὐτό μέχρι τῆς δεκάτης τετάρτης** (14ης) **τοῦ αὐτοῦ μηνός»** *Εξ. ΙΒ΄ 15.* Το προβατάκι που θα γίνει το γεύμα της συγκλονιστικής νύχτας είναι μηνών ακόμα, [140] βυζαίνει ή τουλάχιστον δεν τρώει απ' το παχνί. Πέντε μέρες παρακολούθηση θα μας βεβαιώσουν ότι δεν έχει συμπτώματα ακούσιου δηλητηριασμού και επί πλέον η εντολή **«θέλετε φυλάττει αὐτό»** ξεκάθαρα απαγορεύει να ξεστρατίσει το αρνάκι στην επικίνδυνη αυλή του Αιγύπτιου γείτονα: **«καί θέλετε σφάξει αὐτό πρός τό ἑσπέρας και θέλουσι λάβει ἐκ τοῦ αἵματος καί βάλει ἐπί τούς δύο παραστάτας και ἐπί τό ἀνώφλιον»** *(ΙΒ΄ 6).* Όχι ένα αλλά τρία σημάδια αίματος. Ο εξολοθρευτής αυτή την τελική νύχτα της οργής, ήθελε να βλέπει καθαρά και γρήγορα!

Και τώρα δώστε όλη σας την προσοχή, σ' αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε συνταγή σωτηρίας: **«καί θέλουσι φάγει κρέας τήν νύκτα ἐκείνη ,ὀπτόν** (ψητόν) **ἐν πυρί μέ ἄζυμα, καί με χόρτα πικρά** ("Ο΄" **πικρίδες**[141]) **θέλουσι φάγει αὐτό. Μή φάγετε απ' αὐτοῦ ὠμόν (!) μηδέ βραστόν ἐν ὕδατι,** (όχι κατσαρόλα δηλαδή και θα δούμε γιατί) **ἀλλά ὀπτόν ἐν πυρί** (αλλά ψητό το ξανατονίζει στη θράκα) **τήν κεφαλήν αὐτοῦ μετά τῶν ποδῶν αὐτοῦ»** ολόκληρο δηλαδή ατόφιο απ' το κεφάλι μέχρι και τα πόδια. Σε καμμιά περίπτωση δε θα τεμαχιστεί. Ολόκληρο λοιπόν, προφανώς σουβλιστό στην ανθρακιά: **«καί μετά τῶν ἐντοσθίων αὐτοῦ»** εδώ εννοεί τα βρώσιμα εντόσθια ραμμένα προφανώς στο εσωτερικό του. Κι αυτά λοιπόν μαζί, μέσα στο αρνάκι για να μην μπουν κατά παρέκκλιση των οδηγιών σε κατσαρόλα! **«καί μή ἀφήσετε ὑπόλοιπον ἀπ' αὐτοῦ ἕως τό πρωΐ ὅ,τι περισσεύση απ' αὐτοῦ ἕως τό πρωΐ, καύσατε ἐν πυρί»** *Εξ. ΙΒ΄ 5-10.* Υπομονετικά μέχρι το πρωί να κάψουν τα υπολλείμματα! **«καί οὕτω θέλετε φάγει αὐτό ἐζωσμένοι τάς ὀσφύας σας, ἔχοντες τά ὑποδήματα σας είς τούς**

---

[140] *Με πολύ πρόχειρους υπολογισμούς τα "ενιαύσια" αρνάκια στις ημέρες του Πάσχα είναι περίπου τεσσάρων μηνών.*

[141] *Ο΄ «ἐπί πικρίδων ἔδονται».*

πόδας σας καί τήν ράβδον σας είς τήν χεῖραν σας καί θέλετε φάγει αὐτό μετά σπουδῆς εἶναι Πάσχα[142] **τοῦ Κυρίου. Διότι τήν νύκτα ταύτην θέλω περάσει δια μέσου τῆς γῆς τῆς Αἰγύπτου καί θέλω πατάξει πᾶν πρωτότοκον ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου, ἀπό ἀνθρώπου ἕως κτήνους».** *Εξ ΙΒ΄ 11-12.* Μα πως θα πατάξει τα κτήνη των Αιγυπτίων αφού ήδη **«ἀπέθανον πάντα τά κτήνη τῶν Αἰγυπτίων»**; *Εξ. Θ΄6.*

Η αντίφαση αυτή δεν είναι η μόνη ανακολουθία στην περιγραφή της τελευταίας πληγής. Η σύνδεση της τελευταίας αυτής πληγής, αποκλειστικά και μόνο με τα πρωτότοκα της Αιγύπτου, είναι η κυριότερη απόπειρα απόκρυψης των αληθινών μηχανισμών της πληγής. Επαναλαμβάνουμε λοιπόν όπως είπαμε και προηγουμένως, ότι η πληγή αυτή όταν πρωτοεξαγγέλθηκε ήταν γενική κατά των Αιγυπτίων, χωρίς κανέναν ιδιαίτερο προσδιορισμό πρωτοτόκων. Τα περί πρωτοτόκων ίσως να ήταν κατοπινή απειλή προσαρμοσμένη στα δεδομένα της βασιλικής οικογένειας. Η αρχική απειλή **«θέλω πατάξει σέ** (φαραώ) **καί τόν λαόν σου»** *Θ΄ 15,* μόνο πολύ αργότερα σημειώνει αναγκαστική στροφή, προφανώς διότι δε βρέθηκε άμεση πρόσβαση ειδικά στα τρόφιμα του άρχοντα φαραώ. Όπως άλλωστε είδαμε απ'την περίοδο ακόμα του Ιωσήφ, ο βασιλιάς έχει προσωπικό φουρνάρη-αρτοσκευαστή που οπωσδήποτε δε μπορούσε να ήταν Εβραίος. Οι φρουροί δοκιμαστές του, ήταν σίγουρα ένας επιπρόσθετος κίνδυνος αποκάλυψης. Βρέθηκε όμως, όπως φαίνεται, τρόπος προσέγγισης του πρωτότοκου γιου του φαραώ, που αν και άμεσα υποψήφιος του θρόνου, είχε κατά τη θέληση των συμπτώσεων ένα "τρωτό" σημείο επαφής και προσέγγισης με τη θεϊκή κατάρα. Κάποια αδυναμία του υψηλού πρίγκιπα σε κουλουράκια ή γλυκίσματα του τοπικού φούρνου, έξω απ' την τυπική φρουρούμενη διατροφή, απειλούσε να του στοιχίσει τη ζωή. Ο Μωυσής, που ενδεχομένως το πληροφορείται έγκαιρα, μετατρέπει το αρχικό **«θέλω πατάξει σέ καί τόν λαόν σου με θανατικόν»** στο πολύ πιο εξειδικευμένο **« Ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου θέλει ἀποθάνει, ἀπό τοῦ πρωτοτόκου τοῦ Φαραώ, ὅστις κάθηται ἐπί τοῦ θρόνου αὐτοῦ, ἕως τοῦ πρωτοτόκου τῆςδούλης, ἥτις δουλεύει ἐν τῷ μύλῳ»** *Εξ. ΙΑ΄ 5.* Το μόνο διάσημο θύμα στην οικογένεια του φαραώ, μπορεί λοιπόν να είναι ο "άτακτος" πρωτότοκος του φαραώ με τις εξωαυλικές του προτιμήσεις. Για τα άλλα θύματα τα ανώνυμα, κανείς δε νοιάζεται αν θα είναι πράγματι πρωτότοκα ή όχι. Η αφήγηση άλλωστε πρέπει να τονίσουμε, δεν ικανοποιεί καθόλου την περιέργειά μας για το αν πέθανε τελικώς ο πρωτότοκος γιος του βασιλιά. Έτσι, για

[142] Λεξ. Αρχ. Ελλ. Γλώσσας Σταματάκου: Το εβραϊκό Πάσχα εκ του pâsach= παρέρχομαι.

να μένει αναπάντητο ένα τόσο κεφαλαιώδες ερώτημα, συμπεραίνουμε εκ του ασφαλούς, ότι μπορεί να παρουσίασε συμπτώματα της πληγής των ενζύμων, αλλά η τελική πληγή του εξολοθρευτή, εντελώς δικαιολογημένα δεν έφτασε ποτέ μέχρι το πιάτο του υψηλού πρίγκιπα. Επίσης, πρέπει να τονιστεί ότι εάν ο πρωτότοκος γιος του φαραώ γίνεται στόχος της θεϊκής οργής ως φυσικός διάδοχος του θρόνου, θα έπρεπε, έτσι, εχόντων των πραγμάτων, να υποκύψει στην πληγή αυτή και ο βασιλιάς φαραώ όντας κι αυτός πρωτότοκος πράγμα που φυσικά δεν συνέβη.

Μάλλον λοιπόν, η μετατροπή της γενικής ανθρωποκτόνου πληγής σε πληγή πρωτότοκων, εξυπηρετεί θαυμάσια άλλους στόχους, όπως ίσως την καλύτερη εκμετάλλευση του βασιλικού περιβάλλοντος απ' τον Μωυσή, ή το πολύ πιο σίγουρο, να προσφέρει στην αφήγηση το αναγκαίο πέπλο μυστηρίου και την απαραίτητη σύγχυση, προκειμένου να εξαφανιστούν με βεβαιότητα οι εντελώς ανθρωποκίνητοι μηχανισμοί εκτέλεσης της εκτεταμένης αυτής εγκληματικής μαγγανίας!

Άλλωστε, σ' όλα αυτά, το περίεργο θα ήταν να μην υπήρχαν οι απαραίτητες απόπειρες συγκάλυψης κι όχι το αντίθετο. Και για να τελειώνουμε με τα περί πρωτοτόκων συμπληρώνουμε ότι τα πρωτότοκα έκτοτε εξαγοράζοντο με αξιόλογες προσφορές προς το εβραϊκό ιερατείο, είτε ζώο ήταν αυτό, είτε άνθρωπος. Υπήρχε λοιπόν κάθε λόγος να παρεμβληθεί και να συντηρηθεί η κερδοφόρος αυτή λεπτομέρεια.

Επανερχόμαστε όμως στην αφήγηση που παραδόξως λέει, ότι στην ανθρωποκτόνο πληγή των Αιγυπτίων, μαζί με άλλους θα πεθάνει και ο γιος **«τῆς δούλης ἥτις δουλεύει ἐν τῷ μύλῳ»** αλλά όχι μόνο αυτός, σύμφωνα με την αφήγηση μαζί τους πεθαίνει κι ο γιος **«τοῦ αἰχμαλώτου τοῦ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ»** *Εξ. ΙΑ΄5 & ΙΒ΄29.* Και εδώ είμαστε αναγκασμένοι να παρεμβάλλουμε ένα ερώτημα που δεν μπορεί να απαντηθεί με καμμιά βιβλική λογική. Γιατί πεθαίνει ο γιος της δούλας και του φυλακισμένου αιχμαλώτου; Γενικότερα οι δούλοι κι οι αιχμάλωτοι, οι μη Αιγύπτιοι, γιατί πρέπει να πεθάνουν για μια διένεξη που ολότελα δεν τους αφορά; Μα ακριβώς, επειδή δεν υπάρχει τρόπος να σωθούν. Οι ολότελα αθώοι και μάλιστα όμοια ή και χειρότερα καταδυναστευόμενοι αλλοεθνείς δούλοι και αιχμάλωτοι, απ' τον "δίκαιο και φιλεύσπλαχνο" θεό των Εβραίων βρίσκουν όμοιο με τους Αιγύπτιους θάνατο! Το Πάσχα, η θεϊκή παράτρεξη δεν είναι γι αυτούς. Θυμηθείτε **«Οὗτος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Πάσχα. *Οὐδεὶς ἀλλογενὴς θέλει φάγει ἀπ' αὐτοῦ*»** *Εξ. ΙΒ΄43.* Ο δούλος του οποίου η μητέρα δουλεύει στο μύλο, αλλά και ο αιχμάλωτος στο δεσμωτήριο, αν και ολότελα αθώοι, αν και εντελώς άσχετοι αλλοεθνείς, δε μπορούν να συμπεριληφθούν στη σωτήρια

πασχαλινή δίαιτα, χωρίς να τεθεί σε κίνδυνο αποκάλυψης το γιγάντιο σχέδιο εξόντωσης των θανάσιμα παγιδευμένων Αιγυπτίων.

Και ξαναρωτώ, υπάρχει άλλη εξήγηση στο γιατί πεθαίνει ο κακομοίρης ο δούλος στο μύλο και ο δύστυχος αιχμάλωτος στα Αιγυπτιακά δεσμωτήρια; Η ίδια λοιπόν η βιβλική αφήγηση ομολογεί θρασύτατα την αδυναμία της αβρααμικής θεότητας να τηρήσει έστω και τα στοιχειώδη όρια δικαιοσύνης. Σκοτώνει αδιακρίτως εχθρούς, αλλοεθνείς δούλους και κρατούμενους. Ποιός... θεός λοιπόν και ποιά... πρωτότοκα! Εδώ έχουμε μια καθαρή ομολογία μαζικής εγκληματικής ενέργειας που στρέφεται χονδροειδώς και αδιακρίτως εναντίον όλων όσων αγνοούν τα σωτήρια μαγειρέματα του αρχιμαγγανιστή Μωυσή!

Και ξαναρωτώ. Γιατί η θεότητα σκοτώνει αδιάκριτα εχθρούς και ξένους;

Τη νύκτα εκείνη

Ας επαναλάβουμε όμως με προσοχή τα βασικά στοιχεία της αφήγησης. Τί ακριβώς μας είπε;

Να πάρουμε ένα αρνάκι απ' τα δικά μας, να το προσέξουμε ιδιαίτερα τις τελευταίες τέσσερις-πέντε μέρες και αφού το σφάξουμε νωρίς τ' απόγευμα, να βάψουμε με ένα ματσάκι ρίγανη[143] εμφανώς το κατώφλι και τους παραστάτες της εξώπορτας. Το αρνί απαγορεύεται να τεμαχιστεί, ώστε εκ του ασφαλούς να μη χωράει να γίνει γεύμα στη μαρμίτα. Οπωσδήποτε πρέπει να αποφύγουμε την κατσαρόλα **«Μή φάγετε ἀπ' αὐτοῦ... βραστόν ἐν ὕδατι»**. Αλλά και τα εντόσθιά του να μείνουν πάνω του ώστε να μη γίνουν άλλο γεύμα-προφανώς κατσαρόλας. Και να έρθουν όλοι και να μετρηθούν καλά για να φάνε στα σίγουρα όλοι όσοι θέλουν να ζήσουν απ' αυτό το ψητό δείπνο κι όχι απ' οποιοδήποτε άλλο γεύμα κατσαρόλας. Όλοι λοιπόν **«ὀπτόν»** (ψητόν) και οπωσδήποτε όχι βραστό: **«μηδὲ βραστὸν ἐν ὕδατι»**. Μακριά λοιπόν από κατσαρόλα... Αναρωτιέται όμως κανείς. Μα γιατί τόση μαγειρική για ένα "θαύμα"; Δε θα μπορούσε επιτέλους ο θεός να σκοτώσει τους Αιγύπτιους, χωρίς τόσες λεπτομερείς κινήσεις μαγειρικής λατρείας;

Γιατί την ώρα που οι άλλοι θα πεθαίνουν, εμείς πρέπει να δίνουμε όλη μας την προσοχή στον τρόπο που θα φαγωθεί ένα αρνί; Κι επιτέλους, γιατί οπωσδήποτε μακριά απ' την κατσαρόλα; Για τον πολύ απλό λόγο. Το "κραταιό χέρι" θα αφήσει την οργή του να εκδηλωθεί

143 "Ο΄" «δέσμην ὑσσώπου»

αυτό το βράδυ, στον χώρο όπου στήνεται η βραδινή κατσαρόλα! Μα.. πως είναι αυτό δυνατόν; Απλό και πανεύκολο. Από την καμινάδα του χαμηλοτάβανου αιγυπτιακού σπιτιού!

Ναι,αυτός είναι ο **«ἐξολοθρευτής»** που θα διέλθει εν μέσω των οδών της Αιγύπτου δια να πατάξει αυτήν! Τρόποι; Υπάρχουν πολλοί.

Αθόρυβα,στους δρόμους της λαβωμένης πόλης μ' ένα απλό ραβδί (μακρόξυλο) στο χέρι με κατάλληλη υποδοχή, θα μπορούσε μόνος του κάποιος να φέρει την θεϊκή οργή κατ' ευθείαν μέσα στη χαμηλή καμινάδα. Με δύο άτομα, το πράγμα γίνεται ακόμη πιο εύκολο καθώς πατώντας ο ένας στο λυγισμένο γόνατο του άλλου, μπορεί να επιδαψιλεύσει με ακρίβεια την ουράνια οργή, που υποχρεωτικά θα καταλήξει στη χύτρα των κουρασμένων απ' τον κάματο της ημέρας Αιγυπτίων, καθώς αμέριμνοι στην προστατευμένη θαλπωρή του σπιτιού τους περιμένουν να γευθούν το ευωδιαστό βραδινό τους. Τώρα, μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα γιατί ψόφησαν ξαφνικά οι σκύλοι και την περίεργη εντολή εξόντωσής τους, **«ἐπί τούς υἱούς ὅμως Ἰσραήλ δέν θέλει** (διάβαζε δεν πρέπει να) **κινήση σκύλος τήν γλῶσσαν αὐτοῦ»** τώρα την καταλαβαίνουμε και μάλιστα με το παραπάνω!

Οι ομάδες έπρεπε να κινηθούν γρήγορα, αθόρυβα και χωρίς λάθη. Σε μιά άλλη εκδοχή, κάποιος στο ρόλο του εξολοθρευτή βαδίζει φυσιολογικά στους νυχτωμένους παντέρημους δρόμους. Αφού εντοπίσει το σπίτι χωρίς τα απαραίτητα σημάδια στην πρόσοψη, κάνει νεύμα στη διάδα των νεαρών συνεργατών του που κινούνται προσεκτικά κι αθόρυβα αθέατοι πίσω απ' το σπίτι χωρίς τα κόκκινα σημάδια. Ο ένας πατώντας στα χέρια του άλλου "φτάνει" στην ταράτσα του χαμηλού πλινθόκτιστου σπιτιού, που σε λίγο θα θρηνήσει τον πρώτο που θα γέψει απ' τη δραστικότερη αυτή τη φορά πικρή θεϊκή οργή!

«Οπτόν» λοιπόν και ουχί **«ἐν ὕδατι»** ήταν για απόψε το μενού της σωτηρίας!

Μόνον έτσι λοιπόν, ο νυχτερινός "εξολοθρευτής" είναι σε θέση να δώσει νόημα σ' ολόκληρη την περίπλοκη βιβλική διαδικασία. Παρέρχεται, κάνει **«πάσχα»** ή παράτρεξη, σ' όλα τα σπίτια που τα τρία σημάδια αίματος είναι ορατά. Σ' αυτά σαφώς μένουν δικοί τους. Εδώ έφαγαν ψητό αρνί, εδώ δεν μπήκε κατσαρόλα. Και το αίμα που τόσο ξεκάθαρα φαίνεται στους δύο παραστάτες της πόρτας και στο κατώφλι, είναι η καλύτερη απόδειξη ότι σ' αυτό το σπίτι έχουν τηρηθεί όλες οι οδηγίες της σωτήριας δίαιτας! Ακόμα κι από ενδεχόμενο λάθος, αν δηλαδή τα σημάδια δεν είναι ορατά, από κλειστές αυλόπορτες σκιερές γωνιές κλπ, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, γιατί κάτω στη βάση της καμινάδας δεν υπάρχει στημένη η συνηθισμένη βραδινή κατσαρόλα.

Στα σπίτια που τα σημάδια αίματος δεν υπάρχουν, ολοφάνερα μένουν άνθρωποι που δε μετέχουν στη σωτήρια μαγειρική του πάσχα. Κανείς σ' αυτό το σπίτι δεν μπορεί να υποπτευθεί ότι το **«ἐν ὕδατι»** δείπνο (βραστό), που ετοιμάζεται στη σπιτική εστία, θα το χτυπήσει "ουρανοκατέβατη πικρή θεϊκή οργή"! Εδώ λοιπόν ο εξολοθρευτής δεν πρέπει να κάνει "παράτρεξη" (πάσχα), εδώ πρέπει με σιγουριά να χτυπήσει.

Μα μπορούσαν να δουν τα κόκκινα σημάδια μεσ' τη σκοτεινή νύχτα; Ασφαλώς, η 14η του μηνός "Νισάν" στην οποία ορίζεται το εβραϊκό πάσχα είναι νύχτα ολόλαμπρης πανσέληνου![144] Ρωτήστε επ' αυτού οποιονδήποτε γνώστη και θα σας βεβαιώσει ότι το εβραϊκό πάσχα ορίζεται με την πλήρη φάση του φεγγαριού και φυσικά αυτό δεν είναι διόλου τυχαίο, ο εξολοθρευτής (δεν γινόταν αλλιώς) έπρεπε να βλέπει όσο γίνεται καθαρά και γρήγορα. Πιστεύω ότι όλοι μπορούν να φανταστούν στο γεωγραφικό πλάτος της Αιγύπτου, την φωτεινότητα μιας πανσέληνου.

Μα δεν υπήρχαν σκύλοι, να γαβγίσουν την ασυνήθιστη αυτή νυχτερινή δραστηριότητα; Είπαμε πως όχι. Όχι μόνο γαβγίσματα, αλλά ούτε ένας γρυλισμός δεν ακούστηκε στην νεκρική σιγή της νύχτας. Η εντολή του Μωυσή **«οὐ γρύξει κύων τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ**[145]**»** δεν άφησε περιθώρια στους σκύλους της Αιγύπτου να εκτελέσουν τα φυσικά τους σωτήρια καθήκοντα. Είχαν ήδη προ ημερών αφανιστεί.

Δεν υπήρχαν όμως ούτε άνθρωποι στους δρόμους ή τις αυλές, που θα εμπόδιζαν τον ανέλπιστο αυτόν "ουρανοκατέβατο" εξολοθρεμό;

Είχε λάβει τα μέτρα του και γι αυτό ο Μωυσής. Ο ίδιος είχει φροντίσει ν' ακούσουν καλά την ακριβή ώρα, που η απειλή του θανάτου θα τριγυρνούσε κυριολεκτικά στους δρόμους της Αιγύπτου. Είχε φωνάξει δυνατά **«τάδε λέγει Κύριος· περί μέσας νύκτας ἐγώ** (ο εξολοθρευτής) **εἰσπορεύομαι**[146] **εἰς μέσον Αἰγύπτου»**! *Ο΄ Εξ. ΙΑ΄ 4.* Ή όπως το αποδίδει η γνωστή μας μετάφραση **«οὕτω λέγει ὁ Κύριος *περί τό μεσονύκτιον* ἐγώ θέλω ἐξέλθει εἰς τό μέσον τῆς Αἰγύπτου καί πᾶν... ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου θέλει ἀποθάνει»** *Εξ. ΙΑ΄4.*

Όταν λοιπόν όλοι ξέρουν ότι το θανατικό θα κυκλοφορήσει **«περί το μεσονύκτιον»** έξω στους δρόμους της Αιγύπτου, είναι φυσικό κανείς να μη θέλει να βγει έξω για να το συναντήσει. Οι Αιγύπτιοι οπωσδήποτε δε σκοπεύουν να βγουν απ' τα σπίτια τους, αυτή τη νύχτα του χαμού. Ο

---

*[144] Το εβραϊκό πάσχα ορίζεται ως εξής: Κατά την εαρινή ισημερία ορίζουν την 1ην του μηνός **Νισάν**. Έτσι την 14η του ίδιου αυτού μηνός που εορτάζεται το Πάσχα είναι υποχρεωτικά η πρώτη πανσέλληνος μετά την εαρινή ισημερία.*

[145] "Ο΄" Εξ. ΙΑ΄ 7 Γρύξει=γρυλλίζει.

[146] Εισπορεύω=οδηγώ μέσα εις... πορεύομαι μέσα εις... εισέρχομαι.

εκπληκτικός Μωυσής κατάφερε να τους μαντρώσει σαν τα πρόβατα πριν τη σφαγή, βάζοντάς τους για φύλακα μονάχα τον ίδιο τους το φόβο! Στην κατεύθυνση αυτή η βιβλική αφήγηση προσθέτει τη σαφή εντολή του Μωυσή, με την οποία παγιδεύει τα θύματά του μέσα στη θανάσιμη "ασφάλεια" του σπιτιού τους, απομακρύνοντάς τους με σαφείς εκφοβισμούς απ' τους νυχτερινούς δρόμους της Αιγύπτου: **«ούδείς θέλει έξέλθει έκ τής θύρας τής οίκίας αύτοΰ έως πρωί διότι ό Κύριος θέλει περάσει δια να πατάξη»** *Εξ. ΙΒ΄22!*

Η εντολή βέβαια αυτή, στο κείμενο φαίνεται να απευθύνεται στους Ισραηλίτας. Επιμένων όμως, ότι αυτοί, είχαν κάθε λόγο να τη μεταφέρουν "σπλαχνικά" στους γείτονες Αιγύπτιους, σαν φιλική συμβουλή καθώς τους έπαιρναν γι' αντάλλαγμα τα αργυρά και χρυσά τους σκεύη, ευχόμενοι ίσως στους τρομοκρατημένους Αιγύπτιους - "**καλό πάσχα**" - καλή παράτρεξη και σωτηρία! Βέβαια για τα αληθινά σωτήρια σημάδια αίματος... ούτε κουβέντα.

Γι' αυτά τα σημάδια του αίματος και τη συμμετοχή τους στη διαδικασία της σωτηρίας η αφήγηση γίνεται ενοχλητικά αποκαλυπτική λέγοντας: **«καί *όταν ίδη* τό αίμα έπί τό άνώφλιον καί έπί τούς δύο παραστάτας, ο Κύριος θέλει παρατρέξει τήν θύραν καί δέν θέλει άφήσει τόν έξολοθρευτή νά... πατάξη»** *Εξ. ΙΒ΄23!*

Κι αλλού: **«καί τό αίμα θέλει εΐσθαι είς έσάς διά σημεΐον επί τών οίκιών, είς τάς όποίας κατοικεΐτε· καί όταν ίδω τό αίμα, θέλω σάς παρατρέξει»** *Εξ. ΙΒ΄ 13.* Αυτά λέγει ο "Κύριος" κι εμείς λέμε με τη σειρά μας,ότι ο "Κύριος" αυτός, τη βραδιά εκείνη, δε φαίνεται να βλέπει και πολύ περισσότερα από έναν οποιονδήποτε, Εβραίο!

Η νύχτα αυτή θα 'πρεπε να μείνει στην ανθρώπινη ιστορία σαν το μεγαλύτερο έγκλημα μαγγανισμού όλων των εποχών! Κι όμως, γιορτάζεται δυστυχώς ακόμα μεγαλόπρεπα με απαράλλαχτες σχεδόν όλες τις βασικές λεπτομέρειές της απ' όλους εμάς, σ' ολόκληρο το δυτικό κόσμο, ως ένδοξη νύχτα νίκης της ζωής επί του θανάτου. Ενώ θα 'πρεπε να θυμίζει εντελώς το αντίθετο! Να είναι άραγε αυτό, η καλύτερη απόδειξη ότι οι αφέλειες των λαών κρατούν χιλιετηρίδες;

Παραθέτω ατόφια την πιο φονική αλλά και τραγικά διάσημη συνταγή μαγγανισμού (δολο-φονικής φαρμακευτικής μαγειρικής) που γράφτηκε ποτέ για έναν ολόκληρο λαό:

> **«καί φάγονται τά κρέα τή νυχτί**
> **ταύτη *όπτά πυρί* καί *άζυμα* έπί**
> ***πικρίδων* έδονται. Ούκ έδεσθε άπ'**
> **αύτών ώμόν *ούδέ ήψημένον έν ύδατι,***

***άλλ' ἤ ὀπτά πυρί,* κεφαλήν σύν τοῖς ποσί καί τοῖς ἐνδοσθίοις»** *Εξ. ΙΒ΄ 8-9 Ο΄*

Και η γνωστή σ' όλους μας μετάφραση:

«Καί θέλουσι φάγει το κρέας τήν νύκτα ἐκείνην *ὀπτόν ἐν πυρί* με *ἄζυμα*, καί με *χόρτα πικρά* θέλουσι φάγει αὐτό· μή φάγητε ἀπ' αὐτοῦ ὠμόν, *μηδέ βραστόν ἐν ὕδατι*, ἀλλά *ὀπτόν* ἐν πυρί, τήν κεφαλήν αὐτοῦ μετά τῶν ποδῶν αὐτοῦ καί μετά τῶν ἐντοσθίων αὐτοῦ·» *Εξ. ΙΒ΄ 8-9.*

Πώς είναι δυνατόν να αμφιβάλλει κανείς διαβάζοντας τα παραπάνω εδάφια, ότι η μαγειρική κι όχι ο θεός σκότωσε τους Αιγύπτιους;

Πώς είναι δυνατόν να μη βλέπει κανείς, ακόμα και με τις πλέον ασθενικές δυνάμεις κρίσεως, ότι κανένας αξιοπρεπής θεός δε θα χρειαζόταν τόση μαγειρική συμπαράσταση, για να μοιράσει με ακρίβεια το θάνατο στους εχθρούς του;

Πώς είναι δυνατόν,διαβάζοντας όλα τα παραπάνω να προσπεράσεις αβασάνιστα τη σκέψη, ότι απλά ο Μωυσής μοίρασε με ακρίβεια ζωή και θάνατο στην Αίγυπτο με ένα μοναδικό μυστικό δείπνο; Τόσο μυστικό που ο Μωυσής όχι μόνο απαγορεύει με αυτό που αποκαλεί **«νόμον τοῦ πάσχα»** τη συμμετοχή οποιουδήποτε αλλογενούς *(Εξ. ΙΒ΄ 43)* αλλά έχει λόγους να κρατήσει μυστικό το δείπνο αυτό και μετά την τελεσή του. Έτσι, για μετά το δείπνο έχει δώσει την περίεργη εντολή: « **Ο,τι δέ περισσεύση ἀπ' αὐτοῦ** (του αρνιού) **ἕως τό πρωί καύσατε ἐν πυρί»** *Εξ. ΙΒ΄ 10.*

Ολοφάνερα ο Μωυσής προσπαθεί να εξαφανίσει τα ίχνη του ομοιόμορφου σωτήριου γεύματος. Λαμβάνει τα μέτρα του για τον ενδεχόμενο αιφνίδιο έλεγχο του φαραώ. Επιτόπιο έλεγχο που θυμάται ότι ο φαραώ αποπειράθηκε (μετά τη σοβαρή πληγή των κτηνών) στα σπίτια των Εβραίων. Για να είναι λοιπόν αδύνατον να φανεί, ότι οι Εβραίοι σώθηκαν τρώγοντας όλοι ανεξαιρέτως σουβλιστό ψητό αρνάκι κι όχι φαγητό κατσαρόλας, καίνε όσο μπορούν τα τρυφερά υπολείμματα μέχρι το πρωί. Μα γιατί δε βγαίνουν έξω, αν είναι έτσι, να τα θάψουν θα ρωτήσει κανείς και παιδεύονται καίγοντάς τα και παραχώνοντάς τα στην ανθρακιά; Η εντολή ήταν σαφής: **«οὐδείς θέλει... ἐξέλθει ἐκ τῆς θύρας τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἕως τό πρωί διότι ὁ Κύριος θέλει περάσει**

διά νά πατάξη τούς Αἰγυπτίους». Έξω λοιπόν, ήταν μόνον όσοι "βοηθούσαν" τον "Κύριο" να πατάξει τους Αιγύπτιους.

Το άνοιγμα της πόρτας, εκείνη τη νύχτα για οποιονδήποτε λόγο σε γέρους, παιδιά και γενικά σε άσχετους μόνο κακό μπορούσε να κάνει στη νυχτερινή περιπολία του εξολοθρευτή!

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο που μας πείθει ότι ο Μωυσής χειρίζεται με τέχνη τα δηλητήρια. Κάτι που αναφέρεται, μία και μοναδική φορά, αλλά συμμετέχει απαραίτητα στο σωτήριο φυλετικό δείπνο: η ύπαρξή του μάλιστα στο πασχαλινό τραπέζι υπογραμίζει με πολύ σαφήνεια, τι ακριβώς είναι, αυτό που πρέπει να τους "παρατρέξει" για να σωθούν. Μαζί λοιπόν με τον σπιτικό άζυμο "απείραχτο" άρτο και το "δικό μας" φυλαγμένο αρνάκι, πρέπει να καταναλώσουμε και πικρά χόρτα ή «πικρίδες» όπως είδαμε να τα αποκαλεί η μετάφραση των "Ο΄": Τι είναι όμως οι πικρίδες που αναφέρονται απλά και ως πικρά χόρτα;

«Πικραλίδα[147]: *Μια των κοινών ονομασιών των φυτών: κιχώριον το εντετμημένον-ραδίκι ή πικρομάρουλο, ελμινθία ή ασπληνιοειδής, πικρίδιον το πικροειδές.*

Κιχώριον: *Ραδίκι (άγριο ή ήμερο) πικραλίδα ή πικρίδα. Το εντύβιον ή αντίδι ή πικρομάρουλο»*.

Γιατί όμως ο Μωυσής διάλεξε μια συγκεκριμένη κατηγορία πικρών αγριόχορτων, για να ταΐσει το λαό του παραμονές ακριβώς της μεγάλης φυγής; Μα ακριβώς γιατί τα πικρόχορτα αποτελούν μια πανάρχαια μορφή αντίδρασης, σε τροφικές δηλητηριάσεις. Ένα αντίδοτο τρόπον τινά, όπως ακόμα άλλωστε φαίνεται να υπονοεί το όνομα "**αντίδοτον**" και "**αντίδιον**" όπως αποκαλούμε την κατ' εξοχήν βρώσιμη πικρίδα το κοινό **αντίδι**.

Οι παρατηρητικοί λοιπόν άνθρωποι της αρχαιότητας (οι ιερείς ανάμεσα στους οποίους σπούδασε ο Μωυσής) είχαν υποψιαστεί ότι η διουρητική δράση των πικρών χόρτων, πολλές φορές βοήθησε τα πάσχοντα άτομα να συνέλθουν απ' τα συμπτώματα ελαφρών τροφικών δηλητηριάσεων! Μ' αυτό το ίδιο άλλωστε σκεπτικό, οι πικρές ουσίες μετετράπησαν σιγά-σιγά στις πρώτες ουσιαστικά θεραπευτικές δυνάμεις που πρόσφεραν ανακουφιστική ίαση με την πικρότητά τους. Έτσι τα φάρμακα γεννήθηκαν ουσιαστικά κάτω απ' την ελαφρά ή βαρύτερη χρήση (αραίωση) των πικρών ουσιών (φάρμακα-φαρμακεία).

[147] Ιδέ Λεξ. *Ήλιος κάτω απ' τα λήμματα πικραλίδα, κιχώριον και αντίδι.*

Ο Μωυσής λοιπόν εδώ, που δεν στερείται ούτε γνώσεων ούτε σοφία εποχής, ομολογεί ουσιαστικά ότι προσφέρει με τα **πικρόχορτα** (πικρίδες) μια ελαφριά έστω προληπτική κάλυψη στο λαό του απ' τα ποικίλα δηλητήρια που έζωσαν ασφυκτικά την Αίγυπτο. Αν δε σε κάποιον φαίνεται περίεργο ότι τα πικρά χόρτα επιστρατεύονται, για να προστατέψουν απ' την πίκρα των δηλητηρίων, υπενθυμίζουμε ότι αργότερα ολόκληρη "σχολή" ιατρικής σκέψης στηρίχθηκε ακριβώς στην αρχή των ομοίων που γιατρεύουν τα όμοια ή "**ὅμοια ὁμοίοις ἰῶνται**" όπως έφτασε να ισχυρίζεται μερίδα του ιατρικού κόσμου.[148]

«Πάσχα» η εκτέλεση

«Καί ἔγεινε βοή μεγάλη ἐν τῇ Αἰγύπτῳ»... «καί ἐσηκώθη ὁ Φαραώ τήν νύκτα, αὐτός καί πάντες οἱ θεράποντες αὐτοῦ καί πάντες οἱ Αἰγύπτιοι... διότι *δέν ἦτο οἰκία εἰς τήν ὁποίαν δέν ὑπῆρχε νεκρός*» *Εξ. ΙΒ΄ 30.*

Η νύχτα της εβδόμης ημέρας δεν πρόλαβε να τελειώσει. Πριν χαράξει η Αίγυπτος είχε βυθιστεί στο θρήνο. Έναν θρήνο τρομαγμένο και σαστισμένο, ένα κλάμμα συντριβής και απορίας. Ο "θεϊκός θάνατος" άπλωσε τη μαύρη ανατριχίλα του σ' ολόκληρη τη χώρα. Η Αίγυπτος γονάτισε, θανάσιμα χτυπημένη μπροστά στο "Θεό των Εβραίων". Μια ακόμα χώρα είχε χτυπηθεί κατάστηθα απ' τις αιχμηρές "ευλογίες" του Αβραάμ.

Ο φαραώ συντριμμένος, χωρίς να μας επιβεβαιώνεται αν έχασε ή όχι το γιό του τον πρωτότοκο: **«ἐκάλεσε τόν Μωϋσῆν καί τόν Ἀαρών δια νυκτός καί εἶπεν, Σηκώθητε, ἐξέλθετε ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου καί σεῖς καί οἱ υἱοί σας και ὑπάγετε... καί ἐβίαζον οἱ Αἰγύπτιοι τόν λαόν διά νά ἐκβάλωσιν αὐτόν ταχέως ἐκ του τόπου διότι εἶπον, *Ἡμεῖς πάντες ἀποθνήσκομεν*»**. *Εξ. ΙΒ΄ 31-33.*

Η νίκη του Μωυσή ήταν μεγάλη. Όποιος έγεψε απ' τη "θεϊκή οργή" σε λίγη ώρα ήταν νεκρός ή ετοιμοθάνατος. Ασφαλώς οικογένειες ολόκληρες είχαν αφανιστεί. Ο Μωυσής νυχτιάτικα ακόμα, παίρνει απ' τον τρομοκρατημένο πλέον φαραώ την εντολή να φύγει. Ο λαός βιάζεται να απαλλαγεί απ' τη βαριά παρουσία αυτού του... απίθανου

[148] *Παράκελσος και ομοιοπαθητική.*

λαού. Οι Ισραηλίτες όμως είχαν εντολή απ' τον Μωυσή για περισσότερες ακόμα... αθλιότητες! Ναι, ακριβώς τώρα στο αποκορύφωμα του ανθρώπινου πόνου, ο σκηνοθετημένος δόλος, το οργανωμένο έγκλημα, ο βδελυρότερος μαγγανισμός όλων των εποχών, μας δείχνει το αληθινό απάνθρωπό του πρόσωπο: **«καί ἔκαμον οἱ υἱοί Ἰσραήλ κατά τόν λόγον** (εντολή) **τοῦ Μωϋσέως καί ἐζήτησαν παρά τῶν Αἰγυπτίων σκεύη ἀργυρᾶ καί σκεύη χρυσᾶ καί ἐνδύματα καί ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς τόν λαόν χάριν ἐνώπιον τῶν Αἰγυπτίων,** ***και ἐδάνεισαν (!) εἰς αὐτούς ὅσα ἐζήτησαν καί ἐγύμνωσαν τούς Αἰγυπτίους»*** *Εξ ΙΒ΄ 35-36.*

Αυτή είναι η δεύτερη φορά που ο Μωυσής και ο λαός του εκμεταλλεύεται πέρα από κάθε όριο τον ανθρώπινο πόνο. Τα παραπάνω εδάφια "παίζουν" ολοφάνερα ανάμεσα στην επιθυμία για καύχηση και στην επιτακτική ανάγκη για κάλυψη. Μα σε μένα φαίνεται ότι η καύχηση έχει νικήσει οριστικά και νομίζω πως το βλέπετε κι εσείς και θα το δείτε καλύτερα σε λίγο, οι άνθρωποι αυτοί καυχώνται αναίσχυντα και την ασύστολη αυτή φονική καταδολίευση τους, εμείς την ονομάζουμε "**άγιες γραφές**" και "**ιερά γράμματα**" και ορκίζουμε πάνω τους την αξιοπρέπειά μας!... μη χειρότερα!..

Δεν τολμώ να περιγράψω με λεπτομέρειες (αν και ίσως θα έπρεπε) τις σκηνές φρίκης και ανθρώπινου πόνου των Αιγυπτίων, ανακατεμένες με τη χαριτωμένη υποκριτική συμπόνια των ανάλγητων "θεραπευτών" τους, που δύσοσμες αναδύονται απ' τις βιβλικές αυτές αράδες!

Οι "απείρου κάλλους" αυτές θεϊκές εικόνες επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά, πόσο κορόιδο μπορεί να πιαστεί κανείς όταν σέβεται, υπολήπτεται ή φοβάται ένα ουράνιο σκηνικό δυνάμεων, τη λειτουργία των οποίων κάποιος άλλος ανέλαβε να του την περιγράψει. Η ανθρώπινη ιστορία δεν είναι σχεδόν τίποτ' άλλο, παρά η ατέρμονη επανάληψη αυτού του συγκεκριμένου οδυνηρού λάθους.

Οι Ισραηλίτες δεν δίστασαν στιγμή να "δανειστούν", ό,τι πολυτιμότερο διέθεταν οι βαριά πληγωμένοι Αιγύπτιοι. Ο εσπευσμένος εξευμενισμός της οργισμένης θεότητας είναι το βελτιωμένο παραμύθι της "χάρης" που ακριβοπλήρωσαν με ό,τι πολυτιμότερο τους απέμεινε, οι μισοπεθαμένοι Αιγύπτιοι. Είναι η στιγμή που ο πληγοθεραπευτής "δανείζεται" πια ό,τι θέλει, ενώ το θύμα παραδομένο στους πόνους του, πληρώνει (δανείζει) κατατρομαγμένο τα πάντα για τη λιγοστή ζωή που του απομένει. **«και ἐδάνεισαν εἰς αὐτούς ὅσα εζήτησαν. καί ἐγύμνωσαν τούς Αἰγυπτίους»**.

Ο αρχικός δόλος έγινε φόνος αλλά κι αυτός συμπληρώνεται, μετά ληστείας. Όλοι οι κλέφτες "δανείζονται" γιατί όχι κι αυτοί που άλλωστε το κάνουν με "θεϊκή χάρη".

Θυμηθείτε μόνο ότι αυτή, η δεύτερη άκρως επιτυχημένη οικονομική εξόρμηση στα σπίτια των νεκρών ή ετομοθάνατων αντιπάλων, δεν είχε συμβεί τυχαία. Ο Μωυσής και ο Ιοθόρ το είχαν προαποφασίσει με κάθε λεπτομέρεια από την εποχή της προετοιμασίας στη γη Μαδιάμ. Η σκύλευση των νεκρών Αιγυπτίων, είχε προαποφασιστεί τότε εκεί. Όσο για τον όρο "σκύλευση" (απογυμνώνω φονευθέντα εχθρό) μη ανησυχείτε δεν είναι καν δικός μου. Να πως αποδίδει τα όσα επρόκειτο ακόμα να συμβούν στους νεκρούς Αιγύπτιους η μετάφραση των "Ο΄":

«καί δώσω χάριν τῷ λαῷ τούτῳ ἐναντίον τῶν Αἰγυπτίων· ὅταν δέ ἀποτρέχητε, οὐκ ἀπελεύσεσθε κενοί· ἀλλά αἰτήσει γυνή παρά γείτονος... σκεύη ἀργυρᾶ καί χρυσᾶ καί ἱματισμόν και ἐπιθήσετε ἐπί τούς υἱούς ὑμῶν καί ἐπί τάς θυγατέρας ὑμῶν καί *σκυλεύσετε τούς Αἰγυπτίους*» ***Εξ Γ΄ 21,22.*** Αυτά στη γη Μαδιάμ.

Στην Αίγυπτο τα πράγματα δε φαίνεται να παρεξέκλιναν καθόλου απ' τις προσχεδιασμένες αυτές ανατριχιαστικές λεπτομέρειες: **«οἱ δέ υἱοί Ἰσραήλ εποίησαν καθά συνέταξεν αὐτοῖς Μωυσῆς, καί** ἤτησαν (ζήτησαν) **παρά τῶν Αἰγυπτίων σκεύη ἀργυρᾶ καί χρυσᾶ καί ἱματισμόν καί ἔδωκε Κύριος τήν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐναντίον τῶν Αἰγυπτίων, *καί ἔχρησαν* αὐτοῖς καί *ἐσκύλευσαν τούς Αἰγυπτίους*».** ***Ο΄ Εξ. ΙΒ΄ 35-36.***

Άψογος σχεδιασμός, άριστη εκτέλεση. Εμπνευστής μάλιστα αυτής της απίθανης ιδέας ο ίδιος ο θεός ***(Εξ. Γ΄ 14-22).*** Μόνο που τα λόγια των Ο΄ μαρτυρούν πλέον πέρα από κάθε αμφιβολία τη λειτουργία του δόλου που εδώ ονομάζεται όχι πλέον **«δόλος»**, ούτε **«ευλογία»**, αλλά **«χάρη»**.

Εδώ φαίνεται πια ότι η «χάρη» που δίνει ο θεός είναι σαφώς **«ἐναντίον τῶν Αἰγυπτίων»** Γιατί αφού τους **«ἔχρησαν**[149]**»** (μεταχειρίστηκαν-χρησιμοποίησαν) με λίγα λόγια παραπλάνησαν μέχρι θανάτου, τους σκύλευσαν πράγματι καθώς τους **«ξεγύμνωσαν»** νεκρούς απ' τα τιμαλφή και τα βαρύτιμα ρούχα τους.

Δεν πιστεύω, ν' αποπειραθεί στα σοβαρά κανείς, στα παραπάνω εδάφια, οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία; Οι άνθρωποι αυτοί καυχώνται ολοφάνερα για την επιτυχία του απάνθρωπου σχεδίου τους. Και αυτοί καλά καυχώνται... δική τους είναι η απεχθής αυτή φυλετική ιστορία, με

---

[149] *Η ιδέα της κερδοφόρου συναλλαγής είναι πολύ καθαρά αποτυπωμένη σε μια μόνο λέξη.* ***ἔχρησα*** *αόρ. του* ***χρήζω*** *που σημαίνει: «παρέχω, εφοδιάζω, δανείζω, λαμβάνω την άδεια να κάνω χρήσιν τινός, ευρίσκομαι εν ανάγκη, διατελώ εν ενδεία, επιθυμώ τι σφόδρα, το ποθώ διακαώς... ζητώ από κάποιον να πράξει τι, τον παρακαλώ να... δέομαι τινός όπως... » Λεξ. Σταματάκου.*

Η ιδέα του χρήματος (συναλλαγής επί τη βάση ανάγκης) έχει την ίδια κοινή ρίζα με το ρήμα ***χρήζω****.*

ό,τι θέλουν καυχώνται... εμείς όμως γιατί τους υμνούμε χιλιετηρίδες τώρα;

Η ιστορία των πατριαρχών έρχεται και συμπληρώνεται μ' ένα μοναδικό αντάξιο αποκορύφωμα. Η μαζική δολοφονία των Αιγυπτίων ξεπερνά σε μεγαλείο και λεπτομέρεια σύλληψης, ακόμα κι αυτήν της ανατριχιαστικά αδικοχαμένης πόλεως "Συχέμ" όπου η "Δείνα" και το "μετά δόλου" σκεπτικό των πατριαρχών αδελφών της μας είχε αφήσει άναυδους. Εδώ, στην πολυύμνητη "Εξοδο" απ' την Αίγυπτο, ο Μωυσής αποδεικνύεται όχι μόνο υπεραντάξιος των Χαλδαιο-εβραίων προγόνων του, αλλά και γίγαντας της παραπλάνησης, μια και μέχρι σήμερα (φαίνεται αληθινά απίστευτο) εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι ανά την υφήλιο υμνούν ακόμα ανεπιφύλακτα με πράξεις, λόγια και εορτασμούς, τα θαυμαστά του κατορθώματα!

Πριν κλείσουμε με τα καταπληκτικά κατορθώματα της εξόδου από την Αίγυπτο, θα ήθελα να τονιστεί ότι αυτή ακριβώς η φραση των "Ο΄" με την οποία τελειώνουν και τα εκπληκτικά γεγονότα των πληγών της Αιγύπτου: **«έχρησαν και εσκύλευσαν τούς Αίγυπτίους»** είναι και η πλέον αποκαλυπτική ομολογία και επικύρωση των όσων έχουμε πει μέχρι τώρα για τους ανθρωποκίνητους μηχανισμούς των πληγών αυτών. Και για να γίνω σαφέστερος ρωτώ: αν μόνο τα πρωτότοκα της Αιγύπτου είχαν πεθάνει (που σημαίνει ένας το πολύ δύο νεκροί σε κάθε σπίτι) από την καθόλα θεϊκή πληγή όπως για λόγους συγκάλυψης ισχυρίζεται η αφήγηση, θα ήταν ποτέ δυνατόν η σκύλευσή τους από τους Ισραηλίτες; Μπορεί να σκυλεύσει κανείς ένα νεκρό ενώ τον περιτριγυρίζουν οι υγιέστατοι θρηνώντες συγγενείς του; Ασφαλώς όχι. Η καταγεγραμμένη λοιπόν αυτή σκύλευση, αφού συνέβη, σημαίνει απλά και μετά βεβαιότητος ότι το θανατικό χτύπησε μαζικά κι αδιακρίτως, αχρηστεύοντας οικογένειες ολόκληρες ώστε να είναι ανεμπόδιστα δυνατή η σκύλευση των νεκρών! Το ίδιο ακριβώς θα ήταν αδύνατον να συμβεί, αν μοναδικός νεκρός σε κάθε οικογένεια ήταν μόνον ο πρωτότοκός της. Καμμιά οικογένεια, για καμμιά "χάρη" και για κανέναν άλλο λόγο, δε θα επέτρεπε απαθώς τη σκύλευση των αγαπημένων της νεκρών. Αυτό όμως επαναλαμβάνω, θα ήταν δυνατόν μόνο αν η οικογένεια ολόκληρη είχε ξεκληριστεί ή ευρίσκετο κατάκειτη ημιθανής, ανίκανη να προβάλλει οποιανδήποτε αντίσταση στους σκυλευτές των νεκρών της. Άλλωστε, για όσους όλ' αυτά φαίνονται υπερβολικά θυμηθείτε ότι ακριβώς τον ίδιο τρόπο σκύλευσης εφάρμοσαν και για την πόλη Συχέμ. *Γεν. ΛΔ΄*. Όλες μας λοιπόν οι διαπιστώσεις επιβεβαιώνονται απόλυτα, ακριβώς με τη φράση που τελειώνουν οι πληγές της Αιγύπτου: **«καί ἔδωκεν Κύριος την χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ**

ἐναντίον τῶν Αἰγυπτίων, καί ἔχρησαν αὐτοῖς καί ἐσκύλευσαν τούς Αἰγυπτίους» . *"Ο'" Εξ ΙΒ΄ 36.*

Αλήθεια, με ποιες θεολογικές αλχημείες, κατάφεραν να μετατρέψουν την ολοφάνερη αυτή δύσοσμη εβραιοβιβλική μαγγανεία... Το ανεπάληπτο αυτό ντοκουμέντο της ντροπιασμένης ενοχής.. σε αξιολάτρευτη ιερή θρησκευτική ιστορία; Πότε επιτέλους, οι κατ' επάγγελμα υμνητές της εβραϊκής θεουργίας, θα σταματήσουν να ανακαλύπτουν με παιδικό ενθουσιασμό, αξιοπρεπείς θεολογικές ερμηνείες, εκεί που με περίσσιο θράσος είναι γραμμένη, μόνο η περιπαιχτική καύχηση ενός δολόφρονου ιερατείου;

Πριν προχωρήσουμε στην επόμενη μεγάλη αφηγηματική περίοδο της "εξόδου" απ' την Αίγυπτο θα ήθελα να ξανατονίσω μερικά πράγματα για την αναπάντεχη χάρη που μας κάνουν τα σχεδόν "ξεσκέπαστα" βιβλικά κείμενα χαρίζοντάς μας άφθονες λεπτομέρειες για τον τρόπο δράσης των πατριαρχών. Κι αυτό γιατί εξακολουθεί να μου προκαλεί κατάπληξη το γεγονός, ότι ενώ τίποτε απ' όλα αυτά δεν είναι ορατό σε μια απλή συνηθισμένη ανάγνωση και τίποτε παρόμοιο με τις εδώ αναφερόμενες ερμηνείες,δεν έχει ακουστεί ή γραφτεί μέχρι τώρα (εγώ τουλάχιστον δεν γνωρίζω κάτι σχετικό), ολόκληρη η αφήγηση αποκαλύπτει σχεδόν αβίαστα τα μυστικά της, όταν σταθείς επίμονα σ' αυτό που εγώ αποκαλώ "αβρααμικό γρίφο". Όλα λοιπόν ξεκίνησαν την στιγμή που βρέθηκα υποχρεωμένος να ερμηνεύσω τις "πληγές" του Αβραάμ και την επαναλαμβανόμενη συνταγή της δολιότητάς του. Έκπληκτος λοιπόν είδα, ότι η ερμηνεία του "αβρααμικού γρίφου", παραδίδει αυτόματα τις επόμενες αφηγήσεις των βιβλικών ηρώων, κυριολεκτικά "ξεσκέπαστες" στα μάτια και του πιο απροετοίμαστου ερευνητή!

Έτσι όλη αυτή η εκπληκτική παρέλαση των δόλιων ηρώων της "κραταιάς χειρός" ξεκινά μόνη της, μπροστά στα έκπληκτά σου μάτια, όταν σταθείς στην κατάλληλη αφετηρία της και λύσεις το "γρίφο του Αβραάμ του Χαλδαίου"!

Μοναδική δε ερμηνεία για τις άφθονες αποκαλυπτικές λεπτομέρειες που ελαφρώς συγκαλυμμένα παρέμειναν στα βιβλικά κείμενα είναι, όπως και αλλού προανέφερα. Πρώτον: ότι το βιβλίο αυτό δεν γράφτηκε για να γίνει η βάση οποιασδήποτε σεβάσμιας θρησκευτικής σκέψης, αλλά για να καταγράψει τους καταπληκτικούς ομολογουμένως άθλους των ηρώων της φυλής και δεύτερον: στη βιβλική αφήγηση (που σαφώς δεν είναι τίποτε περισσότερο ή λιγότερο από ένα γραπτό εβραϊκό φυλετικό κειμήλιο) έπρεπε να διατηρηθούν συγκαλυμμένες όλες εκείνες οι λεπτομέρειες που θα μπορούσαν να

αναστήσουν τα πραγματικά γεγονότα, ώστε με την κατά το δυνατόν πιστότερη αναπαράσταση των "ενδόξων" πατριαρχικών άθλων, να "φωτίσουν" όλους τους κατοπινούς φιλόδοξους ήρωες της φυλής με τις εκπληκτικά διαφωτιστικές γραπτές συνταγές της νίκης. Όπως άλλωστε και έγινε, και μάλιστα με το παραπάνω. Το βιβλίο αυτό, έγινε πράγματι το πολύτιμο οπλοστάσιο δόλου του φυλετικού εβραϊκού ιερατείου, απ' όπου μετά τη μακροχρόνια συγκέντρωση αβρααμικής σοφίας εκτίναξαν με πρωτοφανή δύναμη τις ευλογίες του Αβραάμ σ' όλες τις φυλές της γης! Ναι φαίνεται πως ούτε εγώ, αλλά ούτε και συ, ξεφύγαμε τελικά απ' τις συνέπειες αυτής της μαύρης αβρααμικής εφεύρεσης. Κι ας χάσκουμε από έκπληξη χιλιάδες χρόνια "μακριά" απ'τις απίθανες αυτές ιστορίες δόλου...

Έξοδος και «εγκρυφίας αζύμους»

«καί ἐσήκωσεν ὁ λαός τήν ζύμην αὐτοῦ...
ἔχων ἕκαστος τήν σκάφην αὐτοῦ ἐπί τούς
ὤμους αὐτοῦ...
Ανεχώρησαν δέ οἱ υἱοί Ἰσραήλ... περίπου
ἑξακόσιαι χιλιάδες ἄνδρες πεζοί χωρίς τῶν
παιδίων. Μετ' αὐτῶν συνανέβη καί μέγα
πλῆθος σύμμικτον ἀνθρώπων και ποίμνια
και ἀγέλαι, κτήνη πολλά σφόδρα. Και ἐκ
τῆς ζύμης, τήν ὁποίαν ἔφεραν ἐξ Αἰγύπτου
ἔψησαν *ἐγκρυφίας ἀζύμους*. διότι δέν
ἦτο προζύμιον, ἐπειδή ἐδιώχθησαν (!) ἐξ
Αἰγύπτου καί δέν ἠδυνήθσαν να βραδύνωσιν,
οὐδέ ἐφόδιον προητοίμασαν εἰς ἑαυτούς»
Εξ. ΙΒ΄. 34, 37-39.

Τελικά, το ΙΒ΄ κεφάλαιο της εξόδου είναι θησαυροφυλάκιο στοιχείων. Πουθενά σ' ολόκληρη τη βίβλο δεν υπάρχει τέτοια καταγραφή αποκαλυπτικών κινήσεων όπως εδώ. Πουθενά στη βίβλο δεν ξαναγίνεται κάτι παρόμοιο, να μας κρατά δηλαδή το κείμενο ενήμερους για το κάθε τι που αφορά τη ζύμη και το προζύμι του λαού Ισραήλ! Βέβαια, τώρα εμείς ξέρουμε, πως αυτό γίνεται για εντελώς ξεχωριστούς λόγους.

Έτσι, βλέπουμε ένα πολύ παράξενο θέαμα και μετά το επταήμερο των αζύμων και τη λήξη της απαγόρευσης του ενζύμου άρτου, οι

Ισραηλίτες τρώνε ακόμα ψωμί άζυμο. Αυτό "δένει" απόλυτα με τις ερμηνείες που δώσαμε στο σκηνικό της Αιγύπτου, μια και όπως αντιλαμβάνεστε, το ένζυμο χορταστικό ψωμί της Αιγύπτου, οπωσδήποτε δε μπορούσε να τους συντροφεύει στο μακρινό τους ταξίδι. Η βίβλος βέβαια προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτή την απουσία ψωμιού κάνοντας τα πράγματα πολύ χειρότερα. Η απουσία χορταστικού ένζυμου ψωμιού σ' ένα ολόκληρο πλήθος ανθρώπων που είναι πανέτοιμο για μακρινό κοπιαστικό ταξίδι μεσ' τις ερημιές, είναι εντελώς αδικαιολόγητη. Το πρώτο πράγμα που θα εξασφάλιζε κανείς σε μια τέτοια περίπτωση, είναι άφθονο χορταστικό ένζυμο ψωμί φούρνου. Γιατί λοιπόν λείπει εντελώς το ψωμί απ' τους φυγάδες στις ερημιές; **«ἐπειδή ἐδιώχθησαν... καί δέν ἠδυνήθησαν νά βραδύνωσιν οὐδέ ἐφόδιον προητοίμασαν»** απαντά η βίβλος. Εφόδιο πράγματι δε θα μπορούσαν να προετοιμάσουν, μια και τους απαγορεύθηκε ολότελα να αγγίξουν προζύμι τις τελευταίες επτά μέρες για τους λόγους που είδαμε. Αλλά το ότι εδιώχθησαν, με την έννοια ότι έφυγαν ξαφνικά δεν αληθεύει, διότι επτά ημέρες πριν ήξεραν πότε θα φύγουν, τη δε τελευταία νύχτα, είχαν εντολή να φορούν τη ζώνη και τα παπούτσια τους έτοιμοι για τη φυγή της "εξόδου".

Το ερώτημα λοιπόν είναι, αφού έκαναν το "αθώο" τυπικό της λατρευτικής τελετουργικής αποχής από ένζυμο άρτο, γιατί δεν προμηθεύτηκαν άφθονα χορταστικά Αιγυπτιακά ψωμιά τουλάχιστον για τις ανάγκες του ταξιδιού; Τί τους εμπόδιζε μετά τη λήξη του "αθώου" λατρευτικού άζυμου εφταήμερου, να γευτούν τα αφράτα ένζυμα ψωμιά της Αιγύπτου; Βέβαια εμείς τώρα ξέρουμε πολύ καλά το γιατί! Το επταήμερο των αζύμων δεν ήταν μια απλή "λατρευτική αθώα απασχόληση" ήταν οπωσδήποτε "κάτι" πολύ περισσότερο.

Λίγο παρακάτω η αφήγηση δείχνει τους Ισραηλίτες να νοσταλγούν αυτό ακριβώς το Αιγυπτιακό χορταστικό ψωμί λέγοντας: **«ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου ἐκαθήμεθα πλησίον τῶν λεβήτων τοῦ κρέατος καί... ἐτρώγομεν ἄρτον εἰς χορτασμόν»** *Εξ. ΙΣΤ΄ 3.*

Εν τούτοις απ' τον χορταστικό αυτόν άρτο, δεν πήραν μαζί τους ούτε ένα ψωμί, αλλά κουβαλούν μαζί τους με κάθε επιμέλεια το **«το σταίς»**[150] όπως το αποκαλούν οι "Ο΄" στο Εξ. ΙΒ΄ 36. Ενώ λοιπόν είχαν όλον τον καιρό δικό τους και την αναχώρησή τους προεγνώριζαν, ένα τεράστιο πλήθος ανθρώπων ξεκινούν για μακρινό κοπιαστικό ταξίδι χωρίς να τολμήσουν να πάρουν μαζί τους, ούτε ένα χορταστικό ψωμί απ' αυτά που με τόσο λαχτάρα κατόπιν αναπολούν.

---

[150] ***Σταίς**: άλευρον αναμεμειγμένον μεθ' ύδατος εις φύραμα.*

Ο λόγος για όλ' αυτά, μας είναι τώρα απολύτως φανερός. Το ψωμί της Αιγύπτου δε μπορούσε να τους φανεί χρήσιμο στο μεγάλο τους ταξίδι. Μάλιστα για να ακριβολογούμε, στις κρυφές "χάρες" αυτού του ψωμιού χρωστούσαν εν πολλοίς τη δυνατότητα αυτού του ταξιδιού τους.

Βέβαια η αφήγηση εδώ φαίνεται να "παίζει" περίεργα μαζί μας διότι το πρώτο ψωμί που έψησαν οι ελεύθεροι πλέον Ισραηλίτες το ονομάζουν **«ἐγκρυφίας ἀζύμους»** *Εξ. ΙΒ΄ 39.* Το λεξικό Σταματάκου λέει:

Εγκρυφίας: *επί άρτου ο κρυμμένος ή ψημένος εν σποδώ (χόβολη)*
εγκρύφιος: *κεκρυμμένος εντός τινός*
εγκρυφιάζω: *Τηρώ εμαυτόν κεκρυμμένον ή ενεργώ κρυφά (υπούλως δολίως).*

Νομίζω λοιπόν ότι και τις επτά μέρες στην Αίγυπτο, η συνταγή της τελευταίας δολο-φονο-ληστρικο-σκυλευτικής πληγής θα μπορούσε άνετα να φέρει το κωδικό όνομα "εγκρυφίας αζύμους"!

Ερυθρά θάλασσα πως έγινε το "θαύμα"

Όλοι ξέρουμε ότι η έξοδος των Ισραηλιτών δεν τελειώνει με τη φυγή απ' την Αίγυπτο αλλά με τη συντριβή του φαραώ στο μεγάλο "θαύμα" της Ερυθράς Θάλασσας.

Είναι όμως δυνατόν να συμπεριληφθεί ένα τέτοιο μυθολογικό κατόρθωμα, στα πλαίσια μιας προγραμματισμένης εξόδου ενός λαού απ' την Αίγυπτο;

Κατά την ταπεινή μας γνώμη ΝΑΙ! Και βοηθός σ' αυτόν δεν είναι άλλος απ' τον Μωυσή τον άνθρωπο που αφού **«ἐδιδάχθη πᾶσαν τήν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων»** *(πραξ. Ζ΄ 22)* αναδείχθηκε σε μια προσωπικότητα ασυνήθιστα μεγάλη για τον άμοιρο μέχρι τη στιγμή εκείνη λαό του Αβραάμ.

Θυμηθείτε πως ο Μωυσής επαναλαμβάνει στο φαραώ το αίτημα για ελευθερία ολίγων ημερών. Συγκεκριμένα ζητά να απομακρυνθεί απ' την Αίγυπτο με ολόκληρο το λαό του για λατρευτικούς λόγους μόνο **«ὁδό τριῶν ἡμερῶν»**.

Το επίμονο αίτημα για οδό τριών ημερών δεν είναι τυχαίο. Συνυφασμένο άρρηκτα με όλα τα συμβάντα της Αιγύπτου μας πείθει ότι σε απόσταση πεζοπορίας τριών ημερών, υπάρχει μια καλοστημένη παγίδα για το φαραώ και το στρατό του! Τι υπάρχει όμως σε απόσταση

80-100 χιλιομέτρων; Απόσταση που μπορεί με άνεση να διανύσει ένας όχλος σε διάστημα τριών ημερών;

Μα η Ερυθρά Θάλασσα, στην οποία και πνίγηκαν τα άρματα του φαραώ; Πώς όμως είναι δυνατόν να πνίξεις ένα στρατό στη θάλασσα αν... δεν ανοίξει η θάλασσα για να τους παγιδέψει;

Μήπως είναι φανταστική η αφήγηση όπως π.χ. στον ελληνικό μύθο όπου η γη ανοίγει και καταπίνει καλούς ή κακούς ήρωες; Μα τότε όλα τα προηγούμενα θα ετίθεντο αυτόματα υπό αμφισβήτηση. Η αφηγηματική συνοχή όμως και η αρτιότητα του σχεδίου και το πλήθος των "εμπνευσμένων" κυριολεκτικά λεπτομεριών που μόλις είδαμε, δε μας αφήνουν καμμιά αμφιβολία ότι όλα αυτά έλαβαν χώραν και ότι η έξοδος με όλο το αρνητικό της μεγαλείο είναι ένα εβραϊκό "έπος" του οποίου τη σύλληψη, προετοιμασία και εκτέλεση, ομολογούμε με "δέος" παρακολουθήσαμε.

Ο γρίφος λοιπόν των "τριών ημερών" είναι άρρηκτα δεμένος με όλη την προσπάθεια της εξόδου. Κατά συνέπεια το "θαύμα" της Ερυθράς Θάλασσας είναι μέρος της αρχικής αφήγησης.

Άλλωστε σύμφωνα με την έρευνα που μόλις παρακολουθήσαμε, ο φαραώ μετά απ' την πρώτη θλίψη και ταφή των νεκρών, κάποια στιγμή αναπόφευκτα θα υποψιαζόταν κάτι απ' τους πραγματικούς λόγους των πληγών της Αιγύπτου και η αγανακτισμένη οργή του δε θα αργούσε να πάρει τη μορφή μανιασμένης καταδίωξης. Μπροστά δε στα στρατιωτικά άλογα του φαραώ, ένας πεζοπόρος όχλος είναι ένας βραδυκίνητος στόχος. Έπρεπε οπωσδήποτε να υπάρχει ένα σχέδιο εξόντωσης του διώκτη, διαφορετικά όλα όσα προηγήθηκαν θα τελείωναν σε μια ματωμένη εκδίκηση του φαραώ κι όχι σε περίλαμπρη ολοκληρωτική νίκη του Μωυσή.

Άλλωστε, είδαμε ότι ο Μωυσής δεν είναι ο άνθρωπος που αφήνει τα πράγματα στην τύχη.

Έτσι το επίμονο αίτημά του των "τριών ημερών" είνα ευθύς εξαρχής ένα απ' τα κυριότερα σημεία της όλης επιχείρησης. Κι ο Μωυσής το ξέρει αυτό καλά, όχι μόνο τώρα που με τη ψυχή στο στόμα πεζοπορεί **«ἡμέραν καί νύκτα»** για να φτάσει το συντομότερο δυνατόν στο ασφαλές σημείο της παγίδας, αλλά απ' την εποχή ακόμα της μακρόχρονης προετοιμασίας του στη γη Μαδιάμ.

Το αίτημα είχε οριστεί από τότε: **«θέλετε ὑπάγει... πρός τον βασιλέα τῆς Αιγύπτου και θέλετε είπεῖ πρός αὐτόν... ἄφες νά ὑπάγωμεν ὁδόν τριῶν ἡμερῶν είς τήν ἔρημον, δια να προσφέρωμεν θυσίαν είς τόν θεόν ἡμῶν'»** *Εξ. Γ' ΙΒ.*

Προσέξτε την αρχική ακόμα διατύπωση του αιτήματος, για λατρεία **στην έρημο!** Γιατί λοιπόν στην έρημο; Δεν υπήρχαν για έναν ολόκληρο

όχλο γυναικόπαιδα, καλύτερα μέρη για λατρεία και θυσίες απ' την έρημο;

Ποιά εντυπωσιακή ευκαιρία απαλλαγής απ' την καταδίωξη μπορεί να τους προσφέρει η έρημος; Και τι σχέση έχει η Ερυθρά Θάλασσα με όλ' αυτά; Για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε καλύτερα τις μορφολογικές δυνατότητες που εκμεταλλεύθηκε ο Μωυσής προκειμένου να πνίξει τους διώκτας του, πρέπει να κάνουμε λίγη... γεωγραφία. Ώστε να εξασφαλίσουμε μια στοιχειώδη τουλάχιστον εικόνα της περιοχής, όπου όλα αυτά έλαβαν χώρα. Αλλά ταυτόχρονα να δούμε καθαρότερα και την μοναδικότητα που παρουσιάζει η συγκεκριμένη γωνιά της γης, όπου το διάσημο αυτό θαύμα συντελέσθηκε.

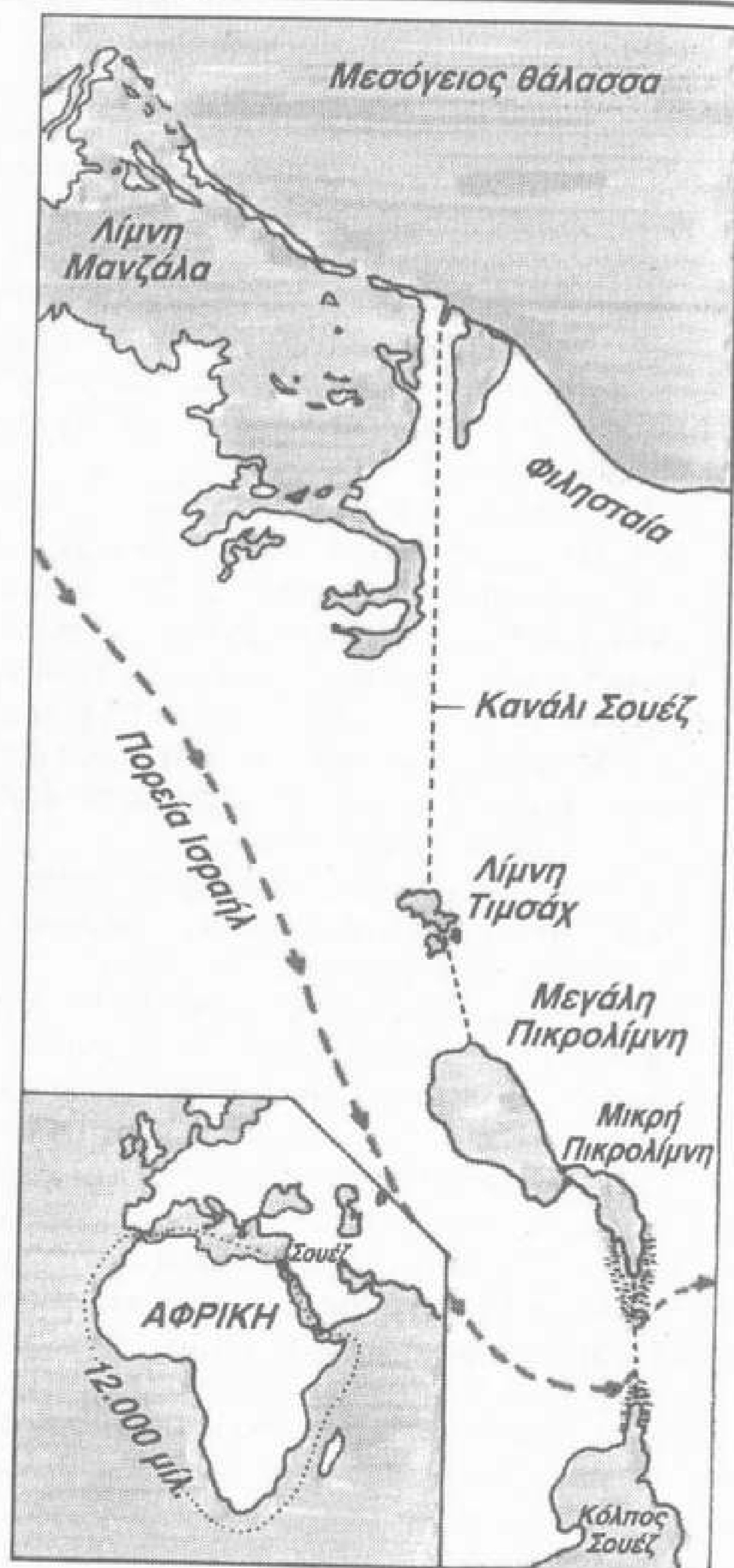
Η γειτνίαση της Αιγύπτου με τη στενή λωρίδα θάλασσας, που αποκαλείται Ερυθρά Θάλασσα είναι ασφαλώς και σήμερα δεδομένη.

Η Ερυθρά λοιπόν θάλασσα χωρίζεται σε δύο λεπτότερα σκέλη, που σαν ανοιχτή διχάλα αγκαλιάζουν δεξιά κι αριστερά τη χερσόνησο του Σινά. Το ένα εξ αυτών γίνεται ο κόλπος της Ακαμπα (Akaba) και το άλλο εισχωρεί βαθιά στη γη της Αιγύπτου και καταλήγει στα στενά όρια του Κόλπου του Σουέζ (Sues), απ' όπου σήμερα ξεκινά το περίφημο κανάλι του Σουέζ, που ενώνει την Ερυθρά Θάλασσα με τη Μεσόγειο μια απόσταση περίπου 160 χιλιομέτρων.

Το σημερινό αυτό κανάλι μετά από μεγάλα τεχνικά έργα, εξακολουθεί να είναι ακόμα και σήμερα ένα στενό συγκριτικά θαλάσσιο πέρασμα, πλάτους 60-100 μέτρων και βάθους 10-12 μέτρων.

Με τη βοήθεια δύο λιμνών μιας μεγάλης, της διπλής λίμνης Bittersee (πικρολίμνη) και μιας μικρότερη της Timsahsee (Τιμσάχ) που βρίσκονται κατά μήκος του καναλιού και προς την μεριά της Ερυθράς θάλασσας, και που αποτελούν απομεινάρια παλαιότατου βραχίονα της Ερυθράς Θάλασσας. Φαίνεται να ήταν ανέκαθεν κατάδηλη η δυνατότητα διάνοιξης αυτού του θαλάσσιου δρόμου, (καναλιού) αρχής μάλιστα γενομένης απ' το εμφανώς ευκολότερο άκρο της Ερυθράς.

Ο λόγος που κάνει τη μεριά της Ερυθράς Θάλασσας, ιδανικό σημείο διάνοιξης, δεν είναι μόνο η μικρή σχετικά απόσταση ξηράς που χωρίζει το τελευταίο άκρο της θάλασσας, απ' την πρώτη μεγάλη λίμνη Bittersee αλλά το γεγονός ότι **«Αμφότεραι αι πικραί Λίμναι... ευρίσκοντο κάτω της στάθμης της επιφάνειας της θαλάσσης»** *(Λεξ. Ηλιος βλ.λ. Σουέζ).* Αλλά και το έδαφος ανάμεσα στους δύο υδάτινους όγκους, της Ερυθράς θάλασσας και της μεγάλης πικρολίμνης, που είναι επίπεδο, αμμώδες και κατά συνέπεια η δυνατότητα διάνοιξης ήταν ανέκαθεν προφανής.

Πορεία Ισραήλ. Μοναδική τοπογραφία για ένα μοναδικό θαύμα.

Η αξία αυτού του θαλάσσιου δρόμου ήταν και τότε επιτακτική, διότι η δυνατότητα επικοινωνίας της Μεσογείου με την Ερυθρά Θάλασσα

ήταν κυριολεκτικά σωτήρια, μιας και γλιτώνει απ' τα καράβια της Μεσογείου,τον τεράστιο κόπο να κυκλώσουν ολόκληρη την Αφρικανική ήπειρο, προκειμένου να φτάσουν με τα εμπορεύματά τους στον Κόλπο του Σουέζ.[151] Είναι λοιπόν φανερό, ότι το ελάχιστο αυτό κομμάτι αμμώδους χθαμαλής ξηράς, που παρεμβάλλετο ανάμεσα στις δύο θάλασσες (Ερυθρά και Μεσόγειος) με τις πρόσφορες ενδιάμεσες λίμνες του, ήταν σαφώς ανέκαθεν "στόχος" διάνοιξης θαλάσσιας οδού, με συνεχώς ορατά τα ασύληπτα οφέλη που προαναφέραμε!

Αυτά είναι λίγα στοιχεία που θα μας βοηθήσουν να δούμε πως πνίγηκε ο μικρός στρατός του φαραώ και ν' αντιληφθούμε ότι αιτία γι αυτό,δεν είναι τα μεγάλα "θαυματουργικά κέφια" της θεότητας, που σημειώστε έκτοτε δεν επανέλαβε παρόμοιο θαύμα, αλλά τα ασυνήθιστα γεωλογικά δεδομένα της περιοχής αυτής και η τεχνογνωσία του "μορφωμένου" αυτού άνδρα, που ηγείται των ταλαίπωρων - απαίδευτων- "αγράμματων" απογόνων του γενάρχη Αβραάμ.

Πρέπει εδώ να υπενθυμίσουμε ίσως ξανά,ποιος είναι ο Μωυσής. Κατά τη δήλωση των γραφών, είναι ένα Εβραιόπουλο που από κάποια εύνοια της τύχης διεκδίκησε δυναμικά το βασιλικό θρόνο της Αιγύπτου. Εμείς υποστηρίξαμε εδώ, ότι αυτό δεν ήταν απαραίτητα εύνοια τυφλής τύχης αλλά αποτέλεσμα της ασίγαστης ευελιξίας των Εβραίων που προωθούνται κατάλληλα και δρουν **εκ των ένδο**, από θέση εξουσίας.

Μπορούσε όμως η Αίγυπτος να δώσει στον ενδεχόμενο διάδοχο του θρόνου της, τέτοια σοφία και γνώσεις ώστε να μπορεί να πνίξει με τα νερά ενός φράγματος έναν μικρό στρατό; Ασφαλώς ναι. Αυτός ήταν ο ικανότερος τομέας γνώσεων της Αιγύπτου, όχι μόνον τότε, αλλά και πολλές εκατονταετίες νωρίτερα. Ο άνθρωπος που **«ἐδιδάχθη πᾶσαν τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων»** ήταν σε θέση να προετοιμάσει ένα τέτοιο "θαύμα" υποδοχής, αφού σα φαραώ θα ήταν σε θέση να διαφεντέψει μια χώρα που η εκτεταμένη αγροτική της ευημερία στηριζόταν σ' αυτήν ακριβώς την γνώση των φραγμάτων, τον έλεγχο των πλημμύρων και το ατελείωτο δίκτυο καναλιών, που είχαν κάνει την Αίγυπτο διάσημη στον τότε γνωστό κόσμο.

«Η ιδέα της συνδέσεως της Μεσογείου μετά της Ερυθράς θαλάσσας ανάγεται μέχρι των αρχαίων Αιγυπτίων οίτινες είχον κατασκευάσει διώρυγα δια λέμβους από του Νείλου προς την Ερυθρά θάλασσαν περί το 1300 π.Χ. επί της βασιλείας του Ραμσή Β'» ιδέ *"Ηλιος" Τόμ. 17ος, σελ. 97.*

Πώς λοιπόν μια τέτοια χώρα που τιθάσευσε τις ατελείωτες πλημμύρες του Νείλου, του μεγαλύτερου ποταμού στον κόσμο, θα έστεκε

[151] *Ηροδότου ιστορία, Δ' 42, "Ο περίπλους της Αφρικής".*

άπραγη και απαθής μπροστά στην ολοφάνερη σωτήρια δυνατότητα ένωσης των δύο θαλασσών, μ' ένα μικρό θαλάσσιο δρόμο;

Μα είναι ένα γιγάντιο έργο! Μήπως όμως για τέτοια γιγάντια έργα δεν έγινε γνωστή η αρχαία Αίγυπτος;

Έτσι όλα συνηγορούν στην άποψη, ότι επί των ημερών του Μωυσή στη θέση της σημερινής διώρυγας του Σουέζ, υπήρχε τουλάχιστον αρχινημένη μια αντίστοιχη φιλόδοξη προσπάθεια ένωσης της Ερυθράς θάλασσας με την ορατή απ' την παραλία μεγάλη λίμνη, Bittersee ή πικρολίμνης, απόσταση που επί των ημερών του Μωυσή μόνο μικρότερη μπορούσε να ήταν.[152] Εάν λοιπόν στην συνέχεια ενωνόταν με την υπόλοιπη σειρά μικρότερων λιμνών, θα προχωρούσε το έργο πέρα απ' τη μισή απόσταση χωρίς ιδιαίτερο κόπο προς τη Μεσόγειο.

Το φιλόδοξο λοιπόν αυτό ξεκίνημα της ένωσης του τελευταίου άκρου της Ερυθράς θάλασσας, με την αντικρινή της πικρολίμνης, ήταν ενδεχομένως ένα έργο αρχινημένο επί των ημερών της πριγκιπικής ακόμα θητείας του Μωυσή. Ο Μωυσής σαν άτομο με κορυφαία Αιγυπτιακή μόρφωση και απόλυτα ενήμερος για την κατάσταση των τεχνικών έγων της χώρας που άλλωστε επί σειρά ετών διετέλεσε ανώτατο διοικητικό στέλεχος, εκμεταλλεύτηκε ένα δικό της γιγάντιο έργο, για να πνίξει τον ίδιο της το στρατό.

Το γεγονός δε ότι ο φαραώ καθόλου δε μπορεί να φανταστεί ποιος είναι ο αντίπαλός του, τον κάνει να αγνοεί εντελώς το ενδεχόμενο ενός τέτοιου έντεχνου σαμποτάζ και πέφτει στην παγίδα να ακολουθήσει κατά πόδας το Μωυσή στην κοίτη του φράγματος, που σε λίγο χτυπημένο καίρια απ' τον αρχιμηχανικό Μωυσή, θα πλημμυρίσει πνίγοντας τους έκπληκτους Αιγύπτιους, που το τελευταίο πράγμα που θα περίμεναν απ' τους κυνηγημένους σκλάβους τους, ήταν υψηλή τεχνογνωσία φραγμάτων.

Ας δούμε όμως αν τα βιβλικά δεδομένα μας βοηθούν στους συλλογισμούς μας αυτούς.

«Ὅτε δέ ὁ Φαραώ ἐξαπέστειλε τόν λαόν, ὁ θεός δέν ὁδήγησεν αὐτούς (τους Ισραηλίτας) **διά τῆς ὁδοῦ τῆς γῆς τῶν Φιλισταίων ἄν καί ἦτο ἡ συντομοτέρα:... Μήποτε ὁ λαός ἰδών πόλεμον μεταμεληθῇ καί ἐπιστρέψῃ εἰς Αἴγυπτον. Ἀλλ' ὁ θεός περιέφερεν τόν λαόν διά τῆς ὁδοῦ τῆς ἐρήμου πρός την Ἐρυθρά θάλασσαν»** *Εξ. ΙΓ' 17-18.*

Ο Μωυσής δεν ακολουθεί το συνηθισμένο δρομολόγιο επιστροφής στη Χαναάν. Ερμηνεύοντας εδώ δήθεν τη θεϊκή θέληση, επικαλείται το φόβο πολέμου με τους παράκτιους Φιλισταίους, για να καταφέρει να

---

[152] Πράγματι "κατά τους αρχαίους γεωγράφους και ιστορικούς, Στράβωνα και Πλίνιο, ο μυχός της Ερυθράς θάλασσας στα παλιά αυτά χρόνια βρισκόταν πολύ πιο βαθιά μέσα στην ξηρά."

στρέψει το λαό του στις "μαύρες ερημιές". Η ίδια όμως η αφήγηση μας έδειξε ότι η αρχική φυγή στην έρημο για λατρεία ήταν προγραμματισμένο να καταλήξει στο τελευταίο άκρο της Ερυθράς Θάλασσας. Ενώ λοιπόν παραδέχεται ότι ο δροσερός μεσογειακός παράκτιος δρόμος των Φιλισταίων «**ἦταν συντομότερος**», εν τούτοις το κείμενο, δικαιολογεί την "κάθοδο" προς Νότον μεσ' απ' την καυτή έρημο, δήθεν για το φόβο του Πολέμου. Πολέμου μάλιστα τόσο άγριου, που ίσως αναγκάσει το λαό του να προτιμήσει τη σκλαβιά της Αιγύπτου!

Έτσι τους στρέφει προς το Νότο, όπου κατά τη βιβλική λογική, αφού πρώτα ταλαιπωρηθούν στην αφιλόξενη έρημο, θα τους σκοτώσει κάπως "φιλικότερα" ο εξαγριωμένος φαραώ!

Ο φόβος των Φιλισταίων όμως, είναι εδώ οπωσδήποτε ανακόλουθος με τα στοιχεία που έχουμε γι' αυτούς, που στο κάτω-κάτω ήταν συνηθισμένοι να βλέπουν ανθρώπους και καραβάνια να διασχίζουν το δρόμο αυτόν του εμπορίου, που περνούσε προφανώς μέσα απ' τη φιλόξενη χώρα τους. Οι πολιτισμένοι Φιλισταίοι έχουν πανάρχαιο πολιτισμό, γιατί είναι περήφανοι Κρήτες άποικοι απ' την θαλασσοζωσμένη Μινωική Κρήτη, που έχουν προ πολλού καταλάβει τις λιγοστές "χαμηλές" παραλίες της ασιατικής Μεσογείου.

Είναι λαός που γνώρισε ήδη τις χαρές του μεγαλύτερου γνωστού πολιτισμού στον κόσμο, με τις πεντάμορφες Μινωϊκές πολιτείες του που η θάλασσα και οι σεβαστοί νόμοι του εμπορίου, είναι ο τρόπος ζωής τους κι όχι η καταλήστευση των διερχομένων απ' την οδό των καραβανιών. Άλλωστε, η εκεί παρουσία τους, ίσως να είναι αυτή που δίνει νόημα στη ναυτική ένωση Ερυθράς και Μεσογείου, μια και οι Αιγύπτιοι κατά γενικότερη ομολογία των ιστορικών δεν ήταν ενθουσιώδεις ναυτικοί...

Ο Μωυσής όμως παρουσιάζει τους Φιλισταίους ως υπερβολικά πολεμόχαρους, αν και άριστα γνωρίζει ότι μόλις πριν λίγο καιρό πέρασε από εκεί ο ίδιος με την οικογένειά του και το καραβάνι των φορτωμένων μουλαριών του με το παράξενο φορτίο για την Αίγυπτο χωρίς να τον πειράξει κανείς. Άλλωστε, δεν ανεβοκατέβηκαν κατ' επανάληψη οι βιβλικοί πατριάρχες τον ίδιο αυτό δρόμο για την Αίγυπτο, χωρίς ποτέ να ενοχληθούν;

Με τα επίπλαστα λοιπόν αυτά προσχήματα βλέπουμε το λαό Ισραήλ να κατηφορίζει Νότια προς την Ερυθρά Θάλασσα, ακριβώς όπως απαιτούσε ο αρχικός σχεδιασμός του Μωυσή.

Για να κατευθύνει το λαό του χωρίς καθυστερήσεις στο συγκεκριμένο εκτός συνηθισμένης πορείας στόχο του, ο Μωυσής έχει μια τεράστια στήλη καπνού να προπορεύεται τη μέρα και η ίδια εστία φωτιάς τους κατευθύνει με ακρίβεια τη νύχτα, σε μια εξοντωτική

ακατάπαυστη πορεία, μέχρι το προκαθορισμένο σημείο ασφάλειας μέσα στην έρημο:**«Την ἡμέρα ἐν στύλῳ νεφέλης, διά να ὁδηγῆ αὐτούς ἐν τῇ ὁδῷ τήν νύκτα ἐν στύλῳ πυρός, δια να φέγγει είς αὐτούς** ***ὥστε νά ὁδοιπορῶσιν ἡμέραν καί νύκτα» Εξ. ΙΓ΄ 21.***

Η αρχική απόσταση των «τριών ημερών» πρέπει να καλύφθηκε σε χρόνο ρεκόρ, με την ξέφρενη αυτή πορεία φυγής **«ἡμέραν καί νύκτα»** που επέβαλε στο λαό του ο Μωυσής. Διότι όταν φτάνουν εκεί, έχουν χρόνο να στρατοπεδεύσουν στο κατάλληλο σημείο, να οργανωθούν και να περιμένουν υπομονετικά το διώκτη τους φαραώ.

«καί ἐλάλησεν ὁ Κύριος πρός τόν Μωυσῆν, λέγων... εἶπε πρός τούς υἱούς ΄Ισραήλ να στρατοπεδεύσωσιν ἀπέναντι Πί-ἁϊρώθ ***μεταξύ Μιγδώλ καί θαλάσσης,*** **κατaντίκρυ Βεέλ-σεφών΄ κατάντικρυ τούτου θέλετε στρατοπεδεύσει** ***πλησίον τῆς θαλάσσης΄» Εξ. ΙΔ΄ 1-2.***

Η λεπτομερής περιγραφή του χώρου στρατοπεύδεσης δείχνει σαφώς, ότι ο Μωυσής όχι μόνο γνωρίζει πολύ καλά την περιοχή, αλλά ότι ακολουθεί λεπτομερώς τους προσχεδιασμούς του. Το **«μεταξύ Μυγδώλ καί θαλάσσης»** φέρνει στο νου πέρασμα παραλιακό, που θα υποχρεώσει το διώκτη του να ακολουθήσει συγκεκριμένο δρόμο καταδίωξης. Ο Μωυσής βρίσκεται στη βορειότερη άκρη του κόλπου Σουέζ της Ερυθράς Θάλασσας. Μια στενή σχετικά λωρίδα θάλασσας που εισχωρεί βαθιά στη Αιγυπτιακή γη, στην προέκταση της οποίας υπάρχει ήδη σκαμμένη η βαθιά τάφρος που φιλοδοξεί να δεχθεί τα νερά της Ερυθράς Θάλασσας -όταν το έργο τελειώσει- δημιουργώντας τον πολυπόθητο υδάτινο δρόμο, που στην πρώτη αυτή φάση, θα ενώσει την Ερυθρά Θάλασσα με την παρακείμενη μεγάλη πικρολίμνη. Ανάμεσα στην τάφρο και στη θάλασσα υπάρχουν ακόμα μόνο οι απαραίτητοι όγκοι χωμάτων που σαν φυσικό πλέον φράγμα επιτρέπουν την απροβλημάτιστη συνέχιση των εργασιών. Κανείς δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί καλύτερα από το Μωυσή, πως ένα σχετικά μικρό μόνον ξαφνικό άνοιγμα στην κορυφή αυτού του φυσικού φράγματος, θα σαρώσει σε εκπληκτικά μικρό χρόνο τον τεράστιο φαινομενικά χωμάτινο όγκο, που μεσολαβεί ανάμεσα στην ανοιχτή τάφρο και στον ατελείωτο θαλάσσιο όγκο νερού με την αμετάβλητη υψηλή στάθμη!

Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί ο Μωυσής τρέχει ουσιαστικά εκτός πορείας μεσ' στις αντιξοότητες της ερήμου. Στόχος του είναι να φέρει έγκαιρα το πλήθος του λαού του στο χείλος αυτής της γιγάντιας παγίδας. Ένα "θαύμα" που είναι προσυμφωνημένο με τη θεότητα πολύ καιρό πριν, περιμένει εκεί τους διώκτες του Μωυσή

Πραγματικά ο Μωυσής φαίνεται απόλυτος γνώστης όλων των λεπτομερειών. Όταν μάλιστα εμφανίζεται επιτέλους ο στρατός του

φαραώ στον ορίζοντα και πανικοβάλει το λαό του, αυτός δε φαίνεται να αιφνιδιάζεται καθόλου. Με πλήρη εμπιστοσύνη στο τι μέλλει γενέσθαι λέει: **«καί εἶπεν ὁ Μωϋσῆς πρός τόν λαόν, μή φοβεῖσθε· σταθῆτε καί βλέπετε τήν σωτηρίαν τοῦ Κυρίου, τήν ὁποίαν θέλει κάμει εἰς ἐσᾶς σήμερον· διότι τούς Αἰγυπτίους, τούς ὁποίους εἴδατε σήμερον, δέν θέλετε ἰδεῖ αὐτούς πλέον. Ὁ Κύριος θέλει πολεμήσει δια σᾶς· σεῖς δέ θέλετε μένει ἥσυχοι»** *Εξ. ΙΔ΄ 13,14.*

Ερώτηση: γιατί ο Κύριος θα πολεμήσει μόνος του εκτός πορείας, τον πάνοπλο και έξαλλο φαραώ και δε θα μπορούσε να πολεμήσει, εξ ίσου καλά εντός πορείας, τους αμέριμνους και αμέτοχους Φιλισταίους; Μήπως επειδή, στη μοναδική από κάθε άποψη αυτή γωνιά της γης, ο Κύριος είχε προετοιμάσει με κάθε λεπτομέρεια το γιγάντιο αυτό "θαύμα";

Ο φαραώ και τ' άρματά του φάνηκαν καθώς έπεφτε το δειλινό. Ο Μωυσής είναι όμως πανέτοιμος, έχει ήδη μπλοκάρει το υποχρεωτικό πέρασμα, το **«μεταξύ Μιγδώλ καί θαλάσσης»** που τώρα βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτόν και στο φαραώ, με οδοφράγματα που ύψωσαν δεκάδες χιλιάδες χέρια αποψιλώνοντας τη γύρω περιοχή. Ο Μωυσής διατάζει την άσβεστη πυρά που ηγήθηκε του στρατοπέδου, να μετακινηθεί πίσω τους. Απ' αυτήν εκατοντάδες πρόθυμα χέρια θ' ανάψουν ταυτόχρονα σε πολλά σημεία το μπλοκαρισμένο με οδοφράγματα πέρασμα "Μιγδώλ".

Στο λαό, που έντρομος παρακολουθεί τις αποφασιστικές στρατηγικές κινήσεις του Μωυσή, χωρίς να τις καταλαβαίνει, το σωτήριο αποτέλεσμα τους, παρομοιάζει με αόρατη αγγελική δύναμη που τους προστατεύει κατ' εντολή θεού: **«Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ θεοῦ, ὁ προπορευόμενος τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἰσραήλ ἐσηκώθη καί ἦλθεν ὀπίσω αὐτῶν. καί ὁ στύλος τῆς νεφέλης** (καπνός από μεγάλη εστία πυρός που θα εξετάσουμε σε λίγο) **ἐσηκώθη απ' ἔμπροσθεν αὐτῶν καί ἐστάθη ὄπισθεν αὐτῶν και ἦλθε μεταξύ τοῦ στρατεύματος τῶν Αἰγυπτίων καί τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἰσραήλ. καί εἰς ἐκείνους μέν ἦτο νέφος σκοτίζον εἰς τούτους δέ φωτίζον τήν νύκτα·»** *Εξ. ΙΔ΄ 19-20.*

Το σκηνικό είναι επιβλητικό, οι στιγμές γεμάτες ένταση. Οι κινήσεις του Μωυσή άψογα σχεδιασμένες όπως αρμόζει σ' ένα μεγάλο ηγέτη. Ένα τεράστιο φράγμα πυρός πάνω ακριβώς στο πέρασμα, σταματά τον φαραώ δίνοντας χρόνο στο Μωυσή που μαζί με τον λαό του ξεκινά παρ' όλο που νυχτώνει να περάσει στην απέναντι μεριά της μεγάλης τάφρου. Αναπάντεχος σύμμαχος ο ανατολικός άνεμος, που όχι μόνο κρατά τις φλόγες σε επικίνδυνα ύψη και εμποδίζει αποφασιστικά το φαραώ, αλλά η εξ ανατολών πνοή του στέλνει τα σύννεφα καπνού στους Αιγύπτιους, ενώ στους Ισραηλίτες φέγγει να διαβούν την τάφρο.

Η κάθοδος στη μεγάλη αυτή τάφρο μεσ' στην νύχτα, αφήνει αλησμόνητες εντυπώσεις. Για πρώτη φορά νοιώθουν με δέος ότι βρίσκονται αισθητά κάτω απ' τη θαλάσσια στάθμη, ανάμεσα σε δύο τεράστιους απειλητικούς υδάτινους όγκους, με τα νερά της Ερυθράς Θάλασσας στα δεξιά τους και αυτά της τεράστιας "πικρολίμνης" αριστερά.

Η αφήγηση παρά τις κατοπινές προσθήκες της, δεν απέχει ουσιαστικά απ' τη δική μας περιγραφή: **«καί εἰσῆλθον οἱ υἱοί 'Ισραήλ εἰς τό μέσον τῆς θαλάσσης κατά το ξηρόν καί τά ὕδατα ἦσαν εἰς αὐτούς τοῖχος ἐκ δεξιῶν** (Ερυθρά Θάλασσα) **καί ἐξ ἀριστερῶν αὐτῶν** (λίμνη Πικρολίμνη)» ***Εξ. ΙΔ΄ 22.***

Η αίσθηση καθώς διαβαίνουν μέσα στη νύχτα ανάμεσα σε δύο τεράστιους υδάτινους όγκους, με τις σκιές να χορεύουν ολόγυρα απ' τις ανταύγιες που σκορπά το τεράστιο φλεγόμενο οδόφραγμα, καταγράφεται με τα εντονότερα θρησκευτικά χρώματα! Όλη τη νύχτα το ογκώδες πύρινο μέτωπο κράτησε το φαραώ σε απόσταση ασφαλείας. Μόνο με το χάραμα, η στρατιωτική καταδίωξη έφτασε μπροστά στη μεγάλη τάφρο. Η απόφαση για το φαραώ ήταν κρίσιμη. Η βίβλος απαντά πως ο θεός ο ίδιος θα έσπρωχνε το φαραώ να μπει (**ἐμβῆ**) στην παγίδα: **«ἄς διελθῶσι οἱ υἱοί Ισραήλ διά ξηρᾶς ἐν μέσω τῆς θαλάσσης καί ἐγώ ἰδού θέλω σκληρύνει τήν καρδίαν τῶν Αἰγυπτίων καί θέλουσι ἐμβῆ κατόπιν αὐτῶν»** ***Εξ. ΙΔ΄ 17.***

Εμείς ξέρουμε πως η καρδιά του φαραώ παραείναι "σκληρή" μετά απ' όσα υπέστη, ώστε να μη χρειάζεται πρόσθετη σκλήρυνση από καμμία θεότητα. Ο φαραώ λυσσαλέα ζητά εκδίκηση. Αλλά κι αν ακόμα δεν είναι "θολωμένος" απ' τη μανία της εκδίκησης, ξέρει καλά ότι στα δεξιά του έχει θάλασσα και στα αριστερά του μια μακρόστενη λίμνη δεκάδων χιλιομέτρων. Αν χάσει τώρα τον Μωυσή η έκβαση θα είναι αβέβαιη. Η τάφρος είναι βατή, αν μπόρεσαν να την διαβούν πεζοπορώντας οι Εβραίοι φυγάδες μεσ' στη νύχτα γιατί όχι κι αυτός με τον εκπαιδευμένο στρατό του; Άλλωστε, η ιδέα της πλημμυρισμένης τάφρου, δεν πρέπει να του περνά καθόλου απ' το μυαλό του, μια και για ένα τέτοιο έργο θα χρειαζόταν πολύς χρόνος προετοιμασίας, για να υπονομευθούν τα φράγματα και οι εγκαταστάσεις στην κορυφή της τάφρου και επί πλέον άριστες ειδικές γνώσεις, που δε μπορεί καθόλου να φανταστεί ότι ο Μωυσής τις έχει!

Με το πρώτο αχνό φως της ημέρας τα στρατιωτικά άρματα του φαραώ μπαίνουν στην τάφρο **«καί κατεδίωξαν δέ οἱ Αἰγύπτιοι καί εἰσῆλθον κατόπιν αὐτῶν πάντες οἱ ἵπποι τοῦ Φαραώ καί αἱ ἅμαξαι αὐτοῦ... ἐν τῇ φυλακῇ τῇ πρωινῇ»** ***(Εξ. ΙΔ΄ 23,24).***

Μάταια όμως αναζητούν διέξοδο στην απέναντι όχθη, καλπάζοντας κατά μήκος της μεγάλης κοίτης. Ψάχνουν για την έξοδο στην απέναντι μεριά που είναι σίγουρο ότι χρησιμοποίησαν οι Ισραηλίτες μεσ' στη νύκτα. Ο Μωυσής όμως έχει φροντίσει η έξοδος αυτή από την τάφρο να είναι τόσο μακριά απ' την είσοδο ώστε να του δοθεί ο απαραίτητος χρόνος αντίδρασης. Τα άρματα τρέχοντας κατά μήκος της τάφρου φτάνουν στην άλλη άκρη της, όπου τελικά βρίσκουν τη φαινομενικά ελεύθερη έξοδο. Εκεί τους περιμένει η πρώτη έκπληξη. Ολόκληρη η τεράστια κινητή εστία φωτιάς του στρατοπέδου, εξαπολύεται ξαφνικά μαζί με την ογκώδη άμαξα μεταφοράς της και ανατρέπεται πάνω τους κλείνοντας την ποθητή έξοδο. Ταυτόχρονα χιλιάδες μαχόμενοι Ισραηλίτες εμφανίζονται και φράσσουν με όλους τους τρόπους τη μοναδική αυτή έξοδο, στα στρατιωτικά άρματα των Αιγυπτίων, που απ' τη μειονεκτική αυτή θέση αποφασίζουν να υποχωρήσουν έχοντας υποστεί μονάχα μερικές ζημιές στα άρματά τους. Ο Μωυσής όμως τους θέλει νεκρούς κι έχει ήδη σηκώσει τη ράβδο του ψηλά σαν εναρκτήριο σημάδι. Οι δύο ομάδες στα άκρα της τάφρου (που στη μακρινή αυτή εποχή δεν έπρεπε να απέχουν περισσότερο από μερικά μόνο χιλιόμετρα) ξέρουν καλά τη δουλειά τους.

Οι πρόχειρες υπονομεύσεις στους χωμάτινους όγκους, που συγκρατούν τα νερά στις δύο κορυφές της τάφρου, χτυπιούνται ταυτόχρονα κι από τις δύο μεριές. Το πρώτο λιγοστό νερό που φτάνει, σίγουρα δεν είναι τίποτα το τρομακτικό, αρκεί όμως για να κολλήσει τις άμαξες των Αιγυπτίων στη λάσπη: **«και συνετάραξεν το στράτευμα τῶν Αἰγυπτίων. καί ἐξέβαλε τούς τροχούς τῶν ἁμαξῶν αὐτῶν, ὥστε ἐσύροντο δυσκόλως· καί εἶπον οἱ Αἰγύπτιοι, Ἄς φύγωμεν»** *Εξ. ΙΔ΄ 24,25.* Ήταν όμως ήδη αργά, με το πρώτο λιγοστό νερό που είδαν, έγινε πια ξεκάθαρο ότι είχαν υποτιμήσει φοβερά τον αντίπαλό τους! Σ' όλους τώρα ήταν φανερό ότι ο αρχιφραγματολόγος Μωυσής δεν είχε κάνει λάθος. Η ασίγαστη μανία του νερού παρέσυρε προοδευτικά τους τεράστιους ενδιάμεσους όγκους χωμάτων του φυσικού φράγματος και αποτελείωσε σε σαρωτικά κύματα νερού και λάσπης τους τελματωμένους Αιγύπτιους, που στον αγώνα τους να επιστρέψουν και να βγουν απ' το σημείο εισόδου, είδαν ένα ορμητικό ρεύμα νερού ξύλων και λάσπης να πέφτει πάνω τους απ' τη μεριά της Ερυθράς Θάλασσας. Η αμετάβλητη θαλάσσια στάθμη, σάρωσε πρώτη όλα τα ενδιάμεσα υλικά του φράγματος. Προσέξτε τις λεπτομέρειες της αφήγησης: **«περί τήν αὐγήν΄» «ἐξέτεινεν ὁ Μωυσῆς τήν χεῖραν αὐτοῦ... καί ἡ θάλασσα ἐπανέλαβε τήν ὁρμήν αὐτῆς. *Οἱ δέ Αἰγύπτιοι φεύγοντες ἀπήντησαν αὐτήν*** (!) **καί κατέστρεψεν ὁ Κύριος τούς Αἰγυπτίους... διότι τά ὕδατα... ἐσκέπασαν τάς ἁμάξας καί τους**

ίππεῖς, πᾶν τό στράτευμα τοῦ Φαραώ, το όποῖο εἶχε ἐμβῆ κατόπιν αὐτῶν... καί εἶδεν ὁ Ἰσραήλ τό μέγα ἐκεῖνο ἔργον (όχι θαύμα αλλά έργον... Η μετάφραση των Ο΄ λέει με πολύ νόημα **«εἶδε ὁ Ἰσραήλ τήν χεῖραν τήν μεγάλην ἅ ἐποίησεν Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις... καί ἐπίστευσεν** (ο λαός) **εἰς τόν Κύριον καί εἰς τόν Μωυσῆν»**. *Εξ. ΙΔ΄ 27-31.*

Υπάρχει πράγματι μια βασανιστική λεπτομέρεια στην οποία καλούμεθα να δώσουμε ιδιαίτερη έμφαση. Πρόκειται για τη σαφή κατ' εμέ ομολογία **«φεύγοντες ἀπήντησαν αὐτήν»** (την θάλασσα δηλαδή). Μα πως είναι δυνατόν να συναντήσουν τη θάλασσα φεύγοντας αφού (κατά την αφήγηση) η θάλασσα τους περιέβαλλε ήδη από παντού;

Καθώς διαβάζουμε τις σειρές αυτές, στο νου μας έρχονται οι εντυπωσιακές εικόνες της αντίστοιχης Χολιγουντιανής ταινίας ("Οι Δέκα εντολές") όπου οι παραγωγοί της, για να παρακολουθήσουν τη βιβλική αφήγηση, αναγκάζονται να "κλείσουν" τη θάλασσα σα "φερμουάρ" πάνω απ' τους Αιγύπτιους, γιατί μόνον έτσι μπορούσαν να δημιουργήσουν το απαραίτητο φονικό ρεύμα νερού, που συναντά τους Αιγύπτιους κυλώντας παραδόξως ανάμεσα σε δύο υδάτινους τείχους.

Είμαστε λοιπόν στην περίεργη θέση -σύμφωνα με την κλασική ερμηνεία της σχισμένης θάλασσας- να βλέπουμε τους Αιγύπτιους "εν μέσω θαλάσσης" να πνίγονται από νερά που δεν πέφτουν επάνω τους απ' όλες τις μεριές, καθώς η θάλασσα "κλείνει" για να τους καταπιεί, αλλά από ένα πολύ περίεργο υδάτινο θαλάσσιο ποτάμι, που έρχεται κατά πάνω τους τρέχοντας ορμητικά κατά μήκος της σχισμένης θάλασσας! Δε νομίζετε ότι παραείναι περίπλοκο για να είναι έτσι; η ίδια η αφήγηση επιβεβαιώνει τις αμφιβολίες μας αμέσως παρακάτω αφήνοντας πολύ λίγα περιθώρια παρανοήσεων: **«Διότι εἰσῆλθον οἱ ἵπποι τοῦ Φαραώ... μετά τῶν ἀμαξῶν αὐτοῦ καί μετά τῶν ιππέων αὐτοῦ καί ὁ Κύριος *ἔστρεψεν ἐπ' αὐτούς τά ὕδατα τῆς θαλάσσης*»** *Εξ. ΙΕ΄ 19.*

Το ορμητικό ρεύμα που πνίγει τους Αιγύπτιους δεν κυλά ανάμεσα σε υδάτινα τείχη. Η τάφρος που πλημμυρίζοντας έπνιξε τους Αιγύπτιους, είναι και σήμερα υπαρκτή και δεδομένη με το όνομα "κανάλι του Σουέζ", ένα κανάλι αληθινό όσο και η νίκη του Μωυσή στη μοναδική αυτή γωνιά της γης.

Άλλωστε, για το θεό που δεν επανέλαβε έκτοτε ποτέ τίποτε παρόμοιο, δε μπορούμε παρά να ρωτήσουμε: θέλετε να πιστέψουμε πως ο παντοδύναμος συμπαντικός θεός, αν αποφάσιζε έστω και για μια και μοναδική φορά να σκίσει την θάλασσα, θα διάλεγε γι΄αυτόν το σκοπό την πλεονεκτικότερη γωνιά της γης για να το κάνει;

Πέρα απ' όλα αυτά όμως, η νίκη του Μωυσή ήταν πραγματικά εντυπωσιακή. Νίκη της προετοιμασίας και της μεθόδευσης. Για την προετοιμασία αυτή είναι κατάλληλο εδώ να θυμηθούμε την περίεργη

εντολή συνάντησης που παίρνει ο Ααρών όταν ήταν ακόμα στη γη της προετοιμασίας «**Ὕπαγε πρός συνάντησιν τοῦ Μωυσέως εἰς τήν ἔρημον**» *Εξ. Δ΄ 27.* Κι όμως ο Μωυσής είχε φύγει για την Αίγυπτο - πράγμα που φαίνεται σαφέστατα απ' τα αμέσως προηγούμενα εδάφια. Γιατί λοιπόν σταμάτησε ο Μωυσής στην έρημο;

Τώρα βέβαια ξέρουμε σε ποια έρημο πήγε και με πόση επιμέλεια ετοίμασε σε απόσταση «τριών ημερών» από την Αίγυπτο το βασικότερο όπλο της απελευθέρωσής του, την έντεχνη υπονόμευση της μεγάλης τάφρου. Χέρια για να εργαστούν του προμήθευσε άφθονα ο αρχιερέας Ιοθόρ ο πεθερός του. Ολόκληρη η υποστήριξη ενός θρησκευτικού ιερατείου, μαζί με τις τεχνικές γνώσεις του μορφωμένου απ' τους ιερείς της Αιγύπτου Μωυσή, μπορούσαν δίχως αμφιβολία να προετοιμάσουν το αποφασιστικό αυτό τελικό χτύπημα.

Σ' όλα τα "σημεία" λοιπόν το σχέδιο λειτούργησε άψογα και είτε το θέλουμε είτε όχι, ήταν ένα μεγαλοφυές σχέδιο. Ανεξάρτητα απ'το γεγονός ότι ο δόλος και ο φόνος ήταν τα κυριότερα όπλα της εξόδου, ο Μωυσής ήταν η ζωντανή απόδειξη του τι μπορεί να κάνει ένας Εβραίος με τη μόρφωση ενός φαραώ.

Ξέρουμε, ότι η Εβραϊκή ιστορία βρίσκεται σε δυσθεόρατα ύψη εκτίμησης από τους λαούς που αποδέχονται αναντίρρητα ως θεόπνευστα ακόμα και τα εξώφυλλα της βίβλου. Αυτή είναι η μία πλευρά, της οδυνηρής πραγματικότητας. Απ' την άλλη όμως πλευρά, οι υπερνοήμονες "κριτικοί της βίβλου", φαίνεται πως δυσκολεύονται να πάρουν στα σοβαρά την εβραϊκή ιστορία και τους κεντρικούς της ήρωες, όπως ο Αβραάμ-Ισαάκ-Ιακώβ έως τον Μωυσή. Οδυνηρότατη συνέπεια: να μην έχουν εξαχθεί μέχρι σήμερα ούτε τα στοιχειώδη συμπεράσματα κρίσεως, για τις καθόλα σημαντικότατες αυτές "προσωπικότητες", που σημάδεψαν ανεξίτηλα με την ιδιόμορφη παρουσία τους την ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Με όλα όσα αρκούντως λογικά εδώ αναπτύξαμε, δείχνουμε ότι η υποτίμηση αυτή είναι "μέγα λάθος".

Η υποτίμηση των ηρώων της βίβλου και της αβρααμικής θεότητας με το τελικό όνομα Γιάχβε εξακολουθεί να είναι ένα λάθος τεράστιο που έκαναν κατ' επανάληψη οι "πολιτισμένοι" λαοί της γης και το πληρώνουν με οριακό τίμημα όχι μόνο πολιτισμού και προόδου, αλλά κι αυτής της ίδιας της επιβίωσής τους.

*****

«Τότε ἐσήκωσεν ὁ Μωυσῆς τούς Ἰσραηλίτας ἀπό τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καί ἐξῆλθον εἰς τήν ἔρημον Σουρ καί περιεπάτουν τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ ἐρήμῳ καί δέν εὕρισκον ὕδωρ.» *Εξ. ΙΕ΄ 22.*

Μετά τη μεγαλειώδη νίκη του ο Μωυσής, αντιμετωπίζει τα πρώτα πραγματικά προβλήματα, της φαινομενικά παράλογης καθόδου του μέσα στην έρημο. Τρεις μέρες χωρίς νερό αναγκάζουν το Μωυσή να επιστρέψει ξανά στις πικρολίμνες που άφησε και στη βίβλο φέρουν το όνομα "**Μερρᾶν**" και πίνουν όπως-όπως απ' τα πικρά νερά της που ο θεός ρίχνοντας ένα ξύλο μέσα τα "γλύκανε" για το λαό του. Και εκεί για πρώτη φορά ο Μωυσής απαλλαγμένος απ' το διώκτη του, στρέφει την προσοχή του αποκλειστικά στο λαό του, ξεκινώντας μετά το τέλος του απελευθερωτή το ρόλο του ηγέτη με τις προσφιλείς του απειλές. Απειλές, που ενώ στο λαό του επισημαίνουν αυστηρά την ανάγκη πειθαρχίας, για μας είναι μια ξεκάθαρη ομολογία των πολύ συγκεκριμένων οδυνηρών όπλων, που με τόσο ανατριχιαστική άνεση χρησιμοποίησε στην Αίγυπτο. Να τι λέει ο Μωυσής καθώς αναλαμβάνει την ηγεσία της επιστροφής: «**Ἐκεῖ** (στην λίμνη Μερράν) **ἔδωκεν εἰς αὐτούς παραγγελίαν καί διάταγμα καί ἐκεῖ ἐδοκίμασεν αὐτούς καί εἶπεν. Ἐάν ἀκούσῃς ἐπιμελῶς τήν φωνήν τοῦ Κυρίου τοῦ θεοῦ σου καί πράττῃς τό ἀρεστόν εἰς τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ... καί φυλάξῃς πάντα τά προστάγματα αὐτοῦ, *δέν θέλω φέρει ἐπί σέ οὐδεμίαν ἐκ τῶν νόσων* τάς ὁποίας ἔφερα κατά τῶν Αἰγυπτίων διότι ἐγώ ὁ Κύριος εἶμαι ὁ *θεραπεύων σέ*.»** *Εξ. ΙΕ! 25-26.* Τα περί θεραπείας και νόσων που με τόση άνεση αναφέρει εδώ ο Μωυσής, μας βεβαιώνουν ότι ο "θεός" του είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμος να επαναλάβει, με ακρίβεια τα οδυνηρά θαύματα των πληγών (ασθενειών) της Αιγύπτου, σ' όποιον τολμήσει να εκτραπεί σε ανυπακοή.

Χαρακτηριστικός είναι επίσης ο παραπάνω τύπος έκφρασης, όπου τα λόγια του Μωυσή χάνονται μέσα στους λόγους της θεότητας και είναι αδύνατον να ξεχωρίσεις με ακρίβεια που σταματά ο Μωυσής και που αρχινά ο Γιαχβέ τις απειλές του. Και δε θα είναι από δω κι εμπρός καθόλου λίγες οι φορές, που οι απειλές αυτές θα πραγματοποιηθούν σκορπώντας στον ίδιο πλέον το λαό του το θάνατο!

Πριν όμως απ' τη μακραίωνη θηριώδη διακυβέρνηση του Γιαχβέ πάνω στον ταλαίπωρο λαό Ισραήλ, μπροστά μας στέκει εκπληκτικός ο ιερός χώρος παραγωγής θαυμάτων και εντολών, το όρος Σινά. Το θεϊκό όρος του ιερέα Ιοθόρ, που με το δραστήριο ιερατείο του και τα φυσικά πλεονεκτήματα της περιοχής, έχει μετατρέψει ένα θεαματικό βουνό σ' ένα γιγάντιο θεϊκό θέατρο, με ακροατήριο ένα ατέλειωτο πλήθος ταλαιπωρημένων οικογενειών, που πολύ σύντομα και με οδυ-

νηρό τρόπο, θα καταλάβουν πως το μέλλον τους εξουσιάζουν τώρα απόλυτα οι σωτήρες του!

Τις εκπληκτικές εικόνες του Σινά θα απολαύσουμε όμως στο επόμενο βιβλίο αυτής της προσπάθειας.

Ο Ηρακλής πνίγει τους Βίστονες

Είχα τελειώσει προ πολλού την αφήγηση της Ερυθράς Θάλασσας και δεν περίμενα ότι θα βρω κάτι αντίστοιχο στον ελληνικό μύθο. Κι όμως διαψεύστηκα ευχάριστα όταν με πολύ μεγάλη έκπληξη διαπίστωσα, ότι τα δάνεια του ατελείωτου μεσογειακού μύθου δεν σταματούν ούτε εδώ.

Η μεγάλη μυθολογία της εκδοτικής Αθηνών δεν αναφέρει τίποτα σχετικό. Ούτε ο Κερένυι στο επίτομο έργο του. Και στο πεντάτομο έργο του Γάλλου Decharme δεν βρίσκουμε απολύτως τίποτε. Ο Γκρέιβς όμως, στο τετράτομο έργο του στο 3ο βιβλίο σελ.156, αναφέρεται έστω και επιγραμματικά στο επίμαχο σημείο. Εμείς όμως θα δανειστούμε την πανέμορφη αναφορά των αδελφών Στεφανίδη, απ' το 13ο βιβλίο σελ. 55 όπου υπέροχα περιγράφουν τον όγδο άθλο του Ηρακλή, το σχετικό με τα άλογα του βασιλιά Διομήδη (χωρίς δυστυχώς να αναφέρουν τις πηγές τους).

Ο Διομήδης ήταν ο πολεμόχαρος βασιλιάς της Θράκης, γιος του θεού του πολέμου Αρη και αρχηγός ενός ξακουσμένου στρατού με τ' όνομα Βίστονες. Το καμάρι όμως του Διομήδη, ήταν τέσσερα ατίθασα άλλογα "Κήλωνες" (στρατιωτικοί επιβήτορες) απ' τα οποία προφανώς φιλοδοξούσε να αποκτήσει μια φοβερή γενιά αλόγων, για να εξοπλίσει μ' αυτά τους ήδη τρομερούς πολεμιστές του, πεζοπόρους όμως, Βίστονες.

Αυτά ακριβώς τα άλογα πήρε εντολή ο Ηρακλής (από τον Ευρισθέα) να κλέψει με όποιον τρόπο μπορούσε.

«Ο Ηρακλής ξεκινώντας γι' αυτόν το δύσκολο άθλο, πήρε μαζί του μερικούς φίλους του που ήταν πρόθυμοι αν χρειαστεί, να πολεμήσουν στο πλευρό του. Ανάμεσά τους κι ο Άβδηρος ένας τολμηρός νέος απ' τη Λοκρίδα.

Ο ήρωας με τους συντρόφους του έφτασε στην Θράκη με πλοίο. Ο Ηρακλής έμαθε αμέσως που είναι οι σταύλοι με τα άλογα κι ενώ οι σύντροφοί του πέσανε ξαφνικά πάνω στους φύλακες και τους δέσανε, αυτός έλυσε γρήγορα τ' άλογα και πιάνοντάς τα απ' τα χαλινάρια, τα οδήγησε στο πλοίο».

«Εσείς μείνετε εδώ ώσπου να βάλω τ' άλογα στο καράβι και φωνάξτε με αν δείτε να 'ρχεται ο Διομήδης, είπε στους συντρόφους του.

Ο Άβδηρος όμως έτρεξε πίσω του μήπως χρειαστεί βοήθεια. Μα δεν πρόλαβαν να βάλουν τ' άλογα στο πλοίο κι ' ακούστηκαν φωνές.

Ο Διομήδης! Έρχεται ο Διομήδης με τους Βίστονες!

Ο Ηρακλής έμεινε λίγο αναποφάσιστος. Ο Άβδηρος κατάλαβε.

-Άσε τ' άλογα σε μένα είπε.

Ο Ηρακλής το σκέφτηκε, μα δε μπορούσε να κάνει αλλιώς. Έδωσε τ' άλογα στον Άβδηρο κι έτρεξε πίσω για να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο. Και τότε βλέπει από μακριά να 'ρχεται ένα λεφούσι από αμέτρητους Βίστονες, με πρώτο τον Διομήδη καβάλα σε μαύρο άλογο. Κι' όλοι έτρεχαν και φώναζαν άγρια σείοντας με δύναμη στα χέρια τους τα μακριά τους κοντάρια. (Πρόδρομος της Μακεδονικής Σάρισσας; Ίσως!)

Ο κίνδυνος για τον Ηρακλή και τους συντρόφους του ήταν μεγάλος. Πως τόσο λίγοι, να τα βάλουν με τόσους πολλούς; Μα ο Ηρακλής βρήκε τη λύση.

Πρόσεξε πως ο κάμπος ήταν πιο χαμηλά απ' τη θάλασσα και πως προστατευόταν από ένα πρόχωμα που έφτιαξαν τα κύματα.

- Εμπρός ν' ανοίξουμε αμέσως ένα κανάλι να πλημμυρίσει ο κάμπος, φώναξε στους συντρόφους του και πρώτος ρίχτηκε στη δουλειά.

Γρήγορα άνοιξαν ένα κανάλι, που ήταν στενό στην αρχή, μα η θάλασσα όπως έτρεχε μέσα απ' αυτό γρήγορα το πλάτυνε και σε λίγο ένας πλατύς κι ορμητικός χείμαρρος πλημμύρισε τον κάμπο σχηματίζοντας μια μεγάλη λίμνη, τη λίμνη Βιστονίδα, όπως λέγεται ακόμα και σήμερα. Πολλοί Βίστονες παρασύρθηκαν απ' τ' αφρισμένα νερά οι υπόλοιποι το 'βαλαν στα πόδια. Μα ο Διομήδης με λίγους δικούς του που ήταν μπροστά δεν πειράχτηκαν απ' τα νερά, άλλα έτσι τους κλείστηκε η υποχώρηση κι' είχαν τώρα ν' αντιμετωπίσουν τον Ηρακλή και τους συντρόφους του.

Σαστισμένοι σαν τ' αγρίμια που πιάστηκαν στη φάκα δέχτηκαν την επίθεση των ηρώων που γρήγορα τους σκότωσαν.»

Δεν έχω πολλά να προσθέσω στην όμορφη αυτή αφήγηση. Μόνο που εδώ δε θα ταίριαζε καθόλου αν γράφαμε ότι: "Κάθε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις είναι εντελώς συμπτωματική".

Τζέτζης χιλιάδες 2.299 - Υγίνος 30,9 - Διόδωρος 4, 15, 3 - Σχόλια στον Στάτιο Θηβαίς 6, 324 - Φιλόστρατος εικόνες 2, 25 - Κάντος Σμυρναίος 6, 245 - Πίνδαρος παιάνες 2, 1 κ.ε. Αιλιανός, περί ζώων 15, 25. - Ευριπίδης, Άλκηστη 483 και Ηρακλής 380-389 - Απολλόδωρος 2, 96

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ’

Το ψέμα των τριών ημερών

Πολλές φορές μέχρι τώρα, φτάσαμε στον υπαινιγμό ή στον ξεκάθαρο ισχυρισμό, ότι ο θεός της βίβλου είναι εξ ολοκλήρου καρπός της αβρααμικής φαντασίας και ευρηματικότητας και τίποτα περισσότερο. Απόδειξη περίτρανη γι' αυτό είναι το γεγονός ότι η στάση και τα λόγια της βιβλικής θεότητας, δεν έχουν καμμιά λογική συνέχεια και οι εντολές της δεν αντέχουν στον παραμικρό ηθικό έλεγχο.

Από τις πάμπολλες φορές, που ο κάθε προφήτης βάζει το θεό αυτό, να λέει με θεϊκό στόμφο όλα όσα (ο προφήτης) θέλει διακαώς να ακουστούν για να εξυπηρετηθούν τα σχέδια παγίδευσης και ομηρίας του, ξεχώρισα αυτή την ιδιαίτερη περίπτωση "το ψέμα των τριών ημερών" όπως το αποκαλώ. Διότι ο μηχανισμός σύμπραξης θεού και προφήτη, για τη δημιουργία της παγίδας των θεϊκών απαιτήσεων έχει απομείνει ξεκάθαρα αποτυπωμένος στην αφήγηση, που μάλλον από καθαρή αβλεψία (!) παρέμεινε μέχρι σήμερα χονδροειδώς ανιχνεύσιμος. Έτσι εντελώς παραδόξως έχουμε την ευχέρεια, να δούμε μια σοβαρή θεϊκή απαίτηση που διαδραματίζει ένα σημαντικό ρόλο στους επιδέξιους χειρισμούς του Μωυσή, να εγκαταλείπεται στο τέλος εντελώς ανεκπλήρωτη και ξεχασμένη να παραμερίζεται, αποκαλύπτοντάς μας έτσι τον ολοφάνερο ρόλο του "θεού," ως απλού συνεργού στους έντονους εντυπωσιασμούς που επιχειρεί ο προφήτης.

Για να γίνουμε όμως πιο κατανοητοί, θα επαναλάβουμε σύντομα γνωστά στοιχεία της αφήγησης και θα κάνουμε μια μικρή αναδρομή

στη δράση του Μωυσή, που μπορεί να μας καθυστερήσει μεν απ' την ενδιαφέρουσα συνέχεια της πατριαρχο-προφητικής δράσης, εν τούτοις θα γίνει θαρρώ αφετηρία, για σοβαρότερες σκέψεις που θα δικαιολογήσουν έτσι περισσότερο τον καυστικό τίτλο αυτού του βιβλίου. Θα επιστρέψουμε λοιπόν, πίσω στη γη της προετοιμασίας τη γη Μαδιάμ και θα ακούσουμε το θεό να παραγγέλλει στο Μωυσή: **«Καί θέλετε είπεῖ πρός αὐτόν** (το φαραώ) **Κύριος ὁ θεός τῶν Ἑβραίων συνήντησεν ἡμάς, τώρα λοιπόν ἄφες νά ὑπάγωμεν *οδόν τριῶν ἡμερῶν* εἰς τήν ἔρημον *διά να προσφέρωμεν θυσίαν* εἰς Κύριον τόν θεόν ἡμῶν"».** ***Εξ. Γ' 18.*** Αυτά στη γη Μαδιάμ.

Ο Μωυσής πράγματι τα μεταφέρει όλα αυτά στο φαραώ, προσθέτοντας μια περίεργη απειλητική λεπτομέρεια: **«εἰσελθόντες ὁ Μωϋσῆς καί ὁ 'Ααρών, εἶπαν πρός τό Φαραώ οὕτω λέγει Κύριος ὁ θεός τοῦ 'Ισραήλ ἐξαπόστειλον τόν λαόν μου, διά νά ἑορτάσωσιν εἰς ἐμέ ἐν τῇ ἐρήμῳ. 'Ο δέ Φαραώ εἶπε... δέν γνωρίζω τόν Κύριον καί οὐδέ τόν 'Ισραήλ θέλω ἐξαποστείλει. Οἱ δέ εἶπον, ὁ θεός τῶν 'Εβραίων συνήντησεν ἡμᾶς. ἄφες λοιπόν να ὑπάγωμεν *οδόν τριῶν ἡμερῶν* εἰς τήν ἔρημον, διά να προσφέρωμεν θυσίας εἰς τόν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν, μήποτε ἔλθῃ καθ' ἡμῶν** (των Εβραίων δηλαδή!) **με θανατικόν ἤ μέ μάχαιραν»** ***Εξ. Ε' 1-3.***

Ο Ααρών εδώ ψεύδεται εσκεμμένα, πλάθοντας μια εντελώς φανταστική ιστορία, πως τάχα ο θεός απειλεί τον ίδιο το λαό του με **«θανατικόν ἤ μέ μάχαιρα»**, αν δεν τους επιτρέψει ο φαραώ να κάμουν την εορτή αυτή στην έρημο στη συγκεκριμένη αυτή απόσταση των **«τριῶν ἡμερῶν»**. Ο προφήτης δε διστάζει καθόλου να παρουσιάσει το θεό του ως άγριο και επιθετικό θεό, αρχικώς κατά του ιδίου του λαού του. Διότι γνωρίζει, πως έτσι μπορεί να μπει ο φαραώ στο κλίμα των απειλών πολύ ευκολότερα και φυσικά όπως έχουμε ήδη παρακολουθήσει, στην επόμενη ακριβώς συνάντηση η απειλή στρέφεται αποκλειστικά εναντίον του φαραώ και των Αιγυπτίων και η ιδέα της απειλής του λαού Ισραήλ με θανατικό και μάχαιρα ξεχνιέται ολότελα. Εμείς απλά αναρωτιόμαστε και πάλι, καλά με θανατικό θεός είναι, αλλά με μάχαιρα πως;

Μετά τη βαριά πληγή του ποταμού το θέμα των τριών ημερών γίνεται ξανά αντικείμενο διαπραγματεύσεων. Όπως θα θυμάστε ο φαραώ δέχεται τη λατρεία στην έρημο, αλλά διαφωνεί για την περίεργα μεγάλη απόσταση που πρέπει να πάνε και αντιπροτείνει: **«καί εἶπεν** (ο φαραώ) **ὑπάγετε κάμετε θυσίαν εἰς τόν θεόν σας ἐν ταύτῃ τῇ γῇ»** πηγαίνετε για θυσίες εδώ γύρω δηλαδή. Ο Μωυσής όμως επιμένει ξανά στην απόσταση των τριών ημερών με το πρόσχημα ότι: **«δέν ἁρμόζει να γείνει οὕτω διότι ἡμεῖς θυσιάζουμεν εἰς τόν Κύριον τόν**

θεόν ἡμῶν θυσίας, τάς ὁποίας οἱ Αἰγύπτιοι βδελύπτονται (σιχαίνονται) **ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, δέν θέλουσι μᾶς λιθοβολήσει; (!)** ***θέλομεν ὑπάγει ὁδόν τριῶν ἡμερῶν εἰς τήν ἔρημον καί θέλομεν θυσιάσει εἰς τόν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν καθώς εἶπε πρός ἡμᾶς»*** *Εξ. Η΄ 25-27.*

Εδώ εκτός απ' την στερεότυπη επανάληψη της θεϊκής απαίτησης των τριών ημερών, έχουμε και ένα στοιχείο δυσδιάκριτης αξίας. Τί ακριβώς σιχαίνονται στις εβραϊκές θυσίες οι Αιγύπτιοι δε διαφαίνεται απ' την αφήγηση. Είναι άραγε αυτό απόδειξη και ομολογία της γενικής θρησκευτικής αντιπάθειας που ξεσήκωσαν με άγνωστες θρησκευτικές παραδοξότητες οι Εβραίοι στην Αίγυπτο; Μια και φυσιολογικές θυσίες ζώων σε θεούς θυσίαζαν σ' όλο τον τότε γνωστό μεσογειακό κόσμο, απ' την Ελλάδα, την Παλαιστίνη ως την Αίγυπτο. Ή μήπως έχουμε εδώ ακόμα μια ψεύτικη δικαιολογία ώστε να παραμεριστεί η πρόταση του φαραώ για θυσίες "κάπου εδώ κοντά"; Διότι ο φαραώ επιμένει: **«μήν ὑπάγητε πολύ μακράν»** *Εξ. Η΄ 28.*

Στην πρόοδο των πληγών και μετά τη μεγάλη απώλεια των κτηνών ο φαραώ αναγκάζεται και πάλι να διαπραγματευθεί το περίεργο αίτημα για απομάκρυνση τριών ημερών. Αυτή τη φορά προσπαθεί να δεσμεύσει μόνο τα πολυπληθή κοπάδια των Εβραίων. Προτείνει λοιπόν **«Ὑπάγετε λατρεύσατε... μόνο τά πρόβατα σας καί οἱ βόες σας ἄς μείνωσιν· καί τά τέκνα σας ἄς ἔλθωσι μεθ' ὑμῶν. Καί εἶπεν ὁ Μωυσῆς.... Τά κτήνη ἡμῶν ὁμοίως θέλουσι ὑπάγει μεθ' ἡμῶν· δέν θέλει μείνει ὀπίσω οὐδέ ὀνύχιον διότι ἐκ τούτων πρέπει να λάβωμεν, διά να λατρεύσωμεν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν»** Και προσθέτει για να πάψει κάθε άλλη αντίρρηση **«καί ἡμεῖς δέν ἐξέρουμεν μέ τί ἔχουμε να λατρεύσωμεν τόν Κύριον ἑωσοῦ φθάσωμεν ἐκεῖ»** *Εξ. Ι΄ 24-26.* Πού **«ἐκεῖ»**; Στην απόσταση **«τριῶν ἡμερῶν»** για θυσίες στην έρημο!

Έτσι έχει αυτή η περίεργη βιβλική ιστορία των **«τριῶν ἡμερῶν»**, που ξεκινά σα θεϊκή πρόταση απ' τη γη της Μαδιάμ, στολίζεται με ένα ολόκληρο πλήθος από ψευδείς απειλές, γίνεται το κεντρικότερο αίτημα της όλης αναμέτρησης με το φαραώ και στο τέλος... ναί στο τέλος ξεχνιέται και χάνεται σα να μην υπήρξε ποτέ!

Αναρωτιέται λοιπόν κανείς εντελώς δικαιολογημένα... Νομιμοποιείται ο Μωυσής, ο προφήτης ενός τέτοιου αληθινού και μοναδικού θεού, να χρησιμοποιεί παραπλανητικά ψεύδη και να ισχυρίζεται ότι είναι λόγια θεού απ' την απειλητική μάλιστα συνάντηση δήθεν που είχε μαζί του; Αν ναι, τότε σε τι διαφέρει αυτός ο προφήτης από οποιονδήποτε άλλον προφήτη, οποιουδήποτε άλλου θεού, οποιασδήποτε άλλης θρησκείας;. Αλλά δεν είναι αυτό με το μαχαιροβγάλτη θεό το μοναδικό ψέμα που χρησιμοποιεί ο Μωυσής. Όλη αυτή η υπόθεση των

τριών ημερών, είναι μια καλοστημένη παγίδα στρατηγικής παραπλάνησης. Ούτε μια φορά στις ένδοξες αυτές στιγμές της εβραϊκής ιστορίας ο Μωυσής με τον πανίσχυρο θεό του, που σχίζει θάλασσες και καταστρέφει ποτάμια, σκοτώνει ζώα και ανθρώπους, δεν τόλμησε να ορθώσει φανερά το αληθινό του αίτημα ζητώντας απ' το φαραώ ευθέως να ελευθερώσει το σκλαβωμένο λαό του, για να φύγει για τα πάτρια εδάφη. Έτσι το πολυτραγουδισμένο «Let my people go» (Ασ' το λαό μου να φύγει[153]) δεν ακούστηκε ποτέ στην Αίγυπτο. Συνεχώς και μονίμως, θεός και προφήτης κρύβουν τις αληθινές τους προθέσεις πίσω από ένα παράξενο αίτημα για απλή λατρευτική απομάκρυνση ολίγων ημερών μόνο από την Αίγυπτο!

Ενώ λοιπόν ολόκληρη αυτή η τρομερή ιστορία της εξόδου, στήθηκε επιτυχώς γύρω από μια αμετάκλητη θεϊκή απαίτηση για ολιγοήμερη λατρεία στην έρημο, αυτή ακριβώς η ουσία της λατρείας, ξεχνιέται ολότελα όταν επιτέλους ο λαός Ισραήλ φεύγει χαράματα του τρομερού εκείνου Πάσχα.

Την απόσταση των **«τριών ἡμερῶν»** την έκαναν, τη γιορτή στην έρημο και τις θυσίες όχι! Πού είναι λοιπόν οι λατρευτικές τιμές (θυσίες) για τις οποίες τόση συζήτηση έγινε; Η υπόθεση αυτή ξεχνιέται ολότελα τόσο απ' το Μωυσή όσο κι απ' την αφήγηση. Αλλά κι ο ίδιος ο θεός, δεν ξαναναφέρεται ποτέ και πουθενά στην ανάγκη αυτής της λατρευτική γιορτής στην έρημο και στις θυσίες που ποτέ δεν έγιναν σε απόσταση τριών ημερών από την Αίγυπτο.

Γιατί λοιπόν τόση φασαρία με κεντρικό ζήτημα μια συγκεκριμένη θεϊκή απαίτηση, που ξαφνικά ξεχνιέται περιθωριοποιείται και σβήνει χωρίς να φροντίσει ούτε ένα χέρι κατοπινού αντιγραφέα να προσθέσει δύο θυσίες στην πολυσυζητημένη αυτή απόσταση;

Ούτε ένα αρνί δε σφάζεται θυσιαστικά για μήνες, έως να φτάσουν στο ιερό όρος Σινά - Χωρίβ όπου εκεί ο ιερέας Ιοθόρ για πρώτη φορά θα προσφέρει τις πρώτες λατρευτικές θυσίες στο θεό της Εξόδου.

Είναι φανερό λοιπόν ότι "το ψέμα των τριών ημερών" δεν είναι τίποτε περισσότερο από ακόμα ένα παραπλανητικό όπλο στα χέρια του Μωυσή, που ολοφάνερα προτιμά να μπερδεύει μ' αυτό το φαραώ, παρά να στηριχθεί στον ισχυρό θεό που τον συνοδεύει και να προστάξει το φαραώ «Ασ'τον λαό μου να φύγει!»

Δε σας φαίνεται, ότι αν και ευφυής, παρά είναι ανθρώπινος ο τρόπος δράσης του Μωυσή; Μήπως τελικά έχουμε δίκιο, όταν λέμε ότι

[153] *Διάσημο παγκοσμίως εβραϊκό άσμα.*

ο θεός του Αβραάμ, στο μόνο που διαπρέπει είναι να καλύπτει τα κενά στους δόλιους χειρισμούς των προφητών του;

Γιατί λοιπόν όλη αυτή η ατελείωτη ιεροπρέπεια γύρω απ' τις βιβλικές ιστορίες και τις πράξεις των ηρώων της; Δεν είχαμε ήρωες και μας δάνεισαν τους δικούς τους ή μήπως δεν είχαμε αρκετούς θεούς στη Μεσόγειο κι έπρεπε να δανειστούμε επιπλέον το "φως" μιας ακόμα περίεργης ασιατικής θεότητας; Και εν πάση περιπτώσει, συνέβη κι αυτό! Δε νοιάστηκε όμως "κανείς" να ελέγξει την ποιότητα των λόγων και των περίεργων αναφορών αυτού του βιβλίου τόσες χιλιάδες χρόνια τώρα; Τί θέλετε να πω για το Μωυσή και τη δράση του στην Αίγυπτο, ότι είναι ένας τρισχαριτωμένος πανούργος ήρωας που τα κατάφερε στην πάλη του με το φαραώ χρησιμοποιώντας ψεύδη, απάτες, φαρμακεία, μαγγανεία και πικρό μαζικό θάνατο! Ή μήπως πρέπει να κοκαλώσουμε από έκπληξη, όταν θυμηθούμε την απόλυτη αναγνώριση του Μωυσή απ' τον ίδιο το Χριστό στην επί του όρους μεταμόρφωσή του; ***(Λουκάς Θ΄ 30 και ΚΔ΄ 27).***

Το μόνο που αισθάνεται κανείς είναι θυμός, που απ' το παρελθόν ακόμα "κανένας" δε φαίνεται να πήρε το πολύ παράξενο αυτό βιβλίο στα χέρια του, με αληθινή διάθεση ανάλυσης των πατριαρχικών πράξεων, για να ξεσκεπάσει και να διατυμπανίσει αιώνες πριν, την ολοφάνερη ανθρωποθηρική τους δράση. Αν αυτό γινόταν βαθιά στο παρελθόν, η συγκλονιστική ιδέα των αναίσχυντων μάγων καταδολιευτών πατριαρχών, σήμερα, όχι μόνο θα ήταν ευρύτατα γνωστή, αλλά θα έστεκε μονίμως πλάι στην αφελή πίστη μας γι' αυτούς, σα μια ισχυρότατη, πασίγνωστη και πληθωρικά τεκμηριωμένη εναλλακτική ερμηνεία. Και σταδιακά θα αναχαίτιζε ευεργετικά την ενθουσιώδη εβραιοπρέπεια των Ευρωπαίων, κάνοντάς τους να ξανασκεφτούν τις πράξεις των βιβλικών ηρώων πριν τους ξαναυμνήσουν με τόση άμετρη παραδοχή. Όμως μέχρι σήμερα, όχι μόνο αυτό δεν έγινε, αλλά απεναντίας ακόμη και τα πιο σοβαρά λεξικά και εγκυκλοπαίδειες, δεν τολμούν να παρεκκλίνουν αισθητά απ' τη στερεότυπη γι' αυτούς άποψη, αναμασώντας κατά βάση τη βιβλική εγκωμιαστική πατριαρχική προσωπογραφία. Νομίζω ότι τα βιβλία που εγκωμιάζουν ξέφρενα τους πατριαρχικούς αυτούς ήρωες είναι ένας ατέλειωτος ποταμός, μπορείτε όμως να μου υποδείξετε ένα βιβλίο που με επιμέλεια να ερεύνησε τα αληθινά δεδομένα των πράξεών τους; Μ' αυτό, δεν εννοώ τις πάμπολλες αποσπασματικές απόπειρες σατυρισμού των πατριαρχών που κατά καιρούς έγιναν, αλλά δυστυχώς, δεν υπάρχουν αρκετές σοβαρές μελέτες, που να αναλύουν προσεκτικά τη συμπεριφορά και τα όπλα των πατριαρχών με αποτέλεσμα τα βιβλικά δεδομένα να

καταπίνονται χιλιάδες χρόνια τώρα, έτσι, αιχμηρά και ανεπεξέργαστα, με όλες τις οδυνηρές συνέπειες για τη ζωή και τον πολιτισμό μας.

Το βιβλίο του Αθηναίου Κέλσου "Αληθής Λόγος" (στα μέσα του 2 μ.Χ. αιώνα) και το αντίστοιχο του Ιουλιανού (331-363 μ.Χ) "Κατά Γαλιλαίων" (κατά Χριστιανών) είναι οι μόνες ίσως αξιομνημόνευτες εξαιρέσεις που δε φαίνεται όμως να βρήκαν άξιους συνεχιστές στην κριτική των βιβλικών ισχρυσιμών. Οι όποιες κριτικές προσπάθειες έγιναν έκτοτε, επικεντρώθηκαν και αναλώθηκαν γύρω απ' το πρόσωπο του "μεγάλου Εβραίου" Χριστού Ιησού (που κατάφερε να κερδίσει όχι μόνο τον τίτλο του παγκόσμιου σωτήρα αλλά και αυτού του "μόνου"... αληθινού θεού!) χωρίς ν' αντιληφθούν ότι το αληθινά, **καυτό υλικό αμφισβήτησης** όλης αυτής της ξέφρενης εβραιομανίας το κρατούσαν οι Χαλδαιοπρεπείς πατριάρχες με τις πρωτοφανείς επαίσχυντες πράξεις τους και την ασίγαστη απόπειρα παγκοσμιοποίησης του φυλετικού τους "δόλου".

Γιατί λοιπόν αυτή η συγγραφική αδράνεια; Γιατί τόση ανεξέλεγκτη Εβραιοφροσύνη; Πιστεύουν οι προσφιλείς ανά τον κόσμο ερευνητές, ότι είναι μικρή η απώλεια της κοινωνικής δύναμης από τη μάστιγα της εσφαλμένης πίστης;

Τα σεβάσματα είναι η κοινωνική οδοσήμανση, αν έχουν λαθεμένη βάση,το κοινωνικό χάος είναι αναπόφευκτο.

Το λεπρό χέρι του Φαραώ

Ο υπότιτλος αυτός δίκαια σας ξαφνιάζει, διότι όσο λίγο κι αν θυμόσαστε τα περιστατικά της Αιγύπτου, δε θυμάστε να αναφέρθηκε τίποτε για "το λεπρό χέρι του φαραώ" και έχετε δίκιο, το χέρι του φαραώ δε χτυπήθηκε ποτέ από λέπρα... Μόνο που έτσι ακριβώς έπρεπε να γίνει!

Είδαμε τόσα, ας δούμε και την πολύ αποκαλυπτική αυτή λεπτομέρεια, που ενισχύει την υπόθεσή μας ότι ο βαθύφωνος θεός με το βουνίσιο αντίλαλο, άγεται και φέρεται κατά πως βολεύει στις περιστάσεις. Έτσι, αφού σκηνοθετεί ενέργειες και απειλές που το θράσος, η προετοιμασία, ο θεατρινισμός η θρησκοληψία και ο άκρατος δόλος μπορούν να πραγματοποιήσουν, ξεχνά ολότελα και παρακάμπτει "θαύματα", όπου οι αντικειμενικές δυσκολίες, στέκουν αξεπέραστο εμπόδιο. Κι ας τα έχει ο ίδιος εξαγγείλλει μ' όλη τη θεϊκή του σοβαρότητα... Ας γίνουμε όμως σαφέστεροι κι ας επιστρέψουμε πάλι πίσω, στη γη της προετοιμασίας, για να δούμε το Μωυσή να προετοιμάζεται

μεθοδικά στους «δράκους», στα «θαυμάσια» και στα «τέρατα», ακολουθώντας μεθοδικά τις θεϊκές υποδείξεις, διότι αυτός είναι ο **«ποιών τεράστια»** *Εξ. ΙΕ΄ 11* ή όπως καλύτερα το αποδίδει η μετάφραση των "Ο΄" ο **«ποιών τέρατα»**![154] *Ο΄ Εξ. ΙΕ΄ 11.*

Έτσι έχουμε ξανά τη σκηνή του Μωυσή πάνω στο όρος Χωρίβ με το θεό να του ζητά να βγάλει τα υποδήματά του διότι η γη που στέκεται **«εἶναι γῆ ἁγία»** (θυμηθείτε για αργότερα την ενδιαφέρουσα αυτή λεπτομέρεια). Ο θεός λοιπόν ζητά, να ρίξει πρώτα απ' όλα την "αρθρωτή ράβδο" όπως την αποκαλέσαμε που είναι προφανώς δώρο του Ιοθόρ στο έδαφος για να "μετατραπεί" αυτή σε είδος όφεως. Ένα "θαύμα" του οποίου η θαυματουργική αυθεντικότητα, όπως είπαμε εξανεμίζεται, όταν θυμηθούμε ότι και οι ιερείς της Αιγύπτου είχαν παρόμοιες με αυτή ράβδους. Αυτό ήταν το «πρώτο» θαύμα ή σημείο. Γιατί πρώτο; Διότι «δεύτερο» αποκαλεί η αφήγηση το "θαύμα" ή σημείο που θέλουμε να παρακολουθήσουμε. Να λοιπόν η ιστορία ενός θαύματος, που πολύ λίγοι ξέρουν ότι υπήρχε αλλά κανένας δε κατάλαβε γιατί ποτέ δεν έγινε!

«Καί εἶπεν ὁ Κύριος (στο Μωυσή) **βάλε τώρα τήν χεῖρά σου, εἰς τόν κόλπον σου. Καί ἔβαλε την χεῖρα αὐτοῦ εἰς τόν κόλπον αὐτοῦ. καί ὅτε ἐξήγαγεν αὐτήν ἰδού ἡ χείρ αὐτοῦ λεπρά ὡς χιών. Καί εἶπε βάλε πάλιν τήν χεῖρα σου εἰς τόν κόλπον σου. Καί ἔβαλε πάλιν την χεῖρα εἰς τον κόλπον αὐτοῦ καί ὅτε ἐξήγαγεν αὐτήν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ ἰδού, ἀπεκατεστάθη καθώς ἡ σάρξ αὐτοῦ. Ἐάν δέ, εἶπε ὁ Κύριος, δεν πιστεύσωσιν εἰς σέ μηδε εἰσακούσωσιν εἰς την φωνήν τοῦ σημείου τοῦ πρώτου,** (δηλαδή της ράβδου) **θέλουσι πιστεύσει εἰς τήν φωνήν τοῦ σημείου τοῦ δευτέρου** (το λεπρό χέρι) **ἐάν δέ δέν πιστεύωσιν καί εἰς τά δύο ταῦτα σημεῖα μηδέ εἰσακούσωσιν εἰς τήν φωνήν σου** (τότε και μόνο μετά απ΄ τα δύο αυτά σημεία) **θέλεις λάβει ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ και θέλεις χύσει αὐτό ἐπί τῆς ξηρᾶς και θέλει γείνει αἷμα ἐπί τῆς ξηρᾶς»** *Εξ. Δ΄ 6-9.* Βλέπουμε πως η πρόταση του ίδιου του θεού προς το Μωυσή, είναι πολύ συγκεκριμένη. Ανάμεσα στο "θαυμάσιο" συμβάν της φιδοκινούμενης ράβδου (που με ευκολία μιμήθηκαν οι μάγοι του παλατιού στην Αίγυπτο) και στην πληγή του ποτάμισιου νερού σε αίμα,[155] μεσολαβεί η πολύ σημαντική αυτή πληγή

---

[154] *«**Ο ποιών τέρατα**»: ο τερατοποιός: συνώνυμο του θαυματοποιός, γόης αγύρτης μαγγανιστής θαυματουργός.*

[155] *Εδώ η πληγή του ποταμού όπως πολύ καλά μπορούμε να δούμε, αναφέρεται πολύ πιο περιορισμένη. Αρχικός της λοιπόν προορισμός ήταν να πλήξει τα αποθέματα νερού της ξηράς. Μόνο αργότερα και επί τόπου, πρέπει να αποφασίστηκε η εκτεταμένη μόλυνση του ποταμού. Γι' αυτό επιμένω στην ερμηνεία, ότι άφθονο από το υλικό της μόλυνσης δεν πρέπει να ήταν μακριά απ' τον ποταμό.*

της λεπρής χειρός. Με θάρρος λοιπόν ο Μωυσής έπρεπε να επιβάλλει στο δύσμοιρο φαραώ μετά από τη θεϊκή αυτή εντολή, και ως δεύτερο κατά σειρά σημείο, το σημάδι -πληγή- της λεπρής χειρός. Έπρεπε να ζητήσει απ' το φαραώ να βάλει το χέρι στον "κόλπο" του, (μασχάλη) και να του βγει λευκό και λεπρό!

Έτσι, θα γούρλωνε ο φαραώ τα μάτια του μια και δεν θα ήξερε που να τ' ακουμπήσει -η λέπρα μεταδίδεται με την επαφή- και θ' άρχιζε να παρακαλάει ο δύστυχος, να του ξανακάνει ο Μωυσής και πάλι το χέρι καλά, γιατί, ναι μεν του τό 'καναν,θεού θέλοντος κι από απόσταση, άσπρο και χιονάτο, αλλά ο φαραώ, ο άρχων της Αιγύπτου, ξέρει πολύ καλά τι θα πεί λέπρα και είναι σίγουρος ότι δεν είναι καθόλου ευχάριστη παρέα... και εν πάση περιπτώση, δε θα την προτιμούσε για όλους τους σκλάβους της γης. Και γονατιστός αν χρειαζόταν θα παρακαλούσε να φύγουν, αρκεί το χεράκι του να γιάνει κι ας ήταν να πληρώσει και από πάνω.

Η τέλεια λοιπόν λύση ήταν εδώ! Η συντομότερη και η σοφότερη οδός για καθαρή νίκη του θεού πάνω στον κακό φαραώ. Η τέλεια λύση, που προτείνεται και μάλιστα σαφέστατα καθορίζεται ως δεύτερη στη σειρά, εδώ στη γη Μαδιάμ απ' τον ίδιο το θεό των πληγών.

Η τελειότερη θα λέγαμε θεϊκή ομηρία, το αποκορύφωμα επίδειξης θεϊκής δυνάμεως, με τη συντομότερη έκβαση, είναι αυτή η άμεση πληγή, στη σάρκα του πεισματάρη φαραώ, που σταδιακά θα τον έλιωνε ολάκερο επεκτεινόμενη με κάθε του άρνηση χωρίς να του αφήνει κανένα περιθώριο ελιγμών, στις απαιτήσεις ενός τέτοιου θεού!

Αυτό λοιπόν καταγράφεται ότι θα είναι το δεύτερο σημείο και η πληγή που θα ξεκινούσε απ' το χέρι του φαραώ πείθοντάς τον ότι ο θεός του Μωυσή, ξέρει να κάνει πόλεμο και να μεταπείθει με "χειροπιαστά" πλέον επιχειρήματα.

Προ πάντων όμως θα έλυνε τόσα και τόσα θεολογικά και ηθικά προβλήματα, που εγείρουν οι κατοπινές πληγές που αν και θεϊκές χτυπούν αδιακρίτως, τη φύση και την οικολογία ενός πανάρχαιου ποταμού, με αμέτρητη ζημιά σε χλωρίδα και πανίδα. Επίσης, θα γλίτωναν τα χιλιάδες οικόσιτα ζώα απ'την πληγή των κτηνών, μαζί με τους φουκαράδες τους σκύλους.

Πάνω απ' όλα όμως, θα γλίτωναν το θάνατο και την ανημπόρια τα αμέτρητα ανθρώπινα θύματα των Αιγυπτίων, μεταξύ των οποίων πλήθη ολόκληρα σαφώς ασχέτων και ίσως και αντίθετων με την στραβοκέφαλη επιμονή του ηγέτη τους φαραώ, να κρατήσει πάση θυσία τους Εβραίους σκλάβους στην Αίγυπτο. Γιατί δεν αμφιβάλλει κανείς, ότι ο παιδόκοσμος της Αιγύπτου, αλλά και ο βιοπαλαιστής λαός της ήταν

εντελώς άσχετος με τις τσιριμόνιες και τις αλλοίθωρες επιλογές του βασιλιά τους.

Λέπρα λοιπόν στο φαραώ, η τέλεια πληγή, το τέλος όλων των αντιρρήσεων. Μια πληγή που βάζει ένα δραστικό -σύντομο- και εν πολλοίς δίκαιο τέλος, στη σθεναρή θεϊκή απαίτηση για ελευθερία των Εβραίων. Αυτή είναι λύση!

Αυτή θα ήταν πράγματι η θεϊκότερη πληγή απ' όλες τις άλλες, γιατί θα περιόριζε τη μάχη ανάμεσα στο θεό και σ'έναν μόνο άνθρωπο, αποδεικνύοντας έλεος και θεϊκή οικονομία, απέναντι στα πάμπολλα αθώα θύματα της Αιγύπτου.

Αλλά δυστυχώς... δυστυχώς αυτήν ακριβώς την πληγή ξέχασε να παρεμβάλει ο Μωυσής ανάμεσα στην πρώτη και στη τρίτη -ανάμεσα στη ράβδο και τον ποταμό, ο Μωυσής ξέχασε το χέρι το λεπρό!

Μην εκπλήσεσθε. Ούτε κι ο θεός της βίβλου νοιάστηκε να του το θυμίσει. Η πληγή νούμερο δύο εξαφανίζεται ολότελα και ποτέ κανείς δεν μιλά πια γι αυτήν. Μάλιστα ο ίδιος ο θεός με τις συνεχείς εντολές του, φαίνεται να παρασύρει τον προφήτη του κατ' ευθείαν απ' τη ράβδο, στην πληγή του ποταμού, υπερπηδώντας προς μεγάλη απογοήτευση όλων μας, την τελειότερη και την πλέον ελπιδοφόρα πληγή. Την πληγή με το νούμερο δύο!

Εχουμε και πάλι την ένοχη σιωπηρή σύμπραξη θεού και προφήτη, που μας κάνει δίκαια νομίζω να ξαναρωτάμε: μήπως ο θεός της παλαιάς διαθήκης, ο πατέρας του Ιησού της καινής διαθήκης, είναι κατασκεύασμα εξ ολοκλήρου της χαλδαιο-εβραιο-πατριαρχικής φαντασίας;

Τί στο καλό έπαθαν λαοί ολόκληροι και χιλιετηρίδες τώρα κοιμούνται μακάρια πάνω στα χοντρά ψέματα των Εβραίων;

Γιατί αφανίσαμε για χάρη τους τον τεράστιο πνευματικό αρχαιοελληνικό πλούτο και φορτωθήκαμε τις χονδρές φανφάρες ενός βιβλίου που με την πρώτη κριτική έρευνα, λιώνει σαν το κερί μπροστά στο φλόγιστρο της ανάλυσης;

Τί στο καλό παραμερίσαμε τον ατέλειωτο σε χάρη και έκταση αρχαιοελληνικό μύθο για να μαθαίνουμε λαοί ολόκληροι τα χοντρά και βρόμικα παιχνίδια του χαλδαιο-εβραιο-θεολογικού δόλου; Και ξαναρωτώ. Γιατί δεν χτυπήθηκε απ' τη λέπρα ο φαραώ, με την πρώτη κιόλας πληγή ή με το δεύτερο "σημείο", όπως ακριβώς σχεδιάστηκε και προτάθηκε απ' τον ίδιο άλλωστε το θεό στη γη Μαδιάμ;

Εάν εγώ κι εσύ προτείναμε κάτι παρόμοιο με το λεπρό χέρι του Φαραώ, χιλιάδες αντιρρήσεις θεολογικής έξαψης θα ήταν έτοιμες να μας χαρακτηρίσουν ως υπερβολικούς και οπωσδήποτε εκτός θεϊκού πνεύματος. Μα τώρα εδώ, το παρασιωπά και το παρακάμπτει ο ίδιος ο

θεός που το πρότεινε! Σ' αυτό ποιές εμπνευσμένες θεολογικές τοποθετήσεις μπορούν να σταθούν; Τί έχουν να πουν οι στρατιές των θεολογούντων, που παρακάμπτουν τέτοιες αποκαλυπτικές λεπτομέρειες με... παιδική απλότητα και χάρη;

Ναι, το ποιμενικό ένδυμα του Μωυσή, που φορά στο βουνό, ήταν δυνατόν να περιέλθει στα χέρια του θαυματοποιού πεθερού του Ιοθόρ και να προετοιμαστεί το "θαύμα" της ψευδολέπρας στο χέρι του Μωυσή. Ο φαραώ όμως είναι απλησίαστος και στην καλύτερη περίπτωση τα ψευτο-ασπράδια μιας κατ' απομίμησης λέπρας, δε θα μπορούσαν να αποδώσουν πέρα από ένα σύντομο σοκ ανάμεσα σε τόσους αυλικούς ειδικούς στα αληθινά συμπτώματα της λέπρας. Μια είναι λοιπόν η αλήθεια, ο"θεός"του Μωυσή δεν είχε εξουσία "επί της σαρκός" του φαραώ.

Έτσι, θεός και Μωυσής παρακάμπτουν με ένοχη σιωπή την καλύτερη των πληγών, την πληγή της λεπρής χειρός του φαραώ. Θεός και Μωυσής, φτάνουν εδώ στο ανώτατο όριο αναξιοπιστίας, αναγκασμένοι απ' την σκληρή πραγματικότητα να παρακάμψουν με ένοχη σιωπή την πλέον αποφασιστική και αληθινή πληγή της λέπρας για λόγους αντικειμενικής δυσκολίας και αξεπέραστης σκηνοθετικής αδυναμίας!

Πάντως, αξιοσημείωτο παραμένει ότι δεν ξέφυγε απ' την Ιοθορική οξυδέρκεια, η αξιολογότατη αυτή εκδοχή της οριστικής θεϊκής ομηρίας, με τη σταδιακή λέπρα στο κορμί του αντιπάλου, που επαναλαμβάνουμε αν ήταν δυνατόν να εφαρμοστεί θα ήταν το ισχυρότερο και πειστικότερο όπλο ενάντια σε οποιονδήποτε ηγέτη του κόσμου και οι απόγονοι του ευφυέστατου Αβραάμ, θα μπαίνανε στη γη Χαναάν σιγοτραγουδώντας απλά το "Αλληλού-Γιάχ".[156]

Αλλά ο χειρισμός της θεϊκής λέπρας (μια μάστιγα που γνώριζαν καλά οι λαοί της εποχής εκείνης και ιδιαίτερα οι Εβραίοι), δεν είναι σαφώς στις δυνατότητες του βιβλικού θεού. Ο πατέρας του Χριστού δεν ήξερε να γιατρεύει τη λέπρα, θυμηθείτε το αυτό όταν θα φθάσουμε στο επόμενο υποθέτω βιβλίο, στο γιο αυτού ακριβώς του θεού, τον εξ ίσου κατ' άλλους θεό Ιησού Χριστό, που με πολύ άνεση "έκανε καλά" τους λεπρούς. Κάτι που με σιωπηλή επιμέλεια, ο πατέρας του ο θεός του Μωυσή, ανήμπορος αποφεύγει να κάνει.

Και ίσως εδώ να έφτασε για πολλούς η πιο "δυσάρεστη" στιγμή αυτού του βιβλίου, μια και πολλοί εκ των αναγνωστών θα αναγκαστούν να συνειδητοποιήσουν ότι εδώ, στην "παλαιά" όπως αποκαλείται διαθήκη, βρίσκονται οι βάσεις της κατανόησης της μεγάλης μορφής

---

[156] ***Αλληλούια:*** *Αλληλού-Γιαχ. Το εβραϊκό Χαλλελούγια: αινείτε τον Γιαχ, ή Γιαχβέ πανηγυρική ωδή των Εβραίων. Εψάλλετο στους ναούς και τις εβραϊκές συναγωγές προς δόξαν του αβρααμικού θεού Ιεοβά ή Ιεχωβά.*

που σάρωσε αιώνες μετά, εκεί ακριβώς που ο "παλιός των ημερών" ο θεός του Αβραάμ, ο χαλδαιϊκός "Γιαχβέ" αδυνατούσε να επιβληθεί πλέον.

Ναι ακριβώς εδώ, στο πλάι της ζωντανής δράσης του πατρός θεού, πρέπει να βλέπουμε και τον Υιό θεό, Ιησού Χρηστό, να παίρνει μέσα σ' όλη αυτή την αντάρα της βαρβαρότητας, παραδόξως μαθήματα "αγάπης" που θα του φανούν πολύ χρήσιμα όταν ενανθρωπισθεί αιώνες μετά ως ευγενής, πράος και ειρηνικός Χριστός Ιησούς, ως μονογενής δηλαδή γιος, του αβρααμικού βιβλικού θεού! **«ο Λόγος»**, όπως τον αποκαλεί ο Ιωάννης, προσδιορίζοντας τον τίτλο-όνομα του Ιησού στην προανθρώπινη και συνεπώς παλαιο-διαθηκική ύπαρξή του. Ακούστε τον Ιωάννη που μας δίνει σπουδαίες πληροφορίες για τη μορφή και το ρόλο της προ-ανθρώπινης ύπαρξης του Χριστού Ιησού-Εμμανουήλ ή Λόγου. Έτσι, για να κάνουμε μια μικρή, αλλά πολύ σημαντική παρένθεση στη ροή των βιβλικοθεολογικών αμφισβητήσεων μας. Υπενθυμίζουμε πάλι όσα λέει ο Ιωάννης στο ευαγγέλιο στο πρώτο κιόλας εδάφιο. **«Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦτο παρά τῷ θεῷ καί θεός ἦτο ὁ Λόγος. Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρά τῷ θεῷ. Πάντα δι' αὐτοῦ ἔγειναν καί χωρίς αὐτοῦ δέν ἔγεινεν οὐδέ ἕν τό ὁποῖον ἔγεινεν».**

Ο Ιησούς, ο εκλεκτός κήρυκας της αγάπης, το σωτήριο σύμβολο της μισής σημερινής ανθρωπότητας, ήταν ως θεός υιός παρών, απ' την αρχή στο πλάι του πατρός θεού. Ο ίδιος ο Ιησούς δηλώνει: **«πριν γίνῃ ὁ 'Αβραάμ ἐγώ εἶμαι»** *Ιωαν. Η' 58.*

Εμφατικά λοιπόν εδώ τονίζεται, ότι όλα όσα γίνονται στην παλαιά διαθήκη -τα μύρια δηλαδή όσα και ανήκουστα που είδαμε και θα δούμε ακόμα- τα κάνει ο Χριστός ο Υιός Θεός ως Λόγος και είναι αυτός που πραγματοποιεί τα πάντα, απ' την μικρότερη αβρααμική επαγγελία μέχρι την εντολή εξόντωσης των Αιγυπτίων, διότι ο Ιωάννης δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνείας, τα **«πάντα δι' αὐτοῦ ἔγειναν καί *χωρίς αὐτοῦ δέν ἔγεινεν οὐδέ ἕν τό ὁποῖον ἔγεινεν*»**. Όταν λοιπόν σιωπηρά παρακάμπτεται το λεπρό χέρι του φαραώ, ξεχασμένο δήθεν μέσα στην αφήγηση, δεν είναι ο Λόγος παρών; Ο Πατέρας **ο θεός** είναι εκεί, ο πολυύμνητος προφήτης του ο Μωυσής είναι παρών, **ο Λόγος** στην προανθρώπινη ύπαρξή του δεν είναι παρών; Όπως καταλαβαίνετε η απάντηση είναι υποχρεωτικά **Ναι!** Όχι μόνο είναι οπωσδήποτε παρών... αλλά είναι αυτός που κινεί όλα τα νήματα της θεοκρατικής εξουσίας που ευτυχώς με άφθονες λεπτομέρειες κατέγραψε η παλαιά διαθήκη.

Έτσι, όλα όσα εδώ είπαμε για την ανύπαρκτη αξιοπιστία του Χαλδαιο-Αβρααμικού θεού της βίβλου, μοιραία πρέπει να μεταφερθούν στο «Λόγο» που θεολογικά, υποχρεωτικά συνυπάρχει με τον πατέρα.

Βέβαια, με τίποτα δεν πρόκειται ο "καλόβολος" χριστιανός να συνδέσει τόσο εύκολα τις δύο θεότητες. Οι εξώφθαλμες "ατασθαλίες" του πατρός θεού, είναι αδύνατο να βαραίνουν τους ώμους του "τρισευλογημένου" υιού θεού! Είναι πράγματι αδιανόητη η αντοχή της ανοχής μας, όταν πρόκειται για τους "θεούς" μας!

Είναι όμως δυνατόν, απ' το αδιαίρετο σύνολο πατρός-υιού, να διαχωρίσουμε τις ευθύνες της ιστορικής δράσης του πατρός-θεού, που όπως είδαμε καταδολιεύει δια των προφητών του τους πάντες και τα πάντα, απ' τον ίδιο ακριβώς αυτό θεό που αργότερα με τη μορφή πλέον του Υιού Θεού, έρχεται σαν τελείως διαφορετικός, πράος και ειρηνικός σωτήρας; Μήπως έτσι απλά ήρθε τελικά η ώρα να συνειδητοποιήσουμε ότι τίποτε καλό δεν είναι δυνατόν να προέλθει απ' τον Αβραάμ, τον άνθρωπο που έκανε σχολή ζωής τον χαμογελαστό θάνατο, όπως μ' αρέσει να αποκαλώ το δόλο. Πρέπει λοιπόν να γίνει εντελώς σαφές, πως ό,τι χρεώσατε στο βιβλίο αυτό, ως απόδειξη της ανυπαρξίας και αναξιοπιστίας του παλαιοδιαθηκικού θεού, αυτόματα μετατρέπεται σε θεμελιώδη αμφισβήτηση της προσωπικότητας του νεοδιαθηκικού θεού Ιησού, δημιουργώντας έτσι αυτό που άλλοι ερευνητές τα τελευταία τρακόσια χρόνια πολύ περίτεχνα ονόμασαν "χριστολογικό πρόβλημα".

Πρέπει εδώ οπωσδήποτε να επισημάνω, την ακατανόητη συμπεριφορά μερίδας αξιόλογων κατά τα άλλα ερευνητών, που ενώ αδίστακτα, και ευχαρίστως θα έλεγα, υποτιμούν το θεό της παλαιάς διαθήκης, ξαφνικά κι ανεξήγητα, μένουν άφωνοι στο μεγαλείο του ίδιου ακριβώς θεού, που ήρθε πλέον στη γη ως Χριστός Ιησούς, για να σώσει αυτή τη φορά την ανθρωπότητα, αφού βέβαια όπως είδαμε για μια σειρά αιώνων (απ' τον Αβραάμ κι εντεύθεν) σάρωσε τη γενέτειρά του περιοχή ως θεός πατήρ, καταδολιευτής και πολεμόχαρος.

Δεν περιμένω βέβαια με τα λίγα αυτά λόγια, όσα δηλαδή επί τροχάδην ανέφερα, να δημιουργηθεί η βάση της συζήτησης για την προσωπικότητα του υπέρλαμπρου θρησκευτικού αστέρα Χριστού Ιησού. Αυτό θα το επιχειρήσουμε σ' ένα άλλο βιβλίο της σειράς αυτής. Αλλά ήμουν υποχρεωμένος να συνδέσω το θέμα αυτού του βιβλίου, με το σημερινό λαμπρό θεό της γης, που εξακολουθεί να άρχει και μαζικά να κηδεμονεύει, χωρίς ούτε καν να δέχεται να ακουστούν οι κοφτερές ερωτήσεις των ανθρώπων εκείνων που και στο παρελθόν κατατρόπωσαν το ακόρεστο πάθος των "θεών" για εξουσία. Έτσι παίρνουμε μια μικρή ιδέα απ' το ισχυρό σοκ, που μπορεί να δεχθεί η πλατιά διαδεδομένη πίστη στον Χριστό Ιησού, απ' την έρευνα μέσα στα σκονισμένα αρχεία της αβρααμικής πίστης.

Είναι αλήθεια ότι μέχρι σήμερα η έρευνα και η αμφισβήτηση "έβαλε" κατά του δοξασμένου αυτού "θεού", χωρίς να καταφέρνει ουσιαστικά τίποτε... Εμείς στην παρούσα μελέτη δεν αγγίξαμε ερευνητικά σχεδόν καθόλου τον αναντίρρητο αυτό σημερινό "θεό". Εν τούτοις αποκαλύπτοντας την αληθινή μορφή των πατριαρχών και ανακαλύπτοντας το ανατριχιαστικό φυλετικό μυστικό του γλυκόλαλου δόλου, καταφέραμε αβίαστα θαρρώ, τουλάχιστον να υποψιαστούμε καλύτερα απ' τον καθένα, ότι ο Χριστός δε μπορεί παρά να είναι η φυσική συνέχεια της αβρααμική ιδέας περί "ευλογίας" όλων των φυλών της γης. Μερικοί βέβαια, θεωρούν αδιανόητη αυτήν τη σύνδεση Χριστού-Αβραάμ. Ο ίδιος όμως ο Χριστός δεν αρνείται καθόλου το ρόλο του συνεχιστή των αβρααμικών ιδεών. Καυχέται μάλιστα λέγοντας πως η πετυχημένη δράση του φέρνει "αγαλλίαση" στο δοξασμένο στις τέχνες της "ευλογίας" προγονό του και τον ικανοποιεί βαθιά! Ο Χριστός λέει επ' αυτού: **«ὁ 'Αβραάμ εἶχε ἀγαλλίασιν να ἴδῃ την ἡμέραν τήν ἐμήν** (την δική μου) **και** (τώρα) **εἶδε καί ἐχάρη»** ***κατά Ιωάννη ευαγγέλιο Η' 55.***

Τι να "είδε" άραγε ο Αβραάμ, με τόση χαρά και αγαλίαση επί των ημερών του Ιησού;... Δεν ξέρω για σας, αλλά μετά από τόσα που "είπαμε" για τον άνθρωπο αυτόν (τον Αβραάμ), όταν αυτός ο συγκεκριμένος πατριάρχης των Εβραίων έχει λόγους να αγάλλεται... εγώ θα 'λεγα πως θα πρέπει να το σκεφτούμε πάρα πολύ πριν... συμμεριστούμε τη χαρά του.... επ' αυτού όμως θα επανέλθουμε.

Τα λέω αυτά, γιατί δε θέλω να υποτιμώ τη νοημοσύνη κανενός, συμπράττοντας σε εκείνο το τραγικά περίεργο κλίμα, όπου χριστιανοί καταφέρονται με αυθόρμητη ευχέρεια εναντίον της παλαιάς διαθήκης, θεωρώντας περίπου αυτονόητο ότι ο "θεός" της νέας διαθήκης είναι εντελώς άλλο πρόσωπο απ' το "θεό" της παλαιάς διαθήκης. Και πως ο Χριστός άνετα, θα μπορούσε να είναι αυτό που είναι, ξεκομμένος απόλυτα απ' την κοιτίδα της σύλληψής του την "παλαιά" διαθήκη. Ο ίδιος όμως φροντίζει έντονα να αποδεικνύει τη σχέση του με τους "τρισευλογημένους" παλαιοδιαθηκικούς πατριάρχες: **«καί ἀρχίσας ἀπό Μωυσέως καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν, διερμήνευεν** (ο Χριστός) **εἰς αὐτούς** (τους μαθητάς) **τά περί ἑαυτοῦ γεγραμμένα ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς».** ***Λουκ. Κδ' 27.*** Παρ' όλα αυτά μερικοί με πολύ αγνή ψυχή, ζητούν ευθέως να απομακρυνθούν απ' τη χριστιανική θρησκεία τα απομεινάρια της εβραϊκής παλαιάς διαθήκης! Είναι περίπου σαν κάποιος να θέλει να κόψει ένα ζώο στα δυο, με το μισό να χορτάσει την πείναν του και με το υπόλοιπο μισό να οργώσει κανονικά το χωράφι του!

Ο ισχυρισμός αυτού του βιβλίου είναι εντελώς σαφής και χωρίς περιστροφές. Το βιβλίο που αποκαλείται βίβλος, με την "παλαιά" διαθήκη, να πραγματεύεται τη θεολογική ιστορική πραγματικότητα του θεού Πατρός και με την "καινή" τα του θεού Υιού, όχι μόνο είναι "**το μεγάλο ψέμα**" αλλά... είναι το μεγαλύτερο μνημείο εβραϊκής απάτης που με τα γλυκόλογα απ' τη μια και τις απειλές του απ' την άλλη, έκατσε βαριά πάνω στη μονίμως ανυποψίαστη ανθρωπότητα, εκτοπίζοντας βίαια προς όφελος πολύ ολίγων όλους τους θεούς της υπέροχης αρχαιότητας, που αν και δεν ήταν λιγότερο πλαστοί και φανταστικοί, ήταν όμως τουλάχιστον αξιοπρεπείς και λόγω της πολυχιλιετούς συνύπαρξής τους με τους λαούς της Μεσογείου, πολύ πιο δεμένοι με την αληθινή φύση του ανθρώπου αυτού και της ζωής του!

Και για να τελειώσω τη μικρή αυτή οδυνηρή για πολλούς παρένθεση, επαναλαμβάνω ότι οι εκτοπισμένοι ψεύτικοι μεσογειακοί θεοί, είναι που έφεραν την ανθρωπότητα στον λαμπερότερό της απόγειο, την ελληνική κλασική της δόξα. Κάτι που εντελώς ανέλπιστα και με απίστευτη ανακούφιση έζησαν οι μεσογειακοί λαοί και ολόκληρη η ανθρωπότητα. Από το μεγαλείο αυτής της εποχής, αντλεί ακόμα η ανθρωπότητα όλα τα θετικά στοιχεία του σημερινού πολιτισμού!

Κάτι τέτοιο, οι βιβλικοί θεοί (πατέρας και υιός) όχι να παράγουν αλλά ούτε να διανοηθούν δεν μπόρεσαν, μια και οδήγησαν την ανθρωπότητα κατ' ευθείαν στα βάραθρα του μεσαίωνα και με την εξουσιαστική θρησκευτικότητά τους, διέδωσαν στη θέση της αρχαιοελληνικής ευφυίας τη ληθαργική αποχαύνωση. Μοναδικός δε φάρος κατευθυντήριων αξιών και διορθωτικών συγκρίσεων, παρέμεινε και πάλι η αρχαιοελληνική σκέψη, η οποία θεμελιωμένη σε απαρασάλευτες θετικές αξίες, παράγει ακόμα ό,τι ωραίο και λειτουργικό στολίζει τον πλανήτη μας.

Ας μη διανοηθεί βέβαια κανείς, πως έμμεσα εισηγούμαι την επάνοδο των αρχαιοελληνικών θεών, αν και σας διαβεβαιώ πως μια Απολλώνια λάμψη και λίγο "**γνῶθι σαυτόν**" δεν θα έβλαπτε καθόλου στα σημερινά θρησκευτικο-κοινωνικά μας σκοτάδια. Απεναντίας όμως, δεν είμαι εγώ που θα εισηγηθώ καλύτερα απ' τον σοφό πρόγονο της μεσογείου τον Έλληνα, για το τι πρέπει να γίνουν τελικά οι "θεοί".

Ο πρωτοπόρος αυτός στοχαστής ο Έλληνας, στο απόγειο ακριβώς της δόξας του έδωσε για πολλοστή ίσως φορά την απάντηση που πρέπει στο καυτό αυτό θέμα. Εισηγήθηκε πρώτος αυτός, την παύση και κατάργηση των θεών του. Κατασατιρίζοντάς τους μέσα στους ίδιους τους ναούς της τέχνης και τα εκπαιδευτήρια της λαϊκής του σοφίας, τα θέατρα, αντικαθιστώντας τους πλέον σθεναρά, από αξίες που απορρέουν απ' το αυθεντικότερο και δυναμικότερο θεϊκό όραμα

που είχε ποτέ ανθρώπινη κοινωνία, την εναρμόνηση του ανθρώπου και των κοινωνιών του με τις αξιοσέβαστες επιταγές της φύσης. Για πρώτη φορά κι απ' τα χέρια του ερευνητή Έλληνα, άρχισε η πανηγυρική μετάφραση της μόνης "βίβλου" που γράφτηκε ποτέ από θεό, του υπέροχου βιβλίου της φύσης, της θεϊκότερης φαιάς ουσίας του σύμπαντος.

Ανάμεσα στις αρωματισμένες σελίδες της, ο ερευνών άνθρωπος μπορεί να βρει τη γιατριά και την αληθινή αιτία για όλα τα πάθη, τους φόβους, και τις ανεπάρκειές του και να ανακαλύψει τις ίδιες του τις δυνατότητες, προωθώντας το "**γνῶθι σαυτόν**", το **μέτρο** και την **αρμονία**, με τις προσωπικές του γνώσεις και δυνάμεις που είναι και ο μόνος αληθινός θεϊκός του προορισμός.

Όσο για "θεούς". Να πάψει να αγγιστρώνεται στον πρώτο γλυκομίλητο θεό που είναι πρόθυμος να του πει όλα όσα θέλει να ακούσει. Οι προσωπικές μας ερωτήσεις, είναι οι μόνες που δίνουν περιεχόμενο στον αγώνα μας για το ζεστό προσωπικό γλυκό φως της νοημοσύνης κι αυτό θέλει δουλειά και παιδεία κι όχι υποταγή και θρησκεία.

Ο αγώνας για νοημονέστερη ζωή, δεν είναι καθόλου συνδεδεμένος με φλογίτσες κεριών που υπνωτίζουν ή με βαθύγδαρτες προσευχές που λύνουν και δένουν ουράνιες δυνάμεις. Ούτε με σκληροτράχηλη πίστη, που πετρώνει τα μεγέθη και τις πεποιθήσεις και κάνει τον άνθρωπο να μένει αμετακίνητα προσκολημμένος σε εικόνες, υποσχέσεις και εντολές θεών.

Και για να επανέλθουμε στη ροή της αφήγησης και να κλείσουμε την παρένθεση ρωτάμε ξανά. Γιατί δε χτυπήθηκε ο φαραώ με λέπρα; Γιατί ξεχάστηκε μετέωρη η μισοσχεδιασμένη αυτή πληγή, η καλύτερη πληγή του φαραώ; Και τέλος, έχουμε άραγε δίκιο λέγοντας ότι ο βιβλικός θεός δεν ξέρει να γιατρέψει τη λέπρα; Όχι θα απαντήσουν μ' ένα στόμα όλοι οι θρησκευόμενοι. Ο θεός της βίβλου έκανε καλά το χέρι του Μωυσή και θεράπευσε την αδελφή του απ' τη λέπρα εντός βέβαια εφτά ημερών, άρα ξέρει ο θεός του Μωυσή να προκαλεί αλλά και να γιατρεύει τη λέπρα.

Τί συνέβη αλήθεια στην αδελφή του Μωυσή; Ας δούμε πολύ γρήγορα την περίπτωση αυτή που ανεβάζει κατακόρυφα το ενδιαφέρον μας γύρω απ' την ξεχασμένη πληγή της λεπρής χειρός του φαραώ.

Η λέπρα της Μαριάμ

Το θαύμα της λεπρής Μαριάμ, είναι οπωσδήποτε συνδεδεμένο με τα όσα αναφέραμε για την αδυναμία χειρισμού της λέπρας σε εχθρούς και αντιπάλους. Αλλά όπως είδαμε, η λέπρα ή έστω τα εξωτερικά σημάδια της, μπορούν να εμφανισθούν σε ανθρώπους, που μυημένοι στο θεϊκό τρόπο δράσης δέχονται τη σκηνοθετημένη συνεργασία.

Οι καλύτεροι συνεργοί σ' αυτή την περίπτωση, είναι κατά το δόγμα της αδελφοποίησης του μεγάλου δασκάλου Αβραάμ, οι στενότεροι συγγενείς. Έτσι δε μας εκπλήσσει καθόλου το γεγονός ότι αυτή που χτυπιέται απ' τη θεϊκή λέπρα και βεβαίως γιατρεύεται είναι η Μαριάμ, η αδελφή του Μωυσή. Αλλά, ενώ όλα στην αφήγηση είναι πολύ καλά στρωμένα με την απαραίτητη θεϊκή κρούστα, η υπόθεση έχει ένα τρωτό σημείο. Το θαύμα γίνεται για να διασφαλιστούν, τα άκρως ιδιοτελή και καταχρηστικά προνόμοια του Μωυσή. Ο μέγας προφήτης σαν άνθρωπος έχει κι αυτός τις αδυναμίες του και τις προτιμήσεις του και είναι αυτός που πρώτος απ' όλους αθετεί τις θεϊκές συστάσεις περί αλλοδαπών γυναικών. Βέβαια ξέρει καλύτερα απ' τον καθένα, ότι οι περιορισμοί αυτοί ναι μεν υπάρχουν αλλά ισχύουν σαφώς μόνο για τους άλλους.

Έτσι ο Μωυσής, ο μεγάλος "Ιερέας του Κυρίου", της αυστηρής αυτής θεότητας, πήρε για γυναικεία συντροφιά καταχρηστικώς και παράνομα μια αλλοδαπή, που το μελαμψό έως μαύρο δέρμα της δεν επέτρεπε καμμιά μεταγραφική αλχημεία σε άλλη φυλετική κατηγορία. Έτσι ο "τόπος" βούιξε κάποτε για την αραπίνα του Μωυσή. Δυστυχώς όμως η θεϊκή βούληση κατ' επανάληψη είχε εκφράσει την δυσαρέσκειά της για τους γάμους αυτούς με αλλοδαπές. Απ' την εποχή ακόμα του Αβραάμ η στάση είναι: **«δέν θέλεις λάβει γυναῖκα... ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν Χαναναίων»** ***Γεν ΚΔ΄ 3.*** Εντολή που επαναλαμβάνει στον Ισαάκ εμφατικά και λέει: **«θέλω σε ὁρκίσει εἰς Κύριον τόν θεόν ... ὅτι δέν θέλεις λάβει γυναῖκα... ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν Χαναναίων μεταξύ τῶν ὁποίων ἐγώ κατοικῶ»** ***Γεν. ΚΔ΄3*** και την επαναλαμβάνει σε κάθε ευκαιρία ***Γεν. ΚΗ 1.***

Άλλωστε, είδαμε ολόκληρη την πατριαρχική ιστορία να ταξιδεύει εκατοντάδες χιλιόμετρα προκειμένου να αποκτήσει ομόφυλη νύφη. Έτσι η φυλετική ομοιογένεια και οι εντολές για φυλετική καθαρότητα πάση θυσία, είναι κι αυτή αβρααμικό εφεύρημα. Ο λόγος δε γι 'αυτήν την επίμονη φυλετική απομόνωση αναφέρεται ήδη προ του Μωσαϊκού ατοπήματος (αραπίνα) απ' τον ίδιο το θεό του Μωυσή.

«Φύλαξον ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἐγώ σε προστάζω σήμερον» «πρόσεχε εἰς σεαυτόν (λαέ Ισραήλ) **μή κάμης συνθήκην μετά τῶν κατοίκων τῆς**

γῆς εἰς τήν ὁποίαν ὑπάγεις, μήποτε γείνῃ παγίς ἐν τοῦ μέσῳ σου ἀλλά τούς βωμούς αὐτῶν θέλεις καταστρέψει καί τά εἴδωλα αὐτῶν θέλεις συντρίψει καί τά ἄλση αὐτῶν θέλεις κατακόψει (γιατί αυτά τα πολύ ειρηνικά;) **Διότι δέν θέλεις προσκυνήσει ἄλλον θεόν ἐπειδή ὁ Κύριος, τοῦ ὁποίου** ***τό ὄνομα εἶναι ζηλότυπος,*** **εἶναι θεός ζηλότυπος... (!) μήποτε λάβῃς ἐκ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἰς τούς υἱούς σου καί ὅταν αἱ θυγατέρες αὐτοῦ πορνεύσωσι κατόπιν τῶν θεῶν αὐτῶν, κάμωσι τους υἱούς σου να πορνεύσωσι κατόπιν τῶν θεῶν αὐτῶν»** *Εξ. ΛΔ΄ 12-16.* Κατανόηση, ήταν λοιπόν ανέκαθεν η βάση της λατρείας αυτού του θεού...!

Ο ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ που είναι ζηλότυπος, με το πολύ ταιριαστό για την περίπτωση όνομα, έχει βρει έναν πολύ απλό τρόπο για να μη χάνει πιστούς. Διατάζει την ασυνθηκολόγητη εξόντωση, συντριβή και καταστροφή της λατρείας όλων των άλλων θεών. Έτσι υποχρεωτικά θα του μείνουν πιστοί στη δική του. Συγκρατείστε αυτή τη βαθυστόχαστη θεϊκή τακτοποίηση! Σύμφωνα μ' αυτή για να λάμψει η αλήθεια πρέπει να σκοτώσουμε όσους δε συμφωνούν μαζί μας!

Και για να γίνει σαφέστερος ονομάζει "πόρνους" όλους τους μετέχοντες σε άλλες λατρείες, ώστε να γνωρίζουν την ποινή της πορνείας, το θάνατο. *(Λευιτικόν ΚΑ΄ 9) (Αριθ. ΙΔ΄ 33).*

Μια περίπτωση μάλιστα που δείχνει πόσο ακριβά πλήρωσαν την αγάπη τους για ξένες γυναίκες οι Εβραίοι (μια απ' τις πολλές δηλαδή), αξίζει να αναφερθεί εδώ, αναφέρεται στους Αριθμούς ΚΕ΄. Εκεί ορισμένοι των Εβραίων, ασφαλώς νέοι, κατεβαίνουν στα θρησκευτικά πανηγύρια των Μωαβιτών και γνωρίζονται με Μωαβιτοπούλες **«αἵτινες προσεκάλεσαν τόν λαόν** (τα εβραιόπουλα) **εἰς τάς θυσίας τῶν θεῶν αὐτῶν»** *Αριθ. ΚΕ΄ 2.* Οι Μωαβιτοπούλες τους πέρασαν για φυσιολογικούς γείτονες με φυσιολογικές θρησκευτικές ανοχές. Ο Μωυσής όμως, ο θρησκευτικός αυτός Τύραννος, δε μπορεί να ανεχθεί φυλετικές αναμείξεις γιατί του χαλούν όλη τη δομή και τη λειτουργικότητα της αμιγώς μονοφυλετικής, λατρευτικο-διαιτητικής θωράκισης. Θέλει ένα έθνος με συγκεκριμένες συνήθειες, καθορισμένες απαρέγκλιτα ενιαίες λατρευτικές εκδηλώσεις, όπου η φυλετική καθαρότητα και η ανόθευτη ομοιογένεια, θα του εξασφαλίζουν ανά πάσα στιγμή τα ανέλπιστα πλεονεκτήματα των πληγών της Αιγύπτου.

Έτσι, μετά το Μωαβήτικο πανηγύρι στο οποίο καλοπέρασαν οι Εβραίοι με τις Μωαβητοπούλες, στο στρατόπεδο των Εβραίων ο ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ ζηλοτυπεί και ζηλόφθονα ζητά "σφαγή"

«Καί εἶπεν ὁ Κύριος πρός τόν Μωϋσῆν. Λάβε πάντας τούς ἀρχηγούς τοῦ λαοῦ καί κρέμασον αὐτούς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου (μπρος στην σκηνή του μαρτυρίου) **κατέναντι τοῦ ἡλίου... καί εἶπεν ὁ Μωϋσῆς**

(επαυξάνων)... ***φονεύσατε* ἕκαστος τους ἀνθρώπους αὐτοῦ(!) Ἦσαν δέ οἱ ἀποθανόντες ἐν τῇ *πληγῇ* εἰκοσιτέσσαρες χιλιάδες**»!

Προσέξτε την αφήγηση, όχι φονευθέντες, αλλά «αποθανόντες», όχι εμφύλιος σφαγή, αλλά «πληγή». Είδατε τι καλό είναι να λέει ένας θεός, όλα όσα ο Μωυσής θα ήθελε να κάνει;

Απ' τον τεράστιο αριθμό των νεκρών, (αποκλείεται να πήγαν όλοι αυτοί σ' ένα πανηγύρι) καταλαβαίνουμε ότι μια σοβαρή εξέγερση και αναταραχή ξεσηκώθηκε μετά απ' τη βάναυση εντολή για κρεμάλες, που κατεστάλη όμως βίαια. Όσοι έφεραν αντίρρηση στη θεϊκή εντολή για κρεμάλες στον ήλιο, κρεμάστηκαν ή σφαγιάστηκαν μαζί με τα νεαρά παιδιά τους, που παρασυρμένα απ' τη νιότη τους πέθαιναν μετά την αγκαλιά της Μωαβητοπούλας, κρεμασμένοι στο λιοπύρι της ερήμου. Αν έστω μικρό μέρος των υπευθύνων κατά εντολή του ΖΗΛΟΤΥΠΟΥ κρεμάστηκαν και οι υπόλοιποι κατασφάχτηκαν έχουμε κυριολεκτικά κατόπιν εορτής, μερικές χιλιάδες κρεμασμένους μέσα σ' ένα μεσημέρι. Ένα θέαμα που δε νομίζω ότι μπορεί να κάνει περήφανη οποιαδήποτε θεότητα όσο ζηλότυπη κι αν νομιμοποιείται να είναι ή νομίζει ότι είναι.

Έτσι ένα μικρό πανηγύρι έγινε αιτία να πάρει ο λαός Ισραήλ, ένα οδυνηρό μάθημα υποταγής με εικοσιτέσσερις χιλιάδες νεκρούς!

Αυτά όσον αφορά τη στάση του «πράου» θρησκευτικού ηγέτη Μωυσή και τη θεϊκή διευθέτηση του προβλήματος της συνεύρεσης του λαού του, μετ' αλλοδαπών γυναικών. Τί ισχύει όμως γι' αυτόν τον ίδιο, τώρα που έχει διαπράξει την ίδια ακριβώς παράβαση; Α! όλα κι όλα, λαός και προφήτης δεν είναι ίσα κι όμοια! Έτσι όταν ο τόπος βούιξε για τη νεγρούλα του Μωυσή, αυτός ξέρει να βάζει το θεό του να τακτοποιεί αυτή τη μικρή διαφορά μεταξύ λαού και προφήτη.

Αυτός λοιπόν ο προφήτης, ξέρει όπως άλλωστε και οι προπάτορές του, όπως και όλοι οι προφήτες σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της βιβλικής ιστορίας, να βάζει το θεό του να τακτοποιεί τέτοιες μικροδιαφορές μεταξύ λαού και προφήτη. Ακούστε τι έγινε... **«και ἐλάλησαν ἡ Μαριάμ καί ὁ Ἀαρών ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως ἕνεκεν τῆς Αἰθιοπίσσης τήν ὁποίαν ἔλαβε διότι γυναῖκα Αἰθιόπισσαν ἔλαβε»**[157] *Αρ. ΙΒ΄ 1.*

Η αφήγηση για ευνόητους λόγους προσθέτει κι άλλες αφορμές (διεκδίκηση προνομίων) για τον καβγά που δήθεν ξέσπασε ανάμεσα στα τρία αδέλφια **«καί εἶπαν** (ο Ααρών καί η Μαριάμ) **Μήπως πρός τόν Μωϋσῆν μόνον ἐλάλησεν ὁ Κύριος; δέν ἐλάλησε καί πρός ἡμᾶς;»** *Αρ. ΙΒ΄ 2.*

---

[157] *Αλήθεια τί να έγινε η Σεπφώρα η πρώτη γυναίκα του Μωυσή; Γιατί εξαφανίζεται μυστηριωδώς απ' την αφήγηση χωρίς ούτε έναν υπαινιγμό για την τύχη της;*

Πιστεύετε εσείς αλήθεια, ότι οποιαδήποτε τέτοια αμφισβήτηση μπορούσε να έρθει απ'τον Ααρών, που απ' την αρχή είναι ήδη το δεξί χέρι του αδελφού του και έχει ζήσει από κοντά την αδιαφιλονίκητη μαεστρία του προφητικού του άθλου; Δεν κατέχει άλλωστε το υψηλότερο αξίωμα αμέσως μετά το Μωυσή ως ο Αρχιερέας της φυλής; Ή μήπως η Μαριάμ μπορούσε να διεκδικήσει αληθινά προνόμια, σ' έναν κόσμο τόσο ανδροκρατούμενο,που η γυναικεία συμμετοχή κυμαίνονταν απ' την απρέπεια έως την αφάνεια; Η μήπως τελικά, αντί όλων αυτών, πρέπει εδώ να ξαναθυμηθούμε τον κανόνα, ότι οι συγγενείς υπάρχουν μόνο για να ξεπερνιούνται οι ειδικές σκηνοθετικές δυσκολίες; Θυμηθείτε τον Αβραάμ να χρησιμοποιεί τη Σάρρα, τον Ισαάκ, αλλά και τον ανηψιό του Λωτ, ο Ισαάκ τη Ρεβέκκα, η Ρεβέκκα τον Ιακώβ, οι δώδεκα γιοι του Ιακώβ την αδελφή τους Δείνα, όλοι μαζί τον Ιωσήφ, ο Μωυσής τις γυναίκες κλπ. Για να θυμηθούμε έτσι καλά, για ποιούς γίνεται εδώ λόγος. Έτσι κι ο Μωυσής, χρησιμοποιεί τ' αδέλφια του για να βγει γρήγορα κι ανώδυνα απ' τη δύσκολη θέση, που διαφορετικά δεν είχε άλλη εκλογή απ' το να εγκαταλείψει τις αλλοδαπές σεξουαλικές προτιμήσεις του.

Ο Θεός πάντα πρόθυμος επεμβαίνει να τιμωρήσει τους παραβάτες της ιδιόρυθμης Μωυσαϊκής τάξης **«καί εἶπεν ὁ Κύριος πρός τόν Μωϋσῆν καί πρός τόν Ἀαρών καί πρός την Μαριάμ, *ἐξέλθετε* σεῖς οἱ τρεῖς πρός τήν σκηνήν τοῦ μαρτυρίου. Και *ἐξῆλθον* οἱ τρεῖς καί κατέβη ὁ Κύριος ἐν στύλῳ νεφέλης καί ἐστάθη εἰς τήν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, καί ἐκάλεσεν τόν Ἀαρών και τήν Μαριάμ.... καί εἶπεν ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ μου οὗτος** (ο Μωυσής) **εἶναι πιστός στόμα πρός στόμα θέλω λαλεῖ πρός αὐτόν καί φανερῶς καί οὐχί δι' αἰνιγμάτων καί τό πρόσωπον τοῦ Κυρίου θέλει βλέπει»** *Αρ. ΙΒ΄ 4-8.* Εκεί έξω απ' τη σκηνή του μαρτυρίου, εις επίκοων όλων, ο θεός επιβεβαιώνει ότι ο Μωυσής είναι ο αδιαφιλονίκητος προφήτης και ρωτά: **«διά τί λοιπόν δέν ἐφοβήθητε νά λαλήσητε ἐναντίον τοῦ θεράποντός μου** (ευνοούμενου) **Μωϋσέως;»** Ο Μωυσής έχει λοιπόν ένα σπουδαίο υπερασπιστή, που "αναπάντεχα" (!) κατοχυρώνει το δικαίωμα του Μωυσή να αποτελεί σεξουαλική εξαίρεση και απειλεί τους παραβάτες με την οργή του; **«καί ἐξήφθη ἡ ὀργή τοῦ Κυρίου κατ' αὐτῶν καί ἀνεχώρησε. Καί ἡ νεφελη ἀπεμακρύνθη ἀπό τῆς σκηνῆς καί ἰδού, ἡ Μαριάμ ἔγεινε λεπρά ὡς χιών»** *Αρ. ΙΒ΄ 8-10.* Βλέπετε διεξοδική συζήτηση που έπεσε, αλλά μην εκπλήσσεστε, συζητήσεις με επιχειρήματα στήνονται μόνο όταν συνομιλούν απλοί θνητοί μεταξύ τους, όταν ένας εκ των συμμετεχόντων είναι θεός τότε δεν γίνεται συζήτηση αλλά μια βολικότατη συνοπτική διαδικασία, κρίση και καταδίκη.

Παρακολουθώντας τη συγκεκριμένη εξέλιξη παρατηρούμε αμέσως κάτι πολύ σημαντικό, οι αποδείξεις της θεϊκής παρουσίας έχουν αισθητά βελτιωθεί και επιτυχώς προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα της ερήμου. Ο Θεός δεν κατεβαίνει πια "πάνω" στους προφήτες του, *(Γεν. ΙΖ' 22 και Εξοδ. Γ' 8)* ούτε χρησιμοποιεί τον πολύ ιδιωτικό τρόπο συνομιλίας "κατ' όναρ" όπως παλιά. Η σκηνή του μαρτυρίου όπου φυλαγόταν η περιβόητη κιβωτός της διαθήκης,[158] δε φτιάχτηκε στην τύχη γεμάτη χρυσάφι βαρύτιμα υφάσματα αλλά και ατελείωτα παραπετάσματα.[159] Είναι ο μόνος χώρος άξιος λόγου όπου ο θεός θα μπορούσε τώρα αξιοπρεπώς να «κατέβη», παρέχοντας ταυτόχρονα αποδεικτικά στοιχεία της παρουσίας του, σ' ένα ολόκληρο στρατόπεδο.

Την αίσθηση της παρουσίας της θεότητας αναλαμβάνει να τονίσει μια στήλη καπνού, που βγαίνει μέσα απ' τη σκηνή και η συμπεριφορά της, είναι τα καθοριστικά σημάδια της θεϊκής παρουσίας. Τι ήταν όμως αυτή η στήλη την οποίαν εναλλάξ η βιβλική αφήγηση ονομάζει στήλη νεφέλης και στήλη καπνού;

Ας αφήσουμε τα τρία αδέλφια έξω απ' τη σκηνή του μαρτυρίου να περιμένουν τη θεϊκή κρίση, κι ας κάνουμε μια μικρή παρένθεση για να συλλέξουμε στοιχεία. Για να δούμε καλύτερα το διαρκές αυτό θαύμα της θεϊκής παρουσίας πρέπει να πάμε στην τελετή των εγκαινίων της σκηνής αυτής.

«Καί τήν ἡμέραν καθ' ἣν ἐστήθη ἡ σκηνή... τοῦ μαρτυρίου και ἀπό ἑσπέρας ἕως πρωΐ ἦτο ἐπί τῆς σκηνῆς *ὡς εἶδος πυρός, οὕτως ἐγίνετο πάντοτε* ἡ νεφέλη ἐκάλυπτεν αὐτήν τήν ἡμέραν *καί εἶδος πυρός* τήν νύκτα» *Αριθ. Θ' 15-16.* Θα θυμάστε ασφαλώς, ότι στην έξοδο των Εβραίων απ' την Αίγυπτο **«ὁ Κύριος προεπορεύετο αὐτῶν, τήν ἡμέρα *ἐν στύλῳ νεφέλης*,... τήν δέ νύκτα ἐν στύλῳ πυρός»** *Εξ. ΙΓ' 21.* Στο Σινά τα πράγματα είναι μπερδεμένα, ο θεός αναγγέλλει στο Μωυσή **«Ἰδού, ἔρχομαι πρός σέ ἐν *νεφέλῃ πυκνῇ*, διά νά ἀκούσῃ ὁ λαός ὅταν λαλήσω πρός σέ»** *Αρ. ΙΘ' 9* το πρωί όμως αντί για νεφέλη, διαβάζουμε λίγα εδάφια παρακάτω: **«Τό δέ ὄρος Σινά ἦτο ὅλον *καπνός* διότι κατέβη ὁ Κύριος *ἐν πυρί* επ' αὐτό»**. *Εξ. ΙΘ' 18.* Ο Ησαΐας αιώνες μετά φαίνεται να εξακολουθεί να ονομάζει τον πυκνό καπνό της "πίσσας".

---

[158] *Για το περιεχόμενο της "Κιβωτού της διαθήκης", έχουν κατατεθεί άπειρες γνώμες και έχουν δημιουργηθεί "αμέτρητες διαμάχες ανάμεσα στους ερευνητές". Μετά όμως από όσα αβίαστα έχουμε εδώ κατανοήσει, δεν χρειάζεται νομίζω πολύ μεγάλη φαντασία για να υποθέσουμε ότι: τα* ***«είς την κιβωτόν μαρτύρια» (Εξ. ΚΕ' 16)*** *δεν είναι τίποτε λιγότερο ή περισσότερο απ' τα υλικά εκείνα, που με πολύ επιτυχία παρήγαγαν τα* ***«τέρατα»*** *και τις* ***«πληγές»*** *της εξόδου. Όμως, σαφέστερες αποδείξεις ότι πρόκειται για φυλακτήριο πανίσχυρων δηλητηρίων, θα δώσουμε στο επόμενο βιβλίο, όπου εκτενέστερα θα μας απασχολήσει αυτό το θέμα.*

[159] *Παραπέτασμα: Κουρτίνα που καλύπτει άνοιγμα.*

μια νεφέλη και μια καπνό **«ὁ Κύριος θέλει δημιουργήσει ἐπί πάντα τόπον τοῦ ὄρους Σιών καί ἐπί τάς συναθροίσεις αὐτῆς *νεφέλην* καί *καπνόν* τήν ἡμέρα, ἐν δέ τῇ νυκτί λαμπρότητα *φλογεροῦ πυρός*»** *Ησαΐας Δ΄5.*

Βλέπουμε ότι η σύγχυση ανάμεσα στις εκφράσεις νεφέλη πυκνή και καπνός οφείλεται στο **«εἶδος πυρός»** ή **«φλογεροῦ πυρός»** που γίνεται ορατό στη βάση της κολώνας (στήλης του πυκνού φωτισμένου καπνού τη νύκτα).

Δε νομίζω λοιπόν, μετά απ' όσα έχουμε πει και αβίαστα η ίδια η βιβλική αφήγηση ομολογεί, να μένει η παραμικρή αμφιβολία ότι η **στύλη νεφέλης** την οποία χρησιμοποιεί ο Μωυσής σαν εντυπωσιακό σημάδι της θεϊκής παρουσίας, δεν είναι τίποτε παραπάνω απ' την πυκνή στήλη καπνού που ανεβαίνει απ' την εντυπωσιακή για τους τότε ανθρώπους και άγνωστη καπνερή καύση του ακατέργαστου πετρελαίου (πίσσας ή άσφαλτου), που αφθονεί ανέκαθεν στην περιοχή αυτή όπου εξελίσσονται οι Χαλδαιο-θρησκευτικές αυτές ιστορίες. Μάλιστα η πληροφορία ότι η περιοχή ολόκληρη **«ἦτο πλήρης φρεάτων ἀσφάλτου** (πίσσας[160])» είναι γραμμένη όπως είπαμε στο Γεν. ΙΔ΄ 10 απ' την εποχή ακόμα του παρατηρητικότατου Αβραάμ.

Έτσι, το πετρέλαιο φαίνεται να παίζει έναν πανάρχαιο ρόλο στην περιοχή, αφού γίνεται στα χέρια του πανέξυπνου εβραϊκού ιερατείου αναντίρρητο σημείο θεϊκής παρουσίας και απόδειξη της καθόδου ή της αποχώρησης του θεού στη σκηνή του Μαρτυρίου!

Στη σκηνή του μαρτυρίου λοιπόν είχε και την έδρα της αυτή η θεϊκή φωτιά, ο καπνός της οποίας ανέβαινε απ' το κέντρο της σκηνής ανάμεσα απ' τα κατάλληλα διαμορφωμένα παραπετάσματα της οροφής ή μπροστά απ' τα πρόθυρα ανοίγματα της σκηνής, που σημειωτέον ήταν γεμάτη από τέτοια "παραπετάσματα" (καλύμματα δηλαδή ή ανοίγματα).

Τίνος όμως η φωνή ακουγόταν μέσα απ' τη σκηνή και πώς έπειθε ότι αυτή η φωνή δεν ήταν ανθρώπινη αλλά θεϊκή; **«καί λαβών ὁ Μωϋσῆς τήν σκηνήν, ἔστησεν αὐτήν ἔξω του στρατοπέδου, και ὠνόμασεν αὐτήν Σκηνήν τοῦ μαρτυρίου. και καθώς εἰσήρχετο ὁ Μωυσής εἰς τήν σκηνήν, κατέβαινεν ο στύλος τῆς νεφέλης** (άναβε η θεϊκή πυρά) **καί ἵστατο ἐπί τῶν θυρῶν τῆς σκην**ῆς (σε πρόθυρο καταπέτασμα) **καί ἐλάλει ὁ Κύριος μετά τοῦ Μωϋσέως καί ἔβλεπεν πᾶς ὁ λαός τόν στύλον τῆς νεφέλης ἱστάμενον ἐπί τῶν θυρῶν τῆς σκηνῆς. Καί ἐλάλει ὁ Κύριος πρός τόν Μωυσῆν... καί ἐπέστρεφεν εἰς τό στρατόπεδον ὁ**

---

[160] *Πίσσα: οξυδομένο πετρέλαιο επιφανείας.*

δέ θεράπων (παραγιός) **αὐτοῦ νέος, Ἰησοῦς ὁ υἱός τοῦ Ναυῆ,** ***δέν ἀνεχώρει ἀπό τῆς σκηνῆς*»** ***Εξ. ΛΓ΄ 7-11.***

Βλέπουμε ότι ο Ιησούς του Ναυή, ο κατοπινός ήρωας των μαχών της εισόδου στη γη Χαναάν, είναι κλεισμένος νυχθημερόν στη σκηνή του μαρτυρίου και είναι τρόπον τινά ο φύλακας και ο χειριστής των σημείων της θεϊκήςπαρουσίας. Έτσι, όταν τα τρία αδέλφια βγαίνουν έξω απ' τη σκηνή (για να επιστρέψουμε στην αφήγησή μας) για να κριθεί απ' το θεό η διαφωνία τους περί της αλλοδαπής γυναικείας συντροφιάς του Μωυσή, ο Ιησούς του Ναυή παραμένει εντός της σκηνής για να χειριστεί, τόσο τη θεϊκή "φουφού", όσο και την σαλπιστική θεϊκιά φωνή. Το ότι η φωνή του θεού εφεξείς θα έχει χροιά ενισχυμένης φωνής από σαλπιστική χοάνη, θα το εξακριβώσουμε απ' τις κατοπινές αβίαστες ομολογίες των βιβλικών εδαφίων όπως θα δούμε όταν διεξοδικότερα μελετήσουμε τα θαύματα του Χωρήβ, όπου ο θεός του Ιοθόρ θα επιχειρήσει να μιλήσει στο λαό Ισραήλ ανάμεσα από σφοδρούς σαλπισμούς. ***(Εξ. ΙΘ΄ 19)*** χαρίζοντάς μας μια ανεπανάληπτη "θεϊκή"... αποτυχία!

Έχουν όμως σάλπιγγες στη σκηνή αυτή; Ναι, στη σκηνή του μαρτυρίου έχουν τουλάχιστον δύο σάλπιγγες, για σαλπισμούς και σαλπιστικούς αλαλαγμούς -προσέξτε τη διαφορά- **«κάμε... δύο σάλπιγγας ἀργυρᾶς σφυρηλάτους... διά να συγκαλῇς τήν συναγωγήν καί να βάλῃς εἰς κίνησην τά στρατόπεδα. καί ὅταν σαλπίζωσι δι αὐτῶν πᾶσα ἡ συναγωγή θέλει συναθροίζεσθε... εἰς την θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, ἐάν δέ σαλπίσωσι διά μιᾶς μόνης, τότε θέλουσι συναθροίζεσθαι πρός σέ οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀρχηγοί... καί ὅταν σαλπίζητε ἀλαλαγμόν**[161] (μετά φωνής) **τότε θέλουσι σηκώνεσθαι τα στρατόπεδα»** ***Αρ. Ι΄ 1-5.***

Οι διαφορετικές χρήσεις της σάλπιγγας ήταν λοιπόν ήδη κατανοητές στους πανέξυπνους αυτούς παραγωγούς θεϊκού θεάματος. Κανείς δε μπορεί να αμφιβάλλει, ότι η ενίσχυση που φέρνει στη φωνή η σαλπιστική χοάνη, έγινε αμέσως αντιληπτή. Έτσι μια τέτοια χοάνη, αντί για αλαλαγμούς εχρησίμευε για την σαλπιστική βαθύφωνη θεϊκή φωνή, αντικαθιστώντας εδώ στην έρημο με ευκολία, τα απαραίτητα ηχητικά πλεονεκτήματα του όρους Σινά. Έτσι επιστρέφοντας και πάλι στη σκηνή που μας ενδιαφέρει βλέπουμε τα τρία αδέλφια έξω απ' τη σκηνή του μαρτυρίου να συνομιλούν με το "Θεό", για να τακτοποιηθεί η αμφισβήτηση του "ειδικού" δικαιώματος του Μωυσή να κρατήσει την αλλοδαπή μελαμψούλα -αγνώστου ονόματος- για συντροφιά.

[161] ***Αλαλάζω:*** *κραυγάζω δυνατά*

Πρέπει όμως εδώ για λίγο να σταματήσουμε και να σκεφτούμε, γιατί όπως είπαμε τίποτε δε λέγεται ή γράφεται τυχαία στο βιβλίο αυτό. Ας σκεφτούμε: γιατί όλα αυτά συμβαίνουν έξω απ' τη σκηνή του μαρτυρίου; Γιατί αλήθεια έξω κι όχι μέσα; Γιατί δεν τακτοποιεί ο θεός τις διαφορές των τριών αδελφών, "εν κρυπτώ" και με πλήρη μυστικότητα; Γιατί ο ίδιος ο θεός τους λέει:**«ἐξέλθετε σεῖς οἱ τρεῖς»** και η αφήγηση τονίζει **«καί εξῆλθον οἱ τρεῖς»** και ξανά **«καί ἐξῆλθον ἀμφότεροι»**; Γιατί λοιπόν όλη αυτή η δίκη των δύο αδελφών του Μωυσή, έπρεπε να γίνει έξω απ' τη σκηνή του μαρτυρίου;... Βέβαια τόσες φορές που έθεσα το ερώτημα όλοι πρέπει να υποθέτουμε στα σοβαρά την απάντηση... Μα γιατί έξω βρίσκεται ο λαός, ο αληθινός και μοναδικός λόγος αυτού του θεϊκού θεάτρου! Έτσι ο θεός με συνοπτικές διαδικασίες και ενώπιον όλων έξω απ' την σκηνή του μαρτυρίου απεφάνθη. Και για να το κάνει εντελώς ξεκάθαρο, "σκοτώνει λίγο" την Μαριάμ χτυπώντας την με τη μαρτυρική ανίατη λέπρα! Η συνομιλία λήγει. Ο ιερέας του θεού Ααρών ευτυχώς γλιτώνει, παρόλο που κατηγορείται ακριβώς για τα ίδια πράγματα! Όχι μόνο γλιτώνει, αλλά είναι αυτός που κάνει την διάγνωση της λέπρας και βάζει τις φωνές **«καί εἶδεν ὁ Ἀαρών τήν Μαριάμ καί ἰδού, ἦτο λεπρά. Καί εἶπεν ὁ Ααρών πρός τόν Μωϋσῆν. Δέομαι, κύριέ μου** (Μωυσή!) **μή ἐπιθέσης, την ἁμαρτίαν ἐφ' ἡμᾶς, ἐπειδή ἐπράξαμεν ἀνοήτως και ἐπειδή ἡμαρτήσαμεν»** *Αρ. ΙΒ' 10-11.* Ο ίδιος της ο αδελφός ο αρμόδιος προς τούτο αρχιερέας βεβαιώνει, ότι η Μαριάμ έχει λέπρα και λέει συντετριμμένος για να τ' ακούσουν όλοι. Είμασταν ανόητοι, συγνώμη αμαρτήσαμε! Αυτό βέβαια που παραμένει εντελώς ανεξήγητο, είναι αφού αμάρτησαν μαζί, γιατί η Μαριάμ τιμωρείται μόνη; Η απάντηση είναι ότι ο Ααρών ως αρχιερέας πρέπει να είναι αλώβητος και άμωμος, για να μπορεί να παραμείνει στο αξίωμά του *Λευτικόν ΚΑ' 16-24.* Έτσι αν χτυπηθεί από λέπρα, έστω και εικονική, θα κινδυνεύει το αξίωμά του, γι' αυτό ο Μωυσής χτυπά μόνο την Μαριάμ που δεν έχει κανένα συγκεκριμένο προνόμιο. Η Μαριάμ είναι η μόνη που μπορεί να χτυπηθεί απ' τη λέπρα ανώδυνα και να εξυπηρετήσει τα σχέδια θεϊκής τρομοκρατίας του Μωυσή, αναγκάζοντας το λαό να δει έκπληκτος τί τους περιμένει αν ακολουθήσουν τό δρόμο της εναντίωσης, για τις αλλοδαπές σεξουαλικές προτιμήσεις του προφήτη τους. Αφού λοιπόν ο θεός (!) δε δίστασε να χτυπήσει με θανατικό την ίδια την αδελφή του προφήτη, καταλαβαίνουν πολύ καλά όλοι ότι κάθε άλλη αντίρρηση είναι εκ του ασφαλούς καταδικασμένη.

Ο Μωυσής δε χάνει την ευκαιρία να δοξαστεί κι από πάνω με μια ακόμη θεαματική προφητική επίδειξη, εκεί έξω απ' τη σκηνή φωνάζει: **«Καί ἐβόησεν ὁ Μωϋσῆς πρός τόν Κύριον λέγων. Δέομαι θεέ,**

'Ιάτρευσον αὐτήν. Καί εἶπεν Κύριος πρός τόν Μωϋσῆν,... ἄς ἀποχωρισθῇ ἑπτά ἡμέρας ἀπό τοῦ στρατοπέδου καί μετά ταῦτα ἄς επιστρέψη. Καί ἀπεχωρίσθη ἡ Μαριάμ ἀπό τοῦ στρατοπέδου ἑπτά ἡμέρας καί ὁ λαός δέν ἐσηκώθη ἑωσοῦ ἐπέστρεψεν ἡ Μαριάμ» *Αριθ. ΙΒ' 13-14.*

Η αφήγηση βλέπετε μας τονίζει εκνευριστικά ευδιάκριτα το λόγο για τον οποίον έγιναν όλα αυτά. Προφανώς η λέπρα χτυπά την Μαριάμ ενώ το στρατόπεδο έχει ήδη ξεσηκωθεί για μετακίνηση, ξαφνικά όλοι μαθαίνουν πως η μετακίνηση ανεβλήθη για έναν μακάβριο λόγο "Η Μαριάμ χτυπήθηκε από θεϊκή λέπρα όταν έλεγξε τον αδελφό της Μωυσή, για την αλλοδαπή του γυναίκα". Αλλά αυτός ο παντοδύναμος προφήτης και ο φιλεύσπλαχνος θεός του, τη συγχώρεσε τελικά μετατρέποντας τον αργό βασανιστικό της θάνατο από λέπρα, σε επταήμερη μόνο... κράτηση.

Επτά ημερών καθυστέρηση της αναχώρησης του στρατοπέδου, πρέπει να ήταν αρκετή για να συνειδητοποιήσουν όλοι το νόημα της "νεκραναστημένης" Μαριάμ.

Έτσι λοιπόν δεν πρέπει να έμεινε ούτε ένας σ' όλο το στρατόπεδο που να μην κατάλαβε την δεινή θεϊκή ομηρία που αντιμετωπίζει, αν εξακολουθεί να φιλοξενεί σκέψεις εναντίον της ποθητής νεγρούλας, την οποία με πάθος υπερασπίζεται υπέρ του Μωυσή για φαντάσου ακόμα και ο ίδιος ο θεός!

Εφτά ολόκληρες μέρες καθυστερεί το στρατόπεδο με μοναδική αιτία την επιστροφή της Μαριάμ απ' την ολιγοήμερη απομόνωση. Εφτά μέρες περισυλλογής και κατανόησης για όλο το στρατόπεδο. Εφτά μέρες χαράς του Μωυσή, γιατί πάλι ο θεός του, του συμπαραστάθηκε περίφημα ακόμα και σ' αυτό το τόσο ιδιαίτερο πρόβλημά του. **« Ὁ Λαός δέν ἐσηκώθη ἑωσοῦ ἐπέστρεψεν** (μετά από εφτά μέρες υγιής πλέον) **ἡ Μαριάμ. Καί μετά ταῦτα ἐσηκώθη ὁ Λαός»** *Αρ. ΙΒ' 15-16.* Οι θεουργίες του Μωυσή είναι εκνευριστικά ξεκάθαρες. Η λέπρα της Μαριάμ ανακοινώνεται από τον αδελφό της Ααρών. Κατόπιν απομονώνεται για επτά ημέρες πάλι υπό την αυστηρή παρακολούθηση του αδελφού της αρχιερέα Ααρών και υποχρεωτικά η αποθεράπευσή της, το "θαύμα" δηλαδή, πιστοποιείται πάλι από το συνεργό και καθ' όλα αρμόδιο αδελφό αρχιερέα! Ποιός λοιπόν μπορεί να διαψεύσει το μόνο αρμόδιο να γνωμοδοτήσει για το αν η Μαριάμ είχε λέπρα ή όχι; Βέβαια το ότι τόσο το θύμα όσο και ο βεβαιών είναι αμφότεροι αδέλφια του Μωυσή... ε! αυτό είναι μάλλον μια καθαρή σύμπτωση! Τέτοιες όμως θα είναι και οι συμπτώσεις που θα φανούν πολύ χρήσιμες σ' έναν άλλο μεγάλο λεπροθεραπευτή πολλούς αιώνες αργότερα.

Είναι λοιπόν ή δεν είναι αξιοθαύμαστοι οι ελιγμοί του Μωυσή; Μοιάζει ή δεν μοιάζει με τους Χαλδαίους θεραπευτές προγόνους του; Όχι μόνο επιβάλλει τη θέλησή του, αλλά δοξάζεται κι από πάνω σα σπουδαίος "θεράπων" του θεού! (τι θεραπευτής, τι θεράπων, η δόξα ίδια).

Τελειώνοντας με την επταήμερη λέπρα της Μαριάμ αναρωτιόμαστε, ποιός μπορεί τώρα να πεί ότι ο θεός του Μωυσή "Ο ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ" δε μπορεί να κάνει καλά τη λέπρα; Αφού μόλις τώρα παρακολουθήσαμε εντελώς το αντίθετο. Αν βέβαια εξακολουθείτε να αναρωτιέστε, γιατί δε χρησιμοποίησε την ίδια ακριβώς λέπρα-πληγή στο φαραώ παρ' όλο που η πληγή-λέπρα είχε προταθεί, επιδειχθεί και διαταχθεί, απ' τον ίδιο το θεό, σας αφήνω, παρέα μ' όλα αυτά τα στοιχεία να το βρείτε μόνοι σας! Κι αν στην προσπάθεια, μας ξαναπάρει πάλι όλους γλυκά ο ύπνος ε! τότε καλή μας νύχτα! και ύπνο ελαφρύ!

Το χτύπημα της Πέτρας

Μέχρι τώρα είδαμε και θαυμάσαμε τους μηχανισμούς της ασύστολης υπονόμευσης, τους αρχιμάστορες του είδους,τους εκπληκτικούς αυτούς "θεουργούς" του παρελθόντος, που γνωρίζοντας την τέχνη του θάμβους και της παραπλάνησης βάζουν το "θεό" να πει όσα οι ίδιοι θέλουν να επιβάλλουν. Η τέχνη της παραπλάνησης υπόσχεται πολλά σε όσους τη θεοποιήσουν. Στο απόγειο της δόξας του ένας δολόφρων τεχνίτης μπορεί να παίξει με την ψυχολογία ενός λαού με την ίδια ευκολία που εσείς θα παραπλανούσατε το σκύλο σας. Μπορείτε πράγματι πολύ άνετα, για λόγους εκγύμνασης στην υποταγή, να αφήσετε για παράδειγμα τον σκύλο σας θεονήστικο. Το ζώο δε θα ξέρει ότι το ίδιο ακριβώς χέρι που τον χαϊδεύει ευθύνεται για τη μαρτυρική του πείνα.

Οι τεχνητές ελλείψεις, οι "**πληγές της ανάγκης**" δηλαδή, ήταν ανέκαθεν ένας απ' τους κυριότερους μηχανισμούς της αβρααμικής τέχνης. Ε, λοιπόν ας θαυμάσουμε το Μωυσή σε μια απερίγραπτα απλή εφαρμογή τους καθώς πλησιάζουν το όρος Χωρήβ!

Πριν ακόμα φτάσουν στο όρος του θεού ο Μωυσής φροντίζει η προσέγγισή τους να επισφραγισθεί μ' ένα ακόμα θαύμα. Η διήγηση στη βίβλο μας βοηθάει πολύ να διακρίνουμε τι ακριβώς έγινε. Απλά ο Μωυσής δημιουργεί τεχνητή έλλειψη νερού και δίψα στο λαό του, για να τους προσφέρει νερό μόνο αφού εξαγριωμένοι απ' την πολύ δίψα τον απειλούν. Μετά βέβαια απ' όσα είδαμε μαζί σ' αυτό το βιβλίο ελπίζω να

μη νομίζετε ακόμα ότι μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν υπερβολή. Δείτε τι λένε ολοκάθαρα τα αντίστοιχα εδάφια λίγο πριν φτάσουν στο όρος Χωρήβ.

«καί ἐσηκώθη πᾶσα ἡ συναγωγή τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ἐκ τῆς ἐρήμου Σίν ἀκολουθοῦντες τάς ὁδοιπορείας ***κατά την προσταγήν τοῦ Κυρίου*** **καί ἐστρατοπέδευσαν ἐν Ραφιδείν** ***ὅπου δέν ἦτο ὕδωρ*** **διά νά πίῃ ὁ λαός»** *Εξ. ΙΖ' 1.* Όπως καταλαβαίνουμε, κανείς δε μπορεί να φέρει αντίρρηση στο Μωυσή για την εκλογή του τόπου στρατοπέδευσης, διότι η πορεία που ακολουθούν είναι **«κατά προσταγήν Κυρίου»** συνεπώς κατά θεϊκή παραγγελία στρατοπεδεύουν καταμεσής της ερήμου **«ὅπου δέν ἦτο ὕδωρ»**! Και η δίψα μοιραία ζώνει τις χιλιάδες των οικογενειών που υποταγμένα ακολουθούν τον σωτήρα τους και αντιπρόσωπο του θεού Μωυσή. Η δίψα όμως δεν αστειεύεται, ο λαός διαμαρτύρεται δικαίως **«Δός εἰς ἡμᾶς ὕδωρ διά νά πίωμεν»**. Ο Μωυσής απαντά να καθήσουν φρόνιμα, γιατί κάθε αντίρρηση στη διαταγή στρατοπέδευσης ισοδυναμεί με λοιδωρία (κακολογία) κατά του θεού! **«Διατί λοιδωρεῖτε κατ' ἐμοῦ; διατί πειράζετε τόν Κύριον;»** Ο Κύριος... πειράχτηκε που οι άνθρωποι μεσ' στην έρημο χωρίς νερό τρελάθηκαν απ' τη δίψα; **«καί ἐδίψησεν ἐκεῖ ὁ λαός διά ὕδωρ καί εγόγγυζεν ὁ λαός»** ο Μωυσής αφήνει το πράγμα να φτάσει στο απροχώρητο. Οι άνθρωποι αναρωτιούνται, γιατί άραγε μετά απ' όλα αυτά να πεθάνουν τόσο μαρτυρικά και άδοξα από δίψα! Μόνο όταν ο Μωυσής εγκρίνει επιτέλους ότι η δίψα έγινε βαριά κι ασήκωτη έλλειψη, παρουσιάζει με φωνή μεγάλη το σωτήριο θαύμα του "Κυρίου" **«καί ἐβόησεν** (φώναξε) **ὁ Μωϋσῆς πρός τόν Κύριον... λέγων τί να κάμω εἰς τοῦτον τόν λαόν;»** Κι εγώ τώρα αναρωτιέμαι είναι άραγε ανάγκη να παρακολουθούμε όλο αυτό το θέατρο των αναίσχυντων αυτών θεουργών βήμα-βήμα και με κάθε λεπτομέρεια;

Κι όμως κάποτε πρέπει να γίνει κι αυτό. Ίσως έτσι καταλάβουμε κάποτε πόσο "ιερό" είναι τελικά το βιβλίο αυτό που αγκάλιασαν με σεβασμό ολόκληροι λαοί, χιλιάδες χρόνια τώρα και πόσο "προφήτες του θεού" είναι οι Χαλδαίοι ήρωές του, διότι, κοιτάξτε τι κάνει ο Μωυσής... Καθίζει το λαό στην έρημο απέναντι απ' το όρος Χωρήβ ενώ ξέρει ότι στο βουνό αυτό απέναντι τρέχουν άφθονα γάργαρα νερά! Που το ξέρει; Μα από δω, από το όρος Χωρήβ δεν ξεκίνησε ο Μωυσής προ τεσσάρων περίπου μηνών, για να επιτύχει με τα "θαυμάσιά", τους "δράκους" και τα "τέρατά" του, τον άθλο της απελευθέρωσης; Δεν έβοσκε ο ίδιος πρόβατα στο Χωρήβ ειρηνικά κι αμέριμνα, χωρίς ίχνος έλλειψης νερού; **«ὁ δέ Μωϋσῆς ἔβοσκε τά πρόβατά τοῦ Ἰοθόρ, πενθεροῦ αὐτοῦ ἱερέως τῆς Μαδιάμ... εἰς τό ὄρος τοῦ θεοῦ Χωρήβ»** *Εξ. Γ'1* ξέρετε κανέναν να βόσκει πρόβατα σε άνυδρο τόπο;

Πώς αλλιώς όμως το νεράκι που τρέχει στο βουνό, θα γίνει ένα εκπληκτικό εργαλείο πίστης και υποταγής στα χέρια αυτού του πανάξιου τέκνου του Αβραάμ; Πώς αλλιώς θα "παίξει" με τις ανάγκες ενός λαού ο Μωυσής και πως αλλιώς θα κάνει ένα ακόμα "θαύμα" με το στανιό; Ναι κάποτε πρέπει να τα δούμε στη σωστή τους διάσταση. Το Χωρήβ είναι εκεί. Το νερό είναι εκεί. Ο Ιοθόρ είναι εκεί και τα πρόβατά του σίγουρα βόσκουν ακόμα ασταμάτητα τριγύρω. Ακόμα και η ρομαντική πηγή που ο Μωυσής συνάντησε τη Σεπφώρα *(Εξ. Β΄ 16-19)* είναι κάπου εκεί! Ολόκληρη η φυλή των συγγενών Μαδιανιτών ζει και βασιλεύει γύρω ή κοντά στο βουνό Χωρήβ. Ο Μωυσής όμως, ο τετραπέρατος αυτός κυνηγός ευκαιριών, καθίζει το λαό σε μια έρημο κοντά στο Χωρήβ σε τόπο άνυδρο και κατάξερο, περιμένοντας να διψάσει ο λαός για να ωριμάσει το θαύμα και μόνο αφού σκασμένοι από δίψα τον απειλούν με τις πέτρες φωνάζει προς το θεό δήθεν ρωτώντας: **«καί ἐβόησεν ὁ Μωϋσῆς... Κύριε τί νά κάμω είς τοῦτον τόν λαόν; Ὀλίγον λείπει νά μέ λιθοβολήσωσι»** και φυσικά ο θεός απαντάει στην κατάλληλη στιγμή θα λέγαμε, μια και η κατάσταση είναι πλέον ώριμη για ένα... δροσερό θαύμα... ακούστε το: **«καί εἶπεν ὁ Κύριος πρόςτόν Μωϋσῆν, Διάβα ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ καί λάβε μετά σεαυτοῦ ἐκ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ Ἰσραήλ καί τήν ράβδον σου, μέ την όποίαν ἐκτύπησας τόν ποταμόν, λάβε ἐν τῇ χειρί σου καί ὕπαγε. ἰδού, ἐγώ θέλω σταθῆ ἐκεῖ ἔμπροσθέν σου ἐπί τῆς πέτρας ἐν Χωρήβ καί θέλεις κτυπήσει τήν πέτραν καί θέλει ἐξέλθει ὕδωρ ἐξ αὐτῆς διά νά πίῃ ὁ λαός καί ἔκαμεν οὕτως ὁ Μωϋσῆς ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων»** *Εξ. ΙΖ΄ 1-6.* Ούτε που χρειάστηκε να καλύψουν έντεχνα την πηγή, για να φανεί το θαύμα μετά απ' το κατάλληλο χτύπημα.

Το θαύμα γίνεται μπροστά σε μια πολύ μικρή μερίδα πρεσβυτέρων, των ίδιων μάλλον που αναμείχθηκαν ενεργά και στα "θαύματα" των πληγών της Αιγύπτου! Αλλά κι αν ακόμα έπρεπε να καλυφθεί μια βραχώδης σχισμή, για να φανεί ο Μωυσής σα θεός του ελληνικού μύθου που χτυπά το βράχο για να αναβλύσει το ποθητό νεράκι δεν ήταν δα τίποτε το ακατόρθωτο, μια και ο Ιοθόρ, ο λάτρης των εκπλήξεων και ο συλλέκτης αυτός των θεϊκών δυνάμεων ούτε φαντασία στερείται ούτε δυνατοτήτων. Και το Χωρήβ στο οποίο πηγαίνει ο Μωυσής με τους λίγους πρεσβυτέρους "προπορευόμενος" του λαού, είναι το βουνό του πεθερού του, είναι ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ! είναι το βουνό του ισόθεου ιερέα Ιοθόρ! Το βουνό αυτό, που από πολύ καιρό πριν είχε μετατραπεί σε χώρο θεϊκής υποδοχής.

Ξέρατε ότι ο θεός είχε δικό του βουνό; Ότι κι αν ετοιμάζεστε να απαντήσετε η σωστή απάντηση είναι: Όλοι οι θεοί είχαν ανέκαθεν το

δικό τους βουνό. Γιατί στο Ισραήλ να είναι αλλιώς; Οι Έλληνες στους δώδεκα θεούς τους, είχαν δώσει ένα βουνό ξεχωριστής ομορφιάς με θέα το Αιγαίο πέλαγος, τον Όλυμπο. Αλλά κι ο θεός των Εβραίων δείχνει προτίμηση για το όρος Χωρήβ, που ενώ μπορεί να υστερεί σε φυσική ομορφιά απ' τον πανέμορφο Όλυμπο, αντ' αυτού όμως ο Γιαχβέ δεν το μοιράζεται με κανέναν. Στην Κρήτη βέβαια, γνωρίζουμε ότι παλαιότερα ήθελαν το Δία μοναδικό κάτοικο του όρους Ίδη. Θα θυμάστε επίσης ότι ψηλά στο βράχο του Παρθενώνα κρίθηκε κάποτε η τύχη της Αθήνας. Δύο λαμπροί θεοί λέει ο μύθος διεκδικούσαν την πόλη. Ο Ποσειδώνας και η γαλανομάτα η Αθηνά. Μάλιστα για να κερδίσει την πόλη ο Ποσειδώνας χτυπά με την τρίαινά του στα ριζά του βράχου, απ' όπου βγαίνει άφθονο νερό σα δώρο για τη διψασμένη Αθήνα. Οι Αθηναίοι όμως προτίμησαν τα όμορφα μάτια της Αθηνάς και το ευλογημένο ελιόδενδρό της.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι συχνά στις μεσογειακές αφηγήσεις, πριν ένας λαός ή μια χώρα λάβουν τη θεϊκή υποστήριξη κάνοντάς τον συγκεκριμένο θεό, ιδιαίτερο προστάτη και πολιούχο τους, δέχονται δώρα και συχνά τα δώρα αυτά είναι νερά σε μια διψασμένη πόλη ή για έναν διψασμένο λαό. Αυτή τη διάσημη εθιμοτυπική διαδικασία βλέπουμε να τηρεί και ο Μωυσής εν όψει της τελικής αποδοχής της θεότητας απ' το λαό μπροστά στο ιερό βουνό Χωρήβ (Σινά).

Για άλλη μια φορά ο άριστος γνώστης των μεσογειακών θρησκευτικών μύθων Μωυσής, γράφει τη δική του θρησκευτική ιστορία πατώντας ακριβώς στα υπερδιάσημα αχνάρια του ελληνομεσογειακού μύθου! Μόνο που ξέρει καλύτερα απ' όλους, ότι ένα δώρο όσο θεϊκό κι αν είναι δεν έχει αξία αν δεν το επιθυμείς. Έτσι ο Μωυσής ανεβάζει κατακόρυφα την αξία των θεϊκών υδάτων βάζοντας πρώτα το λαό του να διψάσει μέχρι αγανακτήσεως και μετά τρυπά το βράχο με το θεϊκό ραβδί του!

Ηρακλής, Ποσειδώνας, Πήγασος, Διόνυσος και η "μαγική ράβδος"

Μια όμως και περάσαμε στην αντιπαράθεση του μύθου, που όπως είπαμε δίνει τροφή στη φαντασία των πατριαρχών, ας θυμηθούμε λίγο καλύτερα ότι το χτύπημα στο βράχο είναι μια αγαπημένη μυθολογική κίνηση θεών κι ηρώων, για να τρέχουν άφθονα τα θεϊκά νερά σαν δώρο στους ανθρώπους.

Ο Ηρόδοτος 7-21-1 μας παρουσιάζει τον Ηρακλή να χτυπά τον βράχο με το ρόπαλό του και να αναβλύζει άφθονο ζεστό νερό που αργότερα ονομάστηκαν "τα λουτρά του Ηρακλή".

Ο Ποσειδώνας με την τρίαινά του σα θεός του υγρού στοιχείου δεν χάνει ευκαιρία να τρυπά τους βράχους εδώ κι εκεί για νερό. Έτσι δημιουργεί και την "πηγή της Αμυμώνης". Μια άλλη φορά σε μεγαλύτερα κέφια λέει ο μύθος χτυπώντας με την τρίαινά του ανοίγει δρόμο στον Πηνειό σχίζοντας την Όσσα, δίνοντας έτσι διέξοδο στα νερά του Θεσσαλικού κάμπου και της λίμνης Βοϊβοήδας δημιουργώντας ταυτόχρονα τα πανέμορφα Τέμπη[162].

Ο Πήγασος επίσης, το φτερωτό άλογο του δρακοντοκτόνου ήρωα Βελλεροφόντης αυτό που κατά τον Poul Diel[163] είναι η προσωποποίηση της έμπνευσης που μπορεί να σ' ανεβάσει στα ύψη της αναζήτησης. Χτυπά με την οπλή του το βράχο και αναβλύζει ευθύς η πηγή του Ελικώνα, όπου οι Ελικωνιάδες μούσες αρέσκονται να παίζουν και να μοιράζουν έμπνευση και λόγια σοφίας και μνημοσύνης, όπως μας αποκαλύπτει τόσο ο Όμηρος όσο και ο Ησίοδος, που δέχθηκαν τη θεϊκή τους έμπνευση για να γράψουν τα αξεπέραστα λογοτεχνήματά τους, που αποτελούν κληρονομιά πολύτιμη όλης της ανθρωπότητας και είναι η κυριότερη πηγή επαφής και ενημέρωσης με το μεγαλείο του πανάρχαιου προφορικού πολιτισμού των Ελλήνων.

Αλλά και ο "Διόνυσος" ο βλαστικός θεός όπως τον αποκαλεί ο "πολύς" Λεκατσάς, στο ομώνυμο βιβλίο του τρυπά, βράχους για να αναβλύσουν πηγές υδάτων την **«πηγή Διονυσίας κοντά στα κυπαρίσσια την άνοιξε ο ίδιος με χτύπημα του θυρσού του στη γη, η πηγή Κισσούσα κοντά στην "Αλιαρτό" που μαθευόνταν πως εκεί τον λούσαν οι "τροφοί" του μόλις γεννήθηκε, και οι πηγές που ανοίγουν στις "Βάκχες" οι μαινάδες του χτυπώντας με τον θυρσό τους τα βράχια»** λέει ο Παναγής Λεκατσάς στο βιβλίο του "Διόνυσος", γράφοντας όμως δυστυχώς ελληνικά μόνο για προχωρημένους.

Και αναρωτιέται κανείς. Γιατί ενώ Έλληνες και Εβραίοι θεοί κάνουν ακριβώς τα ίδια... ΜΟΝΟ για το Εβραϊκό "θαύμα" δε δικαιούται κανείς να αμφιβάλλει;

Μήπως μπορεί να μου εξηγήσει κανείς, γιατί αυτή η εγκεφαλική διαστροφή μας έγινε τόσο οικία;...

---

[162] *Σήμερα στον ίδιο αυτό χώρο υμνείται και λατρεύεται η χριστιανή Αγία Παρασκευή. Έτσι η σειρά των πανάρχαιων πηγών πηγαίνοντας για τη Λάρισα έχει υποστεί την εξής παράδοξη αλλοίωση: "Πηγή των Μουσών", "Πηγή Αρτέμιδος", "Πηγή Αθηνάς", "Πηγή Δάφνης", **"Αγία Παρασκευή"**! "Πηγή Αφροδίτης".*

[163] *Paul Diel: "Ο Συμβολισμός στην ελληνική μυθολογία".*

Ας είναι, συνεχίζουμε. Ο Μωυσής λοιπόν, είχε αρκετές διάσημες εικόνες που ήθελε να μιμηθεί, καθώς κάνει θαύμα με το ζόρι και χτυπά το Χωρήβ με το ραβδί του. Ο μεσογειακός μύθος και η καθολική του υπεροχή παρασύρει το Μωυσή και τους πατριάρχες, σε κινήσεις άκρως αποκαλυπτικές για τη μυθολογική τους προέλευση και το είδος της θεϊκής συμπεριφοράς που προωθούν. Ο Μωυσής προσέχει να τηρηθούν όλες οι αναλογίες του μύθου και δεν ξεχνά να χρησιμοποιήσει τη διάσημη πια μαγική ράβδο του, σαν ιδιαίτερο εργαλείο θεϊκής δύναμης αποκαλώντας την μάλιστα **«ράβδον τοῦ θεοῦ»**.

Η μαγικό-χαλδαϊκή συμπεριφορά, που αποτελεί τη βασική οικογενειακή τους κληρονομιά γίνεται ολοφάνερη, καθώς με το "μαγικό ραβδί" του Μωυσή πραγματοποιούν την πρώτη τους επιδρομή κατά των Αμαλικιτών. Ο Μωυσής κρατά το ίδιο αυτό μαγικό ραβδί του υψωμένο, καθώς στέκει ψηλά σ' ένα βράχο πάνω απ' το πεδίο μάχης και σαν το μαθητευόμενο μάγο στέλνει με το ραβδί του τη νίκη ή το χαμό, ανάλογα με το πόσο ψηλά κρατά τη ράβδο του.

«ἐγώ θέλω σταθῆ ἐπί τῆς κορυφῆς... κρατῶν ἐν τῇ χειρί μου τήν ράβδον τοῦ θεοῦ... καί ὁπότε ὁ Μωϋσῆς ὕψωνε τήν χεῖραν αὐτοῦ ἐνίκα ὁ Ἰσραήλ· ὁπότε δέ κατεβίβαζε τήν χεῖρα αὐτοῦ ἐνίκα ὁ Ἀμαλήκ. Αἱ χεῖρες δέ τοῦ Μωϋσέως ἦσαν βεβαρημέναι· ὅθεν λαβόντες λίθον, ἔθεσαν ὑποκάτω αὐτοῦ καί ἐκάθισεν (ο Μωυσής) **ἐπ' αὐτοῦ: ὁ δέ Ααρών καί ὁ Ὥρ, εἷς ἐκ τοῦ ἑνός μέρους καί εἷς ἐκ τοῦ ἄλλου, ὑπστήριζον τάς χεῖρας αὐτοῦ... καί κατέστρεψεν... τόν Ἀμαλήκ»** ***Εξ. ΙΖ' 11-13.***

Είναι το πρώτο θαύμα που εκτελεί ο Μωυσής καθιστός, αλλά τη δύναμη της νίκης τη χρωστά στη **«ράβδο του θεοῦ»**. Ίσως βέβαια να βοήθησε και το γεγονός ότι η μάχη γίνεται κοντά στο **«όρος τοῦ θεοῦ»** όπου με **«τόν δάκτυλον τοῦ θεοῦ»** θα γράψει τις **«ἐντολές τοῦ θεοῦ γιά τόν ἐκλεκτό λαό τοῦ θεοῦ»**.

Δεν είναι αλήθεια φανερό ότι τα ασταμάτητα θεομαγειρέματα, έγιναν τελικά η κινητήριος δύναμη στα χέρια των απογόνων του Αβραάμ, ακριβώς όπως ο πανέξυπνος αυτός Χαλδαίος το προείπε;

Σε τι διαφέρει η συμπεριφορά αυτή, απ' τις ατόφιες μαγικές κοινωνίες όπου δυνάμεις κάθε είδους κρυμμένες σε σπήλαια βουνά ή δάση, ασκούσαν επιρροή στην πρώιμη ανθρώπινη κοινωνία και μόνο ο προικισμένος μάγος της φυλής, που είχε το ξεχωριστό χάρισμα να 'ρχεται σε επαφή μαζί τους μπορούσε με τη χρήση μαγικών αντικειμένων να δέσει ή να λύσει τις δυνάμεις αυτές κατά πως βόλευε στον ίδιο και την αμοιβή του;

Δεν διευθύνει με την υπερμεγέθη "μπαγκέττα" του ο Μωυσής τη θεϊκή δύναμη ενάντια στους Αμαλικήτες κατευθύνοντας τη μάχη με το μαγικό του ραβδί;

Δεν έχει εδώ στη μάχη με τον Αμαλήκ, η ράβδος τους θεού την ίδια ακριβώς αυτή αυθεντική μαγική συμμετοχή στην έκβαση της μάχης; Πώς άραγε νομίζετε πως αρέσκονταν να ονομάζουν οι τελετάρχες της καθαρής μαγικής παράστασης του παρελθόντος, το δικό τους ραβδί, αν όχι "θεϊκό ραβδί"; Το γεγονός ότι οι θεατρόφιλοι πατριάρχες και οι κατοπινοί προφήτες τους, έχουν πια για μόνιμο ακροατήριο έναν ολόκληρο λαό, δεν αλλάζει σε τίποτε τη βασική ιδέα. Το γεγονός μάλιστα ότι επικαλούνται δυνάμεις, που τους παραχωρούν το πολύ βολικό προνόμιο, να είναι μόνο σ' αυτούς κατανοητές ορατές και διαθέσιμες, είναι όχι ένδειξη, αλλά απόδειξη μιας μαγικής κοινωνίας σε πλήρη μαγικοθρησκευτική λειτουργία.

Ο χαλδαϊκός οικογενειακός δόλος, με το κατανοητό όνομα «Κύριος των δυνάμεων» έγινε πλέον ελεύθερο κι ανεξάρτητο έθνος και εδώ με τον Αμαλήκ έδωσε την πρώτη νικητήρια μάχη του. Το αβρααμικό ιερατείο απέκτησε τελικά το δικό του λαό και τον φέρνει στο ιερό βουνό, για να κηρύξει την έναρξη μιας μακρόχρονης εκπαίδευσης στα σιωπηλά όπλα του δόλου. Δυστυχείς αποδέκτες των ατελείωτων αυτών πειραματισμών και πάλι οι αναλώσιμοι θνητοί, ο λαός. Οι εξουσιαστές του που αδιαφορούν ολότελα αν ο λαός αυτός είναι "δικός" τους ή ξένος, θα έχουν για ατέλειωτες εκατονταετηρίδες το προνόμιο να μελετούν ανενόχλητοι τη συμπεριφορά ενός τεράστιου κοινωνικού "σώματος", που παρά τον εντυπωσιακό όγκο του φαίνεται να αντιδρά σαν μια μικρή άμυαλη παιδούλα, στα δύο κυριότερα όπλα του έμπειρου εξουσιαστή μαγοτελετάρχη ιερέα: την "ευλογία" και την "κατάρα".

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

“Ευλογία” και “κατάρα”

Το “έπος” του πατριαρχικού δόλου.

Η ανθρωπότητα δεν είχε και εξακολουθεί να μην έχει περιθώρια αντίδρασης, απέναντι στον ύπουλο χαμογελαστό εχθρό της τον σιωπηρό δόλο. Η αβρααμική θρησκεία σ' όποιον θέλει να την ελέγξει ακόμα και με τις πιο επιφανειακές επιφυλάξεις, δεν αφήνει περιθώρια παρανοήσεων. Είναι σαφώς η θρησκεία του δόλου, μόνο που στην αφήγησή της η βίβλος για λόγους εντελώς ευνόητους, έκρυψε το δόλο κάτω απ' τον πολύ περίεργο συνδυασμό δυνάμεων για θρησκεία την **«εύλογία καί κατάρα»** *Δευτ. ΙΑ´ 26.*

Αυτό ακριβώς που σε μας με μια πρώτη ματιά δε λέει και σπουδαία πράγματα, είναι η ψυχή και το δόγμα της διδαχής του Αβραάμ, του πρώτου αυτού πατριάρχη! Η **«εύλογία»** και η **«κατάρα»** είναι τα βασικά εργαλεία της αβρααμικής σκέψης, που με πολύ φροντίδα βλέπουμε να μεταφέρουν ο ένας πατριάρχης στον άλλον ***(Γεν. ΙΒ´ 3, ΚΖ´ 12, 36, 41, ΚΗ´ 4).***

Ας πάρουμε όμως πρώτα την **«εύλογία»**.

Ο Αβραάμ όπως είδαμε, είναι αποφασισμένος να τους ευλογήσει όλους, παρόντες και μέλλοντες, να μην αφήσει δηλαδή κανέναν χωρίς

την "ευλογία" του. **«Πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς»** έχουν τεθεί στο στόχαστρο της "ευλογίας" του περίεργου αυτού ανθρώπου.

Μια ιδέα παγκόσμιας **«εύλογίας»** γεννήθηκε στο μυαλό του. Θυμηθείτε την μετάφραση των εβδομήκοντα (Ο΄) που λέει **«καί ἐγεννήθη λόγος Κυρίου εἰς τόν Αβραάμ»** *Γεν. ΙΕ΄ 1.* Έτσι "εγεννήθη" και η θεϊκή αυτή ιδέα στο μυαλό του Αβραάμ.

Ο θεός του θέλει, να "ευλογηθούν" μέσα απ' αυτόν οπωσδήποτε όλοι οι άνθρωποι της γης! Δεν είναι υπέροχο;

Τί μπορεί όμως αλήθεια να περιλαμβάνει η ευλογία που έχει κατά νου για τους λαούς ο Αβραάμ; Και επί τέλους γιατί αποφάσισε να μας ευλογήσει, εσένα, εμένα όλους, χωρίς καν να μας ρωτήσει; Και χωρίς μάλιστα να έχουμε την παραμικρή ιδέα για το τί εννοεί μ' αυτήν;

Ρωτάμε λοιπόν, μετά από όσα είδαμε γι' αυτόν εντελώς δικαιολογημένα. Ποιός ήταν ο Αβραάμ, που ξένος κι άγνωστος φτάνει ξαφνικά στη Χαναάν κι αμέσως αποφασίζει να τους ευλογήσει όλους; Δεν ήταν ο φτωχός περιπλανόμενος (περάτης) Χαλδαίος, που με την πρώτη πείνα φεύγει να σωθεί στην τροφοδότρα Αίγυπτο; Δεν είναι ο σκηνίτης, που προφανώς αποτυχημένος στα εβδομηνταπέντε του αναγκάζεται να εγκαταλείψει (πιθανότατα διωγμένος) την χαλδαϊκή γενέτειρά του, και να βρει καταφύγιο στην Χαναάν, όπου πλούσιες πόλεις και οργανωμένες κοινωνίες του παρέχουν ανεμπόδιστη παραμονή και φιλοξενία, ονομάζοντάς τον "**περάτη**" περαστικό πάροικο και περιπλανόμενο, δηλαδή Εβραίο;

Ποιά ανάγκη έχουν οι ολόδροσες χαναναϊκές παραλιακές πόλεις, καθώς και η παραποτάμια παραδεισένια πεντάπολη του Ιορδάνη, αλλά και η πάμπλουτη Αίγυπτος απ' τις ευλογίες του Χαλδαίου, περαστικού πρόσφυγα προφήτη; Μόνος του δε χαρακτηρίζει τις περιοχές αυτές παραδεισένιες; *Γεν. ΙΓ΄ 10.* Γιατί λοιπόν τόση επιθυμία να "ευλογήσει" κανείς έναν παράδεισο; Οι άνθρωποι της Χαναάν με τα πλούσια οπωροφόρα δέντρα *(Αριθμοί ΙΓ΄ 23)* δεν είναι καλλιεργητές αμπελουργοί που έφεραν τη γη τους σε υψηλά επίπεδα παραγωγής, ώστε με θαυμασμό η ίδια η βίβλος να την αποκαλεί **«τῷόντι γῆ ρέουσα γάλα καί μέλι»**; *Αρ. ΙΓ΄ 27* Κι ο καθένας γνωρίζει, ότι καμμία γη δε ρέει από μόνη της ούτε γάλα ούτε μέλι.

Ρωτάμε λοιπόν, σύμφωνα με τις πλέον επιεικέστερες ερμηνείες των αβρααμικών ενεργειών. Πόσοι ευλογήθηκαν τελικά απ' αυτόν που πρώτος απ' όλους γέννησε την πολύ ενδιαφέρουσα και περίεργη αυτή ιδέα της ευλογίας;

Τρεις μεγάλες και πλούσιες περιοχές, φαίνεται να επισκέφθηκε ο μετανάστης προφήτης κουβαλώντας επιμελώς μαζί του τις προθέσεις και τα σχέδιά του να "ευλογήσει" τον κόσμο. Και οι τρεις αυτές

περιοχές γνωρίζουν μια λαίλαπα πληγών, ενώ ο Αβραάμ πλουτίζει. Η χαναναϊκή μάλιστα πεντάπολη του Ιορδάνη κατακρίνεται απ' το θεό του Αβραάμ και δέχεται καυτή θεϊκή αποτέφρωση αντί για δροσερή θεϊκή ευλογία!

Η εβραϊκή βίβλος περιχαρώς καταγράφει τους άθλους και τις πληγές που αφανίζουν, αντί για τις ουράνιες ή επίγειες ευλογίες που όλοι εμείς περιμένουμε.

Μέσα λοιπόν στις ιστορίες του Αβραάμ, ο μόνος που φαίνεται αληθινά ευλογημένος απ' τις φοβερές αυτές εξελίξεις, είναι ο ίδιος ο Αβραάμ που κάθε φορά που οι "ευλογίες" του χτυπούν τους γύρω λαούς, αυτός είναι ο μόνος που γίνεται ολοένα πλουσιότερος.

Μερικοί θα πουν περισπούδαστα.

- Μα οι θεϊκές ευλογίες δεν αναφέρονται καθόλου σε υλικά πλούτη, αλλά σε πνευματικά αγαθά!

- Λέτε; Ίσως! Η βίβλος όμως γι αυτήν τουλάχιστον την εποχή διαφωνεί ξεκάθαρα επ' αυτού. Λέει χαρακτηριστικά: «**Ό Κύριος εὐλόγησε τον κύριόν μου** (Αβραάμ) **σφόδρα καί ἔγεινε μέγας** (πως; και με τί έγινε μέγας;) **καί ἔδωκεν εἰς αὐτόν πρόβατα καί βόας καί ἀργύριον καί χρυσίον και δούλους και δούλας καί καμήλους καί ὄνους**» *Γεν. ΚΔ΄ 34 & ΛΓ΄ 11.* Μήπως λοιπόν ο Αβραάμ μετά από τόσες υλικότατες "ευλογίες" που τον έκαναν «μέγα», αποφάσισε να δώσει κάτι και στους άλλους ανθρώπους τριγύρω του; Ασφαλώς όχι, διότι ακριβώς το αντίθετο τον είδαμε ολοφάνερα να κάνει μ' όλους τους τρόπους σ' όλες τις περιπέτειες του. Απ' αυτούς ακριβώς παίρνει υλικά αγαθά θεραπεύοντας πληγές που ο "θεός" του με το **«ισχυρό χέρι»** του, επιφέρει στους πλούσιους αφέντες και βασιλείς τις περιοχής, που πέφτουν θύματα της δόλιας και περίπλοκης ηθικής ελευθερίας θεού και προφήτη!

Μήπως όμως παρ' όλα αυτά με κάποιον τρόπο τους ευλόγησε πνευματικά; Κατηγορηματικά όχι. Ο Αβραάμ δεν φαίνεται πουθενά κομιστής οποιουδήποτε ανωτέρου μηνύματος. Ακόμα και η περίφημη ιδέα της θυσίας του γιου του Ισαάκ, όσο θετικά κι αν εκτιμηθεί δεν είναι καθόλου πρωτότυπη. Αυτήν ακριβώς την ύστατη απόδειξη θρησκευτικής υποταγής ζητούσαν οι περισσότερες θρησκείες του κόσμου χιλιετηρίδες πριν τον Αβραάμ για να εξασφαλιστεί η οριστική υπεροχή της πίστης απέναντι στους τοπικούς άρχοντες. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι κατά βάση ο γιος ή κόρη του τοπικού άρχοντα κινδύνευαν από μια τέτοια ύστατη λατρευτική θυσία, αποδεικνύοντας μας ότι το ιερατείο είχε βρει τον πιο επώδυνο τρόπο να ασκεί την τοπική του τρομοκρατία. Μια ακόμα λοιπόν θυσία, δε θα άλλαζε τίποτε είτε γινόταν είτε όχι. Και η άρνηση ακόμα της βιβλικής θεότητας να δεχθεί

ανθρωποθυσία, δε νομίζουμε ότι μπορεί στα σοβαρά να θεωρηθεί αβρααμική πρωτιά, διότι ο αρχαιοελληνικός μεσογειακός μύθος σαφώς και προ πολλού, είχε τοποθετηθεί αρνητικά στη βάρβαρη αυτή ιερατική καταπίεση των τοπικών αρχόντων.

Επιτέλους όμως, γιατί αναλαμβάνει να ευλογήσει τους πάντες αφού ούτε υλικά και πολύ περισσότερο πνευματικά είναι σε θέση να τους προσφέρει το παραμικρό;

Μήπως λοιπόν εθελοτυφλούμε, αρνούμενοι να δούμε όλα όσα φανερά ο άνθρωπος αυτός κάνει; Αφού ολοφάνερα κάνει τα πάντα, αρκεί **«ευλογώντας»** τους άλλους να γίνεται αυτός ολοένα πιο «μέγας» σε υλικά και μόνο αγαθά.

Μήπως όμως το «σπέρμα» του μεγάλου αυτού οραματιστή προφήτη,τα κατάφερε καλύτεα να ευλογήσει αληθινά τον κόσμο γύρω του; Δυστυχώς η ίδια η βιβλική αφήγηση δείχνει κατά πολύ περίεργο τρόπο τους τριγύρω λαούς, να αρνούνται με πείσμα όλες τις "ευλογίες" των εισβολέων απογόνων του στη γη τους! Μήπως λοιπόν η αβρααμική "ευλογία" είναι κάτι απ' το οποίο τελικά πρέπει προσεκτικά να φυλαγόμαστε; Μήπως το βιβλικό κείμενο μαζί με τον υπερ-ήρωά του Αβραάμ και την περίεργη θεότητά του παίζουν μαζί μας με τις λέξεις, απειλώντας μας φανερά με "ευλογία" και μάλιστα αβρααμική;

Ας εμβαθύνουμε λίγο στον όρο και στη διαδικασία της ευλογίας:

Ευλογία: το εύ ομιλείν, καλλιλογία, έπαινος, εγκώμιον

Ευ-λογώ: ομιλώ καλώς περι τινός, λέγω καλούς λόγους, επαινώ, εγκωμιάζω.

Έτσι λοιπόν για να μπουν μερικά πράγματα στη θέση τους. Ευλογία είναι το εργαλείο που αποκοιμίζει το θύμα. Ο δόλος έχει βρει τον κατάλληλο συνεργάτη του τα "καλά λόγια".

Πρέπει να παραδεχθούμε, ότι βαδίζουμε σωστά στην αποκρυπτογράφηση του εβραϊκού έπους, του δόλου. Ναι, δε μας εκπλήσσει καθόλου, ότι το πρώτο πράγμα που έμαθε ο δόλος είναι να μιλάει γλυκά. Ο ορισμένος και προμελετημένος δόλος, (όπως καθορίζεται νομικά) είναι η πλέον επικίνδυνη ανθρώπινη παγίδα και τα "καλά λόγια" είναι ο βασικότερος τρόπος παραπλάνησης των θυμάτων του. Το πρώτο λοιπόν πράγμα που ανακάλυψε ο δόλος ήταν η ευλογία! Η ανάγκη δηλαδή να μιλά καλά και να πείθει. Το στόλισμα οι ωραιοποιήσεις, οι υποσχέσεις, και η γλυκόλαλη πειθώ, εξακολουθούν ακόμα και σήμερα να είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της εκτεταμένης αυτής διανοητικής διαστροφής! Και είναι αυτός ακριβώς ο διανοητικός μηχανισμός της ακατάσχετης καλολογίας, που συντρίβει ακατάπαυστα τα λαμπρά και απέριττα δώρα της καθαρόγλωσσης νοημοσύνης.

Ο δόλος λοιπόν, έχει βρει το πιο κατάλληλο προσωπείο του, τα "κατάλληλα λόγια", το «εγκώμιο», τον «έπαινο» και τη χαμογελαστή ταπεινή ευ-λογία, τις «ευχές» και την γλυκιά συμφωνία, πίσω απ' το προσωπείο της οποίας ο άγρυπνος εκπαιδευόμενος καταδολιευτής μετατρέπεται σε πετυχημένο ελαφροπάτη ανθρωποκυνηγό!

Όσο αυτή η μελέτη προχωρά, τόσο ο "θαυμασμός" μας για τον εφευρέτη του δόλου τον Αβραάμ θα ανεβαίνει κατακόρυφα. Ο άνθρωπος αυτός ξέρει μαζί μ' όλα τ' άλλα να χαρίζει προνόμια στον ευατό του. Ξέρει σαν παλιός Χαλδαίος μάγος, ότι ο ευλογών είναι σε τελική ανάλυση ανώτερος του ευλογούμενου. Έτσι αυτόματα, αυτο-ανακηρύσσεται σε άνθρωπο ανώτερο, του οποίου η δήθεν γλυκιά καλλιέργεια και το ηθικό βάθος της ιερής αποστολής του ξεχειλίζει και λούζει με ευλογίες όσους συναναστρέφεται. Ξέρει όμως, ότι πίσω απ' αυτό το δήθεν φωτισμένο προσωπείο, μπορεί να κρύψει με εκπληκτική ασφάλεια οποιοδήποτε δόλιο σχέδιο και να διεισδύσει ταυτόχρονα στη πιο προωθημένη θέση εκτέλεσής του. Ξέρει να χρησιμοποιεί την ανθρώπινη ευπιστία και γνωρίζει ότι η ανθρώπινη αφέλεια, είναι θησαυρός που περιμένει αφύλακτος αυτόν που μπορεί να κουρσεύει όχι με σπαθιά και ρόπαλα, αλλά με γλυκόλογα, ευχές και ευλογίες, γιατί σ' αυτά, είναι ολότελα αφύλαχτες οι ψυχές των ανθρώπων.

Ο άνθρωπος αυτός, έχει μαζί με όλα τ' άλλα και απόλυτη συναίσθηση της δύναμης των ιδεών του, ξέρει ότι ο ασύστολος, άκρατος, προμελετημένος δόλος, είναι μια διαχρονική συνταγή επιτυχίας και την κληροδοτεί στο "σπέρμα του" με τις ευχές για παγκόσμια επικράτηση. Βλέπει ξεκάθαρα τα αφελή θύματά του να παρασύρονται χωρίς αντίσταση στα πρώτα καλά λόγια και στις επιφανειακές του καλολογίες.

Νιώθει λοιπόν την αξεπέραστη δύναμη της "ευλογίας" καταλαβαίνει ότι η "ευ-λογία" μπορεί να είναι το πιο αποτελεσματικό όπλο παράλυσης των αμυντικών μηχανισμών του θύματος. Ένα γλυκόπιοτο υπνοποιό δηλητήριο που αφοπλίζει γλυκά το θύμα... Δεν μένει παρά να αποδώσεις πετυχημένα τις πληγές που ξεσπούν σ' έναν οργισμένο "θεό".... Και να η προσωπική μέθοδος πλουτισμού του Αβραάμ, σε όλο το ανήθικο μεγαλείο της. Ο Αβραάμ κατάλαβε λοιπόν καλύτερα από τον καθένα το φοβερό πλεονέκτημα, να παίρνεις με δόλο ό,τι θα σου ήταν εντελώς αδύνατο να αποκτήσεις με ευθεία απαίτηση.

ΔΟΛΟΣ λοιπόν, μια τιτάνια δύναμη επιτυχίας που το μόνο που ζητάει από σένα είναι, να είσαι άνθρωπος χωρίς αναστολές, με άλλα λόγια και για να το πούμε απλά, να είσαι παμπόνηρος και να μην έχεις ούτε ιερό ούτε όσιο!

Το βιβλίο λοιπόν που τόσο σεβάστηκε η ανθρωπότητα, η εβραϊκή βίβλος που κατέγραψε τα ανδραγαθήματα και τις περιπέτειες του ιδρυτή της φυλής και αρχιπατριάρχη Αβραάμ, καθώς κι αυτές των αντάξιων συνεχιστών του, δε γράφτηκε επ' ουδενί για να αποτελέσει τη βάση οποιασδήποτε θρησκείας. Αλλά για το σαφώς ευδιάκριτο πλέον λόγο, να καταγράψει τους άθλους και να διασώσει όσο το δυνατόν περισσότερες (έστω και συγκαλυμμένες) λεπτομέρειες μιας τρομερής φυλετικής εφεύρεσης. Μιας τέχνης που η τρομακτική δύναμή της, δεν είχε καμμία σχέση, με καμμία απολύτως ηθικο-θρησκευτική βάση. Το πατριαρχικό "έπος", συγκράτησε έναν τρόπο φυλετικού πλουτισμού και ζωής, παντελώς άσχετο προς κάθε απόπειρα προώθησης σεβάσμιων ιδεών.

Τελικά, ο άνθρωπος αυτός με τις μεγαλόπνοες ιδέες, είχε τη θαυμαστή ευκαιρία να δει στην μακρόχρονη ζωή του την απόλυτη επιτυχία των ιδεών του. Στο τέλος της ζωής του είδε να τον αποκαλούν «κύριο, μέγα, και ηγεμόνα» *(Γεν. ΚΓ' 6)*, όλοι εκείνοι οι άνθρωποι των οποίων την ευτυχισμένη ευημερία είχε με κάθε επιτυχία υπονομεύσει με τον αθόρυβο χαμογελαστό του δόλο!

Έτσι λοιπόν, το ότι **«έγεννήθη ρῆμα Κυρίου»** στο μυαλό του Αβραάμ ότι: **«θέλουσιν ευλογηθῆ ἐν σοί πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς»** *(Γεν. ΙΒ' 3)*, σαφώς μόνο σαν απειλή μπορεί να ακουστεί μεσ' απ' τις σελίδες της βίβλου. Εκτός βέβαια κι αν αισθάνεστε ότι σήμερα γύρω σας μετά από τρισήμιση περίπου χιλιάδες χρόνια, έχει έστω και μερικώς εκπληρωθεί η τόσο τρανταχτή αυτή υπόσχεση. Λέτε να ήμαστε πράγματι ευλογημένοι, με την καλώς εννοούμενη ευλογία σήμερα εμείς οι "άλλες φυλές της γης" από τη δράση και τη θρησκευτική σκέψη της αβρααμικής σοφίας; Πιστεύετε στ' αλήθεια ότι πολλά απ' τα ευλογημένα πράγματα που ευτυχώς εξακολουθούν να υπάρχουν γύρω μας, οφείλονται πράγματι στην αβρααμική μέριμνα που αυτός και ο θεός του έκαμαν για μας -τις άλλες φυλές της γης- στη μακρινή εκείνη εποχή; Αν ναι, πολύ θα θέλαμε ένα μικρό έστω κατάλογο "πραγμάτων", που να μας βεβαιώνουν ότι ακόμα και σήμερα ζούμε πράγματι ανάμεσα στις ευλογίες που τόσο επίμονα υποσχέθηκε μέσω του σπέρματός του ο θεός στο μεγάλο εκείνο προφήτη!

Μήπως τελικά οι σωτήριες εφευρέσεις, η ωφέλιμη επιστήμη, τα φάρμακα, η παιδεία, οι τέχνες κι ο υγειής πολιτισμός, η γνώση, ο αθλητισμός, οι ελευθερίες, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα απαραίτητα για τη ζωή μας κοινωνικά συστήματα, το κάλλος της έρευνας και οι πολύτιμοι μηχανισμοί παραγωγής ανθρώπινης αξιοπρέπειας των σωτήριων ερωτήσεών μας, έχουν οποιαδήποτε σχέση με τις "ευλογίες" που προώθησε αυτός ο προφήτης και το σπέρμα του;

Επιτέλους, πού είναι οι τόσο βαρύγδουπες αβρααμικές ευλογίες; Δε νομίζετε ότι είναι καιρός να δούμε προσεκτικότερα την αληθινή όψη των πραγμάτων;

Ας μη γελιόμαστε. Τα πράγματα που ο σημερινός άνθρωπος μπορεί με καμάρι να θεωρήσει ευλογημένη προγονική πρόνοια δεν έχουν καμμιά απολύτως σχέση, με όσα είπαν ή έκαναν ο Αβραάμ και το διαβόητο "σπέρμα" του. Είναι κοινό μυστικό, ότι ο ελληνομεσογειακός πολιτισμός είναι ο μεγαλύτερος ποταμός ανθρώπινων ευλογιών που έθρεψε την ανθρώπινη νοημοσύνη, βγάζοντάς την απ' τα μαύρα σκοτάδια της μαγείας. Αυτός ξεδίψασε με τα δροσερά νερά της γνώσης του, την κατάξερη ως τότε ανθρωπότητα. Μέχρι σήμερα, χωρίς περιστροφές και πέρα από κάθε αμφιβολία, τα φώτα του πολιτισμού για ολόκληρο τον πλανήτη είναι αρχαιοελληνικά! Κι όλ' αυτά χωρίς ποτέ κανείς να αποφασίσει να ευλογήσει κανέναν. Νομίζω άλλωστε, ότι οι αληθινές ευλογίες, δεν προαποφασίζονται απλά συμβαίνουν.

Ας δούμε όμως και το δεύτερο σκέλος αυτής της άρτιας αβρααμικής εφεύρεσης, την «κατάρα». Επαναλαμβάνουμε ότι οι ευφυείς συλλήψεις του ανθρώπου αυτού υπήρξαν σοφά ολοκληρωμένες μια και συμπλήρωμα της καλολογικής παραπλάνησης (ή ευλογίας) θέλει την κατάρα η συμμετοχή της οποίας είναι εξίσου αξιόλογη στην προσπάθεια θυματοποίησης των αντιπάλων.

Κατάρα: *αρά κατά τινός-κακή αρά.*
Αρά: *ευχή, προσευχή να πληγή τις υπό συμφοράς*
Καταράσσομαι: *επικαλούμαι (το θεό) προς το κακόν τινός.*

Αν σήμερα η κατάρα ξεσηκώνει φόβους και ανατριχίλες, σκεφτείτε την επίδραση αυτού του δραστικού όπλου στη μακρινή εκείνη εποχή. Ο Αβραάμ ξέρει πολύ καλά να παίζει με τις ελπίδες (ευχές) και τους δισειδαίμονες φόβους (κατάρες) των ανθρώπων. Όλοι οι άνθρωποι τριγύρω του είναι αρκετά αφελείς, ώστε να μην κρύβουν καθόλου ούτε τους πόθους, αλλά ούτε και τους φόβους τους. Και ο Αβραάμ μας απέδειξε ότι ξέρει να παίζει και με τα δύο. Κρατά την τρυφερή ανθρώπινη ψυχή απαλά χαϊδεύοντάς την με γλυκόλογα, ώσπου να της δείξει αν χρειαστεί τα απάνθρωπα μαύρα νύχια της πικρής κατάρας. Και για όλα αυτά δε χρειάζονται πολλά. Αρκεί να είσαι Χαλδαίος ιερέας μάγος απ' τα τρίσβαθα της αρνητικής ανθρώπινης ιστορίας και να έχεις μαζί σου ένα θεό πρόθυμο πάντα να πει και να κάνει όλα όσα η δόλια ψυχή σου τον διατάξει!

Ναι,αν κάτι αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι ο θεός της βίβλου είναι ολότελα ένα αβρααμικό κατασκεύασμα, αυτό είναι η πρωτοφανής- για τα παγκόσμια θεογονικά και θεολογικο-θρησκευτικά δεδομένα-ευκολία, έκταση και ποικιλία με την οποία ο θεός του Αβραάμ, χρησιμοποιεί την αστείρευτη χολή της κατάρας.

Και για να το κάνουμε σαφέστερο: αν προκηρύσσαμε διαγωνισμό πρωτάκουστης αδιανόητης και εκτεταμένης κατάρας, να είστε βέβαιοι, ότι η βίβλος θα ήταν το αδιαφιλονίκητο φαβορί. Διότι δεν υπάρχει καμμία κατάρα που θα μπορούσατε να σκεφτείτε, να δανειστείτε ή σε έξαλλη κατάσταση να κατασκευάσετε, που πολύ χειρότερη να μην αναφέρεται ήδη στο βιβλίο αυτό. Γιατί η βίβλος, είναι το κατ' εξοχήν βιβλίο της ευχής και της κατάρας!

Όσοι δεν μελέτησαν τη βίβλο, δεν γνωρίζουν ότι τα κείμενά της κυριολεκτικά κατακλύζονται από θεϊκές απειλές (κατάρες) και πως στον κυριότερο όγκο των σελίδων της, είναι κατάφορτη από ανατριχιαστικές απειλές και περίτεχνους θεϊκούς πειθαναγκασμούς.

Και επειδή θα νομίζετε ότι σίγουρα αυτή τη φορά παραφέρομαι, θα σας αφήσω να πάρετε μια κατάπικρη γεύση από ένα ασήμαντο σχετικά βιβλικό απόσπασμα πηχτής, μαύρης, θεϊκής κατάρας.... θαυμάστε το!

« *Εάν δέν ύπακούσης* ἐπιμελῶς είς τήν φωνήν τοῦ Κυρίου τοῦ θεοῦ σου, διά να προσέχης νά ἐκτελῆς πάσας τάς ἐντολάς αὐτοῦ καί τά διατάγματα αὐτοῦ τά ὁποῖα ἐγώ προστάζω είς σέ σήμερον, *πᾶσαι αἱ κατάραι αὗται θέλουσιν ἐλθεῖ ἐπί σέ* καί θέλουσι σε εὑρεῖ.

Κατηραμένος θέλεις εἶσθαι ἐν τῇ πόλει, καί κατηραμένος θέλεις εἶσθαι ἐν τῷ ἀγρῷ. Κατηραμένον τό καλάθιόν σου καί ἡ σκάφη σου. Κατηραμένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου, καί τά γεννήματα τῆς γῆς σου, αἱ ἀγέλαι τῶν βοῶν σου καί τά ποίμνια τῶν προβάτων σου. Κατηραμένος θέλεις εἶσθαι ὅταν ἐξέρχησαι. *'Ο Κύριος θέλει ἐξαποστείλει ἐπί σέ την κατάραν*, τήν θλῖψιν καί την φθοράν, είς πάντα ὅσα ἐπιβάλης τήν χεῖραν σου διά νά πράξῃς, ἑωσοῦ ἐξολοθρευθῆς, καί ἑωσοῦ ἀφανισθῆς ταχέως,... ὁ Κύριος θέλει προσκολλήσει είς σέ θανατικόν, ἑωσοῦ σέ ἐξολοθρεύσῃ ἀπό τῆς γῆς, ὅπου ὑπάγεις να κληρονομήσης αὐτήν. 'Ο Κύριος θέλει σέ πατάξει μέ μαρασμόν καί μέ πυρετόν καί μέ ρίγος καί με φλόγωσιν καί μέ μάχαιραν καί με ἀνεμοφθορίαν καί μέ ἐρυσίβην[164] καί θέλουσι σέ καταδιώκει ἑωσοῦ ἀφανισθῆς

[164] ***Ερυσίβη**: μικρομύκητες παρασίτου εις πλείστα καλλιεργούμενα φυτά, προξενούν δε εις αυτά σημαντικάς ζημίας. Προσβάλλει τα αγροστοειδή. Νόσος εμφανιζόμενη επί του σίτου και της κρίθης προκαλούσα το στάχιασμα των σιτηρών! Γνώστες λοιπόν και της ασθένειας των σιτηρών, που σημειωτέον μεταδίδεται πανεύκολα.*

Καί ὁ οὐρανός σου ὁ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου θέλει εἶσθαι χαλκός, καί ἡ γῆ ἡ ὑποκάτω σου σίδηρος, ὁ Κύριος θέλει δώσει τήν βροχήν τῆς γῆς σου κονιορτόν καί χῶμα. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ θέλει καταβαίνει ἐπί σέ... νά συντριφθῆς ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου... καί τό πτῶμά σου θέλει εἶσθαι τροφή εἰς τά ὄρνια τοῦ οὐρανοῦ καί εἰς τά θηρία τῆς γῆς. Ὁ Κύριος θέλει σέ πατάξει μέ *την Αἰγυπτιακήν πληγήν* (!) καί μέ αἱμορροίδας (!) καί με ψώραν καί ξυσμόν, ὥστε νά μή δύνασαι νά ἰατρευθῆς... μέ τύφλωσιν... μέ ἀφροσύνην καί ἔκσταση καρδίας, θέλεις ψηλαφᾶ... ὡς τυφλός... καί θέλεις εἶσθαι μόνος καταδυναστευόμενος καί διαρπαζόμενος... θέλεις ἀρραβωνισθῆ γυναῖκα, καί ἄλλος θέλει κοιμηθῆ μετ' αὐτῆς. οἰκίαν θέλεις οἰκοδομίσεις, καί δέν θέλεις κατοικήσει ἐν αὐτῇ». Ανατριχιάσατε;

Ένα μικρό διάλειμμα, για βαθιά ανάσα και λίγα σχόλια για την τελευταία αυτή φράση: Είναι κατάρα λοιπόν να χτίζεις το σπίτι σου και να στο παίρνουν άλλοι! Αυτό όμως σε τίποτα δεν εμποδίζει την ίδια αυτή θεότητα, να υπόσχεται αντί ευλογίας στον εκλεκτό της λαό τα έτοιμα καλοχτισμένα σπίτια των Χαναναίων, λέγοντας ότι θα τους χαρίσει «**πόλεις μεγάλας καί καλάς, τάς ὁποίας δέν ἔκτισας, καί οἰκίας πλήρεις πάντων τῶν ἀγαθῶν, τάς ὁποίας δέν ἐγέμισας, και φρέατα ἠνοιγμένα τά ὁποῖα δέν ἤνοιξας, ἀμπελῶνας καί ἐλαιῶνας, τούς ὁποίους δέν ἐφύτευσας** (όμως)... **Δέν θέλετε ὑπάγει κατόπιν ἄλλων θεῶν**» *Δευτερ. Σ' 10-14.* Μα γιατί να πάνε με άλλον θεό μια χαρά είναι μ' αυτόν, αφού ο ευφυέστατος θεός τους, φροντίζει η κατάρα των άλλων να γίνεται ευλογία δική τους! Αυτά σε παρένθεση.

Και συνεχίζει λοιπόν το ουράνιο μαύρο ποτάμι "θα σου σφάξουν το βόδι... θα σου αρπάξουν το γαϊδούρι... τα πρόβατά σου θα τα πάρουν οι εχθροί σου... θα χάσεις τον πόλεμο... «**καί οἱ υἱοί σου καί αἱ θυγατέρες σου θέλουσι παραδοθῆ εἰς ἄλλον λαόν, οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσι βλέπει καί μαραίνεσθαι δι' αὐτούς ὅλην τήν ἡμέραν.... καί θέλεις γείνει παράφρων... Ὁ Κύριος θέλει σέ πατάξει εἰς τά γόνατα καί εἰς τά σκέλη μέ πληγήν κακήν ὥστεν νά μή δύνασαι νά ἰατρευθῆς ἀπό τοῦ ἴχνους τῶν ποδῶν σου ἕως τῆς κορυφῆς σου... τόν ἀγρόν σου θέλει καταφάγει ακρίδα. Ἀμπελῶνας θέλεις φυτεύσει καί οἶνον δέν θέλεις πίει διότι ὁ σκώληξ θέλει καταφάγει αὐτούς... αἱ ἐλαῖαί σου θέλουσιν ἀποβάλλει τόν καρπόν. Υἱούς καί θυγατέρας θέλεις γεννήσει, καί δέν θέλουσιν εἶσθαι σοῦ... Πάντα τά δένδρα σου... θέλει καταφθείρει ὁ βροῦχος. Ὁ Ξένος... θέλει δανείζει εἰς σέ, σύ δέν θέλεις δανείζει εἰς αὐτόν... θέλεις εἶσθαι οὐρά καί θέλουσι ἐλθεῖ ἐπί σέ πᾶσαι αἱ κατάραι αὗται... ἐπειδή δέν ἐλάτρευσας Κύριον... διά τοῦτο θέλει ἐξαποστείλει ἐπί σέ... πεῖνα... δίψαν... γυμνότητα... ἔλλειψιν πάντων... ζυγόν σιδηροῦν... καί θέλεις φάγει**

τάς σάρκας τῶν υἱῶν σου καί τῶν θυγατέρων σου... Ἡ ἁπαλή και τρυφερά γυνή... θέλει ἐμβλέψει μέ βλέμμα πονηρόν εἰς τόν ἄνδρα τοῦ κόλπου αὐτῆς καί εἰς τόν υἱόν αὐτῆς καί εἰς τήν θυγατέρα αὐτῆς, καί εἰς τό βρέφος αὐτῆς (!) τό ἐξελθόν ἐκ μέσου τῶν ποδῶν αὐτῆς καί εἰς τά τέκνα τά ὁποῖα ἐγέννησε· διότι θέλει φάγει αὐτά κρυφίως, διά τήν ἔλλειψιν πάντων ἐν τῇ πολιορκίᾳ... ὥστε νά φοβῆσαι τό ἔνδοξο καί φοβερόν τοῦτο ὄνομα ΚΥΡΙΟΝ (Ιεοβά) **ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ ὁ Κύριος θέλει κάμει τάς πληγάς σου... πληγάς μεγάλας καί ἀπαύστους καί νόσους κακάς καί ἀπαύστους.** ("Ο΄" **πονηράς) καί θέλει ἐπιφέρει ἐπί σέ πάσας τάς οδύνας τῆς Αἰγύπτου, διά τάς ὁποίας ἐτρόμαξας καί θέλουσι προσκολληθῇ (κολληθήσονται** "Ο΄") **εἰς σέ καί πᾶσαν ἀσθένειαν καί πᾶσαν πληγήν** (καί το αδιανόητο αποκορύφωμα που θα ντρόπιαζε οποιονδήποτε θεό...) **καί καθώς ὁ Κύριος ευφράνθη εἰς ἐσᾶς εἰς τό νά σᾶς ἀγαθοποιῇ καί νά σᾶς πληθύνῃ, οὕτω θέλει ευφρανθῇ ὁ Κύριος εἰς τό νά σᾶς ἐξαλείψῃ καί να σᾶς μηδενώσῃ**»!
Δευτερ. ΚΗ΄ 15-36.

Αυτός όλος ο κατακλυσμός από κατάρες, δεν είναι παρά μόνο το μισό απ' το 28ο (ΚΗ) κεφάλαιο του Δευτερονόμιου, των συμπληρωματικών δηλαδή νόμων που ο Μωυσής ο άνθρωπος για τον οποίο γράφτηκε **«καί δέν ἠγέρθη πλέον ἐν τῷ Ἰσραήλ προφήτης ὡς ὁ Μωϋσῆς»** *(Δευτερ. ΛΔ΄10)* έδωσε στη γη Μωάβ μετά δηλαδή απ' τους νόμους του όρους Χωρήβ.

Δε μένουν πολλά πράγματα για να τονίσει κανείς. Τα μαύρα αυτά φαντάσματα, που σκοπό έχουν να ξεσηκώσουν τα τρίσβαθα της ανθρώπινης αγωνίας, είναι δυστυχώς από μόνα τους ικανά να αναγκάσουν ένα απλό άνθρωπο και συνεπώς και έναν ολόκληρο λαό να εκλιπαρεί... για υποταγή!

Ο άνθρωπος όμως, που τελικά καταδέχτηκε να γράψει όλες αυτές τις ανατριχιαστικές κατάρες, είναι φανερά "επαγγελματίας". Ουσιαστικά και ολοφάνερα, αντιγράφει θαυμαστής πληρότητας κατάλογο πραγμάτων και καταστάσεων, που αγκαλιάζουν και την τελευταία λεπτομέρεια της ανθρώπινης ζωής. Σκοπός του; η διείσδυση του φόβου σε κάθε πτυχή και εκδήλωση της καθημερινότητας και η συντριπτική παρουσίαση της ακατάβλητης, πολύμορφης εξουσία του "θεού" του. Ένα θεϊκό κυριολεκτικά "θρίλερ" σε πλήρη ανάπτυξη. Έτσι απ' τις **«αἱμορροΐδες»** μέχρι την **«ἐρυσίβην»** (ασθένεια των σιτηρών) κι απ' τον **«πυρετό»** που φλογίζει μέχρι τον ανεκπλήρωτο έρωτα... όλα τα "κρατά" η θεότητα του Μωυσή και μόνο η υπερνοήμων ιδιότητα της υπακοής, (υποταγής άνευ όρων) μπορεί να σε απαλλάξει απ' όλα τούτα τα ανθρωποφάγα δεινά!

Κι εδώ έρχεται αναπάντεχα η ερώτηση: "ο άνθρωπος αυτός που μπήκε στον κόπο να συγκεντρώσει με τόση επιμέλεια, τον εξωφρενικά λεπτομερή αυτόν κατάλογο θεϊκών "απειλών"... θα σας φαίνονταν πράγματι πολύ περίεργο αν ταυτόχρονα έψαχνε και το ΠΩΣ, είναι άραγε δυνατόν, να πραγματοποιηθούν, μερικές τουλάχιστον απ' τις περίεργες αυτές "θεϊκές απειλές"! Σας φαίνεται αληθινά κάτι τέτοιο απίθανο; Εγώ νομίζω, ότι το περίεργο και απίθανο θα ήταν εντελώς το αντίθετο. Γιατί αυτός που διαθέτει το χρόνο, αλλά και την ικανότητα να διαχωρίσει τόσο λεπτόλογα όλους αυτούς του απίθανους τομείς ανθρώπινου φόβου και να τους επικαλεστεί με τόση ανατριχιαστική ευχέρεια, είναι ήδη αναμφίβολα μόλις ένα βήμα μακρύτερα απ' το να δει και τους τρόπους, που πολλά απ' αυτά μπορούν να πραγματοποιηθούν!

Άλλωστε, αυτός δυστυχώς πρέπει να ήταν ανέκαθεν ο μηχανισμός παραγωγής φόβων, πληγών και ιάσεων, που τα ιερατεία όλου του κόσμου σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της υφηλίου κέρδιζαν το σεβασμό και την απαραίτητη εξουσία πάνω στα απονήρευτα πλήθη. Μόνο που εμείς -ο ανώνυμος όχλος- αρνούμεθα με πεισματική αφέλεια να δούμε αυτήν την αδιανόητη για μας πραγματικότητα.

Βέβαια -για να επιστρέψουμε στις κατάρες-φανερό είναι επίσης, ότι η θεότητα που καταδέχεται να συνηγορήσει στο ντελίριο αυτό από κατάρες, εκτός απ' την πολύ αποκαλυπτική προσωπογραφία της, μας δηλώνει ξεκάθαρα ότι το λιγότερο αγνοεί την πραγματική ανθρώπινη φύση, υποτιμώντας μέσα στην παραπάνω "κατολίσθηση" από κατάρες, το δυνατότερο ανθρώπινο αίσθημα, την αξεπέραστη δηλαδή μητρική αγάπη, για την οποία χιλιάδες χρόνια τώρα, δεν έγινε γνωστή ούτε μία περίπτωση μητρικού κανιβαλισμού κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Ξέρουμε μητέρες, που έθρεψαν κυριολεκτικά με το αίμα τους και συντήρησαν στη ζωή τα καταπλακωμένα απ' τα συντρίμμια σεισμών παιδιά τους,[165] αλλά ούτε μία περίπτωση, που μητέρα να χόρτασε απ' τις σάρκες του ίδιου της του παιδιού! Εν τούτοις η κατάρα αυτή... αδιανόητη και για την πιο ελαττωματική φαντασία, είναι γραμμένη απ' τον υπέρλαμπρο προφήτη Μωυσή στο βιβλίο του θεού, καθ' υπαγόρευση θεού! Αλήθεια «ο Λόγος» πού είναι, καθώς συμβαίνουν όλα αυτά; Ρωτώ, τα βλέπει, τα ακούει, ή μήπως τα υπαγορεύει κιόλας; Γιατί **«πάντα δι' αυτοῦ ἔγειναν, καί χωρίς αὐτοῦ δέν ἔγεινεν οὐδέ ἕν, τό ὁποῖον ἔγεινεν»** ***Κατά Ιωάννη Α΄13.*** Η αλήθεια, δεν είναι απλά η

---

[165] *Πρόσφατη συγκινητική περίπτωση μητέρας που καταπλακωμένη κάτω απ' τα συντρίμμια μεγάλου σεισμού έθρεψε το μωρό της με το αίμα της που άφηνε να τρέχει από το δάχτυλό της που για το σκοπό αυτό, το μάτωνε συνεχώς!*

μεγαλύτερή μας περιουσία, είναι η μοναδική μας περιουσία. Και οι αφέλειές μας δυστυχώς είναι "φίδια" κι όχι παιδικά παιγνίδια!

Τι συμβαίνει λοιπόν; Δικαιούμεθα άραγε επιτέλους μετά απ' όλα αυτά που "είδαμε", να συμπεράνουμε ότι μας εξαπάτησαν και πάλι οι θεοί της αρχαιότητας; Ή μήπως πρέπει να εξακολουθούμε να σιωπούμε γιατί ζούμε ακόμα στην εποχή που δεν δικαιούμεθα, εμείς οι αναλώσιμοι θνητοί να μιλούμε, ανεξάρτητα από το μέγεθος της διαπιστωμένης απάτης εις βάρος μας;

Με την εβραϊκή βίβλο ανά χείρας, κρατούμε στα χέρια μας το πληρέστερο χρονικό της εξαπάτησής μας και εν τούτοις το υπολήπτόμεθα με άδολη πίστη και άμετρη εμπιστοσύνη! Απ' όλους τους "θεούς" της αρχαιότητας, αυτός ο χαλδαιοπρεπής θεός της βίβλου έγραψε την πιο βίαιη και πολεμόχαρη ιστορία απ' όλους τους θεούς που εφευρέθηκαν ποτέ. Αυτό βέβαια το ήξεραν ανέκαθεν όλοι όσοι διέθεταν μια στάλα υγειούς αμφισβήτησης. Με την παρούσα όμως μελέτη, διαπιστώνουμε θαρρώ αβίαστα, ότι η πολεμόχαρη φύση του βιβλικού θεού δεν είναι τίποτε μπρος στο φαρμακερό πηκτό μαύρο δόλο που ενέπνευσε στους προφήτες του απ' την εποχή ακόμα, της πρώτης αβρααμικής του ύπαρξης. Οι μοναδικοί μηχανισμοί καθολικής εξαπάτησης των αφελών θνητών του κόσμου γεννήθηκαν κάτω απ' τις ευλογίες του Χαλδαίου αυτού θεού, και τις ατέλειωτες λεπτομέρειες αυτής της τερατογέννησης, τις κρατούμε ανυποψίαστοι ανά χείρας κάθε φορά που ανατρέχουμε απρόσεκτα τις σελίδες της εβραϊκής βίβλου.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Βλέπω καλά ή με γελούν τα μάτια μου; Λατρεύουμε εντελώς ανυποψίαστοι, ένα θεό που για μια σειρά χιλιετηρίδων κατέφθειρε μεθοδικά την αξιοπρέπεια των λαών; Είναι ποτέ δυνατόν, να συμβιβαστεί κανείς με όλες αυτές τις οδυνηρές διαπιστώσεις;

Γιατί πρέπει να κυλούν χιλιετηρίδες πάνω απ' τα τραγικά μας λάθη, πριν υποπτευθούμε τη φοβερή τους έκταση;

Ένα τόσο μεγάλο ψέμα, πολλών πλέον χιλιετηρίδων, είναι δυσβάσταχτο ακόμα και για μας τους σύγχρονους Χαναναίους με την πηχτή και σαν μέλι γλυκιά θρησκευτική αφέλεια. Τέσσερις χιλιάδες χρόνια ψέματα, είναι όμως πολλά, ακόμα και για μας τους συνηθισμένους στην ταπείνωση -αναλώσιμους, ευάλωτους-θνητούς.

Κάποιοι, ίσως εντελώς δικαιολογημένα, θεωρούν αδιανόητο το ενδεχόμενο, μια μερίδα ανθρώπων με τη σχετική γνώση, δύναμη και εξουσία να επιβουλεύονται ακατάπαυστα τις τύχες των λαών της γης! Η βίβλος όμως που τελικώς επ' αυτού θα αποδειχθεί ένα πολύ "μορφωτικό" βιβλίο μας δείχνει, όχι μόνο ποιοι μπορεί να είναι αυτοί,

Όχι μόνο ποιές αναίσχυντες ακραίες μεθόδους παραπλάνησης εφαρμόζουν στην επίτευξη της πολυχιλιόχρονης κερδοφόρας σύγχυσης, αλλά, έκπληκτοι διαπιστώνουμε ότι το ιστορικό αυτό φυλετικό αρχείο, προχωρώντας ακόμα μακρύτερα με τις ενδιαφέρουσες καταγραφές του, μας διαβεβαιώνει ότι διευκολύνουμε απίστευτα εδώ και χιλιετηρίδες το έργο τους, τιμώντας και υποληπτόμενοι ως όσιο και ιερό οτιδήποτε έχουν προτείνει οι γλυκόλαλοι αυτοί προφήτες του δόλου. Γιατί τελικά... η μεγαλύτερη δύναμη του δόλου... είναι οι αδυναμίες μας! Ναί, δεν μπορούμε να το αρνηθούμε, σε μεγάλο βαθμό τα σεβάσματά μας σήμερα πηγάζουν απ' τις ιδέες, τις προτάσεις, τα έργα και το "σπέρμα", αυτών των βιβλικών ηρώων, που τόσο απερίσκεπτα υιοθετήσαμε. Ποιός αλήθεια μπορεί να εγγυηθεί καλύτερη μέθοδο αυτοκαταστροφής!

Ως άριστη επιβεβαίωση των παραπάνω συλλογισμών μας ο Charles Dupuis[166] γράφει: «**Αυτοί οι ίδιοι Εβραίοι διδάσκαλοι, όπως και οι Χριστιανοί διδάσκαλοι, συμφωνούν στό ότι τα στον Μωυσή αποδιδόμενα βιβλία** (πεντάτευχος, τα πρώτα 5 βιβλία της βίβλου) **γράφτηκαν με αλληγορικό τρόπο, ότι συχνά κλείνουν μέσα τους έννοιες πολύ διαφορετικές από εκείνες που δείχνουν ότι γράφουν**». Επ' αυτού εμείς, δεν έχουμε πλέον την παραμικρή αμφιβολία. Μάλιστα με πολύ σαφή τρόπο ο αρχιραβίνος Μαϊμωνίδης μας απειλεί ευθέως να μη τολμήσουμε να κοιτάξουμε κάτω απ' το «αλληγορικό πέπλο» τις φοβερές αλήθειες της βίβλου.

Να τι λέει ο Μαϊμωνίδης ο πιό σοφός από τους ραβίνους: «**Δεν πρέπει κανείς να ακούει ούτε να παίρνει κατά γράμμα ό,τι είναι γραμμένο στα βιβλία της δημιουργίας, ούτε και να έχει ιδέες σαν κι αυτές που έχει το κοινό, αλλιώς οι αρχαίοι σοφοί μας δεν θα μας συμβούλευαν με τόση φροντίδα *να κρύβουμε το νόημά τους και να μη σηκώνουμε καθόλου το αλληγορικό πέπλο που κρύβει τις αλήθειες που περιέχει... Οποιοσδήποτε όμως ήθελε μαντέψει την αληθινή έννοια, πρέπει να αποφύγει πολύ να την κοινολογήσει*[167]**».

Δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε ιδιαίτερο στις σαφέστατες αποκαλυπτικές απειλές του Μαϊμωνίδη. Απαντούμε μόνο ότι: Μα ακριβώς με το φόβο και το σεβασμό δεν πάθαμε εδώ και γενεές τα μύρια όσα; Τί άλλο μπορεί να μας συμβεί δείχνοντας επιτέλους και λίγο θάρρος, εκτός απ' το να λάμψει τελικά η απελευθερωτική αλήθεια;

.....

[166] *Dupuis Charles: "Ερμηνεία του μύθου του ήλιου που λατρεύτηκε με το όνομα του Χριστού", σελ. 25-28.*

[167] *"Τα Μωσαϊκά μυστήρια" Γ. Σιέτος σελ. 131-*

Το βιβλίο αυτό εξελίχθηκε σε μια βαριά καταγγελία πρώτου μεγέθους. Μια καταγγελία μεγαλύτερη ίσως απ' ότι είναι έτοιμη να δεχθεί η σημερινή κοινωνία, μια και καταγγέλλει τη βιβλική θρησκεία ευθέως και χωρίς περιστροφές, ως ένα έντεχνο κολοσσιαίο ψέμα, και την εβραϊκή βίβλο σαν τη μεγαλύτερη γραπτή σκευωρία όλων των εποχών.

Βέβαια επανέρχεται συνεχώς μέσα μας το βασικό ερώτημα που εγείρει το παρόν βιβλίο, δηλαδή, αφού οι Εβραίοι συγγραφείς της βίβλου μόνο αφελείς δεν ήταν, πως εξηγείται ότι παρέμειναν όλες αυτές οι ακανθώδεις πατριαρχικές ιστορίες τόσο καλά διανθισμένες με όλες αυτές τις σκανδαλώδεις λεπτομέρειες ώστε με ανεπίτρεπτη θα έλεγα ευχέρεια, εμείς να ανασυνθέτουμε έκπληκτοι το μαγικό-μαγγανικό τους περιεχόμενο; Με μεγάλη ικανοποίηση σας παραθέτω την απάντηση στο κεφαλαιώδες αυτό ερώτημα όπως άθελά τους μας την εκμυστηρεύονται ο Ρόμπερτ Κρέιβς και ο Εβραίος συνεργάτης του Ραφαέλ Πατάι στο βιβλίο "Εβραϊκοί μύθοι": «**Αποτελούσε κοινή πεποίθηση των Ιουδαίων** (Εβραίων) **ότι η χειρότερη μέρα της ιστορίας του Ισραήλ δεν ήταν η αιχμαλωσία... απ' τον Σενναχερίβ, ούτε η καταστροφή του ναού του Σολομώντος απ' τον Ναβουχοδονόσορα, αλλά η μέρα όπου οι Εβδομήκοντα** ("Ο'") **μετέφρασαν στα ελληνικά τη βίβλο ύστερα από απαίτηση του Πτολεμαίου Β' (285-246 π.Χ). Πίστευαν ότι οι Γραφές, που περιείχαν εξιστορήσεις των κακών πράξεων των προγόνων τους... δεν έπρεπε ποτέ ν' αποκαλυφθούν στους εχθρούς του Ισραήλ»** ***Εβραϊκοί μύθοι σελ. 218.***

Οι Εβραίοι παραδέχονται εδώ λοιπόν ότι διέπραξαν μέγα ατόπημα υποκύπτοντας στις "απαιτήσεις" του Πτολεμαίου Β'! Μεταφράζοντας τη φυλετική τους ιστορία, όπως αυτή ήταν ελαφρά μόνο συγκαλυμμένη... "πάγωσαν έτσι" τη βιβλική αφήγηση... διεθνοποιώντας ένα "μισοσκεπασμένο" φυλετικό κανόνα συμπεριφοράς που με την κατάλληλη ερμηνεία θα μπορούσε να γίνει ένα σίγουρο ντοκουμέντο ανεπανάληπτης απόδειξης της αληθινής φυλετικής τους ιστορίας. Έτσι, σε ανύποπτο χρόνο, 250 δηλαδή χρόνια πρό Χριστού, η μετάφραση των "Ο'" αφαίρεσε ολοσχερώς τη δυνατότητα περαιτέρω συγκάλυψης της αληθινής πατριαρχικής συμπεριφοράς. Έτσι και μόνο γι' αυτό, τα βιβλικά κείμενα έφτασαν μέχρι τις μέρες μας "σχεδόν ξεσκέπαστα", με όλες αυτές τις "αξιοθαύμαστες" λεπτομέρειες, που τόσο μας βοήθησαν στην ανασύνταξη της ανεπανάληπτης εβραιο-πατριαρχικής μαγγανίας!

Βέβαια δι' άλλης οδού, όχι μόνο επέβαλαν τον αφελή τύπο ερμηνείας που όλοι μας γνωρίζουμε, αλλά απέδειξαν ότι οι φόβοι τους αυτοί ήταν υπερβολικοί μια και χρειάστηκαν εικοσιδύο και πλέον αιώνες

"απόλυτης απραξίας", ώσπου επιτέλους να καταδεχτούμε να ρίξουμε μια πιο επίμονη ματιά στο βιβλίο που με τόσο πάθος θεοποιήσαμε! Εμείς λοιπόν είμαστε αυτοί, που με πείσμα και ατέλειωτη φαντασιοπληξία μετατρέψαμε τον εβραϊκό αυτόν κατάλογο μαγγανιστικών άθλων, σε φωτισμένο βιβλίο θρησκείας.

Η καταγγελία αυτή ίσως φανεί σε πολλούς οριακή και δυσβάσταχτη. Ζούμε όμως δυστυχώς σε καιρούς οριακούς, χωρίς να έχουμε πια την πολυτέλεια να κρύβουμε και να αναβάλλουμε επ' αόριστο τις κραυγαλαίες αμφιβολίες μας. Τα παιχνίδια με τους φόβους μας και οι αφελείς επιλογές μας, καθυστέρησαν οριακά και επικίνδυνα την αναγκαία εναρμόνισή μας με τις βαθύγνωμες προτροπές της μητέρας φύσης. Σήμερα αντιμετωπίζουμε τις συνέπειες αυτής της σοβαρότατης ασέβειας, γιατί κατασπαταλήσαμε την πολύτιμη ύπαρξή μας καταναλίσκοντας μέχρι μέθης, τους άφθονους γλυκόπιοτους δόλους των μάγων και των υποτιθέμενων θεών τους.

Η ανθρωπότητα ξεχάστηκε και σα μαγεμένη στύλωσε το βλέμμα της στους ουρανούς, σαν το μοναδικό χώρο των σημαντικών γι' αυτήν εξελίξεων, περιφρονώντας σχεδόν επιδεικτικά το τρισχαριτωμένο γήινο πρόσωπο της πανάρχαιας μητρικής θεάς.

Το "σπέρμα" του Αβράαμ πέτυχε ακόμα μια περίτρανη νίκη παροδηγώντας το πιο ακμαίο κομμάτι της ανθρωπότητας, το μεσογειακό κόσμο, έξω και μακριά απ' τις προσγειωμένες υποδείξεις του αμφισβητία Έλληνα. Οι απαντήσεις δε θα έρχονται πια απ' την ελληνική κοπιαστική έρευνα, αλλά κατ' ευθείαν απ' τα μελιστάλακτα θεϊκά χείλη όπως τις άκουσαν και τις κατέγραψαν, "ευτυχώς" για όλους τους λαούς της γης, οι πλέον έμπειροι... δολοπλόκοι όλων των εποχών οι απόγονοι του Χαλδαίου "περάτη" Αβραάμ! που, άλλωστε μας το υποσχέθηκε πολύ επίμονα, ότι θα έρθει αυτή η μέρα που το "σπέρμα" του θα τα κατάφερνε να "ευλογήσει" όλες τις φυλές της γης! Να λοιπόν που τα κατάφερε! Τα κατάφερε δυστυχώς και με το παραπάνω... Δε μένει παρά να κάνουμε στον ευατό μας την τρομερή ερώτηση... "**Μήπως είμαι ευλογημένος;**".

Θαύμα και μαγεία η αρχαία τέχνη των "θεών"

Θαύμα: Σύμφωνα με τα λεξικά είναι*: Θάμβος -θαυμασμός-έκπληξη -κατάπληξη.* Κάπου δηλαδή διαφαίνεται, ότι "θαύμα" και "θάμβωμα" έχουν την ίδια βασική λειτουργία! "**θάμαξα**" λένε ακόμα οι Κρητικοί,

συνδέοντας τον θαυμασμό και το δέος με την ανερμήνευτη έκπληξη δηλαδή το "θαύμα".

Η λειτουργία του θαύματος λοιπόν, ήταν ανέκαθεν να θαμπώσει με μια ξαφνική λάμψη την όραση κι όχι να φωτίσει ευδιάκριτα τις δυνάμεις που δικαιούνται να ορίζουν τον κόσμο και τη ζωή μας.

"Θαύμα" λοιπόν είναι η υπογραφή της θεϊκής παρουσίας. Η παραδοξότητα, η ασυνήθιστη παρουσία, το αναπάντεχο και το ανερμήνευτο, μια παρεκτροπή σ' ό,τι συνηθίσαμε, το ξάφνιασμα και το θάμβος της έκπληξης. Το τέλος κάθε αντίρρησης σε κάτι "ανώτερο", που αργά αλλά σταθερά μετονομάζεται σε "θεό".

Οφείλουμε βέβαια να συνειδητοποιήσουμε, ότι στη μακρινή αυτή εποχή που γίνονταν οι πρώτες κοινωνικές απόπειρες, η μαγεία και το θαύμα είχαν κάθε λόγο ύπαρξης. Οι μαγικές κοινωνίες προηγήθηκαν των σημερινών κοινωνιών σε καθολικό και σε παγκόσμιο επίπεδο. Ήταν άλλωστε το φυσικό αποτέλεσμα του άνισου αγώνα, της τότε νηπιακής νοημοσύνης με τον ολότελα άγνωστο κόσμο των περίπλοκων φυσικών δυνάμεων.

Οι άνθρωποι της εποχής εκείνης έδιναν ένα σκληρό αγώνα επιβίωσης. Και σ' αυτόν τον αδυσώπητο αγώνα τους που ανήμποροι έδιναν, με τα ελάχιστα προσωπικά τους εφόδια, δέχονται κάθε είδους βοήθεια και αποδέχονται κάθε είδους συμμαχίες-κατανοητές ή μη-αρκεί να υπόσχονται ένα και μόνο πράγμα, επιτυχία στο δύσκολο καθημερινό αγώνα της επιβίωσης.

Η θρησκεία λοιπόν ήταν για τον άνθρωπο της εποχής εκείνης μια αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Ο ίδιος πίστεψε πως ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε ποτέ να του συμβεί. Όχι ένα απλό βοήθημα, όχι ένας απλός σύμμαχος και συνοδοιπόρος, αλλά ένα οργανωμένο "αδελφωμένο" σύνολο ομόθυμων ανθρώπων, που όχι μόνο σε υπερασπίζεται ως μέτοχο της ίδιας ιδέας, αλλά μερικοί εξ' αυτών,οι βαθμοφόροι μάγοι, οι ταλαντούχοι μάντεις-ιερείς, οι προικισμένοι προφήτες, έχουν εξασφαλίσει την ανυπολόγιστης αξίας επικοινωνία με τη θεότητα ώστε, να "μπορούμε μέσω αυτών (άκουσον-άκουσον) να μαθαίνουμε με απόλυτη ακρίβεια τι θέλει και τι όχι από μας ο ιδιοκτήτης αυτού του κόσμου!".

Δε φαίνεται λοιπόν να υπήρξε καλύτερη πρόταση ζωής. Οι θρησκείες και τα ιερατεία διαδέχθηκαν τις καθαρά μαγικές κοινωνίες, ευπρεπίστηκαν επαρκώς και ανέλαβαν τον κοσμοσωτήριο ρόλο τους. Όταν η απλή μαγεία έπαψε να είναι της "μόδας", η θρησκεία του ιερατείου και της τελετουργικής ομαδικής λατρείας έκανε την εμφάνισή

της, γεννημένη ούτε λίγο ούτε πολύ στα ίδια αρχαία αχνάρια των μαγικών κοινωνιών.[168]

Η θρησκεία συμπεριέλαβε όλες τις ανθρώπινες ανησυχίες, και έγινε ο εκπρόσωπος και ο φορέας των κοινωνικών αναζητήσεων. Τα ιερατεία ήταν οι πρώτες κοινωνικές ομάδες που αμείβονταν για την κοινωνική αυτή προσφορά τους. Ο λαός και οι απλοί άνθρωποι, είχαν διαλέξει τους πνευματικούς τους σωτήρες και τους τάιζαν πλουσιοπάροχα για να κρατούν "ανοιχτούς" τους ουρανούς της ευλογίας και να "κλείνουν" τους ουρανούς της θεϊκής οργής. Κι αυτοί οι μαγο-τελετάρχες-ιερείς, ανταποκρίθηκαν στον αναπάντεχο ρόλο τους, πλέκοντας με πολύ κέφι και "ονειρική σοφία" έναν τεράστιο "ιστό" ιδεών, του οποίου οι νηματοειδείς προεκτάσεις απλώθηκαν και διεισδύοντας περιέζωσαν σταδιακά, κάθε γωνιά της ανθρώπινης κοινωνίας.

Ο αδύνατος άνθρωπος είχε ανάγκη προστασίας και ο κοινωνικός αυτός προστατευτισμός βρήκε τους εκφραστάς του. Δεν υπήρχε λοιπόν μεγαλύτερη εξασφάλιση και καθησυχαστικότερη πρόταση ζωής απ' τη θρησκεία. Εκεί θα σου πουν τι θέλει ο θεός και δεν θα χρειαστεί να κοπιάζεις μόνος σου, χαμένος μεσ' στις ατέλειωτες ερωτήσεις, που όχι μόνο δε θα προλάβεις να τις απαντήσεις αλλά ούτε καν να τις θέσεις.

Θρησκεία λοιπόν... ο παράδεισος της αμεριμνησίας. Το απάνεμο λιμάνι της φυλής. Το φροντισμένο κοινωνικό ησυχαστήριο. Μια ακόμα γλυκιά ληθαργική καθυστέρηση, στον προσωπικό αγώνα για νοημοσύνη. Η πρόταση απλή. Θα σωθούμε ομαδικά. Θα μας... σπρώξουν άλλοι κοντά στο λυτρωτή θεό. Εμείς απλά θα υπακούμε στις θεϊκές υποδείξεις των σωτήρων μας,όσο κι αν είναι αυτές περίεργες! Θα αποφύγουμε έτσι, τη δυσβάσταχτη εγκεφαλική κούραση. Δε θα χρειαστεί να αναπτύξουμε προσωπική άποψη και να μπλεχτούμε στις περιπέτειες της ανήσυχης κριτικής σκέψης. Αυτά τα αναθέσαμε στους χαρισματικούς αυτούς πνευματικούς μας ηγέτες τους εγγυητές της ομαδικής σωτηρίας και τους ακοίμητους φρουρούς του προσωπικού μας λήθαργου.

Σ' αυτήν τη γλυκιά αγκαλιά του θρησκευτικού προστατευτισμού, σ' αυτήν την απατηλή θαλπωρή της θρησκείας, "λούφαξαν" λαοί για ατέλειωτους αιώνες, περιμένοντας την "ομαδική σωτηρία", χωρίς καν να υποπτεύονται, ότι κατέθεταν την εμπιστοσύνη τους σε ανάξιους σφετεριστές αυτής της πανάρχαιας κοινωνικής αποταμίευσης.

---

[168] *UNESKO I ΤΖΑΚΕΤΑ ΧΟΟΚΣ προϊστορία σελ. 12.*
ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ τόμος ΙΣΤ' σελ. 412.

Τώρα βέβαια μπορούμε εύκολα να βγάλουμε το συμπέρασμα,ότι η "σωτηρία", η οποιαδήποτε σωτηρία, περνά υποχρεωτικά μέσα απ'την ανάπτυξη και την ολοκλήρωση της προσωπικής νοημοσύνης. Τη μακρινή όμως εκείνη εποχή οι αβάσταχτοι περιορισμοί και τα καυτά προβλήματα των καιρών τους, δεν άφηναν περιθώρια για τέτοιους προβληματισμούς πολυτελείας. Οι άνθρωποι διψούσαν για μια άμεση λύση, μη υπαρχούσης άλλης, η θρησκευτικο-μαγική έμοιαζε να είναι αυτή που υπόσχεται τα περισσότερα και οι ξεχωριστοί αυτοί σεβάσμιοι ιερείς, τους διαβεβαίωναν με όλους τους "θαυμαστούς" τρόπους για τη σίγουρη συμμετοχή των θεών στη ζωή τους.

Σ' αυτούς λοιπόν τους ανθρώπους της θρησκείας, που με τα θαύματά τους αποδείκνυαν ότι είναι σε θέση να εξασφαλίσουν "θεϊκές συμμαχίες", παρέδιδαν ανά τους αιώνες οι άνθρωποι τη νωπή και ακατέργαστη ψυχή τους, με την κρυφή ελπίδα (αν όχι απόλυτη βεβαιότητα) ότι έπρατταν το σωστό.

Δυστυχώς, η μελέτη της ανθρώπινης ιστορίας δε μας αφήνει περιθώρια αμφιβολίας. Την εντελώς πρώτη αυτή μαζική θρησκευτική κηδεμονία, την κάλυπταν για χιλιετηρίδες απλοί κομπογιαννίτες "εντυπωσιαστές", επιδέξιοι "μάγοι", που κατάφεραν να εκμεταλλευτούν την ιδέα πως, ο,τιδήποτε έξω απ' τα μέτρα και τις φυσικές ικανότητες, ήταν απόδειξη θεϊκής παρουσίας! Χιλιετηρίδες ολόκληρες, η μεγαλύτερη μερίδα της ανθρωπότητας δεν είχε τίποτε καλύτερο να επιδείξει έξω απ' τους επιδέξιους αυτούς "εντυπωσιοκλέφτες", που χωρίς ποτέ να ξέρουν τι ακριβώς κάνουν, ήταν σίγουρα πάντα ένα βήμα "μπροστά" απ' τους μονίμως "χάσκοντες" θεατές των.

Ο τρελός χορός των μάγων ήταν για χιλιετηρίδες η πλέον δραστήρια διανοητική "σφήνα", με την οποία ο άνθρωπος πάσχιζε αδέξια να τρυπήσει το σκληροκαύκαλο φυσικό του περιβάλλον. Καταφέρνοντας τις περισσότερες φορές να περιπλέκει ακόμα περισσότερο τη μικρή διανοητική του αντοχή, στις ξώβεργες της ουρανοκατέβατης παντογνωσίας, των κατ' επάγγελμα ψευδόμενων σωτήρων του.

Ζούμε λοιπόν σε κοινωνίες, που σιγοπλάστηκαν μέσα στη μακρόσυρτη νύχτα του παρελθόντος, απ'τα ανήσυχα δάχτυλα των προγονικών αυτών μάγων. Τα ατέλειωτα βράδυα δίπλα απ'τη φωτιά, έδωσαν ευκαιρία στο φιλοθεάμον ένστικτο να εκδηλωθεί και να παινέψει ανεπιφύλακτα ο,τιδήποτε αιχμαλώτιζε το κοινό ενδιαφέρον. Αυτή η κατάδηλη αρχαία πείνα για εντυπωσιασμούς, έδωσε αφορμή να εκδηλωθούν επιδείξεις με προετοιμασμένα "θαυμάσια", με θαυμαστά αφηγήματα, υποβλητικές χειρονομίες και τελετουργικές κινήσεις, παντομίμες και επικλήσεις δυνάμεων... Η παραμικρή αλλαγή στη φωνή,

μια μικρή ξαφνική έξαρση στη φλόγα ακόμα κι ένας περίεργος ήχος μεσ' στην νύχτα οπιδήποτε ξέφευγε απ' τα απολύτως συνηθισμένα αποδιδόταν με απίστευτη ευκολία στη δύναμη της ασυνήθιστης τελετής και στις κρυφές δυνάμεις του τελετάρχη μάγου... Κι ο πιο χαζός "μάγος" λοιπόν, θα καταλάβαινε ότι είχε όλους τους λόγους του κόσμου, να συντηρήσει την ανέλπιστη αυτή τύχη του, και να αυξήσει την απόδοσή του σ' αυτόν το βολικότατο και "χρήσιμο" νέο τρόπο ζωής. Έτσι, οι τσαρλατάνοι μάγοι τρυκαδόροι-θεραπευτές θαυματοπλάστες, ανέλαβαν τη βαρυσήμαντη αποστολή τους να εξασφαλίσουν την εύνοια, ολότελα άγνωστων δυνάμεων (θεών) που ενώ για ολόκληρη την κοσμική τάξη, αυτές ακολουθούν τον αδυσώπητο και αμετάκλητο δρόμο των φυσικών νόμων, εδώ μπροστά στα έκπληκτα μάτια των αποχαυνωμένων θεατών τους, οι τιτάνες της φύσεως χοροπηδούν χαριτωμένα στους ρυθμούς που ο τελετάρχης μάγος τους προστάζει!

Ολόκληρο το φάσμα των δυνάμεων και των ιδιοτήτων της φύσης που σήμερα η ανθρωπότητα αποτολμά να αναλύσει, να ερμηνεύσει και να τιθασεύσει, ήταν τότε τα ατρύγητα κτήματα των ανήσυχων αυτών θαυματοποιών. Μοναδικό τους προσόν; Το ανήσυχο βλέμμα τους και η καυτή επιθυμία τους να εξουσιάζουν την περίβλεπτη αυτή θέση της προσοχής στο κέντρο της φυλής τους.

Είναι λοιπόν απόλυτα κατανοητό πως οποιοδήποτε μέσον (υλικό ή ιδεατό) εξασφάλιζε αυτή τη νέα του κοινωνική θέση, ήταν ένα καλά κρυμμένο μυστικό... Ήταν το "πράγμα" που παράγει τα "σημεία" της θεϊκής παρουσίας... Ηταν τα "θαυμάσια", που μπορούσαν να παράγουν το απαραίτητο θάμβος του "θαύματος".

Η πολύτιμη γνώση αυτών των υλικών, που παράγουν θεϊκούς εντυπωσιασμούς,ήταν ανεπίτρεπτο να χαθεί μαζί με τον ολογόβιο ταλαντούχο κάτοχό της. Έτσι μεταδιδόμενη σαν πολύτιμο ιερό μυστικό γενιά τη γενιά, δημιούργησε την συσσωρευμένη δύναμη των ιερατείων, που στο εξής θα μοσχοπουλούσαν τις περίτεχνές τους γνώσεις με "ευτελή ανταλλάγματα" όπως εξουσία... τιμές... χρυσάφι... αλλά προπάντων υποταγή και πίστη.

Οι άνθρωποι αυτοί (όταν δεν γίνονταν πλέον οι ίδιοι θεοί) παρέμεναν κρυμμένοι πίσω απ' τους θεούς, που οι ίδιοι πρότειναν και διαμόρφωναν τη λατρεία τους, εντυπωσιάζοντας ασταμάτητα το πλήθος με τα "θαυμάσια" της θεότητας που υπηρετούσαν. Το "θαύμα" αποδείχθηκε γι' αυτούς, το χρυσό κλειδί, που ανοίγει διάπλατα την πόρτα της κοινωνικής αναγνώρισης. Η δημιουργία των πρώτων κοινωνικών θεσμών (θρησκειών) ήταν θέμα χρόνου. Η βολικότατη εκείνη ομοιόμορφη υποταγμένη κοινωνική συμπεριφορά, που ονομάστηκε

λαϊκή πίστη, είχε γεννηθεί κάτω απ' τις επιδέξιες υποδείξεις των "μακρόβιων" εξουσιαστών της.

Ο γλυκόλαλοι μάγοι, από μικροκαταφερτζήδες έγιναν πολυτάλαντα μέλη της φατρίας[169]. Από ασήμαντοι θνητοί, έγιναν αξιοπρόσεκτοι εισηγητές των κοινωνικών στόχων, ευηπόληπτα μέλη που αμείβονταν για τις πολύτιμες (?) υπηρεσίες τους... Ευγνωμοσύνη λοιπόν στους θεούς που είναι τόσο καλοί μαζί μας. Τιμές στους θεούς που προσέφεραν σε όλους, αυτό ακριβώς που ζητούσαν. Η θρησκεία λοιπόν είχε γεννηθεί, έγινε κοινωνικό "όχημα", που με μοναδικό καύσιμο το θαύμα, είχε προδιαγραφές για μια ανενόχλητη πορεία μερικών χιλιετηρίδων. Οδηγός; Μα ποιός άλλος; Ο θεός, μονάχα αυτός... κανείς άλλος... Το ιερατείο; Απλά έχει το "ταπεινό" προνόμιο να λέει, τι θέλει και τι όχι, ο θεός. Κι αν αυτό σας φαίνεται ύποπτο, ε! τότε ακούστε τον οι ίδιοι που... μιλάει... να μιλάει... θαύμα... θαύμα! Ναι θαύμα, αλλά βλέπετε ότι... λέει ακριβώς τα ίδια που σας λέγαμε κι εμείς;

Θαύμα! Το μοναδικό καύσιμο στο όχημα της πίστης... Αλλά μέσα σ' όλα αυτά, το σημαντικότερο όλων, παρέμεινε αυτή η ανεπανάληπτη ανακάλυψη της οικογενειακής κληρονομικής μεταβίβασης των πολυσήμαντων μυστικών της παραπλανητικής θεουργίας.

Αυτή η "υπέρβαση του θανάτου", αποδείχθηκε η καλύτερη αποθησαύριση γνώσης, που με τη συσώρευσή της, τους μετέβαλε σε ανίκητους γίγαντες κηδεμονίας. Οι "αθάνατοι" είχαν γεννηθεί. Αυτοί είναι που έφτιαξαν και τους θεούς στα μέτρα τους. Αυτοί επέβαλαν και διαμόρφωσαν με συμφέροντες γι αυτούς όρους, την "λάτρα[170] των θεών", τη φατριακή δηλαδή λατρεία. Ο θάνατος δε σταματούσε πια την πολυτάλαντη δράση τους. Είχαν γίνει "αθάνατοι", μακρόβιοι δηλαδή κοινωνικοί σχηματισμοί (θεσμοί) που με τη μυστικά κληροδοτημένη γνώση τους και την εκπαίδευση (μύησή τους), εύκολα ακόμα και ατάλαντοι απόγονοί τους μπορούσαν να συντηρούν την πρώτη αυτή αδιάκοπη κοινωνική κηδεμονία. Δεν ήταν πια "κοινοί" άνθρωποι σαν όλους τους άλλους, ήταν οι συνεχιστές μιας αλυσίδας που αδιάσπαστη τύλιγε το κοινωνικό κορμί, με την αρχαία τέχνη της ένοπλης παραπλάνησης. Ήταν λοιπόν αδύνατον να νικηθούν, απ' τους μυρμηγκόμυαλους ολιγόβιους α-μνήμονες θνητούς, που πνιγμένοι στις έγνοιες της επιβίωσης, δε διέθεταν σταλιά απ' την πολυτέλεια της σωτήριας αμφιβολίας.

---

[169] ***Φατρία**: Ομάδα οικογενειών συνδεδεμένων με κοινή λατρεία.*

[170] ***Λατρεία**: Εργασία επί μισθώ. (Αίσχυλος Πρ. Δεσμ. 967 και Σοφοκλής Τρ. 557).*

Γενιές ολόκληρες λοιπόν, γνώρισαν τις "ευλογίες" και τη μάστιγα των μάγων. Οι θρησκευτικές ανάγκες των λαών, έγιναν η κυριότερη αιτία κοινωνικής αναρρίχησης των επιτήδειων.

Ήταν αναπόφευκτο. Οι πρώτες ανθρώπινες κοινωνίες, έπρεπε να υποστούν το βαρύ αυτό τίμημα της άγνοιας. Δεν γινόταν αλλιώς. Η γνώση δεν υπήρχε. Το ψέμα και η απάτη μπορούσαν ανεμπόδιστα να διαγράψουν την τρομακτική τους πορεία. Μόνο πολύ αργότερα θα εμφανιστούν οι πρώτες αχνές κοινωνικές δυνάμεις, που θα ελέγξουν έστω και επιφανειακά τους ισχυρισμούς των "θεών" και θα μετριάσουν σταδιακά την παντοδυναμία των εξουσιαστών τους.

Ενώ λοιπόν γίνεται κατανοητό, ότι αυτές περίπου είναι υποχρεωτικά οι κοινωνικο-θρησκευτικές μας καταβολές. Και θεωρούμε σχετικά κατανοητό και αναμενόμενο, ο δόλος και η απάτη να είναι οι διαπρεπέστεροι πρωταγωνιστές στα σενάρια κοινωνικής αναρρίχησης του παρελθόντος. Και θεωρητικά τουλάχιστον, ήταν αναμενόμενο να ανακαλυφθούν κάποτε κάτω απ' την ιεροπρεπή επιφάνεια των αρχαίων θρησκειών, οι αθέατοι μηχανισμοί της παραπλάνησης των αφελών της πίστης...

Παρ' όλα αυτά, δεν περιμέναμε πως θα είχαμε την ανέλπιστη τύχη, να βρούμε ελαφρώς κάτω απ'την επιφάνεια των "σεβάσμιων" βιβλικών εικόνων, ένα λεπτομερέστατο γραπτό αρχείο, με τη γέννηση, γιγαντισμό και εξάπλωση της αγριότερης σαρωτικής καταδολίευσης που υπέστη ποτέ η ανθρώπινη φυλή!... Είναι σχεδόν αδύνατον να συμμαζέψουμε την ένταση της έκπληξής μας, για το αδιανόητο αποτέλεσμα αυτής της έρευνας! Πώς είναι δυνατόν οι ανατριχιαστικές βιβλικές ιστορίες δόλου, που μόλις αναλύσαμε να έφτασαν εντελώς ανεξέλεκτες ως τις ημέρες μας μέσα από μια διαδρομή χιλιετηρίδων, και να αποτελούν ακόμα σήμερα, ανεπιφύλακτα σεβάσματα ατελείωτων εκατομμυρίων ανθρώπων; Πως είναι δυνατόν, όλες αυτές οι τραγικά ξεκάθαρες ιστορίες μαγγανισμού και εξοργιστικής καταδολίευσης, να διέφυγαν της προσοχής τόσων πολλών; Πρέπει μήπως να δεχθούμε, ότι δυστυχώς είναι ανύπαρκτες οι δυνάμεις περιφρούρησης των αγαθών του πολιτισμού; Διαφορετικά, πως να εξηγηθεί ότι το εβραϊκό αυτό βιβλίο, αντί να αποτελεί, το καλά κρυμμένο **φυλετικό μυστικό της ντροπής,** αυτό όχι μόνο δεν είναι ντροπιασμένα κρυμμένο, αλλά διαπρέπει σαν παγκόσμιο σέβασμα!... ...Θεωρείται παγκόσμιο περιουσιακό στοιχείο πολιτισμού και φιλοξενείται ανεπιφύλακτα στις υψηλότερες κορυφές εκτίμησης και συνιστάται ως ένα αναντίρρητο βοήθημα ζωής. Μας συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο ή μου φαίνεται;

Πως είναι δυνατόν να φερόμαστε τόσο επιπόλαια απέναντι σε ότι πολυτιμότερο έχουμε, **τα σεβάσματά μας** και ταυτόχρονα πονόψυχα να απορούμε που όλα γύρω μας φέρουν ολοφάνερο το στίγμα της αποτυχίας;

Τα σεβάσματα είναι τα κορυφαία κίνητρα πολιτισμού, είναι ο ίδιος ο πολιτισμός. Απ' το υλικό τους φτιάχνουμε νόμους τραγούδια και σύμβολα. Αυτά είναι στο κέντρο της εκπαίδευσης, της τέχνης και της ιστορίας. Απ' αυτά φτιάχνονται οι γιορτές και τα συνθήματα κι αυτά είναι που δίνουν βάρος στις ρήσεις και τη φιλοσοφία μας... υπό το φως των υποδείξεών τους αξιολογούνται τα όντα και οι αξίες αποκτούν -στα μάτια μας- το δικαίωμα ή όχι της ύπαρξης. Αναρωτιέμαι λοιπόν... από που κι ως που οι κλέφτες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας δικαιούνται τέτοιας ύψιστης τιμής; Τα σεβάσματα αναμφίβολα είναι λοιπόν οι πολύτιμοι οδοδείκτες της κοινωνικής πορείας. Αν αυτά είναι τόσο ανεξέλεκτα, τότε δυστυχώς δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η σύγχυση είναι το μόνιμο χαρακτηριστικό αυτής της χρηματοπανήγυρης που επιμένουμε να ονομάζουμε πολιτισμό των ημερών μας. Ανέλπιστη λοιπόν η ευκαιρία αφύπνισης, που μας χαρίζει η ανάλυση των βιβλικών εικόνων. Ναι, από την άποψη αυτή, η υπερδιάσιμη εβραϊκή βίβλος είναι ένα πολυτιμότατο ντοκουμέντο, στο οποίο θα σκύψουν σαστισμένες **οι επόμενες γενιές**, για να μάθουν με λεπτομέρειες, τους ακριβείς λόγους της επίμονης κακοδαιμονίας των αφελών προγόνων τους! Να σπουδάσουν τις απίστευτες τέχνες του δόλου, και να θεσπίσουν αμυντικούς μηχανισμούς που θα προστατεύουν το μόχθο και τον πολιτισμό τους απ' το αδηφάγο τέρας της παραπλάνησης! Τους εύχομαι να τα καταφέρουν καλύτερα από μας... Να φτιάξουν τους "Γρύπες"[171] του πολιτισμού, που άλαλοι και ακοίμητοι, λεοντόκαρδοι φτερωτοί και αετόθωροι θα ξαγρυπνούν δίπλα στην άσβηστη φλόγα της προγονικής μας σοφίας!

Και σήμερα όμως , οι μαύρες ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, που τόσο αβίαστα έρρευσαν απ' τη μικρή σχετικά πίεση που ασκήσαμε στο εκπληκτικό αυτό Χαλδαιο-εβραϊκό ιστορικό αρχείο της ντροπής, πρέπει να γίνουν ένα ισχυρό αφυπνιστικό ράπισμα για όλους εμάς τους αυθόρμητους αφελείς οπαδούς, του ουράνιου προστατευτισμού.

Αν και οι ελπίδες αφύπνισης είναι μηδαμινές και η θρησκευτική καπηλεία του πολιτισμού, εύρωστη και ευέλικτη παρά ποτέ, εν τούτοις

---

[171] ***Γρύπες***: *άλαλοι («**ἀκραγεῖς**») θησαυροφύλακες με κεφαλή και φτερά αετού σε σώμα λεόντων. Αλύπητοι φύλακες των "θεϊκών" θησαυρών. (Αισχύλος: Προ. Δεσμ. 812) Μια απ' τις ωραιότερες απεικονίσεις των πολυτάλαντων αυτών φρουρών βλέπετε στο εξώφυλλο αυτού του βιβλίου, καθώς ακούραστοι φυλάγουν την "άσβεστη φλόγα" που "θνητοί" κι "αθάνατοι" θέλουν δική τους!*

αξίζει θαρρώ να αποτολμάται η ολομέτωπη ενδελεχής, ευθεία κρίση και αμφισβήτηση του εβραϊκού αυτού βιβλίου, που καθήλωσε τους λαούς με το "σκοτεινό" του περιεχόμενο για χιλιετηρίδες προς όφελος πολύ ολίγων. Ποιος ξέρει ίσως και καταφέρουμε έτσι να μετριάσουμε λίγο τον αυτοκαταστροφικό θρησκευτικό ενθουσιασμό μας. Γιατί θα ήταν ανόητο να πιστεύει κανείς, ότι οι πανάρχαιοι κηδεμόνες μας που σαφώς εξουσίαζαν την προγονική ανθρωπότητα για πάμπολλες χιλιετηρίδες, έπαψαν ξαφνικά σήμερα να κινούν τους μηχανισμούς που παράγουν την πολυτιμότατη γι' αυτούς κοινωνική αφέλεια. Το γεγονός και μόνο, ότι και σήμερα οι λαοί εξακολουθούν να αντιδρούν σύσσωμοι σε επιδέξιους εντυπωσιασμούς κάθε είδους, μόνο ένα πράγμα μπορεί να σημαίνει ότι:

οι "αθάνατοι" προηγούνται ακόμα!

Αυτοί, όχι μόνο κρατούν στην αφάνεια τις μοναδικές απελευθερωτικές προτάσεις του θεομάχου Έλληνα, αλλά καλλιεργούν και συντηρούν με επιτυχία την πολυδιάστατη θρησκευτικο-κοινωνική σύγχυση, δίνοντας στους λαούς μόνο... τη νοημοσύνη θεατών. Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο, ότι ασχολούμεθα με πάθος, μονίμως με ασήμαντα πράγματα. Ούτε ότι τελικά σ' έναν τόσο πλεονεκτηκό πλανήτη, φτάσαμε να πιθανολογούμε μόνο την επιβίωσή μας. Ναι χωρίς αμφιβολία:

οι "μάγοι" προηγούνται ακόμα!

Είναι όμως πράγματι τόσο θλιβερό το σκηνικό της θρησκευτικής μας προϊστορίας; Όχι, αν εξαιρέσουμε τον αγώνα που ενας αρχαίος λαός κατέβαλε, για να ανακόψει την θριαμβευτική πορεία της θρησκο-μαγικής λαίλαπας που απ' την πρώτη αυγή της ανθρώπινης σκέψης, απειλεί να αφανίσει κάθε ελπίδα αληθινής προόδου, καθηλώνοντας την ανθρωπότητα στη νοημοσύνη του οπαδού.

Όχι, οι "θεοί" και οι μάγοι είχαν ήδη υποστεί ταπεινωτικές ήττες απ' τα πνευματικά βέλη ενός πανάρχαιου λαού, που αφού εδεινοπάθησε κατ' επανάληψη στα βάθη της θρησκευτικής του προϊστορίας, ήταν πλέον αρκετά ώριμος για να προτείνει κάτι περισσότερο απ' το συνηθισμένο φόβο και την αναντίρρητη υποταγή στους θεούς. Επιτέλους, σε μια δοξασμένη γωνιά της γης είχε έρθει η ώρα της αμφισβήτησης, της έρευνας και τελικά της ελευθερίας. Ο θεομάχος Έλληνας το είπε πιο καθαρά απ' όλους:

**"ΤΟ ΛΕΩ ΑΠΛΑ: ΜΙΣΩ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΟΛΟΥΣ
ΠΟΥ ΕΙΔΑΝ ΚΑΛΟ ΑΠΟ ΜΕ ΚΙ ΑΙΣΧΡΑ ΜΕ ΒΛΑΦΤΟΥΝ"**

Αισχύλος: Προμηθέας Δεσμώτης 988.

Ναι πιο ξεκάθαρα δεν μπορούσε να το πει κανείς!

Ο Έλληνας αγανάκτησε απ' την μακρόσυρτη σύγχυση, και τον επίμονο αλλοιθωρισμό που του επέβαλαν τα αθέατα ιερατεία. Κι ας είχαν κάνει επανειλημμένα άλματα φιλανθρωπίας οι θεοί του.

Κατήργησε τις "αυθεντίες" και τις παντοειδείς θεογνωσίες, και θέσπισε τη φιλοσοφική έρευνα ως την μοναδική "λυδία λίθο" των αξιών.

Οι πανάρχαιοι θεογνώστες έπρεπε τώρα να παραμερίσουν, ή να δεχθούν τον πεισματάρη ερευνητή, τον ακούραστο φιλόσοφο, που από θνητός, αναλώσιμος και ευάλωτος, μεταμορφώθηκε σε καλλιτέχνη που σμιλεύει τα σεβάσματά του όχι πια κάτω απ' την πίεση του φόβου ή των γλυκόλαλων υποσχέσεων... αλλά παρακολουθώντας σαν αληθινός καλλιτέχνης ευλαβικά τους ψίθυρους και τις κραυγές της μητρικής θεάς, της πανδότρας φύσης.

Ο Έλληνας έβαλε τέλος στην εποχή των θεών, κηρύσσοντας την εποχή του ελεύθερου ανθρώπου. Μια διαδικασία που ξεκίνησε βαθιά μέσα στο μύθο, ολοκληρωνόταν τώρα στους ώριμους χρόνους της κλασικής Ελλάδας.'Ελεγξε, σατύρισε και αμφισβήτησε τους θεούς του σ' όλους τους τόνους και έκανε κατάδηλο, μέσα και έξω απ' τα ηθοπλαστήριά του, τα θέατρα, ότι δεν είναι καθόλου "ύβρις" ο έλεγχος των θεών. Τα ιερατεία της Ελλάδας κατάλαβαν ότι η εποχή της εντολής είχε πεθάνει, η εποχή της τεκμηριωμένης γνώσης είχε πια εδραιωθεί για τα καλά στη χώρα των Ελλήνων.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο, ότι η αληθινή γνώση εμφανίστηκε και γιγαντώθηκε σε δυσπερίγραπτα ύψη, εκεί όπου η θρησκευτική παντογνωσία, -θεοί και ιερατεία- αναγκάστηκαν να λύσουν τον ασφυκτικό κλοιό τους.

Ερωτήσεις, ο δύσκολος δρόμος του Έλληνα

Για πολλούς η θρησκεία δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα φυσιολογικό λαογραφικό φαινόμενο. Με όσα όμως εδώ αναλύσαμε, γίνεται φανερό ότι δεν είναι πάντα αβίαστη και συνειδητή επιλογή των λαών, αφού όπως είδαμε υπάρχουν αυτοί, που πολύ επιδέξια διαμορφώνουν τις θρησκευτικές ιδέες για «ίδιον όφελος», παραποιώντας την κοινωνική τάση της θρησκευτικότητας.

Ο άνθρωπος δικαιολογημένα θρησκεύεται πολύ εύκολα. Η θρησκευτικότητά του, ήταν το φυσιολογικό αποτέλεσμα της ανάγκης για μια κλίμακα αξιών στη ζωή του. Και φυσικό ήταν οι "θεοί" να τεθούν στην κορυφή αυτής της κατάταξης. Μη υπαρχούσης άλλης γνώσης, οι

θεοί κι όσοι τους υπηρετούσαν (προωθούσαν), τακτοποίησαν την πυραμίδα αυτή των σεβασμάτων μέχρι το έσχατο άκρο της, κατά πως βόλευε στις θεουργίες της εποχής εκείνης.

Σήμερα, οι γιγαντωμένοι θρησκευτικοί σχηματισμοί που έφτασαν μέχρι τις ημέρες μας, κάνουν την εποχή μας να μη διαφέρει απ' τους ατελείωτους ταραγμένους αιώνες που προηγήθηκαν.

Ναι, τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει αισθητά. Αμέτρητοι πληθυσμοί υπακούουν αναντίρρητα στην πανάρχαια "δική τους" θρησκευτική κλίμακα αξιών, που με μια ματιά μόνο ξεχωρίζουμε ότι δεν προήλθε απ' τις αβίαστες λαογραφικές τους ζυμώσεις, αλλά κατά το πολύ, από τις επιδέξιες επεμβάσεις των ανθρώπων εκείνων, που ανέκαθεν λυμαίνονταν ανενόχλητοι τα οφέλη της κατευθυνόμενης μαζικής θρησκευτικότητας. Και σήμερα, ζούμε εν τω μέσω μιας μαινόμενης καταιγίδας θρησκευτικών ιδεών, που απειλεί να σαρώσει ξανά απ' το ένα ως το άλλο άκρο του κόσμου μας, τους πολύτιμους καρπούς του ανθρώπινου μόχθου. Παρ' όλα αυτά, ελάχιστοι αποτολμούν να υποδείξουν με σθένος, αυτούς που με αδιάντροπο θράσος και επιδεικτική άνεση, παίζουν με τους αρχαίους θρησκευτικούς ασκούς του Αιόλου!

Διατηρούμε λοιπόν τη σημαντικότατη θρησκευτική κλίμακα αξιών (σεβασμάτων) αναλλοίωτη, όπως ακριβώς αυτή προτάθηκε στους πανάρχαιους χρόνους του εύκολου δόλου και της άγνοιας, παρά τους ορατούς πλέον κινδύνους αφανισμού. Τί να φταίει που δεν τολμούμε αυτό που ο Έλληνας τόλμησε διόμιση και τρεις χιλιάδες χρόνια πριν; Τί να φταίει που δεν αποτολμάται η αναθεώρηση των αρχαίων αυτών συνταγών ζωής; Τί είναι αυτό που εξασφαλίζει αυτή τη θρησκευτική μακαριότητα μεσ' στην οποία ο άνθρωπος ευχαρίστως ξεχνιέται για χιλιετηρίδες; Γιατί ενώ όλα, μπορούν και επιτρέπεται να αμφισβητηθούν, οι ουσιαστικόττατες για τη ζωή μας θρησκευτικές πεποιθήσεις, μένουν εντελώς έξω απ' την εμβέλεια της μονόπλευρα αυξανόμενης ερευνητικότητάς μας; Δεν είναι αλήθεια πολύ ύποπτο, ότι ενώ η θεότητα στέκει στο υψηλότερο βάθρο αξιών και συνεπώς ασκεί τις ισχυρότερες επιρροές στις υπόλοιπες αξίες της ζωής μας, γι' αυτήν ακριβώς απαγορεύεται κάθε σκέψη ελέγχου και επαναπροσδιορισμού; Τί να φταίει που οι θεοί ακόμα ανενόχλητοι προστάζουν;

Αυτό και μόνο το γεγονός, ότι γεννιόμαστε εν τω μέσω ενός τεράστιου σχηματισμού ιδεών κοινής αποδοχής, προδικάζει εκ του ασφαλούς τις μελλοντικές θρησκευτικές μας πεποιθήσεις. Ο ισχυρός αυτός δαιδαλώδης μηχανισμός υποδοχής, είναι ήδη ένας εύρωστος γίγας όταν η ανίσχυρη προσωπική μας κρίση, παίρνει μέρος στο παιχνίδι της ύπαρξης. Έτσι έχει προ πολλού εξασφαλιστεί, το πρώτο

μοιραίο ζεστό αγκάλιασμα της αφομοίωσής μας, με τα κοινώς αποδεκτά ήθη και σεβάσματα.

Όλο αυτό το "φόντο" μέσα στο οποίο βλέπουμε να κινούνται γονείς κι αγαπημένα πρόσωπα με τα αδιαμφισβήτητα σεβάσματά τους, "ντύνει" με μοναδικό κύρος και τις πιο παράδοξες συνήθειες. Έτσι τα εξ οικείων αυτά βέλη, είναι ό,τι πιο αποτελεσματικό υπάρχει για να θανατώσει γλυκά αποτελεσματικά και εν τη γενέσει της κάθε αυθόρμητη έρευνα και να αποκλείσει οποιαδήποτε ίχνη υγιούς αμφισβήτησης. Αυτό το γλυκό οικογενειακό περιβάλλον, είναι δυστυχώς το κλίμα της συνεχούς "διάβρωσης" ολόκληρης της βρεφικής-παιδικής- και εφηβικής ηλικίας. Είναι λοιπόν πολύ αμφίβολο, αν μετά την μακρόχρονη αυτή τρυφερή διάβρωση θα βρει ποτέ κανείς τη δύναμη, αλλά και τους λόγους, να αμφισβητήσει τις απόψεις και τις συνήθειες μέσα στις οποίες μεγάλωσε και με τις οποίες δέθηκε η πολύτιμη οικογενειακή και κοινωνική του θαλπωρή.

Ακόμα κι αν έρθουν συνταρακτικές αλλαγές στη ζωή τους, πόλεμοι,συγκλονιστικές εμπειρίες προσωπικές ή συλλογικές αποτυχίες, δεν έχουν παρά ελάχιστες ελπίδες, σφυροκοπώντας το πετρωμένο καύκαλο των νεανικών τους, πεποιθήσεων, να ραγίσουν το ασφυκτικό περίβλημα που με τόση μαεστρία και φυσικότητα δημιούργησαν, δυνάμεις προαιώνιες και προ πάντων οικείες.

Το "κουκούλι" της γλυκιάς αυτής νάρκης των νεανικών πεποιθήσεων, πολύ δύσκολα ραγίζει για να μπει λίγο άδολο φως ερευνητικής αμφιβολίας, ώστε να ελεχθεί έστω και στοιχειωδώς η ορθότητα των τρυφερών σεβασμάτων μας.

Μία είναι η δύναμη που το διαβρώνει, το μαλακώνει και το διαπερνά ευεργετικά πριν οι μεταμορφώσεις που θα συντελεστούν σ'αυτό πάρουν πλέον τις οριστικές και αμετάκλητες διαστάσεις τους... Η ΓΝΩΣΗ! Όχι η μάθηση, που δυστυχώς έφτασε να είναι αποστήθηση και βιοποριστική εξαργύρωση της γνώσης... αλλά Η ΓΝΩΣΗ που προέρχεται απ' την καθαρή προσωπική βεντέτα με τις ερωτήσεις, οι απαντήσεις των οποίων δε θα νοθεύονται από ευφυείς απλουστεύσεις, όσο κι αν αυτές είναι θεϊκές και καλοπροαίρετες. Οι υπεραπλουστεύσεις άλλωστε είναι ο ολισθηρός δρόμος της μαγείας και οι άμετρες υποσχέσεις, η σίγουρη πύλη της ομαδοποίησης και η αφετηρία του αφανισμού μας.

Νεαρός Ελλην δάσκαλος κρατώντας γραφίδα και δέλτους.

Ερωτήσεις λοιπόν! Ερωτήσεις όμως που θα στοχεύουν ασφαλώς ψηλότερα απ' τους καθημερινούς βιοποριστικούς μας στόχους. Ερωτήσεις που θα αποσκοπούν στην αναγέννηση της βασικότερης εγκεφαλικής λειτουργίας, που εγγυάται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα ευεργετήματα μιας ισορροπημένης νοημοσύνης. Ερωτήσεις, που να αναστηλώνουν σταδιακά το ισχυρότερο βάθρο της ελευθερίας: την ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ! Μνήμη λοιπόν, η πολύτιμη σύνδεση με τα ευεργετικά αποθέματα γνώσης και δύναμης, των ανθρώπων που έγραψαν πετυχημένη ιστορία στον αγώνα της αναχαίτισης των θεών. Μνήμη, ο μόνος τρόπος να ξεφύγεις απ'το ολιγόβιο ορίζοντά σου. Ναι, μνήμη, ο μόνος τρόπος να προσθέσεις στο ανάστημά σου τους γίγαντες του παρελθόντος! Χωρίς αυτήν, ο άνθρωπος είναι μια ασήμαντη εξαϋλωμένη υποψία ύπαρξης.

Μνήμη (μνημοσύνη) η μυθολογική μητέρα όλων των τεχνών του λόγου (των εννέα μουσών) και αρχή κάθε απελευθερωτικής πνευματικότητας, σε αντίθεση με την Λησμοσύνη (λήθη) την αδελφή της Έριδας (διχόνοιας)... όπως τα ονοματοθέτησαν οι εξεπέραστοι "σοφοί παππούδες" μας απ' τα βάθη ακόμα του αξιοθαύμαστου μύθου.

Ναι κι ας φαίνεται σε πολλούς παράξενο. Με τη γιγάντια μνήμη του μύθου... Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΠΡΩΤΟΜΙΛΗΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ! Ίσως σήμερα να έμαθε κι άλλες πολλές "ξένες γλώσσες". Εξακολουθεί όμως ακόμα και σήμερα να λούζεται στις ολόδροσες αυθεντικές αρχαιοελληνικές πηγές της, για να ανανήψει και να σκορπίσει **το ιαματικό φως της ανέσπερης ελληνικής σκέψης**. Αλίμονο σε μας τους επιλήσμονες απογόνους, των αλλοτινών γιγάντων!

Σ' αυτό το "φως" πρέπει να βουτήξει κάποιος το σκληροκαύκαλο κουκούλι των πεποιθήσεων του, αν δε θέλει να μεταμορφωθεί οριστικά σε μια σφιχτοκέφαλη χαμογελαστή θρησκευτική δίποδη σύγχυση.

...

Πολλοί ερμηνεύουν την ανθρώπινη θρησκευτικότητα, σαν τα πρώτα δείγματα νοημοσύνης. Σαν μια πρώτη απόπειρα συνδιαλλαγής με το άγνωστο. Οι χαρές της ύπαρξης, αλλά και το βαρύ φορτίο της επιβίωσης με τους δυσβάσταχτους περιορισμούς και τις ύπουλες αρρώστιες, υπέδειξαν απ'την αρχή στη νεογέννητη ανθρώπινη σκέψη την ανάγκη μιας κάποιας πιθανής απάντησης στις συνεχείς αυτές εναλλαγές της ύπαρξης.

Η θρησκευτικότητα, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, γεννήθηκε για να ικανοποιήσει την διπλή αυτή ανάγκη του εξευμενισμού και της συνδιαλλαγή με τον κόσμο των αγνώστων δυνάμεων. Στην αναζήτηση της συνδιαλλαγής με το άγνωστο, ο άνθρωπος ακολούθησε δύο φανερά ανόμοιους δρόμους. Ο ένας, είναι ο δρόμος που λίγο πολύ αναλύσαμε. Ο αρχαίος δηλαδή δρόμος των μάγων και των θεών. Ο δρόμος της μαγείας, της θεουργίας και της ωραιοποιημένης άγνοιας. Ο δρόμος των ιερών εντολών και των θεόπνευστων κατευθύνσεων. Με λίγα λόγια, ο δρόμος των αυθαίρετων απαντήσεων. Σ' αυτόν το δρόμο διέπρεψαν πλήθη επιτήδειων ανθρώπων, που μετεξελίχθηκαν αργότερα σε λαϊκούς διαφωτιστές, γεμίζοντας την ανθρώπινη σκέψη με ένα ατελείωτο πλήθος αυθαιρέτων απαντήσεων, που απλά τις άκουγαν μεσ' στο κεφάλι τους, τις έβλεπαν στον ύπνο τους, ή τελείως "ξύπνιοι" τις κατασκεύαζαν επί σκοπόν και με δόλο για να κερδίσουν την πολυτιμότατη λαϊκή αποδοχή, που πάντα εσήμαινε άφθονα κέρδη, τιμές και εξουσία.

Τα "όπλα", του εκφοβισμού και των υποσχέσεων έκαναν την προσπάθεια τους αυτή ευκολότερη, αφού κατεύθυναν τον όχλο σαν κοπάδι εναλλάξ με "χάδια" και "χτυπήματα", μεσ' στα αόρατα αλλά ανθεκτικότατα τείχη της θεόδοτης λατρείας, της λατρείας των "ιερών" απαντήσεων.

Έτσι γεννήθηκαν τα ιερατεία, έτσι γεννήθηκαν οι θεοί. Αυτοί κατέφθειραν και απέκρυψαν τους μηχανισμούς της γνώσης και της προόδου, σκορπώντας σύγχυση, δίνοντας απαντήσεις που ήταν προϊόν "θεϊκής φώτισης" κι όχι αυθεντικών ερωτήσεων. Γι' αυτό, εκεί όπου οι θεϊκές εντολές αφθονούσαν, οι ερωτήσεις δεν γεννήθηκαν ποτέ.

Το ασύγκριτο φως των ερωτήσεων δε γεννήθηκε τυχαία στα νησιά και τις παραλίες της Ελλάδας. Ήταν δώρο του πρώτου μυθικού θεού των Ελλήνων Ωκεανού, που ποτέ δεν φέρθηκε εχθρικά στους θαρραλέους οπαδούς του.

Οι χάρες της προσεκτικής παρατήρησης, γεννήθηκαν απ' τις πιεστικές και οξύτατες ανάγκες της θαλασσοπορίας. Ο ναυτικός με τα λιγοστά του εφόδια δεν είχε περιθώρια λάθους. Εκτός από μια μεγάλη και θαρραλέα καρδιά, ήταν αναγκασμένος να σκεφτεί... να σκεφτεί διεξοδικά, και με κάθε δυνατή λεπτομέρεια. Το παραμικρό λάθος κρίσεως στην προετοιμασία και στην εκτέλεση των μακρινών ταξιδιών του, σήμαινε σίγουρο θάνατο.[172] Η ανάγκη για σωστό υπολογισμό καταστάσεων και η δια συγκρίσεως εκλογή του καλύτερου, έγινε αφορμή της κριτικής του σκέψης. Οι προτεραιότητες και η διαβάθμιση των αξιών ήταν αποτέλεσμα του ριψοκίνδυνου τρόπου της ζωής του: Έτσι ό,τι σεβόταν τού 'δινε ένα "ιερό" όνομα. Όνομα ξεκάθαρα αντιπροσωπευτικό της ιδέας ή της κατάστασης που είχε κατά νου να προσδιορίσει. Τρεις χιλιάδες λοιπόν όρους και ιερούς ναυτικούς ονοματισμούς, είχαν σε χρήση οι θαλασσοπόροι πρόγονοί μας **«Γιατί είναι τρεις φορές χίλιες, οι αλαφρόσφυρες Ωκεανίδες που σκορπισμένες σ' όλη τη γη και τις βαθιές λίμνες όλα τα παρακολουθούν... δύσκολο είναι για τον θνητό όλα να πει τα ονόματά τους, μα τα γνωρίζουν όσοι στις όχθες τους κατοικούν»** *Ησίοδος Θεογονία 360.*

Ας μη φανεί καθόλου υπερβολικό, ο πλούτος της ελληνικής γλώσσας, πάνω στην οποία θα γαντζωθεί γερά η ανθρώπινη νοημοσύνη, είχε ήδη εμφανισθεί δίπλα στα έργα και στα σεβάσματα αυτού του ακούραστου ταξιδευτή θαλασσομάχου εξερευνητή, έμπορα και εραστή της Μεσογείου, Έλληνα.

Ο Έλληνας ήταν σίγουρος. Καλές οι ευχές, οι χρησμοί και οι σπονδές στους θεούς, αλλά και οι τρεις χιλιάδες ναυτικοί όροι δεν έπρεπε να λείπουν.

Το **«συν Αθηνά και χείρα κίνει»** είχε δώσει απ' τον μύθο ακόμα, αξία στις προσωπικές προσπάθειες των Ελλήνων.

Ο ηρωωθρεμμένος Έλληνας, ανάγκασε τους θεούς του να σκέφτονται δύο φορές πριν δώσουν χρησμούς και γνώμες. Η ευθυκρισία και η καθαρογλωσσία δεν ήταν σίγουρα ανάγκες του θεοπαρμένου στεριανού ιερατείου, αλλά σωτήριοι συμπαραστάτες του θαλασσοδαρμένου πολυπλάνητου Έλληνα. Η συσσωρευμένη τόλμη του, έκανε τα ιερατεία των Ελλήνων ν' αποκτήσουν τους πρώτους υγιείς δισταγμούς.

---

[172] *Το παλαιότερο ναυάγιο που βρέθηκε ποτέ είναι ένα Κυκλαδίτικο εμπορικό πλοίο που εντοπίστηκε στα ανοιχτά του μικρού νησιού Δοκός κοντά στην Ύδρα. Και χρονολογείται απ' το 2400 π.Χ. Το παλαιότερο κρασί στο Κόμο το γεύτηκε ο εξερευνητής των βυθών Ζακ Ιβ Κουστό από έναν αμφορέα ελληνικού ναυαγίου στη Μεσόγειο, αρκετών αιώνων προ Χριστού!*

Έτσι οι θεοί εξανθρωπίστηκαν. Πίσω απ' αυτούς τα ιερατεία κατάλαβαν πως μοναδική ελπίδα επιβίωσής τους, ήταν η συνεργασία και η συνύπαρξη με τους ανήσυχους αυτούς Αιγαιίτες-Αιγαιοπελαγίτες-Αιγαιοπελασγούς, Έλληνες. Οι ερωτήσεις που συνεχώς ωρίμαζαν στα χείλη τους, έγιναν ένας ασίγαστος έλεγχος για κάθε πράξη αυθαιρεσίας, όσο θεϊκή κι αν αυτή παρουσιαζόταν. Τα περιθώρια της θεϊκής ασυδοσίας αφού υποχώρησαν, έδωσαν τη θέση τους σε πολλά συμφιλιωμένα ή και φωτισμένα ιερατεία, που αναζητούσαν με τη γνώση πια, κι όχι με τη θεϊκή απειλή να διατηρήσουν τη θέση του θρησκευτικού μεσάζοντα. Εντελώς αναπόφευκτα, και σε αντίθεση με το μονοθεϊσμό, που εξαφάνισε κάθε ανταγωνιστικότητα, στην πολυθεϊστική Ελλάδα συνέβη αυτό που θα μπορούσε να συμβεί σε οποιαδήποτε υγιή πολυκεντρική ανταγωνιστική κοινωνία. Τα ιερά των Ελλήνων εξανθρωπίστηκαν και ευεργέτησαν με τους "θεούς" και τις κρυμμένες γνώσεις τους την τολμηρή πορεία του Έλληνα.

Έτσι το **«γνῶθι σαυτόν»** γίνεται έμβλημα του φωτισμένου Απολλώνειου Ναού, στη θέση του παλαιού θεϊκού φόβου. Οι ερωτήσεις, οι τέχνες και οι αρετές, κερδίζουν συνεχώς έδαφος πάντοτε βέβαια υπό την απειλή των "όπλων", που τώρα λέγονται ενθουσιώδεις ερωτήσεις και το **«το θαυμάζειν και απορείν»** γεννά την ακατάβλητη τέχνη της σκέψης, τη φιλοσσοφία. Έτσι γεννιέται ο ανεπανάληπτος γιγαντισμός της ελληνικής γλώσσας που σήμερα παίρνοντας επιτέλους σιγά-σιγά τη θέση που της αξίζει... μαθαίνουμε ότι θεωρείται η "μητέρα των γλωσσών", (με 71.000.000 λεκτικούς τύπους(;))[173]. Έτσι γεννιέται κι ο Ασκληπειός ο θεός της ιατρικής, σαν γιος του Απόλλωνα για να γιατρέψει όχι πια με ευχές ξόρκια και κατάρες, αλλά με τους χυμούς της παρατήρησης και τα δώρα της φύσης τις πληγές όλου του κόσμου. Έτσι γεννιέται ο 18ος εγγονός του Ασκληπιού ο "μέγας" θεραπευτής Ιπποκράτης. Έτσι γεννήθηκε ο υπέροχος παγκόσμιος ευεργέτης πολιτισμός του Έλληνα!

Ο θεός του εμπορίου το "ψέμα", γεννήθηκε κοντά στο πολύβουο στεργιανό εμπόριο. Ο διπρόσωπος αυτός θεός του δόλου κατάγεται απ' τη Χαλδαϊκή ΟΥΡ την γενέτειρα του Αβραάμ. Οι χαρούμενοι θεοί της Μεσογείου, γεννήθηκαν μέσα απ'τις παράτολμες περιπέτειες και τις χαρούμενες επιτυχίες του θαλασσοπόρου Έλληνα.

Ο Χαλδαίος θεός της ΟΥΡ ήταν αθεράπευτα εξουσιαστής.Οι άλλοι, οι θεοί της Μεσογείου, ήταν απόγονοι θεών και είχαν γεννηθεί με την έννοια της καθαίρεσης. Ήξεραν λοιπόν από την αρχή ότι κάποτε πρέπει να πεθάνουν!

---

[173] *Δαυλός 149/8729.*

Με το φως των ερωτήσεών του ο Έλληνας ανέβαινε ολοένα και πιο ψηλά στον "Όλυμπο". Ο "χώρος" που απέμεινε στους θεούς συνεχώς και λιγόστευε. Ο φιλόπονος Έλληνας, τραβούσε τις αρετές επάνω του σαν ισχυρός μαγνήτης και καυχιόταν ότι ήταν πατροπαράδοτη η συνήθειά του να αποκτά τις αρετές του με κόπους: **«Πάτριον ἡμῖν ἐκ πόνων τάς ἀρετάς κτᾶσθαι»** *Θουκυδίδης.*

Ο Έλληνας κατάλαβε πρώτος απ' όλους την αξία της αμφιβολίας, και με τα σωτήρια βέλη των ερωτήσεών του, όχι μόνο αναχαίτισε τους παντογνώστες θεούς εξανθρωπίζοντάς τους, αλλά γέμισε τον κόσμο ολόκληρο από ολοκαίνουριες σωτήριες αξίες και αγαθά, που τον ενίσχυαν ανέλπιστα στον καινούργιο αυτόν ανθρώπινο αγώνα. Όχι πια για απλή επιβίωση και δικαίωμα ύπαρξης, αλλά για τον ύμνο και τον έρωτα της γνώσης, που σαν ολοκαίνουριος θεός έλαμπε σ' ολόκληρη την Ελλάδα καλώντας τους Ελληνες ν' ανακαλύψουν τα πανώρια μυστικά της κοινωνικής πια νοημοσύνης.

Η αρμονία έγινε τότε θεός και έλαμψε και φώτισε τους τυχερούς εκείνους δρόμους της τολμηρής διανόησης. Η φιλοσοφία απέκτησε "εραστάς" που της έγραψαν χιλιάδες τόμους σοφίας, εξυμνώντας το αξιέραστον της γνώσης. Και η "κοσμική τάξη" συγκινημένη ανταπέδωσε τα "χάδια" των Ελλήνων, χαρίζοντάς τους ανεπανάληπτους μυρωδάτους χυμώδεις καρπούς ώριμης νοημοσύνης!

Οι μηχανισμοί εξανθρωπισμού βρέθηκαν όλοι στην Ελλάδα. Εκεί στήθηκε για πρώτη φορά, το ανεπανάληπτο εργαστήρι προσδιορισμού των αξιών. Και σ' αυτή τη λαμπρή περίοδο της εμπνευσμένης του αποθέωσης, μας χάρισε ο Έλληνας μια πανστρατιά χιλιάδων κυριολεκτικά σοφών, που η γνώση και η κατανόησή τους τροφοδοτεί ακόμα κάθε τι θετικό υγιές και ωραίο, που λάμπει και κινεί τους κυριότερους μηχανισμούς της κοινωνικής ευημερίας, απ' τη μια ως την άλλη άκρη του πλανήτη. Εάν μάλιστα ταυτόχρονα αναλογιστούμε πως οι ασύγκριτες αυτές αξίες του ελληνικού πολιτισμού, ήρθαν σε μας αφού διέσχισαν τεράστια φράγματα πυρός κι έφτασαν στα χέρια μας οικτρά λαβωμένες, μπορούμε να υποθέσουμε χωρίς μεγάλο κόπο, ότι η Ελλάδα των κλασικών χρόνων πρέπει να ήταν ένα κολοσσιαίο επίτευγμα άγνωστων διαστάσεων,που της οφείλουμε (ιδαίτερα εμείς οι απόγονοί τους) την πλέον επιμελημένη απόπειρα επανεκτίμησης.

Τα αληθινά σεβάσματα ανακαλύπτονται για πρώτη φορά στη φωτισμένη Ελλάδα, στην πραγματική λαμπερή τους κοιτίδα,στους τρυφερούς κόλπους της άδολης κοσμικής τάξης,εκεί που μόνο η ΑΡΜΟΝΙΑ μπορεί να έχει το γενικό πρόσταγμα.

Στη μεσογειακή Ελλάδα, η νοημοσύνη για πρώτη φορά αποκτά πραγματικό βάρος, επειδή στις προτάσεις της περιλαμβάνει κάτι

αληθινά θεϊκό... νόμους απ' το μητρικό φυσικό περιβάλλον. Για πρώτη φορά η νοημοσύνη ανηφορίζει πατώντας σταθερά στους αναλλοίωτους φυσικούς νόμους, και οι αξίες μετριούνται με γνώμονα την ανιχνεύσιμη αιτιότητα. **«Το μηδέν αναιτίως γίγνεσθαι»** ελευθερώνει οριστικά τον άνθρωπο απ' τα βαριά αόρατα δεσμά της θρησκευτικής παντογνωσίας και το θάμβος του "θαύματος" παραμερίζεται οριστικά, γιατί κινδυνεύει να γίνει αντικείμενο επίμονης... έρευνας!

Η γνώση δε μπορούσε πια να προέρχεται από "θεϊκά όνειρα", ούτε θεόπεμπτες εντολές που τις ακούει μόνο ο εκλεκτός προφήτης. Ο στόμφος, το επιβλητικό παράστημα και η θεατρικότητά του προφήτη, φαίνονταν τώρα στις πραγματικές αξιοθρήνητες διαστάσεις τους. Οι κακοί δαίμονες της ανθρωπότητας, οι παντογνώστες θεουργοί εσπευσμένα κατατροπώνονται. Τα σεβάσματα δεν μπορούσαν να προέρχονται πια από τις ευφυείς "ευχές και κατάρες" των ιερατείων.

Ο Έλληνας απέδειξε ότι είμαστε αναπόσπαστο κομμάτι της φύσης, και τα σεβάσματά μας πρέπει να προέρχονται κατ' ευθείαν απ' την αξιοσέβαστη αγκαλιά της. Χιλιάδες χρόνια τώρα,οι "θεοί" διαστρέφουν με την πανάρχαια τέχνη τους και αλλοιώνουν τη μοναδική όσο και απλή αυτή αλήθεια, που ζητά να αποδίδονται τιμές στους ζωοδότες μηχανισμούς της υπέρλαμπρης αυτής θεϊκής παρουσίας. Βέβαια κάποιοι με το δίκιό τους εδώ θα φωνάξουν... Μα αυτό είναι λατρεία της κτήσης και όχι του κτήσαντος!

Απαντούμε απλά... γιατί άραγε ο θεός και δημιουργός αυτής της κτήσης, όποιος κι αν είναι αυτός (**«καί τοῦτο ἐστίν ὁ θεός τό πᾶν»**) θα είχε οποιαδήποτε αντίρρηση να τον τιμήσουμε μελετώντας και υπολήπτόμενοι τα έργα του;

Κανένας λογικός θεός δεν μπορεί να έχει αντίρρηση, να τον "λατρεύουμε" μελετώντας θαυμάζοντας και συντηρώντας, όλα όσα αυτός με τόσο αληθινό μεράκι έπλασε. Απεναντίας, αυτός φαίνεται να είναι όχι μόνο ο υγιέστερος, αλλά και ο ασφαλέστερος τρόπος για να πούμε ένα απλό "ευχαριστώ" σ' αυτόν, που δε φαίνεται ποτέ να ζήτησε τίποτε περισσότερο.

Η μόνη λοιπόν λογική θρησκεία του μέλλοντος, η "οικολογία", δε γεννήθηκε πριν από τριάντα χρόνια όπως μερικοί θέλουν να πιστεύουν με το βιβλίο "σιωπηλή άνοιξη" της Rachel Karsson αλλά στα χέρια και το μυαλό του καταπληκτικού αυτού φυσιογνώστη Έλληνα. Αν από τότε αδιάσπαστα είχαμε ακολουθήσει τις εμπνευσμένες υποδείξεις του δε θα στέκαμε σήμερα ανίσχυροι μπρος στα μεγάλα τραύματα της φύσης.

Τα "λαγωνικά" του πολιτισμού, απέδειξαν ότι η θεϊκότερη πρόοδος επιτυγχάνεται με ασίγαστες ερωτήσεις, ενδελεχή έρευνα, σχινοτενείς συλλογισμούς, πρωτότυπες ιδέες και με πολύπλευρη προσέγγιση... προπάντων δε ΑΡΜΟΝΙΑ κι όχι με μελιστάλαχτες θεϊκές απλοποιήσεις.

Ο Έλληνας απαλλαγμένος απ' τα βάρη της σύγχυσης απέκτησε την καλύτερη απόδειξη των ορθών του αποφάσεων. Εμφάνισε καθ' οδόν προς την ολοκλήρωση, όλα τα συμπτώματα του ορθού προσανατολισμού του, αποκτώντας μια πανστρατιά ευφυέστατων ανθρώπων, που όχι μόνο ανέστησαν απ' τα βάθη της ανυπαρξίας όλες τις τέχνες του πολιτισμού, αλλά πλουτίζοντας και προωθώντας τες σε απίστευτα ύψη, άφησαν άφωνους από θαυμασμό μέχρι σήμερα,τους ερευνητές κάθε παράταξης και κάθε επιπέδου, σε βαθμό που δικαίως αναρωτιούνται: "*σε ποια επιτέλους ύψη έφτασε ο μεγάλος Έλληνας και πόσο είμαστε σε θέση να εκτιμήσουμε τη μεγαλειώδη και πλέον ολοκληρωμένη πρόταση ζωής που μας έγινε ποτέ;*"

Πολλοί νομίζουν ότι γνωρίζουμε επακριβώς τον αρχαίο ελληνικό πλούτο. Μέγα λάθος. Οι βάρβαρες επιθέσεις κατά του ευεργέτη αυτού πολιτισμού υπήρξαν τόσο λυσσαλέες, που δυστυχώς μόνο απ' τον τεράστιο όγκο της "τέφρας" του μπορούμε να υποθέσουμε αμυδρά τον αληθινό του γιγαντισμό και την πελώρια "πυρά" που κατέκαψε την "χώρα του Έλληνα" τη γλυκιά αυτή μητέρα της πνευματικότητας.

Ο παγκοσμίου φήμης αστροφυσικός Karl Sagan δήλωσε: "**αν πολλαπλασιάσουμε επί εκατό χιλιάδες** (100.000) **όλα όσα γνωρίζουμε για τον κλασικό** (ελληνομεσογειακό) **πολιτισμό, μόλις που θα πλησιάσουμε** (!) **την δόξα των κλασικών χρόνων και θα αντιληφθούμε το μέγεθος της τραγωδίας απ' την καταστροφή**".

Ποιός όμως διέπραξε το φοβερό αυτό έγκλημα;

Ποιός φοβερός θεός αντί του Δία κάρφωσε αυτή τη φορά την τεράστια μεταλλική σφήνα, στο στήθος του φιλάνθρωπου Προμηθέα ρίχνοντάς τον στα τάρταρα της αφάνειας και της αισχύνης, ακινητοποιώντας τον για χιλιετηρίδες αλυσσοδεμένο ψηλά στον παγερό Καύκασο της ανυπαρξίας;

Εκατό χρόνια περίπου μετά τη δράση του μέγιστου Εβραίου "σωτήρα" της ανθρωπότητας, Ιησού, ο Παυσανίας μας άφηνε στο Έργο του "Ελλάδος περιήγησις" λαμπρές περιγραφές της δοξασμένης χώρας. Έτσι είμαστε καλύτερα σε θέση να εκτιμήσουμε από υλικής τουλάχιστον απόψεως, το τεράστιο έγκλημα που συντελέστηκε κατά του μυθικού αυτού λαού, που σαν αληθινός ευεργέτης "θεός" (Προμηθέας) κατέβασε απ' τον "Ολυμπο" την γιατριά και τις τέχνες του πολιτισμού, στον ανήμπορο άνθρωπο.

Πολιτείες ολόκληρες εξαφανίζονται και εκθεμελιώνονται, μόλις οι άνθρωποι της "αγάπης" οι Γαλιλαίοι (όπως τότε ονομάζοντο οι χριστιανοί) γίνονται τα "ευνοημένα παιδιά" της ρωμαϊκής εξουσίας. Τρεις ολόκληρους αιώνες (3ος, 4ος και 5ος αι.) η "αγάπη" κυνηγά αμείλικτα τη "γνώση" και οι ευλογίες απ' το αληθινό "σπέρμα του Αβραάμ", αφανίζουν τη χώρα που γέννησε τις μισητές ερωτήσεις. Να είναι άραγε σύμπτωση που κι αυτοί μιλούν γι'αγάπη (ευλογίες) πριν το συντριπτικό χτύπημα;

Με προσεκτικά συντεταγμένες λίστες ανά χείρας, σκουροντυμένοι κήρυκες της υποχρεωτικής σωτηρίας συντρίβουν τα πανώρια ιερά και τους Ναούς της Μεσογείου. Καίνε, αφανίζουν, καταδιώκουν και **«διωγμός γέγονε τῶν 'Ελλήνων μέγας»**.[174] Αριστουργήματα απίστευτης τέχνης και τελειότητας **«είς ἔδαφος ἄνωθεν ἀφ' ὑψηλού κατερρίπτετο»**. Μνημεία και αριστουργήματα ανεπανάληπτων καλλιτεχνών **«ἐκ βάθρων ἀνέσπασεν»**. Οριστική κατάργηση σχολών χιλιετούς λειτουργίας, απ' όπου απεφοίτησε όλο το πνευματικό δυναμικό μιας ολόκληρης εποχής. Ιδέες και γνώσεις που μόνο ευεργέτησαν, σε άθλιο διωγμό και κατάργηση **«Πᾶν μάθημα παρά τῶν νοσούντων τήν τῶν ἀνοσίων** (ασεβών) **'Ελλήνων μανίαν διδάσκεσθαι κωλύομεν** (καταργούμε)»[175] μετάφραση: «*Καταργούμε τη διδασκαλία όλων των μαθημάτων απ' αυτούς που ασθενούν απ' την ασεβή μανία (για γνώση) των Ελλήνων"»!* Εκατοντάδες οργανωμένα φυλακτήρια γνώσης μαζί με την ανεπανάληπτη σε έκταση και σημασία Αλεξανδρινή βιβλιοθήκη, καίγονται έως εδάφους, μαζί με τους περήφανους υπηρέτες της γνώσης που καταδιώκονται ή και διαμελίζονται εν μέση οδό[176].

Τα άλλοτε περιζήτητα συγγράμματα των Ελλήνων, η μεγαλύτερη παρακαταθήκη γνώσης που εγνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα, αναζητούνται και καίγονται με απερίγραπτη χαρά, με κρατική μάλιστα μέριμνα **«καί τα εὑρισκόμενα ὁπουδηποτοῦν βιβλία πυρί παραδίδοσθαι... εἰ δέ τίς καταφρονήσει τῶν θεσπιζομένων,δεδιέναι του ἡμετέρου κράτους την ἀγανάκτησιν»** ***(Mansi IV 1240b)***. Μετάφραση: «*και το βιβλία που βρίσκονται οπουδήποτε να παραδοθούν στη φωτιά... αν όμως κάποιος περιφρονήσει τις διαταγές, να φοβάται (να τρέμει) την αγανάκτηση της δύναμή μου*».

'Οποιος παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να συμπεριφέρεται Ελληνικά... απλά εκτελείται **«επ' ελληνισμώ»** και η περιουσία του δημεύεται. Η

---

[174] *Ιωάννης Μαλάλας, Χρονογραφία εκδ. L. Dindorf 449.*
[175] *Γ. Κορδάτου: Χριστός & χριστιανισμός Β' τόμος σελ. 404 και 395.*
[176] *Η έξοχη μαθηματικός Υπατία (370-415) εγυμνώθη δημοσίως από μενόμενους χριστιανούς που την κατατεμάχισαν με όστρακα, και έκαψαν τα μέλη της.*

μεταστροφή τους σε κήρυκες "αγάπης", είναι η μοναδική τους διέξοδος... οι οδηγίες είναι πολύ σαφείς: «**τούς αλάστορας**[177] (καταραμένους) **τούτους ελληνιστάς... πυρί και σιδήρω και ὕδατι και πᾶσι τρόποις ἐξαγάγετε τῆς παρούσης ζωῆς**». Μετάφραση: «*Τους άθλιους (καταραμένους) αυτούς λάτρεις του ελληνισμού με φωτιά, σίδηρο και νερό (δηλαδή με κάθε τρόπο) διώξτε τους απ' την παρούσα ζωή.*» Κι αν κάποιος δεν πείθεται στα τόσο "χριστιανικά" αυτά επιχειρήματα τότε «**ράβδιζε εἶργε** (φυλάκιζε) **γλῶσσαν ἀφαίρει... χεῖραν απότεμνε καί ἄν και οὕτως μένει κακός, θαλάττης πέμπε βυθῷ**»!![178].

Πνιγμοί, ακρωτηριασμοί, συντριβή, αφανισμός και λεηλασίες απερίγραπτης έκτασης και αγριότητας κατεπλάκωσαν την πάλαι ποτέ χώρα της χαράς του θεάτρου, των τεχνών της Ολυμπιάδος και της ποίησης. Η φωτισμένη έρευνα και τα βαθιά διανοήματα των Ελλήνων, λίγο πριν αναμορφώσουν αμετάκλητα τα κοινωνικά δεδομένα ολόκληρου του μεσογειακού και ευρασιατικού κόσμου, κατασυντρίφτηκαν με απίστευτη αγριότητα. Τα περίτεχνα διανοήματα των Ελλήνων φάνταζαν τώρα στα μάτια των "ευλογημένων" απ' το σπέρμα του Αβραάμ, ως δύσοσμη κόπρος άξια μόνο για το ευλογημένο πυρ του εξαγνισμού μαζί με τα ιερά φυλακτήριά τους. Η «**ἐν πνεύματι ἁγίῳ καί πυρί**» σωτηρία, σε όλο της το εβραιοχαλδαϊκό μεγαλείο. Η εβραιο-χριστιανική λογική είναι απλή και ξεκάθαρη, «**πᾶν δένδρον μή κάμνον καρπόν καλόν ἐκόπτεται καί εἰς πῦρ βάλλεται... Ὅστις κρατεῖ τό πτυάριον ἐν τῇ χειρί αὐτοῦ... θέλει συνάξει τόν σῖτον αὐτοῦ... τό δέ ἄχυρον θέλει κατακαύσει ἐν πυρί**» ***Ματθ. Γ' 10-12.*** Ευφυέστατα λοιπόν, ευθύς εξαρχής η χριστιανική τοποθέτηση ήτανε, να λες εσύ ποιό είναι το "δέντρο το καλό" και να κρατάς το "φτυάρι"... όλα τ' άλλα είναι... για κάψιμο! Το «**ὅστις δέν εἶναι μετ' ἐμοῦ εἶναι κατ' ἐμοῦ**» ***(Λουκ. ΙΑ' 23)*** που είπε ο "σοφότερος" των απογόνων του Αβραάμ... Χριστός, άφηνε έξυπνα τα τύμπανα του πολέμου να ηχούν ασταμάτητα... πίσω από ένα παχύ παραπέτασμα... αγάπης!

Ο θρησκευτικός λαϊκισμός και η παλιά τέχνη της σπίλωσης, κατάφεραν τελικώς το αδιανόητο. Κατέστρεψαν την υπόληψη και την αξιοπρέπεια ενός λαμπρού ευεργέτη πολιτισμού. Οι λιθόνοοι "ευλογημένοι" πιστοί πείθονται ότι πρόκειται για τα νέα Σόδομα και Γόμορρα (τα "άχυρα" δηλαδή) τα οποία έτσι κι αλλιώς ο θεός του Αβραάμ θα κατακάψει... όποιος βοηθήσει λοιπόν στο θεάρεστο αυτό έργο της καταστροφής, γράφει σίγουρα χρυσές σελίδες θρησκευτικής δόξας, αντάξια εκείνης της εβραιο βιβλικής ιστορίας, που έγραψαν οι

---

[177] ***Αλάστωρ:*** *Απεχθής, καταραμένος, άθλιος, εγκληματίας, κακούργος!*

[178] *Σ. Λάμπρου: Παλαιολόγεια-Πελοποννησιακά Τ. Β' σελ. 247.*

Χαλδαίοι θεοί "Πατέρας" και "Λόγος", όταν κατέστρεφαν ασπλαχνα με δόλους, όσους αντιστέκονταν στις υποχρεωτικές ευλογίες όλων των φυλών της γης! Οι "ευλογίες" λοιπόν που χτύπησαν την ψυχή της πολιτισμένης ανθρωπότητας δεν ήταν τυχαίες, αυτές ακριβώς μας είχε τάξει εκείνος ο πολυτάλαντος μελλοντολόγος απ' την Ουρ της Χαλδαίας... αλλά τώρα είχε έρθει η ώρα της... καυτής αβρααμικής ευλογίας, όχι για την Χαναάν ή την Αίγυπτο αλλά ολόκληρη τη Μεσόγειο!

Οι εντολές λοιπόν και τα τραγικά συμβάντα των πρώτων χριστιανικών αιώνων, είναι ακριβώς χαραγμένα στην ίδια αυθεντική εβραιο-αβρααμική γραμμή σκέψης... λοιπόν... **«ἐς ἔδαφος φέρειν» ... καί ἕως ἐδάφους κατάστρεψε και πυρί παραδοθῆναι»**[179]... **«Ὡς μηδέ μνήμην αὐτῶν ὑπεῖναι»**[180] *(ιδέ Δυαλός 152-153 Αυγ-Σεπτ. 1994).*

Ούτε μνήμη δεν έπρεπε να μείνει λοιπόν απ' την χώρα του Απόλλωνα. Ο Έλληνας και τα έργα του, έπρεπε να σβήσουν απ' το θησαυροφυλάκιο της πανανθρώπινης μνήμης. Να γιατί πάσχουμε εμείς οι Έλληνες τόσο συχνά από ολική αμνησία. Ναι δεν είναι υπερβολή, μετά απ' όσα υπέστη ο Έλληνας κι ολόκληρος ο πολιτισμός του, δικαιολογημένα έχει ανερμήνευτα κενά μνήμης και συμπεριφορά απόλυτης σύγχυσης. Άλλωστε και σήμερα δρουν ανενόχλητες και από θέση ισχύος, όλες εκείνες οι δυνάμεις που επέβαλαν αυτή την ντροπιασμένη μαύρη λήθη. Οι Έλληνες πρέπει να είναι αμνήμονες... γιατί εδώ στη χώρα αυτή γεννήθηκαν τα **α-ληθή** αγαθά της μνήμης, που κατατρόμαξαν τους μάγους καταδολιευτές της γης.

— — —

Έχω, όχι απλά την αίσθηση, αλλά την πεποίθηση, ότι το βιβλίο αυτό γράφεται με καθυστέρηση πολλών αιώνων. Όταν πριν από 15-17 αιώνες ο ελληνομεσογειακός πολιτισμός κατακερματιζόταν, και έχανε τον έναν μετά τον άλλον τους πανέμορφους ναούς του πνεύματος και τα πολύτιμα ιερά της αρχαιότερης θρησκείας στον κόσμο παραδόθηκαν στις φλόγες της βιβλικής πίστης, οι αλήθειες του παρόντος βιβλίου μπορούσαν να ήταν εκεί... Η βίβλος ήταν εκεί, γραμμένη ακριβώς με τις ίδιες αποκαλυπτικές (αν όχι αποκαλυπτικότερες) λεπτομέρειες όπως και σήμερα. Και τότε μια προσεκτικότερη μελέτη στους "γίγαντες" ιδρυτές της αβρααμικής θρησκείας και στην ακατανόμαστη συμπεριφορά τους, θα έδειχνε με σαφήνεια ότι η καινούργια απειλητική "αποκλειστική" εβραιο-χριστιανική πίστη, δεν μπορούσε παρά να

---

[179] *Βίος Αγίου Πορφυρίου εκδ. Les Belles Lettres Κεφ. 51.*

[180] ***Ὡς μηδέ μνήμην αὐτῶν ὑπεῖναι**: ελ. μετάφρ. «ούτε η μνήμη τους να μην απομείνει».*

είναι η φυσική προέκταση των αρχικών δολίων πατριαρχικών ιδεών. Η απάντηση στην καυτή ερώτηση: "ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ;" Θα όπλιζε αποφασιστικά με ατελείωτα επιχειρήματα τους καταδικασμένους σε εξευτελιστικό αφανισμό κατασπιλωμένους "ελληνίζοντες ειδωλολάτρες"! Και όμως η καταστρεπτική μανία της νέας λατρείας δεν αναχαιτίστηκε. Οι ναοί της πίστης στους αρχαίους θεούς της Μεσογείου, αν και προ πολλού είχαν μετατραπεί σε σχολές και σπουδαστήρια σωτήριας γνώσης, κατασυντρίφτηκαν με απίστευτη βαρβαρότητα μαζί με τις βιβλιοθήκες και τα πανάρχαια μυστικά τους, από έναν όχλο που είχε μάθει λέει ν' αγαπά ακόμα και τους εχθρούς του! Φαντάσου να μη το είχε μάθει ούτε αυτό!

Βέβαια το πιθανότερο είναι πως οτιδήποτε γράφτηκε τότε, απ' τους οξυδερκείς Έλληνες που να ελέγχει την προϊστορία του χριστιανισμού τόσο βαθιά, ώστε να αποδείκνυε ότι ο αληθινός θεός δεν μπορεί να είναι απόκτημα κοινών μάγων-καταδολιευτών, αφανίστηκε "άμα τη εμφανίσει" του μαζί με το φιλόδοξο συγγραφέα του. Άλλωστε, φαίνεται πως την εποχή εκείνη, ήταν ιδιαίτερα εύκολο να βρίσκει κακό τέλος όποιος ενοχλούσε με τις ερωτήσεις του τους... "θεούς"....

Η Ελλάδα όμως κάηκε, συντρίφτηκε, εκθεμελιώθηκε και λεηλατήθηκε ακριβώς όπως τις παλιές καλές μέρες, που τα Σόδομα δεχόταν την καυτή οργή του αβρααμικού δόλου, μόνο που αυτή τη φορά δεν ήταν ένας βασιλιάς, μια πόλη ή ένα κράτος. Ήταν ένας ολόκληρος πολιτισμός. Ήταν το καμάρι των πολιτισμένων. Το πολυτιμότερο απόκτημα της ανθρωπότητας! Ήταν ο πρωτόγνωρου κάλλους ελληνομεσογειακός πολιτισμός.

Ναι, οι χειρότεροι εφιάλτες μας έχουν γίνει προ πολλού οδυνηρή πραγματικότης. Η βίβλος δεν είναι απλά **"Το μεγάλο ψέμα"**, αλλά το τρανταχτό περιπαικτικό "γέλιο" ενός κακόψυχου ιερατείου, εις βάρος ολάκερης της γης! Η βίβλος δεν είναι απλά ένα εβραϊκό φυλετικό βιβλίο, αλλά η πληρέστερη, λεπτομερέστερη και δραστικότερη παρακαταθήκη εφαρμοσμένης θανατηφόρου απάτης.

Κρατώντας τη στα χέρια... ειδικά εμάς τους Ελληνες, θα 'πρεπε να μας δονεί η αγανάκτηση γιατί κρατούμε τους "άθλους" εκείνων, που πετυχημένα εφάρμοσαν εναντίον μας όλες τις τέχνες του δόλου, αφανίζοντας με συντριπτική επιτυχία τους ανεπανάληπτους θησαυρούς των σεβαστών προγόνων μας.

Όχι η βίβλος δεν είναι απλά ένα "μικρό" ή "μεγάλο ψέμα". Είναι ολοζώντανος, καυτός, θανατηφόρος δόλος! Ένα "θεϊκό εργαλείο διείσδυσης στις ψυχές των "θνητών" ανθρώπων... ένα παράξενο κέντρο δύναμης προς όφελος ολίγων... που ενώ ξεκίνησαν με τους χονδροειδείς δόλους του Αβραάμ, σήμερα παρά ποτέ οι πανέξυπνοι

συνεχιστές του, φαίνεται να παίζουν με τη μονίμως ανυποψίαστη αφελή θρησκευτικότητά μας, με την ίδια ακριβώς άνεση του "μεγάλου" εκείνου Χαλδαίου!

Τα μηνύματα της βίβλου ξεγέλασαν ή τρόμαξαν τους λαούς, "κλείνοντάς τους μέσα στην ασφάλεια του σπιτιού τους"... όπως τότε στην Αίγυπτο του Μωυσή, για ν' αποφύγουν τον "θεϊκό εξολοθρευτή"!.. Όμως, εκεί ακριβώς "μέσα", τους περίμενε ο σίγουρος αφανισμός! Μην "κλείνεστε λοιπόν μέσα, βγήτε έξω στους δρόμους του Έλληνα, για ν' αντιμετωπίσετε τον εξολοθρευτή" σας... Μην περιμένετε άδικα, οι "αγαθοί φύλακες της αυλής" σας δεν πρόκειται να ξαναγαβγίσουν... έχουν προ πολλού χτυπηθεί από "θεϊκό" αφανισμό. Είμαστε εντελώς μόνοι... εμείς... η παραπλανητική "ησυχία" και οι ξενόφερτες "ελπίδες" μας. "Εξω", υπάρχουν μόνο "τα μουγγά σκυλιά του δόλου", που εκμεταλλεύονται τους φόβους και τις θεοσέβειές μας και ανενόχλητα ετοιμάζουν τον οριστικό "χαμό" μας... Ναι, βγήτε "έξω" στους... "δρόμους του Έλληνα" και θα δείτε ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος να υπερασπίσετε τους "οίκους" σας, τα υπάρχοντά σας... και προ πάντων τους ανεπανάληπτους μεσογειακούς θησαυρούς σας!... Ρωτήστε... θυμηθείτε... μην αφήνετε "άλλους" να σας πουν ποιοί είστε και τι πρέπει να σέβεστε... **είμαστε Έλληνες....** αυτό θα 'πρεπε να τα λέει όλα! Δυστυχώς όμως, αυτό ακριβώς είναι που δε λέει σχεδόν τίποτε, στους σημερινούς απογόνους των αλλοτινών μεσογειακών θεομάχων!

"Κανείς" δε θυμάται πια, ότι η ξεχωριστή ιστορία μας είναι γραμμένη από προσωπικές πράξεις ηρωικών αμφισβητήσεων κι όχι από αλόγιστη ομαδική θρησκευτικότητα. Η αίσθηση της φιλοπατρίας και η ξεχωριστή συναίσθηση του πολιτισμού, ήταν για μας πάντοτε πέρα και ψηλότερα από τη θρησκευτική υποταγή σε θεϊκούς κανόνες. Οι λαμπροί θεοί της έρευνας και η σοφία των επιφυλάξεων γεννήθηκαν εδώ, κάτω απ' την μακροχρόνια σφυρηλάτιση της ελληνικής ανθρωποπρέπειας. Οι γοητείες των γλυκομίλητων ουρανολόγων, έχασαν το θάμβος τους μπροστά στο αληθινό σταθερό φως της γνώσης και η ελευθερία εδραιώθηκε πάνω στη γλυκόπιοτη μνήμη των Ελλήνων! Ο σταδιακός ελληνικός αποκλεισμός της πλανερής θεουργίας, ο στραγγαλισμός της "θαυματομανίας" και ο ακριβής προσδιορισμός της ιδεολογικής μαγγανείας, ανάγκασαν την κοινωνική νοημοσύνη να λειτουργήσει προς όφελος της δημιουργικής σκέψης απελευθερώνοντάς την επιτέλους απ' τα πανάρχαια επίμονα αόρατα δεσμά των ουρανόμυαλων ιερέων.

Το τέλος της ουρανομανίας, ήταν τότε το έμβλημα της Ελλάδος. Κι όμως, σήμερα ο Έλληνας θρησκεύεται πιότερο απ' όλους και καυχιέται για εντελώς αντίθετους λόγους απ' αυτούς των προγόνων του.

Γι' αυτόν που θα δει την πάλη των ιδεών, απ' τη σκοπιά του παρόντος βιβλίου, δε μένει πια η παραμικρή αμφιβολία πως "οι καιροί των χαλδαικών πληγών" δεν έχουν τελειώσει ακόμα. Ζούμε στη φυσική ιστορική προέκταση των εποχών εκείνων, που οι "μάγοι" διαμόρφωσαν παραμερίζοντας με παραπλανητική πειθώ και βία, τις φωτισμένες αντιστάσεις του Έλληνα. Στόχοι τους αμετακίνητοι παραμένουν τα πανανθρώπινα αποθέματα σοφίας, ιστορικής μνήμης και αξιοπρέπειας των λαών, τα οποία από θέσεως ισχύος μεθοδικά αχρηστεύουν, παραποιούν και ποδηγετούν "προς άγραν εξουσίας και ίδιον όφελος".

Πολλοί δεν το γνωρίζουν, αλλά η "μικρή" μας Ελλάδα δεν έπαψε ποτέ να είναι ο κατ' εξοχήν στόχος της ασίγαστης οργής τους. Αυτή είναι η αιτία που εδώ στη χώρα της υποχρεωτικής αφθονίας, ζούμε μια πρωτοφανή παρατεταμένη "σιτοδεία". Και σήμερα, μετά από υπερμακρόχρονη εξουθένωση, καταντήσαμε αποστεωμένοι αμνήμονες, να ξεπουλάμε τα τελευταία υπάρχοντά μας σαν άλλοι "ευλογημένοι Αιγύπτιοι" για μια ισχνή μερίδα ομαδικής επιβίωσης! Μένει να πούμε όπως και εκείνοι τότε: «**Σύ ἔσωσας τήν ζωήν ἡμῶν**», για να ολοκληρώσουμε μόνοι μας τον ταπεινωτικό αφανισμό μας... Νιώθουμε ξένοι στο δικό μας δοξασμένο τόπο, χωρίς δυστυχώς να βλέπουμε, ότι οι γλυκομίλητοι "σωτήρες" μας είναι που έκλεψαν τις διαμαντένιες μνήμες απ' τη "χώρα"... Ρακένδυτοι αμνήμονες σαν άλλοι Αιγύπτιοι είμαστε έτοιμοι να πούμε στους ξενόφερτους "σωτήρες" μας «**ἀγόρασον ἡμᾶς καί τήν γῆν ἡμῶν διά ἄρτον, καί θέλομεν εἶσθαι ἡμεῖς καί ἡ γῆ ἡμῶν δοῦλοι... διά νά μήν ἀποθάνωμεν καί ἐρημωθῇ ἡ γῆ**» *Γεν. ΜΖ' 19-25...* Τότε, οι Αιγύπτιοι ιερείς φαίνεται πως ανέτρεψαν τελικά τα δόλια σχέδια της εξοντωτικής "ευλογίας" για τη χώρα τους... Αναρωτιέμαι, όμως... που είναι οι δικοί μας "ιερείς" που απ' τα σεβάσμια φυλακτήρια της γνώσης, θα προστατέψουν "τώρα" την ιερή πανάρχαια κληρονομιά των Ελλήνων... απ' τον ντροπιασμένο αφανισμό που της επιφυλάσσουν οι "σωτήρες" της; Να είμαστε άραγε εμείς, τα θλιβερά τελευταία απομεινάρια των ενδόξων εκείνων αναντίρρητων διαφωτιστών της γης;...

Η κατασυντριμμένη κληρονομιά της θεσπέσιας προγονικής μας τέχνης, σαπίζει αβοήθητη και αφύλαχτη διασκορπίζεται "στους πέντε ανέμους" μπροστά στο αδιάφορο θρησκευτικό μας βλέμμα. Ενώ εμείς με τις ετήσιες κοινωνικές μας συνάξεις, νανουρίζουμε μονίμως ελπίδες "του μέλλοντος αιώνος" και οι γιορτές μας επίμονα και με θαυμαστή ακρίβεια αποφεύγουν τις αξιοσέβαστες δικές μας μνήμες. Ξένοι τιμούν καλύτερα από μας την ιστορία μας... Ενώ εμείς προσφέρουμε περιχαρώς τον οβολό μας... και με πάθος τιμούμε "ήρωες" και "σωτήρες" όχι μόνο μιας ολότελα ξένης θρησκευτικής ιστορίας... αλλά

και μιας ολότελα αμφιβόλου αξίας!... Θλιβερό... ολόκληρη η Ελλάδα "ξεριζώνεται" μεθοδικά, οριστικά και αμετάκλητα, για να τεθεί στο καλολαδωμένο άρμα της ξενόφερτης θρησκευτικότητας, που θα την ξεναγήσει ανεπιστρεπτί στις χαρές μιας χαλδαιοπρεπούς "ουράνιας αποκατάστασης". Δε θα εκπλαγούμε λοιπόν καθόλου, αν "αύριο" τίποτα δε θυμίζει σ' αυτήν τη δοξασμένη γωνιά του κόσμου εκείνους τους "γίγαντες", που "σφυρηλάτησαν" την ανεπανάληπτη καύχηση της δημιουργικής αμφιβολίας και "έχτισαν" τη μοναδική "πύλη" της κοπιαστικής παιδείας και του ελεύθερου πνεύματος.

"Κανένας" δε θυμάται πια, ότι δεν καυχηθήκαμε ποτέ για τους θεούς μας, αλλά για το μοναδικό κι ανεπανάληπτο πολιτισμό μας... που δυστυχώς, φαίνεται πως πρώτοι εμείς απ' όλους έχουμε ξεχάσει. "Κανείς" πια δε σκέφτεται να θέσει σε λειτουργία την τεράστια μηχανή παραγωγής αρχαιοελληνοπρεπούς συνείδησης, που αναμφισβήτητα είναι ικανή να παράγει τις τεράστιες ποσότητες πνευματικών αγαθών που έχει ανάγκη η χώρα μας, για να σηκωθεί και να τραβήξει ξανά το δρόμο της μοναδικότητας και της εξαίρεσης στις τέχνες του πολιτισμού, που πρώτη αυτή απ' όλους δίδαξε... Ανατολίζουμε δυστυχώς βάναυσα κι αυτό είναι λυπηρό... Η χώρα όχι μόνο θρησκεύεται μ' έναν συνεχώς αυξανόμενο ρυθμό και πάθος, αλλά και "κανείς" δεν νοιάζεται να θυμηθεί, "αυτούς" που σε όλα είχαν κάτι υπέροχο να πουν. Τα κρυστάλλινα διανοήματά τους, δεν συμμετέχουν στις καθημερινές μας συζητήσεις! Σαν απαγορευμένος από τους "θεούς" καρπός, μένει καλά κλεισμένος στον επτασφράγιστο τάφο του παρελθόντος... γιατί δυστυχώς, όπως είδαμε όλα δείχνουν ότι δεν πήγαν χαμένοι οι αξιοθαύμαστοι εκείνοι πατριαρχικοί σχεδιασμοί και τελικώς από "περάτες" (Εβραίοι) στο μεσογειακό χώρο γίνανε οι αληθινοί εξουσιαστές πείθοντας τους μεσογειακούς λαούς να ξεσκίσουν τις ίδιες τους τις σάρκες (σαν άλλοι κάτοικοι της Συχέμ) και να αναθεματίσουν τους ίδιους τους προγονικούς τους άθλους!

Πώς τα κατάφεραν; Επ' αυτού θα επανέλθουμε με αξιοπρόσεκτες λεπτομέρειες. Προς το παρόν, ας προσπαθήσουμε να καταπιούμε την αξιοθρήνητα καθυστερημένη έκπληξή μας, για το αληθινό πρόσωπο των πατριαρχών...

Κάπου εδώ θα αποχωριστούμε τους βιβλικούς ήρωες και τις αδιανόητες κακίες τους, ελπίζοντας ότι ένα τόσο μεγάλο ψέμα όπως οι βιβλικοί ισχυρισμοί περί θεόπνευστων αγαθών ηρώων, έλαβε επι τέλους την πρέπουσα απάντηση. Βέβαια το περίεργο εδώ, δεν είναι καθόλου το πόσο "εύκολα" καταφέραμε να δείξουμε την αληθινή τρομακτική όψη των πατριαρχών, μια και όπως είδαμε τα εις βάρος

τους στοιχεία είναι στην κυριολεξία συντριπτικά. Το αληθινά περίεργο, είναι πως στην ευχή κατάφεραν και διατήρησαν την παραπλανητική αγγελική τους όψη, μπροστά στα μάτια τόσων πολλών για τόσο αδιανόητα μακρύ χρονικό διάστημα!...

Η προσπάθειά μας να δούμε τη θρησκεία της βίβλου στην αυθεντική κοιτίδα της σύλληψής της, την αβρααμική δηλαδή σκέψη, απέδωσε νομίζω τους καρπούς της, παρουσιάζοντάς μας ένα ολόκληρο κόσμο δόλου, του οποίου την ύπαρξη όχι μόνο δεν πρέπει ελαφρόμυαλα να αρνούμεθα, αλλά εσπευμένα πρέπει επιμελώς να σπουδάσουμε. Να μελετήσουμε προσεκτικά όλα τα χαρακτηριστικά του τέρατος, που κατατρώει τον κοινωνικό μας μόχθο, χιλιετηρίδες τώρα. Και να καταλάβουμε επί τέλους, ότι παράλληλα με τη δική μας αφελή στάση ζωής... κυλά ένα δύσοσμο ποτάμι δόλου, που διαβρώνει ασταμάτητα τα κοινωνικά μας δρώμενα και κακοδαιμονίζει και τις πιο φιλότιμες κοινωνικές μας προσπάθειες.

Ας ελπίσουμε ότι οι ταλαντούχοι αυθεντικοί ιχνηλάτες της αλήθειας, στους οποίους με χαρά αφιερώνω αυτό το βιβλίο, με τα ερεθίσματα του παρόντος προσανατολισμού, θα αποδώσουν σύντομα έργο, καταγράφοντας λεπτομερώς την πορεία του αρχαίου δύσοσμου δόλιου ποταμού της χαλδαιο-εβραιο-βιβλικής θρησκείας και ποιος ξέρει... ίσως επιστρέψει επιτέλους... ο "Οδυσσέας" στην "Ιθάκη"!... για να λογαριαστεί μ' αυτούς που κατασπαταλούν ανεμπόδιστα το βιο του

...

Πρόσφατα ο μεγάλος Έλληνας από την Καλαμάτα "Γιάννη" αφού μας "μάγεψε" με τις θεσπέσιες μελωδίες του στο βράχο της Ακρόπολης, μας χάρισε και μια υπέροχη δήλωση: "θυμηθείτε (είπε) πως οτιδήποτε υπέροχο γνώρισε η ανθρωπότητα γεννήθηκε πρώτα σαν απλή σκέψη στο μυαλό κάποιου". Μια απλή και υπέροχη αλήθεια. Ο κόσμος μας είναι ευτυχώς ακόμα γεμάτος από "ιδέες ενός και μόνου ανδρός", που κανείς δεν περίμενε να γιγαντωθούν σε τέτοια υπέροχη έκταση. Δυστυχώς όμως, δεν είναι μόνο οι καλές και ευγενικές ιδέες που έχουν αυτόν τον τρόπο γέννησης και γιγαντισμού. Η παρούσα μελέτη, όσο κι αν υποτιμηθεί από μερικούς η αξία της, θέτει θαρρώ τις βάσεις για σοβαρότερες μελλοντικές επιφυλάξεις, απέναντι στις καθόλου αθώες ιστορίες των βιβλικών ηρώων.

Γιατί νομίζω, μετά απ' όλα όσα η αποκρυπτογράφηση των βιβλικών κειμένων, που εδώ επιχειρήσαμε, μας έδειξε, για τους διασημους υπερ-ήρωες της, ότι τουλάχιστον ο καιρός της ανεπιφύλακτης αποδοχής τους, έχει οριστικά παρέλθει. Η απομυθοποίηση των βιβλικών ηρώων, δε θα εύρισκε καλύτερο υλικό στήριξης απ' αυτό που μας προσφέρουν τα ίδια τα βιβλικά κείμενα που τους ανέδειξαν.

Η αβρααμική ιδέα για παγκόσμια κυριαρχία με τα παγιδοποιά όπλα του αργυρόλογου δόλου, έχει διαγράψει μια τρομακτική διαδρομή χιλιετηρίδων. Ατελείωτες ορδές θυμάτων άφησε πίσω της η λαθεμένη αυτή πίστη. Τα καυτά αχνάρια απ' το αβρααμικό αγκάλιασμα, αχνίζουν ακόμα πάνω στο τρυφερό κορμί της ανθρωπότητας, σιγοκαίνε έτοιμα να το τυλίξουν ξανά σε ανύποπτο χρόνο με τις πύρινες γλώσσες της θρησκοληψίας.

Στις πολύμορφες ληθαργικές τάσεις των καιρών μας, όπου η θρησκευτική μακαριότητα συναγωνίζεται την μυρμιγκόμυαλη αποκλειστική βιοποριστική σκέψη, δεν είναι τυχαίο ότι ξεχάστηκε εκείνος ο αρχαίος γίγας των στοχασμών **ο Έλληνας**... που πρώτος απ' όλους ανάγκασε τη γνώση να περάσει μέσα απ' το πυκνό φίλτρο των ερωτήσεων πριν την αποδεχθεί. Σήμερα σπανίζει δυστυχώς το πολύτιμο είδος εκείνου του ανθρώπου, που όχι μόνο δεν καταποντίζεται στους ατέλειωτους βιοπορισμούς του, αλλά αρνείται πεισματικά να θυσιάσει τη μικρή ή μεγάλη προσωπική του παραγωγή ερωτήσεων, στους αρχαίους επιβλητικούς βωμούς των "θεϊκών" απαντήσεων, κατανοώντας μια μοναδική αρχή, ότι το πολυτιμότατο αγαθό της νοημοσύνης μας μετριέται με την αξία των ερωτήσεών μας κι όχι με την όποια "θεϊκότητα" των απαντήσεών μας.

Μόνο προωθώντας τις προσωπικές μας ερωτήσεις, έχουμε την ελπίδα να ανάψουμε τη μικρή ή μεγάλη φλόγα της προσωπικής μας σκέψης. Όποιος καλλιεργεί με ζήλο τις ερωτήσεις του, θα εκπλαγεί όταν ώριμες πια αυτές, αυτονομηθούν κι από μόνες τους στήσουν τον υπέροχο χορό των αναζητήσεων. Καμμιά χαρά δε συγκρίνεται με τούτη τη "γέννηση", τη δεύτερη γέννηση, της νοήμονης αυτή τη φορά προσωπικότητας. Μια γέννηση, που μόνο μέσα απ' τους "πόνους" των προσωπικών ερωτήσεων μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Το Μεγάλο Ψέμα

Για πρώτη φορά όλη η τραγική αλήθεια γύρω απ' τη Βίβλο. Συντριπτικό αποδεικτικό υλικό: τα ίδια τα βιβλικά κείμενα σε αντιπαράθεση με τον αφυπνιστικό ελληνικό μύθο

Αβραάμ: Ο Χαλδαίος μάγος, που μαζί με τη Σάρρα την πολυτάλαντη βοηθό του κατεβαίνει ως το έσχατο όριο καταδολίευσης και σαρώνει την αξιοπρέπεια και τις περιουσίες των "Ελλήνων" της Χαναάν σκορπώντας ανάμεσά τους πληγές και θάνατο.

Ιωσήφ: Ο ταλαντούχος χειριστής της χαλδαϊκής μαγγανίας που με μοναδικό του "όπλο" το δηλητηριώδη υπνοποιό μανδραγόρα "σώζει" την Αίγυπτο... αφανίζοντάς την.

Μωυσής: Ζώνοντας ασφυκτικά την Αίγυπτο με δηλητήρια σκοτώνει και σκυλεύει αθώους πετυχαίνοντας, την

ΕΞΟΔΟ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

Μια μελέτη που αβίαστα αποδεικνύει ότι η εβραϊκή Βίβλος δεν γράφτηκε για να γίνει βιβλίο θρησκείας αλλά για να διδάξει τη λεπτή τέχνη του δόλου σ' όσους φιλοδοξούσαν να γίνουν συνεχιστές της εκπληκτικής αυτής αναίσχυντης φυλετικής εφεύρεσης. Και ο ελληνομεσογειακός μύθος χρησιμοποιείται μόνο για να απαλύνει την τραγική αυτή αλήθεια.

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΘΑ 'ΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΓΡΑΦΤΕΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΠΟΛΛΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ